„Cel mai bun fel de science fiction!"
KIM STANLEY ROBINSON

LIU CIXIN

PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

Al doilea volum din seria Amintiri din trecutul Terrei

NEMIRA

LIU CIXIN, născut în China în 1963, este cel mai important scriitor chinez de science fiction. Înainte de a se dedica în întregime literaturii, a fost inginer într-o centrală electrică din Yangqua. De-a lungul timpului, a publicat mai multe volume, fiind recompensat de nouă ori cu cel mai important premiu pentru literatură SF din China pentru volumele semnate începând din 1998. În afară de numeroasele culegeri de proză scurtă, a publicat şi romane: *The Devil's Bricks* (2002), *The Era of Supernova* (2003), *Ball Lightening* (2004). În 2007 a apărut primul volum al trilogiei *Amintiri din trecutul Terrei,* pe care autorul şi l-a tradus singur în limba engleză, sub titlul *The Three-Body Problem (Problema celor trei corpuri* – Editura Nemira, 2017). În anul 2015, ediţia în engleză a romanului a câştigat Premiul Hugo pentru Cel mai bun roman.

LIU CIXIN

PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

Al doilea volum din seria:
— Amintiri din trecutul Terrei —

Original: □□□□ *[The Dark Forest]* (2008)

Traducere din limba engleză:
NINA IORDACHE

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

— 2018 —

LISTA PERSONAJELOR

În limba chineză numele de familie se scrie înaintea prenumelui.

Luo Ji – Astronom şi sociolog
Ye Wenjie – Astrofizician
Mike Evans – Finanţator al OTT şi lider-cheie
Wu Yue – Căpitan în Armata Marină de Eliberare a Poporului
Zhang Beihai – Comisar politic în Armata Marină de Eliberare a Poporului; Ofiţer al Forţelor Armate Spaţiale
Chang Weisi – General al Armatei de Eliberare a Poporului; Comandantul Forţelor Armate Spaţiale
George Fitzroy – General american; coordonator al Consiliului de Apărare Planetară; ofiţer militar de legătură al proiectului Hubble II
Albert Ringier – Astronom în cadrul proiectului Hubble II
Zhang Yuanchao – Muncitor într-o fabrică chimică din Beijing, recent pensionat
Yang Jinwen – Profesor de gimnaziu din Beijing, pensionat
Miao Fuquan – Şef al minelor de cărbune Shanxi; vecin cu Zhang şi Yang
Shi Qiang – Ofiţer în Departamentul de Securitate al Consiliului de Apărare Planetară, poreclit Da Shi
Shi Xiaoming – Fiul lui Shi Qiang
Kent – Om de legătură al Consiliului de Apărare Planetară
Secretar General Say – Secretar general al ONU
Frederick Tyler – Fost ministru al Apărării în Statele Unite ale Americii
Manuel Rey Diaz – Fost preşedinte al Venezuelei
Bill Hines – Expert britanic în neuroştiinţă; fost preşedinte al UE

Keiko Yamasuki – Expert în neuroştiinţă, soţia lui Hines

Garanin – Preşedinte prin rotaţie al Consiliului de Apărare Planetară

Ding Yi – Fizician teoretician

Zhuang Yan – Absolventă a Academiei Centrale de Arte Frumoase

Ben Jonathan – Comisar special al Conferinţei Comune a Flotei

Dongfang Yanxu – Căpitanul *Selecţiei naturale*

Maior Xizi – Ofiţer ştiinţific al *Quantum*

ORGANIZAŢII

OTT – Organizaţia Terra-Trisolaris

CAP – Consiliul de Apărare Planetară

CCFS – Conferinţa Comună a Flotei Solare

Prolog

Furnica maronie deja uitase drumul spre casă. Durata timpului părea neglijabilă pentru Terra, unde soarele asfinţise, şi pentru stelele care tocmai apăreau, dar pentru furnică timpul se măsura în ere. În vremuri demult apuse, lumea ei fusese răsturnată cu susu-n jos. Pământul îşi luase zborul, lăsând în urmă o prăpastie întinsă şi adâncă, apoi se prăbuşise la loc, umplând golul. La un capăt al terenului denivelat se găsea o formaţiune neagră, izolată. Asemenea lucruri apăreau frecvent de-a lungul ţinutului vast; pământul zbura şi se întorcea, prăpăstii se deschideau şi se închideau, şi în urmă apăreau formaţiuni stâncoase, ca nişte semne clare ale schimbărilor catastrofale. Sub apusul soarelui, furnica şi alte sute din specia ei transportaseră regina supravieţuitoare ca să clădească un nou imperiu. Aici era doar în trecere, în căutare de hrană.

Furnica ajunse la poalele formaţiunii şi-i percepu prin antene prezenţa implacabilă. Observă că suprafaţa e tare şi alunecoasă şi că se poate căţăra, aşa că o luă în sus, fără vreun scop, în afara agitaţiei haotice din reţeaua ei neurală simplă. Agitaţia era peste tot, în fiecare fir de iarbă, în fiecare picătură de rouă de pe frunze, în fiecare nor de pe cer şi în fiecare stea din depărtare. Nu avea un scop în sine, dar în cantităţi uriaşe de agitaţie fără sens, scopul începea să se contureze.

Simţi vibraţiile din pământ şi din intensitatea lor intui că o altă prezenţă uriaşă se apropia de undeva de pe teren. Fără să-i acorde atenţie, furnica continuă să se caţăre pe formaţiune. În unghiul drept de la baza formaţiunii era o pânză de păianjen. Furnica ştia asta. Ocoli cu grijă firele lipicioase care atârnau şi păianjenul care o pândea, cu picioarele întinse, ca să simtă pânza vibrând. Fiecare era conştient de prezenţa celuilalt, dar – aşa cum se întâmpla de ere întregi – nu comunicau.

Vibraţiile se intensificară într-un ritm crescendo, apoi

încetară. Fiinţa uriaşă ajunsese la formaţiune. Era mult mai înaltă decât furnica şi bloca vederea spre cer. Furnica nu era obişnuită cu astfel de fiinţe. Ştia că sunt vii, că-şi fac apariţia frecvent în această regiune şi că înfăţişarea lor era strâns legată de prăpăstiile care dispăreau rapid şi de formaţiunile care se multiplicau.

Îşi continuă suişul, conştientă că fiinţele nu reprezentau o ameninţare, cu câteva excepţii. Acolo jos, păianjenul chiar se confruntă cu o astfel de excepţie, atunci când pânza care se întindea între formaţiune şi pământ îi fu observată. Fiinţa îl îndepărtă cu tot cu pânză, folosind tulpinile unui buchet de flori pe care-l ţinea cu un membru, şi păianjenul ateriză distrus pe o grămăjoară de buruieni. Apoi aşeză cu grijă florile în faţa formaţiunii.

O altă vibraţie mai slabă, dar care se accentua, o anunţă pe furnică că o a doua fiinţă vie din aceeaşi specie se deplasa spre formaţiune. În acelaşi timp, dădu peste un şanţ lung, o depresiune la suprafaţă, cu o textură mai aspră şi de culoare diferită: un alb murdar. O luă prin şanţ, de vreme ce asperitatea lui o ajuta să se caţăre mai uşor. La fiecare capăt exista un şanţ mai îngust şi scurt: o bază orizontală din care pornea şanţul principal şi unul superior care se întindea în forma unui unghi. Când luă sfârşit căţăratul pe suprafaţa neagră şi alunecoasă, furnica deja îşi făcuse o idee generală despre forma şanţurilor: „1”.

Apoi înălţimea fiinţei se înjumătăţi, aşa că acum era aproape la acelaşi nivel cu formaţiunea. Bineînţeles că se aşezase pe vine şi rămase descoperit un petic de cer albastru-închis, presărat cu stele ce abia începuseră să apară în spatele ei. Fiinţa se uita spre vârful formaţiunii, aşa că furnica ezită o vreme, întrebându-se dacă ar trebui să se aventureze în câmpul ei vizual. Însă îşi schimbă direcţia şi începu să se târască paralel cu pământul, până ajunse repede la alt şanţ şi aşteptă o vreme în adâncitura aspră, savurând plăcerea efortului de a se târî. Culoarea îi amintea de ouăle care o înconjurau pe regină. Fără nicio ezitare, furnica porni pe şanţ în jos şi, după un timp, situaţia se complică: se ivi o curbă care se întindea pe sub

un cerc complet. Îi reaminti de procesul de căutare a informaţiei olfactive şi, în cele din urmă, de drumul spre casă. În reţeaua ei neurală se formase un tipar: „9”.

Apoi fiinţa care îngenunchease în faţa formaţiunii scoase un sunet, un şir de vibraţii care depăşeau capacitatea de înţelegere a furnicii:

— E minunat să fii în viaţă! Dacă nu înţelegi asta, cum poţi să cauţi ceva mai profund?

Fiinţa scoase un sunet ca un şuierat de vânt care suflă peste firele de iarbă – un oftat – apoi se ridică.

Furnica continuă să se târască paralel cu pământul şi ajunse la un al treilea şanţ aproape vertical, până când se răsucea în formă de „7”. Nu-i plăcu forma asta. O răsucire bruscă şi abruptă de obicei însemna pericol sau luptă.

Vocea primei fiinţe înăbuşise vibraţiile, şi abia acum furnica îşi dădu seama că a doua fiinţă ajunsese la formaţiune. Aceasta era mai scundă şi mai fragilă, iar părul alb contrasta cu fundalul albastru întunecat al cerului, strălucea argintiu în vânt şi părea să aibă legătură cu numărul din ce în ce mai mare de stele.

Prima fiinţă se ridică în picioare şi-o întâmpină:

— Sunteţi dr. Ye, nu-i aşa?

— Tu eşti… Xiao Luo[1]?

— Luo Ji. Am fost coleg de liceu cu Yang Dong. De ce aţi venit… aici?

— E un loc frumos unde pot ajunge uşor cu autobuzul. În ultima vreme m-am plimbat pe aici destul de des.

— Condoleanţele mele, dr. Ye.

— A fost demult…

La poalele formaţiunii, furnica voia să se îndrepte spre cer, dar descoperi un alt şanţ în faţă, sub forma cifrei „9”, prin care se târâse înainte să treacă prin „7”. Aşa că îşi continuă drumul orizontal prin forma „9”, care-i plăcu mai mult decât „7” şi „1”, deşi nu ştia exact de ce. Simţul ei

---

[1] *Xiao* este un diminutiv care înseamnă „micuţ” sau „tânăr” şi care se foloseşte înaintea unui nume de botez, atunci când cineva se adresează unui copil sau vrea să-şi exprime afecţiunea (n. Joel Martinsen, traducătorul cărţii din limba chineză în limba engleză).

estetic era primitiv şi unicelular. Plăcerea vagă pe care o resimţea când se târa prin forma „9” se intensifică. O stare unicelulară şi primitivă de fericire. Aceste două sentimente, de estetică spirituală şi de plăcere, nu evoluaseră niciodată. Acum un miliard de ani fuseseră la fel şi aşa aveau să rămână pentru încă un miliard de ani.

— Xiao Luo, Dong Dong vorbea adesea despre tine. Spunea că lucrezi în… astronomie?

— Aşa e, am lucrat. Acum predau sociologia. Chiar la şcoala unde aţi predat şi dumneavoastră, dar eraţi deja ieşită la pensie când am ajuns eu acolo.

— Sociologie? E o schimbare destul de mare.

— Da, Yang Dong spunea mereu că nu mă pot concentra suficient.

— Însă nu glumea când a spus că eşti deştept.

— Doar isteţ. Nu eram la nivelul fiicei dumneavoastră. Pur şi simplu am simţit că astronomia era ca o bucată de fier vechi pe care nu o poţi străpunge. Sociologia este ca o scândură de lemn şi trebuie să existe o porţiune îndeajuns de fragilă s-o poţi perfora. Cu ea te descurci mai uşor.

În speranţa că va ajunge la o altă formă de „9”, furnica îşi continuă drumul orizontal. Însă următorul lucru pe care-l întâlni fu un şanţ perfect orizontal, asemănător primului, doar că mai lung decât „1” şi înclinat într-o parte. Şi nici nu avea şanţuri mai mici la capete. Era în formă de „-”.

— N-ar trebui să gândeşti aşa. Duci o viaţă obişnuită. Nu toată lumea poate fi ca Dong Dong.

— Nu am genul acela de ambiţie. Mă las purtat de val.

— Am o sugestie. De ce nu studiezi sociologia cosmică?

— Sociologia cosmică?

— Un nume ales la întâmplare. Să presupunem că în tot universul există un număr colosal de civilizaţii, de ordinul numărului de stele descoperite. O mulţime. Aceste civilizaţii formează corpul societăţii cosmice. Sociologia cosmică este studiul naturii acestei supersocietăţi.

Furnica nu se târâse prea mult de-a lungul formaţiunii. După ce ieşise din depresiunea în formă de „-” sperase să

găsească un şanţ plăcut, în formă de „9”. În schimb dăduse peste un „2”, cu o curbă iniţială confortabilă, dar cu o răsucire abruptă la capăt, care era la fel de înfricoşătoare precum cea din forma „7”. Ca presimţirea unui viitor incert. Furnica îşi continuă drumul spre următorul şanţ, cu o formă închisă: „0”. Poteca părea să facă parte dintr-un „9”, dar era o capcană. Viaţa avea nevoie de o suprafaţă netedă, dar şi de direcţie. Nu puteai să te întorci mereu în punctul de plecare. Atâta lucru înţelegea şi ea. Deşi mai avea în faţă încă două şanţuri, îşi pierduse interesul. Se întoarse şi începu să se caţăre din nou.

— Dar… nu cunoaştem decât civilizaţia noastră.

— Din acest motiv nimeni nu s-a preocupat de asta. Oportunitatea îţi este rezervată.

— Fascinant, dr. Ye! Vă rog, continuaţi!

— Cred că asta ar putea uni cele două domenii ale tale. Structura matematică a sociologiei cosmice este mult mai clară decât cea a sociologiei umane.

— De ce spuneţi asta?

Ye Wenjie arătă spre cer. Vestul încă era iluminat de apus şi puteau număra stelele care răsăriseră, fiindu-le uşor să-şi amintească cum arătase cerul cu câteva clipe în urmă: o întindere vastă şi un gol albastru, sau un chip fără pupile, ca o statuie din marmură. Acum, deşi stelele erau puţine, ochii uriaşi aveau pupile. Golul fusese umplut. Universul vedea. Stelele erau minuscule, nişte puncte mici şi sclipitoare de argint, un fel de semn de stânjeneală din partea creatorului lor. Sculptorul cosmosului se simţise obligat să puncteze pupilele în univers, dar fusese teribil de speriat să-i dăruiască darul de-a vedea. Oscilaţia dintre teamă şi dorinţă a dus la micimea stelelor în comparaţie cu imensitatea spaţiului, în fond o declaraţie de precauţie.

— Vezi că stelele sunt doar nişte puncte? Factorii haosului şi întâmplării din alcătuirile complexe ale fiecărei societăţi civilizate din univers sunt filtraţi de distanţă, prin urmare acele civilizaţii pot fi puncte de referinţă manipulate relativ uşor din punct de vedere matematic.

— Dar nimic nu poate fi studiat concret în sociologia

cosmică, dr. Ye. Sondajele şi experimentele sunt imposibile, de fapt.

— Înseamnă că rezultatul tău final va fi pur teoretic. Exact ca în geometria euclidiană, tu vei stabili câteva axiome mai întâi, apoi vei deduce un sistem teoretic general, având drept fundament aceste axiome.

— Tot ce-mi spuneţi este fascinant, dar care ar fi axiomele sociologiei cosmice?

— În primul rând: Supravieţuirea este prima necesitate a civilizaţiei. În al doilea rând: Civilizaţia creşte şi se extinde în permanenţă, dar cantitatea totală de materie din univers rămâne constantă.

Furnica nu ajunsese prea departe, când îşi dădu seama că mai sus existau multe şanţuri care formau o structură complicată de labirint. Fiind sensibilă la forme, era convinsă că poate să se descurce, însă din pricina capacităţii limitate de stocare a minusculei reţele neurale trebuia să uite formele prin care se târâse până acum. N-avusese niciun regret când îl uită pe „9”, din moment ce procesul uitării făcea parte din viaţă. Trebuia să-şi amintească foarte puţine lucruri, iar acelea erau gravate în genele din zona de stocare denumită instinct.

Furnica îşi eliberă memoria şi intră în labirint. După ce navigă prin meandrele lui, în conştiinţa ei simplă se contură un nou tipar: caracterul chinezesc □ – *mu,* care înseamnă „mormânt”, însă furnica nu cunoştea nici simbolul şi nici semnificaţia lui. Mai departe urmă o combinaţie de şanţuri – mult mai simple de data asta, dar ca să continue explorarea lor, furnica nu avea încotro şi trebuia să-şi elibereze memoria, trebuia să-l uite pe *mu.* Apoi intră într-un minunat şanţ liniar, cu o formă care-i aminti de abdomenul unui greier mort de puţin timp, pe care-l descoperise recent. Îşi imagină imediat noua structură: □, *zhi,* particula din limba chineză care uneşte două substantive şi creează un raport de posesie. Apoi, continuându-şi drumul ascendent, întâlni alte două combinaţii de şanţuri. Prima consta în două depresiuni ca nişte picături şi o burtă de greier: caracterul □ – *dong,* care

înseamnă „iarnă”. A doua, cea din vârf, se bifurca în secţiuni care formau împreună caracterul – *yang,* ce înseamnă „plop”. Era ultima formă pe care şi-o amintea şi singura pe care o reţinuse din întreaga călătorie. Formele interesante pe care le întâlnise anterior fuseseră uitate.

— Din perspectivă sociologică cele două axiome sunt destul de solide… dar le-aţi expus aşa rapid, de parcă le-aţi rezolvat deja, spuse Luo Ji, puţin surprins.

— M-am gândit la asta aproape toată viaţa, dar nu am discutat cu nimeni. Nu ştiu de ce, în fond… încă ceva: Ca să deduci o imagine elementară a sociologiei cosmice din aceste două axiome, ai nevoie de alte două concepte importante: lanţurile suspiciunii şi explozia tehnologică.

— Ce termeni interesanţi! Puteţi să-i explicaţi?

Ye Wenjie se uită la ceas:

— Nu mai am timp. Dar tu eşti destul de deştept să-ţi dai seama singur. Foloseşte cele două axiome ca pe un punct de plecare în disciplina ta şi poate vei ajunge un Euclid al sociologiei cosmice.

— Nu pot să fiu Euclid, dar îmi voi aminti ce mi-aţi spus şi voi încerca. Poate o să vin să vă cer sfaturi, totuşi.

— Mi-e teamă că n-o să mai fie posibil… În acest caz, poţi să şi uiţi ce ţi-am povestit. Oricum, mi-am făcut datoria. Ei bine, Xiao Luo, trebuie să plec!

— Numai bine, doamnă profesor!

Ye Wenjie dispăru în amurg, îndreptându-se spre ultima întâlnire.

Furnica îşi continuă ascensiunea şi ajunse la un bazin rotund de pe suprafaţa stâncii, al cărui aspect neted contura o imagine extrem de complicată. Ştia că reţeaua ei neurală minusculă nu e capabilă să stocheze aşa ceva, dar după ce înţelese care este forma generală a imaginii, simţul ei estetic unicelular şi primitiv fu la fel de incitat ca atunci când dăduse peste forma „9”. Cumva i se păru că recunoaşte o parte din imagine: nişte ochi, care îi declanşau furnicii o sensibilitate, deoarece privirea lor însemna pericol. Însă acum nu se speriase, ştia că ochii aceia erau lipsiţi de viaţă. Deja uitase că uriaşul pe nume

Luo Ji îi privise când îngenunchease în tăcere în faţa formaţiunii. Furnica ieşi din depresiune şi se căţără pe vârful formaţiunii. Nu simţi că domină împrejurimile, fiindcă nu-i era teamă să cadă. De multe ori fusese aruncată din locuri mult mai înalte şi nu păţise nimic. Şi dacă nu ţi-e frică de înălţime, nu-i poţi aprecia nici frumuseţea.

La poalele formaţiunii, păianjenul pe care Luo Ji îl alungase cu florile începuse să-şi reconstruiască pânza. Trase un fir strălucitor de pe suprafaţa stâncii şi se aruncă la pământ, legănându-se ca un pendul. Încă trei balansări, şi structura pânzei fu completă. Dacă de zece mii de ori pânza i-ar fi fost distrusă, tot de zece mii de ori păianjenul ar fi reconstruit-o. Pentru el nu exista nici enervare, nici disperare şi nici încântare, aşa fusese un miliard de ani.

Luo Ji rămase pe gânduri o vreme, apoi plecă. Când vibraţiile din pământ încetară, furnica se târî spre baza formaţiunii pe un alt drum, grăbindu-se să ajungă la muşuroi şi să ofere informaţii despre locul unde găsise un gândac mort. Pe cer stelele se înmulţiră. Când trecu prin faţa păianjenului de la poalele formaţiunii, fiecare simţi prezenţa celuilalt, dar nu comunicară.

În timp ce lumea aceea îndepărtată îşi ţinu respiraţia ca să-şi ascută auzul, nici furnica şi nici păianjenul nu fură conştienţi că dintre toate fiinţele de pe Terra, ei fuseseră singurii martori la naşterea axiomelor civilizaţiei cosmice.

Puţin mai devreme, în miezul nopţii, Mike Evans stătea la prora *Judecăţii de Apoi,* în timp ce Oceanul Pacific se prelingea pe lângă el ca o fâşie de mătase sub înaltul cerului. Lui Evans îi plăcea să comunice cu lumea îndepărtată în asemenea momente, deoarece textul pe care sophonul îl proiecta pe retină contrasta minunat cu nuanţele mării şi ale cerului înstelat.

Este cea de-a douăzeci şi doua noastră conversaţie în timp real. Am întâmpinat câteva dificultăţi în comunicarea noastră.

— Da, Stăpâne. Am fost informat că nu puteţi înţelege o mare parte din materialele de referinţă despre umanitate

pe care vi le-am trimis.

Da. Aţi explicat foarte clar părţile, dar e imposibil pentru noi să înţelegem întregul. Ceva este diferit.

— Doar un singur lucru?

Da. Însă uneori pare că lumii voastre îi lipseşte ceva anume, iar alteori pare că are ceva în plus. Şi noi nu înţelegem ce anume.

— În ce domeniu apar confuzii?

Am studiat cu atenţie documentele voastre şi am descoperit că soluţia descifrării problemei constă într-o pereche de sinonime.

— Sinonime?

În limbile voastre există multe sinonime şi sinonime-aproximative. În prima limbă raportată de tine, chineza, există cuvinte care au acelaşi înţeles, cum ar fi; „rece" şi „răcoare", „greoi" şi „serios", „lung" şi „departe".

— Ce pereche de sinonime din cele menţionate v-a îngreunat procesul de înţelegere?

„A gândi" şi „a spune". Tocmai am aflat, spre surprinderea noastră, că de fapt nu sunt sinonime.

— Nu sunt deloc sinonime.

Din perspectiva noastră, ar trebui să fie. „A gândi" înseamnă a-ţi folosi organele dedicate cogniţiei pentru a coordona o activitate mentală. „A spune" înseamnă a transmite un volum de gânduri unui interlocutor. Ultima acţiune, în lumea voastră, se realizează prin modulaţia vibraţiilor din aer produse de corzile vocale. Sunt corecte aceste definiţii?

— Sunt corecte, dar nu demonstrează că „a gândi" şi „a spune" nu sunt sinonime?

Din perspectiva noastră, demonstrează că sunt sinonime.

— Îmi permiteţi să mă gândesc un moment la asta?

Sigur că da. Amândoi trebuie să ne gândim.

Timp de două minute, Evans se adânci în gânduri şi privi în gol, în vreme ce valurile unduiau sub lumina stelelor.

— Stăpâne, voi ce organe de comunicare aveţi?

Nu avem organe de comunicare. Creierul nostru ne poate afişa gândurile lumii exterioare şi astfel comunică.

— Afişaţi gândurile? Şi cum faceţi asta?

Gândurile din creierul nostru emit unde electromagnetice pe toate frecvenţele, inclusiv pe frecvenţa luminii, pe care noi o

vedem. Pot fi afişate chiar şi de la o distanţă semnificativ de mare.

— Deci pentru dumneavoastră a gândi înseamnă a vorbi?

Prin urmare, sunt sinonime.

— Ah… nu şi pentru noi, dar asta nu ar trebui să vă împiedice să înţelegeţi conţinutul documentelor.

Corect. În domeniul gândirii şi al comunicării diferenţele dintre noi nu sunt foarte mari. În ambele civilizaţii creierul produce inteligenţă cu ajutorul numărului uriaş de conexiuni neuronale. Singura diferenţă este aceea că undele creierelor noastre sunt mai puternice şi pot fi receptate direct de interlocutori, organele de comunicare nefiind necesare. Asta e singura diferenţă.

— Nu, mi-e teamă că ignorăm o diferenţă majoră. Stăpâne, lăsaţi-mă să mă mai gândesc!

Foarte bine.

Evans plecă de la proră şi începu să se plimbe-n lung şi-n lat pe punte. Dincolo de parapet, valurile Pacificului se înălţau şi coborau tăcute în noapte. Îşi imagină că oceanul e un creier care gândeşte.

— Stăpâne, aş vrea să vă spun o poveste. Ca s-o asimilaţi corect, trebuie să înţelegeţi următoarele elemente: lup, copil, bunică şi o casă în pădure.

Toate sunt uşor de înţeles, cu excepţia elementului „bunică”. Ştiu că este vorba despre un soi de rudă de sânge în rândul oamenilor şi că de obicei este o femeie în vârstă. Dar statutul de rudenie necesită mai multe clarificări.

— Stăpâne, asta nu este important. Tot ce trebuie să ştiţi este că între ea şi copii există o relaţie foarte apropiată. Este singura persoană în care copiii au încredere.

Am înţeles.

— Voi simplifica. Bunica a trebuit să plece de acasă, aşa că a lăsat copiii singuri şi le-a spus să se asigure că au închis uşa şi să nu deschidă nimănui în afară de ea. Pe drum bunica s-a întâlnit cu un lup care a mâncat-o şi care i-a îmbrăcat hainele, pretinzând că e ea. Apoi s-a dus acasă la ea şi când a ajuns în faţa uşii le-a spus copiilor: „Sunt bunica voastră, m-am întors. Deschideţi!” Copiii s-au uitat printr-o crăpătură din uşă şi au văzut pe cineva care

semăna cu bunica lor, aşa că i-au dat drumul lupului care a intrat în casă şi i-a mâncat pe toţi. Aţi înţeles povestea, Stăpâne?

Absolut deloc.

— Atunci probabil am ghicit cum stau lucrurile.

În primul rând, lupul şi-a dorit de la început să intre în casă şi să-i mănânce pe copii, aşa e?

— Sigur că da.

A început să comunice cu copiii, nu-i aşa?

— Sigur că da.

Asta mi se pare de neînţeles. Ca să-şi atingă scopul, nu era nevoie să comunice cu copiii.

— De ce?

Nu e evident? Dacă ar fi comunicat, copiii ar fi ştiut că lupul vrea să intre şi să-i mănânce şi nu i-ar mai fi deschis.

Evans rămase tăcut o vreme:

— Înţeleg, Stăpâne. Înţeleg.

Ce anume înţelegi? Nu ţi se pare evident ce-am spus?

— Gândurile dumneavoastră sunt complet expuse lumii exterioare. Nu vă puteţi ascunde.

Cum poţi ascunde ce gândeşti? Ideile tale sunt greu de înţeles.

— Vreau să spun că amintirile şi gândurile voastre sunt vizibile lumii exterioare, ca o carte sau ca un film proiectat într-o piaţă, sau ca un peşte într-un acvariu de sticlă. Complet expuse. Uşor de citit dintr-o privire. În fine, poate că unele dintre elementele pe care le-am menţionat sunt…

Le-am înţeles pe toate. Dar nu e totul absolut normal?

Evans tăcu din nou.

— Deci aşa stau lucrurile… Stăpâne, când comunicaţi faţă în faţă, tot ce spuneţi este adevărat. Este imposibil să înşelaţi sau să minţiţi, aşa că nu puteţi urmări o gândire strategică complicată.

Putem comunica şi la distanţe semnificative, nu numai faţă în faţă. Cuvintele „a înşela” şi „a minţi” ne dau multă bătaie de cap.

— Ce fel de societate este aceea unde gândurile sunt complet transparente? Ce fel de cultură creează? Ce fel de politică? Fără comploturi, fără prefăcătorii.

Ce înseamnă „comploturi” şi „prefăcătorii”?

Evans nu răspunse.

Organele de comunicare umane sunt un defect în evoluţia voastră, o compensare necesară a faptului că undele gândurilor emise de minţile voastre nu sunt suficient de puternice. Este una dintre slăbiciunile biologice. Afişarea directă a gândului este o formă superioară şi mai eficientă de comunicare.

— Un defect? O slăbiciune? Nu, Stăpâne, greşiţi! De data asta nu aveţi deloc dreptate.

Chiar aşa? Lasă-mă să mă gândesc puţin. E păcat că nu poţi să-mi vezi gândurile.

De data asta, întreruperea a durat mai mult. După ce trecură douăzeci de minute şi nu apăru niciun text, Evans începu să bată-n lung şi-n lat distanţa dintre proră şi etravă, urmărind un banc de peşti care sărea din apele oceanului trasând un arc pe suprafaţa care strălucea argintiu sub lumina stelelor. Cu ani în urmă, îşi petrecuse o vreme pe un vas pescăresc din Marea Chinei de Sud, investigând efectul pescuitului excesiv asupra vieţii din zona de coastă. Pescarii numeau fenomenul: „trecerea soldaţilor dragoni”. Lui Evans i se părea că seamănă cu un text proiectat în privirea oceanului. Apoi, în faţa ochilor săi, apărură câteva cuvinte.

Ai dreptate. M-am gândit la documentele mai vechi şi acum le înţeleg mai bine.

— Stăpâne, e un drum lung până veţi înţelege cu adevărat problemele oamenilor. Mi-e teamă că nu veţi reuşi niciodată.

Aşa este, sunt complicate. Însă acum ştiu de ce nu le-am înţeles înainte. Ai dreptate.

— Stăpâne, aveţi nevoie de noi!

Mi-e frică de voi.

Conversaţia se încheie. Fu ultima oară când Evans primi un mesaj de pe Trisolaris. Rămase la proră, urmărind corpul alb ca zăpada al *Judecăţii de Apoi,* care trecea prin noaptea ceţoasă ca timpul care se scurge continuu.

Partea întâi

CEI CU FAŢA LA ZID

ANUL 3, ERA DE CRIZĂ

Distanţa de la Flota Trisolariană până la Sistemul Solar: 4,21 ani-lumină

Pare atât de vechi…

Acesta fu primul gând al lui Wu Yue când văzu vasul *Tang,* o navă uriaşă în construcţie chiar sub ochii lui, scăldată în strălucirea arcurilor electrice. Sigur, impresia era rezultatul nenumăratelor mâzgăleli fără importanţă de pe plăcile de oţel mangan din care era construit corpul aproape finalizat al navei, produse de aparatul performant de sudură cu scut de gaz folosit pe carenă. Încercă să-şi imagineze cât de robustă şi de frumoasă ar fi nava *Tang* cu un strat proaspăt de vopsea gri, dar fără succes.

Cea de-a patra sesiune de formare în larg a ofiţerilor de pe *Tang* tocmai luase sfârşit. În timpul sesiunii de două luni, comandanţii Wu Yue şi Zhang Beihai, care stătea chiar lângă Wu Yue, fuseseră nevoiţi să joace un rol neplăcut. Formaţiunile de distrugătoare, submarinele şi navele de aprovizionare erau conduse de comandanţii grupurilor de război, dar *Tang* era în doc, în faza de construcţie, aşa că poziţia navei de transport era ocupată de nava de instrucţie *Zheng He* sau pur şi simplu liberă. În timpul sesiunilor, Wu Yue privea în gol peticul gol al mării, unde suprafaţa apei, tulburată de urmele încrucişate ale vaselor care treceau pe acolo, se legăna neliniştită, la fel ca starea lui de spirit. *Oare peticul acela gol se va ocupa vreodată?* se întrebase de nenumărate ori.

Se uită la vasul *Tang* încă în construcţie şi observă că nu era vorba despre anii care au trecut peste el, ci despre trecerea timpului. Părea o fortăreaţă măreaţă şi străveche, dar părăsită. Corpul pestriţ era un perete de piatră, iar ploaia de scânteieri de la sudură cădea de pe schelă ca o plantă care acoperea pietrele… ca şi cum ar fi fost mai puţin construcţie şi mai mult arheologie.

Wu Yue se temu să-şi ducă gândurile la capăt şi-şi întoarse privirea spre Zhang Beihai care stătea alături:

— Tatăl tău se simte mai bine? întrebă el.

Zhang Beihai dădu uşor din cap:

— Nu. Abia rezistă.

— Cere o permisie.

— Am cerut când s-a dus prima oară la spital. Dar, după cum stau lucrurile, o să mă ocup de el când va veni momentul.

Apoi tăcură amândoi. Fiecare interacţiune personală era la fel. Desigur, când venea vorba despre muncă aveau multe să-şi spună, dar mereu persista ceva între ei.

— Beihai, munca nu va mai fi cum a fost. De vreme ce împărţim sarcinile postului, mă gândesc că poate ar trebui să comunicăm mai mult.

— Ne-am înţeles foarte bine în trecut. Sunt sigur că superiorii noştri ne-au pus să lucrăm împreună pe *Tang,* datorită colaborării noastre de succes de pe vasul *Chang'an.*

Zhang Beihai râse, dar era genul acela de râs pe care Wu Yue nu-l putea descifra. Privirea lui Zhang Beihai pătrundea adânc în inima oricui de pe vas, fie el căpitan sau simplu marinar. Wu Yue era de-a dreptul transparent pentru el. Dar Wu Yue nu putea descifra ce se întâmpla în interiorul lui Zhang. Era convins că zâmbetul izvora din adâncul lui, dar nu spera să-l înţeleagă. Colaborarea fructuoasă nu însemna şi o înţelegere adevărată. Evident că Zhang Beihai era cel mai capabil comisar politic de pe vas şi cât se poate de sincer în munca lui, investigând fiecare problemă cu o precizie absolută. Dar lumea sa interioară părea un abis cenuşiu pentru Wu Yue, care simţise întotdeauna că Zhang Beihai de fapt îi spunea: *Fă aşa şi gata. Aşa e cel mai bine sau e corect. Dar nu e ceea ce-mi doresc cu adevărat.* La început fusese doar o senzaţie vagă, dar care devenise din ce în ce mai evidentă. Sigur, orice făcea Zhang Beihai era întotdeauna cel mai bine sau corect, dar Wu Yue nu ştia ce-şi dorea el cu adevărat.

Însă avea o singură certitudine: Conducerea unei nave de război era o sarcină periculoasă, aşa încât cei doi comandanţi trebuiau să-şi citească gândurile reciproc. Asta îi punea o problemă delicată. La început, se gândi că Zhang Beihai se ferea cumva de el şi asta îl jigni pe Wu. Exista cineva mai deschis şi mai sincer decât el în funcţia dificilă de căpitan al unui distrugător? *De ce trebuie să se ferească de mine?*

Când tatăl lui Zhang Beihai fusese ofiţerul lor superior o scurtă perioadă, Wu Yue îl informase despre greutăţile întâmpinate în comunicarea cu comisarul: „Nu e de ajuns să ne facem treaba bine? De ce trebuie să ştii cum gândeşte?” spusese generalul cu blândeţe, apoi adăugase, poate involuntar: „De fapt, nici eu nu ştiu.”

— Să cercetăm mai atent, spuse Zhang Beihai şi arătă spre *Tang,* printre scântei. Apoi, ambele telefoane sunară în acelaşi timp: un SMS care-i anunţa să se întoarcă la maşină. De obicei, însemna că e o urgenţă, fiindcă echipamentul de comunicaţii securizate nu era disponibil decât în vehicul. Wu Yue deschise uşa maşinii şi ridică receptorul. Era un apel de la un consilier de la cartierul general al consiliului de război.

— Căpitane Wu, Comandamentul Flotei a emis ordine urgente pentru tine şi pentru comisarul Zhang. Trebuie să vă prezentaţi imediat la Statul-Major!

— La Statul-Major? Şi cum rămâne cu exerciţiul de instrucţie pentru Flota a cincea? Jumătate din navele de război sunt pe mare, şi restul li se vor alătura mâine.

— Nu ştiu nimic despre asta. Ordinul este simplu. O singură comandă. Puteţi verifica detaliile când vă întoarceţi.

Căpitanul şi comisarul navei *Tang,* care nu fusese încă lansată, se priviră, apoi avu loc un moment rar după mulţi ani, în care gândurile li se sincronizară: *Se pare că peticul acela de apă va rămâne liber.*

Fortul Greely, Alaska. Câţiva cerbi lopătari care se plimbau agale pe câmpia înzăpezită, deveniră agitaţi când

simţiră vibraţiile din pământ, de sub stratul de zăpadă. În faţa lor se deschise o emisferă albă. Fusese plasat acolo demult un ou gigantic, pe jumătate îngropat în pământ, dar cerbii simţiseră întotdeauna că nu aparţinea lumii îngheţate. Oul se desfăcu şi din el ieşi un fum gros şi flăcări, apoi, huruind, zămisli un cilindru care îşi luă zborul, scoţând flăcări din zona inferioară. Focul spulberă în aer troienele de zăpadă din jur, apoi căzură din nou pe pământ sub formă de ploaie. Când cilindrul ajunse suficient de sus, exploziile care-i speriaseră pe cerbi fură din nou înlocuite de linişte. Apoi dispăru pe cer, lăsând în urmă o dâră lungă şi albă, ca şi cum peisajul de iarnă ar fi fost un ghem uriaş din care o mână gigantică şi invizibilă ar fi tras un fir spre înălţimi.

— La naiba! Câteva secunde în plus şi-aş fi confirmat o lansare întreruptă! spuse ofiţerul Raeder, responsabil de testarea ţintelor, în timp ce dădu la o parte mouse-ul.

Raeder se afla la mii de kilometri, în Sala de Comandă a Apărării Anti-Rachetă Nucleară de la Centrul de Comandă NORAD[2], aflat la trei sute de metri sub muntele Cheyenne de lângă Colorado Springs.

— Mi-am dat seama că nu e nimic, îndată ce a apărut alerta de sistem, spuse Controlorul Orbital Jones, scuturând din cap.

— Atunci ce atacă sistemul? întrebă generalul Fitzroy.

Apărarea Anti-Rachetă Nucleară era doar una dintre sarcinile atribuite noii sale funcţii, cu care încă nu se familiarizase complet. Generalul se uită la peretele acoperit de monitoare şi încercă să localizeze ecranele grafice intuitive pe care le avuseseră la centrul de comandă de la NASA: o linie roşie care şerpuia de-a lungul hărţii lumii şi forma o undă sinusoidală deasupra transformării plane. Pentru neofiţi părea inexplicabil, dar măcar ştiai că ceva ataca în spaţiu. Însă aici nimic nu era atât de simplu. Liniile de pe ecrane formau un talmeş-balmeş abstract şi complicat care-i păreau fără sens. Ca să

[2] NORAD – North American Aerospace Defense Command: Comandamentul Nord-American de Apărare Aeriană (n. tr.).

nu mai vorbim despre toate ecranele pe care defilau rapid cifre, înţelese doar de ofiţerii de serviciu ai NMD[3].

— Domnule general, vă amintiţi când au înlocuit pelicula reflectorizantă de pe modulul multifuncţional al ISS[4] anul trecut? Cea veche s-a pierdut, iar asta se vede. Se strânge şi apoi se desface în vântul solar.

— Dar... ar trebui să fie inclusă în baza de date pentru trierea ţintelor.

— Este. Aici.

Raeder deschise o pagină cu mouse-ul. Sub o grămadă de text, date şi formulare complicate, se afla o fotografie mai ştearsă, care probabil fusese făcută cu telescopul de pe Terra, ce ilustra un petic alb cu formă neregulată pe un fond negru. Din cauza reflexiei puternice nu se desluşeau detaliile.

— Domnule maior, de vreme ce deţii fotografia, de ce n-ai anulat programul de lansare?

— Sistemul ar fi trebuit să caute în mod automat baza de date cu ţintele. Timpii reacţiei umane nu sunt suficient de rapizi. Iar datele din vechiul sistem nu au fost reformatate pentru cel nou, aşa că nu s-a conectat la modulul de recunoaştere, spuse Raeder.

Tonul său era uşor iritat, de parcă ar fi zis: *Am demonstrat că sunt eficient rezolvând situaţia rapid printr-o căutare manuală, atunci când supercomputerul NMD a dat greş. Dar tot trebuie să îndur întrebările tale stupide.*

— Domnule general, ordinul a fost să trecem la starea operaţională efectivă, după ce NMD şi-a mutat traiectoriile de interceptare în spaţiu. Dar încă nu se încheiase recalibrarea sistemului informatic, raportă un ofiţer de serviciu.

Fitzroy tăcu. Trăncăneala din sala de comandă îl agasa. Avea în faţă primul sistem de apărare planetară al umanităţii, dar nu era nimic altceva decât unul deja

[3] NMD – Navy Maintenance Database: Baza de Date de Suport a Marinei (Americane) (n. tr.).

[4] ISS – International Space Station: Staţia Spaţială Internaţională (n. tr.).

existent din Baza de Date de Suport a Marinei Americane, ale cărui interceptări fuseseră redirecţionate dinspre diferite continente terestre în spaţiu.

— Hai să facem o fotografie drept amintire, spuse Jones. Probabil este primul atac al Terrei împotriva unui duşman comun.

— Aparatele de fotografiat sunt interzise, zise Raeder rece.

— Domnule căpitan, ce vreţi să spuneţi? întrebă Fitzroy, brusc supărat. Sistemul nu a detectat nicio ţintă inamică. Nu este primul atac.

După o tăcere stânjenitoare, cineva interveni:

— Avioanele de interceptare sunt dotate cu focoase nucleare.

— Da, de o megatonă şi jumătate. Şi ce dacă?

— Aproape s-a întunecat. Dată fiind localizarea ţintei, ar trebui să vedem explozia!

— O poţi vedea pe monitor.

— Da, dar afară e mai distractiv, spuse Raeder

Jones se ridică nervos:

— Domnule general, eu… Tura mea s-a terminat.

— Şi-a mea, domnule general, zise Raeder.

Era doar un gest de politeţe. Fitzroy era un coordonator de rang înalt al Consiliului de Apărare Planetară şi nu putea controla nici NORAD şi nici NMD-urile.

Fitzroy făcu semn cu mâna:

— Nu sunt comandantul vostru. Faceţi cum doriţi. Dar aş vrea să vă reamintesc tuturor că în viitor s-ar putea să lucrăm împreună mult timp.

Raeder şi Jones o luară la fugă spre partea superioară. După ce trecură prin uşa antiradiaţie de câteva tone, ajunseră pe culmea muntelui Cheyenne. Soarele apunea şi cerul era limpede, dar nu văzură lumina niciunei explozii nucleare în spaţiu.

— Ar trebui să fie acolo, zise Jones, arătând spre cer.

— Poate că am ratat-o, spuse Raeder.

Nu se uita în sus. Apoi, cu un zâmbet ironic, spuse:

— Chiar îşi imaginează că sophonul se va desface din

nou într-o dimensiune redusă?

— Imposibil! Este inteligent. N-o s-avem noi şansa asta, zise Jones.

— Ochii NMD-ului sunt aţintiţi spre cer. Sigur nu mai e nimic de care să ne fie teamă pe Terra? Chiar dacă ţările teroriste s-au transformat în sfinţi, mai există OTT-ul, nu-i aşa?

— Şi CAP-ul! Militarii ăştia vor doar să anunţe rapid că problema e rezolvată. Iar Fitzroy e de-al lor. Acum sunt pe punctul de-a declara că primul stadiu al Sistemului de Apărare Planetară e finalizat, deşi n-au îmbunătăţit deloc echipamentul. Singurul scop al sistemului este să-i oprească desfacerea în dimensiuni mai mici în apropiere de orbita Terrei. Tehnologia este chiar mai simplă decât cea necesară pentru interceptarea rachetelor teleghidate, deoarece când ţinta va apărea cu adevărat, va acoperi o suprafaţă imensă… Căpitane, de asta te-am rugat să venim aici. De ce te-ai purtat ca un copil, care-i treaba cu prima fotografie a unui atac?! L-ai supărat pe general, să ştii! Nu vezi că e un om meschin?

— Dar… am crezut că i-am făcut un compliment…

— Este unul dintre cei mai şmecheri din armată. Să nu te aştepţi să anunţe la conferinţa de presă că a fost o eroare de sistem. O să susţină că a fost o manevră strălucită, cum fac toţi. Aşteaptă şi-ai să vezi. Aşa o să fie.

În timp ce vorbea, Raeder se aşeză şi se întinse pe pământ, uitându-se cu o faţă plină de nerăbdare la cerul împânzit deja de stele.

— Ştii, Jones, dacă sophonul chiar o să se desfacă din nou, o să ne dea şansa s-o distrugem. N-ar fi o chestie tare?

— Şi la ce bun? Adevărul e că se îndreaptă spre Sistemul Solar chiar acum. Şi cine ştie câţi or fi… Ascultă, de ce-ai zis „ea” în loc de „el”?

Expresia de pe faţa îndreptată spre cer a lui Raeder deveni visătoare:

— Ieri un colonel chinez care abia venise la centru mi-a spus că în limba lui sophonul poartă numele unei femei

japoneze, Tomoko[5].

Cu o zi în urmă, Zhang Yuanchao completase formularele de pensionare şi părăsise fabrica chimică unde lucrase mai bine de patru decenii. Ca să-l parafrazăm pe vecinul lui, Lao Yang[6], azi începea o a doua copilărie. Lao Yang îi spuse că la şaizeci de ani, la fel ca la şaisprezece, era perioada cea mai bună din viaţă, vârsta la care poverile de la patruzeci sau de la cincizeci de ani fuseseră depăşite, iar lentoarea şi boala de la şaptezeci şi de la optzeci de ani încă nu apăruseră. Era vârsta la care te puteai bucura de viaţă. Fiul şi nora lui Zhang Yuanchao aveau slujbe stabile, şi chiar dacă fiul său se însurase mai târziu, urma să aibă un nepot în curând. El şi soţia lui nu şi-ar fi permis casa în care locuiau, dacă nu ar fi cumpărat-o cu banii de pe vechea locuinţă care fusese demolată. Trăiau în noua casă de un an…

Zhang Yuanchao se gândea la toate astea şi totul i se părea extrem de mulţumitor. Trebuia să admită că în privinţa afacerilor de stat Lao Yang avea dreptate. Însă uitându-se de la fereastra etajului opt la cerul albastru de deasupra oraşului, nu simţea nicio bucurie în suflet, şi cu atât mai puţin senzaţia că trăia a doua copilărie.

Lao Yang, pe numele mic Jinwen, era un profesor de gimnaziu ieşit la pensie, care îl sfătuia frecvent pe Zhang Yuanchao să înveţe lucruri noi, dacă vrea să se bucure de ultimii ani de viaţă. De exemplu: „Internetul. Până şi pruncii ştiu să-l folosească, tu de ce n-ai şti?” Mai mult, îi amintea lui Zhang Yuanchao că dezinteresul lui absolut pentru lumea de afară era cea mai mare greşeală: „Măcar biata ta soţie poate să-şi şteargă lacrimile în faţa televizorului, la telenovelele de doi bani. Dar tu nici măcar la televizor nu te uiţi. Ar trebui să urmăreşti ştirile naţionale şi internaţionale. Asta nu trebuie să lipsească

---

[5] *Zhizi* (□□) înseamnă literal „particulă de cunoaştere”. Caracterul pentru „particulă” apare frecvent în prenumele fetelor în japoneză, care se pronunţă „ko” (n. tr. Joel Martinsen).

[6] *Lăo* înseamnă „bătrân” şi se foloseşte adesea înaintea numelui de familie al celor mai în vârstă decât vorbitorul, în semn de respect sau familiaritate (n. tr. Joel Martinsen).

dintr-o viaţă împlinită.” Deşi Zhang Yuanchao trăia de mulţi ani în Beijing, nu s-ar fi zis. Dacă un taximetrist putea să turuie analize convingătoare despre toate evenimentele naţionale şi internaţionale, Zhang Yuanchao ştia numele preşedintelui actual, dar sigur nu-l ştia şi pe-al premierului. De fapt, pentru el era un motiv de mândrie. Spunea că are un trai obişnuit, de om simplu, şi nu voia să-i fie împuiat capul cu lucruri lipsite de importanţă. Nu-l interesau deloc şi prefera să le ignore ca să nu aibă bătăi de cap. Yang Jinwen urmărea cu atenţie chestiunile de stat şi considera că este esenţial să se uite la ştirile serii în fiecare zi, certându-se cu comentatorii de pe Internet, până când se înroşea la faţă, despre politica economică naţională şi tendinţele din proliferarea nucleară internaţională, dar la ce îl ajutase asta? Guvernul nu-i mărise pensia nici măcar cu un bănuţ. Zicea: „Eşti ridicol! Crezi că n-are nicio importanţă? Că nu te priveşte? Ascultă, Lao Zhang! Fiecare chestiune majoră naţională şi internaţională, fiecare chestiune majoră de politică naţională şi fiecare rezoluţie a ONU au o influenţă asupra vieţii tale, prin legături directe şi indirecte. Crezi că invazia SUA din Venezuela nu te priveşte? Aş spune că are mai multe implicaţii pe termen lung pentru pensia ta, decât îţi imaginezi.” Pe atunci, Zhang mai mult râdea de ieşirile lui Lao Yang, considerându-l obsedat de politică. Însă acum înţelegea că vecinul lui avusese dreptate.

Zhang Yuanchao sună la uşa lui Yang Jinwen şi acesta îi deschise, părând că abia ajunsese acasă. Era extrem de relaxat. Zhang Yuanchao se uita la el de parcă ar fi fost în deşert şi-ar fi dat peste un călător pe care nu avea intenţia să-l părăsească.

— Te-am căutat. Unde ai fost?

— M-am dus până la piaţă. Am văzut-o pe soţia ta făcând cumpărături.

— De ce blocul nostru e atât de pustiu? Parcă ar fi… un mausoleu!

— Azi nu e zi de sărbătoare. Asta-i tot, spuse râzând. Prima ta zi de pensionar. E un sentiment perfect normal.

Bine că n-ai fost şef. Pentru ei e şi mai greu când ies la pensie. O să te obişnuieşti repede. Hai să vedem ce mai e pe la centrul de activităţi comunitare şi cum ne putem distra.

— Nu, nu e din cauza pensionării. E din cauză că… nu ştiu cum să spun… Din cauza ţării, sau, de fapt, a situaţiei internaţionale.

Yang Jinwen arătă spre el şi râse:

— Situaţia internaţională? Nu mi-aş fi imaginat niciodată că o să aud asemenea cuvinte din gura ta…

— Ai dreptate, nu mă interesau chestiunile importante, dar acum sunt uriaşe. Nu mi-am imaginat niciodată că vor deveni atât de serioase

— Lao Zhang, chiar este amuzant. Vezi tu, între timp am început să gândesc ca tine şi nu-mi mai pasă de lucrurile lipsite de importanţă. Poţi să mă crezi sau nu, dar n-am mai urmărit ştirile de două săptămâni. Îmi păsa mult de chestiunile serioase, fiindcă oamenii sunt importanţi. Putem influenţa desfăşurarea evenimentelor curente. Însă nimeni n-are puterea să învingă aşa ceva. Şi atunci, de ce să-ţi mai pese?

— Dar nu se poate să nu-ţi pese deloc! Umanitatea va dispărea în patru sute de ani!

— Hm, noi n-o să mai fim pe aici în vreo patruzeci de ani…

— Dar descendenţii noştri? Vor fi şterşi de pe faţa pământului!

— Pe mine nu mă priveşte atât de mult ca pe tine. Fiul meu din America s-a însurat, dar nu-şi doreşte copii, aşa că nu-mi pasă. Însă familia Zhang va mai rezista douăsprezece generaţii, nu-i aşa? Nu e de-ajuns?

Zhang Yuanchao îl fixă cu privirea pe Yang Jinwen câteva clipe, apoi se uită la ceas. Dădu drumul la televizor şi pe canalul de ştiri tocmai începuse jurnalul zilei:

Associated Press anunţă că la ora 18:30[7]*, în data de 29, Sistemul de Apărare Naţională Anti-Rachetă*

[7] Ora standard de Est (n. tr.).

al SUA a încheiat cu succes distrugerea experimentală a unui sophon desfăcut în dimensiune redusă, pe orbita inferioară a Terrei. Este cel de-al treilea test de interceptare al NMD, de când ţintele s-au mutat în spaţiul extraterestru. Ultima ţintă a fost pelicula reflectorizantă de la Staţia Spaţială Internaţională din luna octombrie. Un purtător de cuvânt de la Consiliul de Apărare Planetară a declarat că interceptorul dotat cu focoase a distrus cu succes ţinta de trei mii de metri pătraţi. Acest lucru înseamnă că sistemul NMD va fi capabil să-l distrugă cu mult înainte ca desfacerea tridimensională a sophonului să atingă o suprafaţă mare şi să capete o suprafaţă reflectorizantă care să reprezinte o ameninţare pentru ţintele umane de pe pământ…

— Ce pierdere de vreme! Un sophon nu se va desface, spuse Yang, luându-i telecomanda din mână lui Zhang. Schimbă canalul! Poate e o reluare a semifinalelor Cupei Europene. Am adormit pe canapea aseară…

— Uită-te acasă la tine! zise Zhang Yuanchao, smulgându-i telecomanda din mână.

Ştirile continuau:

Fizicianul de la Spitalul Militar 301, responsabil de tratarea academicianului Jia Weilin, a confirmat că moartea lui Jia s-a datorat unei malignităţi hematologice, cunoscută şi sub denumirea de leucemie, cauza cea mai probabilă a morţii fiind insuficienţa unui organ şi pierderea de sânge produsă de stadiul avansat al bolii. Nu au existat anormalităţi. Jia Weilin, un expert foarte renumit în supraconductibilitate şi care şi-a adus o contribuţie majoră în domeniul supraconductorilor de temperatură ambiantă, a murit în data de 10. Ştirile care susţin că Jia ar fi murit în urma unui atac al unui sophon sunt doar zvonuri. Într-o altă

intervenţie, un purtător de cuvânt al Ministerului Sănătăţii a confirmat că alte decese despre care se presupune că au fost cauzate de atacuri ale sophonului se datorează, de fapt, unor boli obişnuite sau unor accidente. Să ascultăm opinia celebrului fizician Ding Yi.

Reporter: Care este părerea dumneavoastră despre panica în creştere provocată de sophoni?

Ding Yi: Panica există din cauza lipsei de cunoştinţe elementare de fizică. Reprezentanţii guvernului şi ai comunităţii ştiinţifice au explicat acest lucru de nenumărate ori: Un sophon este o particulă microscopică care, deşi este dotată cu inteligenţă înaltă, poate avea doar un efect limitat asupra lumii macroscopice, din pricina scării sale microscopice. Ameninţarea majoră pe care o reprezintă pentru umanitate constă în interferenţa eronată şi aleatoare cu experimentele fizicii de înaltă energie şi în reţeaua cuantică complicată care monitorizează Terra. În stare microscopică, un sophon nu poate ucide şi nu poate iniţia niciun fel de atac ofensiv. Dacă un sophon vrea să producă un efect major asupra lumii macroscopice, poate s-o facă doar într-o stare nedesfăcută, într-o dimensiune redusă. Şi chiar şi aşa, efectele sunt extrem de limitate, deoarece un sophon nedesfăcut în dimensiuni reduse la scara macroscopică este foarte slab. Acum că umanitatea şi-a creat un sistem defensiv, sophonii nu pot face nimic fără să ne ofere o şansă excelentă de a-i distruge. Cred că mijloacele principale de informare ar trebui să disemineze cu mai multă conştiinciozitate în rândul publicului informaţiile ştiinţifice, ca să înlăture panica fără nicio bază ştiinţifică.

Zhang Yuanchao auzi cum cineva intră în camera de zi fără să bată la uşă, strigând „Lao Zhang” şi „Meştere Zhang”. Îşi dădu imediat seama cine era după paşii pe

care-i auzise tropăind în sus pe scară mai înainte. Miao Fuquan, un alt vecin de la etajul lor, intră în cameră. Miao era şeful mai multor mine de cărbune Shanxi din provincie şi cu câţiva ani mai tânăr decât Zhang Yuanchao. Avea o casă mai mare în altă zonă din Beijing şi folosea apartamentul din bloc ca să ascundă o amantă din Sichuan de-o seamă cu fiica lui. Când se mutase, familiile Zhang şi Yang îl ignoraseră complet, cu excepţia unei ciondăneli privind chestiile pe care le lăsa împrăştiate pe coridor, dar până la urmă descoperiseră că, deşi era puţin cam vulgar, era un om de treabă şi prietenos. După ce asociaţia de proprietari intervenise şi aplanase câteva certuri, cele trei familii începuseră treptat să aibă o relaţie armonioasă. Deşi Miao Fuquan susţinea că-i transferase afacerile fiului său, rămăsese un om ocupat şi petrecea prea puţin timp „acasă”, astfel încât apartamentul cu trei dormitoare era ocupat de obicei de femeia din Sichuan.

— Lao Miao, nu te-am mai văzut de luni întregi. Pe unde ai mai dat lovitura în ultima vreme? întrebă Yang Jinwen.

Miao Fuquan luă relaxat un pahar, îl umplu până la jumătate cu apă din dozator, şi-l dădu pe gât. Apoi îşi şterse buzele şi spuse:

— Nimeni nu se îmbogăţeşte… Am probleme la mină şi trebuie să le rezolv. De fapt, e război. Guvernul e foarte hotărât de data asta. Legile împotriva minelor ilegale nu s-au aplicat niciodată, dar nu vor mai funcţiona pentru multă vreme.

— Da, vin vremuri grele, spuse Yang Jinwen, fără să-şi ia ochii de la meciul de la televizor.

Bărbatul zăcuse în pat mai multe ore. Lumina care pătrundea prin fereastra de la subsol, singura sursă de lumină din încăpere, era cea a lunii, iar razele ei reci aruncau pete strălucitoare pe podea. În întuneric totul părea sculptat în piatră, ca şi cum întreaga încăpere ar fi fost un mormânt.

Nimeni nu ştia adevăratul nume al bărbatului, dar în

cele din urmă îi spuseră al Doilea Spărgător de Zid[8].

Îşi petrecuse multe ore reflectând la viaţa lui. După ce-şi dădu seama că nu existaseră omisiuni, îşi răsuci muşchii trupului amorţit, căută sub pernă şi scoase un pistol pe care şi-l puse încet la tâmplă. Exact atunci, în faţa ochilor lui apăru un text sophon:

Nu face asta. Avem nevoie de tine.

— Stăpâne? Un an întreg am visat în fiecare noapte că mă vei căuta, dar visele au dispărut în ultima vreme. M-am gândit că, pur şi simplu, nu mai visam, dar se pare că nu mai e cazul.

Acum nu visezi. Comunic cu tine în timp real.

Spărgătorul de Zid râse descurajator:

— Bine. Atunci s-a terminat. Sigur nu mai există vise de partea cealaltă.

Vrei dovezi?

Dovezi că nu mai există vise pe partea cealaltă?

Nu, dovezi că eu exist cu adevărat.

— Perfect! Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Peştişorii tăi aurii au murit.

— Ha! Asta nu contează. Îi voi reîntâlni într-un loc unde nu există întuneric.

Ar trebui să arunci o privire. Dimineaţă ai fost distrat şi-ai aruncat o ţigară fumată pe jumătate în micul acvariu. Nicotina care s-a dizolvat în apă a fost fatală pentru peştişorii tăi.

Al Doilea Spărgător de Zid deschise ochii, puse jos arma şi se ridică din pat, fără nicio urmă de amorţeală. Aprinse lumina şi se duse să verifice vasul peştişorilor de pe măsuţă. Cinci peştişori aurii cu ochi bulbucaţi pluteau la suprafaţa apei, cu burta în sus, iar în mijlocul lor era chiştocul ţigării fumate pe jumătate.

Voi realiza o confirmare suplimentară. Evans ţi-a dat odată o scrisoare codificată, dar codurile s-au modificat. A murit înainte să-ţi transmită noua parolă şi n-ai putut niciodată să citeşti scrisoarea. O să-ţi dau acum parola: CAMEL, marca de ţigări cu care ţi-ai otrăvit peştii.

---

[8] Wall Breaker în versiunea în limba engleză înseamnă Spărgător de Zid. Spărgătorii de Ziduri sunt personaje dintr-un joc video de strategie pentru telefoanele mobile, intitulat Clash of Clans (n. tr.).

Al Doilea Spărgător de Zid se chinui să-şi ia laptopul şi, în timp ce aştepta să se deschidă, lacrimile îi şiroiau pe faţă:

— Stăpâne, Stăpâne drag, eşti chiar tu? Eşti chiar tu? spuse el, plângând în hohote.

După ce porni computerul, deschise ataşamentul din e-mailul Organizaţiei Terra-Trisolaris. Introduse parola în fereastra nou deschisă şi când apăru textul, nu mai fu în stare să-l citească cu atenţie. Se aruncă în genunchi şi strigă:

— Stăpâne! Eşti chiar tu, Stăpâne!

După ce se calmă, îşi ridică capul şi spuse cu ochii încă plini de lacrimi:

— N-am fost anunţaţi de atacul de la reuniunea la care participa comandantul sau de ambuscada din Canalul Panama. De ce ne-ai lăsat de izbelişte?

Ne-a fost frică de voi.

— Deoarece gândurile noastre nu sunt transparente? Dar n-are nicio importanţă. Şi ştiţi asta! Folosim toate mijloacele care vă lipsesc – înşelătoria, tertipurile, ascunzişurile şi distragerea atenţiei – în slujba voastră!

Nu ştim dacă e adevărat. Şi chiar dacă presupunem că e adevărat, rămâne frica. În Biblia voastră se menţionează un animal numit şarpe. Dacă un şarpe s-ar târî spre tine şi ţi-ar spune că vrea să te slujească, nu ţi-ar fi frică?

— Dacă ar spune adevărul, mi-aş înfrâna dezgustul şi frica şi-aş accepta.

Însă ţi-ar fi greu.

— Bineînţeles. Ştiu că deja ai fost muşcat de şarpe o dată. Dar când comunicarea în timp real a devenit posibilă şi mi-ai răspuns amănunţit la întrebări, nu mai avea niciun rost să ne dai toate informaţiile, precum cele referitoare la primul semnal primit de la umanitate şi modul în care au fost creaţi sophonii. Pentru noi era greu de înţeles. Nu comunicam prin afişarea transparentă a gândurilor, aşa că de ce n-aţi fi fost mai selectivi cu informaţiile transmise?!

Şi acea opţiune a fost valabilă, dar nu acoperea atât de mult cât îţi imaginezi. De fapt, în lumea noastră există şi mijloace de comunicare ce nu necesită afişarea gândurilor, mai ales în

epoca tehnologiei. Însă gândul transparent a devenit un obicei cultural şi social. Poate că e greu să înţelegi, aşa cum şi nouă ne e greu să vă înţelegem.

— Nu pot să-mi imaginez că înşelătoria şi trădarea sunt complet inexistente în lumea voastră.

Există, dar sunt mult mai simple decât în lumea voastră. De exemplu, în războaiele de aici, oponenţii se deghizează, însă un inamic care devine bănuitor în privinţa deghizării şi o cercetează îndeaproape de obicei descoperă adevărul.

— E incredibil!

*Şi voi sunteţi la fel de incredibili pentru noi. Ai pe raft o carte intitulată **Povestea celor trei regate.***

— *Cronica celor trei regate*[9]*.* Nu înţelegeţi asta.

Înţeleg o mică parte, la fel cum o persoană obişnuită care se luptă să priceapă o monografie matematică, izbuteşte în urma unui efort mental uriaş şi a eliberării imaginaţiei să înţeleagă câteva ceva.

— Într-adevăr, cartea asta dezvăluie cele mai înalte niveluri de uneltiri şi strategii umane.

Dar sophonii noştri pot transparentiza totul în lumea umană.

— Cu excepţia minţilor oamenilor.

Da. Sophonii nu pot citi gândurile.

— Sunt sigur că ştii despre Proiectul Celor cu Faţa la Zid.

Mai multe decât tine. Urmează să fie pus în practică. De asta am venit la tine.

— Ce părere ai despre proiect?

Acelaşi sentiment ca atunci când priveşti un şarpe.

— Dar şarpele din Biblie i-a ajutat pe oameni să obţină cunoaşterea. Proiectul Celor cu Faţa la Zid va crea unul sau mai multe labirinturi care vi se vor părea extrem de complicate şi perfide. Vă putem ajuta să găsiţi drumul spre ieşire.

Diferenţa de transparenţă mentală ne determină să ştergem umanitatea de pe faţa Pământului. Te rog, ajută-ne să facem

[9] Roman istoric atribuit lui Luo Guanzhong (aprox. 1330-1400), *Cronica celor trei regate* descrie întrecerea dintre trei puteri regionale din primele zile ale Dinastiei Han de Răsărit (184) până la reunificarea imperiului sub Dinastia Jin (280). Este recunoscut pentru personajele, scenele de bătălie şi intrigile politice emblematice (n. tr. Joel Martinsen).

asta şi apoi te vom şterge şi pe tine de pe faţa Pământului.

— Stăpâne, modul tău de exprimare este problematic. Sigur, se datorează comunicării prin afişarea gândurilor transparente, dar în lumea noastră, chiar dacă spunem adevărul, trebuie s-o facem într-un mod suficient de eufemistic. De exemplu, deşi ce-aţi spus acum este în acord cu idealurile OTT, formularea mult prea directă îi poate îndepărta pe unii dintre membrii noştri şi poate duce la consecinţe imprevizibile. Desigur, s-ar putea să nu înveţi niciodată să te exprimi eufemistic.

Dar fix exprimarea gândurilor deformate asigură schimbul de informaţie în societatea umană, în special în literatura voastră, la fel ca într-un labirint întortocheat. Din câte ştiu, OTT este pe marginea prăpastiei.

— Pentru că ne-aţi abandonat. Cele două atacuri au fost fatale. Mântuitorii s-au dezintegrat şi doar Adventiştii şi-au menţinut o existenţă organizată. Mai mult ca sigur eşti conştient de asta, dar cea mai grea lovitură a fost cea psihologică. Faptul că ne-ai abandonat înseamnă că devotamentul membrilor noştri faţă de Stăpân este pus la încercare. Pentru păstrarea acestui devotament, OTT are nevoie disperată de sprijinul Stăpânului nostru.

Nu putem împărtăşi tehnologia cu voi.

— Nu va fi nevoie, dacă veţi continua să ne transmiteţi informaţii prin sophoni.

Evident. Dar OTT trebuie, în primul rând, să execute ordinul esenţial pe care tocmai l-ai citit. I l-am dat lui Evans înainte să moară şi el ţi-a ordonat să-l execuţi, dar nu ai reuşit să-l decodifici.

Spărgătorul de Ziduri îşi aminti de scrisoarea pe care o descifrase pe computer şi o mai citi o dată cu atenţie.

Este foarte simplu de executat, nu-i aşa?

— Nu este greu, dar chiar e atât de important?

A fost important. Acum, din cauza Proiectului Celor cu Faţa la Zid al umanităţii, a devenit incredibil de important.

— De ce?

Textul întârzie să apară.

Evans ştia de ce, dar n-a spus nimănui. A avut dreptate, din fericire. Acum nu mai e nevoie să-ţi explicăm de ce.

Spărgătorul de Ziduri fu entuziasmat:

— Stăpâne, aţi învăţat să vă ascundeţi! E un adevărat progres!

Evans ne-a învăţat multe, dar tot ne simţim ca la început. Sau cum spunea el, la nivelul unuia dintre copiii tăi de cinci ani. Ordinul pe care ţi l-a dat include una din strategiile pe care nu le putem învăţa.

— Vă referiţi la prevederea: „Pentru evitarea expunerii, nu trebuie să dezvăluiţi că a fost realizat de OTT”? Ei bine, dacă scopul este atât de important, atunci cerinţa este cât se poate de normală.

Nouă ni se pare un plan complicat.

— Perfect! O să mă ocup de asta aşa cum şi-a dorit Evans. Stăpâne, vă vom dovedi că suntem devotaţi!

Într-un colţ îndepărtat al vastului ocean de informaţie numit Internet exista un colţ îndepărtat. Şi într-un colţ îndepărtat al acelui colţ îndepărtat, şi apoi într-un colţ îndepărtat al unui colţ îndepărtat al unui colţ îndepărtat al acelui colţ îndepărtat – cu alte cuvinte, în străfundurile celui mai îndepărtat colţ dintre toate colţurile îndepărtate posibile – o lume virtuală se trezi la viaţă.

Sub zorii răcoroşi şi stranii nu exista nicio piramidă, niciun sediu al ONU, niciun pendul, doar o întindere vastă, apăsătoare şi cuprinzătoare ca o deşertăciune, ca o lespede uriaşă de metal îngheţat.

Regele Wen de Zhou apăru la orizont. Purta o robă zdrenţuită, avea o sabie ruginită de bronz şi faţa lui era murdară şi brăzdată de riduri, precum pielea de animal cu care se înfăşurase. Însă ochii îi străluceau energic, iar în pupile se reflecta soarele care răsărea.

— E cineva pe-aici? strigă el. E cineva?

Glasul regelui Wen fu înghiţit imediat de sălbăticie. Strigă o vreme, apoi se aşeză obosit pe pământ şi acceleră trecerea timpului, urmărind cum sorii se transformau în stele căzătoare şi cum stelele căzătoare se transformau din nou în sori. Sorii din Erele Stabile măturau cerul ca nişte orologii cu pendul, iar zilele şi nopţile din Erele Haotice

transformau lumea într-o scenă imensă, unde lumina scăpase de sub control. Timpul trecea rapid, dar nimic nu se schimba. Stăruia acelaşi pustiu metalic şi etern. Cele trei stele dansară pe cer şi regele Wen se transformă într-un stâlp de gheaţă în gerul din jur. Apoi o stea căzătoare se preschimbă în soare şi când discul uriaş de foc trecu pe deasupra lui, gheaţa de pe trup se topi şi corpul deveni un stâlp de foc. Fix înainte să se transforme în cenuşă, oftă prelung şi ieşi din joc.

Treizeci de ofiţeri de armată, de marină şi de aviaţie fixară cu privirea emblema de pe ecranul roşu închis, o stea de argint cu raze în patru direcţii. Razele, de forma unor săbii ascuţite, erau flancate de caracterele chinezeşti pentru opt şi unu[10]. Era emblema Forţelor Spaţiale Chineze.

Generalul Chang Weisi făcu semn tuturor să ia loc. Apoi, aşezându-şi bereta pe masa de conferinţă, spuse:

— Ceremonia care va consfinţi înfiinţarea forţelor spaţiale va avea loc mâine dimineaţă şi tot atunci vi se vor înmâna uniforme şi insigne. Tovarăşi, din acest moment aparţinem aceleiaşi armate.

Se uitară unii la alţii şi observară că printre cei treizeci se aflau cincisprezece în uniforme ale marinei militare, nouă în uniforme ale aviaţiei militare şi şase în uniforme de armată. Când îşi întoarseră privirile spre generalul Chang, le veni foarte greu să-şi ascundă tulburarea.

Chang Weisi spuse zâmbind:

— E o proporţie ciudată, nu-i aşa? Nu vă luaţi după dimensiunea programului aerospaţial de azi, ca să evaluaţi forţele spaţiale din viitor. Navele, când va veni timpul lor, vor fi şi mai mari şi vor transporta echipaje mai numeroase decât portavioanele actuale. Confruntările spaţiale se vor baza pe tonajul mare, pe platformele de luptă de înaltă anduranţă, iar bătăliile vor semăna mai mult cu luptele navale, decât cu cele aeriene, pe un câmp de luptă

[10] Emblema Armatei de Eliberare a Poporului este o stea cu inscripţia cifrelor 8 şi 1 (n. tr. Joel Martinsen).

tridimensional, în loc de unul bidimensional. Aşadar armata militară spaţială trebuie să se bazeze pe marină. Ştiu, am crezut cu toţii că forţele aeriene vor fi la bază, ceea ce înseamnă că prietenii noştri din armata navală s-ar putea să fi fost luaţi prin surprindere. Trebuie să vă adaptaţi cât mai repede!

— Domnule general, n-am avut nicio idee, spuse Zhang Beihai.

Wu Yue stătea drept ca lumânarea, dar Zhang avu un sentiment puternic că ceva din ochii lui, ce priveau înainte, se stinsese.

Chang Weisi dădu din cap:

— De fapt, marina nu e atât de departe de spaţiu. De ce se numesc „nave spaţiale” şi nu „avioane spaţiale”? Pentru că spaţiul şi oceanul au fost întotdeauna interconectate în mintea oamenilor.

Atmosfera se relaxă oarecum. Chang continuă:

— Tovarăşi, în acest moment, noi, cei treizeci şi unu, alcătuim o nouă armată. Cât despre viitoarea flotă spaţială, cercetarea fundamentală se derulează în toate disciplinele ştiinţifice, şi se pune accentul pe liftul spaţial şi pe motoarele de fuziune pentru navele spaţiale de mari dimensiuni… Dar asta nu face parte din munca forţei spaţiale. Sarcina noastră este stabilirea unui cadru teoretic pentru confruntarea spaţială. Este o misiune destul de dificilă, deoarece nu dispunem de informaţii cu privire la astfel de confruntări, dar viitoarea flotă va fi construită pe această fundaţie. În stadiul iniţial, forţa spaţială va fi mai mult o academie militară. Principalul nostru scop este organizarea academiei şi atragerea unui grup suficient de mare de oameni de ştiinţă şi de cercetători care să ni se alăture.

Chang se ridică şi se îndreptă spre emblemă, de unde se adresă ofiţerilor reuniţi cu nişte cuvinte pe care aveau să şi le amintească tot restul vieţii:

— Tovarăşi, forţele spaţiale trebuie să parcurgă un drum greu. Predicţiile iniţiale arată că cercetarea fundamentală are nevoie de cel puţin cincizeci de ani pentru toate

disciplinele şi cel puţin încă o sută de ani înainte ca utilizarea tehnologiei necesare călătoriei în spaţiu la scară largă să devină o realitate. Apoi, după începerea construcţiei, flota spaţială va atinge dimensiunea planificată abia după un secol şi jumătate. Asta înseamnă că forţele spaţiale vor ajunge la capacitatea maximă de luptă după trei secole de la momentul înfiinţării. Tovarăşi, sunt sigur că înţelegeţi cu toţii ce înseamnă asta. Niciunul dintre noi nu va ajunge vreodată în spaţiu, cât despre şansa de-a vedea flota spaţială, nici vorbă. Poate că nici nu vom vedea vreodată un model viabil de navă spaţială de război. Prima generaţie de ofiţeri şi de membri ai echipajelor nu se va naşte decât după două secole şi abia după încă două secole şi jumătate flota Terrei va întâlni invadatorii extratereştri. La bordul navelor se va afla a cincisprezecea generaţie de strănepoţi ai noştri.

Adunarea rămase tăcută mult timp. În faţa lor se întindea drumul cenuşiu al timpului care se sfârşea în ceaţa viitorului, acolo unde întrezăreau cu toţii doar flăcări pâlpâitoare şi sângele strălucitor. Viaţa prea scurtă a omului îi chinuia mai mult ca niciodată şi inimile lor se înălţau deasupra boltei timpului ca să se alăture urmaşilor şi ca să se arunce în sângele şi în focul îngheţat al gheţii din spaţiu, locul ultim unde îşi dau întâlnire toate sufletele soldaţilor.

Când Miao Fuquan se întoarse, îi invită, ca de obicei, pe Zhang Yuanchao şi pe Yang Jinwen la un pahar la el acasă, unde femeia din Sichuan aranjase un festin somptuos. În timp ce beau, Zhang Yuanchao aduse vorba despre vizita lui Miao Fuquan din acea dimineaţă la Banca pentru Construcţii, unde fusese să retragă nişte bani.

— N-ai auzit? spuse Miao Fuquan. Oamenii se călcau în picioare la bănci. La ghişeu erau trei rânduri, unul peste altul, pe podea.

— Şi cum a rămas cu banii? întrebă Zhang Yuanchao.

— Am reuşit să scot câţiva. Apoi mi-au îngheţat contul. Nu e corect!

— Părul pe care l-ai pierdut este mai valoros decât tot ce avem împreună Yang şi cu mine, zise Zhang Yuanchao.

Yang Jinwen adăugă:

— La ştiri au declarat că după ce se mai potoleşte panica guvernul va dezgheţa treptat conturile. Probabil doar câteva procente la început, dar situaţia va reveni repede la normal.

Zhang Yuanchao spuse:

— Sper să fie aşa. Guvernul a greşit când a declarat stare de război atât de rapid, pentru că lumea a intrat în panică. Acum oamenii se gândesc doar la ei înşişi. Câţi se gândesc la apărarea Terrei peste patru sute de ani?

— Asta nu e cea mai mare problemă, zise Yang Jinwen. Am spus-o mai demult şi o voi spune din nou: Economiile Chinei sunt o bombă enormă cu ceas. Am sau nu dreptate? Economii substanţiale, asigurări sociale reduse. Economiile de-o viaţă ale oamenilor sunt în bănci şi la cea mai blândă adiere a vântului începe isteria mulţimii.

Zhang Yuanchao întrebă:

— Deci cum crezi că va fi economia în timp de război?

— E prea devreme să ne dăm seama. Nu cred că are cineva în minte o imagine complexă, iar noile politici economice sunt abia în stadiu de proiect. Dar un lucru este cert: ne aşteaptă vremuri grele.

— Vremuri grele pe naiba! Oamenii de vârsta noastră au mai trecut prin asta. Va fi din nou ca în anii ’60, aşa cred, spuse Miao Fuquan.

— Îmi pare rău pentru copii, adăugă Zhang Yuanchao şi dădu pe gât paharul.

Fix atunci semnalul ştirilor le atrase atenţia către televizor. Un sunet familiar în zilele acelea; muzica avea darul să-i facă să lase totul baltă şi să fie atenţi. Era semnalul care acum se auzea mai des ca oricând şi care anunţa ştirile de ultimă oră. Cei trei bătrâni îşi aduceau aminte că genul ăsta de ştiri se transmiteau des la radio şi la televiziune înainte de anii ’80, însă dispăruseră în lunga perioadă de prosperitate şi pace care urmase.

Transmisiunea începu:

Conform corespondentului nostru de la Secretariatul ONU, un purtător de cuvânt al ONU a anunţat la o conferinţă de presă care tocmai a luat sfârşit că se va stabili o sesiune specială a Adunării Generale în viitorul apropiat, unde se va pune în discuţie problema Escapismului. Sesiunea specială va fi susţinută de membrii permanenţi ai Consiliului de Apărare Planetară şi va avea ca scop convingerea comunităţii internaţionale că trebuie să se ajungă la un consens cu privire la atitudinile escapiste şi la dezvoltarea legilor internaţionale corespunzătoare.

Să ne oprim puţin asupra apariţiei şi dezvoltării Escapismului.

Doctrina Escapismului a apărut odată cu Criza Trisolaris. Argumentul principal constă în faptul că din cauza impasului în care se află ştiinţele avansate ale umanităţii, nu are niciun rost să plănuim apărarea Terrei şi a Sistemului Solar peste patru secole şi jumătate. Având în vedere dezvoltarea tehnologiei umane în următoarele patru secole, un ţel mult mai realist ar fi construirea unor nave care să plece în spaţiul extraterestru şi să permită unei mici părţi din rasa umană să se salveze, evitând astfel extincţia totală a civilizaţiei noastre.

Escapismul are trei destinaţii posibile: Prima opţiune: o Lume Nouă – căutarea printre stele a unei lumi unde există condiţii de supravieţuire pentru umanitate. Fără îndoială, acesta ar fi idealul, dar este nevoie de viteze de navigare extrem de mari şi călătoria ar fi îndelungată. Din cauza nivelului limitat pe care tehnologia umană îl poate atinge în perioada de Criză, opţiunea nu este realizabilă. A doua opţiune: o Civilizaţie de Astronave – umanitatea îşi foloseşte navele de salvare pe post de cămin permanent, iar civilizaţia umană supravieţuieşte într-o călătorie eternă. Această opţiune întâmpină aceleaşi dificultăţi ca prima, deşi pune accentul pe crearea tehnologiilor de ecosisteme închise. Construirea unor nave-generaţie care să susţină o biosferă închisă ermetic este mult dincolo de posibilităţile tehnice actuale ale omenirii. A treia opţiune:

Refugiul temporar. Odată ce Trisolaris încheie colonizarea Sistemului Solar, pot începe tratative între societatea trisolariană şi oamenii care s-au refugiat în spaţiul extraterestru. Prin susţinerea unor politici relaxate faţă de oamenii care au rămas în spaţiul extraterestru, ei vor putea în cele din urmă să se întoarcă în Sistemul Solar şi să coexiste la o scară mai redusă cu trisolarienii. Deşi Refugiul Temporar este considerat cel mai realist plan, şi în cazul lui există multe necunoscute.

La puţin timp după apariţia Escapismului, publicaţiile din toată lumea au anunţat că Statele Unite ale Americii şi Rusia, doi lideri în tehnologia spaţială, au început să lucreze în secret la planuri de evadare în spaţiul extraterestru. Deşi guvernele celor două naţiuni au negat existenţa oricăror planuri, indignarea comunităţii internaţionale a generat mişcarea „tehnologia socializată". La cea de-a treia sesiune specială, mai multe ţări în curs de dezvoltare au cerut ca SUA, Rusia, Japonia, China şi Uniunea Europeană să-şi facă publică tehnologia şi să împărtăşească gratuit toate tehnologiile avansate – inclusiv pe cele aerospaţiale – comunităţii internaţionale, astfel încât toate naţiunile lumii să aibă şanse egale în confruntarea cu Criza Trisolariană. Susţinătorii mişcării tehnologiei socializate au invocat un precedent: La începutul secolului, mai multe companii farmaceutice europene importante au pretins taxe de licenţiere ridicate ţărilor africane, pentru fabricarea unor tratamente de top împotriva SIDA, lucru care a declanşat un proces de mare anvergură. Sub presiunea opiniei publice şi a răspândirii rapide a bolii în Africa, companiile au renunţat la brevetele de invenţie, înaintea începerii procesului. Criza extremă prin care trece acum Terra e un semn că tehnologia accesibilă tuturor reprezintă responsabilitatea inevitabilă pe care ţările dezvoltate o au faţă de întreaga umanitate. Mişcarea „tehnologia socializată" s-a bucurat de un răspuns unanim din partea ţărilor în curs de dezvoltare şi a câştigat chiar sprijinul unor membri ai UE, însă toate iniţiativele cu privire la mişcare au fost respinse în cadrul

sesiunilor ONUCAP[11]*. La cea de-a cincea sesiune specială a Adunării Generale a ONU, propunerea Chinei şi a Rusiei pentru un plan de „tehnologie socializată limitată”, care susţinea tehnologia accesibilă pentru toţi membrii permanenţi ai CAP, a fost respinsă prin dreptul de veto al SUA şi al Marii Britanii. Guvernul Statelor Unite a declarat că nicio formă de tehnologie socializată nu este realistă, că este o idee naivă şi că în circumstanţele actuale securitatea naţională a SUA este prioritară, „numai apărarea planetară fiind mai importantă”. Eşecul propunerii tehnologiei socializate limitate a cauzat o ruptură între puterile tehnologice şi a dus la falimentul planului de înfiinţare a Forţelor Spaţiale Terestre Unite.*

Efectele înfrângerii mişcării tehnologiei socializate au un ecou vast şi oamenii şi-au dat seama că, deşi se confruntă cu o Criză Trisolariană devastatoare, unitatea rasei umane încă este un vis îndepărtat.

Mişcarea tehnologiei socializate a fost lansată de către escapişti. Doar după ce comunitatea internaţională va ajunge la un consens în legătură cu Escapismul, va fi capabilă să creeze nişte punţi peste prăpăstiile care s-au creat între naţiunile dezvoltate şi cele în curs de dezvoltare şi chiar între ţările dezvoltate. Acesta este contextul în care urmează să înceapă lucrările sesiunii speciale a ONU.

— Ah, mi-am adus aminte! spuse Miao Fuquan. Informaţia pe care ţi-am dat-o la telefon acum câteva zile este sigură.

— Ce informaţie?

— Cu fondul de evadare.

— Lao Miao, cum poţi să crezi în aşa ceva? Nu-mi pari un fraier! spuse Yang Jinwen, dezaprobator.

— Nu, nu! zise Miao Fuquan în şoaptă, uitându-se când la unul, când la celălalt. Numele tânărului este Shi Xiaoming. I-am cercetat biografia din diferite surse şi tatăl lui, Shi Qiang, lucrează la departamentul de securitate al CAP! A fost şeful unei brigăzi antiteroriste municipale şi

---

[11] CAP – Consiliul de Apărare Planetară (n. red.).

acum este persoana-cheie responsabilă cu combaterea OTT la CAP. Am un număr de telefon de la departamentul lui. Puteţi să-l verificaţi.

Se uitară unul la celălalt, iar Yang Jinwen râse în timp ce ridică sticla şi-şi umplu din nou paharul.

— Şi ce dacă e adevărat? Cui îi pasă dacă există un fond de evadare? Cum mi l-aş permite?

— Aşa este! E doar pentru voi, bogătanilor, bolborosi Zhang Yuanchao.

Yang Jinwen deveni brusc interesat:

— Dacă chiar este adevărat, atunci statul e o adunătură de imbecili! Dacă e să fugă cineva, ar trebui să fie elita descendenţilor noştri. De ce naiba să aibă ocazia asta doar cel care plăteşte? Ce rost are?

Miao Fuquan făcu semn spre el şi râse:

— Perfect, Yang! Hai să trecem direct la esenţă. Voi vă doriţi ca descendenţii voştri să poată pleca, nu? Uită-te la fiul şi la nora ta: sunt oameni de ştiinţă cu doctorate. Fac parte din elită. Aşa că nepoţii şi strănepoţii tăi vor face şi ei parte din elită. Ridică paharul şi încuviinţă: Dar dacă te gândeşti mai bine, ar trebui să fim cu toţii egali, nu? N-ar trebui ca elitele să fie servite pe tavă, ca să zic aşa, nu?

— Ce vrei să spui?

— Totul are un preţ. Este legea naturală. Voi cheltui bani ca să asigur viitorul tuturor celor din familia Miao. Şi asta e o lege naturală!

— Dar de ce trebuie să cumperi un astfel de lucru? Scopul refugierii este salvarea civilizaţiei umane. Îşi vor dori, evident, doar crema civilizaţiei. De ce să trimiţi o turmă de bogătani prin cosmos? pufni el. La ce bun? Fir-ar!

Zâmbetul stângaci de pe chipul lui Miao dispăru şi-i făcu semn cu arătătorul lui Yang Jinwen:

— Întotdeauna am simţit că te uiţi la mine de sus. Oricât de bogat aş fi, pentru tine rămân tot un sac vulgar cu bani. Nu-i aşa?

— Cine te crezi? întrebă Yang Jinwen, înfierbântat de alcool.

Miao Fuquan izbi cu pumnul în masă şi se ridică:

— Yang Jinwen, n-o să-ţi înghit nervii! O să…

Apoi Zhang Yuanchao lovi masa zgomotos de trei ori, răsturnă două ceşcuţe, iar femeia din Sichuan ţipă. Făcu semn spre cei doi:

— Perfect! Voi sunteţi nişte elite şi aveţi bani. Cu mine cum rămâne? Eu ce dracu' am? Sunt doar un om sărac, aşa că neamul meu merită să fie şters de pe faţa pământului, nu?

Cu un efort evident se abţinu să nu răstoarne şi masa, lovind-o cu piciorul, apoi se întoarse şi ieşi furios pe uşă. Yang Jinwen îl urmă.

Al doilea Spărgător de Zid puse cu grijă un peştişor auriu nou în acvariu. La fel ca Evans, iubea singurătatea, dar avea nevoie de compania altor fiinţe decât oamenii. Vorbea adesea cu peştişorul aşa cum vorbea cu trisolarienii, două forme de viaţă a căror prezenţă pe Terra, pe termen lung, o aştepta cu nerăbdare.

Tocmai atunci textul sophonului îi apăru pe retină.

Am citit recent Cronica celor Trei Regate *şi, aşa cum mi-ai spus, înşelătoria şi tertipurile sunt o artă, la fel ca modelele de pe pielea şarpelui.*

— Stăpâne, iar aduci vorba despre şarpe.

Cu cât sunt mai frumoase modelele de pe pielea lui, cu atât pare mai fioros. Nu ne-a interesat prea mult refugierea civilizaţiei umane, atât timp cât nu mai exista în Sistemul Solar, dar acum ne-am schimbat planurile şi am hotărât să împiedicăm umanitatea să scape. Este prea periculos să laşi un duşman să se refugieze în cosmos, câtă vreme nu-i poţi citi gândurile.

— V-aţi gândit la o strategie anume?

Flota şi-a modificat planul de acţiune în Sistemul Solar. Se va răspândi în cele patru direcţii la Centura Kuiper[12]*, ca să încercuiască Sistemul Solar.*

— Dacă oamenii chiar se hotărăsc să fugă, flota voastră

---

[12] Centura Kuiper este o regiune care se întinde de la orbita planetei Neptun, de la aproximativ 30 AU la aproximativ 50 AU, şi reprezintă spaţiul în care se află Pluto şi alte două planete pitice (n. tr. Joel Martinsen).

va ajunge mult prea târziu.

Aşa este. Prin urmare avem nevoie de ajutorul tău. Următoarea misiune a OTT constă în oprirea sau întârzierea refugierii oamenilor.

Spărgătorul de Ziduri zâmbi:

— Stăpâne, nu trebuie să-ţi faci griji! Plecarea oamenilor la scară mare nu se va întâmpla niciodată.

Chiar şi în stadiul actual, cu o dezvoltare tehnologică redusă, umanitatea ar fi capabilă să construiască nave-generaţie.

— Zborul nu este împiedicat nici de disputele dintre ţări.

Atunci ce-i împiedică?

— Neînţelegerile dintre oameni. Problema e cine pleacă şi cine rămâne.

Asta nu ni se pare o problemă.

— Aşa am crezut şi noi, dar se dovedeşte a fi un obstacol insurmontabil.

Poţi să explici?

— Deşi sunteţi familiarizaţi cu istoria umanităţii, probabil vă va fi greu să înţelegeţi: Când se decide cine pleacă şi cine rămâne se pun în discuţie valori umane fundamentale, valori care în trecut au asigurat progresul în societate, dar care, în faţa dezastrului final, s-au transformat într-o capcană. În acest moment, cei mai mulţi nu şi-au dat seama cât de periculoasă este aceasta. Stăpâne, te rog să mă crezi! Niciun om nu poate scăpa din capcană!

— Unchiule Zhang, nu trebuie să te hotărăşti acum. Ai pus toate întrebările necesare şi, în fond, nu e o sumă mică de bani, îi spuse Shi Xiaoming lui Zhang Yuanchao, cu o expresie ca o icoană a serenităţii.

— Nu-i vorba de asta. Dar planul e adevărat? La TV se spune…

— Nu te mai lua după ce se spune la TV. Acum două săptămâni un purtător de cuvânt al guvernului a spus că îngheţarea conturilor este imposibilă, şi acum uite ce s-a întâmplat… Gândeşte logic. Eşti un om obişnuit şi te preocupă soarta urmaşilor familiei tale. Ce să mai zicem de preşedinte şi de premier? Crezi că nu se gândesc la

supravieţuirea poporului chinez? Şi sesiunea specială a ONU de fapt se referă la o strategie colectivă internaţională care va lansa Planul de Salvare a Umanităţii. Este o problemă de urgenţă maximă.

Lao Zhang încuviinţă uşor.

— Când te gândeşti, aşa pare. Dar tot simt că evadarea este un vis îndepărtat. N-ar trebui să mă îngrijorez?

— Unchiule Zhang, se pare că nu înţelegi. Evadarea nu poate fi un vis îndepărtat. Crezi că navele de salvare vor fi lansate peste trei sau patru sute de ani de acum înainte? Dacă ar fi aşa, flota trisolariană le-ar captura cu uşurinţă.

— Atunci când vor fi lansate navele?

— Eşti pe cale să fii bunic, nu-i aşa?

— Da.

— Nepotul tău va vedea cum decolează navele.

— Va fi şi el la bord?

— Nu, este imposibil. Dar poate nepotul lui va fi.

— Bine, dar… zise Zhang, socotind, asta înseamnă cam şaptezeci sau optzeci de ani.

— Va dura şi mai mult de-atât. Guvernul din timpul războiului va consolida controlul populaţiei şi va interveni în limitarea naşterilor, aşa că o generaţie va însemna patruzeci de ani. Navele vor decola cam după o sută douăzeci de ani.

— Destul de repede. Vor fi gata la timp?

— Unchiule Zhang, gândeşte-te la situaţia de acum o sută douăzeci de ani. Eram încă în Dinastia Qing! Ne lua o lună întreagă să ajungem de la Hangzhou la Beijing şi împăratul trebuia să stea zile întregi înghesuit într-o lectică ca să ajungă la reşedinţa de vară. Acum, în doar trei zile ajungem de pe Terra pe Lună. Tehnologia se dezvoltă rapid, iar ritmul este mereu accelerat. În plus, întreaga planetă îşi consumă toată energia ca să dezvolte tehnologii spaţiale, deci e imposibil ca acele astronave să nu fie gata cam într-o sută douăzeci de ani.

— Călătoria în spaţiu nu e periculoasă?

— Ba da, dar atunci şi Terra va fi periculoasă, nu-i aşa? Uite cum se schimbă totul acum. Întreaga putere

economică a ţării e folosită pentru înfiinţarea unei flote spaţiale care nu este o marfă comercială şi care nu va aduce niciun profit. Traiul oamenilor va deveni din ce în ce mai dificil. La asta adaugă şi numărul populaţiei noastre; până şi a avea suficientă mâncare va deveni o problemă. Apoi fii atent la situaţia internaţională. Ţările în curs de dezvoltare nu au resurse să evadeze, iar ţările dezvoltate au refuzat să-şi împărtăşească tehnologia. Însă ţările sărace şi cele mai mici nu vor renunţa. Nu-i aşa că ameninţă să se retragă din Tratatul de Non-Proliferare? Şi poate că în viitor vor lua măsuri şi mai extreme. Cine ştie – într-o sută douăzeci de ani, înainte de sosirea flotei extraterestre, umanitatea poate va fi cuprinsă de flăcările războiului! Cine ştie ce fel de viaţă va avea generaţia strănepotului tău? Pe de altă parte, navele de salvare nu sunt ce-ţi imaginezi. Este ridicol să le compari cu astronava Shenzhou şi cu Staţia Spaţială Internaţională. Navele vor fi mari, cât un oraş mic, dotate cu un ecosistem complet. Exact ca planeta Pământ în miniatură. Umanitatea poate supravieţui astfel o eternitate, fără alte resurse externe. Şi, cel mai important, va exista hibernarea, care e deja posibilă. Pasagerii de la bord îşi vor petrece o mare parte din viaţă în stare de hibernare, iar un secol va părea doar o zi, până când vor ajunge într-o lume nouă sau vor cădea de acord cu trisolarienii să se întoarcă în Sistemul Solar. Apoi se vor trezi. Decât să suferi pe Terra, nu-i mai bine să trăieşti aşa?

Zhang Yuanchao medită în tăcere.

Shi Xiaoming continuă:

— Sigur, dacă e să fiu sincer până la capăt, călătoria spaţială este într-adevăr foarte periculoasă. Nimeni nu ştie ce fel de pericole ne pândesc în spaţiu. Ştiu că faci toate astea pentru urmaşii familiei Zhang, dar nu te mai îngrijora…

Zhang se holbă la el, de parcă ar fi fost înţepat:

— Dar cum puteţi voi, tinerii, să spuneţi asemenea lucruri? Cum să nu-mi fac griji?

— Lasă-mă să termin, unchiule Zhang. N-o lua aşa.

Vreau doar să spun că şi dacă nu vrei să-ţi trimiţi urmaşii în spaţiu cu astronavele, tot merită să cumperi fondul. Când va fi disponibil pentru toată lumea, preţurile vor creşte. Există mulţi oameni bogaţi, dar nu şi foarte multe modalităţi de investire a banilor, iar tezaurizarea este ilegală. Pe de altă parte, cu cât ai mai mulţi bani, cu atât te gândeşti mai mult cum să-ţi salvezi urmaşii, nu crezi?

— Aşa e. Ştiu.

— Unchiule Zhang, sunt foarte sincer cu tine. Fondul de salvare este acum în faza preliminară şi există un număr limitat de vânzători interni speciali. Nu mi-a fost nici mie uşor să mă strecor. Oricum, după ce te gândeşti bine, mă suni şi te ajut să completezi formularele.

După ce a plecat Shi Xiaoming, Lao Zhang a stat pe balcon şi-a privit cerul care atârna uşor nedesluşit deasupra haloului oraşului, spunându-şi: *Copilaşii mei, să vă trimită bunicul vostru într-un loc unde noaptea este eternă?*

Un soare mic tocmai răsărea, când regele Wen de Zhou puse piciorul pe tărâmul pustiu al lumii celor *Trei Corpuri.* Deşi nu emitea prea multă căldură, lumina era destul de puternică. Pustiul părea complet lipsit de viaţă.

— E cineva pe-aici? E cineva?

Ochii îi scânteiară când văzu pe cineva profilându-se la orizont, călărind la galop. Îl recunoscu de la depărtare pe Newton şi alergă spre el, făcându-i semne energic cu mâna. Newton ajunse curând şi, după ce potoli calul, descălecă şi-şi aranjă rapid peruca.

— De ce urli în gura mare? Cine a restartat locul ăsta blestemat?

Regele Wen nu-i răspunse, dar îi luă mâna şi-i spuse răspicat:

— Tovarăşe, tovarăşul meu, ascultă-mă! Stăpânul nu ne-a abandonat! Sau, mai bine zis, ne-a părăsit cu un motiv, dar Îi vom fi din nou de folos în viitor. El…

— Ştiu! spuse Newton, dându-i mâna la o parte. Sophonii mi-au trimis şi mie un mesaj.

— Asta înseamnă că mai mulţi am primit mesaj de la Stăpân în acelaşi timp. Excelent! Contactul cu Stăpânul nostru nu va mai fi monopolizat niciodată.

— Mai există organizaţia? întrebă Newton şi-şi şterse sudoarea cu batista.

— Sigur că da. Mântuitorii au fost distruşi după atacul global, iar Supravieţuitorii s-au divizat şi s-au transformat într-o forţă independentă. Doar Adventiştii mai fac parte din organizaţie.

— Atacul a curăţat organizaţia. E un lucru bun.

— De vreme ce eşti aici, presupun că eşti Adventist. Dar pari din alt film. Eşti singur?

— Ţin legătura doar cu un singur tovarăş care nu mi-a spus nimic, în schimb mi-a dat această adresă de web. Abia am scăpat cu viaţă din atacul global.

— Ai demonstrat că ai instincte de supravieţuire eficiente în timpul erei Qin Shi Huang.

Newton se uită în jur:

— Suntem în siguranţă?

— Bineînţeles! Suntem la cel mai jos nivel într-un labirint care se întinde pe mai multe niveluri. Practic, e imposibil să fim descoperiţi. Indiferent cine ar reuşi să dea buzna, nu are cum să găsească utilizatorii. Din motive de securitate, după atac, organizaţia şi-a izolat fiecare filială, iar contactele comune au fost păstrate cu discreţie. Ne trebuie un loc unde să ne întâlnim şi o zonă-tampon pentru membrii noi. Este mult mai sigur aici decât în lumea reală.

— Ai observat că atacurile asupra organizaţiei din realitate s-au diminuat considerabil?

— Sunt inteligenţi. Ştiu că organizaţia este singurul mijloc prin care pot obţine informaţii despre Stăpân, dar şi singura şansă prin care pot pune mâna pe tehnologia pe care El ne-o pune la dispoziţie; chiar dacă există o şansă foarte mică să se întâmple asta. Este singurul motiv pentru care permit ca organizaţia să mai existe, dar cred că vor regreta.

— Stăpânul nu este atât de inteligent. Nici măcar nu înţelege calitatea de-a fi inteligent.

— Prin urmare, El are nevoie de noi. Existenţa organizaţiei este valoroasă şi toţi tovarăşii ar trebui să ştie cât mai repede posibil.

Newton se sui pe cal.

— Foarte bine! Trebuie să plec! Voi rămâne mai mult după ce mă voi asigura că suntem în siguranţă aici.

— Îşi garantez că suntem în siguranţă!

— Dacă e aşa, atunci ne vom strânge mai mulţi tovarăşi aici data viitoare. La revedere!

Apoi Newton dădu pinteni calului şi se îndepărtă. Înainte ca zgomotul copitelor să se stingă, micul soare deveni o stea căzătoare şi o mantie de întuneric se aşternu peste lume.

Luo Ji stătea nemişcat în pat şi-o urmărea cu ochii încă împăienjeniţi de somn pe femeia care se îmbrăca după ce făcuse un duş. Soarele, care deja se ridicase sus pe cer, strălucea printre perdele şi îi proiecta graţios silueta, ca într-o scenă dintr-un film alb-negru al cărui nume îl uitase. Însă acum trebuia să-şi amintească numele ei. Cum o chema? Păstrează-ţi calmul. Mai întâi, numele de familie. Dacă e Zhang, atunci numele ei e Zhang Shan. Sau poate Chen? Atunci e Chen Jingjing… nu, aşa le chema pe femeile dinainte. Se gândi să se uite în telefon, dar telefonul era în buzunar, iar hainele pe covor, acolo unde şi le aruncase. În plus, se ştiau de puţin timp şi nu-i salvase încă numărul. Cel mai important era să nu păţească la fel ca data trecută când o întrebase direct – consecinţele fuseseră dezastruoase. Aşa că se întoarse spre televizorul pe care ea îl deschisese şi-i dăduse sonorul la minimum. Pe ecran rula imaginea Consiliului de Securitate al ONU în sesiune, în jurul unei mese rotunde mari. Stai! Nu se mai chema Consiliul de Securitate, dar nu-şi amintea noul nume. Nu ştia pe ce lume se află, asta era clar.

— Dă-l mai tare, spuse el.

Cuvintele lui păreau distante şi lipsite de orice duioşie, dar nu-i păsa de asta acum.

— Pari foarte interesat, zise ea.

Se aşeză şi-şi perie părul, dar nu dădu volumul mai tare.

Luo Ji se întinse spre noptieră, îşi luă bricheta şi-şi aprinse o ţigară în timp ce-şi scoase picioarele goale de sub cearşaf, le întinse şi-şi mişcă satisfăcut degetele mari.

— Uită-te la tine! Te consideri savant?

Îi urmărea degetele jucăuşe în oglindă.

— Un savant tânăr, adăugă el, cu puţine realizări! Însă doar pentru că nu mă străduiesc prea tare. De fapt, am foarte multă inspiraţie. Sunt lucruri pe care alţii le cercetează o viaţă şi mie-mi ia o clipă să le dau de capăt… Poţi să mă crezi sau nu, dar la un moment dat aproape am devenit celebru.

— Din cauza chestiei cu subcultura?

— Nu. Am lucrat la altceva în acelaşi timp. Am pus bazele sociologiei cosmice.

— Ce?

— Sociologia extraterestră.

Ea se strâmbă, îşi puse pieptenele alături şi începu să se machieze.

— N-ai auzit de moda celebrităţii în lumea academică? Puteam să fiu vedetă!

— Cei care cercetează extratereştri sunt pe toate drumurile în zilele noastre.

— Pentru c-a apărut rahatul ăsta nou! spuse Luo Ji şi arătă spre televizorul fără sonor, care încă prezenta masa mare şi oamenii aşezaţi în jurul ei.

Secvenţa dura îngrozitor de mult. Oare era o transmisiune în direct?

— Academicienii nu obişnuiau să se ocupe cu studiul extratereştrilor. Căutau prin teancuri de hârţoage şi astfel deveneau vedete. Dar mai târziu publicul s-a săturat de necrofilia culturală a echipei vechi şi atunci am apărut eu.

Îşi întinse braţele dezgolite spre tavan.

— Sociologia cosmică, extratereştrii şi o mulţime de rase extraterestre. Mai multe decât oamenii de pe Terra, zeci de miliarde! Producătorul emisiunii de televiziune intitulată *Sala de lectură* intenţiona să facă un serial cu mine, pe urmă chiar s-a întâmplat asta…

Desenă un cerc cu degetul, apoi oftă.

Ea nu-l prea asculta, în schimb citea titlurile de pe burtieră:

— „Păstrăm toate opţiunile cu privire la Escapism…” Ce înseamnă asta?

— Cine vorbeşte?

— Seamănă cu Karnoff.

— Spune că Escapismul ar trebui tratat la fel de dur ca OTT-ul şi că oricine construieşte o Arcă a lui Noe trebuie distrus cu o rachetă teleghidată.

— Mi se pare cam nemilos.

— Nu, zise el înflăcărat. Este cea mai înţeleaptă strategie. M-am gândit la ea mai demult. Şi chiar dacă nu se ajunge până acolo, oricum nimeni n-o să plece în spaţiu. Ai citit cartea lui Liang Xiaosheng intitulată *Oraşul plutitor*[13]*?*

— N-am citit-o. E destul de veche, nu?

— Da. Eu am citit-o când eram copil. Shanghai e gata să fie înghiţit de ocean şi un grup de oameni merg din casă în casă să adune colacele de salvare şi să le distrugă, cu singurul scop de a se asigura că nimeni nu va supravieţui, de vreme ce nu puteau să se salveze toţi. Îmi amintesc în mod special de o fetiţă care i-a dus pe cei din grup la uşa unei case şi a strigat: „Mai e unul aici!”

— Eşti genul de nenorocit care vede mereu societatea ca pe o grămadă de gunoi.

— Prostii! Axioma fundamentală a ştiinţelor economice este instinctul de mercenar al omului. Fără premisa asta, se prăbuşeşte tot domeniul. Pentru sociologie încă nu există o axiomă fundamentală, dar s-ar putea să fie şi mai întunecată decât cea a ştiinţelor economice. Adevărul mereu ridică praful în aer. Câţiva oameni ar putea zbura în spaţiu, dar de ce ne-am mai deranjat, dacă ştiam că se va ajunge la asta?

— Cu ce ne-am deranjat?

---

[13] Cel mai cunoscut roman al lui Liang Xiaoshang, născut în anul 1949, membru al Asociaţiei Scriitorilor Chinezi. Cărţile lui au fost traduse în engleză, franceză, japoneză, rusă şi italiană (n. tr.).

— De ce-am mai avut Renaşterea? De ce-am mai avut Magna Carta? De ce-am mai avut Revoluţia Franceză? Dacă umanitatea ar fi rămas împărţită în clase, ţinute în frâu de-o lege de fier, la momentul potrivit cei care trebuiau să plece ar fi plecat şi cei care trebuiau să rămână ar fi rămas. Dacă asta s-ar fi întâmplat în timpul dinastiilor Ming sau Qing, atunci eu aş fi plecat şi tu ai fi rămas, bineînţeles. Dar acum nu mai e posibil.

— Nu m-ar deranja dacă ai decola chiar acum, spuse ea.

Ceea ce era adevărat. Atinseseră momentul despărţirii stabilite de comun acord. Fusese capabil să ajungă în acelaşi punct cu toate iubitele anterioare, niciodată prea devreme sau prea târziu. Era absolut încântat de controlul de care dăduse dovadă de data asta. O cunoştea de o săptămână şi ruptura avea loc lin, cu eleganţa cu care o rachetă se debarasează de motorul auxiliar.

Reveni la subiectul de mai înainte:

— N-a fost ideea mea să pun bazele sociologiei cosmice. Vrei să ştii a cui a fost? Eşti singura căreia îi spun, aşa că nu te speria.

— Mă rog, oricum nu-mi vine să cred aproape nimic din ce-mi spui, cu excepţia unui singur lucru.

— Las-o baltă! Ce lucru?

— Hai sus, ridică-te! Mi-e foame.

Îi apucă hainele de pe covor şi le aruncă pe pat.

Luară micul dejun la restaurantul principal al hotelului. Cei mai mulţi oameni de la mesele din jur păreau serioşi şi din când în când prindeau frânturi din conversaţiile lor. Luo Ji nu voia să tragă cu urechea, dar era ca o lumânare într-o noapte de vară. Cuvintele se strângeau ca nişte insecte în jurul flăcării şi-şi făceau loc în mintea lui: Escapismul, tehnologia socializată, OTT, transformarea economiei într-una de război, baza ecuatorială, amendamentul la cartă, CAP, avertismentul principal din apropierea Terrei şi perimetrul defensiv, modul integrat independent…

— Epoca noastră a devenit destul de întunecată, nu-i aşa? spuse Luo Ji.

Îşi puse furculiţa pe masă, încetând să mai taie oul.

Ea încuviinţă.

— Aşa e. Am auzit o întrebare la un concurs televizat ieri care era absolut stupidă. Ştii, din aia cu degetele pe buton…

Şi îndreptă furculiţa spre Luo Ji, imitând moderatorul emisiunii.

— Cu o sută douăzeci de ani înainte de Ziua de Apoi, generaţia a treisprezecea va fi în viaţă. Adevărat sau fals?

Luo Ji îşi ridică furculiţa din nou şi dădu din cap:

— Eu nu voi mai avea urmaşi în generaţia aia. Îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune. Măreaţa linie a familiei mele se va stinge odată cu mine.

Ea pufni scurt:

— M-ai întrebat care sunt textele tale în care cred. Despre ăsta vorbeam. Te repeţi. Aşa eşti tu.

Deci de asta îl părăsea? Nu voia să deschidă subiectul de teamă să nu complice lucrurile, dar ea îi ghici gândurile şi spuse:

— Şi eu sunt aşa. Este chiar enervant să regăseşti lucruri de-ale tale la alţii.

— În mod special la un reprezentant de sex opus, zise Luo Ji, încuviinţând.

— Dar, dac-ar fi să-l justifici, este un comportament perfect responsabil.

— Ce comportament? Să nu faci copii? Sigur că da!

Luo Ji arătă cu furculiţa oamenii din jur care discutau transformările economice.

— Ştii ce vieţi vor avea urmaşii lor? Îşi vor petrece zilele muncind din greu pe şantiere – pe şantierele astronavelor –, apoi se vor aşeza la coadă la cantină cu burţile ghiorţăind, în timp ce-şi ţin sufertaşul pentru polonicul ăla de terci… şi când vor fi bătrâni, va fi ceva de genul Unchiul Sam te Cheamă… nu, Terra te Cheamă şi se vor înrola să-şi afle gloria în rândurile armatei.

— Va fi mai bine pentru generaţia Zilei de Apoi.

— Să ieşi la pensie ca să te bucuri de Ziua de Apoi. Ce mizerie! În plus, bunicii ultimei generaţii s-ar putea nici să

nu mai aibă ce mânca. Şi totuşi, nici măcar *acest* viitor n-o să existe. Uite cât de încăpăţânaţi sunt oamenii de pe Terra. Pun pariu că vor rezista până la capăt, adevăratul mister fiind modul în care vor muri.

După masă plecară la hotel şi se pomeniră în calda îmbrăţişare a soarelui matinal. Aerul avea o dulceaţă îmbătătoare.

— Trebuie să învăţ să-mi trăiesc viaţa! Dacă nu reuşesc, va fi mare păcat! zise Luo Ji, privind traficul din jur.

— Niciunul dintre noi nu va reuşi să înveţe, spuse ea, uitându-se după un taxi.

— Atunci…

Luo Ji o privi întrebător. Clar nu era nevoie să-şi amintească numele ei.

— Adio!

Dădu din cap spre el, îşi strânseră mâna şi schimbară un sărut fugar.

— Poate ne vom mai întâlni.

Regretă imediat cuvintele. Totul fusese perfect până atunci, ce rost avea să se lege la cap? Grijile lui n-aveau niciun rost.

— Mă îndoiesc.

Se întoarse rapid în timp ce vorbea, aruncându-şi geanta pe umăr, un detaliu pe care Luo Ji avea să şi-l reamintească constant, încercând să-şi dea seama dacă fusese un gest intenţionat. Avea o geantă tipică Louis Vuitton şi o văzuse legănând-o de multe ori când se întorcea să plece. Însă de data asta, geanta se rotise fix spre faţa lui şi când se dădu înapoi să se ferească, se împiedică de hidrantul de apă şi căzu lat pe spate.

Acea cădere îi salvă viaţa.

Între timp, pe strada din faţa lor, se întâmplau următoarele: Două maşini se ciocniră frontal, dar înainte ca zgomotul impactului să se stingă, un Polo coti brusc să evite accidentul, însă se izbi fix acolo unde cei doi îşi luaseră la revedere. Căderea îi salvase viaţa lui Luo Ji. Doar bara de protecţie din faţă îi atinsese uşor unul dintre picioare, cel care era încă ridicat, învârtindu-i trupul căzut

la 90 de grade, aşa încât putea să vadă spatele maşinii. Nu auzi bufnitura puternică a celuilalt impact, dar văzu trupul femeii zburând pe deasupra maşinii şi prăbuşindu-se în spatele ei, pe stradă, ca o păpuşă din cârpe, fără oase. În timp ce cădea, dâra de sânge lăsată pe pământ părea să însemne ceva anume. Holbându-se la simbolul sângeros, Luo Ji îşi amintise în sfârşit numele ei.

Nora lui Zhang Yuanchao se pregătea să nască. Fusese mutată în sala de naşteri, în timp ce restul familiei se strânsese în sala de aşteptare, unde la un televizor puteai urmări un video despre sănătatea mamei şi a copilului. Toate astea îi transmiteau o senzaţie de căldură şi de umanitate, pe care nu o mai simţise până acum, nostalgia confortului unei Epoci de Aur demult apuse, erodată de era de criză care se înrăutăţea constant.

Yang Jinwen îşi făcu apariţia. Primul gând al lui Zhang Yuanchao fu că profita de ocazie ca să se împace, dar expresia de pe chipul lui îl asigură că nu era cazul. Fără să-l salute, Yang Jinwen îl scoase din sala de aşteptare afară pe culoar:

— Chiar trebuia să depui bani în fondul de evadare? întrebă el.

Zhang Yuanchao îl ignoră şi dădu să plece, de parcă ar fi spus: *Nu-i treaba ta.*

— Uite aici! spuse Yang Jinwen, întinzându-i un ziar. E de azi.

Primul titlu de sus, cu caractere negre, îţi sărea în ochi:

Sesiunea Specială a ONU aprobă Rezoluţia 117 care declară Escapismul ilegal.

Zhang Yuanchao citi cu atenţie începutul capitolului de dedesubt:

> *Sesiunea specială a Adunării Generale a Naţiunilor Unite, a aprobat cu o majoritate covârşitoare rezoluţia ce declară Escapismul o violare a legii internaţionale. Redactată într-un limbaj dur, rezoluţia condamnă divizarea şi*

tulburarea create de Escapism în rândul societăţii umane, descriindu-l ca pe o crimă împotriva umanităţii din punctul de vedere al legii internaţionale. Rezoluţia a cerut statelor membre să adopte cât mai repede posibil legi care să pună capăt Escapismului.

Într-o declaraţie, delegatul chinez a reiterat poziţia Guvernului Chinei privitoare la Escapism şi a demonstrat că sprijină în mod ferm Rezoluţia 117 a ONU. El a transmis că guvernul se angajează să ia măsuri imediate pentru adoptarea şi îmbunătăţirea legislaţiei şi pentru instituirea unor acţiuni eficiente care să stopeze răspândirea Escapismului. A conchis: „Trebuie să preţuim unitatea şi solidaritatea comunităţii internaţionale în aceste vremuri de criză şi să susţinem principiul, recunoscut de comunitatea internaţională, că întreaga umanitate are dreptul la supravieţuire. Terra este căminul tuturor şi nu trebuie să o abandonăm.”

— De ce… de ce au făcut asta? se bâlbâi el.

— Nu e evident? Gândeşte-te puţin şi-o să-ţi dai seama că evadarea în cosmos n-ar fi funcţionat. Întrebarea critică era cine pleacă şi cine rămâne. Asta nu e o inegalitate de tip comun. E o chestiune de supravieţuire şi indiferent cine ar pleca – elitele, bogătanii sau oamenii obişnuiţi –, atâta vreme cât alţi oameni sunt lăsaţi în urmă, s-ar ajunge la colapsul sistemului de valori fundamentale umane şi al principiului de bază al eticii. Drepturile şi egalitatea umană au rădăcini adânci. Inegalitatea în materie de supravieţuire este cea mai urâtă formă de inegalitate, iar oamenii sau ţările care vor fi lăsate în urmă nu-şi vor aştepta pur şi simplu moartea, în timp ce alţii reuşesc să scape. Vor avea loc confruntări din ce în ce mai sfâşietoare între cele două părţi, până când se va declanşa un haos mondial şi nimeni n-o să mai plece! Rezoluţia ONU este cât se poate de înţeleaptă. Cât ai cheltuit, Lao Zhang?

Zhang Yuanchao îşi căută nervos telefonul. Îl sună pe Shi Xiaoming, dar nu putea fi contactat. Picioarele i se înmuiară şi se prelinse încet pe perete, până când se aşeză pe jos. Cheltuise 400.000 yuani[14].

— Cheamă poliţia! Flăcăul ăla, Shi, nu ştie ceva: Lao Miao a închis mina tăticului. Escrocul va fi prins!

Zhang Yuanchao stătea acolo, dând din cap. Spuse, oftând:

— Da, sigur, o să-l găsim, dar banii s-au dus. Cum o să-i explic familiei mele?

Se auzi un ţipăt, apoi o asistentă strigă:

— Numărul 19! Este băiat!

Zhang Yuanchao fugi spre sala de aşteptare şi totul deveni deodată lipsit de importanţă.

În cele treizeci de minute petrecute pe hol, zece mii de copii veniseră pe lume, copii ale căror ţipete adunate formară un cor extraordinar. În urma lor se întindea Epoca de Aur, vremurile bune care începuseră în anii ’80 şi se sfârşiseră în plină criză. Înaintea lor se desfăşurau anii tumultuoşi ai umanităţii.

Luo Ji ştia doar că fusese încuiat într-o cameră la subsol. Subsolul era adânc şi simţise că ajunsese acolo cu liftul (unul dintre acele lifturi rare şi vechi, cu manetă), iar mecanismul îi confirmă senzaţiile, numărând până la nivelul -10. Zece niveluri sub pământ! Trecu din nou în revistă mica lui încăpere. Patul dublu, cele câteva mobile şi un birou de scris din lemn străvechi păreau să indice o cameră de paznic, nu o celulă de puşcărie. Nimeni nu mai fusese pe aici de mult timp şi chiar dacă aşternutul era nou, restul mobilelor erau acoperite de praf şi emanau un iz rânced.

Uşa se deschise şi intră un om de vârstă mijlocie. Dădu din cap obosit spre Luo Ji.

— Doctore Luo, sunt aici să vă ţin companie, dar, de vreme ce abia aţi sosit, nu mă aştept să vă urcaţi pe pereţi

[14] Aproximativ 65.000 de dolari americani pe la începutul anului 2015 (n. tr. Joel Martinsen).

deocamdată.

Abia aţi sosit. Exprimarea i se păru enervantă – bineînţeles că „aţi fost trimis aici” ar fi fost mai potrivit. Inima i se strânse. Bănuiala părea să se adeverească: Deşi oamenii care îl ascunseseră aici fuseseră politicoşi, era limpede că fusese arestat.

— Sunteţi poliţist?

Bărbatul încuviinţă:

— Am fost poliţist. Mă numesc Shi Qiang.

Se aşeză pe pat şi scoase pachetul de ţigări. *Fumul n-are unde să se împrăştie în camera asta etanşă,* gândi Luo Ji, dar nu îndrăzni să spună nimic. De parcă i-ar fi citit gândurile, Shi Qiang privi în jur şi spuse:

— Parcă era un ventilator pe-aici.

Apoi, trase de un cordon de lângă uşă şi un ventilator începu să toarcă lin. Era destul de neobişnuit să vezi un cordon pe post de întrerupător. Luo Ji observă şi un telefon vetust, cu disc, într-un colţ. Shi Qiang îi întinse o ţigară, pe care o acceptă după un moment de ezitare.

După ce-şi aprinseră amândoi ţigările, Shi Qiang zise:

— E destul de devreme. Putem vorbi?

— Daţi-i drumul! spuse Luo Ji cu capul plecat, scoţând un norişor de fum.

— Ce să te întreb? zise Shi Qiang, uitându-se surprins la Luo Ji.

Luo Ji sări de pe pat şi-şi aruncă ţigara:

— Cum îndrăzniţi să mă suspectaţi pe mine? Trebuie să vă fi dat seama că a fost un accident rutier! Două maşini s-au ciocnit, apoi ea a fost lovită de maşina din spate care a încercat să evite coliziunea. E limpede ca lumina zilei!

Îşi întinse mâinile, în lipsa altor cuvinte.

Shi Qiang îşi ridică privirea, cu ochii obosiţi şi deodată iluminaţi de o răutate invizibilă, şlefuită de experienţă, care părea să se ascundă sub zâmbetul afişat de obicei:

— Dumneavoastră aţi spus-o, nu eu. Superiorii nu mă lasă să dezvălui mai multe şi nici nu ştiu mai multe. Şi eu care începusem să-mi fac griji că n-avem ce discuta! Hai, luaţi loc!

Luo Ji nu se aşeză. Se apropie de Shi Qiang, îl fixă cu privirea şi continuă:

— O cunoşteam doar de-o săptămână. Ne-am întâlnit la un bar de lângă universitate şi, când a avut loc accidentul, nici nu-mi aminteam numele ei. Spuneţi-mi, ce anume din relaţia noastră v-a făcut să gândiţi în direcţia asta?

— Nu vă aminteaţi nici măcar numele ei? Nu-i de mirare că nu v-a păsat când a murit. Semănaţi mult cu un alt geniu pe care-l cunosc, făcu el chicotind. Ah, minunata viaţă a doctorului Luo, care întâlneşte o femeie de fiecare dată când întoarce capul. Şi ce femei!

— E cumva o crimă?

— Sigur că nu! Sunt doar invidios. Am o regulă în meseria mea: Să nu fac morală nimănui. Tipii cu care ajung să am de-a face sunt dintr-o bucată. Dacă mă duc şi-i bat la cap: „Vai, uite ce-ai făcut! Gândeşte-te la părinţii tăi, la societate...” şi aşa mai departe, e ca şi cum le-aş da palme peste faţă.

— Aş prefera să vorbesc despre ea, domnule ofiţer Shi. Chiar credeţi că am omorât-o?

— Uitaţi-vă la dumneavoastră! Cum aduceţi iar vorba despre asta! Aproape că-mi spuneţi c-aţi omorât-o. Stăteam şi noi de vorbă. De ce vă grăbiţi? Un lucru, cel puţin, mi-e clar: sunteţi profan în chestiile astea.

Luo Ji îl fixă cu privirea pe Shi Qiang şi o clipă nu se mai auzi decât zumzetul ventilatorului. Apoi râse înfundat şi-şi ridică ţigara din scrumieră:

— Ei, Luo, dragul meu! spuse Shi Qiang. Băiete, destinul ne-a adus împreună. Ştii, am fost implicat în şaisprezece cazuri care s-au sfârşit cu pedeapsa capitală. I-am escortat personal pe nouă dintre ei.

Luo Ji îi oferi o ţigară lui Shi Qiang:

— Nu vă permit să mă escortaţi. Aşa că vă rog să fiţi amabil şi să-mi anunţaţi avocatul.

— Excelent, băiete! zise Shi Qiang, bătându-l pe umăr. Hotărârea este o trăsătură de caracter admirabilă.

Apoi îl trase mai aproape şi spuse printr-un nor de fum:

— În viaţa asta dai peste tot felul de lucruri, dar ce ţi s-a

întâmplat ţie e pur şi simplu... Apoi se opri. De fapt, sunt aici să te ajut. Ştii bancul ăla, în drum spre locul de execuţie, un criminal condamnat s-a plâns că urma să plouă şi călăul îi zise: „De ce să-ţi mai baţi capul cu asta? Eu sunt cel care va trebui să se întoarcă prin ploaie!” E genul de atitudine pe care amândoi ar trebui să ne-o însuşim pentru ce ne aşteaptă. Ei, bine, asta e! Mai e timp până plecăm. N-ar fi rău să tragem un pui de somn.

— Până plecăm?

Luo Ji îl fixă din nou pe Shi Qiang.

Se auzi un ciocănit în uşă şi un tânăr cu o privire inteligentă intră şi puse o valiză jos:

— Căpitane Shi, s-a reprogramat. Plecăm acum.

Zhang Beihai împinse uşor uşa salonului în care se afla tatăl lui. Acesta stătea în pat, rezemat pe jumătate de o pernă, arătând mai bine decât îşi imaginase. Razele aurii ale asfinţitului străluceau prin geam şi-i colorau chipul în aşa fel încât nu mai semăna cu un muribund. Zhang Beihai îşi puse bereta în cuierul de lângă uşă şi se aşeză alături de tatăl lui. Nu-l întrebă despre boală, fiindcă bătrânul soldat i-ar fi dat un răspuns cinstit şi nu asta voia să audă.

— Tată, m-am înrolat în forţele spaţiale.

Bătrânul încuviinţă, dar nu spuse nimic. Pentru ei, tată şi fiu, tăcerea transmitea mai multe informaţii decât cuvintele. De-a lungul copilăriei, tatăl lui îl educase prin spiritul tăcerii şi nu al vorbelor; cuvintele însemnau doar punctuaţia dintre tăceri. Bătrânul cel tăcut construise omul care era astăzi.

— Exact cum ai zis, vor construi flota spaţială cu principiile marinei la bază. Cred că războiul spaţial va semăna cu războaiele navale în formă şi-n teorie.

Tatăl lui încuviinţă:

— Foarte bine!

— Deci ce-ar trebui să fac?

În sfârşit te-am întrebat, tată. Mi-am petrecut multe nopţi nedormite încercând să-mi iau inima în dinţi şi să-ţi pun întrebarea asta. Am ezitat tocmai acum, când te-am

văzut, fiindcă ştiu că e lucrul care te va dezamăgi cel mai mult. Îmi amintesc că atunci când am terminat facultatea şi m-am înrolat în marină ca tânăr locotenent, mi-ai spus: „Beihai, mai ai multe de învăţat. Spun asta pentru că te înţeleg cu uşurinţă, iar asta înseamnă că mintea ta este foarte simplă, că nu este suficient de subtilă. În ziua când n-o să-ţi mai citesc gândurile sau când n-o să-mi mai dau seama cum gândeşti, dar tu mă vei înţelege uşor, atunci voi crede că te-ai maturizat." Apoi m-am maturizat, cum m-ai sfătuit, şi nu ţi-ai mai înţeles atât de uşor propriul fiu. Ştiu că trebuie să-ţi fi părut măcar puţin rău. Dar copilul tău devine cu adevărat omul pe care ţi l-ai dorit, un om nu neapărat agreabil, dar capabil să aibă succes în domeniul complicat şi periculos al marinei. Întrebarea asta pentru mine înseamnă că educaţia pe care mi-ai dat-o vreme de trei decenii a eşuat într-un moment important de răscruce. Dar, tată, te rog să-mi răspunzi oricum. Fiul tău nu este atât de genial cum crezi. Răspunde-mi măcar de data asta!

— Mai gândeşte-te, zise tatăl său.

Perfect, tată. Mi-ai răspuns. Aceste câteva vorbe înseamnă mai mult pentru mine decât semnificaţia a treizeci de mii de cuvinte. Crede-mă, le ascult cu tot sufletul, dar tot am nevoie să fii mai explicit, fiindcă e vorba de ceva cu adevărat important.

— Şi după ce mă gândesc? întrebă Zhang Beihai, apucând cearşaful cu ambele mâini.

Palmele şi fruntea îi erau scăldate de sudoare.

Iartă-mă, tată! Dacă te-am dezamăgit ultima oară, lasă-mă să merg mai departe şi să mă întorc, să fiu iar copil.

— Beihai, tot ce pot să-ţi spun este să te gândeşti mai întâi mult şi serios, răspunse bătrânul.

Mulţumesc, tată! Acum ai clarificat totul şi înţeleg.

Zhang Beihai dădu drumul cearşafului şi-i luă mâna osoasă tatălui.

— Tată, nu mai plec pe mare! Te voi vizita mereu!

Tatăl său zâmbi, dar dădu din cap:

— Nu-i nimic grav. Concentrează-te pe munca ta!

Un timp continuară conversaţia. La început discutară

chestiuni de familie, apoi despre înfiinţarea Forţelor Spaţiale, iar tatăl său veni cu multe idei, inclusiv cu sfaturi pentru viitoarea slujbă a lui Zhang Beihai. Şi-au imaginat forma şi dimensiunile astronavelor de război, au dezbătut tipurile de armament pentru lupta în spaţiu şi dacă teoria despre forţele navale a lui Mahan se aplica la războaiele spaţiale...

Dar discuţia nu avea o miză prea mare, era doar o conversaţie între un tată şi un fiu care se plimbau împreună pe cărările comunicării. Toată semnificaţia discuţiei fusese cuprinsă în cele trei replici dintre inimile lor:

— Să te gândeşti mai mult.

— Şi după ce mă gândesc?

— Beihai, tot ce pot să-ţi spun este să te gândeşti mai întâi mult şi serios.

Zhang Beihai îşi luă la revedere de la tatăl lui. Când să iasă din încăpere, se mai întoarse o dată să-l privească înainte să deschidă uşa. Acum, că lumina asfinţitului dispăruse, părea învăluit în umbre. Ochii săi străpunseră umbrele şi descoperiră o ultimă fărâmă de lumină pe peretele opus. Deşi era pe cale să dispară, acum era momentul când apusul soarelui părea cel mai frumos. Ultimele raze străluceau pe valurile ce se rostogoleau într-un du-te-vino nesfârşit peste oceanul mâniat, dar şi în conurile de lumină care perforau norii ce se învălmăşeau la apus şi care aruncau panglici aurii uriaşe pe suprafaţa apei, ca nişte petale căzute din cer. Dincolo de petale, norii întunecaţi stăruiau deasupra unei lumi întunecate ca noaptea. O furtună atârna între cer şi pământ ca o cortină a zeilor, şi doar fulgerele repetate iluminau ceaţa fină, albă ca zăpada, pe care valurile o azvârleau în sus. Într-una dintre panglicile aurii, un distrugător se lupta să-şi ridice prora din vârtej, apoi zvâcnea afară din peretele valului cu un bubuit asurzitor, iar ceaţa absorbea lacom lumina ca un roc[15] uriaş care-şi întindea măreţele aripi lucitoare spre

---

15 *Roc* este o pasăre uriaşă, pomenită în *O mie şi una de nopţi.* O descrie şi Marco Polo (n. tr.).

cer.

Zhang Beihai îşi puse bereta cu emblema Forţelor Spaţiale Chineze. Îşi zise: *Tată, gândim la fel. Ăsta e norocul meu. Nu-ţi pot aduce gloria, dar îţi pot dărui liniştea.*

— Domnule Luo, vă rog să vă puneţi haina asta, spuse tânărul, care îngenunchease să deschidă o valiză imediat ce intrase în cameră.

Deşi părea foarte politicos, Luo Ji nu putea să scape de sentimentul de disconfort, ca şi cum ar fi înghiţit o muscă. Când văzu hainele pe care bărbatul le scosese din valiză, îşi dădu seama că nu era o uniformă de puşcăriaş, părea o jachetă cafenie obişnuită. O luă şi-i cercetă materialul gros. Shi Qiang şi tânărul îmbrăcaseră şi ei jachete similare, dar de culori diferite.

— Pune-o pe tine! E confortabilă şi materialul e special conceput să respire. Nu e ca alea pe care le purtam înainte şi erau lipicioase ca naiba, zise Shi Qiang.

— Antiglonţ, spuse tânărul.

Dar cine-ar vrea să mă ucidă? gândi Luo Ji în timp ce-şi puse jacheta.

Ieşiră toţi trei şi străbătură coridorul până la lift. Tavanul era căptuşit cu ţevi dreptunghiulare din metal şi trecură pe lângă multe uşi grele, etanşe. Luo Ji zări o lozincă ştearsă pe unul dintre pereţii scorojiţi. Se vedea doar parţial, dar ştia textul întreg: „Săpaţi tuneluri adânci, strângeţi cantităţi mari de grâne în depozite, să nu căutaţi hegemonia”[16].

— Apărarea Aeriană Civilă? întrebă.

— Nu cea obişnuită. Apărarea împotriva bombei atomice. Însă acum este inutilă. Pe vremea aceea, trebuia să fii cineva important ca să ajungi aici.

---

[16] În multe oraşe din China au fost construite reţele vaste de tuneluri la sfârşitul anilor ’60, ca măsuri împotriva atacurilor inamice. Această lozincă, adaptată după sfatul dat fondatorului Dinastiei Ming, fusese promulgată ca directivă de Mao Zedong în editorialul de Anul Nou al ziarului *People’s Daily (Ziarul poporului)* din ianuarie 1973 (n. tr. Joel Martinsen).

— Deci suntem în… Dealurile de Vest? întrebă Luo Ji, dar Shi Qiang şi tânărul bărbat nu-i răspunseră.

Luo Ji auzise poveşti despre centrul de comandă secret. Intrară în liftul vechi cu manetă şi începură să urce imediat, cu un hârşâit asurzitor. Operatorul liftului era un soldat al Forţelor de Poliţie ale Poporului, înarmat cu un pistol-mitralieră. Părea la prima misiune şi se încurcă puţin în butoane, până când liftul se opri la Etajul -1.

Când ieşi din lift, Luo Ji observă că se aflau într-un hol mare cu tavan jos, ca într-o parcare. Mai multe maşini erau parcate, unele chiar cu motorul pornit, poluând aerul cu gaze de eşapament. Oamenii stăteau în picioare lângă şirurile de maşini sau se plimbau printre ele. Iluminat doar de un singur bec dintr-un colţ îndepărtat, locul era întunecos şi ei păreau doar nişte umbre negre. Abia când trecură prin dreptul becului, Luo Ji observă că erau soldaţi înarmaţi până în dinţi. Unii ţipau în staţiile de radio-emisie, încercând să acopere vuietul motoarelor. Glasurile lor păreau încordate.

Shi Qiang îl conduse pe Luo Ji printre două şiruri de maşini, în timp ce tânărul mergea în urma lor. Lumina becului şi a stopurilor care străluceau printre spaţii creau un pattern de culoare în mişcare pe trupul lui Shi Qiang, care-i aminti lui Luo Ji de barul întunecos unde cunoscuse femeia.

Se opriră lângă o maşină, iar Shi Qiang îi deschise portiera şi-l invită să urce. Maşina era spaţioasă, dar marginile geamurilor anormal de mici dezvăluiau grosimea carcasei. Un vehicul blindat, dotat cu geamuri fumurii, probabil o măsură antibombă. Portiera maşinii era larg deschisă şi Luo Ji îi auzi pe Shi Qiang şi pe tânăr vorbind.

— Căpitane Shi, m-au sunat chiar acum şi mi-au spus că sunt deasupra traseului. Toate posturile de gardă sunt asigurate.

— Traseul este prea complicat. Am făcut doar câteva ture rapide prin toată chestia. Nu e suficient ca să fim siguri. Şi în legătură cu posturile de gardă – e cum am spus, trebuie să gândeşti ca ei. Dacă ai fi în tabăra lor,

unde te-ai ascunde? Consultaţi-vă cu experţii de la Forţele de Poliţie ale Poporului. Hei, care-i planul de predare?

— N-au zis.

Shi Qiang ridică tonul:

— Imbecilii! Nu pot lăsa în aer o problemă aşa de importantă!

— Căpitane Shi, se pare că ofiţerii superiori vor să-i urmărim tot drumul.

— Pot să-i urmăresc toată viaţa mea, dar de vreme ce trebuie să existe o predare când ajungem, e nevoie ca responsabilităţile să fie clar delimitate. Trebuie să tragem o linie. Tot ce se întâmplă înainte de ea este de competenţa noastră şi tot ce se întâmplă dincolo de ea e de competenţa lor.

— N-au specificat…

Tânărul păru jenat.

— Zheng, ştiu că-ţi plângi de milă de când Chang Weisi a fost promovat. La naiba, parcă nici nu mai suntem foştii lui subordonaţi. Însă ar trebui s-avem puţină demnitate. Cine naiba se cred? S-a tras vreodată în ei sau au tras măcar o singură dată în cineva? Echipa aia a folosit atâtea trucuri high-tech în ultima operaţiune că au transformat-o într-un adevărat circ! Au scos la înaintare până şi avertismentele aeriene timpurii. Dar, până la urmă, pe cine au trimis să identifice locul de întâlnire? Pe noi. Aşa am câştigat credit. Zheng, a fost nevoie de multă muncă de convingere ca să vă aducem pe toţi aici, dar mă întreb dacă la final asta n-o să vă rănească.

— Căpitane Shi, nu spuneţi asta!

— Este o lume nebună. Înţelegi? Simţul moralităţii nu mai e ce-a fost. Fiecare le bagă altora pe gât propriul ghinion, aşa că trebuie să ai grijă de tine… Tot vorbesc întruna despre asta, deoarece mă tem că n-o să mai rezist mult. Mi-e frică doar că toate se vor sparge în capul tău.

— Căpitane Shi, trebuie să vă concentraţi asupra bolii dumneavoastră. Nu v-au programat şefii pentru hibernare?

— Mai am multe lucruri de rezolvat înainte. Familia, munca. Nu crezi că-mi fac griji şi pentru voi toţi?

— Nu vă îngrijoraţi pentru noi. În situaţia dumneavoastră nu mai există amânare. V-au sângerat din nou dinţii dimineaţă.

— Nu-i nimic. Sunt norocos. Ar trebui să ştii asta. Trei din armele cu care au tras în mine n-au luat foc.

Maşinile de la un capăt al holului începuseră să se îndepărteze. Shi Qiang se urcă şi închise uşa. Când maşina din faţă începu să se deplaseze, o urmară. Trase complet perdelele în ambele părţi, iar separatorul dintre scaunele din faţă şi cele din spate era opac, astfel că Luo Ji nu mai vedea deloc exteriorul. În timp ce se deplasau, staţia de radio-emisie a lui Shi Qiang ţârâi întruna, dar Luo Ji nu reuşi să înţeleagă comentariile la care răspundea cu propoziţii laconice.

Nu după mult timp, Luo Ji îi spuse lui Shi Qiang:

— Lucrurile sunt mult mai complicate decât le-aţi prezentat.

— Aşa este. Totul este mai complicat acum, zise Shi Qiang într-o doară, concentrat asupra staţiei radio.

Tot restul drumului nu mai scoaseră o vorbă.

Deplasarea fu lină şi neîntreruptă, iar după aproximativ o oră se opriră.

Shi Qiang ieşi din maşină şi îi făcu semn lui Luo Ji să aştepte înăuntru, apoi închise portiera. Luo Ji auzi un huruit ce părea să vină de deasupra vehiculului. După câteva minute, Shi Qiang deschise din nou portiera şi-l invită să coboare din maşină, moment în care îşi dădu seama că se află într-un aeroport. Huruitul devenise asurzitor. Se uită în sus şi văzu două elicoptere care zburau în direcţii opuse, ca şi cum ar fi survolat spaţiul deschis. În faţa lui era o aeronavă mare care părea un avion de linie, dar pe nicio parte vizibilă nu exista vreo emblemă. La ieşirea din maşină îi aştepta o scară, iar Luo Ji şi Shi Qiang urcară în avion. Când se uită la uşa pe care intraseră, primul lucru care-i atrase atenţia fu şirul de avioane de vânătoare aliniate pe o pistă îndepărtată, lucru care-i dădu de înţeles că nu se aflau într-un aeroport civil. Mai aproape văzu maşinile din convoi şi soldaţii care

ieşiseră din ele şi formaseră un cerc în jurul avionului. Soarele apunea, iar umbra lungă aruncată pe pista de decolare semăna cu un semn de exclamare uriaş.

Luo Ji şi Shi Qiang intrară în cabină. Trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre i-au întâmpinat şi i-au condus într-un loc unde nu era nimeni, dincolo de cabina din faţă, dar care semăna cu un avion de pasageri cu patru rânduri de scaune. În cabina din mijloc, Luo Ji văzu un birou destul de spaţios şi o altă cameră, iar prin uşa întredeschisă zări un dormitor. Mobilierul nu părea remarcabil, dar era curat şi ordonat şi, dacă n-ar fi fost centurile de siguranţă verzi de pe canapea şi de pe scaune, nu ţi-ai fi dat seama că eşti într-un avion. Luo Ji ştia că existau puţine astfel de avioane charter în ţară.

Doi dintre bărbaţii în negru care îi întâmpinaseră dispărură pe o uşă care dădea în cabina din spate, lăsându-l în urmă pe cel mai tânăr, care le spuse:

— Puteţi să vă aşezaţi oriunde, dar trebuie să vă puneţi centura nu numai la decolare şi aterizare, ci pe tot parcursul zborului. Dacă vă e somn, puneţi-vă şi centura de somn. Nimic din ce nu este deja închis nu poate fi lăsat deschis. Rămâneţi pe loc sau pe pat tot timpul şi, dacă trebuie să vă deplasaţi, vă rog să-l informaţi pe căpitan înainte. Acesta este un buton de intercomunicaţii. Există unul la fiecare scaun şi la fiecare pat. Apăsaţi-l pentru a vorbi. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să-l folosiţi şi să ne chemaţi oricând.

Luo Ji se uită nedumerit la Shi Qiang, care spuse:

— S-ar putea ca avionul să execute câteva manevre speciale.

Bărbatul încuviinţă:

— Exact! Vă rog să mă anunţaţi dacă întâmpinaţi probleme. Mă numesc Xiao Zhang. Vă voi aduce cina când ne vom afla în aer.

După plecarea lui Xiao Zhang, Luo Ji şi Shi Qiang se aşezară pe canapea şi-şi fixară centurile. Luo Ji privi în jur. Cu excepţia geamurilor rotunde şi a pereţilor uşor curbaţi, camera era destul de convenţională şi de familiară, aşa că i

se păru ciudat că poartă centură într-un birou obişnuit. Însă nu peste mult timp zgomotul şi vibraţia motorului îi amintiră că se afla la bordul unui avion care rula pe pistă. Câteva minute mai târziu, zgomotul motorului se schimbă şi amândoi fură împinşi înapoi pe canapea. Apoi vibraţiile dispărură şi podeaua biroului se înclină. Pe când avionul se înălţa, soarele ce tocmai dispăruse sub orizont se reîntoarse la ferestre, la fel cum acelaşi soare trimisese ultimele raze de lumină ale zilei în camera de spital a tatălui lui Zhang Beihai, cu doar zece minute în urmă.

Când avionul lui Luo Ji ajunse deasupra coastei, Wu Yue şi Zhang Beihai văzură din nou nava *Tang* în construcţie, la zece mii de metri dedesubt. N-avea să mai fie în viaţa lui atât de aproape de cei doi soldaţi.

La fel ca la vizita anterioară, scheletul uriaş al navei *Tang* era învăluit în lumina ceţoasă a asfinţitului. Duşurile de scântei de pe cală nu păreau abundente, iar lămpile care luminau nava îşi pierduseră mult din strălucire. De data asta, Wu Yue şi Zhang Beihai nu mai aparţineau marinei.

— Am auzit că Departamentul General de Armament a hotărât să încheie proiectul *Tang,* spuse Zhang Beihai.

— Şi ce-are de-a face cu noi? spuse Wu Yue rece, cuprinzând cu privirea nava *Tang* până la ultimele urme de asfinţit din Vest.

— Eşti mereu prost dispus de când ai intrat în Forţele Spaţiale.

— Ar trebui să ştii de ce. Întotdeauna mi-ai citit gândurile, uneori chiar mai bine decât mine, apoi mi-ai zis la ce mă gândesc de fapt.

Zhang Beihai se întoarse spre Wu Yue:

— Eşti deprimat pentru că te-ai înrolat să lupţi într-un război pierdut dinainte să înceapă. Eşti invidios pe ultima generaţie care va fi destul de tânără să lupte în Forţele Spaţiale şi să fie înmormântată în cosmos împreună cu flota lor. Ţi-e greu să accepţi că o să-ţi dedici o viaţă întreagă de eforturi unei strădanii fără speranţă.

— Şi ai vreun sfat pentru mine?

— Nu. Tehnofetişismul şi triumful tehnologic sunt adânc înrădăcinate în mintea ta şi acum mult timp mi-am dat seama că nu te pot schimba cu nimic. Pot doar să încerc să minimalizez răul pe care-l creează gândirea asta. Şi, pe de altă parte, nu cred că e imposibil ca umanitatea să câştige războiul.

Lui Wu Yue îi căzu masca indiferenţei şi-l privi în ochi pe Zhang Beihai:

— Beihai, mereu ai fost un tip practic. Te-ai opus construirii navei *Tang* şi, de mai multe ori, ţi-ai exprimat în scris scepticismul legat de construirea unei flote militare care să opereze pe toate oceanele lumii, argumentând că e incompatibilă cu puterea noastră naţională. Consideri că forţele noastre navale ar trebui să rămână în zona de coastă şi să primească sprijinul şi protecţia puterii de foc de la ţărm, o idee ridiculizată şi luată drept o politică a struţului de către tinerii înfierbântaţi. Şi totuşi, ai persistat... Aşa că de unde ai scos încrederea asta într-o victorie spaţială? Chiar crezi că bărcile de lemn pot scufunda un portavion?

— După cucerirea independenţei, noua flotă a folosit bărci din lemn ca să scufunde distrugătoarele naţionaliste. Iar înainte au fost vremuri când armata noastră a folosit cavaleria ca să învingă tancurile.

— Serios, nu poţi să crezi că astfel de miracole pot fi asimilate teoriei militare uzuale.

— Pe câmpul de bătălie prezent civilizaţia terestră nu o să aibă nevoie de teoria militară comună, obişnuită. Zhang Beihai ridică un deget: O singură excepţie este suficientă.

Wu Yue afişă un zâmbet dispreţuitor:

— Mi-ar plăcea să aud cum ajungi la excepţia asta.

— Nu ştiu nimic despre războaiele spaţiale, dar dacă vrei să le compari cu o barcă de lemn contra unui portavion, atunci cred că este vorba doar despre curajul de a acţiona şi de încrederea în victorie. O barcă de lemn ar putea transporta un mic comando de scafandri care aşteaptă să vină portavionul. Când duşmanul se apropie, ei

se scufundă şi barca pleacă. Apoi, când portavionul se apropie şi mai mult, ei fixează o bombă pe fundul calei şi scufundă portavionul… Bineînţeles că e extrem de dificil, dar nu imposibil.

Wu Yue încuviinţă:

— Nu-i rău deloc. Au mai încercat. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, britanicii s-au străduit să scufunde cuirasatul *Tirpitz,* doar că au folosit un minisubmarin. În anii ’80, în timpul războiului din Insulele Falkland, câţiva soldaţi din forţele speciale argentiniene au luat nişte mine navale italieneşti şi le-au dus în Spania, unde au încercat să arunce în aer o navă de război britanică, ancorată în portul din Gibraltar. Ştii ce-au păţit.

— Dar noi nu avem doar o barcă obişnuită de lemn. O bombă nucleară de una sau două kilotone poate fi îndeajuns de mică, încât să fie dusă de unul sau doi scafandri în adâncuri şi, odată fixată pe partea inferioară a unui portavion, nu numai că-l scufundă, dar îl şi distruge în mii şi mii de bucăţele.

— Uneori ai o imaginaţie fantastic de bogată! spuse Wu Yue, zâmbind.

— Cred în victoria noastră!

Zhang Beihai se uită la nava *Tang,* iar jeturile de scântei de sudură i se reflectară în pupile, ca două flăcări minuscule.

Wu Yue privi şi el nava *Tang* şi o nouă viziune puse stăpânire pe mintea lui: Nava nu mai era fortăreaţa antică în ruine, ci o faleză stâncoasă, preistorică, cu o multitudine de peşteri adânci săpate în ea, iar scânteile ce se împrăştiau erau luminile torţelor din peşteri.

După decolare şi pe parcursul cinei, Luo Ji se abţinu să-l întrebe pe Shi Qiang despre destinaţia lor sau despre ce se întâmplase, gândindu-se că dacă ar fi vrut să-i spună ceva, ar fi făcut-o până acum. Îşi scosese centura o dată şi se ridicase să se uite pe hubloul cabinei, deşi ştia că nu vedea nimic în întuneric, dar Shi Qiang veni după el şi-l trase înapoi, spunându-i că nu era nimic acolo.

— De ce nu mai sporovăim puţin şi apoi ne culcăm? Ce zici? îl întrebă Shi Qiang, în timp ce-şi scoase o ţigară, pe care o puse repede la loc, amintindu-şi că e într-un avion.

— Să dormim, zici? E un zbor atât de lung?

— Cui îi pasă? E un avion cu paturi. Eu zic să profităm de ele.

— Singura ta responsabilitate e să mă duci la destinaţie, nu-i aşa?

— De ce te plângi? Mai avem şi drumul de întoarcere, rânji Shi Qiang larg, cu aerul cuiva extrem de încântat de sine.

Se părea că-i plăceau mult glumele care stricau tot cheful oamenilor. Însă apoi deveni serios:

— Nu ştiu mai multe decât tine despre călătoria ta. Şi, în fond, n-a venit încă timpul să-ţi spun ceva. Relaxează-te! La preluare va fi cineva care-ţi va explica totul de-a fir a păr.

— Am tot încercat să ghicesc ore întregi, dar n-am găsit decât o singură explicaţie.

— S-o auzim şi să vedem dacă e cea la care mă gândesc şi eu.

— Femeia care a murit era o persoană obişnuită, aşa că sigur e ceva deosebit legat de relaţiile ei sociale sau legăturile de familie.

Luo Ji nu ştia absolut nimic despre familia ei, cum nu ştiuse nici despre iubitele dinainte. Nu-l interesau lucrurile astea şi uita tot ce i s-ar fi povestit.

— Cine? Iubita aia a ta? Scoateţi-o din minte, de vreme ce oricum nu-ţi păsa de ea. Sau, dacă vrei, încearcă să compari numele şi chipul ei cu câteva persoane celebre!

Mintea lui Luo Ji încercă nişte comparaţii, dar nu găsi nicio asemănare.

— Luo, bătrâne, poţi blufa? îl întrebă Shi Qiang.

Observase un tipar în modul în care i se adresa poliţistul. Când glumea îi spunea „băiete”, dar când era mai serios, devenea „bătrâne”.

— Trebuie să blufez în faţa cuiva?

— Sigur că da... Deci ce-ar fi să te învăţ să blufezi?

Sigur, nu stăpânesc perfect nici eu arta asta. Munca mea a constat mai mult în demascarea şmecheriilor. Uite, o să-ţi împărtăşesc câteva trucuri folosite în camera de interogatoriu. S-ar putea să-ţi folosească mai târziu ca să-ţi dai seama ce se întâmplă. Bineînţeles, sunt doar nişte trucuri obişnuite, elementare. Ar fi greu să-ţi explic lucrurile mai sofisticate. Vom începe cu cel mai nevinovat, care întâmplător e şi cel mai simplu: Lista. Înseamnă să-ţi pregăteşti o listă de întrebări legate de caz, apoi să le pui una câte una şi să înregistrezi răspunsurile subiectului, apoi s-o iei de la capăt şi să înregistrezi şi noile răspunsuri. Întrebările pot fi repetate dacă e nevoie, apoi poţi să compari cu înregistrarea şi să afli dacă subiectul minte în legătură cu ceva, de vreme ce răspunsurile sunt de fiecare dată diferite. Tehnica este simplă, dar n-o dispreţui. Nimeni care n-a fost instruit în tehnicile contrainterogatoriului n-a reuşit să treacă un asemenea test, aşa că cea mai eficientă tehnică, când ai de-a face cu Lista, este pur şi simplu să taci, spuse Shi Qiang, jucându-se inconştient cu ţigara în timp ce vorbea, apoi o puse din nou la loc.

— Întreabă-i. Este un zbor charter, aşa că ar trebui să permită fumatul, zise Luo Ji.

Shi Qiang se înfierbântase în timpul conversaţiei şi păru puţin derutat de întreruperea lui Luo Ji. Îi trecu prin minte că s-ar putea ca Shi Qiang să vorbească serios sau doar să aibă un simţ ciudat al umorului. Shi Qiang apăsă butonul de intercomunicaţie de lângă canapea şi Xiao Zhang îl asigurase că poate fuma. Aşa că-şi aprinseră amândoi ţigările.

— Următoarea tehnică este doar pe jumătate nevinovată. Da, poţi ajunge la scrumieră – e fixată într-un suport, trebuie doar s-o tragi în sus. Perfect! Tehnica asta se numeşte Alb şi Negru şi e nevoie de colaborarea multor oameni. E ceva mai complicată. Mai întâi apar poliţiştii răi, de obicei doi, şi se poartă foarte urât cu tine. Unii doar verbal, alţii chiar fizic, dar sunt toţi foarte răi. Aici există o strategie: nu vor doar să-ţi fie frică, ci altceva, mult mai

important: să te simţi singur, să simţi că întreaga lume vrea să te înfulece. Apoi apare poliţistul cel bun, unul singur; are un chip blând, îi opreşte pe poliţiştii răi şi le spune că eşti o fiinţă umană, că ai drepturi şi nu au motive să te trateze aşa. Ceilalţi îl alungă, fiindcă le încurcă treaba. Poliţistul cel bun insistă şi spune: „Nu puteţi face aşa ceva!” Poliţiştii răi spun: „Am ştiut de la început că n-ai sânge în instalaţie pentru munca asta. Dacă nu te descurci, tai-o de aici!” Poliţistul cel bun te protejează cu trupul lui şi zice: „O să-i apăr drepturile şi dreptatea conform legii!” Poliţiştii răi spun: „Stai să vezi cum dispari tu până mâine de-aici!” şi pleacă vizibil iritaţi. Aşa că aţi rămas doar voi doi. Poliţistul cel bun îţi şterge sângele şi sudoarea şi-ţi spune să nu-ţi fie teamă şi că ai dreptul să nu spui nimic! Apoi, după cum îţi imaginezi, poliţistul cel bun devine singurul tău prieten din lume şi, când începe să te tragă de limbă, nu mai păstrezi tăcerea… Tehnica asta e foarte eficientă împotriva intelectualilor, dar e diferită de Listă, în sensul că nu mai are niciun efect când îţi dai seama cum stau lucrurile.

Vorbea entuziasmat şi părea gata să-şi scoată centura şi să se ridice. Luo Ji se simţi cuprins de groază şi de disperare şi i se păru că se prăbuşeşte într-o groapă cu gheaţă.

Shi Qiang îi observă tulburarea şi se opri:

— Bine, hai să nu mai vorbim despre interogatoriu, chiar dacă ţi-ar fi de mare folos. Nu poţi asimila totul deodată. Pe lângă asta, voiam să-ţi explic cum să-i păcăleşti pe oameni, aşa că ţine minte: Adevărata şmecherie înseamnă să nu-i laşi niciodată pe ceilalţi să vadă cât de şmecher eşti. Nu e ca-n filme. Cei cu adevărat vicleni n-aşteaptă toată ziua în umbră, cu o atitudine dură. Nu se laudă că-şi folosesc creierul. Cu toţii par inocenţi şi fără nicio grijă. Unii sunt jalnici şi insipizi, alţii superficiali şi neserioşi. Esenţial este ca ceilalţi să nu observe că eşti o persoană de interes. Lasă-i să te privească de sus sau să te ignore şi nu vor mai simţi că le stai în drum. Eşti doar o mătură într-un colţ. Când nu te mai observă deloc, de parcă nici n-ai fi

existat până acum o secundă, înainte de-a muri de mâna ta, abia atunci ai reuşit cu adevărat.

— Oare voi avea vreodată nevoie sau ocazia să devin un astfel de om? îl întrebă Luo Ji, întrerupându-l.

— Aşa cum am mai spus, nu ştiu mai multe decât tine. Dar intuiesc că va trebui să devii un asemenea om. Luo, bătrâne, trebuie s-o faci!

Shi Qiang deveni din nou agitat şi-l bătu pe umăr destul de tare, încât să se strâmbe de durere.

Apoi rămaseră tăcuţi, urmărind norii de fum care se ridicau către tavan, apoi se pierdeau într-o crăpătură.

— La dracu'! Hai să ne culcăm! spuse Shi Qiang, stingând ţigara în scrumieră.

Dădu din cap, zâmbind:

— Am turuit întruna ca un idiot. Când o să-ţi aminteşti de toate astea, să nu râzi de mine!

În dormitor, Luo Ji îşi scoase jacheta antiglonţ şi se cufundă în sacul de dormit confortabil. Shi Qiang îl ajută să-şi prindă centurile care-l fixau de pat, apoi puse un flacon mic pe noptieră.

— Somnifere. Ia o pastilă, dacă nu poţi dormi. Am cerut alcool, dar nu mai au.

Shi Qiang îi reaminti lui Luo Ji că trebuie să-l anunţe pe căpitan înainte să se dea jos din pat, apoi plecă.

— Ofiţere Shi! strigă Luo Ji.

Shi Qiang se întoarse în pragul uşii şi-l privi:

— Nu sunt poliţist. Poliţia n-are nimic de-a face cu toată chestia asta. Toţi îmi spun Da Shi.

— Bine, atunci Da Shi, când vorbeam mai devreme, am observat primul lucru pe care l-aţi spus. Sau, ca să zic aşa, primul lucru pe care mi l-aţi zis drept răspuns la întrebare. Am spus „femeia" şi dumneavoastră n-aţi realizat pe moment despre cine vorbeam. Asta înseamnă că nu joacă un rol major în cazul de faţă.

— Eşti unul dintre cei mai calmi oameni pe care mi-a fost dat să-i întâlnesc.

— Calmul se naşte din cinism. Nu sunt multe lucruri pe lume de care-mi pasă.

— Orice-ar fi, n-am cunoscut niciodată pe cineva care să rămână calm într-o situaţie ca asta. Uită tot ce ţi-am spus mai devreme. Îmi place să glumesc despre diverse lucruri.

— Doar căutaţi ceva care să-mi distragă atenţia, ca să vă îndepliniţi misiunea cât mai uşor.

— Îmi cer scuze dacă ţi-am pus imaginaţia la treabă.

— La ce credeţi c-ar trebui să mă gândesc acum?

— Din experienţa mea, orice tip de gândire o ia razna. Ar trebui să te culci, pur şi simplu.

Shi Qiang plecă. După ce închise uşa, camera se cufundă în întuneric, cu excepţia unei lămpi mici şi roşii de la capul patului. Zgomotul omniprezent al motorului era mai pregnant, de parcă cerul nesfârşit al nopţii de pe cealaltă parte a peretelui ar fi emis un huruit adânc.

Apoi Luo Ji simţi că nu era doar o iluzie, iar acel zgomot chiar venea de undeva, dintr-un loc îndepărtat din exterior. Îşi desfăcu sacul de dormit şi se târî afară, apoi trase oblonul de la hubloul de lângă pat. Luna strălucea peste o mare de nori, un ocean argintiu nemărginit. Luo Ji îşi dădu seama că deasupra norilor mai străluceau argintiu nişte lucruri, patru linii ca nişte baghete drepte care se conturau pe fundalul cerului nopţii. Se extindeau cu aceeaşi viteză ca avionul, iar capetele extremităţilor se pierdeau şi se amestecau în noapte ca patru săbii de argint care zburau deasupra norilor. Luo Ji se uită din nou la vârfurile lor şi observă că liniile de argint erau trasate de patru obiecte cu o strălucire metalică asemănătoare. Patru avioane de vânătoare. Nu era greu să ghiceşti că de cealaltă parte a avionului mai erau încă patru.

Luo Ji trase oblonul la loc şi se băgă în sacul de dormit. Închise ochii şi-i ceru minţii să se relaxeze. Nu voia să adoarmă, ci să se trezească din vis.

În miezul nopţii, şedinţa de lucru a Forţelor Spaţiale tot nu se încheiase. Zhang Beihai dădu la o parte carnetul şi documentele care zăceau pe biroul din faţa lui şi se ridică, trecând atent în revistă chipurile obosite ale ofiţerilor, apoi se întoarse spre Chang Weisi.

— Comandante, înainte să vă dăm raportul activităţii noastre, aş vrea să vă împărtăşesc câteva viziuni personale. Cred că conducerea armatei nu s-a concentrat suficient asupra muncii politice şi ideologice în rândul militarilor. De exemplu, departamentul politic este ultimul din cele şase care îşi prezintă raportul la această şedinţă.

Chang Weisi încuviinţă:

— Sunt de acord. Comisarii politici nu s-au prezentat încă la serviciu, aşa că îmi revine sarcina să supraveghez munca politică. Acum, când în sfârşit am început activitatea în toate domeniile, este dificil să ne concentrăm cu suficientă atenţie. În mare parte, va trebui să ne bazăm pe dumneavoastră şi pe ceilalţi care sunt responsabili de chestiunile specifice.

— Comandante, după părerea mea, situaţia actuală este periculoasă.

Remarca atrase atenţia mai multor ofiţeri şi Zhang Beihai continuă:

— Vă rog să mă iertaţi că vorbesc atât de direct. În primul rând, am stat în şedinţe toată ziua şi suntem toţi obosiţi, aşa că nimeni nu va fi atent dacă nu vorbesc pe şleau.

Câţiva izbucniră în râs, dar restul erau prinşi în mreaja oboselii.

— Şi, ce e şi mai important, chiar sunt îngrijorat. Bătălia cu care ne confruntăm implică o disparitate fără precedent în istoria războaielor de pe Terra şi consider că o perioadă nedefinită de acum încolo, cel mai mare pericol cu care se vor confrunta Forţele Spaţiale este defetismul. Ameninţarea nu poate fi subliniată îndeajuns. Răspândirea defetismului nu va avea ca rezultat doar deteriorarea moralului, ci ar putea duce la colapsul total al forţei militare din spaţiu.

Chang Weisi încuviinţă din nou:

— Sunt de acord. Defetismul este duşmanul cel mai important acum. Comisia militară este perfect conştientă de acest lucru. Iată de ce activitatea ideologică şi politică este de maximă importanţă în cadrul serviciilor. Odată ce

unităţile de bază ale Forţelor Spaţiale vor deveni operative, activitatea va deveni mult mai complexă.

Zhang Beihai îşi deschise carnetul:

— Urmează raportul de activitate, spuse el şi începu să citească, încă de la înfiinţarea Forţelor Spaţiale, principala preocupare în activitatea ideologică şi politică din cadrul trupelor a fost realizarea unui sondaj asupra stării ideologice generale a ofiţerilor şi a soldaţilor. Din moment ce organizarea ramurii noi este simplă, cu puţini membri şi cu doar câteva niveluri administrative, sondajul a fost realizat în şedinţe informale şi prin interacţiune personală şi s-a creat un forum pe intranet. Rezultatele sunt îngrijorătoare. Gândirea defetistă este predominantă şi se răspândeşte cu rapiditate printre militari. Mentalitatea unui număr consistent dintre camarazii noştri constă în groaza declanşată de duşmanul nostru şi lipsa de încredere în războiul care va urma.

— Defetismul a luat naştere mai ales din cultul tehnologiei şi din subestimarea sau respingerea cu desăvârşire a importanţei iniţiativei umane şi a spiritului uman în război. E vorba de o dezvoltare şi de o extindere a triumfului tehnologic şi a teoriei că „armele rezolvă totul”, care a apărut în forţele armate în ultimii ani. Tendinţa este accentuată mai ales la ofiţerii cu educaţie superioară. Defetismul din cadrul trupelor ia următoarele forme:

■ Unu. Consideră misiunea din cadrul Forţelor Spaţiale o slujbă oarecare. Deşi muncesc cu devotament şi responsabilitate, nu dau dovadă de entuziasm şi de un simţ al misiunii şi se îndoiesc de importanţa muncii lor.

■ Doi. Aşteptarea pasivă: Convingerea trupelor că rezultatul războiului depinde de savanţi şi de ingineri, că fără inovaţii masive în cercetarea fundamentală şi în tehnologiile-cheie, Forţele Spaţiale sunt doar un vis ireal. De aici se naşte confuzia legată de importanţa actuală a acestor Forţe. Sunt satisfăcuţi doar de îndeplinirea sarcinilor cu privire la înfiinţarea unităţii militare şi le lipseşte spiritul inovator.

■ Trei. Gândirea fantezistă: există cereri de folosire a

tehnologiei hibernării pentru a se trezi peste patru secole ca să ia parte direct la Bătălia de Apoi. Câţiva tovarăşi mai tineri şi-au exprimat deja dorinţa şi unul chiar a înaintat o cerere oficială. La nivel superficial există o stare de spirit pozitivă, o dorinţă de a se arunca în focul luptei din prima linie, însă în fond e doar o formă de defetism. Fără încrederea în victorie şi în importanţa muncii noastre, demnitatea soldatului devine singurul sprijin în munca şi în viaţa sa.

■ Patru. Opusul ideii de mai sus: îndoielile legate de demnitatea soldatului; credinţa că nu mai este necesar un cod moral tradiţional al militarului pe câmpul de luptă şi că a lupta până la capăt n-are niciun rost; credinţa că demnitatea soldatului există doar când e vizibilă şi, dacă bătălia ar fi pierdută şi n-ar mai exista niciun om în tot universul, atunci demnitatea şi-ar pierde valoarea. Chiar dacă ideea e susţinută doar de o minoritate, abrogarea valorii înseşi a Forţelor Spaţiale este extrem de periculoasă.

Zhang Beihai se uită la cei adunaţi şi văzu că, deşi discursul le captase interesul, nu reuşise încă să alunge oboseala care cuprinsese întreaga sală. Avea încredere că ce urma să spună avea să schimbe situaţia.

— Să vă dau exemplul unui tovarăş care prezintă o formă tipică de defetism. Mă refer la colonelul Wu Yue.

Zhang Beihai întinse braţul în direcţia scaunului lui Wu Yue de la masa de conferinţă.

Oboseala tuturor dispăru deodată şi participanţii ciuliră urechile. Se uitară cu toţii agitaţi la Zhang Beihai, apoi la Wu Yue, care-i privi foarte placid, întruchiparea calmului perfect.

— Am lucrat împreună în marină mult timp şi ne cunoaştem foarte bine. Are un complex tehnologic acut şi, în funcţia de căpitan, are o minte tehnică sau, dacă vreţi, este un inginer. Asta nu e rău, dar din nefericire, gândirea lui militară se sprijină prea mult pe tehnologie şi, deşi nu o mărturiseşte deschis, consideră în subconştient că progresul tehnologic este primul şi poate singurul factor

determinant al eficienţei bătăliei. De aceea, neglijează total rolul oamenilor în război, mai ales pentru că nu înţelege avantajele unice pe care le-au creat în armata noastră condiţiile vitrege din istorie. Când a aflat de Criza Trisolariană şi-a pierdut încrederea în viitor şi, odată ce s-a înrolat în Forţele Spaţiale, disperarea a devenit şi mai profundă. Sentimentul defetist al tovarăşului Wu Yue este atât de pregnant şi înrădăcinat, că nu putem spera să-l scăpăm de el. Trebuie să luăm măsuri serioase, cât mai repede, ca să oprim răspândirea defetismului în rândul trupelor. Prin urmare cred că Tovarăşul Wu Yue nu mai este potrivit pentru activitatea în cadrul Forţelor Spaţiale.

Toate privirile se aţintiră asupra lui Wu Yue, care acum se uita la emblema Forţelor Spaţiale de pe bereta lui de pe masă. Păstra acelaşi calm.

În timpul discursului Zhang Beihai nu aruncase nicio privire în direcţia lui Wu Yue. Continuă:

— Comandante, Tovarăşe Wu Yue, şi toţi ceilalţi: vă rog să mă înţelegeţi! Spun acestea pentru că mă preocupă starea ideologică actuală a trupelor noastre. Sigur, sper că voi avea o discuţie faţă în faţă cu Wu Yue, o discuţie francă, deschisă.

Wu Yue ridică mâna, cerând permisiunea să vorbească şi, după ce Chang Weisi încuviinţă, spuse:

— Ce a zis tovarăşul Zhang Beihai despre starea mea mentală este adevărat şi accept concluzia lui: nu mai sunt capabil să servesc sub culorile Forţelor Spaţiale. Mă voi supune oricăror hotărâri stabilite de către organizaţie.

Atmosfera deveni tensionată. Mai mulţi ofiţeri se uitară la carnetul din faţa lui Zhang Beihai, întrebându-se pe cine altcineva ar putea viza conţinutul său.

Un colonel mai vechi din forţele aeriene se ridică şi spuse:

— Tovarăşe Zhang Beihai, asta este o şedinţă ordinară de lucru. Ar trebui să parcurgeţi canalele organizaţionale obişnuite, în loc să ridicaţi asemenea probleme. Consideraţi că se cuvine să discutaţi deschis despre astfel de lucruri?

Vorbele lui avură un ecou imediat în rândul ofiţerilor.

Zhang Beihai răspunse:

— Ştiu că remarcile mele violează principiile organizaţionale şi sunt gata să-mi asum responsabilitatea. Cu toate astea, cred că trebuie, prin orice mijloace, să vă atrag atenţia asupra gravităţii situaţiei noastre.

Chang Weisi ridică o mână şi opri alte replici.

— Mai întâi, simţul responsabilităţii şi caracterul urgent pe care Tovarăşul Zhang Beihai le-a demonstrat în raportul său merită toate laudele. Existenţa defetismului în rândul trupelor noastre este o realitate şi trebuie s-o înfruntăm cu luciditate. Atâta vreme cât există o prăpastie tehnologică între cele două tabere, defetismul nu va dispărea. Este o problemă care nu va fi rezolvată cu ajutorul unor metode simple şi care va necesita o muncă îndelungată şi sârguincioasă, cât şi o interacţiune şi o discuţie mai profundă. Cu toate astea, sunt de acord cu sugestia propusă de colonel: chestiunile legate de ideologia personală trebuie rezolvate mai ales prin comunicare, schimburi de idei şi, dacă este necesar un raport, atunci ar trebui transmis prin canalele potrivite.

Ofiţerii oftaseră uşuraţi. Cel puţin la şedinţa asta, Zhang Beihai nu avea să le menţioneze numele.

Luo Ji îşi imagină cerul nesfârşit al nopţii deasupra stratului de nori şi se strădui să-şi adune gândurile. Involuntar, mintea îi fugi la femeie: vocea şi chipul ei zâmbitor apărură din ceaţă şi o tristeţe pe care n-o mai simţise până atunci îi strânse inima. Imediat avu mustrări de conştiinţă, o desconsiderare pe care-o întâlnise în alte ocazii de nenumărate ori, dar niciodată atât de intensă. De ce să se gândească la ea? Până acum, singura reacţie la moartea ei, în afara fricii şi a uimirii, fusese dezvinovăţirea. Abia când aflase că rolul ei în situaţia de faţă fusese neglijabil, ajunsese să-i ofere preţioasa lui părere de rău. Ce fel de om era?

Dar ce putea face? Aşa era el.

În pat, oscilaţiile minore ale avionului îi dădeau senzaţia

că e într-un leagăn. Dormise într-un leagăn pe vremea când era prunc, şi îşi aduse aminte că într-o zi, în subsolul casei părinţilor, îl văzuse acoperit de praf, sub un pat vechi de copil. Închise ochii, îşi imagină că părinţii îl leagănă şi se întrebă: *Din ziua în care ai părăsit leagănul, ţi-a mai păsat vreodată de altcineva în afară de părinţii tăi? Ai făcut vreodată puţin loc în inima ta şi pentru altcineva?*

Da, făcuse loc cuiva, o singură dată. Cu cinci ani în urmă, lumina aurie a iubirii pusese stăpânire pe sufletul lui. Însă fusese o experienţă ireală.

Totul începuse cu Bai Rong, o autoare de romane pentru tineri. Le scria în timpul liber, dar cucerise destui fani şi câştiga mai mulţi bani din drepturile de autor decât din salariu. Dintre toate femeile pe care le întâlnise, cu Bai Rong petrecuse cel mai mult timp şi ajunsese chiar să se gândească s-o ceară în căsătorie. Relaţia lor era obişnuită, nu era neapărat intensă sau de neuitat, dar simţeau că e potrivită pentru ei şi erau relaxaţi şi fericiţi împreună. În ciuda unei spaime legate de căsătorie, se gândiseră că era nimerit să încerce şi asta.

La rugămintea lui Bai Rong, îi citise toate cărţile şi, deşi nu putea spune că le apreciase, îşi dădea seama că nu erau atât de încâlcite ca alte romane de acelaşi gen pe care le răsfoise. Avea un stil elegant şi o luciditate matură care le lipseau colegilor ei de breaslă. Dar stilul nu era susţinut de conţinutul romanelor. Lectura lor semăna cu privitul picăturilor de rouă de pe iarbă: pure şi transparente, dar diferenţiate doar prin felul în care lumina se reflecta şi se refracta prin ele, prin felul în care se rostogoleau pe fire, unindu-se în punctul în care se întâlneau şi despărţindu-se când cădeau, până când dispăreau cu totul în câteva minute de la răsăritul soarelui. De fiecare dată când citea una dintre cărţi, dincolo de stilul ei graţios, rămânea cu o singură întrebare: Din ce trăiesc oamenii ăştia, dacă îşi petrec zilnic douăzeci şi patru de ore fiind îndrăgostiţi?!

— Iubirea aceea despre care scrii – chiar crezi că există în lumea reală? o întrebase într-o zi.

— Da, cred.

— Ai văzut-o sau ai trăit-o chiar tu?

Îl luă de gât:

— Oricum ar fi, îţi spun că există! îi şopti misterios la ureche.

Uneori îi dădea sfaturi pentru romanele la care lucra sau chiar o ajuta să le corecteze.

— Se pare că eşti mai talentat decât mine, îi spuse într-o zi. Nu corectezi intriga, ci personajele, iar asta e cel mai greu lucru. De fiecare dată adaugi tuşe care le fac mai vii. Îndemânarea cu care creezi personaje literare este de primă clasă.

— Sper că glumeşti. Am studiat astronomia.

— Wang Xiaobo[17] a studiat matematica, nu uita.

De ziua ei, cu un an înainte, îi ceruse un cadou special:

— Poţi scrie un roman pentru mine?

— Un roman întreg?

— Ei bine, măcar cincizeci de mii de caractere.

— Tu să fii protagonista?

— Nu. Am văzut o expoziţie foarte interesantă de tablouri ale unor artişti bărbaţi care înfăţişează cele mai frumoase femei imaginate de ei vreodată. Protagonista romanului tău ar trebui să fie la fel. Poţi să laşi realitatea la o parte şi să creezi un înger bazat doar pe visul tău despre perfecţiunea feminină.

Nici până azi nu ştia de ce-i ceruse asta. Poate pentru că nu se cunoştea pe sine. Privind în urmă, i se părea că dispoziţia ei de atunci fusese un amestec de abilitate şi duplicitate.

Aşa că începuse să construiască un personaj. Mai întâi îşi imagină faţa ei, apoi hainele, apoi se gândi la mediul în care trăia şi la oamenii din jurul ei, şi în final o plasă acolo, o făcu să se mişte şi să vorbească, dându-i viaţă. Însă curând toate i se părură plictisitoare şi-i povestise lui Bai Rong greutăţile pe care le întâmpinase:

— E ca o marionetă. Fiecare cuvânt şi acţiune vin din

[17] Wang Xiaobo (1952-1997) a fost un romancier, eseist şi scenarist chinez a cărui operă a devenit foarte populară după moartea lui prematură (n. tr. Joel Martinsen).

creaţia mea, dar ei îi lipseşte scânteia vieţii.

Ea spuse:

— Abordarea ta e greşită. Scrii un eseu, în loc să creezi un personaj literar. O acţiune a unui personaj literar care durează zece minute poate reflecta o experienţă de zece ani. Nu te limita doar la intriga romanului – trebuie să-ţi imaginezi întreaga ei viaţă, şi ceea ce pui efectiv în cuvinte reprezintă doar vârful aisbergului.

Aşa că-i urmă sfatul. Aruncă tot ce-şi propusese să scrie şi-şi imagină întreaga viaţă a personajului şi fiecare detaliu al existenţei lui. Îşi imagină cum a supt lapte la sânul mamei, cu guriţa ei minusculă care sorbea energic şi bolborosea cu satisfacţie; cum a încercat să prindă un balon roşu care se rostogolea pe stradă, dar ajungea mereu la un pas de el, apoi cădea, smiorcăindu-se în timp ce-l vedea cum continuă să se rostogolească, fără să-şi dea seama că făcuse deja primul pas; cum a mers prin ploaie şi a închis umbrela cu un gest impulsiv ca să simtă picăturile de ploaie; prima zi la şcoala primară, într-o sală de clasă stranie, de unde nu putea să-şi vadă părinţii prin geamuri sau pe uşă şi simţind că-i vine să plângă, doar ca să-şi dea seama că cea mai bună prietenă de la grădiniţă stătea într-o bancă apropiată şi plânse, de data asta, de bucurie; prima noapte la facultate, întinsă pe patul de cămin, urmărind umbrele copacilor aruncate de felinarele stradale pe tavan… Îşi imagină mâncarea ei preferată, culoarea şi stilul fiecărui articol de îmbrăcăminte din comodă, accesoriile de la telefonul mobil, cărţile pe care le citea, muzica din calculatorul ei, site-urile pe care le vizita, filmele care-i plăceau, dar niciodată machiajul, pentru că nu se machia niciodată… Ca un creator în afara timpului, urzeau împreună perioade diferite din viaţa ei şi treptat ajunse să descopere plăcerea nesfârşită a creaţiei.

Într-o zi, la bibliotecă, şi-o imagină lângă un şir de rafturi, citind. O îmbrăcase în ţinuta lui preferată, ca figura ei minionă să fie şi mai pregnantă în mintea sa. Brusc îşi ridică privirea din carte, se uită la el şi-i surâse fugar.

Fu uluit. Îi ceruse să zâmbească? Surâsul i se întipărise

în memorie ca o pată pe gheaţă, imposibil de şters vreodată.

Adevăratul punct de cotitură avu loc în noaptea următoare. Ninsoarea şi vântul se înteţiră, temperaturile scădeau necontrolat şi urmărea din dormitorul călduros de la cămin vuietele furtunii care acopereau zgomotul oraşului şi lipăitul fulgilor la fereastră, ca răpăiala unei ploi de nisip. Un covor uriaş de zăpadă acoperi tot. Oraşul părea să nu mai existe, izolând dormitorul de la căminul facultăţii pe o câmpie infinită de zăpadă. Se întoarse în pat, dar înainte să adoarmă, îi veni deodată un gând: Dacă ea ar fi afară pe vremea asta îngrozitoare, i-ar fi tare frig. Apoi îşi aminti: N-are importanţă, ea e afară doar dacă tu o plasezi acolo. Dar de data asta imaginaţia lui eşuă şi ea continuă să se plimbe în viscolul pişcător, ca un fir de iarbă care se putea frânge oricând. Purta acelaşi palton alb şi eşarfa roşie, doar atât desluşea prin vârtejul zăpezii, ca o flăcăruie care înfrunta viscolul.

Nu putea să adoarmă. Se ridică în capul oaselor, aruncă pe el nişte haine şi se aşeză pe canapea. Se întrebă dacă să fumeze, dar, amintindu-şi că ea detesta mirosul, îşi făcu o cafea şi o sorbi încet. Trebuia s-o aştepte. Viscolul şi noaptea friguroasă îi strângeau inima ca într-un cleşte. Era prima oară când simţea aşa ceva pentru o altă persoană sau un asemenea dor.

În timp ce mintea lui se chinuia să revină la viaţa reală, ea îşi făcu apariţia încet, cu silueta minionă învăluită într-un strat de frig de-afară, dar cu un aer de primăvară în mijlocul răcorii. Când îşi scoase eşarfa şi-şi suflă în mâini să le încălzească, fulgii de zăpadă din păr se topiră rapid şi deveniră picături strălucitoare. Îi luă mâinile într-ale lui să încălzească moliciunea aceea îngheţată şi ea îl privi tulburată, întrebându-l exact ce voia el s-o întrebe:

— Eşti bine?

Încuviinţă prosteşte. Apoi, în timp ce o ajuta să-şi dea jos paltonul, spuse:

— Vino să te încălzeşti!

Îi mângâie umerii delicaţi şi o conduse spre şemineu.

— Ah, ce cald e! Minunat, zise şi se aşeză pe covor în faţa şemineului, râzând fericită şi uitându-se la lumina focului.

La naiba! Ce-i cu mine? îşi spuse, în mijlocul încăperii goale. N-ar fi suficient să scriu cincizeci de mii de cuvinte la întâmplare, să le tipăresc pe hârtie de corespondenţă de calitate, să fac o copertă frumoasă în Photoshop, să le dau la legat, să împachetez drăguţ cartea şi să i-o dăruiesc lui Bai Rong de ziua ei de naştere? De ce căzuse atât de adânc în capcana asta? Descoperi cu stupoare că avea lacrimi în ochi. Apoi îşi mai dădu seama de ceva: *Şemineu! De unde dracu' am un şemineu? De ce m-aş gândi la un şemineu?* Dar înţelese: Nu-şi dorea un şemineu, ci strălucirea focului. Pentru că o femeie devine nemaipomenit de frumoasă doar în lumina focului. Şi-o aminti cum arăta cu o clipă în urmă, în strălucirea focului…

Nu! Nu te mai gândi la ea. Va fi un dezastru! Mai bine du-te şi culcă-te!

În ciuda aşteptărilor, nu o visă deloc în noaptea aceea. Dormi bine, imaginându-şi că patul lui de o persoană e o bărcuţă care pluteşte pe o mare trandafirie. Când se trezi a doua zi dimineaţă, se simţi renăscut, de parcă ar fi fost o lumânare acoperită de praf ani de-a rândul, înainte să fie aprinsă de flăcăruia din noaptea geroasă. Se îndreptă entuziasmat spre clădirea unde se ţinea cursul şi, deşi aerul era ceţos după ce ninsese, se simţi capabil să vadă la mii de kilometri. Pe plopii care străjuiau drumul nu era zăpadă, iar ramurile goale se iveau ici şi colo orientate spre cerul rece, însă lui i se păreau mai vii decât primăvara.

Se urcă pe podium şi, aşa cum sperase, ea era acolo, în spatele amfiteatrului, singură pe tot rândul, la mare distanţă de ceilalţi studenţi. Paltonul de un alb pur şi eşarfa cea roşie erau aşezate pe scaunul de lângă ea şi purta un pulover bej pe gât. Nu răsfoia manualul, ca ceilalţi studenţi, şi-şi ţinea capul sus. Îl urmărea cu privirea şi-i trimise un zâmbet senin şi alb ca zăpada.

Deveni agitat. Pulsul acceleră şi ieşi pe o uşă laterală ca

să stea pe balcon şi să se calmeze în aerul rece. Se mai confruntase cu o asemenea situaţie în timpul susţinerii celor două teze doctorale. La curs făcu tot posibilul să iasă în evidenţă, iar citatele lui extinse şi pasiunea cu care vorbi smulse aplauzele celor prezenţi, ceea ce nu se întâmpla prea des. Ea nu aplaudă, ci doar zâmbi, încuviinţând.

După curs, merseră împreună pe strada străjuită de copacii care nu făceau niciun fel de umbră, ascultând scârţâitul cizmelor ei pe zăpadă. Cele două rânduri de plopi iernatici ascultară tăcuţi conversaţia sinceră.

— Conferenţiezi foarte bine, dar nu prea te înţeleg.

— Nu e specializarea ta, nu-i aşa?

— Nu, aşa e.

— Participi la multe cursuri care nu fac parte din specializarea ta?

— Doar în ultimele zile. Intru la întâmplare într-o sală de curs şi asist un timp. Abia am absolvit şi voi pleca în curând. Acum mi-am dat seama ce grozav e aici şi mi-e teamă de ce mă aşteaptă afară…

În următoarele trei sau patru zile, îşi petrecu aproape tot timpul cu ea, deşi celorlalţi li se părea că-şi petrece tot timpul singur, plimbându-se de capul lui. Îi fu uşor să-i explice lui Bai Rong: Se gândea la cadoul de ziua ei. Şi, într-adevăr, nu minţea.

În ajunul Anului Nou, cumpără o sticlă de vin roşu – deşi nu băuse vin roşu în viaţa lui – se întoarse în camera de cămin, stinse lumina şi aprinse câteva lumânări pe masa de lângă canapea. Când toate lumânările se aprinseră, ea se aşeză tăcută lângă el.

— Ah, uite! exclamă şi arătă sticla de vin cu mâna, cu o bucurie copilăroasă.

— Ce anume?

— Priveşte de-aici fix acolo unde strălucesc lumânările. Vinul arată minunat!

Filtrată de culoarea vinului, lumina lumânărilor era de un roşu profund şi cristalin, o nuanţă din lumea viselor.

— E ca un soare stins, zise el.

— Nu spune asta! răspunse ea cu o sinceritate care-i topi inima. Cred că este ca… privirea asfinţitului.

— De ce nu a răsăritului?

— Pentru că îmi place asfinţitul mai mult.

— De ce?

— Când asfinţitul dispare, poţi vedea stelele. Când zorile dispar, tot ce mai rămâne e…

— Tot ce mai rămâne este lumina crudă a realităţii.

— Da, exact!

Discutară despre toate, împărtăşind un limbaj comun chiar şi în cele mai neînsemnate lucruri, până când sticla cu privirea asfinţitului se golise în stomac.

Rămase ameţit pe pat şi privi lumânările care încă mai ardeau pe masă. Ea dispăruse din lumina lor, dar nu-şi făcea griji. Ori de câte ori îşi dorea, reapărea.

Apoi se auzi un ciocănit la uşă. Ştiu că sunetul făcea parte din realitate şi nu avea legătură cu ea, aşa că-l ignoră. Uşa se deschise şi apăru Bai Rong. Când aprinse lumina simţi c-a eliberat cenuşiul realităţii. Se uită la masa cu lumânări, apoi se aşeză în capul patului şi oftă uşor:

— Încă este bine.

— Ce anume? zise el, ferindu-şi cu mâna ochii de lumină.

— Încă n-ai ajuns să scoţi un pahar şi pentru ea.

El îşi acoperi privirea şi nu răspunse. Ea îi dădu mâinile la o parte şi, privindu-l drept în ochi, întrebă:

— Nu-i aşa că e vie?

El încuviinţă şi se ridică în capul oaselor:

— Rong, credeam că un personaj dintr-un roman este controlat de creator, că este ce-şi doreşte autorul ei şi că face ce-şi doreşte el, aşa cum face Dumnezeu cu noi.

— Greşit! spuse ea, ridicându-se şi începând să măsoare încăperea cu pasul. Acum îţi dai seama că n-ai avut dreptate. Asta este diferenţa dintre un scrib amărât şi un scriitor de literatură. Cel mai înalt nivel de creaţie literară este atins când personajele prind viaţă în mintea scriitorului. El nu le mai poate controla şi poate nu mai este în stare nici măcar să prezică următoarea lor acţiune. Putem doar să le urmărim uimiţi, să le observăm şi să le

notăm fiecare amănunt al vieţii de *voyeur.* Aşa se scrie un roman de succes.

— Deci, în fond, literatura este o îndeletnicire perversă.

— Aşa a fost în cazul lui Shakespeare, Balzac şi Tolstoi, cel puţin. Imaginile clasice pe care le-au creat s-au plăsmuit în pântecul lor mental. Dar cei care practică literatura de azi au pierdut acea creativitate. Minţile lor dau naştere unor fragmente disparate şi produc nişte monştri, ale căror existenţe scurte nu reprezintă decât spasme acute golite de sens. Apoi mătură aceste fragmente şi le aruncă într-un sac pe care-l vând drept „postmodern”, „deconstructivist”, „simbolist” sau „iraţional”.

— Adică am devenit scriitor de literatură clasică?

— În niciun caz. Mintea ta e doar în perioada de gestaţie a unei imagini şi încă una dintre cele mai simple. Imaginaţia autorilor clasici a dat naştere la sute şi sute de personaje. Au creat fresca unei epoci şi asta nu poate fi săvârşit decât de un supraom. Dar ce-ai făcut tu nu e uşor. Nu credeam că o să fii capabil.

— Tu ai făcut vreodată aşa ceva?

— Doar o singură dată, spuse simplu şi se opri.

Îl luă în braţe şi spuse:

— Uită tot! Nu mai vreau cadoul ăsta de ziua mea. Revino la viaţa reală, bine?

— Şi, dacă va continua, ce fac?

Îl studie cu atenţie câteva clipe, apoi îi dădu drumul şi scutură din cap, zâmbind:

— Ştiam că e prea târziu.

Îşi luă geanta de pe pat şi plecă.

Apoi auzi oameni afară numărând, patru, trei, doi, unu. Din sala de curs, din care se auzise muzică până atunci, acum se auzeau hohote de râs. Oamenii aprinseră artificii pe terenul de sport. Se uită la ceas şi văzu că ultima secundă din an trecuse deja.

— Mâine e sărbătoare. Unde vrei să mergem? întrebă el.

Stătea întins pe pat, dar ştia că personajul lui apăruse din nou în faţa şemineului inexistent.

— Nu mergi cu *ea?* întrebă cu naivitate, arătând spre uşa deschisă.

— Nu, mergem doar noi doi. Unde-ai vrea să mergi?

Ea sorbi din priviri flăcările unduitoare din şemineu şi spuse:

— N-are importanţă unde mergem. Cred că e minunat să călătoreşti, pur şi simplu.

— Atunci pornim la drum şi vedem unde ajungem?

— Excelent!

De dimineaţă, îşi porni Accordul, ieşi din campus şi se îndreptă spre vest, o direcţie pe care o alesese doar pentru că îl scutea de efortul de-a traversa oraşul. Simţi pentru prima oară libertatea minunată a călătoriei fără nicio ţintă. Clădirile se răreau încet-încet şi începeau să apară câmpurile, aşa că deschise puţin geamul să lase înăuntru aerul rece al iernii. Simţi cum părul ei lung flutură în vânt şi câteva şuviţe îi gâdilară tâmpla dreaptă.

— Ia uite, munţi! arătă ea spre depărtare.

— Vizibilitatea este bună azi. Sunt munţii Taihang. Sunt paraleli cu drumul, apoi se rotesc şi formează un perete la vest, unde şoseaua trece prin ei. Cred că acum suntem…

— Nu, nu! Nu-mi spune! Odată ce ştim unde suntem lumea se îngustează ca o hartă. Când nu ştim, lumea pare nemărginită.

— Bine. Atunci să facem bine să ne pierdem.

Întoarse pe un drum pustiu şi înainte de-a ajunge prea departe, întoarse din nou. Pe ambele părţi ale drumului erau câmpuri nesfârşite, unde zăpada nu se topise complet, peticele de ninsoare şi cele de pământ fiind de dimensiuni aproape egale. Nu era pic de verdeaţă nicăieri, deşi soarele strălucea.

— Un peisaj nordic tipic, spuse el.

— Este prima oară când simt că pământul fără pic de verdeaţă poate fi frumos.

— Verdeaţa este îngropată în pământ şi aşteaptă primăvara. Iarna, grâul germinează chiar şi dacă este foarte frig, ca apoi să devină o mare verde. Imaginează-ţi când toată întinderea…

— Nu e nevoie să fie verde. E frumoasă aşa cum e. Uite, nu ţi se pare că pământul seamănă cu o vacă de lapte imensă, adormită la soare?

— Cum? se uită surprins, mai întâi la ea, apoi prin geamuri la peticele de zăpadă de pe fiecare parte a carosabilului. Da, chiar seamănă! Care e anotimpul tău preferat?

— Toamna.

— De ce nu primăvara?

— Primăvara… e plină de senzaţii înghesuite la un loc. Devine obositor. Toamna e mai bună.

Opri maşina şi ieşiră la marginea câmpului să se uite la coţofenele care scormoneau prin pământ, până se apropiară foarte mult şi în clipa aceea zburară în copacii din jur. Apoi coborâră pe albia unui râu care secase şi doar un firişor de apă mai curgea prin mijloc. Dar era totuşi un râu nordic, aşa că luară câteva pietricele netede şi îngheţate şi le aruncară în albie, urmărind cum iese apa galbenă din găurile pe care le făcuseră în gheaţa subţire. Trecură printr-un orăşel şi rămaseră o vreme în piaţa de-acolo. Ea îngenunche în faţa unui vânzător de caraşi aurii, pentru că peştişorii din vase păreau flăcări lichide în soare şi nu mai voia să plece. Îi cumpără doi şi puse pungile de plastic cu apă pe scaunul din spate. Intrară într-un cătun, dar nu găsiră nimic care să semene cu viaţa de la ţară. Casele şi complexele erau noi-nouţe, cu maşini parcate în faţa porţilor; aleile asfaltate erau largi şi oamenii erau îmbrăcaţi la fel ca cei de la oraş – câteva fete erau chiar elegante. Până şi câinii aveau părul lung şi picioarele scurte, ca semenii lor paraziţi de la oraş. Mai interesantă era platforma imensă de la intrarea în sat – se mirară cum un biet cătun putea să aibă o asemenea scenă. Era goală, aşa că se urcă cu puţin efort şi – uitându-se la unicul spectator – cântă un vers din *Tonkaya Ryabina,* cântec[18] închinat scoruşului zvelt. Luară prânzul în alt sat, unde mâncarea fu mai mult sau mai puţin la fel ca cea din oraş, doar că porţiile erau de două ori mai mari. După masă, se

---

[18] *Tonkaya Ryabina,* melodie rusească (n. tr.).

aşezară moleşiţi la soare, pe o bancă din faţa primăriei, apoi porniră din nou la drum fără nicio destinaţie prestabilită.

Înainte să-şi dea seama, şoseaua intrase în munţii care erau comuni şi obişnuiţi ca formă şi lipsiţi de vegetaţie, cu excepţia ierburilor veştejite şi a lujerilor de vitex[19] din crăpăturile stâncilor cenuşii. În sute de milioane de ani, osteniţi să tot stea verticali, munţii se culcaseră, se adânciseră şi se scufundaseră, până când deveniseră plaţi în mijlocul timpului şi al luminii soarelui. Ar fi transformat pe oricine se plimba pe-acolo într-o persoană la fel de indolentă ca ei.

— Munţii de-aici sunt ca nişte săteni care se încălzesc la soare, spuse ea.

Deşi nu văzuseră oameni bătrâni în satele prin care trecuseră, niciunul nu putea fi mai relaxat decât munţii. Nu o dată, drumul fu blocat de câte o turmă de oi care traversa şoseaua. Pe marginea drumului, apărură în sfârşit satele pe care şi le imaginaseră, cu case săpate în peşteri şi cu nişte curmali japonezi, cu aluni şi cu clădiri scunde cu olane din piatră, cu acoperişuri înalte de ştiuleţi de porumb curăţaţi. Până şi câinii erau mai mari şi mai fioroşi.

Porniră la drum, se opriră în timp ce traversau munţii şi înainte să-şi dea seama după-amiaza se sfârşise. Soarele apunea şi şoseaua se cufundase în întuneric. Conduse pe un drum neasfaltat, presărat cu gropi, până ajunseră pe o creastă înaltă, de unde încă se mai vedea soarele şi hotărâră că acela era punctul terminus al excursiei. Aveau să privească asfinţitul, apoi să se întoarcă. Părul ei lung flutura în briza uşoară a serii, parcă încercând să prindă ultimele raze aurii ale soarelui.

Abia intraseră pe autostradă, când maşina se opri. Puntea din spate se rupsese şi trebuiau să ceară ajutor. Puţin mai târziu, reuşi să afle numele locului unde se aflau de la şoferul unui mic camion care trecuse pe-acolo. Se

[19] *Vitex (Viticus fructus)* este o plantă din China, care se înmulţeşte prin lujeri şi acoperă suprafeţe mari (n. tr.).

simţea încurajat că telefonul avea semnal. Când îi spuse persoanei de la atelier adresa, află că abia după cel puţin patru sau cinci ore va ajunge la el serviciul de reparaţii auto.

Aerul de munte se răci rapid după lăsarea asfinţitului. În jur se întunecă şi adună câţiva ştiuleţi de porumb de pe un câmp terasat din apropiere, apoi făcu un foc.

— Plăcut şi cald, spuse ea, privind focul la fel de fericită ca-n prima noapte petrecută în faţa şemineului.

Se simţi transportat din nou de chipul ei în lumina focului, sugrumat de emoţii pe care nu le mai simţise niciodată, de parcă el însuşi ar fi fost un foc de tabără şi singurul ţel al existenţei sale era să-i ofere căldură.

— Nu sunt lupi pe-aici? întrebă ea, uitându-se prin întunericul din ce în ce mai adânc.

— Nu. China de Nord este în centru. Doar pare pustiu, însă este una dintre cele mai populate regiuni. Uită-te la drum. Trece în medie câte o maşină la fiecare două minute.

— Speram să-mi spui că sunt lupi, zise ea zâmbind dulce, apoi privi norul de scântei care zburau în noapte asemenea stelelor.

— Bine. Sunt lupi, dar eu sunt aici.

Tăcură şi rămaseră în faţa focului, adăugând din când în când nişte paie.

Mai târziu – nu ştia cât de târziu – îi sună telefonul. Bai Rong.

— Eşti cu ea? întrebă blând.

— Nu, sunt singur, zise el, uitându-se în sus.

Nu minţea. Chiar era singur, lângă focul de lângă autostrada din munţii Taihang. Lumina dezvăluia pietrele din jur şi deasupra era doar cerul înstelat.

— Ştiu că eşti singur. Dar eşti cu ea?

Făcu o pauză şi spuse:

— Da.

Şi o văzu lângă el cum punea nişte paie pe foc şi zâmbea la flăcările care iluminau toată zona unde campaseră.

— Acum crezi că există dragostea despre care scriu în

romane?

— Da, cred.

Când rosti cele două cuvinte, îşi dădu seama imediat ce prăpastie se căscase între ei. Rămaseră tăcuţi mult timp şi undele radio continuară să-şi ţească urzeala lor fină de-a lungul munţilor ca să susţină un ultim contact.

— Ai şi tu unul, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, de mult timp.

— Unde e acum?

O auzi râzând încet:

— Unde altundeva ar putea fi?

Râse şi el:

— Da chiar, unde?!

— Ei bine, ai grijă de tine! Adio!

Bai Rong închise, tăind firul care traversa cerul nopţii. La cele două capete erau doi oameni puţin întristaţi, dar nimic mai mult.

— Este prea frig afară. Hai să dormim în maşină, îi spuse el.

Ea dădu din cap:

— Vreau să stau cu tine aici! Îţi place de mine în lumina focului, nu-i aşa?

Era deja miezul nopţii când sosi serviciul de reparaţii de la Shijiazhuang. Tehnicienii fură surprinşi să-l găsească lângă foc:

— Domnule, n-aţi îngheţat? Motorul nu e stricat. Nu v-ar fi mai cald în maşină cu radiatorul pornit?

După ce au reparat maşina, Luo Ji porni spre casă cu viteză prin noapte, ieşi din munţi şi dădu iar în câmpie. Când ajunse în Shijiazhuang se crăpa de ziuă. Se făcuse deja zece dimineaţa când opri în Beijing.

În loc să se întoarcă la şcoală, se duse direct la psiholog.

— Aveţi nevoie de puţină terapie, dar nu e nimic serios, îi spuse doctorul, după ce-i ascultă lunga istorisire.

— Nu e nimic serios? Luo Ji căscă ochii roşii de nesomn, uluit. Sunt îndrăgostit ca un nebun de o persoană imaginară, dintr-un roman pe care l-am scris. Am fost împreună, am călătorit împreună şi chiar m-am despărţit

de prietena mea din cauza ei. Nu vi se pare deloc serios?

Doctorul zâmbi înţelegător.

— Chiar nu înţelegeţi? Am investit cea mai profundă dragoste într-o iluzie!

— Crezi că în cazul altei persoane, obiectul iubirii chiar există?

— Ce fel de întrebare e asta?

— O întrebare obişnuită. Pentru cei mai mulţi oameni, ceea ce iubesc există doar în imaginaţie. Obiectul iubirii nu este un bărbat sau o femeie din realitate, ci imaginea lui/ei din mintea lor. Persoana din realitate este doar un tipar folosit în plăsmuirea unui iubit sau a unei iubite de vis. În cele din urmă, observă diferenţele dintre iubitul sau iubita lor de vis şi tipar. Dacă se pot obişnui cu ele, atunci rămân împreună. Dacă nu, se despart. E cât se poate de simplu. Dumneavoastră sunteţi altfel decât majoritatea, dintr-un singur motiv. N-aţi avut nevoie de un tipar.

— Deci nu sunt bolnav?

— Doar în sensul subliniat de prietena dumneavoastră. Aveţi talent literar înnăscut. Dacă vreţi să numiţi asta boală, n-aveţi decât.

— Dar o imaginaţie care merge atât de departe nu este nocivă?

— Nu există nimic nociv când vine vorba de imaginaţie. Mai ales când implică dragostea.

— Şi atunci ce mă fac? Cum s-o uit?

— Este imposibil. N-o puteţi uita, aşa că nu vă chinuiţi degeaba. Asta nu duce decât la efecte secundare şi chiar la boli mintale. Lăsaţi natura să-şi urmeze cursul. Şi vă repet, fiindcă este important: Nu încercaţi s-o uitaţi. Nu va funcţiona. Cu trecerea timpului, influenţa ei asupra vieţii dumneavoastră se va diminua. De fapt, sunteţi destul de norocos. Indiferent că există în realitate sau nu, sunteţi norocos pentru că sunteţi îndrăgostit.

Asta a fost experienţa romantică cea mai intensă a lui Luo Ji, o iubire care apare o singură dată în viaţa unui om. După aceea, abordase un stil de viaţă nonşalant, lăsându-se dus de valurile vieţii, ca atunci când plecaseră cu

Accordul în excursie. Aşa cum îl asigurase psihologul, influenţa ei asupra vieţii lui se diminuă. Când era împreună cu o femeie reală, ea nu mai apărea şi, până la urmă, ajunse să nu mai apară la fel de des nici când era singur. Dar ştia că partea cea mai ascunsă a sufletului său îi aparţinea şi că ea va rămâne acolo toată viaţa lui. Văzu limpede lumea ei. Trăia într-un peisaj de iarnă, unde cerul era mereu împodobit cu stele de argint şi cu o semilună şi mereu ningea. În tăcerea aceea puteai auzi cum se izbesc fulgii de zăpadă de pământ ca zahărul pudră. În cabana ei elegantă din zăpadă, Eva pe care Luo Ji o crease din coastele propriei minţi şedea în faţa unui şemineu vechi şi privea flăcările jucăuşe.

În timpul acestui zbor singuratic şi rău-prevestitor, ar fi vrut să se bucure de compania ei şi să ghicească împreună ce-l aştepta la capătul călătoriei. Dar nu apăru. Putea să-i vadă chipul într-un loc îndepărtat din sufletul său. Stătea tăcută lângă foc, fără să se simtă vreodată singură, fiindcă ştia că lumea ei este înăuntrul lui.

Luo Ji întinse mâna după flaconul cu somnifere de pe noptieră, cu intenţia să ia unul ca să poată dormi. Dar în clipa în care degetele atinseră flaconul, acesta zbură de pe noptieră spre tavan, ca hainele pe care le lăsase pe scaun. Rămaseră acolo câteva secunde. Simţi că se desprinde de pat, dar pentru că sacul de dormit era fixat, nu-şi luă zborul, iar când flaconul ateriză, simţi cum atârnă greu. Vreme de câteva secunde avu senzaţia că trupul îi este apăsat de un obiect masiv şi nu se putu mişca. Dispariţia bruscă a greutăţii şi hipergravitaţia îl ameţiră şi rămase aşa aproape zece secunde, apoi totul reveni la normal.

Auzi paşi pe covorul din faţa uşii. Era o forfotă de oameni şi când se deschise uşa, apăru capul lui Shi Qiang.

— Luo Ji, eşti bine?

După ce-l asigură că e în regulă, Shi Qiang închise uşa, fără să intre. Afară, dialogul continuă în şoaptă.

— Pare o eroare la procesul de schimbare a escortei. Nimic îngrijorător.

— Ce-au spus mai-marii la telefon mai devreme?

Asta era vocea lui Shi Qiang.

— Că formaţia care ne escortează are nevoie de alimentare în zbor peste o jumătate de oră şi că nu trebuie să ne alarmăm.

— Întreruperea asta nu făcea parte din plan, nu-i aşa?

— Nici vorbă. În haosul de mai devreme, şapte din avioanele de escortă şi-au eliminat rezervoarele secundare de combustibil.

— Dar de ce sunt toţi agitaţi? Las-o baltă! Ar trebui să te culci la loc. Nu te speria prea tare.

— Dar cum să dorm în halul în care sunt?

— Lasă pe cineva de gardă. Cum să mai funcţionezi, dacă eşti rupt de oboseală? Poate încearcă să ne ţină în stare de alertă maximă tot timpul, dar continui să am propria părere despre activitatea de securitate: După ce te-ai gândit la tot ce trebuia şi-ai făcut tot ce era nevoie să faci, lasă să vină ce-o veni. Nu mai poţi face nimic, ştii asta nu? Nu crea un blocaj psihologic!

La auzirea cuvintelor „schimbarea escortei”, Luo Ji se întinse, deschise oblonul hubloului şi se uită afară. Cerul nopţii continua să fie acoperit de o mare de nori. Luna cobora spre orizont şi văzu urmele formaţiunii de avioane de vânătoare, acum cu şase dâre suplimentare. Inspectă avioanele minuscule care lăsau în urmă dârele şi observă că erau modele diferite faţă de cele patru pe care le văzuse înainte.

Uşa de la dormitor se deschise şi recunoscu torsul lui Shi Qiang, care spuse:

— Luo, bătrâne, e doar o problemă minoră. Nu te alarma. N-o să se mai întâmple nimic. Culcă-te la loc.

— Mai avem timp să dormim? Câte ore am zburat?

— Mai sunt câteva ore. Culcă-te!

Închise uşa şi plecă.

Luo Ji se întoarse în pat şi luă flaconul de somnifere. Shi avusese grijă: înăuntru era o singură pastilă. O luă, privi luminiţa roşie de sub geam, imaginându-şi că este lumina focului din şemineu, şi adormi.

Luo Ji dormise mai mult de şase ore fără să viseze şi se simţea destul de bine, când Shi Qiang îl trezi.

— Aproape am ajuns. Ridică-te şi pregăteşte-te.

Luo Ji se duse la baie să se spele şi când se întoarse în birou pentru un mic dejun frugal, îşi dădu seama că avionul cobora. Peste zece minute, după un zbor de cincisprezece ore, avionul charter ateriză.

Shi Qiang îl lăsă pe Luo Ji să aştepte în birou şi coborî din avion. S-a întors însoţit de un bărbat cu trăsături europene, cu o ţinută impecabilă şi care părea un oficial de rang înalt.

— Sunteţi dr. Luo? întrebă oficialul şi se uită la el.

Observă că Shi Qiang nu se descurca prea bine cu engleza şi repetă întrebarea în chineză.

— Da, el este Luo Ji, răspunse şi-l prezentă sumar pe oficial lui Luo Ji. El este domnul Kent. A venit să te întâmpine.

— Sunt onorat! zise Kent, înclinându-se.

În timp ce-şi strângeau mâinile, Luo Ji îşi dădu seama că bărbatul era incredibil de experimentat. În spatele măştii se ascundeau atât de multe, dar strălucirea din ochi trăda secretele. Luo Ji fu fascinat de privirea bărbatului, demon şi înger în acelaşi timp, ca o bombă atomică şi un giuvaier preţios de acelaşi calibru... Din informaţiile complexe transmise de ochii săi, Luo Ji descoperi un singur lucru: Acest moment era extrem de important pentru întreaga viaţă a omului respectiv.

— I-am ascultat pe superiorii noştri. Principiul pe care l-am respectat a fost minimalizarea numărului total de stadii, spuse Shi Qiang.

— Corect! În circumstanţele date, minimalizarea stadiilor înseamnă securitatea maximă. Şi acum vom urma acelaşi principiu şi ne vom îndrepta direct spre sala de conferinţe.

— Când începe şedinţa?

— Într-o oră.

— Am fost aşa de punctuali?

— Începutul şedinţei este marcat de sosirea candidatului

final.

— Foarte bine! Să facem predarea, atunci?

— Nu. Încă sunteţi responsabil de siguranţa lui. Aşa cum v-am mai spus, sunteţi cel mai bun.

Shi Qiang tăcu o clipă sau două şi-l privi pe Luo Ji. Apoi, încuviinţă.

— În timp ce ne adaptam situaţiei din ultimele zile, oamenii noştri s-au confruntat cu nişte obstacole.

— Vă garantez că nu se va mai întâmpla nimic de-acum înainte. Poliţia locală şi armata vor coopera. Bine, spuse Kent, privindu-i pe cei doi. S-o luăm din loc!

Când coborî din avion, Luo Ji îşi dădu seama că era încă noapte. Se gândi la momentul decolării şi-şi făcu o idee destul de clară referitoare la regiunea de pe pământ unde se aflau. Ceaţa era groasă şi luminile galbene străluceau fad. Evenimentele de la decolare păreau să se repete înaintea ochilor lor: elicopterele de patrulare din aer, care nu se desluşeau clar prin ceaţă şi păreau doar nişte umbre cu lumini licărinde; avionul care fu înconjurat rapid de un cerc de vehicule militare şi de soldaţi întorşi cu spatele; şi câţiva ofiţeri cu staţii de radio-emisie strânşi în grup, discutând şi aruncând câte o privire în direcţia scării de avion. Luo Ji simţi că-i ia foc scalpul şi chiar şi imperturbabilul domn Kent îşi acoperi urechile când un ţiuit de undeva de deasupra şuieră. Se uitară în sus şi văzură o lumină difuză zburând: era formaţiunea de escortă care se rotea deasupra lor, cu dârele de eşapament care trasau un cerc imens în aer, abia vizibil prin ceaţă, de parcă un gigant cosmic ar fi marcat Terra cu cretă exact acolo.

Toţi patru se urcară într-un vehicul blindat care aştepta la capătul scării şi porniră în grabă. Perdelele de la geamuri erau trase, dar judecând după lumina care pătrundea înăuntru, Luo Ji ştiu că erau în mijlocul unui convoi. Cursa era liniştită – un drum către necunoscut. Deşi dură doar patruzeci de minute, a doua parte a călătoriei i se păru foarte lungă.

Când Kent anunţă că au ajuns, Luo Ji zări o formă prin

perdele, iluminată de luminile dinspre clădirea din spate, care-i proiecta silueta pe perdea. N-avea cum să nu recunoască o formă atât de aparte: un revolver uriaş cu ţeava răsucită într-un nod. Luo Ji îşi dădu seama unde era: la sediul ONU din New York.

Cum ieşi din maşină, fu înconjurat de oameni care păreau să facă parte din personalul de securitate: erau înalţi şi mulţi purtau ochelari cu lentile negre, deşi era noapte. Nu apucă să vadă bine împrejurimile, căci fu împins de îmbulzeala de oameni, strâns atât de puternic, încât picioarele aproape i se ridicaseră de la sol. Zgomotul paşilor era singurul sunet care se auzea în liniştea din jur. Exact când tensiunea bizară atinsese limita suportabilului, bărbaţii din faţă îi făcură loc. O lumină scânteie şi restul oamenilor se opriră, lăsându-i să-şi continue drumul. Mergeau printr-o sală mare şi tăcută, pustie, cu excepţia unor gărzi îmbrăcate în negru, care şuşoteau ceva în staţii de radio-emisie de fiecare dată când cei trei treceau prin faţa lor. Traversară un balcon suspendat, care se întindea în direcţia unui panou din vitraliu a cărui explozie de culori şi linii complicate conturau forme distorsionate de oameni şi de animale. O luară la stânga şi intrară într-o încăpere mică. După ce închiseră uşa, Kent şi Shi Qiang îşi zâmbiră şi chipul lor fu cuprins de uşurare.

Luo Ji privi în jur şi descoperi că încăperea era destul de neobişnuită. Un capăt al peretelui era acoperit în întregime de picturi abstracte, realizate din figuri geometrice galbene, albastre, albe, şi negre care se suprapuneau aleatoriu şi păreau suspendate deasupra unui ocean de un albastru pur. Însă cea mai stranie era piatra mare, de forma unei prisme dreptunghiulare, care stătea în mijlocul încăperii şi era iluminată de mai multe lămpi palide. La o privire mai atentă, se vedeau urme liniare de rugină. Camera era goală, cu excepţia picturii abstracte şi a pietrei.

— Doctore Luo, vrei să-ţi schimbi hainele? întrebă Kent în engleză.

— Ce spune? întrebă Shi Qiang, şi când auzi traducerea,

scutură energic din cap. Nu e nevoie, rămâi aşa.

— Bine, dar este o ceremonie! se chinui Kent să spună în chineză.

— Nu! zise Shi Qiang, clătinând din nou din cap.

— În sală au acces doar reprezentanţii naţionali, nu şi presa. Ar trebui să fie destul de sigur.

— Am spus nu! Dacă am înţeles bine, eu mă ocup de siguranţa lui acum.

— Foarte bine. Nu este atât de important, renunţă Kent.

— Ar trebui să-i dai măcar o explicaţie, zise Shi Qiang, înclinând capul în direcţia lui Luo Ji.

— Nu am autorizaţie să explic nimic.

— Spune-i ceva, orice! zise Shi Qiang râzând.

Kent se întoarse spre Luo Ji, cu expresia lui demnă brusc tensionată şi îşi îndreptă inconştient cravata. Luo Ji îşi dădu seama că evitase până atunci orice contact vizual. De asemenea, Shi Qiang părea o persoană diferită. Rânjetul lui omniprezent dispăruse şi fusese înlocuit cu o expresie solemnă, privindu-l pe Kent cu un interes atipic pentru el. Înţelese că tot ce-i povestise Shi Qiang era adevărat: Habar n-avea care era scopul vizitei.

— Doctore Luo, tot ce pot să vă spun, vorbi Kent, este că veţi lua parte la o şedinţă deosebită, unde se va face un anunţ important. Şi nu sunteţi nevoit să faceţi nimic.

Apoi tăcură. În încăpere se lăsă o linişte perfectă. Luo Ji îşi auzi bătăile inimii. Observă că se aflau în Camera de Meditaţie. Piesa din centru era o piatră de şase tone sculptată într-un fier brut pur, ce simboliza eternitatea şi puterea. Era un cadou din partea Suediei. Departe de intenţia de-a medita, încercă din răsputeri să nu se gândească la nimic, convins de ceea ce-i spusese Shi: Orice gândire poate s-o ia razna. Numără figurile geometrice din pictură.

Uşa se deschise şi persoana care se ivi îi făcu semn lui Kent, care se întoarse spre Luo Ji şi Shi Qiang:

— Trebuie să intrăm. Nimeni nu-l cunoaşte pe doctorul Luo, aşa că nu-i nimic dacă mergem împreună.

Shi Qiang încuviinţă, apoi îi făcu cu mâna lui Luo Ji,

zâmbind:

— Vă aştept afară!

Gestul lui îi încălzi sufletul. În acel moment, Shi Qiang era singurul lui sprijin spiritual.

Apoi, îl urmă pe Kent, ieşi din Camera de Meditaţie şi intră în Sala Adunării Generale a ONU.

În sala plină răsunau conversaţiile oamenilor. Nu atrase atenţia nimănui când Kent îl conduse pe culoar, dar capetele începură să se întoarcă când ajunseră aproape de rândurile din faţă. Îl conduse până la un scaun din rândul cinci, apoi Kent se aşeză mai în faţă, pe al doilea rând.

Luo Ji se uită în jur, la sala pe care-o văzuse de atâtea ori la televizor. Din cauza secvenţelor disparate îi fusese imposibil să înţeleagă adevăratul mesaj pe care arhitecţii doriseră să-l transmită. În faţa lui, peretele înalt şi galben cu emblema ONU, care servea drept fundal pentru podium, era înclinat înainte şi forma un unghi ascuţit, ca peretele unei stânci gata să cadă în orice moment. Domul, construit cu intenţia de-a fi un cer înstelat, era separat de peretele galben şi nu-l susţinea deloc, acţionând în schimb ca o greutate imensă, ce destabiliza peretele şi dădea întregii structuri senzaţia că s-ar fi putut prăbuşi în orice clipă. Totuşi, în circumstanţele date, până şi cei unsprezece arhitecţi care au proiectat clădirea pe la mijlocul secolului al XX-lea parcă au prezis, într-un mod miraculos, situaţia periculoasă în care se afla umanitatea acum.

Nu se mai concentră asupra peretelui îndepărtat şi auzi doi oameni care vorbeau lângă el. Nu-şi dădu seama ce naţionalitate erau, dar păreau vorbitori nativi de limba engleză.

— Chiar crezi că un om poate să aibă un rol decisiv în istorie?

— Cred că este o ipoteză care nu poate fi confirmată sau infirmată, dacă nu restartăm timpul, nu ucidem câteva figuri celebre şi nu urmărim cursul istoriei. Bineînţeles, nu putem nega posibilitatea că istoria e determinată de râurile săpate şi de barajele construite de figurile celebre.

— Mai există o posibilitate. Acele figuri celebre poate au fost doar nişte înotători în râul istoriei. Poate numele lor au rămas din cauza recordurilor internaţionale pe care le-au stabilit şi a prestigiului şi a laudelor obţinute, dar care n-au avut niciun efect asupra cursului râului… Ah, şi după cum merg lucrurile, ce rost mai are să ne gândim la toate astea?

— Problema este că de-a lungul întregului proces de luare a deciziilor, nimeni nu s-a gândit la hibele care apar la acest nivel. Ţările sunt implicate profund în chestiuni cum ar fi egalitatea candidaţilor şi drepturile asupra resurselor.

În sală se făcu linişte în semn de respect faţă de secretarul general Say, care se îndrepta spre podium. Mandatul politicienei filipineze a început înainte de criză şi a continuat şi după aceasta. Dacă alegerile ar fi avut loc mai târziu, nu ar fi fost votată, deoarece o doamnă rafinată de origine asiatică nu emana forţa de care lumea avea nevoie în confruntarea cu Criza Trisolariană. Acum, silueta ei minionă părea şi mai mică şi neajutorată în faţa peretelui de stâncă gata să se prăbuşească. Înainte să ajungă pe podium, Kent o opri şi-i şopti ceva la ureche. Ea lăsă privirea în pământ, încuviinţă şi apoi îşi continuă drumul.

Luo Ji era sigur că secretarul general se uitase în direcţia scaunului său.

Inspectă de la tribună adunarea şi spuse:

— Cea de-a nouăsprezecea şedinţă a Consiliului de Apărare Planetară a ajuns la ultimul articol de pe agenda sa: dezvăluirea candidaţilor Celor cu Faţa la Zid şi deschiderea proiectului cu acelaşi nume. Înainte să trecem la subiectul de pe ordinea de zi, cred că este necesar să prezentăm pe scurt Proiectul Celui cu Faţa la Zid. La începutul Crizei Trisolariene, membrii permanenţi ai precedentului Consiliu de Securitate au negociat de urgenţă şi au conceput Proiectul Celui cu Faţa la Zid. Ţările au luat cunoştinţă de următorii factori: După ce au apărut primii doi sophoni, dovezile care se înmulţeau rapid

au demonstrat că şi alţi sophoni ajungeau constant în Sistemul Solar şi pe Terra, un proces ce continuă şi acum. De aceea, pentru inamic, Terra este o lume absolut transparentă. Pentru ei totul este ca o carte deschisă pe care o pot citi oricând. Umanitatea nu mai are secrete.

Comunitatea internaţională a lansat recent un program de apărare la scară largă, atât în gândirea strategică globală, dar şi în cele mai mici amănunte tehnologice şi militare, care este expus complet privirii inamicului. Fiecare sală de conferinţe, fiecare cartotecă, fiecare hard-disk şi fiecare memorie a unui computer – nu există loc la care sophonii să nu aibă acces. Fiecare plan, program şi desfăşurare de forţe, indiferent de dimensiune, va fi vizibilă centrului de comandă inamic aflat la patru ani-lumină distanţă, chiar în momentul creării lor pe Terra. Orice formă de comunicare a oamenilor va avea scurgeri de informaţii.

Ar trebui să fim conştienţi de un singur lucru: Trucurile tactice şi strategice nu se dezvoltă conform progresului tehnologic. Informaţii precise au dovedit că trisolarienii comunică prin gânduri directe, deschise, având astfel o deficienţă în depistarea subterfugiilor, a camuflajului şi a înşelătoriilor şi oferind civilizaţiei umane un avantaj uriaş asupra inamicului. Un avantaj pe care nu ne permitem să-l pierdem. Fondatorii Proiectului Celui cu Faţa la Zid consideră că, în paralel cu programul de apărare global, ar trebui să fie implementat un număr de planuri strategice care să rămână secrete şi care să nu devină transparente pentru inamic. Au fost înaintate câteva propuneri, dar în cele din urmă doar Proiectul Celui cu Faţa la Zid s-a dovedit fezabil.

Rectific ce am spus mai devreme. Umanitatea încă mai are secrete, în lumea interioară a fiecăruia dintre noi. Sophonii înţeleg limba noastră, pot citi texte printate şi informaţii de pe orice mijloc de stocare media de pe computere cu viteze ultrarapide, dar nu pot citi gândurile oamenilor. Atât timp cât nu comunicăm cu lumea exterioară, fiecare individ păstrează anumite secrete

pentru totdeauna faţă de sophoni. Asta este baza Proiectului Celui cu Faţa la Zid.

În esenţa lui, proiectul constă în formarea unui grup de oameni care să creeze şi să coordoneze planuri de strategie. Aceştia vor dezvolta planurile doar în mintea lor, fără să comunice în vreun fel cu lumea exterioară. Adevărata strategie, măsurile necesare pentru realizarea lor şi scopurile finale vor rămâne ascunse în creier. Îi vom numi Cei cu Faţa la Zid, deoarece numele antic răsăritean al celor care meditează oglindeşte caracteristicile unice ale muncii lor. În timp ce în realitate vor coordona executarea planurilor de strategie, gândurile şi comportamentul pe care Cei cu Faţa la Zid le vor prezenta lumii exterioare vor fi complet false, un melanj măiestrit cu grijă de deghizări, distragere a atenţiei şi înşelăciuni. Subiectul distragerilor şi al înşelăciunilor îl va reprezenta întreaga lume, atât duşmanii, cât şi aliaţii, până când se va crea un labirint uriaş şi năucitor de iluzii care-l va face pe duşman să-şi piardă uzul raţiunii şi va întârzia cât mai mult momentul descoperirii adevăratelor noastre intenţii.

Celor cu Faţa la Zid li se vor acorda puteri extinse, care să le permită mobilizarea şi exploatarea unui segment din resursele militare existente ale Terrei. În timp ce-şi vor îndeplini planurile strategice, nu vor fi nevoiţi să-şi explice acţiunile şi comenzile, indiferent cât de incomprehensibil le-ar fi comportamentul.

Monitorizarea şi controlarea activităţii lor va fi preluată de Consiliul de Apărare Planetară, singura instituţie căreia i s-a acordat dreptul de veto pentru comenzile Celor cu Faţa la Zid, în conformitate cu Actul ONU.

Pentru garantarea continuităţii Proiectului Celor cu Faţa la Zid, aceştia vor face uz de tehnologia hibernării pentru a crea o punte între secole până la Bătălia de Apoi. Când, în ce circumstanţe se vor trezi şi pentru cât timp, asta o vor decide ei înşişi. În următoarele patru secole, Actul ONU pentru Cei cu Faţa la Zid va exista conform dreptului internaţional, la un nivel egal cu Carta Organizaţiei Naţiunilor Unite, şi va acţiona în acord cu legile naţionale

pentru garantarea executării planurilor de strategie ale Celor cu Faţa la Zid.

Cei cu Faţa la Zid se angajează în cea mai dificilă misiune din toată istoria umanităţii. Vor fi doar pe cont propriu, iar sufletele lor se vor închide pentru restul lumii, pentru tot universul. Singurul partener de comunicare şi unicul sprijin moral vor fi ei înşişi. Vor duce povara acestei responsabilităţi şi vor trece prin viaţă singuri, aşa că daţi-mi voie să vorbesc în numele întregii omeniri şi să-i asigur că au respectul nostru profund.

Acum, în numele ONU, voi anunţa cei patru candidaţi finali pentru Cei cu Faţa la Zid, după cum au fost aleşi de Consiliul de Apărare Planetară al ONU.

Luo Ji, la fel ca toţi ceilalţi, ascultase discursul secretarului general cu mare atenţie şi-şi ţinu respiraţia când auzi că se va anunţa lista cu cei aleşi. Voia să ştie ce fel de persoană va fi însărcinată cu o asemenea misiune imposibilă. Propria lui soartă fusese dată uitării deocamdată, fiindcă nimic din ce-ar fi putut să i se întâmple n-avea cum să conteze mai mult decât un fir de praf în comparaţie cu acest moment istoric.

— Primul candidat: Frederick Tyler.

Când secretarul general îi rosti numele, Tyler se ridică de pe scaunul din primul rând şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre tribună, de unde se uită la cei prezenţi lipsit de orice expresie. Toţi rămăseseră tăcuţi şi nu aplaudă nimeni. Se uitau fix la primul dintre Cei cu Faţa la Zid. Silueta înaltă şi zveltă a lui Tyler şi ochelarii cu rame pătrate erau celebre în toată lumea. Proaspăt ieşit la pensie, fostul Secretar al Apărării SUA exercitase o influenţă covârşitoare asupra strategiei naţionale a ţării sale. Esenţa ideologiei lui fusese exprimată într-o carte intitulată *Adevărul despre tehnologie,* în care susţinea că ţările mai mici sunt adevăraţii beneficiari ai tehnologiei şi că eforturile pline de abnegaţie pentru dezvoltarea tehnologică din partea ţărilor mai mari nu fac decât să clădească drumul ţărilor mici spre dominarea lumii. Asta se întâmplă deoarece progresul tehnologic a minimalizat

importanţa populaţiei şi a resurselor ţărilor mari, dar le-a furnizat ţărilor mici puterea să schimbe lumea. O consecinţă a tehnologiei nucleare a fost aceea că a permis unei ţări cu doar câteva milioane de locuitori să devină o ameninţare pentru una cu o sută de milioane de locuitori, ceea ce odată ar fi fost imposibil. Un punct-cheie era că avantajele unei ţări mari erau cu adevărat importante doar în epocile nedezvoltate din punct de vedere tehnologic, urmând să fie afectate de viteza mare a progresului tehnologic, ceea ce între timp augmenta importanţa strategică a ţărilor mici. Unele se puteau ridica brusc, dominând lumea, ca Spania şi Portugalia odinioară. Fără îndoială, gândirea lui Tyler asigura fundamentul teoretic pentru războiul mondial al Statelor Unite cu terorismul. Însă nu era doar un strateg. Era şi un om de acţiune şi în multiple situaţii obţinuse aprobarea populară, pentru că dăduse dovadă de curaj şi viziune în faţa ameninţărilor majore. De aceea, atât datorită gândirii, cât şi a modului său de conducere, Tyler merita să fie unul din Cei cu Faţa la Zid.

— Al doilea candidat este Manuel Rey Diaz.

Când sud-americanul cu pielea cafenie, îndesat şi cu o privire încăpăţânată urcă pe podium, Luo Ji se miră. Era deja un lucru foarte neobişnuit ca acest bărbat să apară la ONU. Dar, la o a doua privire, era logic. Se întrebă cum de nu se gândise la asta până acum. Rey Diaz era preşedintele actual al Venezuelei, care, sub conducerea lui, demonstrase teoria lui Tyler despre ascensiunea ţărilor mici. Condusese Revoluţia Bolivariană instigată de Hugo Chavez: Într-o lume contemporană dominată de capitalism şi de economia de piaţă, promovase în Venezuela ceea ce Chavez numea Socialismul Secolului XXI, fundamentat pe lecţiile învăţate din experienţa mişcărilor socialiste internaţionale din secolul trecut. Surprinzător, avusese un succes considerabil, crescând puterea naţiunii la nivel internaţional şi – un timp – punându-şi ţara pe hartă ca exemplu al egalităţii, al justiţiei şi al prosperităţii pentru întreaga lume. Celelalte ţări din America de Sud îi urmară

exemplul şi socialismul se răspândise pe tot continentul. Rey Diaz moştenise nu numai ideologia socialistă a lui Chavez, dar şi americanofobia profundă, care le amintea Statelor Unite ale Americii că propria lor curte din spate, ţările din America Latină, ar putea deveni, lăsate de capul lor, o a doua Uniune Sovietică. O şansă nesperată prilejuită de un accident, în combinaţie cu o neînţelegere, oferise Statelor Unite pretextul de a lansa o invazie la scară mare a Venezuelei, cu scopul răsturnării guvernului lui Rey Diaz după modelul din Irak. Însă războiul adusese sfârşitul şirului de victorii ale marilor puteri occidentale asupra ţărilor mici din Lumea a Treia. Când Armata SUA intrase în Venezuela, descoperise că nicăieri militarii nu purtau uniformă. Întreaga armată fusese împrăştiată sub formă de comando-uri de gherilă amestecate cu populaţia, al căror unic obiectiv în luptă era lichidarea forţelor esenţiale ale inamicului. Abordarea simplă a confruntării armate a lui Rey Diaz fusese construită pe baza unei idei clare: Armele high-tech moderne pot fi folositoare împotriva unor ţinte stabile, dar pentru cele răspândite pe suprafeţe mari, eficienţa lor nu este superioară armelor convenţionale; şi atât costul, cât şi disponibilitatea limitată le poate transforma în non-factori esenţiali. Era un geniu al costurilor reduse şi al exploatării high-tech. La cumpăna dintre secole, un inginer australian construise o rachetă de croazieră care costase cinci mii de dolari, cu scopul de a mări vigilenţa împotriva teroriştilor. Însă arma ajunsese în mâinile lui Rey Diaz, iar miile lui de comando-uri de gherilă fuseseră înarmate cu două sute de mii de rachete, produse în masă la preţul de trei mii de dolari bucata. Deşi erau fabricate din piese ieftine şi disponibile pe piaţă, fuseseră echipate complet cu radioaltimetru şi cu GPS-uri şi puteau ţinti pe o rază de cinci kilometri cu o precizie de mai mult de cinci metri. Deşi acurateţea lor fusese sub 10% în timpul războiului, reuşiseră să provoace pagube enorme inamicului. Alte gadgeturi high-tech produse în masă, cum ar fi gloanţele puştilor cu lunetă şi detonatorul de proximitate, au avut succes în timpul războiului. În

timpul scurtei perioade din Venezuela, armata SUA a suferit pierderi care s-au apropiat de nivelul celor din Războiul din Vietnam şi, în cele din urmă, s-a retras. Victoria celor slabi asupra celor puternici l-a transformat pe Rey Diaz într-un erou al secolului XXI.

— Cel de-al treilea candidat este Bill Hines.

Un englez nonşalant se urcă la tribună, o imagine a rafinamentului alături de răceala lui Tyler şi încăpăţânarea lui Rey Diaz. Salută elegant adunarea. Şi el era recunoscut în lume, deşi îi lipsea aura celorlalţi doi. Viaţa lui Hines era formată din două părţi distincte. Ca savant, era singurul om din istorie care fusese nominalizat la Premiul Nobel pentru două discipline ştiinţifice, având la bază aceeaşi descoperire. În timpul cercetării coordonate împreună cu expertul în neuroştiinţă Keiko Yamasuki, descoperise că activitatea creierului legată de gânduri şi amintiri funcţiona la un nivel mai degrabă cuantic, decât molecular, faţă de cum se crezuse până atunci. Descoperirea înlesnise cercetarea mecanismelor creierului până la nivelul micro al materiei, transformând toate studiile anterioare în simple încercări superficiale de abordare a neuroştiinţei. Aceeaşi descoperire mai demonstrase că aptitudinea creierului animal de a procesa informaţii era cu multe ordine de mărime mai înaltă decât ne imaginaserăm, ceea ce confirma o speculaţie foarte veche, şi anume că structura creierului ar fi holografică. Hines fusese nominalizat la Premiul Nobel atât pentru fizică, cât şi pentru fiziologie sau medicină pentru aceeaşi descoperire. Deşi lucrarea sa fusese prea radicală ca să câştige vreun premiu, Keiko Yamasuki – care între timp îi devenise soţie – a câştigat premiul Nobel în fiziologie sau medicină pentru aplicarea teoriei în tratarea amneziei şi a bolilor mintale.

În a doua parte a vieţii fusese politician şi, timp de doi ani, preşedinte al UE. Hines era recunoscut ca fiind un politician prudent şi experimentat, dar mandatul lui nu fusese marcat de multe provocări care să-i fi testat calităţile politice. Natura activităţii din UE în acea

perioadă, care era mai mult un fel de coordonare tranzacţională, însemna că pregătirea lui în faţa unei crize majore nu se ridica la înălţimea celorlalţi doi. Cu toate astea, în alegerea lui Hines contase atât experienţa lui ştiinţifică, cât şi cea politică, o combinaţie perfectă care era, într-adevăr, foarte rară.

Aşezată în ultimul rând al sălii, Keiko Yamasuki, autoritatea mondială în neuroştiinţă, se uita cu dragoste la soţul ei de la tribună.

Adunarea rămase cufundată în tăcere, fiindcă toţi aşteptau dezvăluirea ultimului candidat pentru Cei cu Faţa la Zid. Primii trei, Tyler, Rey Diaz şi Hines reprezentau echilibrul şi compromisul puterilor politice ale Statelor Unite ale Americii, Europei şi Lumii a Treia, aşa că se aştepta cu mare interes selecţia finală. În timp ce-o urmărea pe Say uitându-se în hârtia din dosar, prin mintea lui Luo Ji se perindau nume celebre din toată lumea. Ultimul dintre Cei cu Faţa la Zid va fi unul din ei. Privi peste cele patru rânduri, observând spatele participanţilor din primul rând. Acolo se aşezaseră primii trei candidaţi, înainte să urce la tribună, dar de unde stătea el, din spate, nu-şi dădu seama dacă sunt şi cei care i se perindau prin minte. Însă, cu siguranţă, ultimul dintre Cei cu Faţa la Zid se afla acolo.

Say îşi ridică mâna dreaptă uşor şi o urmări cum arăta spre un loc care nu se afla în primul rând.

Arăta spre el.

— Al patrulea candidat este Luo Ji.

— Uite, Hubble al meu! strigă Albert Ringier, aplaudând.

În lacrimile care-i umpleau ochii se reflecta mingea de foc arzătoare din depărtare, care hurui câteva secunde înainte de-a trece mai departe. Ar fi trebuit să urmărească lansarea de pe o platformă pentru VIP-uri mai apropiată, împreună cu toţi astronomii şi fizicienii care aclamau în spatele lui. Însă un nenorocit de oficial de la NASA le spusese că nu aveau legitimaţii de acces valide, deoarece obiectul care tocmai decolase nu le aparţinea. Apoi

oficialul se întoarse la grupul de generali băţoşi şi îmbrăcaţi în uniforme, se ploconi în faţa lor şi îi conduse dincolo de un post de gardă, pe platforma de vizionare. Ringier şi colegii săi fură obligaţi să rămână într-un loc foarte îndepărtat, unde, în secolul trecut, fusese construit un ceas cu numărătoare inversă, separat printr-un lac de spaţiul de lansare. Publicul îl putea vizita, dar acum, în noaptea târzie, nu era nimeni acolo cu excepţia oamenilor de ştiinţă.

Văzută de la distanţă, lansarea părea un răsărit pe repede-înainte. Lumina reflectoarelor nu urmări racheta în timp ce se ridica, corpul masiv fiind nedesluşit, cu excepţia flăcărilor care ţâşneau. Din locul în care se ascunde întunericul nopţii, lumea explodă într-un magnific spectacol de lumini, iar undele aurii şfichiuiră suprafaţa de cerneală neagră a lacului, de parcă până şi apa ar fi fost cuprinsă de flăcări. Urmăriră ascensiunea rachetei. Când trecu printre nori, jumătate din cer se coloră într-un soi de roşu pe care-l întâlneşti doar în vis, apoi dispăru pe cerul Floridei, iar zorii efemeri fură din nou înghiţiţi de noapte.

Telescopul spaţial Hubble II era un model de generaţia a doua, cu diametrul de 21 de metri faţă de cei 4,27 metri ai predecesorului său, ceea ce sporea capacitatea observaţională de cincizeci de ori. Folosea o tehnologie a obiectivului compus ce includea piese fabricate pe Terra, care aveau să fie asamblate în spaţiu, pe orbită. Transportarea întregului obiectiv în spaţiu necesita unsprezece lansări, iar asta era ultima. Asamblarea telescopului Hubble II din proximitatea Staţiei Spaţiale Internaţionale se apropia de final. În două luni avea să-şi întoarcă privirea spre abisul universului.

— Sunteţi o gaşcă de hoţi! Mi-aţi furat încă o frumuseţe! îi spuse Ringier bărbatului înalt de lângă el, singurul din grup care nu părea afectat de priveliştea din faţa ochilor.

George Fitzroy asistase la prea multe lansări şi stătuse sprijinit de ceasul cu numărătoare inversă pe tot parcursul procesului, fumând o ţigară. Devenise reprezentantul armatei după ce Hubble II fusese rechiziţionat, dar fiindcă

purta mai tot timpul haine civile, Ringier nu ştia ce grad are şi nu i se adresa niciodată cu „domnule”. În plus, era normal să-i spui hoţului pe nume.

— Doctore, în vreme de război, armata are dreptul să rechiziţioneze orice instalaţie civilă. În plus, voi, savanţii, n-aţi şlefuit nici măcar o componentă a obiectivului şi n-aţi proiectat niciun şurub din Hubble II. Aţi venit aici doar ca să vă bucuraţi de succes, aşa că nu e cazul să vă plângeţi, zise Fitzroy, căscând, de parcă activitatea lui presupunea o adevărată trudă în comparaţie cu adunătura asta de tocilari.

— Fără noi nici n-ar avea vreun motiv să existe! Instalaţii civile? Poate vedea până în capătul universului, dar miopi cum sunteţi, o să-l folosiţi ca să vă uitaţi la cea mai apropiată stea!

— Aşa cum am mai spus, suntem în vreme de război. Un război pentru apărarea întregii umanităţi. Ai uitat că eşti american, dar măcar îţi mai aminteşti că eşti om, nu?

Ringier bombăni şi încuviinţă, apoi dădu din cap oftând:

— Ce vreţi să vedeţi cu Hubble II? Bănuiesc că sunteţi conştienţi că n-o să vadă planeta trisolariană.

Fitzroy spuse, oftând:

— E mai rău de-atât. Lumea crede c-o să vadă Flota Trisolariană.

— Minunat! zise Ringier.

Deşi chipul nu i se desluşea în întuneric, Fitzroy simţi bucuria răutăcioasă din cuvintele lui Ringier, ceea ce fu la fel de neplăcut ca mirosul usturător care se răspândise dinspre platforma de lansare şi cuprinse aerul.

— Doctore, ar trebui să ştii consecinţele.

— Dacă oamenii şi-au pus speranţele în Hubble II, atunci probabil nu vor crede că duşmanul există cu adevărat, până nu vor vedea Flota Trisolariană cu ochii lor.

— Şi consideraţi că e acceptabil?

— Aţi explicat asta public, nu-i aşa?

— Sigur c-am explicat! Am ţinut patru conferinţe de presă şi am spus în repetate rânduri că deşi Hubble II este mult mai puternic decât cele mai mari telescoape

disponibile în prezent, nu are cum să detecteze Flota Trisolariană. Este prea mică! Să detectezi o planetă dintr-un alt sistem solar din sistemul nostru solar e ca şi cum ai încerca să găseşti de pe Coasta de Vest un ţânţar de pe o lampă de pe Coasta de Est, dar Flota Trisolariană nu este mai mare decât bacteria de pe picioarele ţânţarului ăla. Cum aş putea să fiu mai explicit de-atât?

— Mi se pare destul de clar.

— Dar ce-am putea face în plus? Lumea va crede tot ce vrea să creadă. Sunt de mult timp în funcţia asta şi n-am văzut niciun proiect spaţial major pe care publicul să nu-l fi înţeles greşit.

— Am spus de mult că armata şi-a pierdut toată credibilitatea în ce priveşte proiectele spaţiale.

— Însă pe dumneavoastră ar fi dispuşi să vă creadă. Nu v-au poreclit „al doilea Carl Sagan”? Aţi făcut o groază de bani cu cărţile alea populare de cosmologie. Daţi-ne o mână de ajutor! Asta vrea armata, şi acum vă transmit oficial această dorinţă.

— Negociem în secret nişte condiţii?

— Nu este vorba de niciun fel de condiţii! Este vorba despre datoria dumneavoastră ca cetăţean american! Ca cetăţean al Terrei!

— Vă rog să-mi alocaţi puţin mai mult timp observaţional. N-am nevoie de prea mult. Să zicem că-l mărim cu 20% ?

— Vă descurcaţi destul de bine cu 12,5% şi nimeni nu poate garanta că vi se va mai aloca acelaşi procent în viitor, spuse Fitzroy, arătând în direcţia rampei de lansare, unde fumul de la rachetă se împrăştia, acoperind o bucată din cerul nopţii.

În luminile rampei de lansare, părea o pată de lapte pe o pereche de jeanşi. Mirosul devenise şi mai neplăcut. Prima treaptă a rachetei fusese alimentată cu oxigen şi cu hidrogen lichid şi n-ar fi trebuit să lase un astfel de miros, care, probabil, venea de la ceva din apropiere care luase foc din cauza jetului de flăcări deviat de rampa de lansare. Fitzroy spuse:

— Ascultaţi-mă bine, sigur va fi mult mai rău!

Luo Ji simţi apăsarea stâncii înclinate şi o clipă fu paralizat. Sala rămase cufundată în tăcere, până auzi din spate un glas blând:

— Doctore Luo, vă rog!

Se ridică ţeapăn şi se îndreptă, păşind mecanic spre tribună. Pe parcursul micii deplasări, se simţi din nou neajutorat ca-n vremea copilăriei şi retrăi dorinţa ca cineva să-l ia de mână şi să-l conducă. Dar nimeni nu-i întinse mâna. Urcă pe podium, până ajunse lângă Hines, apoi se întoarse să înfrunte adunarea şi sutele de priviri aţintite asupra lui, priviri care reprezentau şase miliarde de oameni din cele mai mult de două sute de ţări de pe Terra.

Luo Ji nu avu absolut nicio idee despre cum decursese restul sesiunii. Tot ce ştia era că după ce a stat acolo o vreme, fusese condus la locul lui din mijlocul primului rând, lângă ceilalţi trei candidaţi. Zăpăcit de evenimente, pierduse momentul istoric al lansării Proiectului Celor cu Faţa la Zid.

Peste ceva timp, când sesiunea a luat sfârşit şi oamenii, inclusiv Cei cu Faţa la Zid aşezaţi în stânga lui Luo Ji, începuseră să se retragă, un bărbat, probabil Kent, îi şopti ceva la ureche înainte de a pleca. Apoi sala se goli, cu excepţia secretarului general care încă era la tribună. Silueta ei micuţă contrasta izbitor cu stânca înclinată.

— Doctore Luo, presupun că aveţi întrebări.

Glasul feminin şi blând al lui Say răsună în sala pustie, ca un spirit pogorât din ceruri.

— S-a făcut vreo greşeală? spuse Luo Ji.

Nu-şi recunoscu propriul glas, care părea şi el venit din eter.

De la tribună, Say izbucni în râs, de parcă-ar fi spus: *Chiar crezi că există asemenea greşeli?*

— De ce eu? întrebă el.

— Trebuie să afli singur, spuse ea.

— Sunt doar un om obişnuit.

— În faţa crizei, suntem cu toţii oameni obişnuiţi. Dar fiecare are propriile responsabilităţi.

— Nimeni nu mi-a cerut părerea înainte să fiu adus aici. N-am avut nici cea mai mică idee despre treaba asta.

Say râse din nou:

— Numele dumneavoastră înseamnă „logic” în limba chineză?

— Da.

— Atunci ar trebui să vă daţi seama c-ar fi fost imposibil să cerem părerea oamenilor selectaţi pentru misiune, înainte să le-o încredinţăm.

— Refuz, zise el ferm, fără să se gândească la ce-i spusese Say.

— Sigur, aveţi acest drept.

Răspunsul rapid, imediat după refuzul lui, îl deconcertă pe moment. După câteva secunde de tăcere, spuse:

— Refuz funcţia de Cel cu Faţa la Zid, refuz toate puterile ei şi nu-mi voi asuma nicio responsabilitate pe care mă obligaţi s-o accept.

— Sigur, aveţi acest drept.

Reacţia simplă şi rapidă la declaraţia lui, uşor ca o aripă de libelulă care atinge suprafaţa apei, îi amorţi capacitatea de-a gândi, golindu-i mintea complet.

— Deci pot pleca? reuşi să zică.

— Bineînţeles, doctore Luo! Sunteţi liber să faceţi orice doriţi.

Luo Ji se întoarse şi depăşi rândurile cu locuri goale. Uşurinţa cu care se eliberase de identitatea Celui cu Faţa la Zid şi de toate responsabilităţile funcţiei nu-i oferea nicio urmă de confort sau de uşurare. Mintea-i era plină de un sens absurd al irealităţii, de parcă toate ar fi făcut parte dintr-o piesă postmodernistă lipsită de orice logică.

Se uită spre ieşire şi-o văzu pe Say urmărindu-l de la tribună. Părea mică şi neajutorată sub stânca aceea, dar când observă că se uită înapoi, încuviinţă şi-i zâmbi.

Merse mai departe, dincolo de Pendulul lui Foucault de la intrare, care înfăţişa rotaţia Terrei, şi dădu de Shi Qiang, de Kent şi de un grup de bărbaţi de la securitate,

îmbrăcaţi în costume negre, şi care-l priveau întrebători. Văzu o privire nouă în ochii lor, plină de respect şi de admiraţie. Chiar şi Shi Qiang şi Kent, care se purtaseră normal cu el, nu încercară să-şi ascundă expresia de pe chip. Luo Ji trecu tăcut prin mijlocul lor. O luă prin holul pustiu unde, la fel ca la sosire, nu erau decât gărzile cu costumele lor negre. De fiecare dată când trecea pe lângă ei, unul spunea ceva, încet, în staţia de radio-emisie, ca atunci când venise. Când ajunse la ieşire, Shi Qiang şi Kent îl opriră.

— Afară poate fi periculos. N-ai nevoie de protecţie? întrebă Shi Qiang.

— Nu, n-am nevoie. Daţi-vă la o parte! zise Luo Ji, uitându-se înainte.

— Foarte bine. Nu putem să facem decât ce ne ordoni, spuse Shi Qiang şi se dădu la o parte. Kent îi urmă exemplul. Luo Ji ieşi pe uşă.

Aerul rece îl izbi drept în faţă. Era încă noapte, dar lumina care venea de la felinarele strălucitoare era suficientă. Delegaţii la sesiunea specială plecaseră cu maşinile şi puţinii oameni rămaşi în piaţă erau turişti sau localnici. Întrunirea istorică nu fusese încă dată publicităţii, aşa că nimeni nu-l recunoscu şi nu atrase atenţia.

Astfel, Luo Ji, Cel cu Faţa la Zid, păşi, ca prin vis, prin realitatea fantastică şi absurdă. Era în transă şi-şi pierduse capacitatea de a gândi raţional; nu ştia de unde venise şi, cu atât mai puţin, unde se ducea. Fără să-şi dea seama, păşi pe pajişte şi ajunse la o statuie. Observă, măsurând-o cu privirea, că înfăţişa un bărbat care bătea o sabie cu un ciocan: *Să transformăm săbiile în pluguri.* Era un cadou pentru ONU de la fosta Uniune Sovietică, dar în mintea lui, acea compoziţie pregnantă, formată din ciocan, omul musculos şi sabia îndoită de sub el, încărca lucrarea cu sugestii ale violenţei.

Apoi, bărbatul cu ciocanul îl lovi sălbatic pe Luo Ji în piept, cu o forţă teribilă care-l puse la pământ, rostogolindu-se, şi-l făcu knock-out înainte de-a atinge

gazonul. Însă şocul trecu repede şi conştienţa îi reveni parţial, amestecată cu durere şi ameţeală. Trebui să-şi ferească ochii de luminile orbitoare care-l înconjurau. Apoi inelele de lumină se retraseră şi desluşi un cerc de chipuri deasupra lui. Prin norul întunecat de ceaţă şi agonie îl recunoscu pe Shi Qiang imediat ce-i auzi vocea:

— Ai nevoie de protecţie? Nu putem să facem decât ce ne ordoni!

Luo Ji încuviinţă slăbit. Apoi totul se petrecu într-o clipă. Simţi că e pus pe ceea ce părea o targă şi apoi fu ridicat. Era înconjurat de un grup compact de oameni, de parcă ar fi fost într-o groapă îngustă cu pereţi din trupuri umane. Singurul lucru vizibil de la gura gropii era cerul întunecat al nopţii şi doar datorită mişcării picioarelor oamenilor care-l înconjurau îşi dădu seama că era purtat mai departe. Curând groapa dispăru, la fel ca cerul de deasupra lui, care fu înlocuit de panourile luminoase de pe tavanul unei ambulanţe. Simţi un gust de sânge în gură, apoi vărsă într-un acces de greaţă. Cineva îi strânse voma – sânge şi ce mâncase în avion – într-o pungă de plastic, cu o mişcare de expert. După ce vărsă, îi puse o mască de oxigen pe faţă. Cum începu să respire mai mult, se simţi puţin mai bine, deşi pieptul încă îl durea. Simţi cum îi taie hainele în dreptul pieptului şi-şi închipui, panicat, că-i curgea sânge proaspăt din rană, dar nu părea să fie cazul, de vreme ce nu-l bandajau. Fu învelit cu o pătură. Apoi, la puţin timp, vehiculul se opri. Fu scos afară şi văzu cerul nopţii şi tavanele iluminate ale coridoarelor spitalului cum se perindau pe deasupra, apoi tavanul camerei de urgenţă, apoi, mişcându-se încet deasupra, strălucirea roşie a computerului tomograf. Feţele doctorilor şi a asistentelor apăreau din când în când în câmpul vizual şi-i provocau durere examinându-i pieptul. În cele din urmă, când văzu şi tavanul camerei de gardă, totul se linişti.

— Aveţi o coastă ruptă şi o hemoragie internă minoră. Nu e ceva serios. Nu sunteţi grav rănit, dar trebuie să vă odihniţi din cauza hemoragiei, îi spuse doctorul cu ochelari, privindu-l de sus.

De data asta, Luo Ji nu mai refuză somniferele, dar le luă cu ajutorul asistentei şi adormi imediat. Două scene i se perindau alternativ prin minte: tribuna de la Adunarea Generală de la ONU planând deasupra lui şi bărbatul din statuia intitulată *Să facem din săbii pluguri,* care-l lovea continuu cu ciocanul. Mai târziu, ajunse pe un petic de zăpadă liniştit din adâncul sufletului şi intră într-o cabană simplă şi elegantă. Eva creaţiei sale se ridică din faţa şemineului, cu ochii ei frumoşi şi înlăcrimaţi… Apoi se trezi cu lacrimi în ochi şi cu o pată umedă pe pernă. Micşoraseră intensitatea luminii pentru el şi, de vreme ce ea nu apăru când era treaz, adormi din nou, sperând să se întoarcă din nou în cabană. Dar de data asta nu mai visă.

Când se trezi, ştiu că dormise foarte mult. Se simţea proaspăt. Deşi durerea din piept persista, reuşi să se convingă că leziunile nu erau grave. Când încercă să se ridice în capul oaselor, asistenta blondă nu-l opri, ci îi aranjă perna ca să se sprijine de ea. După un timp, Shi Qiang intră şi se aşeză lângă patul lui.

— Cum te simţi? Am fost împuşcat de trei ori în timp ce purtam o vestă antiglonţ. Chestia asta n-ar trebui să fie gravă, spuse el.

— Da Shi, mi-ai salvat viaţa, zise Luo Ji, slăbit.

Shi Qiang gesticulă cu mâna, timid:

— S-a întâmplat asta, fiindcă nu ne-am făcut treaba. N-am luat măsurile de protecţie la timp şi eficient. Trebuie să facem doar ce ne ordoni. Totuşi, acum s-a terminat.

— Şi ceilalţi trei?

Shi Qiang ştiu imediat la cine se referea:

— Sunt bine. N-au fost atât de inconştienţi ca tine să plece singuri.

— OTT vrea să ne omoare?

— Probabil. Atacatorul a fost reţinut. A fost o idee bună să instalăm un ochi de şarpe în urma ta.

— Un ce?

— Un sistem de radar precis care poate identifica poziţia trăgătorului doar evaluând traseul glonţului. Identitatea atacatorului a fost confirmată. Este un terorist profesionist

din miliţia OTT. Nu ne-am închipuit că va îndrăzni să atace într-o zonă centrală ca asta. Acţiunile sale au fost suicidare.

— Aş vrea să-l văd.

— Pe cine? Pe atacator?

Luo Ji încuviinţă.

— Sigur. Numai că nu intră în sfera atribuţiilor mele. Răspund doar de protecţia ta. Voi trimite o cerere.

Apoi Shi Qiang se întoarse şi plecă. Păru mai grijuliu şi mai prudent, diferit de imaginea nonşalantă pe care o proiectase în exterior până acum. Ji nu era obişnuit cu asta.

Shi Qiang se întoarse repede şi spuse:

— Îl poţi vedea aici sau oriunde altundeva. Doctorul spune că poţi să te dai jos din pat.

Luo Ji ar fi vrut să-i spună că şi-ar dori să facă schimb cu el. Chiar începuse să se ridice, dar îi veni gândul că imaginea bolnăvicioasă era mai potrivită scopului său, aşa că se lăsă pe spate din nou.

— O să-l întâlnesc aici.

— Sunt pe drum, aşa că va trebui să mai aştepţi puţin. De ce nu mănânci ceva? A trecut o zi de când ai luat masa în avion. Le spun să-ţi aducă de mâncare.

Apoi ieşi din nou.

Atacatorul fu adus imediat după ce Luo Ji termină de mâncat. Avea trăsături europene frumoase, dar cea mai proeminentă dintre ele era un zâmbet subţire, un zâmbet care părea atât de bine fixat pe chip, încât nu se putea şterge. Nu purta cătuşe, dar când intră, doi bărbaţi care păreau gărzi de corp profesioniste se aşezară pe scaune şi alţi doi se postară la uşă. Purtau ecusoane care-i identificau ca fiind ofiţeri CAP.

Încercă să pară că era aproape să-şi dea duhul, dar atacatorul nu se lăsă păcălit:

— Doctore, hai că nu e atât de grav, nu-i aşa? spuse zâmbind, şi o altfel de grimasă se aşternu peste zâmbetul permanent, ca o pată de ulei efemer care pluteşte pe apă. Regret mult!

— Regreţi c-ai încercat să mă omori?

Luo Ji îşi ridică capul de pe pernă ca să-l privească pe atacatorul său.

— Regret că nu v-am omorât, domnule! Nu m-am gândit că purtaţi vestă antiglonţ la o astfel de întrunire. Nu mi-am imaginat că veţi fi atât de atent să vă protejaţi viaţa. Altfel, aş fi folosit gloanţe care penetrează armura sau v-aş fi împuşcat pur şi simplu în cap. Şi atunci mi-aş fi îndeplinit misiunea, iar dumneavoastră v-aţi fi eliberat de ea, de această misiune anormală pe care niciun om obişnuit n-ar putea s-o ducă la bun sfârşit.

— M-am eliberat deja. Am înaintat refuzul meu secretarului general, respingând postul de Cel cu Faţa la Zid şi toate drepturile şi responsabilităţile asociate lui, iar domnia sa a acceptat în numele ONU. Sigur, n-aveai de unde să ştii, când ai încercat să mă ucizi. OTT şi-a irosit un asasin.

Zâmbetul de pe faţa asasinului deveni mai strălucitor, ca un monitor a cărui luminozitate a fost mărită:

— Eşti un tip amuzant!

— Ce vrei să spui? Îţi spun adevărul. Dacă nu mă crezi…

— Te cred, dar tot eşti un tip amuzant, zise atacatorul, cu zâmbetul lui strălucitor.

Era un zâmbet pe care Luo Ji îl observase în trecere, dar care avea să-i rămână întipărit în minte şi să-l marcheze pe viaţă, de parcă ar fi fost urma unui metal lichid.

Scutură din cap şi, oftând, se lăsă pe spate în pat. Tăcu.

Atacatorul spuse:

— Doctore, nu cred c-avem prea mult timp la dispoziţie. Presupun că nu m-ai chemat aici doar ca să-mi zici gluma asta infantilă.

— Tot nu înţeleg ce vrei să spui.

— În acest caz, inteligenţa ta nu te califică să fii Cel cu Faţa la Zid, doctore Luo Ji. Nu eşti atât de logic pe cât sugerează numele tău. Într-adevăr, se pare că viaţa mea s-a irosit.

Atacatorul se uită la cei doi bărbaţi care aşteptau alerţi în spatele lui şi le spuse:

— Domnilor, cred că putem pleca.

Îi aruncară o privire întrebătoare lui Luo Ji, care le făcu semn cu mâna că da şi atacatorul fu condus afară.

Luo Ji se ridică în capul oaselor şi se gândi la vorbele asasinului. Avea o senzaţie stranie că ceva nu este în ordine, dar nu ştia ce anume. Se dădu jos din pat şi făcu câţiva paşi: nu-l deranja nimic în afara durerii surde din piept. Când se apropie de uşă şi se uită afară, gărzile înarmate care şedeau cu puştile lângă ei se ridicară imediat şi unul spuse ceva în staţia de radio-emisie prinsă la umăr. Luo Ji văzu un coridor luminos şi curat, dar complet pustiu, cu excepţia a încă două gărzi înarmate de la celălalt capăt, închise uşa, se duse la fereastră şi trase perdelele. Văzu de sus gărzile înarmate până în dinţi care erau postate peste tot la intrarea în spital şi două vehicule militare verzi parcate în faţă. Cu excepţia personalului medical îmbrăcat în alb care se plimba de colo-colo, nu mai văzu pe nimeni. Se uită mai atent şi observă că pe acoperişul clădirii de vizavi erau doi bărbaţi care monitorizau împrejurimile cu binocluri, înarmaţi cu puşti cu lunetă şi avu, instinctiv, convingerea că mai existau asemenea lunetişti şi pe acoperişul clădirii în care se afla.

Gărzile nu făceau parte din poliţie. Păreau militari. Îl chemă pe Shi Qiang.

— Spitalul beneficiază de securitate întărită, nu-i aşa? întrebă el.

— Da.

— Şi dacă ţi-aş cere să renunţi la toate gărzile de securitate, ce s-ar întâmpla?

— Ţi-am îndeplini ordinul. Dar te sfătuiesc să nu faci asta. În acest moment este periculos.

— De ce departament aparţii? Care e sarcina ta?

— Sunt de la Departamentul de Securitate al Apărării Planetare şi sunt aici să te protejez.

— Dar eu nu mai sunt Cel cu Faţa la Zid. Sunt un cetăţean obişnuit şi dacă viaţa mea ar fi în pericol, sarcina de a mă apăra ar fi de competenţa poliţiei normale. De ce încă mă bucur de acest grad de protecţie din partea

securităţii de apărare planetară? Şi de ce pot să-i alung sau să-i chem când am chef? Cine mi-a dat puterea asta?

Lui Shi Qiang îi pierise orice expresie de pe chip, ca o mască de cauciuc:

— Astea sunt ordinele pe care le-am primit.

— Atunci… unde este Kent?

— Afară.

— Cheamă-l aici!

Kent îşi făcu apariţia puţin după ce Shi Qiang plecă. Comportamentul său revenise la nivelul de curtoazie al unui oficial ONU:

— Doctore Luo, voiam să amân vizita mea până când v-aţi fi întremat complet.

— Cu ce te ocupi acum?

— Sunt contactul dumneavoastră permanent cu Consiliul de Apărare Planetară.

— Dar nu mai sunt Cel cu Faţa la Zid! strigă Luo Ji.

Apoi întrebă:

— Proiectul Celor cu Faţa la Zid a fost făcut public?

— În întreaga lume.

— Şi faptul că am refuzat să fiu unul dintre Cei cu Faţa la Zid?

— Desigur, s-a menţionat şi asta.

— Ce s-a spus, mai exact?

— Destul de simplu: „După încheierea sesiunii speciale a ONU, Luo Ji a declarat că refuză poziţia şi misiunea Celui cu Faţa la Zid."

— Atunci ce mai cauţi aici?

— Sunt contactul dumneavoastră permanent.

Luo Ji se uită la el în gol. Kent păru că poartă aceeaşi mască de cauciuc ca Shi Qiang. Era impenetrabil.

— Dacă asta e tot, eu plec. Odihnă plăcută! Puteţi să mă chemaţi oricând, zise Kent şi dădu să plece.

Însă tocmai când voia să iasă pe uşă, Luo Ji îi ceru să se oprească.

— Vreau să mă întâlnesc cu secretarul general.

— Agenţia responsabilă pentru coordonarea şi executarea Proiectului Celor cu Faţa la Zid este Consiliul

de Apărare Planetară. Liderul suprem este preşedintele prin rotaţie al CAP. Secretarul general al ONU nu are nicio autoritate directă asupra CAP.

Luo Ji stătu pe gânduri.

— Tot aş vrea să mă întâlnesc cu secretarul general. Ar trebui să am puterea de-a face asta.

— Foarte bine. Aşteptaţi un moment.

Kent părăsi încăperea, dar se întoarse curând şi spuse:

— Secretarul general vă aşteaptă la dumneaei în birou. Mergem?

Pe parcursul drumului spre biroul secretarului general de la etajul 34 al Clădirii Secretariatului, Luo Ji fusese sub o securitate atât de sporită, încât se simţea închis într-un seif mobil. Biroul era mai mic decât îşi imaginase şi era mobilat simplu. Steagul ONU din spatele biroului ocupa şi el destul de mult loc. Say se ridică să-l întâmpine.

— Doctore Luo, aş fi vrut să vă vizitez la spital ieri, însă, vedeţi…

Arătă teancul de hârtii de pe birou, unde singura tuşă personală era un suport de creioane din bambus, frumos executat.

— Doamnă Say, mă aflu aici să reiterez declaraţia pe care v-am făcut-o la încheierea întrunirii, zise el.

Say încuviinţă, dar nu spuse nimic.

— Vreau să plec acasă. Dacă sunt în pericol, vă rog să anunţaţi Departamentul de Poliţie al oraşului New York şi să le cereţi celor de acolo să se ocupe de siguranţa mea. Sunt doar un cetăţean obişnuit. N-am nevoie de protecţia CAP.

Say încuviinţă din nou:

— Putem face asta, desigur, dar vă sfătuiesc să acceptaţi protecţia actuală, fiindcă este mai specializată şi mai de încredere decât NYPD.

— Vă rog să-mi răspundeţi sincer! Sunt în continuare Cel cu Faţa la Zid?

Say se întoarse la birou. Se aşeză lângă steagul ONU şi-i zâmbi imperceptibil lui Luo Ji:

— Dumneavoastră ce credeţi?

Apoi îl invită să ia loc pe canapea.

Zâmbetul subtil de pe chipul lui Say îi era familiar. Îl văzuse pe chipul atacatorului şi în viitor urma să-l vadă în ochii şi pe feţele tuturor celor pe care avea să-i întâlnească. Avea să fie recunoscut ca „Zâmbetul pentru Cel cu Faţa la Zid” şi să devină tot atât de celebru ca zâmbetul *Mona Lisei* sau ca rânjetul motanului de Cheshire. Zâmbetul lui Say îl linişti şi era prima oară când se simţea cu adevărat relaxat de când se ridicase în picioare la tribună şi anunţase lumea întreagă că el era unul dintre Cei cu Faţa la Zid. Se aşeză încet pe canapea şi înainte să se simtă confortabil înţelese cum stăteau lucrurile.

Dumnezeule!

Îi luă doar o clipă să înţeleagă adevărata natură a statutului său ca Cel cu Faţa la Zid. Aşa cum spusese Say: înainte ca misiunea să le fie încredinţată, cei care urmau s-o îndeplinească n-avuseseră cum să fie consultaţi. Iar după ce misiunea şi identitatea Celui cu Faţa la Zid fuseseră acordate, nu mai puteau fi refuzate sau abandonate. Imposibilitatea nu se datora vreunei constrângeri impuse individului, ci faptului că logica rece, necesară prin însăşi natura acestui proiect, impunea ca atunci când cineva devenea Cel cu Faţa la Zid să se ridice imediat un ecran invizibil şi impenetrabil între el şi oamenii obişnuiţi, care-i transforma fiecare acţiune într-una plină de semnificaţii. Asta însemnau, de fapt, zâmbetele adresate Celor cu Faţa la Zid:

De unde ştim noi că n-aţi început deja să lucraţi?

Înţelese acum că Cei cu Faţa la Zid aveau o misiune mult mai stranie decât orice alt om din istorie; de o logică rece şi perversă, dar la fel de necruţătoare ca lanţurile lui Prometeu. Era un blestem ce nu putea fi ridicat şi celor cu Faţa la Zid le era imposibil să rupă vraja doar prin forţele proprii. Oricât s-ar fi luptat, totalitatea eforturilor avea să fie salutată cu zâmbetul specific şi impregnată de semnificaţia Proiectului Celor cu Faţa la Zid:

De unde ştim noi că n-aţi început deja să lucraţi?

Sufletul îi fu cuprins de o furie incontrolabilă, cum nu mai simţise vreodată. Îşi dorea să urle isteric, să-i zică vreo două lui Say despre mama ei şi despre mama lui ONU, şi despre mamele tuturor delegaţilor de la sesiunea specială şi de la CAP, şi despre mamele întregii rase umane şi, nu în ultimul rând, despre mamele inexistente ale trisolarienilor. Îi venea să sară-n sus şi-n jos şi să spargă lucruri, să dărâme teancul de hârtii, globul şi suportul pentru creioane din bambus de pe biroul lui Say, apoi să sfâşie steagul albastru în bucăţele... Dar până la urmă înţelese unde era, se controlă şi se ridică în picioare doar ca să cadă la loc pe canapea.

— De ce am fost ales? începu Luo Ji, acoperindu-şi faţa cu mâinile. În comparaţie cu ceilalţi trei, nu am calificările necesare. N-am talent şi nici experienţă. Nu ştiu cum arată un război, darămite să conduc o ţară. Nu sunt un savant de succes. Sunt doar un profesor universitar care avansează cu greu, compilând nişte pârlite de aşa-zise lucrări ştiinţifice. Sunt un om care trăieşte în prezent. Nu-mi doresc copii şi puţin îmi pasă dacă rasa umană supravieţuieşte... De ce am fost ales?

La sfârşitul pledoariei, se ridicase deja de pe canapea.

Zâmbetul lui Say dispăru:

— Ca să fiu sinceră, doctore Luo, şi noi ne-am mirat. Din cauza asta ai acces la cele mai puţine resurse dintre toţi Cei cu Faţa la Zid. Alegerea ta a fost cel mai controversat pariu din istorie.

— Dar trebuie să existe un motiv pentru care am fost ales!

— Da, însă doar indirect. Nimeni nu ştie adevăratul motiv. Aşa cum am mai spus, trebuie să descoperiţi singur răspunsul la întrebarea asta.

— Atunci cum e cu motivul indirect?

— Îmi pare rău! Nu sunt autorizată să vă spun. Dar cred că veţi afla, atunci când va veni momentul potrivit.

Luo Ji simţi că ajunseseră la capătul conversaţiei, aşa că dădu să plece, dându-şi seama că nu şi-a luat la revedere abia când ajunse în dreptul uşii. Se întoarse. La fel ca în

marea sală de conferinţe, Say încuviinţă zâmbind. Doar că, de data asta, ştia care e semnificaţia zâmbetului.

— E o plăcere să ne întâlnim din nou, zise ea. Dar în viitor, munca dumneavoastră va fi realizată în cadrul CAP, aşa că veţi raporta direct preşedintelui ales prin rotaţie al CAP.

— Nu prea aveţi încredere în mine, nu-i aşa? întrebă Luo Ji.

— Am spus că alegerea dumneavoastră a fost un pariu foarte riscant.

— Atunci aveţi dreptate.

— Am avut dreptate să pariez?

— Nu. Să nu aveţi încredere în mine.

Ieşi din birou fără să-şi ia nici de data asta la revedere. Căzuse din nou în starea de după ce fusese numit Cel cu Faţa la Zid şi începu să rătăcească fără destinaţie. Ajuns la capătul holului, intră într-un lift şi coborî în sala de la parter, apoi ieşi din Clădirea Secretariatului şi ajunse din nou în Piaţa Naţiunilor Unite. Fusese înconjurat mereu de gărzi de securitate şi, deşi îi împinsese iritat de câteva ori, nu se dezlipiseră de el. Îl urmaseră peste tot ca nişte magneţi. Acum era deja miezul zilei şi Shi Qiang şi Kent se îndreptară spre el, traversând piaţa însorită, cerându-i fie să intre înapoi în clădire, fie într-o maşină, şi cât mai repede posibil.

— Niciodată n-o să mai văd lumina zilei, nu-i aşa? îl întrebă pe Shi Qiang.

— Nu-i vorba de asta. Au cercetat împrejurimile, aşa că e relativ sigur aici. Însă sunt mulţi vizitatori care te pot recunoaşte. Mulţimile sunt mai greu de controlat şi probabil nici ţie nu ţi-ar plăcea.

Luo Ji privi în jur. Cel puţin pe moment, nimeni nu acorda atenţie micului lor grup. Se îndreptă spre Clădirea Adunării Generale şi intră repede pentru a doua oară. Scopul lui era clar şi ştia unde trebuia să meargă. Dincolo de balconul pustiu, văzu panoul de vitraliu colorat. Coti la dreapta şi intră în Camera de Meditaţie, închizând uşa ca să-i ţină afară pe Shi Qiang, pe Kent şi pe gărzi.

Când văzu bucata de fier dreptunghiulară a doua oară, primul instinct fu să se arunce în ea cu capul înainte şi să termine totul. În schimb, se întinse pe suprafaţa netedă a minereului şi răcoarea lui îi mai reduse iritarea din minte. Simţi cu trupul duritatea sa şi, straniu, se gândi la o problemă pe care le-o dăduse profesorul de fizică din liceu: Cum poţi face o bucată de marmură tot atât de moale ca o saltea Simmons? Răspunsul: Sapă o adâncitură în marmură de dimensiunea şi forma unui corp uman. Apoi, când te aşezi acolo, presiunea se va distribui în mod egal şi ţi se va părea extraordinar de moale. Închise ochii şi-şi imagină cum căldura trupului topeşte minereul de fier de sub el şi formează un soi de adâncitură… Treptat, se calmă. După o vreme, deschise ochii şi privi tavanul gol.

Camera de Meditaţie fusese proiectată de Dag Hammarskjőld, al doilea secretar general al ONU, care era de părere că în sediu ar trebui să existe un loc de meditaţie departe de deciziile istorice care se luau în Sala Adunării Generale. Luo Ji nu ştia care şef de stat sau ambasador la ONU chiar meditase aici, dar când Hammarskjőld murise în 1961 nu-şi imaginase că unul dintre Cei cu Faţa la Zid avea să viseze cu ochii deschişi aici.

Luo Ji simţi că este atras din nou într-o capcană logică şi fu convins că nu poate renunţa.

Aşa că-şi concentră atenţia asupra puterii pe care o avea. Cel mai puţin dotat membru dintre Cei cu Faţa la Zid, spusese Say, dar va fi totuşi capabil să facă uz de o cantitate teribilă de resurse. Şi, ce era mai important, nu trebuia să justifice în faţa nimănui cum voia să le folosească. De fapt, o parte importantă a mandatului său consta în acţiuni din care ceilalţi să nu înţeleagă nimic, ba mai mult, să facă tot posibilul să creeze cât mai multe neînţelegeri. Nu se mai întâmplase aşa ceva niciodată în istoria umanităţii! Poate doar monarhii absoluţi din vechime să fi fost în stare să facă tot ce-şi doreau, dar chiar şi ei, până la urmă, erau nevoiţi să dea socoteală pentru acţiunile lor.

Dacă tot ce-mi mai rămâne este puterea asta ciudată, de ce să nu mă folosesc de ea? îşi spuse Luo Ji şi se ridică. După un scurt moment de gândire, se hotărî care avea să fie următorul pas.

Se dădu jos de pe patul tare de piatră, deschise uşa şi ceru să-l vadă pe preşedintele CAP.

În acel moment, şeful era un rus pe nume Garanin, un om bătrân, corpolent şi cu barbă albă. Biroul preşedintelui era la un etaj mai jos de cel al secretarului general. Când intră Luo Ji, tocmai le cerea să plece câtorva vizitatori, din care jumătate erau în uniforme.

— Ah, doctore Luo! Am auzit c-aţi întâmpinat câteva probleme minore, aşa că nu m-am grăbit să vă contactez.

— Ce fac ceilalţi trei membri ai Celor cu Faţa la Zid?

— Sunt ocupaţi cu crearea unor departamente de stat-major, o sarcină pe care v-aş recomanda-o imediat. Vă voi trimite nişte consilieri să vă asiste în primele etape.

— N-am nevoie de un departament de stat-major.

— Nu? Dacă consideraţi că este mai bine aşa… Dacă vreţi îl putem organiza oricând.

— Aveţi o hârtie şi un creion?

— Sigur că da.

Luo Ji se uită la hârtie şi întrebă:

— Domnule preşedinte, aţi visat vreodată?

— Ce anume?

— De exemplu, aţi visat vreodată că sunteţi într-un loc perfect?

Garanin scutură din cap zâmbind crispat:

— Abia am venit de la Londra ieri. Am muncit tot timpul călătoriei şi când am sosit, am dormit mai puţin de două ore, după care a trebuit să mă apuc repede de treabă. Când se termină şedinţa obişnuită a CAP, trebuie să zbor la Tokyo… Toată viaţa mea este pe fugă şi nu stau acasă mai mult de trei luni pe an. Aşa că la ce mi-ar folosi un asemenea vis?

— Visez o mulţime de asemenea locuri. L-am ales pe cel mai frumos.

Luo Ji luă un creion şi începu să deseneze pe hârtie.

— Nu e colorat, dar vă puteţi imagina. Vedeţi vârfurile înzăpezite de munţi de-aici? Sunt abrupte ca nişte săbii ale zeilor sau ca nişte colţi ai pământului şi strălucesc cu o lumină argintie şi satinată pe fundalul cerului albastru. Absolut uluitor…

— Ah! spuse Garanin, privind foarte atent. Este un loc foarte rece.

— Greşit! Pământul de sub cuşmele de zăpadă nu trebuie să fie rece. Este un climat subtropical. Asta este important! În faţa munţilor este un lac mare şi apa este mai albastră decât cerul, tot atât de albastră ca ochii soţiei dumneavoastră…

— Ochii soţiei mele sunt negri.

— Ei bine, apa lacului este de un albastru atât de închis, încât pare neagră. Este şi mai frumoasă. În jurul lacului sunt petice de pădure şi de pajişti, dar amintiţi-vă că trebuie să existe ambele, nu doar una dintre ele. Acesta este locul: vârfuri înzăpezite, un lac, păduri şi pajişti. Şi totul să fie neatins, în stare primară. Când îl vizitezi, să nu-ţi vină să crezi că omul a pus vreodată piciorul pe Terra. Aici, pe iarba care creşte lângă lac, construiţi o casă. Nu trebuie să fie mare, dar trebuie să fie mobilată pentru un trai modern. Stilul poate fi clasic sau modern, dar trebuie să se armonizeze cu împrejurimile naturale. Şi-ar trebui să existe şi câteva facilităţi indispensabile – fântâni cu apă curentă, o piscină – astfel ca proprietarul să ducă o viaţă confortabilă, aşa, ca aristocraţii.

— Şi cine va fi proprietarul?

— Eu.

— Şi ce veţi face acolo?

— Îmi voi trăi viaţa în linişte şi pace.

Luo Ji se aşteptă ca Garanin să răspundă nepoliticos, dar preşedintele se mulţumi să încuviinţeze grav şi spuse:

— După ce voi primi un audit de la comisie, voi proceda la îndeplinire imediat.

— Dumneavoastră împreună cu comisia nu veţi ridica niciun semn de întrebare în legătură cu motivaţia mea?

Garanin ridică din umeri:

— Comisia poate pune în discuţie ce doresc Cei cu Faţa la Zid doar în două situaţii: utilizarea unei cantităţi de resurse care depăşeşte scopul obţinut şi vătămarea vieţilor umane. În afara celor două situaţii, toate întrebările se situează în zona violării spiritului Proiectului Celor cu Faţa la Zid. Şi ca să fiu complet sincer, Tyler, Rey Diaz şi Hines m-au dezamăgit. Urmărindu-le strategiile în ultimele două zile, poţi să-ţi dai imediat seama ce urmăresc cu măreţele lor planuri. Tu eşti diferit. Comportamentul tău este enigmatic. Aşa trebuie să fie Cel cu Faţa la Zid.

— Chiar credeţi că există locul pe care l-am descris?

Garanin zâmbi, clipi şi-i făcu semnul OK:

— Lumea e suficient de mare ca să aibă şi un asemenea loc. Şi, ca să fiu sincer, l-am văzut deja.

— Este minunat, într-adevăr! Şi vă rog să vă asiguraţi că o să duc o viaţă demnă de un adevărat aristocrat. Asta face parte din Proiectul Celor cu Faţa la Zid.

Garanin încuviinţă grav.

— Ah, şi încă ceva! Când veţi găsi un loc potrivit, să nu-mi spuneţi niciodată unde este.

Nu, să nu-mi spuneţi! Dacă ştiu unde mă aflu, lumea va deveni la fel de limitată ca o hartă. Dacă nu ştiu, lumea mi se va părea nemărginită.

Garanin încuviinţă din nou, de data asta părând satisfăcut:

— Doctore Luo, mai ai o trăsătură de caracter care descrie perfect conceptul meu despre ce înseamnă să fii Cel cu Faţa la Zid: Proiectul dumneavoastră necesită cea mai mică investiţie dintre toate, cel puţin deocamdată.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci al meu nu va necesita niciodată cea mai mare investiţie.

— Atunci vei fi o adevărată binecuvântare pentru toţi succesorii mei. Banii sunt o mare bătaie de cap... S-ar putea ca departamentele responsabile de execuţie să vă consulte în privinţa unor detalii. În legătură cu casa, în special.

— Ah, da, casa! zise Luo Ji. Am uitat un detaliu foarte important.

— Ascult.

Luo Ji imită ocheada şi zâmbetul lui Garanin.

— Trebuie să aibă şemineu.

După înmormântarea tatălui său, Zhang Beihai se duse din nou cu Wu Yue la docul uscat unde se afla portavionul şi unde construirea *Tang*-ului încetase de tot. Scânteile de sudură dispăruseră din cală şi nicăieri nu erau semne de viaţă pe nava gigantică, scăldată în lumina soarelui de după-amiază. Impresia generală pe care o transmitea era de trecere ireversibilă a timpului.

— A murit, zise Zhang Beihai.

— Tatăl tău a fost unul dintre generalii cei mai înţelepţi ai elitei marine. Dacă ar mai fi printre noi, nu m-aş mai împotmoli atât de rău, spuse Wu Yue.

Zhang Beihai zise:

— Defetismul tău s-a format pe fundamentul raţiunii sau, cel puţin, ăsta este raţionamentul tău, aşa că nu cred că există cineva care să te înveselească. N-am venit aici ca să mă scuz, Wu Yue. Ştiu că nu mă urăşti din cauza asta.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc, Beihai! M-ai salvat!

— Te poţi întoarce în marină. Munca de-acolo ţi se potriveşte.

Wu Yue dădu încet din cap:

— Mi-am înaintat demisia. Ce să fac dacă mă întorc? Construcţia de noi distrugătoare şi de noi fregate s-a oprit şi nu-mi mai găsesc locul în flotă. Şi ce să fac, să stau într-un birou al Comandamentului Flotei? Las-o baltă! Pe lângă asta, nu sunt un soldat prea bun. Un soldat care nu s-ar angaja să lupte decât într-un război cu şanse de câştig nu e suficient de bun pentru meseria asta.

— Nu putem prevedea înfrângerea sau victoria.

— Dar tu crezi în victorie, Beihai! Te invidiez, să ştii, am ajuns chiar să fiu gelos. O încredere ca a ta reprezintă apogeul satisfacţiei pentru un ofiţer în ziua de azi. Eşti cu adevărat fiul tatălui tău.

— Şi ce planuri ai?

— Nu. Simt că mi s-a sfârşit viaţa.

Wu Yue arătă spre vasul *Tang* din depărtare.

— La fel ca a lui. S-a sfârşit înainte de-a fi lansat pe apă.

Din direcţia şantierului naval se auzi un huruit stins şi portavionul *Tang* începu să se mişte încet. Pentru a elibera docul, trebuia scos pe apă înainte de termen şi remorcat la un alt doc pentru demolare. Când prora cu unghiuri ascuţite a portavionului *Tang* tăie apele mării, Zhang Beihai şi Wu Yue simţiră o urmă de mânie în carena masivă. Intră repede în mare, stârnind valuri uriaşe care legănară celelalte bărci din port, de parcă l-ar fi salutat cu respect. *Tang* alunecă uşor în apă, bucurându-se tăcut de îmbrăţişarea mării. În scurta şi eşuata lui carieră, nava gigantică întâlnise măcar o dată apele oceanului.

În lumea virtuală a celor *Trei Corpuri* era o noapte profundă. În afară de sclipirile luminii stelelor, totul era cufundat într-o întunecime de cerneală neagră, chiar şi orizontul era invizibil, iar pământul pustiu şi cerul se împleteau în întuneric.

— Administratorule, iniţiază o Eră Stabilă! Nu vezi c-avem şedinţă? se auzi o voce, strigând.

Glasul administratorului păru să vină din ceruri:

— Nu pot! Era este coordonată aleatoriu conform modelului de bază şi nu poate fi setată din exterior.

Din întuneric se auzi un alt glas:

— Atunci măreşte viteza şi găseşte nişte lumină stabilă de zi. N-o să-ţi ia prea mult.

Lumea fu străfulgerată. Sorii zburară peste bolta cerului şi nu după mult timp totul reveni la normal. Un soare stabil lumina lumea.

— Bine. Nu ştiu cât va dura chestia asta, spuse administratorul.

În sălbăticia înconjurătoare, soarele strălucea peste un grup de oameni, printre care erau şi câteva feţe cunoscute: regele Wen de Zhou, Newton, Von Neumann, Aristotel, Mozi, Confucius şi Einstein. Împrăştiaţi ici-acolo, toţi se uitau la Qin Shi Huang care stătea în picioare pe o stâncă, cu o sabie pe umeri.

— Nu sunt singur! zise el. Vă vorbeşte conducerea de bază a celor şapte.

— N-ar trebui să vorbeşti despre o nouă conducere înainte să fie stabilită, spuse cineva şi se creă rumoare printre ceilalţi.

— Destul! zise Qin Shi Huang, chinuindu-se să ridice sabia. Deocamdată, să lăsăm la o parte controversa asupra conducerii şi să ne întoarcem la chestiuni mai presante. Ştim cu toţii de lansarea Proiectului Celor cu Faţa la Zid, încercarea umanităţii de a folosi gândirea strategică intimă şi etanşă, care să reziste monitorizării sophonilor. De vreme ce mintea transparentă a Stăpânului nu poate să se strecoare în acel labirint, umanitatea tocmai a recâştigat un avantaj uşor şi Cei patru cu Faţa la Zid reprezintă o ameninţare pentru Stăpânul nostru. Conform rezoluţiei şedinţei noastre offline anterioare, trebuie să lansăm imediat Proiectul Spărgătorilor de Zid.

După aceste cuvinte se lăsă tăcerea şi nimeni nu obiectă.

Apoi, Qin Shi Huang continuă:

— Vom desemna un Spărgător de Zid pentru fiecare membru din Cei cu Faţa la Zid. La fel ca ei, Spărgătorii de Zid vor fi autorizaţi să consume toate resursele organizaţiei, dar cea mai importantă resursă vor fi sophonii, care vor dezvălui în totalitate fiecare acţiune a Celor cu Faţa la Zid. Singurul secret va fi reprezentat de gândurile lor. Misiunea Spărgătorilor va fi, prin urmare, să analizeze acţiunile deschise şi clandestine ale Celor cu Faţa la Zid, cu ajutorul sophonilor, şi să descifreze adevărata natură a scopurilor strategice, imediat ce va fi posibil. Conducerea va desemna acum Spărgătorii de Zid.

Qin Shi Huang îşi întinse sabia şi, de parcă ar fi conferit titlul de cavaler, atinse umărul lui Von Neumann:

— Eşti Primul Spărgător de Zid, spuse. Eşti Spărgătorul de Zid pentru Frederick Tyler.

Von Neumann îngenunche şi-şi puse mâna stângă pe umărul drept, în semn de salut:

— Accept misiunea!

Qin Shi Huang atinse cu sabia umărul lui Mozi:
— Eşti cel de-al Doilea Spărgător de Zid. Eşti Spărgătorul de Zid pentru Manuel Rey Diaz.
Mozi nu îngenunche, dar rămase drept şi încuviinţă trufaş:
— Voi fi primul care va sparge un zid!
Sabia atinse umărul lui Aristotel:
— Eşti cel de-al Treilea Spărgător de Zid. Eşti Spărgătorul de Zid pentru Bill Hines.
Nici Aristotel nu îngenunche, dar îşi scutură roba şi spuse gânditor:
— Da, sunt singurul care poate sparge acel zid!
Qin Shi Huang întoarse sabia spre propriul umăr şi aruncă o privire peste mulţime:
— Perfect. Acum avem Spărgători de Zid. Voi, la fel ca Cei cu Faţa la Zid, reprezentaţi elita elitelor. Stăpânul fie cu voi! Ajutaţi de hibernare, veţi începe lunga călătorie până la sfârşitul zilelor împreună cu Cei cu Faţa la Zid.
— Nu cred că este necesară hibernarea, zise Aristotel. Îmi pot îndeplini misiunea de Spărgător de Zid înainte să încheiem ciclurile de viaţă normale.
Mozi dădu şi el din cap în semn de aprobare:
— Când o să sparg zidul, îl voi privi în ochi pe Cel cu Faţa la Zid care mi-a fost repartizat şi voi savura din plin imaginea prăbuşirii spiritului său îngrozit şi disperat. Merită să-mi dedic restul vieţii misiunii!
Ultimul Spărgător de Zid îşi declară şi el intenţia de a sparge singur zidul Celui cu Faţa la Zid. Von Neuman spuse:
— Vom demasca urmele ultimelor secrete pe care umanitatea le ascunde de sophoni. Este singurul lucru pe care-l vom mai face pentru Stăpânul nostru, apoi nu vom mai avea niciun motiv să existăm.
— Dar cum rămâne cu Spărgătorul de Zid pentru Luo Ji? zise cineva.
Întrebarea păru să atingă un punct sensibil în sufletul lui Qin Shi Huang. Îşi înfipse sabia în pământ şi se adânci în gânduri. Soarele coborî grăbit către pământ, alungind

umbrele care ajunseră acum până la orizont. Pe la jumătatea drumului, îşi schimbă deodată direcţia şi se ridică şi se prăbuşi de câteva ori peste orizont, ca spatele strălucitor al unei balene care crestează oceanul negru, trăgând vasta sălbăticie şi micul grup de oameni care compuneau lumea dezolantă când spre lumină, când spre întuneric.

— Luo Ji este propriul Spărgător de Zid. Trebuie să afle singur ce ameninţare este pentru Stăpân, zise Qin Shi Huang.

— Ştim sigur că este o ameninţare? întrebă cineva.

— Nu ştiu, dar Stăpânul ştie şi ştia şi Evans. El l-a învăţat pe Stăpân cum să ascundă secretul, şi acum a murit. Nu mai putem afla.

— Deci dintre toţi Cei cu Faţa la Zid, Luo Ji este cea mai mare ameninţare? întrebă ezitant altcineva.

— Nu ştim nici asta. Un singur lucru este clar, spuse Qin Shi Huang, privind bolta cerului care din albastră devenea neagră. Dintre Cei patru cu Faţa la Zid, Luo Ji este singurul în competiţie directă cu Stăpânul.

Şedinţă de lucru, Departamentul Politic al Forţelor Spaţiale

Chang Weisi rămase tăcut mult timp după ce începuse şedinţa, lucru care nu se mai întâmplase până atunci. Urmări cu privirea cele două rânduri de ofiţeri politici de la masa de conferinţe, apoi se uită la distanţa nesfârşită în timp ce lovea uşor cu creionul în masă, un ritm lent care părea să marcheze tempoul gândurilor sale. În cele din urmă, se trezi din propria reverie.

— Tovarăşi, printr-un ordin anunţat ieri de Comisia Militară Centrală, am devenit Comandantul Departamentului Politic al Forţelor Armate. Am acceptat numirea acum o săptămână, dar când stau aici, împreună cu voi, încep să am ezitări. Mi-am dat seama brusc că în faţa mea se află cel mai hărţuit grup de oameni din Forţele Spaţiale şi acum sunt şi eu unul dintre voi. Nu mi-am dat

seama înainte, şi-mi cer iertare în faţa voastră.

Deschise un document pe care şi-l puse în faţă:

— Această parte a şedinţei este neoficială. Tovarăşi, vă invit la un schimb sincer de opinii. Să fim şi noi o dată trisolarieni şi să vorbim deschis unii cu alţii. Este esenţial pentru munca ce ne aşteaptă.

Privirea lui Chang Weisi rătăci pe chipul fiecărui ofiţer o clipă sau două, dar rămaseră cu toţii tăcuţi. Apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin spatele celor aşezaţi la masă.

— Datoria noastră este să construim înăuntrul forţelor armate încrederea că vom câştiga războiul ce va veni. Aşa că vă întreb: noi chiar credem asta? Vă rog să ridicaţi mâinile, cei care aveţi încredere. Şi atenţie: vorbim fără ascunzişuri!

Nimeni nu ridică mâna. Aproape toţi se holbau la masă. Însă Chang Weisi observă că privirea unui bărbat era aţintită în sus: Zhang Beihai.

— Credeţi că victoria este posibilă? continuă. Când spun posibilă, nu mă refer doar la câteva zecimi de procent accidentale, ci la o posibilitate reală, semnificativă.

Zhang Beihai ridică mâna. Era singura.

— Mai întâi, aş vrea să vă mulţumesc pentru sinceritate, spuse Chang Weisi şi se întoarse către Zhang Beihai. Excelent, tovarăşe Zhang! Pe ce se bazează încrederea ta?

Se ridică în picioare, dar Chang Weisi îi făcu semn să stea jos:

— Nu este o şedinţă oficială, spuse el. Este doar o discuţie de la om la om.

Stând încă drept, Zhang Beihai zise:

— Comandante, nu pot să răspund eficient la întrebare în câteva cuvinte, fiindcă procesul de construire a încrederii este lung şi complicat. Mai întâi, aş vrea să remarc mentalitatea eronată din rândul trupelor. Ştim cu toţii că înainte de Criza Trisolariană, am susţinut examinarea viitorului războiului din perspective ştiinţifice şi raţionale şi această gândire s-a perpetuat până în zilele noastre, sprijinită de o inerţie mentală puternică. Este în

special cazul forţei spaţiale de azi, unde mentalitatea a fost exacerbată de afluxul unui mare număr de academicieni şi oameni de ştiinţă. Dacă privim un război interstelar, ce va avea loc peste patru secole, prin mentalitatea asta, nu vom reuşi niciodată să credem în victorie.

— Este ciudat ce ne spune tovarăşul Zhang Beihai, zise un colonel. Încrederea hotărâtă n-ar trebui să se bazeze pe ştiinţă şi raţiune? Nicio încredere nu este solidă, dacă nu se bazează pe fapte obiective.

— Atunci să privim şi dintr-o altă perspectivă ştiinţa şi raţiunea. Să nu uităm că e vorba de propria noastră ştiinţă şi raţiune. Dezvoltarea avansată a trisolarienilor ne spune că ştiinţa noastră nu este decât un copil care culege scoici pe o plajă şi nici măcar n-a văzut oceanul adevărului. Faptele pe care le vedem coordonate de ştiinţă şi de raţiune poate *nu* sunt cele adevărate, obiective. Şi, pentru că aşa stau lucrurile, trebuie să învăţăm să le ignorăm în mod selectiv. Ar trebui să observăm cum se schimbă lucrurile în timp ce se dezvoltă şi să nu renunţăm la viitor prin determinism tehnologic şi prin materialism mecanic.

— Excelent! spuse Chang Weisi şi-i făcu semn să continue.

— Trebuie să construim încrederea în victorie, o încredere care stă la baza datoriei şi a demnităţii militare! Când armata chineză se confrunta în trecut cu un duşman puternic şi condiţii extrem de nefavorabile, îşi stabilea încrederea fermă în victorie cu ajutorul simţului responsabilităţii faţă de popor şi de patrie. Azi, consider că un simţ al responsabilităţii faţă de rasa umană şi de civilizaţia de pe Terra poate stimula o încredere asemănătoare.

— Dar cum să tratăm activitatea ideologică specifică? întrebă un ofiţer. Forţele Spaţiale presupun multe elemente complexe, ceea ce înseamnă că ideologia lor este la fel. Avem o sarcină dificilă de îndeplinit.

— Deocamdată, cred c-ar trebui să începem cu starea mentală a trupelor, spuse Zhang Beihai. Imagine generală: Săptămâna trecută am vizitat trupele de la Forţele Aeriene

şi Navale, care tocmai s-au alăturat unităţii noastre, şi-am descoperit că instrucţia lor de zi cu zi este incredibil de superficială. Imagine de detaliu: Problemele legate de disciplina militară devin din ce în ce mai frecvente. Trebuia să aibă loc trecerea la uniformele de vară, dar mulţi de la cartierul general încă mai poartă uniformele de iarnă. Această stare de spirit trebuie să se schimbe cât mai repede. Iată, Forţa Spaţială se transformă într-o Academie de Ştiinţe. Sigur, nu putem nega că misiunea ei actuală este aceea a unei academii de ştiinţe militare, dar ar trebui să fim conştienţi că suntem o armată, şi mai ales una în stare de război!

Conversaţia a mai continuat un timp, apoi Chang Weisi se întoarse la locul său:

— Vă mulţumesc! Sper că vom fi capabili să mai purtăm astfel de discuţii deschise. Acum, să trecem la subiectele şedinţei noastre oficiale.

În timp ce vorbea, ridică ochii şi remarcă din nou privirea fermă a lui Zhang Beihai, care emana o hotărâre ce-i încălzi puţin inima.

Zhang Beihai, ştiu că ai încredere. Cu un tată ca al tău, ar fi fost imposibil să nu ai. Dar lucrurile nu sunt atât de simple pe cât le descrii. Nu ştiu pe ce se bazează încrederea ta şi nici măcar nu ştiu ce mai presupune ea. La fel ca tatăl tău. L-am admirat, dar trebuie să recunosc că, până la urmă, n-am reuşit să-l descifrez.

Chang Weisi deschise documentul din faţa sa:

— Cercetarea teoriei războiului spaţial este în plin avânt, dar deja a apărut o problemă: Studiul războiului interplanetar trebuie să se fundamenteze pe un anumit nivel de dezvoltare tehnologică, asta este clar. Însă acum, cercetarea de bază abia a început, iar inovaţiile tehnologice se vor realiza într-un viitor îndepărtat. Asta înseamnă că cercetarea noastră nu are nicio susţinere. Cartierul general a revizuit planul în lumina noilor circumstanţe şi a împărţit cercetarea unificată a teoriei războiului spaţial în trei părţi, ca să se adapteze la posibilele niveluri tehnologice pe care umanitatea le-ar

atinge în viitor. Şi anume: o strategie low-tech, o strategie mid-tech şi o strategie high-tech.

În prezent se lucrează atât la definirea celor trei niveluri de tehnologie, cât şi la definirea unui număr mare de parametri pentru fiecare disciplină ştiinţifică, însă cel esenţial va fi viteza şi amplitudinea unei astronave din clasa de zece kilotone.

— Nivelul Low-Tech: Viteza astronavelor atinge de cincizeci de ori a treia velocitate cosmică[20] sau aproximativ opt sute de kilometri pe secundă. Astronavele nu sunt echipate cu un sistem parţial de susţinere a vieţii. În aceste condiţii, raza de luptă e limitată la interiorul Sistemului Solar. Adică până la orbita lui Neptun sau treizeci de AU de la Soare.

— Nivelul Mid-Tech: Viteza astronavelor atinge de trei sute de ori a treia velocitate cosmică sau patru mii opt sute de kilometri pe secundă. Astronavele sunt echipate cu un sistem parţial de susţinere a vieţii. În aceste condiţii, raza de luptă a astronavelor se întinde dincolo de Centura Kuiper şi include tot spaţiul aflat în limita a o mie de AU de la Soare.

— Nivelul High-Tech: Viteza astronavelor ajunge la o mie de ori mai mare decât cea de-a treia velocitate cosmică, adică de şaisprezece mii de kilometri pe secundă, ceea ce reprezintă cinci la sută din viteza luminii. Astronava este complet echipată cu sistem de susţinere a vieţii. În aceste condiţii, raza de luptă se întinde până la Norul Oort[21], cu capacităţi de navigaţie interstelară preliminară.

Defetismul este cea mai mare ameninţare pentru forţele

---

[20] Prima velocitate cosmică este velocitatea iniţială de care un corp are nevoie ca să atingă orbita, a doua velocitate cosmică este valoarea necesară pentru a părăsi atracţia gravitaţională a unui obiect şi a treia velocitate cosmică este valoarea necesară pentru a părăsi Sistemul Solar (n. tr. Joel Martinsen).

[21] Norul Oort este un grup de obiecte din gheaţă dispuse sferic care înconjoară Sistemul Solar la o distanţă de 50.000 până la 100.000 AU şi care este considerat sursa cometelor cu perioadă lungă de apariţie (n. tr. Joel Martinsen).

armate în spaţiu, aşa că lucrătorii politici şi ideologici vor avea o responsabilitate extrem de importantă în forţa spaţială. Departamentele politice din armată vor participa pe deplin la studierea teoriei războiului spaţial pentru a eradica flagelul defetismului şi pentru a garanta orientarea corectă a cercetării.

Cei care sunteţi prezenţi aici astăzi veţi deveni membri ai unui grup operativ pentru teoria războiului spaţial. Deşi vor exista unele suprapuneri printre membrii celor trei ramuri, instituţiile de cercetare sunt independente şi vor fi cunoscute temporar sub numele de Institutul pentru Strategia Low-Tech, Institutul pentru Strategia Mid-Tech şi Institutul pentru strategia High-Tech. La şedinţa de azi, aş vrea să aflu de la fiecare pe care l-aţi alege, ca referinţă pentru următoarea rundă de numiri ale Departamentului Politic. Hai să vedem ce-am ales!

Dintre cei treizeci şi doi de ofiţeri politici de la şedinţă, douăzeci şi patru au ales nivelul low-tech şi şapte au ales mid-tech. Doar un singur ofiţer a preferat nivelul high-tech: Zhang Beihai.

— Se pare că tovarăşul Beihai vrea să se apuce de science-fiction, spuse cineva, stârnind hohote de râs răzleţe.

— Alegerea mea este singura speranţă în victorie. Este singurul nivel de tehnologie care îi oferă umanităţii o şansă să construiască un sistem defensiv eficient pentru Terra şi pentru Sistemul Solar, zise Zhang Beihai.

— N-am ajuns să stăpânim pe deplin nici măcar fuziunea nucleară controlată. Darămite să trimiţi o astronavă de război de zece mii de tone la cinci la sută din viteza luminii? De zece mii de ori mai rapidă decât astronavele de mărimea unui camion din zilele noastre? Nici măcar nu este SF! Este o pură fantezie!

— Dar nu mai avem la dispoziţie încă patru secole? Nu trebuie să uităm de progresul potenţial.

— Progresul în fizica fundamentală e imposibil.

— Noi nu ne-am apropiat nici măcar la un procent din aplicaţiile potenţiale ale teoriilor existente, spuse Zhang

Beihai. Am sentimentul că cea mai importantă problemă este abordarea cercetării de către sectorul tehnologiei. Risipesc prea mult timp şi bani pe tehnologia low-tech. La propulsie, de exemplu, n-are niciun rost să lucrezi la motorul cu fuziune; dar ei nu numai că aruncă pe fereastră sume uriaşe pentru cercetarea şi dezvoltarea lui, ci depun acelaşi efort şi pentru studierea propulsiei chimice de generaţie nouă! Ar trebui să ne concentrăm resursele pe studiul motoarelor cu fuziune şi să trecem direct la dezvoltarea unor motoare fără agent de răcire, sărind peste fuziunea cu agent de răcire. Aceeaşi problemă există şi în alte domenii de cercetare. Ecosistemele etanşe, de exemplu, reprezintă o tehnologie necesară pentru astronavele interstelare, şi una care nu depinde neapărat de teoria fundamentală, dar cercetarea din domeniu este foarte limitată.

Chang Weisi zise:

— Tovarăşul Zhang Beihai a pus cel puţin o întrebare care merită atenţia noastră. Comunităţile militare şi ştiinţifice sunt ocupate să-şi înceapă activitatea, dar nu comunică între ele suficient. Din fericire, ambele părţi conştientizează situaţia şi organizează o conferinţă comună. Comunitatea militară şi cea ştiinţifică şi-au stabilit agenţii specifice pentru întărirea comunicării dintre cele două părţi şi pentru stabilirea unei relaţii interactive între strategia spaţială şi cercetarea ştiinţifică. Următorul pas constă în trimiterea reprezentanţilor militari în diferite zone de cercetare şi implicarea unui grup mare de oameni de ştiinţă în studiul teoriei războiului spaţial. Repet, nu putem să stăm şi s-aşteptăm inovaţiile tehnologice. Trebuie să ne formăm cât mai repede propria strategie ideologică, apoi s-o promovăm în fiecare domeniu.

— Mai departe aş vrea să mă refer la un alt nivel de relaţii: cele dintre Forţele Spaţiale şi Cei cu Faţa la Zid.

— Cei cu Faţa la Zid? întrebă cineva uluit. Vor interveni în activitatea Forţelor Spaţiale?

— Nu am primit nicio informaţie până acum, cu toate că

Tyler a propus să facă o vizită de inspecţie la armată. Însă trebuie să înţelegem că ei au o anumită putere şi orice interferenţă din partea lor poate produce efecte neaşteptate. Trebuie să fim pregătiţi mental pentru asta. Şi, când există o astfel de situaţie, ar trebui să păstrăm un echilibru între Proiectul Celor cu Faţa la Zid şi strategia tradiţională militară.

După şedinţă, Chang Weisi rămase singur în sala de conferinţă, fumând o ţigară. Fumul se contopi cu o rază de soare care strălucea prin fereastră şi păru să ia foc.

Orice s-ar întâmpla, măcar a început, îşi spuse.

Pentru prima oară, Luo Ji simţi că i s-a împlinit visul. Crezuse că Garanin doar se lăudase, – bineînţeles că putea găsi un loc neatins, uimitor, dar era convins că avea să fie diferit de cel pe care şi-l închipuise. Însă când coborî din elicopter, fu ca şi când ar fi păşit într-o lume de vis: vârfurile înzăpezite ale munţilor din depărtare, lacul din faţa lui, pajiştea şi pădurea de lângă lac, toate erau aşezate ca-n schiţa pe care i-o desenase lui Garanin. Şi nici măcar nu îndrăznise să-şi imagineze un asemenea mediu imaculat. Totul părea desprins dintr-o poveste. Aerul proaspăt avea o uşoară aromă dulce, plăcută, şi până şi soarele părea atent să-şi trimită partea cea mai delicată şi sofisticată din strălucire asupra acestui loc. Însă mica proprietate de lângă lac şi vila din mijlocul ei erau extraordinare pe lângă toate celelalte lucruri. Kent, care-l însoţise, îi spusese că vila fusese construită pe la mijlocul secolului al XIX-lea, însă părea mai veche, iar trecerea timpului o făcuse să se armonizeze cu împrejurimile.

— Nu fiţi surprins! Uneori oamenii visează locuri care chiar există, zise Kent.

— Trăieşte cineva aici? întrebă Luo Ji.

— Nu locuieşte nimeni pe o rază de cinci kilometri. Mai încolo sunt câteva sate.

Luo Ji ghici că se aflau undeva în Europa de nord, dar nu întrebă. Kent îl conduse în casă. Cum intră în livingul spaţios, în stil european, Luo Ji zări şemineul, iar lemnul

de arbori fructiferi, aranjat frumos într-o stivă lângă el, răspândea o aromă proaspătă.

— Fostul proprietar al casei vă urează bun venit! Este mândru că unul dintre Cei cu Faţa la Zid va locui aici.

În continuare, Kent îi spuse că vila avea mai multe facilităţi decât cele solicitate: grajduri cu zece cai, pentru că cel mai eficient mod de-a ajunge pe munte era pe jos sau călare; un teren de tenis şi unul de golf; o pivniţă cu sticle cu vin şi, pe lac, o barcă cu motor şi câteva vapoare cu pânze. Sub faţada veche, casa fusese modernizată complet. Fiecare încăpere fusese echipată cu un computer, cu Internet şi televizor cu antenă de satelit şi, în plus, exista o sală de proiecţie digitală. Mai mult, Luo Ji observase un heliport când sosise. Era evident că nu fusese construit în ultima clipă.

— Omul ăsta dispune de bani serioşi.

— Nu numai de bani. Nu vrea să-şi dezvăluie identitatea, dar probabil i-aţi recunoaşte numele dacă l-aţi auzi. A donat terenul acesta Organizaţiei Naţiunilor Unite, un cadou mai mare decât cel al lui Rockefeller. Deci, ca să fie clar, pământul şi proprietatea imobiliară aparţin ONU. Aveţi doar dreptul de reşedinţă. Însă primiţi şi dumneavoastră ceva. Când proprietarul a plecat, a spus că şi-a luat toate obiectele personale şi tot ce-a rămas vă aparţine. Numai tablourile valorează, probabil, o sumă frumuşică.

Kent îl duse pe Luo Ji să facă turul fiecărei încăperi. Observă că proprietarul iniţial avea gusturi rafinate şi mobila din fiecare cameră emana o linişte elegantă. O mare parte din cărţile din bibliotecă erau ediţii vechi în limba latină. Cele mai multe tablouri erau în stil modernist, dar nu păreau neintegrate în atmosfera clasică a încăperilor. Îl surprinse, în mod special, un lucru: absenţa peisajelor, amprenta unei sensibilităţi estetice mature: a atârna tablouri cu peisaje într-o casă din Grădina Edenului era inutil, ca şi cum ai fi turnat o găleată cu apă în ocean.

Luo Ji se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe scaunul încântător de confortabil din faţa şemineului. Întinse mâna

şi atinse un obiect pe care îl ridică şi-l inspectă. O pipă de epitrop, cu ţeavă lungă şi subţire, folosită de înaltele clase sociale. Se uită spre rafturile goale de pe perete şi-şi imagină ce fusese luat.

Apoi intră Kent şi-i prezentă câţiva oameni: menajera, bucătăreasa, şoferul, îngrijitorul de cai şi conducătorul de ambarcaţiuni, care fuseseră cu toţii în slujba fostului proprietar. După plecarea lor, Kent îi prezentă un locotenent-colonel îmbrăcat civil, care era responsabil cu securitatea. După ce plecă şi el, Luo Ji îl întrebă pe Kent unde era Shi Qiang.

— V-a predat gărzilor dvs. de corp şi probabil s-a întors acasă.

— Să-i ia locul tipului care a plecat acum. Cred că va face treabă mai bună.

— Sunt de aceeaşi părere, dar nu vorbeşte limba engleză. I-ar fi greu să îndeplinească sarcinile.

— Atunci aduceţi gărzi din China care să le înlocuiască pe cele de-aici.

Kent încuviinţă şi se duse să îndeplinească ordinul. Luo Ji ieşi din încăpere şi traversă gazonul tuns perfect, până ajunse la un ponton care ducea până în mijlocul lacului. Puse mâinile pe balustrada de la capăt şi privi cum se reflectau vârfurile înzăpezite ale munţilor în oglinda lacului. Înconjurat de aerul dulce şi de lumina soarelui, îşi spuse: „În comparaţie cu viaţa de-acum, ce mai contează cum va fi peste patru secole?”

La dracu’ cu Proiectul Celor cu Faţa la Zid!

— Cum a intrat ticălosul ăla? întrebă în şoaptă cercetătorul de la terminal.

— Cei cu Faţa la Zid pot intra oriunde doresc, şopti vecinul său.

— E destul de plictisitor, nu-i aşa? Presupun că sunteţi dezamăgit, domnule preşedinte, îi spuse doctorul Allen, directorul Laboratorului Naţional Los Alamos, lui Rey Diaz, în timp ce-l conducea pe lângă rândurile de calculatoare.

— Nu mai sunt preşedinte, spuse Rey Diaz sever, în timp

ce supraveghea împrejurimile.

— Acesta este centrul nostru de simulare pentru armele nucleare. Los Alamos are patru astfel de centre şi Lawrence Livermore are trei.

Două obiecte îi atraseră atenţia lui Rey Diaz, care nu i se părură deloc neinteresante. Păreau noi, cu monitoare mari şi console cu o mulţime de butoane frumoase. Se îndreptă să le inspecteze cu atenţie, dar Allen îl trase:

— Este un joc. Terminalele de-aici nu sunt făcute pentru jocuri, aşa c-am adus două pentru relaxare.

Rey Diaz observă alte două obiecte din categoria nu-chiar-neinteresant. Erau transparente, cu o structură complicată şi conţineau un lichid care fierbea. Din nou dădu să se apropie şi, de data asta, Allen scutură din cap zâmbind şi nu-l mai opri:

— Acela este un umidificator. În New Mexico climatul este uscat. Cealaltă maşină este doar un aparat automat de cafea. Mike, toarnă-i o ceaşcă de cafea domnului Rey Diaz… De fapt nu, stai, nu de-acolo. Vă prepar eu o cafea, de cea mai bună calitate, la mine în birou.

Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut lui Rey Diaz era să examineze fotografiile mari alb-negru de pe perete. Îl recunoscu pe omul slăbuţ care purta pălărie şi fuma o pipă: era Oppenheimer. Apoi Allen îi atrase atenţia asupra terminalelor anoste.

— Monitoarele astea sunt învechite, spuse Rey Diaz.

— Dar în spatele lor se află cel mai puternic computer din lume, care funcţionează la treizeci de petaFLOPS[22].

Un inginer veni spre Allen:

— Domnule doctor, AD4453OG este funcţional.

---

[22] petaFLOPS. *FLOPS* este un acronim de la expresia *floating point operations per second* (operaţii în virgulă mobilă pe secundă). FLOPS reprezintă o unitate de măsură a puterii (= a vitezei) de calcul a unui calculator sau sistem de calcul, măsurând numărul maxim de operaţii în virgulă mobilă (de regulă adunări şi înmulţiri), ce sunt executate pe secundă. Unitatea FLOPS e utilizată mai ales în domeniul calculelor ştiinţifice, la care calculul în virgulă mobilă este frecvent folosit. FLOPS nu este unitate SI, dar poate fi apreciat ca o unitate de măsură având mărimea 1/s (n. tr.).

— Excelent!

Inginerul vorbi mai încet:

— Am suspendat modulul de ieşire, zise el, aruncând o privire furişă spre Rey Diaz.

— Dă-i drumul, spuse Allen şi se întoarse spre Rey Diaz:

— Vedeţi, nu ascundem nimic de Cei cu Faţa la Zid.

Apoi Rey Diaz auzi nişte sfâşieturi şi văzu că oamenii de la terminale rup hârtii. Presupuse că distrugeau documente şi murmură:

— Nu aveţi nici măcar un tocător de documente?

Însă apoi realiză că rupeau hârtie nefolosită de copiator.

Cineva strigă:

— Gata!

Toată lumea aclamă şi aruncă hârtiile rupte în aer, iar podeaua plină de resturi semăna şi mai mult cu o groapă de gunoi.

— Este o tradiţie a centrului de simulare. Când a explodat prima bombă atomică, dr. Fermi a aruncat o hârtie ruptă în aer şi, în funcţie de distanţa la care bucăţile au plutit în unda de şoc, a calculat cu precizie energia degajată de bombă. Facem acelaşi lucru la fiecare simulare efectuată.

Rey Diaz îşi scutură bucăţile de hârtie de pe frunte şi umeri şi zise:

— Executaţi teste nucleare în fiecare zi, dar vi se pare atât de uşor de parcă ar fi un joc video. Pentru noi nu-i deloc aşa. Nu avem supercomputere. Noi trebuie să facem teste reale… Facem aceleaşi lucruri, dar până la urmă săracii ajung mereu să fie o bătaie de cap.

— Domnule Rey Diaz, nimeni de-aici nu-i interesat de politică.

Diaz se sprijini de un birou şi se uită mai atent la terminale, dar nu văzu decât şiruri de date şi curbe mişcătoare. Când reuşi, într-un final, să identifice nişte diagrame, erau atât de abstracte că nu reuşi să înţeleagă nimic. Se aplecă spre un alt terminal, iar fizicianul aşezat în faţa lui îşi ridică privirea spre el şi spuse:

— Domnule Preşedinte, dacă vă uitaţi după un nor în

formă de ciupercă, nu e aici.

— Nu sunt preşedinte, repetă Rey Diaz, acceptând cafeaua pe care i-o întindea Mike.

Allen zise:

— Atunci să vorbim despre ce putem face pentru dumneavoastră.

— Proiectaţi o bombă nucleară.

— Sigur. Cu toate că Los Alamos e o instituţie multidisciplinară, am bănuit eu că n-aţi venit aici din alt motiv. Puteţi să-mi daţi mai multe detalii? Ce tip? Ce capacitate?

— CAP o să vă trimită toate specificaţiile tehnice în curând, aşa că o să vă expun doar punctele esenţiale. Capacitate mare, cea mai mare posibilă. Cât de mare o puteţi face. Două sute de megatone, minimum absolut.

Allen îl fixă cu privirea o clipă, apoi îşi coborî capul, cufundat în gânduri:

— Asta ne va lua ceva timp.

— N-aveţi modele matematice?

— Sigur că avem. Avem modele pentru orice, de la obuze de cinci sute de tone până la bombe mari de douăzeci de megatone, de la bombe cu neutron la bombe cu impuls electromagnetic, dar puterea explozivă pe care o cereţi este mult prea mare. Este mai mare de zece ori decât cel mai mare dispozitiv termonuclear din lume. Ar trebui să aibă un detonator cu totul diferit şi alte stadii ale exploziei decât armele nucleare convenţionale. Ar putea chiar să necesite altă structură. Nu avem un model care să se potrivească.

Mai discutară un timp despre planificarea generală a diferitelor proiecte de cercetare şi când veni timpul să plece, Allen spuse:

— Domnule Rey Diaz, ştiu că dispuneţi de cei mai buni fizicieni în cadrul personalului de la CAP. Presupun că v-au informat despre aplicaţiile armelor nucleare în războiul spaţial.

— Îmi puteţi repeta.

— Foarte bine. În războiul spaţial, bombele nucleare ar

putea fi considerate arme cu eficienţă scăzută, fiindcă exploziile nucleare nu produc o undă de şoc în vidul cosmic, ci doar o presiune neglijabilă de la lumina pe care o generează, astfel încât nu au impactul mecanic pe care îl au exploziile din atmosferă. Toată energia lor este eliberată sub formă de radiaţii şi impulsuri electromagnetice şi, cel puţin pentru Terra, scuturile antiradiaţie şi scutul electromagnetic al astronavei reprezintă o tehnologie destul de avansată.

— Şi dacă ţinta este lovită direct?

— Atunci este cu totul altceva. Căldura va fi un factor decisiv şi ţinta se va topi sau chiar se va evapora. Dar o bombă de câteva sute de milioane de tone va fi probabil la fel de mare ca o clădire, şi mi-e teamă că nu va fi uşor să ţintim direct… De fapt, impactul mecanic al armelor nucleare nu se compară cu cel al armelor cinetice; radiaţia lor nu este la fel de intensă ca armele cu fascicul de particule, iar capacitatea de distrugere termică nu se compară cu a laserelor cu raze gamma.

— Dar acele arme nu sunt gata de luptă. Bombele nucleare sunt cele mai puternice arme avansate ale omenirii. Cât despre problemele de performanţă pe care le-aţi menţionat în confruntarea spaţială, există câteva căi de îmbunătăţire. De exemplu, adăugarea unui mediu ambiant în care să se creeze o undă de şoc, aşa cum ai pune rulmenţi într-o grenadă.

— Asta e o idee interesantă. Pregătirea dumneavoastră în domeniul STIM[23] îşi spune cuvântul.

— Am studiat energia nucleară şi-mi plac bombele nucleare. Am un sentiment bun în legătură cu ele.

Allen izbucni în râs:

— Ah, aproape am uitat. Este ridicol să discutăm asemenea lucruri cu Cel cu Faţa la Zid.

Cei doi râseră, dar Rey Diaz deveni deodată serios şi spuse:

— Doctore Allen, la fel ca ceilalţi, trataţi strategia Celor cu Faţa la Zid ca pe ceva misterios. Cea mai puternică

[23] STIM, Ştiinţe, Tehnologie, Inginerie, Matematică (n. tr.).

armă, gata de luptă şi disponibilă în acest moment, este bomba cu hidrogen. Este un lucru foarte normal să ne concentrăm asupra ei, nu? Cred că abordarea mea este cea corectă.

Cei doi se opriră pe poteca liniştită din pădure, pe care veniseră. Allen zise:

— Fermi şi Oppenheimer s-au plimbat pe poteca asta de nenumărate ori. După Hiroshima şi Nagasaki, majoritatea arhitecţilor primei generaţii de arme nucleare şi-au petrecut restul vieţii în mlaştina depresiei. S-ar simţi mai bine dacă ar şti cu ce misiune se confruntă armele nucleare ale umanităţii.

— Indiferent cât de înspăimântătoare ar fi, armele sunt un lucru bun… Dar, ca să ştii, data viitoare când vin, sper să nu vă mai văd aruncând bucăţele de hârtie peste tot. Trebuie să le lăsăm o impresie frumoasă sophonilor.

Keiko Yamasuki se trezi în mijlocul nopţii şi observă că e singură şi că cearşafurile sunt reci. Se ridică, se îmbrăcă şi se duse la uşă. Zări imediat umbra soţului ei în pâlcul de bambuşi din curte, ca de obicei. Aveau case în Anglia şi în Japonia, dar Hines o prefera pe cea din Japonia. Spunea că lumina lunii de la răsărit îi liniştea sufletul. În noaptea asta nu se vedea luna. Bambuşii şi silueta lui îmbrăcată în kimono îşi pierdură cea de-a treia dimensiune şi i se părură nişte simple figurine decupate din hârtie, care atârnă sub stele.

Hines auzi paşii soţiei, dar nu întoarse capul. Keiko purta aceeaşi pantofi şi în Anglia, şi în Japonia, ceea ce era straniu. Nu purta geta[24] nici măcar în oraşul natal. Totuşi, doar aici, şi niciodată în Anglia, îi putea auzi paşii.

— Dragostea mea, nu dormi cum trebuie de zile întregi, zise ea.

Vorbise încet, dar insectele verii se opriră din zumzăit şi liniştea inundă totul, asemenea apei.

Îşi auzi soţul oftând:

— Keiko, nu pot. Nu mă pot gândi la nimic. Serios, nu-mi

[24] Încălţăminte tradiţională japoneză (n. red.).

vine nicio idee.

— Nimănui nu-i vine. Cred că nici nu există un plan final pentru victorie.

Făcu doi paşi înainte, dar încă o separau de Hines câteva tulpini de bambus. Crângul era locul lor de meditaţie şi aici îşi avea izvorul inspiraţia pentru majoritatea lucrărilor de cercetare. Rareori îşi manifestau intimitatea în acest loc sacru, unde se adresau unul altuia cu mult respect, aşa cum se cuvine într-o atmosferă care era vizibil impregnată de filosofia orientală.

— Bill, trebuie să te relaxezi! E suficient că te străduieşti cât poţi!

Hines se întoarse, dar în întunericul din crâng nu-i distinse chipul:

— Cum e posibil? Cu fiecare pas pe care-l fac, consum o cantitate uriaşă de resurse.

— Atunci de ce nu adopţi abordarea asta? răspunse repede Keiko.

Probabil se gândise mult la problemă.

— Alege o direcţie care va oferi ceva benefic când va fi pusă în practică, chiar dacă munca ta nu va fi încununată de succes.

— Keiko, fix la asta m-am gândit. Iată ce-am hotărât să fac: Chiar dacă nu-s în stare să vin cu un plan, pot să-i ajut pe alţii să se gândească la unul.

— Care alţii? Cei cu Faţa la Zid?

— Nu. Nici ei nu se descurcă mai bine ca mine. Mă refer la urmaşii noştri. Keiko, te-ai gândit vreodată la asta? Rezultatul evoluţiei biologice naturale are nevoie de cel puţin douăzeci de mii de ani pentru a se manifesta, dar civilizaţia umană are doar cinci mii de ani de istorie, iar civilizaţia tehnologică modernă doar două sute. Asta înseamnă că studiul ştiinţei moderne de azi este realizat de creierul unui om primitiv.

— Vrei să foloseşti tehnologia pentru accelerarea evoluţiei creierului?

— S-a studiat deja creierul uman şi ar trebui să depunem mai multe eforturi pentru dezvoltarea lui la un nivel la care

să se ocupe de sistemul de apărare planetară. Dacă lucrăm din greu un secol sau două, am putea să mărim inteligenţa umană şi să permitem ştiinţei viitorului să se elibereze din strânsoarea sophonilor.

— Inteligenţa este un termen vag în domeniul nostru. Ce anume…

— Mă refer la inteligenţă în sensul larg al cuvântului. Nu numai la înţelesul tradiţional care se referă la gândirea logică, ci şi la capacitatea de învăţare, la imaginaţie şi inovaţie. Şi la capacitatea de-a acumula bun-simţ şi experienţă, în timp ce ne păstrăm vitalitatea intelectuală. Şi creşterea anduranţei mentale, care să îi permită unui creier să gândească continuu, fără să obosească. Putem să luăm în consideraţie chiar şi posibilitatea eliminării somnului. Şi aşa mai departe.

— De cât timp e nevoie? Ai măcar o idee vagă?

— Nu. Nu încă. Poate că mintea poate fi conectată la un computer, care să folosească puterea de calcul pentru amplificarea inteligenţei umane. Sau poate reuşim să obţinem o interfaţă directă între creiere şi să combinăm gândurile unor persoane diferite. Sau să le moştenim amintirile. Însă orice cale am alege pentru creşterea inteligenţei umane, trebuie să începem mai întâi de la o înţelegere fundamentală a mecanismelor creierului.

— Şi acesta este fix domeniul nostru de interes.

— Continuăm aceeaşi carieră. Singura diferenţă e că putem folosi resurse uriaşe pentru a duce totul la bun sfârşit.

— Iubitule, sunt fericită, sincer! Sunt fascinată! Ar mai fi un lucru. Ca Cel cu Faţa la Zid, nu crezi că planul este puţin cam…

— Cam indirect? Tot ce-i posibil. Dar gândeşte-te, Keiko! Civilizaţia umană, în fond, se rezumă la oameni. Dacă începem să-i elevăm, nu înseamnă că e un plan cu bătaie lungă? Şi, pe urmă, ce altceva aş putea face eu?

— Bill, eşti un om minunat!

— Gândeşte-te puţin! Dacă transformăm neuroştiinţa şi cercetarea proceselor de gândire într-un proiect de

inginerie mondial şi dacă investim o cantitate inimaginabil de mare de bani, cât va trebui să aşteptăm succesul?

— Un secol, mai mult sau mai puţin.

— Hai să fim sceptici şi să zicem două secole. Atunci oamenii foarte inteligenţi tot vor mai avea două secole la dispoziţie. Şi dacă vor folosi un secol pentru dezvoltarea ştiinţei fundamentale şi unul pentru transformarea teoriilor în tehnologie…

— Chiar dacă dă greş, vom fi făcut ce ne doream.

— Keiko, urmează-mă până la sfârşitul zilelor! murmură Hines.

— Da, Bill! Avem tot timpul.

Insectele din crâng păreau să se fi obişnuit cu prezenţa lor şi-şi reluară zumzăitul muzical. Apoi, când o boare plăcută trecu prin bambus şi stelele de pe cerul nopţii străluciră printre spaţiile dintre frunze, corul insectelor răsună de parcă ar fi izvorât chiar din stele.

Era a treia zi a primei Audieri a Proiectului Celor cu Faţa la Zid. Rey Diaz şi Hines vorbiseră despre prima fază a proiectelor lor, apoi fuseseră puse într-o discuţie preliminară de către reprezentanţii membrilor permanenţi ai CAP.

În jurul unei mese mari şi curbate din fosta sală a Consiliului de Securitate erau aşezaţi reprezentanţii, iar Cei trei cu Faţa la Zid stăteau la o masă dreptunghiulară din centru.

Rey Diaz şi Hines îşi trimiseseră planurile la audierea anterioară, dar Tyler întârziase prima dezvăluire până la sesiunea de faţă, iar reprezentanţii erau foarte curioşi să afle detalii.

Tyler începu cu o scurtă introducere:

— Trebuie să înfiinţez o forţă armată în spaţiu, care se va alătura flotei Terrei şi va fi sub comanda mea.

După propoziţia asta, doi dintre Cei cu Faţa la Zid ridicară mâinile.

— Domnul Hines şi cu mine am fost acuzaţi că folosim prea multe resurse pentru planurile noastre, interveni Rey

Diaz. Dar este chiar absurd. Domnul Tyler vrea să aibă propria forţă spaţială!

— N-am spus că este o forţă spaţială, zise Tyler calm. Intenţia nu era să construim astronave de război sau astronave uriaşe, ci să înfiinţăm o flotă de nave de luptă. Fiecare va avea aproximativ dimensiunile unui avion de luptă terran şi va transporta un singur pilot. Vor fi ca nişte ţânţari în spaţiu, aşa că l-am poreclit: „planul roiului de ţânţari”. Formaţiunea trebuie să fie cel puţin egală cu dimensiunile Flotei Trisolariene invadatoare. O mie de astronave.

— Aţi ataca o astronavă trisolariană cu un ţânţar? N-ar ridica nicio sprânceană, spuse dispreţuitor un membru din comisia de audiere.

Tyler ridică un deget:

— Nu şi dacă fiecare ţânţar va fi echipat cu o bombă cu hidrogen din clasa de o sută de megatone. Aşa că am nevoie de tehnologia de vârf a ultimei superbombe… Nu mă refuzaţi imediat, domnule Rey Diaz. De fapt, n-aveţi cum să mă refuzaţi. Conform principiilor Proiectului Celor cu Faţa la Zid, tehnologia nu este proprietate intelectuală. Odată dezvoltată, am dreptul s-o rechiziţionez.

Rey Diaz se uită la el:

— Întrebarea mea este: vreţi să-mi copiaţi planul?

Tyler zâmbi sardonic:

— Dacă planul Celui cu Faţa la Zid poate fi copiat, mai este el un Cel cu Faţa la Zid?

— Ţânţarii nu zboară prea departe, zise Garanin, preşedintele prin rotaţie al CAP. Aceste nave spaţiale de jucărie se pot angaja în luptă doar aproape de orbita planetei Marte.

— Ai grijă! Următoarea lui cerere va fi pentru un portavion spaţial, spuse Hines, chicotind.

Tyler răspunse cu aplomb:

— Ar fi inutil. Navele de luptă se pot constitui într-o reţea care să transforme un întreg escadron într-o singură entitate; un grup de ţânţari care să acţioneze ca un portavion spaţial şi care să fie propulsat de un motor

extern sau de motoarele unei mici porţiuni ale navelor de luptă membre. La viteza de croazieră, grupul va avea capacităţi de navigaţie spaţială pe distanţe lungi asemănătoare astronavelor mari. Odată ajunsă pe câmpul de luptă, uriaşa entitate se va dezasambla şi va intra în bătălie ca o flotă de nave de luptă independente.

— Grupul dvs. De ţânţari va avea nevoie de ani întregi ca să ajungă la zona de apărare a perimetrului Sistemului Solar. Un pilot de luptă nu poate călători atâta timp într-o carlingă ce nu-i permite nici să se ridice în picioare. Şi unde ar fi loc pentru alimente într-o navă atât de mică? întrebă cineva.

— Hibernare, zise Tyler. Vor trebui să intre în hibernare. Planul meu se bazează pe două tehnologii: superbombe în miniatură şi unităţi de hibernare tot în miniatură.

— Hibernarea câţiva ani într-un sicriu metalic, apoi trezirea, doar pentru lansarea unui atac sinucigaş. E clar că munca unui pilot-ţânţar nu e de invidiat, zise Hines.

Entuziasmul lui Tyler dispăru şi rămase tăcut o clipă. Apoi încuviinţă:

— Aşa este. Găsirea unor piloţi este partea cea mai grea din planul roiului de ţânţari.

Detaliile planului lui Tyler fură distribuite membrilor sesiunii de audiere, dar nimeni nu manifestă niciun interes pentru alte discuţii. Preşedintele declară şedinţa închisă.

— Luo Ji tot n-a ajuns? întrebă un reprezentant american iritat.

— Nu vine, spuse Garanin. A declarat că autoizolarea şi neparticiparea la audierea CAP fac parte din planul lui.

Când auziră, participanţii începură să şuşotească între ei. Unii părură iritaţi, alţii zâmbiră enigmatic.

— E un ratat, un pierde-vară! zise Rey Diaz.

— Şi *dumneavoastră* ce sunteţi? întrebă Tyler jignitor, deşi planul său, roiul de ţânţari, se baza pe tehnologia superbombei cu hidrogen a lui Rey Diaz.

Hines spuse:

— Aş vrea mai degrabă să-mi exprim aprecierea pentru dr. Luo. El se cunoaşte pe sine şi-şi ştie aptitudinile, aşa că

nu vrea să risipească inutil resurse. Se întoarse politicos spre Rey Diaz: Cred că domnul Rey Diaz ar trebui să înveţe ceva de la el.

Înţeleseseră cu toţii că Tyler şi Hines nu-l apărau pe Luo Ji, numai că duşmănia lor faţă de Rey Diaz era, prin comparaţie, mult mai profundă.

Garanin bătu cu ciocănaşul în masă:

— În primul rând, cuvintele Celui cu Faţa la Zid, Rey Diaz, au întrecut complet măsura. Vă reamintesc că trebuie să le arătaţi respect Celor cu Faţa la Zid. Şi, în mod similar, le transmit lui Tyler şi Hines că vorbele lor au fost nepotrivite în cadrul şedinţei de astăzi.

Hines spuse:

— Domnule Preşedinte, Cel cu Faţa la Zid, Rey Diaz, nu a demonstrat cu planul său decât necioplirea unui soldat. Precum Iranul şi Coreea de Nord, ţara lui a fost supusă sancţiunilor ONU din cauza programului de arme nucleare şi asta i-a creat un complex pervers faţă de bombă. Nu există nicio diferenţă esenţială între programul roiului de ţânţari al domnului Tyler şi planul bombei gigantice cu hidrogen al lui Rey Diaz. Ambele sunt nişte dezamăgiri. Cele două strategii simple îşi vor dezvălui intenţia încă de la început. Niciunul nu a dat dovadă de prudenţa care reprezintă avantajul strategic al Proiectului Celor cu Faţa la Zid.

Tyler replică:

— Domnule Hines, planul dumneavoastră este un soi de vis naiv cu ochii deschişi.

După ce se termină audierea, Cei cu Faţa la Zid se îndreptară spre Camera de Meditaţie, locul lor favorit din sediul ONU. Acum li se părea că încăperea proiectată pentru linişte fusese construită special pentru Cei cu Faţa la Zid. Se adunară acolo şi aşteptară în tăcere, simţind că nu vor face niciodată schimb de gânduri până la începerea războiului. Bucata de minereu de fier zăcea tăcută în mijlocul lor, de parcă le-ar fi absorbit şi le-ar fi colectat gândurile, ca un martor silenţios.

Hines întrebă încet:

— Aţi auzit despre Spărgătorii de Zid?

— OTT tocmai a anunţat pe site-ul public, iar CIA a confirmat ştirea, încuviinţă Tyler.

Cei cu Faţa la Zid se cufundară din nou în tăcere, invocând în minte o imagine a propriului Spărgător de Zid. Era o imagine care avea să le apară de nenumărate ori în coşmaruri, pentru că-n ziua în care ar fi apărut cu adevărat Spărgătorul de Zid, probabil s-ar fi sfârşit viaţa Celui cu Faţa la Zid atribuit lui.

Când Shi Xiaoming îşi văzu tatăl intrând, se trase speriat într-un colţ, dar Shi Qiang se aşeză lângă el fără să scoată un cuvânt.

— Nu-ţi fie frică. N-o să te bat şi nici n-o să te-njur de data asta. N-am energia necesară.

Scoase un pachet de ţigări, luă două şi-i oferi una fiului său. Shi Xiaoming ezită înainte s-o accepte. Şi le aprinseră şi fumară tăcuţi o vreme. Apoi Shi Qiang spuse:

— Am o misiune. Voi pleca din ţară curând.

— Dar cu boala ce faci?

Shi Xiaoming privi fumul şi-i aruncă tatălui său o privire îngrijorată.

— Să vorbim mai întâi despre tine.

Expresia lui Shi Xiaoming deveni rugătoare:

— Tată, voi primi o sentinţă grea pentru asta…

— Pentru orice altă crimă aş fi putut interveni pentru tine, dar lucrurile nu stau aşa acum. Ming, suntem amândoi adulţi. Trebuie să răspundem pentru acţiunile noastre.

Băiatul îşi plecă capul disperat şi trase tăcut un fum din ţigară.

Shi Qiang spuse:

— Sunt pe jumătate vinovat. Nu m-am interesat suficient de tine cât erai mic. Ajungeam în fiecare zi târziu acasă, eram aşa de obosit, încât beam un pahar şi mă duceam să mă culc. Nu veneam niciodată la şedinţele cu părinţii de la şcoală şi n-am avut o discuţie serioasă cu tine despre nimic… Şi acum e la fel: Trebuie să răspundem pentru

acţiunile noastre.

Cu lacrimi în ochi, Shi Xiaoming stinse ţigara apăsat pe marginea patului, ca şi cum şi-ar fi stins următoarea jumătate din viaţă.

— Închisoarea e ca o şcoală pentru criminali. Uită de reformare când intri acolo, ai grijă doar să nu te amesteci cu ceilalţi deţinuţi. Şi învaţă cum să te protejezi. Ia astea, zise Shi Qiang şi-i puse o pungă de plastic pe pat.

Înăuntru erau două cartuşe de ţigări ieftine, Yun Yan.

— Şi dacă ai nevoie de orice altceva, o să-ţi trimită mama ta.

Shi Qiang se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse spre fiul său:

— Ming, nu-i exclus să-l vezi pe tatăl tău din nou. Atunci vei fi mai bătrân decât mine şi vei înţelege ce-i în sufletul meu acum.

Prin fereastra mică a uşii, Shi Xiaoming îşi urmări tatăl ieşind din centrul de detenţie. De la spate părea foarte bătrân.

Într-o epocă când anxietatea cuprinsese totul, Luo Ji părea cel mai relaxat om de pe planetă. Se plimba pe lângă lac sau cu barca, punea bucătarul să-i prepare din ciupercile pe care le culegea şi peştele pe care-l prindea tot felul de delicatese gustoase, răsfoia colecţia bogată din bibliotecă şi, când se sătura de toate astea, ieşea afară şi juca golf cu gărzile. Călărea pe pajişti şi pe poteca din pădure în direcţia vârfului înzăpezit, dar nu se apropiase niciodată de poalele muntelui.

Adesea se aşeza pe o bancă lângă lac şi contempla cum se reflecta muntele în apă, nefăcând şi negândindu-se la nimic. Zilele treceau fără să bage de seamă.

Era singur tot timpul şi nu avea niciun contact cu lumea exterioară. Kent era la conac, dar avea biroul lui mic şi nu-l deranja aproape niciodată. Luo Ji vorbise o singură dată cu ofiţerul care răspundea de securitate, doar pentru a le ordona gărzilor să nu-l urmărească tot timpul şi, dacă erau nevoite s-o facă cu orice preţ, să se asigure că nu-i vede.

Se simţea o barcă pe apă, care plutea încet cu pânzele strânse, fără să ştie unde era ancorată şi încotro pluteşte. Din când în când, amintindu-şi de fosta lui viaţă, era surprins să descopere că, după cele câteva zile petrecute aici, nu putea s-o mai recunoască. Situaţia îl satisfăcea.

Îl interesa în mod special pivniţa cu vinuri. Ştia că sticlele acoperite de praf, aranjate orizontal pe rafturi, conţineau ce era mai bun. Bea în living, în bibliotecă şi uneori chiar pe barcă. Dar niciodată prea mult, doar cât să-l păstreze în starea perfectă, pe jumătate ameţit, pe jumătate lucid. Apoi lua pipa cu ţeava lungă a fostului proprietar şi pufăia după plac.

Nici când ploua şi livingul devenea răcoros, Luo Ji nu aprindea focul în şemineu. Ştia că încă nu era momentul potrivit.

Nu intra pe Internet, dar uneori se uita la televizor. Sărea peste programele de ştiri şi le urmărea pe cele care nu aveau nimic de-a face cu evenimentele curente şi nici măcar cu ziua respectivă. Acest soi de mulţumire încă mai putea fi găsită, deşi devenea din ce în ce mai rară în Epoca de Aur, plină de suişuri şi coborâşuri.

Într-o noapte târzie, o luă razna cu o sticlă de coniac, care după cum zicea pe etichetă, avea vreo treizeci şi cinci de ani. Butonă telecomanda şi sări peste câteva canale de ştiri pe televizorul HD, dar un anunţ în limba engleză îi atrase atenţia. Era vorba despre salvarea unei epave care data de la mijlocul secolului al XVII-lea, un clipper care naviga de la Rotterdam la Faridabad, scufundat în Capul Horn. Printre obiectele pe care scafandrii le scoaseră la suprafaţă de pe epavă se găsea şi un butoiaş cu vin bun, despre care experţii presupuneau că încă este buvabil. Şi nu numai atât, dar după trei secole de conservare pe fundul oceanului, aroma lui ar fi fost incomparabilă. Luo Ji înregistră cea mai mare parte din ştire, apoi îl chemă pe Kent.

— Vreau butoiaşul ăla. Cumpără-l pentru mine, spuse el.

Kent se duse să dea un telefon. Peste două ore îl anunţă pe Luo Ji că preţul butoiaşului era incredibil de mare:

licitaţia începea de la trei sute de mii de euro.

— Suma asta e nimic pe lângă cele de care dispune Proiectul Celor cu Faţa la Zid. Cumpără-l. Face parte din plan.

Şi astfel, Proiectul Celor cu Faţa la Zid produse o a doua expresie după „Zâmbetul pentru Cei cu Faţa la Zid”. Orice era clar absurd, dar trebuia îndeplinit oricum, se numea „parte din planul Celor cu Faţa la Zid” sau, pur şi simplu, „parte din plan”.

Două zile mai târziu, butoiaşul, cu suprafaţa acoperită de scoici, fu aşezat în living-ul din vilă. Luo Ji îi scoase cepul cu ajutorul unui dispozitiv conceput special pentru butoiaşele din lemn, pe care-l găsise în pivniţă, şi reuşi să-şi toarne primul pahar. Lichidul avea o culoare atrăgătoare de verde smarald. Îl mirosi, apoi duse paharul la buze.

— Doctore, asta face parte tot din plan? întrebă Kent încet.

— Sigur. Face parte din plan.

Luo Ji era pe punctul de-a bea, dar văzu oameni prin living şi strigă:

— Afară! Ieşiţi cu toţii afară!

Kent şi ceilalţi nu se clintiră.

— Să ieşiţi afară face parte din plan. Afară!

Se uită încruntat la ei. Kent scutură din cap şi-i conduse pe ceilalţi afară.

Luo Ji sorbi puţin. Deşi se străduise să se convingă că aroma era divină, nu mai avu curajul să ia încă o înghiţitură. Însă acea unică înghiţitură avu consecinţe dramatice. În noaptea aceea avu diaree şi vomită fiere de culoarea vinului, iar corpul îi era aşa de slăbit că nu se putu ridica din pat. Mai târziu, după ce doctorii şi specialiştii deschiseră capacul butoiaşului, descoperiră o etichetă mare de alamă pe peretele interior, aşa cum se obişnuia în zilele acelea. De-a lungul timpului avusese loc o reacţie chimică între cupru şi vin, care în condiţii normale ar fi coexistat paşnic, însă acum rezultase un soi de substanţă care se dizolvase… Când butoiaşul fu luat, Luo Ji observă bucuria răutăcioasă de pe chipul lui Kent.

Complet epuizat, zăcu în pat, urmărind cum perfuzia picura şi simţi că-l cuprinde o senzaţie puternică de singurătate. Ştiu că distracţia din ultimul timp era doar imponderabilitatea datorată rostogolirii în prăpastia singurătăţii şi acum ajunsese la capătul ei. Însă anticipase momentul şi se pregătise pentru el. Aştepta pe cineva şi următoarea etapă din plan avea să înceapă. Îl aştepta pe Da Shi.

Tyler se proteja de burniţa din Kagoshima cu o umbrelă. În spatele lui, la doi metri, era comandantul armatei, Koichi Inoue, care-şi ţinea umbrela închisă. În ultimele două zile încercase să păstreze distanţa faţă de Tyler, atât fizică, cât şi mentală. Se aflau la Muzeul Păcii Chiran pentru piloţii kamikaze şi în faţa lor era o statuie a unei unităţi de atac speciale, alături de un avion alb, cu indicativul de apel 502. Un strat subţire de ploaie pictase suprafaţa statuii şi a avionului, creând iluzia că totul ar fi real.

— Chiar nu mai e loc de discuţii privind propunerea mea? întrebă Tyler.

— Vă sfătuiesc serios să nu anunţaţi nimic în presă. Ar cauza probleme.

Cuvintele lui Inoue erau la fel de îngheţate ca ploaia.

— A rămas o chestiune atât de sensibilă până azi?

— Nu istoria este sensibilă, ci propunerea de a reînfiinţa unităţile de atac speciale de kamikaze. De ce n-o faceţi în SUA sau în alt loc? Doar japonezii trebuie să moară dintr-un simţ al datoriei?

Tyler îşi închise umbrela şi se apropie de Koichi Inoue, care – deşi nu se trase înapoi – păru înconjurat de un câmp de forţe care-l împiedica pe Tyler să se apropie:

— N-am spus niciodată că viitoarele forţe kamikaze vor fi constituite doar din japonezi. Este o forţă internaţională, dar de vreme ce îşi are originea în măreaţa dumneavoastră ţară, n-ar fi cât se poate de potrivit să renască aici?

— În războiul interplanetar, genul ăsta de atac are vreo semnificaţie? Ar trebui să-ţi dai seama că victoriile pentru

acele unităţi de atac speciale au fost limitate şi n-au putut schimba soarta războiului.

— Comandante, domnule, forţa spaţială pe care am înfiinţat-o este o flotă de nave de luptă echipate cu superbombe cu hidrogen,

— De ce ai nevoie de oameni? Navele acelea nu pot fi controlate de computere să se apropie suficient pentru a ataca?

Întrebarea păru să-i ofere lui Tyler oportunitatea pe care o aştepta şi se înflăcără:

— Tocmai asta e problema! Computerele actuale nu sunt capabile să înlocuiască creierul uman şi am avea nevoie de progrese în domeniul teoriei fundamentale pentru viitoarele computere cuantice şi cele din generaţia următoare. Însă calea a fost închisă de sophoni. Prin urmare, peste patru secole, inteligenţa computerelor încă va fi limitată, iar armele controlate de oameni vor fi indispensabile… Ca să fiu sincer, renaşterea comandourilor kamikaze are doar o semnificaţie morală, pentru că vor trece zece generaţii până când vor pleca în întâmpinarea morţii. Dar trebuie să începem de pe-acum să reînviem spiritul şi credinţa necesare!

Koichi Inoue se întoarse să-l confrunte pe Tyler pentru prima oară. Părul ud îi era lipit de frunte şi picăturile de ploaie de pe faţă păreau lacrimi.

— Această abordare violează principiile morale fundamentale ale societăţii moderne. Vieţile oamenilor sunt pe primul loc, iar statul şi guvernul nu pot cere nimănui să accepte o misiune mortală. Îmi aduc aminte de un vers pe care Yang Wen-li l-a scris în *Legenda eroilor galactici*[25]*:* „În războiul acesta stă destinul ţării, dar ce importanţă mai are faţă de drepturile şi libertăţile individuale? Faceţi, cu toţii, tot ce vă stă în putinţă. ”

Tyler oftă:

— Ştiţi ce? Tocmai aţi renunţat la cea mai preţioasă

[25] Yang Wen-li este unul dintre protagoniştii *Legendei eroilor galactici,* o serie de romane SF japoneze, lansată în anul 1982 de Yoshiki Tanaka şi urmată de adaptări manga şi anime (n. tr. Joel Martinsen).

resursă.

Apoi, îşi deschise umbrela, se întoarse şi plecă furios. Când ajunse la poarta memorialului, se uită înapoi şi-l văzu pe Koichi Inoue în ploaie, în faţa statuii.

În timp ce păşea în briza mării, lui Tyler îi reveni în minte o frază dintr-un bilet de rămas-bun de la un pilot kamikaze către mama lui, pe care-l văzuse la o expoziţie:

Mamă, o să fiu un licurici!

— E mai grav decât credeam, îi spuse Allen lui Rey Diaz.

Stăteau lângă un obelisc negru din rocă magmatică, monumentul care marca centrul exploziei primei bombe atomice a umanităţii.

— Structura ei este atât de diferită? întrebă Rey Diaz.

— Complet diferită de bombele nucleare de azi. Construcţia modelului ei matematic ar fi de o sută de ori mai complicată decât cea pentru bombele actuale. Este o iniţiativă uriaşă.

— Ce am de făcut?

— Cosmo e în echipa dumneavoastră, nu? Spuneţi-i să vină la laboratorul meu.

— William Cosmo?

— Da.

— Dar el e… el e…

— Un astrofizician. O autoritate în stele.

— Şi ce-o să facă el?

— Asta voiam să vă explic. În mintea dumneavoastră, o bombă nucleară este detonată, apoi explodează, dar procesul real este mai mult ca o ardere. Cu cât e mai mare capacitatea, cu atât e mai lungă combustia. O explozie nucleară de douăzeci de megatone, de exemplu, formează o minge de foc care se poate desfăşura în mai mult de douăzeci de secunde. Superbomba pe care o proiectăm are două sute de megatone şi mingea de foc va arde mai multe minute. Gândiţi-vă la asta. Cu ce seamănă?

— Cu un mic soare.

— Exact! Structura de fuziune e ca a unei stele şi reproduce evoluţia stelară într-o perioadă scurtă de timp.

Aşa că modelul matematic de care avem nevoie pentru a o construi este, de fapt, modelul unei stele.

În faţa lor se întindeau nisipuri albe. În ultimele clipele dinaintea zorilor, detaliile deşertului negru nu puteau fi desluşite. Peisajul le aminti involuntar de decorul standard al celor *Trei Corpuri.*

— Sunt foarte entuziasmat, domnule Rey Diaz. Vă rog să mă iertaţi pentru lipsa de entuziasm de la început. Gândindu-mă acum la proiect, semnificaţia lui depăşeşte cu mult construcţia unei superbombe. Ştiţi ce facem noi aici? Creăm o stea virtuală!

Rey Diaz scutură din cap dezaprobator:

— Ce are de-a face asta cu apărarea Terrei?

— Gândiţi, vă rog, dincolo de apărarea planetei. Eu şi colegii mei din laborator suntem oameni de ştiinţă, în fond. Lucrul ăsta nu e lipsit de o semnificaţie practică. Atâta vreme cât se introduc parametrii adecvaţi, steaua ar putea constitui un model al soarelui nostru. Gândiţi-vă puţin! Oricând este util să ai un soare în memoria computerului. Este cea mai mare prezenţă din spaţiu în apropierea noastră, dar am putea profita de asta. Modelul poate duce la mai multe descoperiri care ne aşteaptă.

Rey Diaz zise:

— O utilizare anterioară a soarelui a condus umanitatea pe marginea prăpastiei şi ne-a adus pe amândoi aici.

— Dar noile descoperiri pot readuce umanitatea înapoi în timp. Aşa că azi, v-am invitat să urmărim răsăritul soarelui.

Soarele pe cale să răsară îşi iţise capul peste orizont. Deşertul din faţa lor începu să se definească, ca o fotografie în curs de developare, şi Rey Diaz văzu cum acest loc, ars de focurile iadului, era acum acoperit de o vegetaţie măruntă.

— Am devenit moartea, distrugătorul lumilor! exclamă Allen.

— Cum? făcu Rey Diaz, răsucindu-şi repede capul, de parcă ar fi fost împuşcat din spate.

— Oppenheimer a zis asta când a văzut prima explozie

nucleară. Cred că e un citat din Bhagavad Gita.

Roata dinspre răsărit se mări rapid şi aruncă lumină peste Terra, ca o reţea aurie. Acelaşi soare din dimineaţa când Ye Wenjie reglase antena Coastei Roşii şi chiar înainte de asta; acelaşi soare care strălucise peste praful aşezat după explozia primei bombe nucleare. Australopitecus, cu un milion de ani în urmă, şi dinozaurii, cu o sută de milioane de ani în urmă, îşi întorseseră privirea goală către acelaşi soare şi, înainte de ei, lumina ceţoasă care penetrase suprafaţa oceanului primordial şi pe care o simţise prima celulă fusese emisă de acelaşi soare.

Allen continuă:

— Apoi un bărbat pe nume Bainbridge a continuat declaraţia lui Oppenheimer cât se poate de nepoetic: „Acum suntem cu toţii fii de căţele”.

— Despre ce naiba vorbeşti? zise Rey Diaz.

Privi soarele care răsărea şi începu să respire greu.

— Îţi mulţumesc, domnule Rey Diaz, fiindcă de acum înainte nu mai suntem fii de căţele!

La est, soarele răsărea cu o solemnitate care acapara totul, de parcă i-ar fi declarat lumii: „Totul dispare ca o umbră trecătoare în faţa mea”.

— Ce se întâmplă?

Allen observă că Rey Diaz căzuse şi se chircise cu o mână pe pământ, fiind zguduit de un acces de vomă. Faţa îi devenise palidă, era acoperit de transpiraţii reci şi nu avea putere să-şi mişte mâna din grămăjoara de spini de care se sprijinea.

— Du-te, du-te la maşină! spuse firav.

Îşi întoarse capul în direcţia opusă soarelui şi ridică cealaltă mână să se ferească de lumina lui. Nu fu în stare să se ridice. Allen încercă să-l ajute, dar nu reuşi să-i mişte trupul mare.

— Adu maşina aici… spuse Rey Diaz horcăind, în timp ce-şi trăgea mâna ca să-şi acopere ochii. Când Allen aduse maşina, căzuse la pământ. Îl ajută cu greu să se aşeze pe scaunul din spate.

— Ochelari de soare. Am nevoie de ochelari de soare…

Se lăsă pe spate în scaunul maşinii, cu mâinile agitându-se în aer. Allen îi dădu lui Rey Diaz o pereche de ochelari pe care-i găsise pe bord. După ce îi puse, respiraţia i se stabiliză:

— Sunt bine, hai să plecăm de-aici. Repede! spuse el slăbit.

— Ce naiba s-a întâmplat? Ce-a fost asta?

— Poate e din cauza soarelui.

— Hm… De când aţi început să aveţi asemenea reacţii?

— De-acum.

Fobia ciudată de soare care-l afectase pe Rey Diaz îl împinsese la marginea prăpastiei mentale şi fizice de fiecare dată, aşa că de atunci rămase închis înăuntru.

— A fost un zbor lung? Arăţi de parcă ţi s-ar fi scurs toată energia, fu primul lucru pe care i-l spuse Luo Ji lui Shi Qiang când sosi.

— Da. N-o să vezi un avion mai confortabil decât cel cu care am mers noi, zise Shi Qiang în timp ce inspecta împrejurimile.

— Nu-i rău, nu?

— Este groaznic, spuse Shi Qiang, scuturând din cap. Păduri pe trei laturi, deci este uşor să te ascunzi aproape de casă. Şi mai e şi lacul. Cu ţărmul atât de aproape de casă, ar fi dificil să te aperi de scafandrii care ar veni din pădurile de pe celălalt mal. Dar pajiştea este destul de utilă şi asigură ceva câmp deschis.

— Nu poţi să fii un pic mai romantic?

— Eu sunt la treabă aici, băiete!

— Mă gândeam la o muncă romantică, spuse Luo Ji şi-l conduse pe Shi Qiang în living.

Îl măsură cu privirea, dar nu fu impresionat de lux şi de eleganţă. Luo Ji îi turnă o băutură într-un pocal de cristal, dar Shi Qiang refuză.

— Este un coniac vechi de treizeci de ani.

— Nu pot să beau acum… Povesteşte-mi despre munca ta romantică de-aici.

Luo Ji sorbi coniacul şi se aşeză lângă el:

— Da Shi, îţi cer o favoare. La slujba dinainte, ai căutat vreodată prin toată ţara pe cineva anume sau poate chiar în toată lumea?

— Da.

— Şi erai bun la asta?

— Să găsesc oameni? Bineînţeles!

— Perfect! Ajută-mă să găsesc o persoană. O femeie cam de douăzeci şi ceva de ani. Face parte din plan.

— Naţionalitate? Nume? Adresă?

— Niciuna. Însăşi posibilitatea ca ea să existe este mică.

Shi Qiang îl privi, şi după câteva secunde întrebă:

— Ai visat-o?

Luo Ji încuviinţă.

— Chiar şi cu ochii deschişi.

Shi Qiang încuviinţă, apoi spuse ceva la care Luo Ji nu se aştepta:

— Bine.

— Poftim?

— Bine, dacă ştii cum arată.

— Ei bine, este asiatică, să spunem chinezoaică.

În timp ce vorbea, Luo Ji luă o hârtie şi un creion:

— Faţa ei e aşa. Nasul, aşa. Şi gura… Doamne, nu pot să desenez. Şi ochii… fir-ar să fie, cum să-i desenez ochii? Ai una din chestiile alea, un program care te ajută să creezi un chip şi să-i corectezi ochii şi nasul şi aşa mai departe, în baza descrierilor martorilor oculari, ca să obţii o descriere precisă a persoanei pe care a văzut-o martorul?

— Bineînţeles. Am una chiar aici, pe laptopul meu.

— Atunci scoate-o şi hai să desenăm!

Shi Qiang se întinse pe canapea şi se aşeză cât mai confortabil.

— Nu e nevoie. Nu trebuie s-o desenezi. Vorbeşte, pur şi simplu. Lasă la o parte înfăţişarea ei şi spune-mi ce fel de om este.

Ceva în mintea lui Luo Ji luă foc şi se ridică, începând să măsoare cu pasul locul din faţa şemineului.

— Ea… cum să spun? A venit pe lumea asta ca un crin

care se naşte într-o grămadă de gunoi, aşa de… aşa de pură şi de delicată şi nimic din jur nu o poate contamina. Însă totul îi poate face rău. Da, orice din jur o poate răni! Prima reacţie, când o vezi, este s-o protejezi. Nu, de fapt, e să ţii la ea, să-i spui că eşti gata să plăteşti orice preţ ca s-o aperi de răutatea unei realităţi crude şi sălbatice. Ea… ea este… ah, ce grosolan mă exprim! Nu pot spune nimic clar!

— Aşa se întâmplă întotdeauna, spuse Shi Qiang, râzând.

Râsul lui, care păruse crud şi prostesc prima oară când îl auzise, acum părea foarte înţelept şi îl linişti.

— Dar te-ai exprimat destul de clar.

— Bine, atunci să continui. Ea… dar ce spun eu? Orice-aş zice, nu poate descrie ce reprezintă ea în sufletul meu.

Deveni iritat şi păru că vrea să-şi scoată inima din piept, ca să i-o arate lui Shi Qiang. Shi îl calmă cu un semn:

— Lasă asta! Spune-mi doar ce se întâmplă când sunteţi împreună. Cu cât mai detaliat, cu atât mai bine.

Ochii lui Luo Ji se măriră de uimire:

— De unde ştii despre noi doi?

Shi Qiang râse din nou. Apoi se uită în jur:

— Nu ţi se întâmplă să ai nişte havane pe-aici?

— Ba da, sigur că da.

Luo Ji luă o cutie de lemn elegantă de pe poliţa căminului, scoase un Davidoff gros şi, cu o ghilotină şi mai elegantă pentru trabucuri, tăie vârful havanei. Apoi i-o oferi lui Shi Qiang, şi i-o aprinse cu ajutorul unei fâşii de cedru speciale pentru trabucuri.

Shi Qiang trase un fum şi încuviinţă, satisfăcut:

— Continuă!

Luo Ji înfrânse bariera de limbaj şi deveni guraliv. Descrise cum prinsese viaţă pentru prima oară la bibliotecă, cum apăruse în sala de curs în timpul orei, cum se întâlniseră în faţa unui şemineu imaginar din dormitorul lui, frumuseţea luminii focului care strălucea pe chipul ei prin sticla de vin ca privirea apusului. Îşi aminti cu plăcere de excursia lor, descriind fiecare detaliu: câmpurile după căderea zăpezii, oraşul şi satul sub cerul albastru, munţii

ca nişte săteni bătrâni scăldându-se în lumina soarelui şi seara cu focul de tabără la poalele muntelui…

După ce termină, Shi Qiang îşi stinse trabucul.

— Ei bine, mi se pare suficient. Acum voi încerca să ghicesc unele lucruri despre fată şi o să-mi spui dacă este adevărat.

— Perfect!

— Educaţie: are cel puţin o diplomă de licenţă, dar nu şi de doctorat.

Luo Ji încuviinţă:

— Da, da. Ştie multe, dar nu cât să se plafoneze. Cunoştinţele o fac mai sensibilă faţă de viaţă şi de lume.

— Probabil s-a născut într-o familie foarte educată şi a trăit o viaţă nu foarte înstărită, dar mult mai îndestulată decât majoritatea familiilor. A crescut înconjurată de iubirea părinţilor ei, dar n-a avut prea multe contacte cu comunitatea în general şi, în special, cu mediile inferioare ale societăţii.

— Sigur! Absolut! Nu mi-a povestit niciodată despre mediul familial şi, de fapt, nici despre ea, dar cred că aşa stau lucrurile.

— Acum, dacă vreo speculaţie este greşită, te rog să-mi spui. Îi place să poarte – cum să spun – haine simple, elegante, puţin mai comune decât celelalte femei de vârsta ei.

Luo Ji încuviinţă în mod repetat.

— Dar are mereu ceva alb, cum ar fi o cămaşă sau un guler, care contrastează puternic cu nuanţele închise din restul ţinutei.

— Da Shi, eşti… spuse Luo Ji cu o privire admirativă, în timp ce-l urmărea pe Shi Qiang vorbind.

Oprindu-l, modest, cu un semn, Shi Qiang continuă:

— În fine, nu este înaltă, are vreo sută şi şaizeci de centimetri aproximativ, iar trupul ei este… ei bine, presupun că-l poţi numi zvelt, ca şi cum o pală de vânt ar putea s-o ridice în aer, astfel că nu pare aşa de scundă… Pot să continui, evident. Nu sunt prea departe, nu?

Luo Ji era gata să-i cadă în genunchi lui Shi Qiang:

— Da Shi, mă arunc la picioarele tale! Eşti reîncarnarea lui Sherlock Holmes!

Shi Qiang se ridică:

— Acum o să-i fac schiţa pe computer.

În aceeaşi noapte, îi aduse schiţa. Când portretul femeii apăru pe ecran, Luo Ji se uită fix, încremenit, de parcă ar fi fost lovit de un blestem. Shi Qiang se aşteptase, evident, la asta şi-şi luă un alt trabuc de pe poliţa căminului. Îl tăie cu ghilotina, îl aprinse şi începu să fumeze. După ce trase câteva fumuri, se întoarse la Luo Ji care se holba în continuare la ecran.

— Spune-mi ce nu e bine şi corectez.

Luo Ji îşi luase cu greu privirea de la ecran, se ridică şi se îndreptă spre fereastră, de unde urmări lumina lunii strălucind pe vârful înzăpezit al muntelui îndepărtat. Murmură ca prin vis:

— Nimic.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Shi Qiang şi închise computerul.

Luo Ji privi în depărtări şi rosti o frază pe care o folosiseră şi alţii ca să-l descrie pe Shi Qiang:

— Da Shi, eşti dracul gol.

Shi Qiang se aşeză pe canapea, epuizat:

— Nu este nimic supranatural. Suntem amândoi bărbaţi.

Luo Ji se întoarse spre el:

— Însă iubita din vis a fiecărui bărbat este foarte diferită!

— Iubitele din vis sunt la fel pentru o anumită categorie de bărbaţi.

— Dar s-o nimereşti atât de bine mi se pare imposibil!

— Aminteşte-ţi că mi-ai povestit o groază de lucruri despre ea.

Luo Ji se îndreptă spre computer şi-l deschise din nou:

— Trimite-mi o copie.

Apoi, în timp ce Shi Qiang lucra la copierea imaginii, îl întrebă:

— Poţi s-o găseşti?

— Pot spune doar că este foarte probabil. Dar nu pot să

nu iau în calcul un eşec.

— Cum?

Mâinile lui Luo Ji se liniştiră şi se întoarse la Shi Qiang uluit.

— La genul ăsta de chestie, cum aş putea garanta succesul sută la sută?

— Nu, nu asta am vrut să spun. Chiar opusul, de fapt. Am crezut c-o să zici că este imposibil, dar că nu excluzi existenţa unei şanse de o zecime de miime la sută că o s-o găseşti. Şi chiar dacă ai fi zis asta, aş fi fost mulţumit.

Se întoarse la imaginea de pe ecran şi murmură din nou:

— Chiar există o asemenea persoană pe lumea asta?

Shi Qiang zâmbi îngăduitor:

— Doctore Luo, câţi oameni ai văzut vreodată?

— Nu aşa mulţi ca tine, sigur nu, dar ştiu că nu există un om perfect pe lume, cu atât mai puţin o femeie perfectă.

— Aşa ai zis mai devreme, sunt capabil să găsesc un individ anume din zeci de mii şi pot să afirm din experienţa unei vieţi întregi că există pe lume tot felul de oameni. De toate felurile, băiete dragă. Oameni perfecţi, femei perfecte. Doar că nu i-ai întâlnit tu.

— Este pentru prima oară când aud aşa ceva.

— Asta pentru că cineva care este perfect în mintea ta, nu este neapărat perfect în mintea celorlalţi. Fata asta din visele tale – mie mi se pare că are, cum să-ţi spun, imperfecţiuni evidente. Aşa că avem şanse mari s-o găsim.

— Dar regizorii pot căuta un actor ideal din zeci de mii de oameni şi să nu-l găsească.

— Regizorii ăia nu se pot compara cu capacităţile noastre profesioniste de căutare. Noi nu căutăm doar printre zeci de mii sau chiar sute de mii sau milioane de oameni. Uneltele şi tehnicile pe care le folosim sunt mult mai sofisticate decât ale regizorilor. Computerele de la centrul de analiză al poliţiei, de exemplu, pot găsi o potrivire din mai mult de o sută de milioane de chipuri în doar o jumătate de zi… Singura problemă este că asta depăşeşte sfera îndatoririlor mele, aşa că va trebui să raportez autorităţilor superioare mai întâi. Dacă sunt de

acord şi-mi atribuie sarcina, atunci voi face tot posibilul.

— Spune-le că reprezintă o parte importantă din Proiectul Celor cu Faţa la Zid şi trebuie luată în serios.

Shi Qiang chicoti înfundat şi apoi îşi luă rămas-bun.

— Cum? CAP trebuie să-i găsească…?

Kent încerca să găsească termenul din chineză:

— O iubită din vis? L-am răsfăţat prea mult pe individul ăsta! Îmi pare rău! Nu pot trimite mai departe cererea dvs.

— Atunci încalci principiul Proiectului Celor cu Faţa la Zid: oricât de incomprehensibil poate părea ordinul Celui cu Faţa la Zid, trebuie raportat şi executat. Orice veto nu poate fi dat decât de CAP.

— Dar nu putem folosi resursele societăţii ca să-i permitem unei astfel de persoane să trăiască ca un împărat! Domnule Shi, nu am colaborat prea mult timp, dar vă respect mult. Sunteţi un bărbat cu experienţă şi inteligent, aşa că vă rog să-mi spuneţi drept: Chiar credeţi că Luo Ji execută Proiectul Celor cu Faţa la Zid?

Shi Qiang dădu din cap:

— Nu ştiu.

Ridică o mână să-l oprească pe Kent să-l contrazică.

— Cu toate astea, domnule, aici este vorba numai de ignoranţa mea, nu de opinia superiorilor. Asta este marea diferenţă dintre noi: eu sunt cel care execută ordinele. Iar dumneavoastră sunteţi cel care întreabă de ce.

— Este greşit?

— Nu este vorba despre corect sau greşit. Dacă toţi ne-am fi clarificat îndoielile înainte de executarea unui ordin, atunci lumea ar fi intrat în haos de multă vreme. Domnule Kent, sunteţi mai mare decât mine în grad, dar la urma urmei, rămânem doi oameni care execută ordine. Ar trebui să înţelegem că unele lucruri nu trebuie interpretate de cei ca noi. Este suficient să ne facem datoria. Dacă nu puteţi face asta, atunci mă tem că veţi întâmpina situaţii grele.

— Deja am parte de situaţii grele! Am cheltuit o groază de bani pe butoiaşul cu vin murat în mare. Dar pur şi simplu mă gândesc… uite, ţi se pare că arată a Cel cu Faţa

la Zid?

— Dar cum ar trebui să arate Cel cu Faţa la Zid?

Kent rămase fără cuvinte o clipă.

— Chiar dacă ar exista un model pentru Cel cu Faţa la Zid, Luo Ji nu este nepotrivit pentru sarcina asta.

— Cum? întrebă Kent, uluit. Doar nu vreţi să spuneţi că aţi observat o oarecare sumă de calităţi la el?

— Ba bine că da.

— La dracu', dar ce-aţi văzut la el?

Shi Qiang îl bătu pe umăr cu palma:

— Să vă luăm, de exemplu, pe dumneavoastră. Dacă mantia Celui cu Faţa la Zid s-ar pogorî asupra dumneavoastră, aţi fi tot un hedonist oportunist ca el.

— Mi-aş fi pierdut minţile cu mult înainte.

— Exact. Însă Luo Ji nu are astfel de probleme. Nu-l supără nimic. Ascultă, Kent, bătrâne, crezi că ce face el e uşor? Îţi trebuie o minte deschisă, asta îţi trebuie, şi oricine vrea să facă lucruri măreţe trebuie să aibă o minte deschisă. Unul ca tine nu va săvârşi lucruri măreţe.

— Dar e atât de… vreau să spun… dacă e atât de nepăsător, cum se poate ocupa de Proiectul Celor cu Faţa la Zid?

— Ţi-am tot explicat şi tot nu înţelegi? Am spus că habar n-am. De unde ştii că ordinul lui nu face parte din plan? Din nou, nu noi trebuie să judecăm asta. Privind lucrurile în perspectivă, chiar dacă ceea ce credem e corect – Shi Qiang se apropie de Kent şi-şi coborî glasul –, unele lucruri au nevoie de timp.

Kent se holbă la Shi Qiang câteva clipe şi, în sfârşit, încuviinţă, dar era confuz în privinţa ultimei propoziţii:

— Perfect. Voi întocmi raportul. Însă poţi să-mi arăţi chipul iubitei din vis?

Când văzu femeia de pe ecran, faţa lui Kent se îmblânzi instantaneu. Îşi mângâie maxilarul şi spuse:

— O… Doamne! Nu cred nicio clipă că o astfel de femeie există, dar sper s-o găseşti curând!

— Colonele, vi se pare puţin nepoliticos că inspectez

activitatea politică şi ideologică a armatei voastre în calitatea pe care o am? spuse Tyler când îl întâlni pe Zhang Beihai.

— Nu, domnule Tyler. Există un precedent. Rumsfeld a vizitat odată Şcoala de Partid a Comisiei Militare Centrale când studiam acolo.

Lui Zhang Beihai îi lipsea curiozitatea, prudenţa şi distanţa pe care Tyler le observase la ceilalţi ofiţeri. Părea sincer şi asta înlesnea conversaţia.

— Te descurci bine în engleză. Trebuie să fii din Marină.

— Aşa este. Forţa Spaţială SUA a atras chiar o parte mai mare din marină decât am reuşit noi.

— Unitatea aceea veche şi venerabilă de servicii militare nu şi-ar fi imaginat niciodată că navele lor vor zbura în spaţiu… Voi fi sincer. Când generalul Chang Weisi v-a prezentat ca fiind cel mai bun cadru politic din forţa spaţială, m-am gândit că sunteţi infanterist, pentru că infanteria este sufletul armatei voastre.

Zhang Beihai nu era de acord, dar râse curtenitor:

— Acelaşi suflet poate exista în toate ramurile armatei. În fiecare forţă spaţială tânără a unei ţări, cultura militară poartă amprenta diferitelor arme.

— Mă interesează mult activitatea voastră politică şi ideologică. Speram să întreprind o investigaţie amănunţită.

— Nu e nicio problemă. Superiorii mei m-au instruit să nu vă ascund nimic din cadrul sferei mele de activitate.

— Mulţumesc! Tyler ezită înainte de-a continua. Scopul călătoriei mele este să obţin un răspuns. Aş dori mai întâi să vă întreb pe dumneavoastră.

— Sigur, vă rog!

— Colonele, când credeţi că va renaşte spiritul armatelor de odinioară?

— Ce înţelegeţi prin „odinioară”?

— Un interval mare de timp, probabil de la Grecia Antică până la cel de-Al Doilea Război Mondial. Cheia tuturor calităţilor spirituale menţionate: datoria şi onoarea înainte de toate, şi, la nevoie, să-ţi jertfeşti viaţa fără ezitare.

Poate aţi observat că după cel de-Al Doilea Război Mondial, spiritul ăsta a dispărut din armatele ţărilor democratice, dar şi din cele totalitare, deopotrivă.

— Armata vine din societate. Înseamnă că spiritul despre care vorbiţi trebuie să fie restabilit în toată societatea.

— Suntem amândoi de acord aici.

— Dar, domnule Tyler, e ceva imposibil.

— De ce? Avem la dispoziţie patru sute de ani. În trecut, umanitatea n-a avut nevoie de mai mult ca să evolueze de la era eroismului colectiv la una a individualismului, aşa că de ce nu am folosi acelaşi interval de timp pentru a regresa?

Zhang Beihai se gândi o clipă, apoi spuse:

— Este o întrebare profundă, dar cred că societatea s-a maturizat şi nu se mai poate întoarce la perioada copilăriei. În cei patru sute de ani care au dus la formarea societăţii moderne, nu observăm niciun fel de pregătire culturală sau mentală pentru o asemenea criză.

— Atunci, ce-ţi dă încredere? Din câte văd, eşti un triumfalist angajat. Cum putea o flotă defetistă până-n măduva oaselor să înfrunte duşmanul?

— N-aţi spus adineauri că avem la dispoziţie patru sute de ani? Dacă nu ne putem întoarce în trecut, atunci trebuie să mergem cu hotărâre înainte.

Răspunsul lui Zhang Beihai i se păru obtuz. Tyler nu obţinu mai mult din restul conversaţiei, în afară de sentimentul că gândurile bărbatului erau mai profunde decât lăsa să se vadă o simplă vizită.

Tyler trecu pe lângă o santinelă în timp ce părăsea sediul central al forţei spaţiale. Când privirea li se întâlniră, santinela îl salută zâmbind timid. Era ceva ce nu mai văzuse la militarii din alte ţări, ale căror soldaţi priveau intenţionat drept înainte. Se uită la chipul tânărului bărbat şi-şi repetă din nou versul:

Mamă, o să fiu un licurici!

În seara aceea începu să plouă pentru prima oară de

când Luo Ji ajunsese la reşedinţă şi în living se făcuse rece. Se aşeză lângă şemineul stins şi ascultă ploaia, simţindu-se ca şi cum vila ar fi fost situată pe o insulă izolată din mijlocul oceanului întunecat. Se înfăşură în singurătatea fără de sfârşit. Shi Qiang plecase şi aşteptase nerăbdător. Până şi aşteptarea de unul singur era un fel de fericire. Apoi auzi o maşină care oprea în faţa porticului şi prinse frânturi de conversaţie. Vocea blândă a unei femei spunând „mulţumesc” şi „la revedere” îl făcură să tresalte ca un şoc electric.

Cu doi ani în urmă ascultase acelaşi sunet, ziua şi noaptea, în visele sale. Un sunet eteric, un fulg de albatros plutind pe cerul albastru, aduse o strălucire de soare efemeră în seara întunecoasă.

Apoi se auzi un ciocănit uşor în uşă. Rămase înţepenit şi doar după mult timp deschise în sfârşit gura şi spuse:

— Intraţi, vă rog!

Uşa se deschise. O figură fragilă pluti pe respiraţia ploii. Singura lumină din living era o lampă cu picior, cu un abajur vechi, care arunca un cerc luminos lângă şemineu, dar care nu lumina restul camerei decât foarte vag. Luo Ji nu-i desluşi trăsăturile, dar observă că purta pantaloni albi şi o jachetă închisă la culoare, care contrasta puternic cu gulerul alb şi-i amintea de crini.

— Salut, domnule Luo! spuse ea.

— Salut, zise el, ridicându-se. E frig afară?

— Nu şi în maşină.

Deşi nu o vedea clar, ştia că zâmbeşte:

— Dar aici – privi în jur – aici e cam frig… Sunt… Zhuang Yan, domnule Luo.

— Bună ziua, Zhuang Yan! Hai să aprindem focul în şemineu.

Luo Ji îngenunche şi scoase câteva din lemnele de arbori fructiferi frumos stivuite în cămin. Zise:

— Ai mai văzut unul vreodată? Hai, vino aici şi ia loc!

Veni şi se aşeză pe canapeaua învăluită încă în umbră:

— O, doar în filme.

Luo Ji aprinse un chibrit şi dădu foc materialului

inflamabil de sub grămada de lemne. Flacăra se întinse de parcă era vie şi femeia începu să prindă formă în strălucirea aurie şi delicată. Luo Ji ţinu chibritul strâns între degete, până arse complet. Avu nevoie să simtă durerea care-l asigură că nu visa. Era ca şi cum ar fi aprins soarele, care acum strălucea într-o lume-de-vis-devenită-realitate. Afară, el putea rămâne ascuns pe vecie în nori şi-n noapte, atât timp cât în lumea lui exista ea şi lumina focului.

Da Shi, chiar că eşti dracul gol. Unde ai găsit-o? Cum naiba ai reuşit s-o găseşti?

Luo Ji privi în depărtare, apoi din nou focul, şi lacrimile îi umplură ochii fără să vrea. Îi fu puţin teamă s-o privească, până când îşi dădu seama că n-are niciun rost să se ascundă – avea să creadă că plângea din cauza fumului. Îşi şterse lacrimile cu mâna.

— Este foarte cald şi plăcut… spuse ea, zâmbind, în timp ce urmărea flăcările.

Cuvintele ei şi zâmbetul îi făcură inima să tremure.

— De ce arată aşa? zise ea, uitându-se prin living a doua oară.

— Nu aşa ţi l-ai imaginat?

— Nu, nu aşa…

— Nu ţi se pare… Îi veni în minte numele ei. Nu ţi se pare destul de „demn” pentru tine?

Ea zâmbi:

— Numele meu este Yan, care înseamnă „culoare”, nu „demnitate”.

— O, înţeleg! Poate că te gândeai c-ar trebui să vezi o grămadă de hărţi, şi un ecran mare, şi mulţi generali în uniformă, iar eu să le arăt diverse lucruri cu un băţ?

— Exact aşa, domnule Luo!

Fu încântată şi zâmbetul ei se desfăcu asemenea unui boboc de trandafir.

Luo Ji se ridică:

— Trebuie să fii obosită după călătorie. Să-ţi fac un ceai? Ezită. Sau poate vrei nişte vin? Te-ar încălzi.

Ea încuviinţă:

— Bine.

Luă pocalul şoptind „mulţumesc” şi sorbi o mică înghiţitură.

Privind-o cum ţinea, inocentă, paharul de vin în mână, i se treziră părţile cele mai delicate ale sufletului. Băuse atunci când fusese invitată. Avea încredere în lume şi nu o îngrijora deloc. Da, totul în lume pândea să-i facă rău, dar nu şi aici. Aici trebuia să fie protejată. Era castelul ei.

Se aşeză şi o privi, apoi spuse, cât de calm putu:

— Ce ţi-au spus înainte să vii aici?

— Că vin să lucrez, bineînţeles.

Îi dărui zâmbetul acela inocent care-i frânse inima.

— Domnule Luo, ce voi lucra?

— Ce ai studiat?

— Pictura tradiţională la Academia Centrală de Arte Frumoase.

— Ah! Şi ai absolvit facultatea?

— Da. Tocmai am terminat şi-mi caut de lucru, în timp ce mă pregătesc pentru studiile postuniversitare.

Luo Ji se gândi o vreme, dar nu reuşi să găsească nimic de făcut pentru ea:

— Ei bine, vom vorbi mâine despre ce vei lucra. Cred că eşti obosită. Mai întâi trebuie să dormi bine… Îţi place aici?

— Nu ştiu. Era multă ceaţă când am venit de la aeroport, apoi s-a întunecat, aşa că n-am putut să văd nimic… Domnule Luo, unde suntem?

— Nici eu nu ştiu.

Ea încuviinţă şi chicoti pentru sine însăşi. Nu-l crezu.

— Chiar n-am idee unde suntem. Peisajul pare scandinav. Pot suna şi să întreb chiar acum. Se întinse după telefonul de lângă canapea.

— Nu, lăsaţi, domnule Luo. E drăguţ că nu ştim.

— De ce?

— Atunci când ştii, lumea se limitează.

Doamne! exclamă el în gând.

Deodată ea zise:

— Domnule Luo, uitaţi ce frumos se vede vinul în lumina

focului.

Vinul, scăldat în lumina focului, strălucea de un purpuriu lucitor, o culoare ca din vis.

— Cu ce crezi că seamănă? întrebă el, nervos.

— Ei bine, arată ca nişte ochi.

— Privirea apusului, nu-i aşa?

— Privirea apusului? Frumos fel de-a spune, domnule Luo.

— Zori sau apus? Preferi apusul, nu-i aşa?

— Da, aşa e. De unde ştiţi? Îmi place să pictez apusul.

Ochii ei străluciră cristalin în lumina focului, de parcă întrebau: *Şi ce-i greşit în asta?*

În dimineaţa următoare, după ce ploaia încetase, Luo Ji simţi că parcă Dumnezeu îi spălase Grădina Edenului special pentru sosirea lui Zhuang Yan. Când văzu pentru prima oară cum arătau cu adevărat împrejurimile, Luo Ji nu auzi chicotelile, mâţâielile şi exclamaţiile pe care le scot de obicei femeile mai tinere. Nu, în faţa unei asemenea privelişti, ea se cufundă într-o stare de contemplare cu respiraţia tăiată şi-i fu imposibil să vorbească, fie chiar şi nişte cuvinte de laudă. Îşi dădu seama că era mult mai sensibilă la frumuseţe decât alte femei.

— Deci chiar îţi place să pictezi? o întrebă el.

Ea se uita tăcută fix la vârful înzăpezit din depărtări şi-i luă ceva timp să-şi revină:

— O, da! Dar dacă aş fi crescut aici, probabil nu mi-ar fi plăcut.

— De ce?

— Mi-am imaginat multe locuri frumoase şi când le pictez, e ca şi cum aş fi fost acolo. Dar locul ăsta conţine tot ce există în visele şi în imaginaţia mea, deci ce-ar mai putea oferi o pictură?

— Aşa este. Când frumuseţea din imaginaţie devine realitate, este chiar…

Se întrerupse şi-o privi pe Zhuang Yan cum se profila pe fundalul asfinţitului, îngerul care ieşise din visul său. Fericirea din inima lui fremătă ca valurile lacului ce strălucea în lumină. ONU şi CAP nu şi-ar fi imaginat

vreodată că o consecinţă a Proiectului Celor cu Faţa la Zid avea să fie asta. Dacă ar fi murit acum, puţin i-ar fi păsat.

— Domnule Luo, dacă a plouat atât de mult ieri, de ce nu s-a topit zăpada de pe vârful muntelui? întrebă ea.

— Ploaia a căzut dedesubtul liniei zăpezii. Muntele e înzăpezit tot anul. Climatul de aici este foarte diferit de cel din China.

— Aţi fost pe munte?

— Nu. Nu sunt aici de mult timp.

Observă că ochii fetei nu se dezlipeau de munte.

— Îţi plac vârfurile acoperite de zăpadă?

Ea încuviinţă.

— Atunci hai să mergem!

— Serios? Când? exclamă entuziasmată.

— Putem pleca chiar acum. Este un drum obişnuit care merge până la poalele muntelui şi, dacă plecăm acum, ne întoarcem înainte de căderea serii.

— Dar cum rămâne cu munca?

Zhuang Yan îşi dezlipi privirea de pe vârful muntelui şi se uită la Luo Ji.

— Munca poate fi lăsată la o parte deocamdată. Abia ai sosit! zise el neatent.

— Ei bine… spuse ea, dându-şi capul pe spate şi provocându-i o tresărire a inimii.

Văzuse expresia naivă de pe faţa ei de nenumărate ori:

— Domnule Luo, trebuie să ştiu ce voi avea de făcut.

El privi în depărtare şi se gândi câteva secunde, apoi zise hotărât:

— O să-ţi spun când vom ajunge pe munte.

— Perfect! Atunci ar trebui s-o luăm din loc, nu?

— Sigur. E mai uşor dacă luăm barca până pe partea cealaltă a lacului şi apoi luăm maşina.

Merseră până la capătul pontonului. Luo Ji remarcă vântul favorabil, aşa că se urcară în barca cu pânze. Direcţia vântului avea să se schimbe noaptea, prin urmare puteau să se întoarcă tot cu barca. O luă de mână ca s-o ajute să se urce. O atingea pentru prima oară, iar mâinile ei erau exact ca cele pe care le strânsese în noaptea de

iarnă din imaginaţia sa, atât de delicate şi de răcoroase. Fu plăcut surprinsă când îl văzu ridicând spinnakerul alb. Când barca părăsi pontonul, încercă apa cu mâna.

— Apa lacului este foarte rece, spuse el.

— Dar e aşa de curată şi limpede!

Ca ochii tăi, îşi zise.

— De ce îţi plac vârfurile de munte înzăpezite?

— Îmi place pictura tradiţională.

— Dar ce legătură are asta cu vârfurile înzăpezite?

— Domnule Luo, ştiţi diferenţa dintre pictura tradiţională şi pictura în ulei? Picturile în ulei sunt pline de culori vii. Un maestru a spus odată că în pictura în ulei, albul este tot atât de preţios ca aurul. Dar în pictura tradiţională lucrurile stau altfel. Acolo există multe spaţii goale, iar spaţiile goale formează ochii picturii. Peisajul reprezintă doar frontiera spaţiului gol. Priviţi acel pisc înzăpezit. Nu-i aşa că arată ca un spaţiu gol din pictura tradiţională?

Niciodată nu-i mai vorbise atât de mult. Se transformase în profesoara Celui cu Faţa la Zid, sporovăind continuu şi transformându-l într-un şcolar neştiutor, fără să se gândească că întrece măsura.

Eşti asemenea spaţiului gol dintr-o pictură tradiţională: pură, dar pentru cineva matur, infinit de atrăgătoare, îşi spuse, privind-o.

Barca opri la ponton pe malul opus, unde era parcat lângă copaci un Jeep decapotabil. Şoferul care-l parcase dispăruse.

— E o maşină militară? Am văzut trupe când am ajuns şi a trebuit să trec prin trei puncte de control, spuse în timp ce se urcară în maşină.

— Nu are importanţă. Nu ne vor deranja, zise el, pornind motorul.

Drumul care trecea prin pădure era îngust şi accidentat, dar maşina mergea lin. În pădure, acolo unde ceaţa dimineţii nu se ridicase încă, soarele pătrundea printre pinii înalţi cu suliţe de lumină şi, cu tot zgomotul scos de maşină, puteau să audă chemările păsărilor din copaci. O

briză plăcută flutura părul lui Zhuang Yan, care-i atingea faţa lui Luo Ji şi senzaţia îi amintea de excursia pe drumul de iarnă din urmă cu doi ani.

Totul în jur era complet diferit de muntele Taihang şi de câmpiile acoperite de zăpadă din China de Nord, dar visele din călătoria aceea erau atât de strâns împletite cu realitatea din prezent că-i veni greu să creadă că toate chiar se întâmplau.

Se întoarse spre Zhuang Yan şi văzu că-l privea. Dădea impresia că se uitase mult timp la el. Privirea ei exprima o uşoară curiozitate amestecată cu bunăvoinţă şi inocenţă. Razele de soare clipeau peste chipul şi peste trupul ei. Când văzu că şi Luo Ji o priveşte, nu-şi întoarse capul.

— Domnule Luo, chiar ai puterea să-i învingi pe extratereştri? întrebă ea.

Se simţea complet depăşit de natura ei copilăroasă. Întrebarea era una pe care nimeni nu i-ar fi pus-o unuia dintre Cei cu Faţa la Zid, şi nici măcar nu se cunoşteau de mult timp.

— Zhuang Yan, semnificaţia esenţială a Proiectului Celor cu Faţa la Zid este de a încapsula strategia reală a umanităţii în mintea unei singure persoane, unicul loc din lume protejat de spionajul sophonilor. Au fost nevoiţi să aleagă câţiva oameni, dar asta nu înseamnă că suntem supraoameni. Supraoamenii nu există.

— Dar de ce aţi fost ales?

Întrebarea ei era şi mai abruptă şi mai şocantă decât cea dinainte, dar, venind de pe buzele lui Zhuang Yan, suna firesc, fiindcă în inima sa transparentă, fiecare rază de soare se transmitea şi se refracta cu o limpezime de cristal.

Luo Ji opri maşina. Ea îl privi surprinsă, în timp ce el se uita drept înainte la peticele de soare de pe drum.

— Cei cu Faţa la Zid sunt cei mai puţin demni de încredere din toată istoria. Cei mai mari mincinoşi ai lumii.

— Asta vă este datoria.

El încuviinţă:

— Dar, Zhuang Yan, îţi voi spune adevărul. Te rog să mă

crezi.

Tăcu multă vreme, sporind astfel greutatea cuvintelor pe care avea să le rostească.

— Nu ştiu de ce am fost ales. Se întoarse spre ea. Sunt doar un om obişnuit.

Ea încuviinţă:

— Trebuie să vă fie foarte greu.

Cuvintele şi aspectul inocent al lui Zhuang Yan îl făcură iar să lăcrimeze. Era pentru prima oară de când devenise Cel cu Faţa la Zid şi primea o asemenea confirmare. Ochii fetei erau paradisul lui şi în privirea limpede nu văzu nicio urmă din expresia pe care ceilalţi o adresau Celor cu Faţa la Zid. Şi zâmbetul ei era un rai pentru el. Nu era Zâmbetul pentru Cel cu Faţa la Zid, ci un zâmbet inocent, pur, ca o picătură de apă scăldată în soare, ce curgea lin spre cea mai uscată parte a sufletului său.

— Va fi greu, dar aş vrea să simplific totul… Asta-i tot. Aici se sfârşeşte adevărul. Acum mă întorc la starea Celui cu Faţa la Zid, zise el şi reporni motorul.

Merseră în tăcere, până copacii deveniră mai rari şi deasupra începu să se desfăşoare un cer albastru închis.

— Domnule Luo, priviţi vulturul! strigă Zhuang Yan.

— Şi alea par căprioare! arătă el destul de repede cât să-i distragă atenţia.

Ştia că obiectul de pe cer nu era un vultur, ci o dronă de santinelă circulară. Asta îi aduse aminte de Shi Qiang. Luă telefonul şi formă numărul.

Shi Qiang răspunse:

— Salutare, frate Luo. Acum îţi aduci aminte de mine, nu? Mai întâi spune-mi: Ce face Yan Yan?

— Foarte bine. Excelent. Minunat. Mulţumesc!

— E bine. Deci se pare că mi-am îndeplinit ultima misiune.

— Ultima misiune? Unde eşti?

— Acasă. Mă pregătesc pentru hibernare.

— Cum?

— Am leucemie. Mă duc în viitor s-o tratez.

Luo Ji apăsă pe frâne şi opri brusc. Zhuang Yan scoase

un mic strigăt. O privi cu atenţie, dar, văzând că nu e nimic grav, îşi reluă discuţia cu Shi Qiang.

— Şi… când s-a întâmplat asta?

— Am fost iradiat în timpul unei misiuni anterioare şi m-am îmbolnăvit anul trecut.

— Dumnezeule! Sper că nu te-am ţinut în loc?!

— În cazuri de genul ăsta, întârzierea nu are nicio importanţă. Cine ştie ce va putea face medicina în viitor?

— Îmi pare sincer rău, Da Shi.

— Ei, nu-i nimic. Face parte din fişa postului. Nu te-am plictisit cu asta, fiindcă mi-am imaginat că ne vom mai întâlni cândva. Dar aş vrea să-ţi spun ceva în cazul în care nu va fi aşa.

— Sigur!

După o tăcere lungă, Shi Qiang zise:

— Trei lucruri fac un fiu să fie nevrednic şi cel mai grav este să nu asigure descendenţa familiei[26]. Frate Luo, soarta neamului familiei Shi de acum şi până peste patru sute de ani se află în mâinile tale.

Convorbirea se întrerupse. Luo Ji privi cerul. Drona dispăruse. Cerul de un albastru spălăcit era oglinda inimii sale.

— Aţi vorbit cu unchiul Shi? întrebă Zhuang Yan.

— Da. L-ai cunoscut?

— L-am cunoscut. Este un om bun. Când am plecat, s-a zgâriat la mână fără să vrea şi nu i se mai oprea sângerarea. A fost destul de înspăimântător.

— Ah… Şi ţi-a spus ceva?

— A spus că faceţi cel mai important lucru din lume şi mi-a cerut să vă ajut.

Acum pădurea dispăruse cu totul, între ei şi munte erau doar pajişti. În argintiu şi verde, compoziţia lumii devenise simplă şi pură şi, după părerea lui Luo Ji, devenea din ce în ce mai asemănătoare cu fata care stătea lângă el. Observă

---

[26] Acest citat celebru despre pietatea filială apare în *Mencius,* o colecţie de conversaţii şi de anecdote privitoare la filozoful confucianist cu acelaşi nume, care a trăit la sfârşitul secolului al IV-lea î.Hr. (n. tr. Joel Martinsen).

o urmă de melancolie în ochii ei şi-şi dădu seama că ofta încetişor.

— Yan Yan, ce e? întrebă el.

Era pentru prima oară când îi spunea aşa, dar se gândi: *Dacă Da Shi poate să îi spună aşa, eu de ce să nu pot?*

— E o lume atât de frumoasă, dar când te gândeşti că poate într-o zi nu va mai fi nimeni aici, e destul de trist.

— Păi nu vor fi extratereştrii?

— Nu cred că apreciază frumuseţea.

— De ce?

— Tata mi-a spus că oamenii care sunt sensibili la frumuseţe sunt buni prin natura lor şi, dacă nu sunt buni, atunci nu pot aprecia frumuseţea.

— Yan Yan, felul în care gândesc ei despre oameni este o alegere raţională. E singurul lucru responsabil pe care-l pot face pentru supravieţuirea speciei lor şi nu are nimic de-a face cu binele sau cu răul.

— E prima oară când aud asta. Domnule Luo, îi veţi întâlni, nu-i aşa?

— Poate.

— Dacă chiar sunt aşa cum spuneţi şi-i veţi înfrânge în Bătălia de Apoi, atunci, aţi putea…

Îşi mişcă capul să-l privească şi ezită.

Era pe punctul de-a spune că posibilitatea era aproape zero, dar se controlă şi zise:

— Ce să pot?

— De ce trebuie să-i trimiteţi în spaţiu să moară? Daţi-le câte o parcelă de pământ şi lăsaţi-i să coexiste cu noi. Nu ar fi absolut minunat?

Luo Ji îşi stăpâni pentru o clipă emoţiile, apoi arătă spre cer şi spuse:

— Yan Yan, nu sunt singurul care a auzit ce-ai spus.

Zhuang Yan privi cu nervozitate:

— Ei, da. Probabil sunt tone de sophoni în jurul nostru.

— Poate că te-a auzit Înaltul Consul Trisolar însuşi.

— Şi râdeţi cu toţii de mine, nu-i aşa?

— Nu. Yan Yan, ştii la ce mă gândesc?

Simţi impulsul s-o ia de mâna fragilă, care se sprijinea în

dreapta volanului, dar se stăpâni:

— Mă gândesc că persoana care are, de fapt, o şansă să salveze lumea eşti tu.

— Eu? izbucni în râs.

— Da, tu, doar că nu e de ajuns să fii singură. Sau, mai bine zis, nu sunt destui oameni ca tine. Dacă o treime din umanitate ar gândi aşa, atunci Trisolaris ar putea negocia cu noi posibilitatea de a coexista aici. Dar în momentul acesta… spuse şi oftă îndelung.

Zhuang Yan îi zâmbi neajutorată.

— Domnule Luo, nu mi-a fost uşor. După absolvire, am ieşit în lume şi am fost ca un peşte în mare, însă o mare tulbure, unde nu puteam vedea absolut nimic. Mi-aş dori să înot spre ape mai limpezi, dar înotatul a devenit obositor…

Aş fi vrut să te ajut să înoţi spre acele ape, îşi spuse el.

Şoseaua începu să urce muntele şi, cu cât creştea altitudinea, vegetaţia deveni mai rară, expunând stânca neagră şi goală. O bucată de drum, părură că mergeau cu maşina pe suprafaţa lunii. Dar nu după mult timp, traversară linia zăpezii şi fură înconjuraţi de alb, şi o răcoare îngheţată umplu aerul. Scoase nişte jachete din geanta de voiaj de pe locurile din spate, le îmbrăcară şi îşi continuară drumul.

Ajunseră în curând la un drum închis, cu un semn vizibil pus în mijlocul drumului, care avertiza: PERICOL: SEZON DE AVALANŞE. DRUM ÎNCHIS. Aşa că se dădură jos din maşină şi merseră spre zăpada de pe marginea drumului.

Soarele îşi începuse coborârea spre asfinţit, aruncând umbre în jurul lor pe panta înzăpezită. Zăpada pură era de un albastru pal, o culoare aproape fluorescentă. Vârfurile neregulate din depărtare erau încă luminate şi străluceau argintiu în toate direcţiile, o lumină care părea să se nască din zăpada însăşi, de parcă muntele şi nu soarele ar fi luminat lumea dintotdeauna.

— Bine, acum pictura este complet albă, spuse el, fluturând mâinile în aer.

Zhuang Yan savură lumea albă din jur:

— Domnule Luo, de fapt, am făcut odată o pictură ca asta. De la distanţă părea o foaie de hârtie albă, aproape goală, dar dacă te apropiai, vedeai trestii subţiri în colţul stâng de jos şi, în colţul drept de sus, urmele unei păsări în zbor, îndepărtându-se. În centru, doi oameni infinitezimali… Este pictura de care sunt cea mai mândră.

— Parcă o văd. Cred că e magnifică… Şi, Zhuang Yan, acum că suntem în lumea asta goală, te-ar interesa să afli despre munca ta?

Ea încuviinţă, dar păru neliniştită.

— Ai aflat despre Proiectul Celor cu Faţa la Zid şi ştii că succesul lui depinde de incomprehensibilitatea lui. La cel mai înalt nivel, nimeni de pe Terra sau de pe Trisolaris, cu excepţia Celui cu Faţa la Zid, nu-l poate înţelege. Aşa că, Zhuang Yan, indiferent de cât de inexplicabilă ţi se va părea munca ta, să ştii că are un sens. Nu încerca să-l înţelegi. Pur şi simplu, fă-o cum poţi mai bine.

Ea încuviinţă, agitată:

— Da, înţeleg. Apoi râse şi-şi scutură capul. Vreau să spun că am priceput.

Privind-o cum stătea în mijlocul zăpezii, albeaţa îşi pierdu orice dimensiune şi lumea păli în jurul ei, scoţându-i în evidenţă doar prezenţa. Cu doi ani în urmă, când imaginea literară pe care o crease prinsese viaţă în imaginaţia lui, savurase dragostea. Acum, în spaţiul gol al uriaşei picturi naturale, înţelese misterul ultim al iubirii.

— Zhuang Yan, munca ta este să faci în aşa fel încât să fii fericită.

Ochii i se măriră.

— Trebuie să fii cea mai fericită femeie de pe Terra. Face parte din Planul Celor cu Faţa la Zid.

Lumina vârfului care ilumina lumea se reflecta în ochii ei şi puritatea privirii fu străbătută de sentimente complexe. Vârful înzăpezit absorbea orice sunet din lumea exterioară şi aşteptă tăcut până când ea răspunse, cu un glas care părea că vine din depărtări:

— Atunci… ce am de făcut?

Luo Ji se însufleţi:

— Orice vrei! Mâine sau când ne întoarcem în seara asta, poţi merge oriunde doreşti, poţi face orice doreşti şi poţi să-ţi trăieşti viaţa după bunul-plac. Fiind Cel cu Faţa la Zid, pot să te ajut să realizezi toate astea.

— Dar eu… Îl privi neajutorată. Domnule Luo… eu n-am nevoie de nimic.

— Asta e imposibil. Fiecare îşi doreşte ceva! Tinerii nu aleargă mereu după ceva?

— Am alergat eu vreodată după ceva?! Scutură din cap încet. Nu, nu cred.

— A, da. O femeie tânără şi lipsită de griji, ca tine, s-ar putea să nu aibă nevoie. Dar trebuie să ai măcar un vis, cel puţin unul! Îţi place să pictezi – te-ai gândit vreodată cum ar fi să ai o expoziţie personală la cea mai mare galerie sau muzeu de artă?

Ea râse, de parcă Luo Ji s-ar fi transformat într-un copil prostuţ.

— Domnule Luo, pictez pentru mine însămi. Nu m-am gândit niciodată la chestiile astea.

— Bine atunci. Trebuie să fi visat despre dragoste, spuse el, fără ezitare. Acum îţi poţi permite, aşa că de ce să nu te duci în căutarea ei?

Asfinţitul sorbea toată lumina de pe vârful înzăpezit. Ochii lui Zhuang Yan se întunecară şi expresia feţei i se îndulci. Spuse cu blândeţe:

— Domnule Luo, nu poţi pleca în căutarea unui asemenea lucru.

— Adevărat. Se calmă şi încuviinţă. Atunci, cum ar fi dacă: nu te-ai gândi pe termen lung, ci doar la ziua de mâine. Ziua de mâine, da? Unde ai vrea să mergi mâine? Ce ai vrea să faci? Ce te-ar face fericită? Precis îţi vine ceva în minte.

Ea se gândi serios o vreme şi, într-un final, zise ezitând:

— Dacă vă spun, poate deveni realitate?

— Sigur, spune-mi!

— Atunci, domnule Luo, puteţi să mă duceţi la Luvru?

Când Tyler dădu la o parte legătura de la ochi, nu se

adaptă repede la lumină şi se încruntă. În ciuda lămpilor strălucitoare fixate de pereţii de stâncă ai peşterii de munte, era foarte întuneric aici – chiar prea întuneric, de fapt – deoarece lumina era absorbită de pereţi. Simţi mirosul de antiseptice şi observă că peştera era transformată într-un spital de campanie cu o mulţime de cutii de aluminiu care conţineau medicamente ambalate cu grijă, dar şi tuburi de oxigen, mici dulapuri de dezinfectare cu ultraviolete, lămpi de operaţii mobile fără umbră şi diferite dispozitive medicale care semănau cu nişte aparate cu raze X şi defibrilatoare. Păreau desfăcute de curând şi gata de reambalare în orice moment. Tyler văzu două puşti de asalt atârnate de un perete de stâncă, dar similaritatea culorii lor cu cea a stâncii le făcea aproape invizibile. Un bărbat cu o faţă împietrită şi o femeie trecură pe lângă el. Nu purtau haine de laborator albe, dar era clar că erau un doctor şi o asistentă medicală.

Patul, aproape de intrarea în peşteră, era o mare de alb: perdelele din spate lui, bătrânul dintre cearşafuri, barba cea lungă a bătrânului, năframa din jurul capului şi chiar şi faţa sa – toate erau albe. Lumina din zonă semăna cu cea a lumânărilor, ascunzând o parte din albeaţă şi aruncând o lucire aurie peste tot, transformând locul într-o pictură în ulei clasică a unui sfânt.

Tyler scuipă în sân:

— La dracu’! Cum s-a ajuns aici?

În timp ce se îndrepta spre pat, încercă să-şi învingă durerea din şold şi din coapsa interioară, adoptând un pas demn şi ritmic. Se opri lângă pat, în faţa bărbatului pe care el şi guvernul său visaseră să-l găsească atâta amar de ani. Aproape că nu-i venea să creadă că era acolo, în carne şi oase. Privi faţa palidă a bătrânului, care era aşa cum se spusese mereu în mass-media. Avea cel mai blând chip de pe faţa pământului.

Noi oamenii, se gândi, suntem cu adevărat nişte animale aparte.

— Sunt onorat să vă întâlnesc, spuse Tyler cu o înclinare uşoară.

— De asemenea, zise politicos bătrânul.

Nu se mişcă, dar, deşi vocea îi era subţiată, simţeai că ar putea bloca o forţă exterioară, fără să se frângă niciodată, asemenea pânzei de păianjen. Bătrânul arătă spre capul patului şi Tyler se aşeză recunoscător, neştiind dacă gestul fusese gândit ca o simplă politeţe sau nu. În fond, nu era niciun fel de scaun prin preajmă. Bătrânul spuse:

— Trebuie să fiţi obosit. Aţi mers prima oară pe un catâr?

— O, nu. Am mai călărit unul când am vizitat Marele Canion. Deşi picioarele nu m-au durut la fel de tare atunci. Cum vă merge?

Bătrânul scutură încet din cap:

— Observaţi, desigur, că nu mai am mult de trăit. O lumină jucăuşă îi apăru brusc în ochi. Sunteţi cam ultima persoană care să-mi dorească să mor de boală. Îmi pare sincer rău.

Ironia din ultima propoziţie îl şfichiui pe Tyler, dar era adevărat. Una dintre marile lui temeri fusese că bărbatul ar fi putut muri de boală sau bătrâneţe. Ministrul Apărării se rugase de nenumărate ori ca o rachetă de croazieră americană sau un glonţ al Forţelor Speciale să cadă pe capul bărbatului înainte să moară din cauze naturale, chiar dacă s-ar fi întâmplat fie şi cu doar un minut înainte de moartea sa. O moarte naturală ar fi fost triumful cel mai măreţ al bărbatului şi ar fi marcat eşecul războiului contra terorismului. Chiar în acest moment, se apropia de glorie. Fuseseră oportunităţi, sigur că da. Odată, o dronă Predator îl fotografiase în curtea unei moschei din munţii din nordul Afganistanului. A prăbuşi, pur şi simplu, drona peste el ar fi însemnat un act istoric, ca să nu mai pomenim de faptul că drona transporta rachete Hellfire. Dar tânărului ofiţer de serviciu îi lipsise curajul să ia o decizie unilaterală în momentul când făcuse o identificare sigură. În schimb, raportase mai sus pe scara ierarhică şi când verificaseră din nou, ţinta dispăruse. Tyler, trezit din somn, avusese un acces de furie şi spărsese un vas preţios de porţelan chinezesc pe care-l avea acasă.

Tyler dori să evite subiectul delicat, aşa că îşi scoase geanta şi o puse pe pat:

— Am un mic cadou pentru dumneavoastră, spuse el, deschizând geanta. Luă un set de cărţi cu coperţi cartonate. Sunt ultima versiune în limba arabă.

Cu greu, bătrânul întinse o mână subţire ca o surcică şi alese volumul de cel mai jos:

— Ah, nu am citit decât prima trilogie. Am pus pe cineva să le cumpere pe celelalte, dar nu am avut niciodată timp să le citesc şi pe urmă le-am pierdut… Excelent, mulţumesc! Îmi plac foarte mult.

— Există o legendă care spune că aţi numit organizaţia după aceste romane[27].

Bătrânul aşeză încet cartea lângă el şi zâmbi:

— Ei, las-o să rămână doar o legendă. Voi aveţi bunăstarea şi tehnologia voastră. Noi avem doar legende.

Tyler ridică cartea pe care bătrânul o puse jos şi-l înfruntă ca un pastor care ţine în mână o Biblie:

— Am venit să te transform în Seldon[28].

Aceeaşi lumină jucăuşă se ivi din nou în ochii bătrânului:

— Serios? Ce trebuie să fac?

— Să-ţi păstrezi organizaţia.

— Până când s-o păstrez?

— Încă patru secole de acum înainte. Până la Bătălia de Apoi.

— Şi crezi că va fi posibil?

— Da, dacă continuă să se dezvolte. Fie ca sufletul şi spiritul ei să se răspândească în forţa spaţială, aşa încât organizaţia dumneavoastră să facă parte din ea pentru totdeauna.

— Şi de ce o preţuieşti atât de mult? Sarcasmul din vocea bătrânului se intensifică.

— Pentru că este una dintre puţinele forţe armate

---

[27] *Al-Qaida* a fost tradusă în limba chineză, şi nu transliterată, fiind cunoscută drept *Jidi,* acelaşi termen folosindu-se pentru titlul romanelor seriei *Fundaţia* a lui Asimov (n. tr. Joel Martinsen).

[28] Referire la Hari Seldon, un personaj fictiv din seria de romane *Fundaţia* de Isaac Asimov.

disponibile umanităţii, care foloseşte vieţi drept arme. Ştiţi că ştiinţa fundamentală a fost blocată de sophoni şi asta impune limitele respective asupra progreselor din IT şi din inteligenţa artificială. În Bătălia de Apoi, navele spaţiale de luptă vor fi pilotate tot de către oameni şi asta necesită o armată care să posede acel spirit. Fulgerul globular are nevoie de un atac de proximitate, ceva ce nu poate fi realizat decât de o armată care posedă acel spirit.

— Ce-aţi mai adus în afară de cărţile astea?

Tyler se ridică entuziasmat de pe pat:

— Depinde de ce aveţi nevoie. Atât timp cât puteţi asigura menţinerea organizaţiei, vă pot oferi orice.

Bătrânul îi făcu semn lui Tyler să ia loc:

— Simpatizez cu dumneavoastră. După atâţia ani, tot nu ştiţi care sunt adevăratele noastre nevoi.

— Spuneţi-mi.

— Arme? Bani? Nu, nu. Noi avem nevoie de ceva mult mai preţios. Organizaţia nu există din cauza scopurilor ambiţioase ale lui Seldon. Nu poţi găsi o persoană sănătoasă şi raţională gata să creadă şi să moară pentru asta. Există pentru că posedă ceva, ceva care e în aer şi-n sânge şi fără de care organizaţia s-ar ofili imediat.

— Şi despre ce anume e vorba?

— Despre ură.

Tyler rămase tăcut.

— Pe de o parte, graţie duşmanului nostru comun, ura pe care o avem pentru Occident a pălit. Pe de alta, rasa umană pe care trisolarienii vor s-o şteargă de pe faţa pământului îi include şi pe cei din Occidentul cel blestemat, aşa că, pentru noi, să pierim împreună ar fi o bucurie. Aşa că nu-i urâm pe trisolarieni. Bătrânul îşi întinse mâinile. Vedeţi dumneavoastră, ura este o comoară mult mai preţioasă decât aurul sau diamantele şi o armă mult mai ascuţită decât oricare alta din lume, dar acum a dispărut. Şi nu dumneavoastră ne-o veţi da înapoi. Aşa că organizaţia, ca şi mine, nu mai are mult de trăit.

Tyler continuă să tacă.

— Cât despre Seldon, aş zice că planul său este

imposibil.

Tyler oftă şi se aşeză din nou pe pat:

— Vreţi să spuneţi că aţi citit şi sfârşitul cărţii?

Bătrânul ridică, surprins, o sprânceană:

— Nu, nu am citit-o. Este doar ce gândesc. Cum aşa, planul lui Seldon eşuează în carte? Autorul este un om excepţional, dacă aşa stau lucrurile. Mi-am imaginat mereu că a scris un happy end, Allah să-l apere!

— Asimov a murit acum mulţi ani.

— Ah, înţelepţii mor tineri întotdeauna. Fie să ajungă în Rai, oricare ar fi acela…

Pe o bună bucată din drumul de întoarcere, Tyler nu mai fu legat la ochi, oferindu-i-se şansa să admire munţii abrupţi şi arizi ai Afganistanului. Tânărul care-i mânase măgarul avu chiar încredere să-şi lase puşca de asalt să atârne din şa, chiar lângă mâna lui Tyler.

— Aţi omorât pe cineva cu puşca aia? îl întrebă Tyler.

Tânărul nu înţelese, dar un bărbat mai în vârstă, neînarmat, care călărea aproape de el îi răspunse:

— Nu. Nu ne-am mai luptat cu nimeni de multă vreme.

Tânărul îl privi pe Tyler întrebător. Nu avea barbă pe faţa copilăroasă şi ochii erau albaştri ca cerul din Asia de Vest.

Mamă, o să fiu un licurici!

La cea de-a patra Audiere A Celor cu Faţa la Zid de la CAP, Tyler păru obosit de lunga sa călătorie în timp ce explica modificările planului său cu roiul de ţânţari.

— Vreau ca fiecare navetă de luptă din flota de ţânţari să fie echipată cu două sisteme de control: un mod în care e operat de pilot şi mod dronă. Trecerea pe modul dronă îmi va permite să controlez toate navetele de luptă din flotă.

— Te implici la un nivel foarte practic, rânji Hines.

— Voi putea să instruiesc flota ca să formeze un grup de ţânţari şi să călătorească până în zona de luptă, apoi le voi spune să se împrăştie şi apoi să reintre în formaţie. Când flota mea va angaja flota duşmană, voi comanda modulul de arme de pe fiecare navetă să-şi selecteze propria ţintă

şi să atace automat. Îmi imaginez că, în pofida îngheţării cercetării fundamentale din fizică, tehnologia inteligenţei artificiale din prezent se va dezvolta îndeajuns în următoarele patru secole pentru a permite acest lucru.

— Vrei să spui că plănuieşti să hibernezi până la Ziua Bătăliei de Apoi şi pe urmă să te angajezi direct în lupta cu Flota Trisolariană?

— Am de ales? Ştii bine că am fost în Japonia, în China şi în Afganistan şi nu am găsit acolo ce căutam.

— Şi atunci ai vizitat pe cineva anume, spuse reprezentantul SUA.

— Aşa este, l-am văzut… Dar… Tyler scoase un oftat lung şi disperat. Nimic. Voi încerca în continuare să formez o armată de luptători spaţiali dedicaţi, dar dacă nu reuşesc, atunci va trebui să-i conduc în atacul final chiar eu.

Rămaseră cu toţii tăcuţi. În ceea ce privea Bătălia de Apoi, oamenii preferau îndeobşte să rămână tăcuţi.

Tyler continuă:

— Mai am un supliment la planul roiului de ţânţari. Doresc să-mi realizez propriile mele studii ale anumitor corpuri din sistemul solar, din zonele alese de mine. Aceste corpuri cereşti includ Europa, Ceres şi mai multe comete.

— Ce legătură are cu flota de navete spaţiale? întrebă cineva.

— Trebuie să vă răspund la asta? întrebă Tyler, privind spre scaunul rotativ.

Nu spuse nimeni nimic. Bineînţeles că nu trebuia să răspundă.

— Şi, în final, am o recomandare. CAP şi fiecare naţiune de pe Terra ar trebui să-şi reducă atacurile asupra OTT.

Rey Diaz sări din scaun:

— Domnule Tyler, chiar dacă susţii că aceasta face parte din plan, mă opun cu tărie acestei propuneri revoltătoare!

Tyler scutură din cap:

— Nu face parte din plan. Nu are absolut nicio legătură cu Proiectul Celor cu Faţa la Zid. Motivul sugestiei mele este evident: Dacă persistăm cu atacurile noastre asupra

OTT, în doi-trei ani am putea să-i distrugem de tot şi vom pierde singurul canal direct de comunicare dintre Terra şi Trisolaris. Am pierde cea mai importantă sursă de informaţii despre duşman. Sunt sigur că înţelegeţi care ar fi consecinţele.

Hines spuse:

— Sunt de acord. Dar această propunere nu ar trebui făcută de către unul dintre Cei cu Faţa la Zid. Noi trei formăm un întreg în mintea publicului, aşa că vă rog să ţineţi cont de reputaţia *noastră.*

Audierea s-a sfârşit cu discuţii nefinalizate, dar s-a ajuns la un acord ca CAP să coordoneze studii ulterioare asupra celor trei revizuiri ale Planului lui Tyler şi să le supună la vot la următoarea audiere.

Tyler rămase aşezat până când fu singurul din sala de reuniuni. Era epuizat şi ameţit după lungile sale călătorii şi cum se uita la sala pustie îşi dădu seama brusc un risc pe care-l ignorase. Avea nevoie să dea de un doctor sau de un psiholog, şi de un specialist în medicina somnului.

Trebuia să găsească pe cineva care să-l oprească să mai vorbească în somn.

Luo Ji şi Zhuang Yan se îndreptară spre intrarea principală de la Luvru la ora 10 seara. Kent îi sfătuise să viziteze muzeul noaptea din măsuri de securitate.

Primul lucru pe care-l văzură fu o piramidă de sticlă, protejată de larma nopţii din Paris de clădirea în formă de U a palatului şi care stătea liniştită sub lumina apoasă a lunii, de parcă ar fi fost din argint.

— Domnule Luo, nu ai sentimentul că a venit în zbor aici din spaţiu? întrebă Zhuang Yan, arătând spre piramidă.

— Cu toţii au acest sentiment, spuse Luo Ji.

— La început ţi se pare puţin nelalocul ei, dar cu cât o priveşti mai mult, cu atât ţi se pare că face parte integrantă din acest loc.

Întâlnirea unor lumi complet diferite, gândi Luo Ji, dar nu spuse nimic.

Apoi întreaga piramidă se ilumină, transformând lumina

argintie a lunii într-o strălucire de aur. În acelaşi timp, fântânile porniră şi ele în piscinele din jur, aruncând coloane înalte de apă şi lumină spre cer. Zhuang Yan privi spre Luo Ji alarmată, neliniştită de trezirea la viaţă a Luvrului produsă de venirea lor. Însoţiţi de sunetele apei, porniră în jos prin piramidă şi intrară în Sala Napoleon şi apoi în palat.

Prima lor destinaţie fu marea sală de expoziţie. Avea două sute de metri lungime şi era iluminată blând şi ecoul paşilor lor răsuna prin pustietatea locului. Luo Ji realiză iute că nu răsunau decât paşii lui, deoarece Zhuang Yan păşea uşor ca o pisică sau ca un copil dintr-o poveste care intră într-un castel vrăjit şi-i e frică să nu trezească pe oricine ar dormi pe acolo. Îşi încetini paşii – nu pentru operele de artă, care nu-l interesau absolut deloc, ci ca să lase să crească distanţa dintre ei şi să poată s-o admire în lumea aceasta a artei, să privească la frumuseţea acestei femei orientale printre toţi zeii aceia greci bine făcuţi, printre îngeri şi Fecioara Binecuvântată din tablourile clasice în ulei din jur. La fel ca piramida de sticlă din curte, se integra perfect în mediul înconjurător şi devenea parte din tărâmul sacru al artei. Fără ea, acestui loc i-ar lipsi ceva. Cufundat într-o reverie, într-un vis sau într-o viziune, lăsă timpul să curgă liniştit mai departe.

După o vreme, Zhuang Yan îşi aminti de prezenţa lui Luo Ji şi-i zâmbi fugar. Inima îi tresări, căci acel zâmbet i se păru un fulger de lumină trimis tărâmului muritorilor dintr-un tablou cu muntele Olimp.

— Am auzit că dacă ai un ochi format, ţi-ar putea lua un an întreg să vezi toate operele de artă de aici, spuse el.

— Ştiu, fu răspunsul ei simplu, dar ochii ei spuneau: *Ce ar trebui să fac*? Apoi îşi îndreptă atenţia spre tablouri. În tot acest timp nu văzuse decât cinci dintre ele.

— Nu are nicio importanţă, Yan Yan. Pot să le privesc cu tine în fiecare noapte un an întreg. Vorbele îi ieşiră din gură, fără să vrea.

Ea se întoarse spre el, vizibil entuziasmată:

— Serios?

— Serios.

— Ei bine… Domnule Luo, aţi mai fost aici vreodată?

— Nu. Dar am fost la Centrul Pompidou când am fost la Paris acum trei ani. La început m-am gândit că poate te-ar interesa mai mult să mergi acolo.

Ea scutură din cap:

— Nu-mi place arta modernă.

— Dar toate astea – făcu el privind toţi zeii, îngerii şi Fecioara Binecuvântată: Nu ţi se pare că sunt prea vechi?

— Nu-mi plac cele prea vechi. Îmi plac doar picturile Renaşterii.

— Şi acelea sunt destul de vechi.

— Dar mie nu mi se par vechi. Pictorii aceia au fost primii care au descoperit frumuseţea omenească şi l-au pictat pe Dumnezeu ca o persoană plăcută. Privind lucrările lor poţi simţi bucuria lor de a picta, aceeaşi bucurie pe care am simţit-o când am văzut prima oară lacul şi vârful înzăpezit.

— Toate bune şi frumoase, dar spiritul iniţiat de maeştrii Renaşterii a devenit un obstacol.

— Vreţi să spuneţi, acum, în timpul Crizei Trisolariene?

— Da, sunt sigur că ai văzut ce se întâmplă mai nou. Patru secole de acum înainte, lumea post-dezastru s-ar putea întoarce în Evul Mediu şi umanitatea ar fi din nou supusă represiunilor extreme.

— Şi arta va intra din nou în lunga iarnă a întunericului, nu?

Îi privi ochii inocenţi şi-şi zâmbi încurcat. *Prostuţo, vorbeşti despre artă, dar dacă umanitatea reuşeşte să supravieţuiască, regresul către o societate primitivă ar fi un preţ destul de mic.* Dar spuse: Când va veni timpul, poate va avea loc o a doua Renaştere şi vei redescoperi frumuseţea uitată ca s-o pictezi.

Zâmbetul îi era înmuiat în tristeţe. Înţelegea perfect ce voia să spună Luo Ji cu cuvintele lui liniştitoare:

— Ştii, mă gândeam, după Ziua de Apoi, ce se va întâmpla cu picturile şi cu operele de artă?

— Asta te îngrijorează pe tine? întrebă el.

Când ea menţionă Ziua de Apoi, îl duru sufletul, dar, dacă ultima lui încercare de a o linişti eşuase, era încrezător că va reuşi acum. Aşa că îi luă mâna şi spuse:

— Hai să mergem la expoziţia de Artă Asiatică!

Înainte de construirea piramidei, care ţinea loc de hol, Luvrul era un labirint uriaş. Dacă voiai să ajungi la o galerie anume, trebuia să faci un ocol lung şi întortocheat. Dar acum puteai merge direct de la Sala Napoleon de sub piramidă în orice punct al muzeului. Luo Ji şi Zhuang Yan se întoarseră spre sala de la intrare, urmară semnele care duceau spre Artele Africii, Asiei, Oceaniei şi Americilor şi se treziră în cu totul altă lume prin comparaţie cu cea a picturilor europene clasice.

Luo Ji îi arătă sculpturile, picturile şi documentele vechi din Asia şi din Africa şi spuse:

— Astea au fost luate cu japca de către o civilizaţie avansată de la una mai înapoiată. Unele au fost jefuite, altele au fost furate sau delapidate, dar uită-te acum la ele: Sunt toate foarte bine păstrate. Chiar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aceste obiecte au fost transferate într-un loc sigur.

Stăteau în faţa unei picturi murale Dunhuang închisă într-o casetă de sticlă:

— Gândeşte-te cât tumult şi câte războaie a văzut pământul nostru din vremea când Episcopul Wang i-a dat lucrurile acestea Francezului[29]. Dacă picturile murale ar fi fost lăsate acolo, poţi fi sigură că ar fi fost conservate tot atât de bine?

— Dar crezi că trisolarienii vor conserva moştenirea culturală a umanităţii? Nu au niciun fel de consideraţie pentru noi.

---

[29] Dunhuang, o oază de pe Drumul Mătăsii din ceea ce azi este Provincia Gansu. A fost locul unde se aflau nişte grote budiste decorate spectaculos şi care au fost locuite din secolul al patrulea până în secolul al paisprezecelea. În 1900, Wang Yuanlu, un episcop taoist de la Peşterile Mogao din Dunhuang, a descoperit o Peşteră-Bibliotecă sigilată, care era o ascunzătoare de documente antice, pe care ulterior le-a vândut unui arheolog ungaro-britanic pe nume Aurel Stein şi sinologului francez Paul Pelliot (n. tr. Joel Martinsen).

— De ce? Pentru că au spus că suntem nişte gândaci? Dar asta nu înseamnă ce crezi. Yan Yan, ştii care este expresia de preţuire cea mai înaltă pentru o civilizaţie?

— Nu, care?

— Anihilarea. Aceasta este dovada cea mai înaltă de respect pe care o poate primi o civilizaţie. Se simt ameninţaţi doar de o civilizaţie pe care o respectă profund.

Trecură în linişte prin douăzeci şi patru de galerii care adăposteau arta asiatică, păşind prin trecutul îndepărtat şi imaginându-şi în acest timp un viitor întunecat. Fără să-şi dea seama, ajunseră la galeria de Antichităţi Egiptene.

— Ştii la cine mă gândesc aici? Luo Ji stătea lângă o casetă de sticlă ce conţinea masca de aur a unui faraon mumificat şi încercă un subiect de conversaţie mai uşor: Sophie Marceau.

— Din cauza lui *Belphegor, Fantoma de la Luvru,* nu-i aşa? Sophie Marceau este minunată. Şi are şi ceva oriental.

Dintr-un motiv oarecare, adevărat sau nu, Luo Ji simţi urme de invidie şi jignire în voce.

— Yan Yan, nu e atât de frumoasă ca tine. Acesta e adevărul.

Dorise să spună: *Frumuseţea ei poate fi descoperită în operele acestea de artă, dar frumuseţea ta le eclipsează,* dar nu voise ca ea să-l creadă sarcastic. Umbra unui zâmbet timid trecu peste faţa ei ca un nor, şi era prima oară când vedea acest zâmbet, pe care şi-l amintea din visele lui.

— Să ne întoarcem la picturile în ulei, spuse ea.

Se întoarseră la Sala Napoleon, dar uitaseră ce intrare să folosească. Cele mai vizibile semne te îndreptau spre trei comori ale palatului: *Mona Lisa, Venus din Milo şi Victoria de la Samotrace.*

— Să mergem s-o vedem pe *Mona Lisa,* sugeră el.

În timp ce se îndreptară într-acolo, ea îi spuse:

— Profesorul nostru ne-a spus că după ce a vizitat Luvrul a fost puţin dezgustat de *Mona Lisa* şi de *Venus din Milo.*

— De ce?

— Pentru că turiştii vin pentru ele, dar nu-i interesează alte opere de artă mai puţin celebre, însă tot atât de frumoase.

— Fac parte din masele necultivate.

Ajunseră la zâmbetul cel misterios, care se afla sub un geam gros de sticlă protectoare şi era mult mai mic decât şi-l imaginase Luo Ji vreodată. Nici chiar Zhuang Yan nu păru prea entuziasmată.

— Vederea ei îmi aduce aminte de dumneavoastră toţi, spuse ea, arătând spre figura din tablou.

— De noi toţi?

— De Cei cu Faţa la Zid, desigur.

— Dar ce are ea de-a face cu Cei cu Faţa la Zid?

— Ei bine, mă întreb – este doar o speculaţie, vă rog să nu râdeţi – mă întreb dacă n-am putea găsi o formă de comunicare pe care doar oamenii s-o poată înţelege, dar pe care sophonii să n-o înţeleagă niciodată. Astfel umanitatea ar scăpa de monitorizarea sophonilor.

Luo Ji o privi câteva secunde şi apoi se uită fix la *Mona Lisa.*

— Înţeleg ce vrei să spui. Zâmbetul ei este ceva ce sophonii şi trisolarienii nu vor înţelege niciodată.

— Exact. Expresiile omeneşti şi ochii oamenilor în mod special, sunt subtile şi complexe. O privire sau un zâmbet pot transmite atât de multe informaţii! Şi doar oamenii le pot înţelege! Doar oamenii au o astfel de sensibilitate.

— Adevărat. Una dintre cele mai importante probleme ale inteligenţei artificiale este identificarea expresiilor faciale şi oculare. Unii experţi sunt de părere şi că ordinatoarele nu vor fi capabile să citească ochii omeneşti niciodată.

— Deci este posibil să fie creat un limbaj al expresiilor şi apoi să vorbim cu faţa şi cu ochii?

Luo Ji se gândi o vreme la asta foarte serios, apoi scutură din cap cu un zâmbet. Arătă spre *Mona Lisa.*

— Nu putem să-i citim nici măcar *ei* expresia. Când mă uit fix la ea, înţelesul zâmbetului ei se schimbă cu fiecare

secundă şi nu se repetă niciodată.

Zhuang Yan sări în sus entuziasmată ca o copilă:

— Dar asta înseamnă că expresiile faciale pot transmite cu adevărat informaţii complexe!

— Şi dacă informaţia este: „Astronava a părăsit Terra cu destinaţia Jupiter”? Cum ai putea transmite o asemenea informaţie prin folosirea expresiilor faciale?

— Când omul primitiv a început să vorbească, a fost, desigur, doar pentru a transmite înţelesuri simple. Erau, poate, chiar mai puţin complexe decât ciripitul păsărilor. Limbajul a câştigat apoi treptat în complexitate.

— Ei bine, să încercăm să transmitem un înţeles simplu prin expresii faciale.

— Foarte bine! aprobă ea, entuziasmată. Uite, hai să ne gândim fiecare la un mesaj şi apoi să le schimbăm între noi.

Luo Ji se gândi un moment:

— M-am gândit la mesajul meu.

Zhuang Yan se gândi mult mai mult şi apoi dădu din cap:

— Atunci hai să începem!

Se uitară fix unul la celălalt, dar nu reuşiră să menţină aceleaşi expresii mai mult de jumătate de minut şi izbucniră în râs, practic în acelaşi moment.

— Mesajul meu era: „În seara asta aş dori să te invit la cină pe Champs Elysées”, spuse el.

Ea se strâmbă de râs:

— Al meu a fost: „Trebuie… să te razi!”

— Astea sunt chestiuni grave care privesc soarta umanităţii, aşa că ar trebui să fim serioşi, spuse Luo Ji, abţinându-se să nu râdă.

— De data asta nu mai e permis râsul! spuse ea, serioasă ca un copil care schimbă regulile jocului.

Rămase spate în spate, gândindu-se fiecare la un mesaj şi când se întoarseră, ochii li se uniră din nou. Luo Ji simţi că-i vine iar să râdă şi se luptă să se abţină, dar sarcina îi fu brusc mult mai uşoară, deoarece ochii limpezi ai lui Zhuang Yan începuseră să-i ciupească corzile inimii din nou.

Şi aşa rămaseră, Cel cu Faţa la Zid şi tânăra femeie, cu privirile împletite în faţa zâmbetului *Monei Lisa* la Luvru în crucea nopţii.

În barajul din sufletul lui Luo Ji apăruse o mică fisură şi această picurare îl eroda, mărind mica fisură şi transformând-o într-un flux puternic. I se făcu teamă şi se grăbi să repare crăpătura din baraj, dar nu reuşi. Prăbuşirea era inevitabilă.

Apoi se simţi ca şi cum ar fi stat pe vârful unei stânci foarte înalte şi ca şi cum ochii fetei ar fi fost chiar abisul uriaş de dedesubt, acoperit de o mare albă şi pură de nori. Dar soarele îşi trimise razele în jos din toate direcţiile şi transformă norii într-o strălucire de culori care se tot împrăştia. Se simţi alunecând în jos, o alunecare foarte lentă, dar pe care nu o putea opri din propria voinţă. Panicat, îşi scutură membrele, încercând să găsească un loc de care să se agaţe. Dar sub trupul lui nu mai era decât gheaţă alunecoasă. Acceleră până când, într-un final, cu o erupţie de ameţeală, începu să se prăbuşească în abis. Într-o singură clipă, bucuria prăbuşirii atinse nivelul de sus al durerii.

Mona Lisa se deforma. Pereţii se deformau, topindu-se ca gheaţa, în timp ce Luvrul însuşi se prăbuşea, iar pietrele lui deveneau roşii ca lava în timp ce cădeau. Când magma trecu peste corpurile lor, o simţiră ca pe răcoarea unui izvor limpede şi primăvăratic. Căzură odată cu Luvrul, trecând printr-o Europă topită, spre centrul Terrei şi când ajunseră acolo, lumea din jur explodă cu un potop de artificii cosmice minunate. Apoi scânteile se stinseră şi într-o clipită, spaţiul deveni limpede precum cristalul. Stelele ţesură raze de cristal şi într-o uriaşă pătură argintie, iar planetele vibrară, emiţând o muzică frumoasă. Câmpul stelar deveni dens, ca o maree la flux. Universul se contractă şi se prăbuşi, până când, în cele din urmă, totul fu anihilat de lumina creativă a iubirii.

— Trebuie să observăm Trisolaris chiar acum! spuse Generalul Fitzroy către dr. Ringier. Erau în sala de

comandă a Telescopului Spaţial Hubble II, la o săptămână după ce fusese asamblat.

— Generale, mi-e teamă că nu e posibil.

— Am sentimentul că observaţiile care au loc acum reprezintă, de fapt, o muncă privată pe care voi, astronomii o efectuaţi în particular.

— Mi-aş face propria muncă, dacă ar fi posibil, dar Hubble II se află încă în faza de testare.

— Munciţi pentru armată. Tot ce aveţi de făcut este să executaţi ordinele.

— Nimeni nu face parte din armată cu excepţia dumneavoastră. Noi urmăm doar planul de testare al NASA.

Tonul generalului se îndulci:

— Doctore, nu puteţi pur şi simplu, să folosiţi Trisolaris ca ţintă de testare?

— Ţintele de testare au fost selectate cu grijă în baza categoriilor de depărtare şi de strălucire, iar planul de testare a fost formulat cât mai economic posibil, ca telescopul să-şi poată duce la bun sfârşit toate testele după o singură rotaţie. Pentru a observa Trisolaris acum, ar trebui să rotim la unghi de aproape treizeci de grade şi înapoi, iar ca să-l răsuceşti pe golanul ăsta ai nevoie de carburant. Noi economisim banii armatei, generale!

— Păi hai să vedem cum îi economisiţi. Tocmai am găsit asta pe computerul dumneavoastră, spuse Fitzroy, în timp ce-şi aduse în faţă braţul. Ţinea în mână copia tipărită a unei fotografii, un instantaneu luat de sus al unui grup de oameni care priveau în sus entuziasmaţi. Era uşor de recunoscut în poză chiar echipa din acea sală de comandă, cu Ringier în mijlocul lor, împreună cu trei femei în atitudini sexy care ar fi putut fi iubite ale unora din grup. Se aflau, evident, pe acoperişul clădirii unde se afla sala de comandă şi fotografia era foarte clară, de parcă ar fi fost făcută de la zece sau douăzeci de metri distanţă. Ceea ce o deosebea de o fotografie obişnuită erau numerele complicate din partea de sus: Doctore, vă aflaţi în cel mai înalt punct al clădirii. Nu are o macara video, ca pe

platourile de filmare, nu-i aşa? Îmi spuneţi că rotirea lui Hubble II cu treizeci de grade costă bani. Atunci cât de mult costă să-l rotiţi la trei sute şaizeci de grade? Pe urmă, acea investiţie de zece milioane de dolari nu a fost făcută ca dumneavoastră să vă trageţi în fotografii din spaţiu cu iubitele. Să adaug suma asta la factura dumneavoastră?

— Generale, ordinul dumneavoastră trebuie îndeplinit, desigur, spuse Ringier grăbit şi inginerii se puseră imediat pe treabă.

Datele de coordonare fură repede selectate din baza de date a ţintei. În spaţiu, cilindrul enorm, de peste douăzeci de metri în diametru şi mai mult de o sută de metri în lungime, începu să se învârtească încet, rotindu-se panoramic peste câmpul stelar afişat pe ecranul din sala de comandă.

— Asta este ce vede telescopul? întrebă generalul.

— Nu, asta este doar imaginea trimisă de sistemul de poziţionare. Telescopul transmite imagini statice care trebuie procesate înainte de a putea fi văzute.

Peste cinci minute, rotirea panoramică luă sfârşit. Sistemul de comandă raportă că se atinsese poziţionarea şi că după alte cinci minute Ringier spuse:

— Perfect. Acum întoarceţi la poziţia de testare.

Surprins, Fitzroy întrebă:

— Cum? Asta a fost tot?

— Da. Acum se procesează imaginile.

— Nu mai puteţi face câteva fotografii în plus?

— Generale, am făcut două sute zece imagini cu multiple distanţe focale. În acel moment prima imagine de observaţie fu procesată complet şi Ringier arătă spre ecran: Uitaţi, generale. Aceasta este lumea inamică pe care doreaţi atât de mult s-o vedeţi.

Fitzroy nu văzu nimic, cu excepţia unui grup de trei halouri pe un fundal întunecat. Erau difuze, ca felinarele de pe o stradă când e ceaţă. Acestea erau cele trei stele care hotărau soarta celor două civilizaţii.

— Deci nu prea putem vedea planeta. Fitzroy nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Sigur că nu. Nici chiar când Hubble II va fi gata, nu vom putea vedea Trisolaris decât la anumite poziţii fixe şi atunci o vom vedea doar ca pe un punct, fără niciun fel de detaliu.

— Dar mai e ceva acolo, doctore. Ce credeţi că este? întrebă unul dintre ingineri, arătând spre un punct apropiat de cele trei halouri.

Fitzroy se aplecă înainte, dar nu reuşi să vadă nimic. Era atât de greu de văzut, încât numai un expert putea să-l zărească.

— Are un diametru mai mare decât al unei stele, spuse un inginer.

După ce au mărit zona de mai multe ori, lucrul acela umplu tot ecranul.

— E o perie! strigă generalul alarmat.

Profanul vine mereu cu denumiri mai bune decât expertul, de aceea când experţii pun nume, le pun din perspectiva amatorului. Şi astfel „peria” rămase numele acelui obiect, fiindcă descrierea generalului fusese corectă: Era o perie cosmică. Sau, ca să fim mai exacţi, un set de perii cosmice fără mâner. Sigur, puteai să le vezi şi ca pe nişte fire de păr ridicate măciucă.

— O fi o zgârietură de pe învelişul protector! Am spus în studiul de fezabilitate că lentila de acoperire va cauza probleme, spuse Ringier, scuturându-şi capul.

— Toate învelişurile au fost supuse unei testări stricte. O zgârietură de acest gen iese din discuţie. Şi nu poate fi generată de niciun alt fel de defecte de obiectiv. Am returnat deja zeci de mii de imagini de testare şi nu s-a mai întâmplat până acum, spuse un expert de la Zeiss, producătorul lentilei.

Peste sala de comandă se aşternu tăcerea. Se strânseseră cu toţii să se uite fix la imaginea de pe ecran până când locul se aglomeră atât de mult că unii dintre ei deschiseră imaginea pe alte terminale. Fitzroy simţi schimbarea din atmosfera camerei: oameni care deveniseră leneşi în urma oboselii datorate testărilor îndelungate erau acum neliniştiţi, ca şi cum ar fi fost loviţi

de un blestem care fixase bine totul la loc, cu excepţia ochilor lor care se făcuseră mult mai strălucitori.

— Dumnezeule! exclamară mai mulţi oameni în acelaşi timp.

Formaţiunea îngheţată de oameni intră brusc într-o activitate frenetică. Frânturile de dialog pe care le prinse Fitzroy erau puţin prea tehnice pentru el.

— Orice praf din jurul poziţiei ţintei? Verific…

— Nu trebuie. Am executat eu articolul ăla. La observarea absorbţiei decorului mişcării radiale stelare, apare un vârf de două sute de milimetri. Poate fi o microparticulă de carbon, de densitatea Clasei-F.

— Ceva opinii despre efectul impactului de viteză-înaltă?

— Siajul se difuzează de-a lungul axei de impact, dar anvergura difuziei… Avem vreun model?

— Da… O clipă… Iată-l. Viteza de impact?

— O sută de ori velocitatea cosmică trei.

— Este deja aşa de mare?

— E o estimare prudentă… Pentru secţiunea circulară de impact, foloseşte… Exact, este exact. Cam aşa este. O estimare generală.

Cum experţii erau ocupaţi, Ringier se aşeză lângă Fitzroy:

— Generale, puteţi să încercaţi să număraţi firele din perie, cât puteţi de precis?

Generalul încuviinţă, apoi se aplecă peste terminal şi începu să numere.

Computerului îi trebuiau patru sau cinci minute să termine fiecare calcul, dar dădea câteva erori, aşa că abia peste o jumătate de oră avură rezultatele.

— Siajul difuzează praful la un diametru maxim de două sute patruzeci de mii de kilometri, adică de două ori mărimea planetei Jupiter, spuse astronomul care rula modelul matematic.

— Da, are sens, spuse Ringier. Îşi ridică braţele şi privi spre tavan, de parcă ar fi privit prin ele spre ceruri. Şi asta mi-o confirmă. Glasul îi tremură şi apoi, de parcă îşi vorbea doar sieşi, spuse: S-a confirmat, aşadar. Nu e nimic rău în

asta.

Tăcerea coborî din nou peste sala de comandă, dar de data asta era una grea şi apăsătoare. Fitzroy voi să pună o întrebare, dar la vederea capetelor aplecate solemn, nu mai reuşi să deschidă gura. După o vreme, auzi suspine uşoare şi văzu un tânăr care încerca să-şi ascundă lacrimile.

— Las-o baltă, Harris! Nu eşti singurul sceptic de aici. Ne este greu tuturor, spuse cineva.

Tânărul Harris, îşi ridică ochii înlăcrimaţi şi spuse:

— Ştiu că scepticismul este doar un mod de auto-amăgire, dar vreau să-mi trăiesc viaţa în amăgire. Dumnezeule, acum nici norocul acesta nu-mi mai e dat!

Tăcerea reveni.

În cele din urmă Ringier îşi aduse aminte de Fitzroy:

— Generale, aş dori să vă explic. Cele trei stele sunt înconjurate de praf interstelar. Anterior, un număr de corpuri care se mişcau cu mare viteză au traversat acel praf şi impactul lor de înaltă viteză cu praful a lăsat în urmă un siaj. Siajul a continuat să se extindă şi acum a atins un diametru de două ori mai mare decât cel al planetei Jupiter. Între siaj şi praful înconjurător sunt doar diferenţe subtile, aşa că nu sunt detectabile de aproape. Doar de aici, de la o distanţă de patru ani-lumină, le putem observa.

— Am numărat perii. Sunt aproape o mie, spuse Generalul Fitzroy.

— Sigur că da. Numărul acesta ne confirmă rapoartele de studii informative. Generale, aceasta este imaginea Flotei Trisolariene.

Descoperirea telescopului Hubble II, confirmare finală a realităţii invaziei trisolariene, şterse şi ultima fărâmă de iluzie a umanităţii. Apariţia unei noi runde de disperare, panică şi confuzie împinse rasa umană înspre viaţa din epoca Crizei Trisolaris. Apoi veniră vremurile grele. Cu o schimbare bruscă de direcţie, vehiculul timpului viră pe o cale nouă.

Singura constantă într-o lume de schimbare enormă este trecerea iute a timpului. Cinci ani trecură ca un abur.

Partea a doua

VRAJA

ANUL 8, ERA DE CRIZĂ

Distanţa de la Flota Trisolariană până la Sistemul Solar: 4,20 ani-lumină

Tyler fusese agitat în ultima vreme. În ciuda obstacolelor, planul roiului de ţânţari câştigă în cele din urmă aprobarea CAP. Dezvoltarea navetelor de luptă spaţiale începuse, dar progresul era lent datorită lipsei de tehnologii avansate. Umanitatea continuă să-şi îmbunătăţească tehnologia topoarelor şi bâtelor noii sale epoci de piatră: rachetele propulsate chimic. Proiectul suplimentar al lui Tyler, studierea Europei, Ceres-ului şi a diferitelor comete era destul de straniu ca unii oameni să creadă că venise cu acest studiu doar ca să adauge o aură de mister la planul principal care era cât se putea de direct. Cu toate acestea, deoarece putea fi încorporat în programul de apărare principal, i se aprobă să lucreze şi la acesta.

Aşa că Tyler trebuia să aştepte. Se duse acasă şi, pentru prima oară în cei cinci ani de când era Cel cu Faţa la Zid, duse o viaţă de om normal.

Cei cu Faţa la Zid începuseră să aibă din ce în ce mai mulţi ochi aţintiţi asupra lor. Fie că ceruseră sau nu acest rol, fuseseră prezentaţi maselor ca un fel de figuri mesianice. În consecinţă, apăru un cult al Celor cu Faţa la Zid. Indiferent de câte comunicate emiseseră ONU sau CAP, legendele capacităţilor lor supranaturale circulau în toată lumea şi deveniseră din ce în ce mai fanteziste. În filmele SF, erau prezentaţi ca supereroi şi, în ochii multora, erau singura speranţă a umanităţii. Asta le conferea Celor cu Faţa la Zid un capital popular şi politic enorm care garanta faptul că lucrurile aveau să decurgă lin atunci când urma să solicite cantităţi enorme de resurse.

Luo Ji era o excepţie. Rămăsese izolat şi nu-şi arăta niciodată faţa. Nimeni nu ştia unde era şi cu ce se ocupa.

Într-o zi Tyler primi o vizită. Ca în cazul tuturor Celor cu Faţa la Zid, căminul său era păzit serios şi toţi vizitatorii trebuiau să treacă prin verificări riguroase ale antecedentelor. Dar când îl văzu prima oară pe vizitatorul din living, ştiu că omul va trece de controale cu uşurinţă, deoarece era evident de la prima privire că nu reprezenta o ameninţare pentru nimeni. În această zi fierbinte purta un costum şifonat şi o cravată tot şifonată şi, încă şi mai neplăcut, un soi de gambetă pe care n-o mai purta nimeni. Dorea, în mod evident, să aibă un aspect mai formal cu ocazia acestei vizite, deoarece, probabil, nu mai fusese într-o vizită formală până acum. Era palid şi emaciat, şi părea subnutrit. Ochelarii îi atârnau greu pe faţa osoasă, palidă şi gâtul părea că abia susţine greutatea capului, iar costumul părea practic gol, arătând de parcă ar fi atârnat pe un umeraş. Ca om politic, Tyler văzu imediat că aparţinea uneia dintre acele clase sociale a cărei sărăcie era mai mult spirituală, decât materială, ca micii birocraţi ai lui Gogol, care, în ciuda poziţiei lor sociale joase, tot se mai preocupă de conservarea statutului lor şi-şi petrec întreaga viaţă angajaţi în sarcini la întâmplare, epuizante şi necreative, pe care le îndeplinesc la milimetru. În tot ce fac, le e teamă să nu facă greşeli; cu oricine s-ar întâlni, le e teamă să producă neplăcere; şi nu îndrăznesc să arunce nici măcar o ocheadă prin tavanul de sticlă spre un nivel superior al societăţii. Tyler îi detesta pe oamenii aceştia. Erau absolut neesenţiali şi, când îşi dădea seama că ei constituie majoritatea oamenilor pe care dorea să-i salveze, asta îi lăsa un gust amar.

Omul păşi cu băgare de seamă pe podeaua livingului, dar nu îndrăzni să se aventureze mai departe. Părea înspăimântat că ar putea murdări covorul cu tălpile murdare ale pantofilor. Îşi scoase pălăria şi-l privi pe stăpânul casei prin ochelarii săi cu lentile groase, în timp ce se înclina în mod repetat. Tyler se hotărî să-l expedieze cât mai repede posibil după ce rostea prima sa propoziţie, deoarece chiar dacă ceea ce avea omul să-i spună ar fi fost important, lui Tyler i se părea absolut inutil.

Cu o voce fragilă, bietul om reuşi să rostească prima sa propoziţie. Îl şfichiui pe Tyler ca un trăsnet şi-l zăpăci atât de tare încât se aşeză pur şi simplu pe jos. Fiecare cuvânt fu ca un bubuit de tunet:

— Frederick Tyler, Cel cu Faţa la Zid, eu sunt Spărgătorul tău de Zid.

— Cine şi-ar fi imaginat că într-o bună zi ne vom confrunta cu o hartă de bătălie ca aceasta? exclamă Chang Weisi, privind o diagramă la scara de unu la un trilion a Sistemului Solar, afişată pe un monitor suficient de mare pentru a servi drept ecran de film.

Era aproape întunecată, cu excepţia micii pete de galben din centru, care era soarele. Raza diagramei atingea mijlocul Centurii Kuiper. Dar când era afişată toată era ca şi cum s-ar fi uitat la Sistemul Solar de la o distanţă de cincizeci de AU deasupra planului eliptic. Diagrama marca cu acurateţe orbitele planetelor şi ale sateliţilor, cât şi starea asteroizilor cunoscuţi şi putea afişa o secţiune transversală a Sistemului Solar pentru orice punct din viitorul mileniu. Acum, că marcajele poziţionale pentru corpurile cereşti fuseseră oprite, afişajul diagramei era destul de strălucitor ca să poţi distinge planeta Jupiter, dacă te uitai de aproape. Era doar o pată minusculă şi strălucitoare, neclară, dar de la distanţa aceasta celelalte şapte planete mari erau invizibile.

— Da, ne confruntăm cu schimbări majore, spuse Zhang Beihai. Militarii tocmai terminaseră o şedinţă de evaluare a primei lor hărţi spaţiale şi acum doar doi dintre ei mai rămăseseră în spaţiosul Centru de Comandă al Operaţiunilor.

— Comandante, mă întreb dacă aţi observat ochii camarazilor noştri când au văzut această hartă.

— Sigur că i-am văzut. Este un lucru de înţeles. Probabil că şi-au imaginat o hartă spaţială ca acelea pe care le poţi vedea în cărţile de popularizare a ştiinţei. Două bile de biliard colorate care se rotesc în jurul unei mingi de foc. Doar atunci când se pot confrunta cu o hartă desenată la o

scară precisă, pot să aprecieze imensitatea Sistemului Solar. Şi, fie că sunt din forţele aeriene sau din cele navale, raza de acţiune a avioanelor sau navelor lor nu-i nici cât un pixel de pe ecranul ăsta mare.

— Se pare că imaginea câmpului de luptă al viitorului nu le-a trezit camarazilor noştri nicio fărâmă de încredere sau de avânt în luptă.

— Şi iar ne întoarcem la defetism.

— Comandante, nu vreau să vorbesc despre realitatea defetismului din zilele noastre. Acesta este un subiect pentru şedinţele formale. Ceea ce aş vrea să discut este… ei, bine… Se opri şi zâmbi, un lucru rar pentru cineva care era atât de direct.

Chang Weisi se întoarse de la hartă şi-i zâmbi la rându-i:

— Se pare că ai ceva de spus care e foarte neortodox.

— Aşa este. Sau ceva fără precedent, cel puţin. Fac o recomandare.

— Dă-i drumul. Treci direct la subiect. Sigur, nu ai nevoie de încurajări pentru asta.

— Da, Comandante. În ultimii cinci ani, s-a progresat prea puţin în apărarea planetară fundamentală şi în cercetarea călătoriilor spaţiale. Tehnologia preliminară din cele două programe – fuziunea nucleară controlată şi liftul spaţial – se află tot la punctul zero, fără speranţe de viitor şi sunt tot felul de probleme cu rachetele chimice de înaltă tehnologie. Dacă lucrurile continuă în acelaşi fel, atunci mă tem că flota spaţială, chiar de un nivel tehnologic mai scăzut, va rămâne doar un concept SF pentru totdeauna.

— Aţi ales tehnologia înaltă, tovarăşe Beihai. Ar trebui să fiţi conştient de legile cercetării ştiinţifice.

— Sigur că sunt. Cercetarea e un proces al saltului înainte şi schimbarea calitativă este produsă doar de acumularea cantitativă pe termen lung. Inovaţiile din teorie şi din tehnologie sunt realizate în avânturi concentrate… Cu toate acestea Comandante, câţi oameni înţeleg problema aşa cum o înţeleg eu? Este foarte posibil ca peste zece sau douăzeci, sau cincizeci de ani, sau chiar peste un secol, să nu avem nicio inovaţie majoră în niciun

domeniu ştiinţific şi în acel moment, oare cât de mult se va fi dezvoltat gândirea defetistă? Ce stare spirituală şi mentală va pune stăpânire pe forţele spaţiale? Comandante, merg oare prea departe?

— Beihai, ceea ce admir eu mai mult la tine este că ai mereu în minte termenul de viitor în timp ce lucrezi. Este un lucru rar printre cadrele politice din armată. Te rog să continui.

— Ei bine, pot doar vorbi despre domeniul muncii pe care o fac eu. Muncind în condiţiile presupuse mai sus, ce fel de dificultăţi şi presiuni vor apăsa pe umerii viitorilor noştri camarazi angajaţi în munca politică şi ideologică din forţele spaţiale?

— O întrebare şi mai dureroasă este, câte cadre politice calificate din punct de vedere ideologic vor mai fi în forţele spaţiale? adăugă Chang Weisi. Pentru a reduce defetismul, trebuie mai întâi să credem nestrămutat în victorie noi înşine. Dar acest lucru va fi mai dificil în viitorul tău ipotetic.

— Din acest motiv sunt îngrijorat, Comandante. Când va veni vremea, munca politică din forţele spaţiale nu va fi la înălţimea aşteptărilor.

— Ce recomanzi atunci?

— Să trimitem întăriri!

Chang Weisi îl privi pe Zhang Beihai câteva secunde, apoi se întoarse spre ecranul uriaş. Mută cursorul şi mări soarele până când epoleţii lor reflectară lumina soarelui.

— Comandante, ceea ce vreau să spun este că…

Comandantul ridică o mână:

— Ştiu ce vrei să spui.

Apoi trase de întreaga hartă până când o afişă în întregime, scufundând din nou Centrul de Comandă al Operaţiunilor în întuneric şi după aceea aduse din nou soarele în prim-plan… din nou şi apoi din nou, în timp ce se gândea, până când spuse:

— Ţi-a dat prin minte vreodată că, dacă munca ideologică şi politică din forţele spaţiale este acum, deja, o sarcină complexă şi dificilă, va fi cu atât mai slăbită, dacă-i

vom hiberna pe cei mai buni ofiţeri politici pentru a-i trimite în viitor?

— Îmi dau seama, Comandante. Îmi exprim doar o părere personală. Gândirea de ansamblu aparţine, desigur, superiorilor mei.

Chang Weisi se ridică în picioare şi aprinse luminile în Centrul de Comandă al Operaţiunilor:

— Nu, tovarăşe Beihai, de acum va fi sarcina ta. Lasă baltă orice altceva. De mâine, te vei concentra asupra Departamentului Politic al Forţelor Spaţiale, vei face cercetare şi în celelalte unităţi şi vei realiza o ciornă de raport preliminar pentru Comisia Militară Centrală imediat ce este posibil.

Soarele apunea în spatele munţilor când sosi Tyler. Coborând din maşină, se trezi în faţa unei viziuni paradiziace: cea mai blândă lumină a zilei strălucind peste vârfurile înzăpezite, lacul, pădurea şi Luo Ji cu familia sa, bucurându-se de seara ce parcă venea din alte lumi, pe pajiştea de pe malul lacului. O remarcă imediat pe mamă, atât de tânără, ca o soră mai mare a copilului de un anişor. De la distanţă era greu s-o distingi bine, dar apropiindu-se, atenţia i se concentră asupra copilului. Dacă nu l-ar fi văzut cu propriii ochi, nu ar fi crezut niciodată că putea să existe o fiinţă mai adorabilă. Ca o celulă stem a frumuseţii, o stare embrionică a tot ce e frumos. Mama şi copilul desenau pe o foaie mare de hârtie, în timp ce Luo Ji stătea într-o parte, urmărind cu interes, aşa cum o făcuse la Luvru, când o privise din depărtare pe iubita sa, ce acum devenise mamă. Apropiindu-se şi mai mult, Tyler văzu în ochii lui un extaz infinit, o fericire care părea să pătrundă în toate, de la munte şi până la lac, în această Grădină a Edenului…

Abia sosise din mohorâta lume din afară, aşa că scena din faţa ochilor lui i se părea ireală. Fusese căsătorit de două ori, dar acum era burlac şi bucuria familiei nu însemnase mare lucru pentru el, care vâna o glorie de bărbat. Acum, pentru prima oară, simţi că trăise o viaţă

pustie.

Luo Ji, captivat de soţia şi de copilul său, îl remarcă pe Tyler doar când acesta se apropie şi mai mult. Din cauza barierelor psihologice apărute în urma situaţiei lor comune, nu existase niciun contact personal între Cei cu Faţa la Zid până în acest moment. Dar, fiindcă vorbise cu Tyler la telefon, Luo Ji nu a fost surprins de sosirea acestuia şi-l întâmpină cu o căldură politicoasă.

— Doamnă, vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, spuse Tyler, înclinându-se uşor spre Zhuang Yan, care se apropiase cu copilul.

— Bine aţi venit, domnule Tyler! Nu avem oaspeţi prea des, aşa că ne bucurăm.

Engleza ei era reţinută, dar vocea avea o moliciune copilăroasă şi încă mai avea zâmbetul acela răcoros şi primăvăratic care atinse sufletul lui obosit ca aripa unui înger.

— Este fiica noastră, Xia Xia.

Dori să îmbrăţişeze copilul, dar îi fu teamă că-şi pierde controlul asupra sentimentelor aşa că spuse, pur şi simplu:

— Faptul că pot vedea doi îngeri ca dumneavoastră a meritat călătoria.

— Vă las să discutaţi. Eu mă duc să pregătesc cina, anunţă ea şi le zâmbi celor doi bărbaţi.

— Nu, nu e necesar. Doream doar să discut ceva repede cu dr. Luo. Nu o să vă răpesc mult timp.

Zhuang Yan insistă cu căldură să rămână la cină, apoi plecă cu copilul.

Luo Ji îi făcu semn lui Tyler să ia loc pe un scaun alb de pe pajişte. Acesta se aşeză, şi tot trupul îi deveni inert, de parcă tendoanele i-ar fi fost înlăturate. Era doar un călător care-şi aflase destinaţia după o călătorie lungă.

— Doctore, te-ai ascuns de lume în ultimii doi ani, spuse Tyler.

— Da.

Luo Ji rămase în picioare. Mătură aerul din jur cu mâna:

— Acum tot ce am e aici.

— Eşti un om foarte deştept şi, după părerea mea, mult

mai responsabil decât mine.

— Adică? îl întrebă Luo Ji, cu un zâmbet încurcat.

— Cel puţin nu ai risipit resurse… Şi nici măcar nu se uită la televizor? Mă refer la îngerul de lângă tine.

— Ea? Nu ştiu. E mereu cu Xia Xia acum, aşa că nu cred că se uită prea des la televizor.

— Atunci, nu prea ştii ce s-a întâmplat în lume în ultimele câteva zile?

— Ce s-a întâmplat? Nu arăţi prea bine. Eşti obosit? Pot să-ţi dau ceva de băut?

— Orice, spuse Tyler, urmărind ameţit cu privirea ultimele raze aurii ale soarelui la asfinţit ce scăldau lacul. Acum patru zile a apărut Spărgătorul meu de Zid.

Luo Ji nu mai turnă vinul şi, după un moment de tăcere, spuse:

— Aşa de repede?

Tyler încuviinţă puternic:

— A fost primul lucru pe care i l-am zis şi eu.

— Aşa de repede? îi spuse Tyler Spărgătorului de Zid.

Încercă să-şi menţină glasul calm, dar îi devenise foarte slab.

— Mi-ar fi plăcut să vin mai devreme, dar m-am gândit să adun mai multe dovezi amănunţite, aşa că am întârziat. Îmi cer scuze, spuse Spărgătorul de Zid. Stătea în spatele lui Tyler în picioare, ca un servitor, şi vorbea încet, cu atitudinea umilă a unui servitor. Ultima sa propoziţie conţinea chiar un soi de meticulozitate şi grijă, acea înţelegere pe care o arată călăul victimei sale.

Apoi se pogorî o tăcere sufocantă. În cele din urmă Tyler îşi luă inima în dinţi şi-l privi pe Spărgătorul de Zid care-l întrebă respectuos:

— Domnule, pot continua?

Tyler încuviinţă, dar îşi feri privirea. Se aşeză pe canapea şi încercă din răsputeri să se calmeze.

— Mulţumesc, domnule. Spărgătorul de Zid se înclină din nou, cu pălăria în mână: Mai întâi, o să vă descriu pe scurt planul pe care l-aţi arătat lumii întregi: Folosirea

unei flote de navete de luptă agile ce pot transporta superbombe din clasa sutelor de megatone, iar luptătorii dumneavoastră vor ajuta flota terestră executând o lovitură sinucigaşă asupra Flotei Trisolariene. Poate că ultrasimplificat, dar în esenţă despre asta este vorba, nu-i aşa?

— Nu are niciun rost să discut asta cu tine, spuse Tyler. Considerase să termine odată discuţia. În clipa în care Spărgătorul de Zid i se arătase, intuiţia lui Tyler ca politician şi strateg, îl informă că celălalt bărbat era învingător, dar în acest moment ar fi avut mare noroc să nu-i fie dezvăluite absolut toate gândurile.

— Dacă aşa stau lucrurile, domnule, atunci nu mai are rost să continui şi mă puteţi aresta. Dar sunteţi conştient, desigur, că indiferent de ce se va întâmpla, adevărata dumneavoastră strategie şi toate dovezile folosite ca să-mi probez ipoteza vor fi pe primele pagini din toată lumea mâine dimineaţă, sau poate chiar în seara aceasta. Cu preţul sacrificării restului vieţii mele, stau acum în faţa dumneavoastră şi sper că veţi aprecia sacrificiul meu la justa lui valoare.

— Poţi continua, spuse Tyler, făcându-i semn cu mâna.

— Mulţumesc, domnule. Mă simt sincer onorat şi nu vă voi mai deranja prea mult timp. Spărgătorul de Zid se înclină din nou. Părea să aibă în sânge acel respect umil, atât de rar observat la oamenii din zilele noastre, şi capabil să se manifeste oricând, ca un nod care se strângea din ce în ce mai tare pe gâtul lui Tyler: Atunci, domnule, interpretarea mea privind strategia dumneavoastră a fost corectă până acum?

— Da, a fost.

— N-a fost, spuse Spărgătorul de Zid. Domnule, vă rog să mă scuzaţi, dar nu a fost corectă.

— De ce?

— Date fiind capacităţile tehnologice ale umanităţii, cele mai puternice arme pe care le vom putea avea în viitor sunt superbombele cu hidrogen. În situaţia de pe câmpul de luptă, bombele trebuie detonate în contact direct cu

ţinta lor pentru a reuşi să distrugă navele inamice. Navetele de luptă sunt agile şi pot fi desfăşurate într-un număr mare, aşa că trimiterea flotei de navete de luptă ca un roi pentru lovituri sinucigaşe este cu siguranţă cea mai bună opţiune. Planul dumneavoastră este eminamente rezonabil. Tot comportamentul pe care l-aţi avut, inclusiv deplasările dumneavoastră în Japonia, China şi chiar în munţii din Afganistan în căutarea unor piloţi kamikaze spaţiali cu spirit de sacrificiu de sine şi apoi planul dumneavoastră de a pune flota de ţânţari sub directa dumneavoastră comandă după ce căutarea s-a dovedit un eşec au fost toate foarte rezonabile.

— Şi cu ce am greşit? întrebă Tyler, ridicându-se în capul oaselor pe canapea.

— Cu nimic. Dar asta a fost doar strategia pe care aţi prezentat-o lumii din afară. Spărgătorul de Zid se înclină, se apropie de urechea lui Tyler şi continuă să vorbească pe un ton blând: Adevărata dumneavoastră strategie a avut mici modificări. Pentru foarte mult timp m-aţi încuiat. A fost o perioadă agonizantă pentru mine şi aproape că eram gata să renunţ.

Tyler îşi dădu seama că strângea cu disperare braţul canapelei şi încercă să se relaxeze.

— Dar apoi mi-aţi dat cheia rezolvării întregii enigme. Se potrivea atât de bine, că pentru o clipă m-am îndoit de cât de norocos eram. Ştiţi la ce mă refer: La studiul dumneavoastră referitor la câteva corpuri cereşti din sistemul solar, Europa, Ceres şi la comete. Ce aveau toate în comun? Apă. Au toate apă, şi anume în cantităţi uriaşe! Doar Europa sau Ceres au mai multă apă decât în toate oceanele de pe Terra…

— Bolnavii de turbare se tem de apă şi au spasme numai la simpla menţionare a cuvântului. Îmi închipui că şi dumneavoastră vă simţiţi la fel în acest moment.

Spărgătorul de Zid se apropie şi mai mult de Tyler şi-i vorbi direct în ureche. Respiraţia lui nu era deloc caldă şi părea ca un curent fantomatic de aer ce mirosea a mormânt:

— Apă, şopti el, ca şi cum ar fi vorbit în somn. Apă…

Tyler rămase tăcut, cu chipul ca al unei statui.

— Mai e nevoie să continui? întrebă Spărgătorul de Zid, ridicându-se în picioare.

— Nu, spuse Tyler cu un glas pierit.

— Dar voi continua, oricum, spuse Spărgătorul de Zid, aproape voios: O să le las istoricilor o informare completă, chiar dacă istoria nu va mai continua prea mult timp. Şi o explicaţie pentru Stăpânul meu, desigur. Nu au mulţi un intelect atât de pătrunzător ca noi doi, capabil să priceapă întregul dintr-o singură parte. Mai ales Stăpânul, care poate nici măcar nu va înţelege întreaga mea explicaţie. Ridică o mână, de parcă îţi amintise şi de ascultătorii trisolarieni şi râse: Iertaţi-mă.

Trăsăturile lui Tyler se destinseră, apoi oasele părură că i se topesc. Se chirci mai mult în canapea. Era terminat şi spiritul nu-i mai locuia în trup.

— Prin urmare, lăsând la o parte apa, hai să vorbim despre roiul de ţânţari. Prima lui ţintă de atac nu ar fi invadatorii trisolarieni, ci chiar forţele spaţiale ale Terrei. Această ipoteză este puţin cam hazardată, şi nu se bazează decât pe cea mai mică dovadă, dar eu susţin că este corectă. V-aţi dus în jurul lumii, încercând înfiinţarea unei forţe kamikaze pentru umanitate, dar eforturile v-au fost în zadar. Aţi anticipat acest lucru, dar din acest eşec aţi reuşit să obţineţi două lucruri pe care vi le doreaţi. Unul dintre ele era disperarea absolută în legătură cu umanitatea – pe asta aţi realizat-o din plin. Pe a doua o voi discuta într-o clipă.

Căzuse lama ghilotinei.

— După ce aţi cutreierat lumea în lung şi-n lat, aţi fost extrem de deziluzionat în legătură cu spiritul de sacrificiu al omenirii moderne. V-aţi mai convins şi că forţele spaţiale ale Terrei nu au nicio şansă de a înfrânge Trisolaris într-o luptă obişnuită. Aşa că aţi creat o strategie şi mai extremă. După părerea mea, nu are decât şanse foarte slabe şi reprezintă un risc extraordinar de ridicat. Totuşi, principiile Proiectului Celor cu Faţa La Zid dictează că, în

acest război, cel mai bun pariu este să rişti.

— Sigur, a fost doar începutul. Procesul dumneavoastră de trădare a umanităţii urma să ţină mult timp, dar aveaţi timpul de partea dumneavoastră. În următoarele luni şi ani, eraţi pregătit să provocaţi evenimente care să se adauge la temelia zidului pe care îl ridicaserăţi între dumneavoastră şi rasa umană. Disperarea şi tristeţea dumneavoastră se intensificau şi aţi fi lăsat lumea oamenilor din ce în ce mai departe, apropiindu-vă de OTT şi de Trisolaris. De fapt, aţi făcut primii paşi pe acest drum atunci când aţi cerut clemenţă pentru OTT la audierea de la CAP, recent. Dar nu spuneaţi asta de dragul spectacolului. Aveaţi realmente nevoie ca ei să continue să existe. Aveaţi nevoie de membrii OTT pentru a vă pilota navetele de luptă spaţiale în Ziua Bătăliei de Apoi. Era o chestiune de timp şi de răbdare, dar aveaţi să reuşiţi, deoarece şi OTT are nevoie de dumneavoastră. Are nevoie de sprijinul dumneavoastră şi de resursele de care dispuneţi. Nu v-ar fi dificil să predaţi întreaga flotă de ţânţari OTT-ului, atâta timp cât s-ar păstra secretul faţă de lumea din afară. Şi chiar dacă aţi fi descoperit, aţi putea susţine că făcea parte din plan.

Tyler nu părea că-l ascultă pe Spărgătorul de Zid. Stătea pe canapea cu ochii semiînchişi, părând obosit, de parcă deja ar fi renunţat la luptă şi ar fi început să se relaxeze.

— Foarte bine. Să vorbim despre apă acum. În Ziua Bătăliei de Apoi, flota de ţânţari controlată de OTT va lansa probabil un atac-surpriză asupra flotei Terrei şi apoi ar zbura la flota Stăpânului. Fiindcă tocmai şi-au demonstrat lipsa de loialitate faţă de Terra, Trisolaris ar putea să-i lase să se alăture flotei lor, dar Stăpânul nu se va grăbi să accepte această armată trădătoare. Ar fi necesar un cadou destul de semnificativ pentru a le câştiga încrederea. De ce anume ar avea nevoie Stăpânul din Sistemul Solar? De apă. În timpul călătoriei lor de patru secole, cea mai mare cantitate de apă a Flotei Trisolariene s-a epuizat. În timp ce se vor apropia de Sistemul Solar, trisolarienii deshidrataţi de la bord vor avea nevoie de apă

pentru a se rehidrata. Deoarece apa folosită pentru acest proces urmează să devină parte a corpurilor lor, apa curată ar fi preferabilă apei stătute care a fost reciclată de nenumărate ori pe o navă. Flota de ţânţari ar oferi Stăpânului un aisberg format din cantităţi uriaşe de apă obţinută de pe Europa, Ceres şi de pe comete. Nu sunt sigur de detaliile specifice – presupun că nici dumneavoastră nu sunteţi –, dar hai să spunem că este vorba despre zeci de mii de tone.

— Halca uriaşă de gheaţă ar fi transportată de grupul de ţânţari. Flota de ţânţari se va apropia foarte mult de flota Stăpânului pentru prezentarea darului, şi în acel moment, a doua consecinţă a eşecului încercării dumneavoastră de a construi o forţă de kamikaze ar urma să fie de mare folos. Eşecul respectiv a dus la cererea dumneavoastră foarte logică de a putea controla independent întreaga flotă de ţânţari. Când flota terestră se va apropia de flota Stăpânului, veţi prelua comanda navetelor de la piloţii OTT şi le veţi trece pe modul dronă, ordonând navetelor să lovească ţintele selectate. Superbombele vor fi detonate de la o distanţă sigură, anihilând toate navele Stăpânului.

Spărgătorul de Zid îşi îndreptă spinarea. Răcoarea infernală pe care o suflase în urechea lui Tyler se disipă, dar nu înainte ca frigul să-i intre în oase.

— Un plan admirabil! Şi asta nu e o minciună. Dar anumite neglijenţe sunt inexplicabile. De ce aţi fost atât de dornic să continuaţi studiul corpurilor cereşti ce conţin apă? Tehnologia de extracţie şi de transport a apei în asemenea cantităţi nu există încă şi partea de cercetare şi dezvoltare inginerească ar putea lua ani şi poate decenii. Dar chiar şi dacă aţi simţit că trebuie să începeţi imediat, de ce nu aţi adăugat câteva ţinte care nu conţineau apă – lunile lui Marte, de exemplu? Dacă aţi fi făcut aşa, deşi nu m-ar fi împiedicat să expun planul dumneavoastră în cele din urmă, ar fi mărit dificultatea descifrării lui în mod considerabil. Cum a putut un strateg desăvârşit ca dumneavoastră să ignore asemenea trucuri simple? Pe de altă parte, recunosc că aţi fost sub o presiune extremă.

Spărgătorul de Zid puse o mână blând, pe umărul lui Tyler şi acesta simţi o undă de tandreţe, ca aceea a călăului faţă de victima sa. Fu chiar puţin mişcat.

— Nu vă învinuiţi prea mult. V-aţi descurcat destul de bine, sincer. Sper că istoria vă va reţine numele. Spărgătorul de Zid îşi luă mâna de pe el şi chipul său palid şi maladiv fu inundat de un flux de energie. Îşi întinse ambele braţe: Ei bine, Domnule Tyler, am terminat. Cheamă-ţi oamenii.

Tyler, cu ochii tot închişi, spuse fără vlagă:

— Poţi să pleci.

Când Spărgătorul de Zid deschise uşa, Tyler horcăi, rostind o ultimă întrebare:

— Şi dacă ce spui este adevărat, ce-i cu asta?

Spărgătorul de Zid se întoarse spre el:

— Nu e absolut nimic. Domnule Tyler, indiferent de faptul că v-am distrus sau nu planul, Stăpânului nu-i pasă câtuşi de puţin.

Luo Ji rămase încremenit pentru mai mult timp după ce auzi istorisirea lui Tyler.

Când persoanele obişnuite vorbeau cu unul dintre ei, întotdeauna se gândeau: *Este unul din Cei cu Faţa la Zid, vorbele lui nu pot fi crezute* şi gândurile acelea reprezentau o barieră în comunicare. Dar când doi dintre Cei cu Faţa la Zid vorbeau unul cu celălalt, sugestiile care existau în ambele lor minţi multiplicau în progresie geometrică aceste bariere. O asemenea schimbare transforma, de fapt, orice spunea cealaltă parte în ceva fără sens, aşa că comunicarea îşi pierdea orice semnificaţie. Acesta era motivul pentru care nu avusese loc nicio interacţiune privată între Cei cu Faţa la Zid.

— Cum evaluaţi analiza Spărgătorului de Zid? întrebă Luo Ji pentru a rupe tăcerea, deşi ştia că întrebarea lui nu are niciun rost.

— A ghicit bine, spuse Tyler.

Luo Ji dori să spună ceva, dar ce? Ce mai putea fi spus? Erau amândoi cu Faţa la Zid.

— Aceasta era adevărata mea strategie, continuă Tyler. Avea, desigur, o dorinţă arzătoare să vorbească şi nu-i păsa dacă interlocutorul său îl credea sau nu: Sigur, e doar în stadiul preliminar. Chiar şi tehnologia, în sine, este foarte dificilă, deşi m-aş fi aşteptat la o rezolvare treptată a tuturor problemelor teoretice şi tehnice în timpul celor patru secole. Dar judecând după atitudinea inamicului faţă de plan, nu are nicio importanţă. Nu le pasă şi asta reprezintă culmea dispreţului. Dar pentru mine asta nu a fost lovitura cea mai dură.

— Atunci care a fost…? Luo Ji se simţea ca un robot care participă la un dialog fără sens.

— La o zi după vizita Spărgătorului de Zid, o analiză completă a strategiei mele a fost postată online. Materialul conţinea milioane de cuvinte, majoritatea obţinute cu ajutorul monitorizării de sophoni, şi a produs senzaţie. Acum două zile, CAP a organizat o audiere asupra subiectului la care s-au hotărât următoarele: „Planurile celor cu Faţa la Zid nu pot conţine nimic care să reprezinte o ameninţare la adresa vieţii umane”. Dacă planul meu ar fi existat în realitate, atunci îndeplinirea lui ar fi fost considerată o crimă împotriva umanităţii. Aceasta trebuie stopată, şi Cel cu Faţa la Zid care a creat-o trebuie pedepsit de lege. Observi cum invocă crimele împotriva umanităţii, un termen care a început să fie vânturat în lung şi-n lat în ultimul timp? Dar hotărârea se încheia, afirmând: „Conform principiilor fundamentale ale Proiectului Celor cu Faţa la Zid, probele disponibile lumii din afară pot fi doar o parte din strategia Celor cu Faţa la Zid de a înşela şi nu pot fi folosite pentru a demonstra că Cei cu Faţa la Zid au dezvoltat efectiv şi execută acest plan”. Aşa că nu voi fi acuzat.

— De asta, cel puţin, mi-am dat şi eu seama, spuse Luo Ji.

— Dar, la audiere, am declarat că analiza Spărgătorului de Zid a fost corectă şi că strategia mea a fost într-adevăr roiul de ţânţari. Am cerut să fiu judecat conform legilor naţionale şi internaţionale.

— Pot să-mi imaginez reacţia lor.

— Preşedintele prin rotaţie şi toţi reprezentanţii membrilor permanenţi m-au privit cu Zâmbetul acela adresat Celor cu Faţa la Zid şi preşedintele a declarat şedinţa închisă. Ai naibii ticăloşii!

— Cunosc sentimentul.

— Am avut o cădere nervoasă completă. Am fugit din sală şi am ieşit în piaţa de afară, urlând „Sunt Cel cu Faţa la Zid Frederick Tyler! Spărgătorul meu de Zid mi-a expus strategia! Are dreptate! Voi distruge flota terestră de atac cu ajutorul roiului de ţânţari! Vreau să omor oameni! Sunt un demon! Pedepsiţi-mă şi omorâţi-mă!”

— Domnule Tyler, a fost o reacţie fără sens.

— Ceea ce urăsc cel mai mult este expresia de pe chipurile oamenilor care mă privesc. O mulţime de oameni m-a înconjurat în piaţă, cu ochii plini de basmele copilăriei, cu respectul celor de vârstă mijlocie, de grija vârstnicilor. Dar ochii tuturor îmi spuneau: „Uite, e unul dintre Cei cu Faţa la Zid. Este la lucru, chiar în acest moment, şi este singurul din lume care ştie ce face. Vedeţi ce extraordinar se descurcă? Se preface atât de grozav! Cum va şti inamicul care este adevărata lui strategie? Acea măreaţă, supremă strategie pe care numai el o cunoaşte şi care va fi salvarea lumii…” Ce porcării, Doamne! Ce idioţi!

În cele din urmă Luo Ji decise să tacă şi îi zâmbi doar lui Tyler.

În timp ce Tyler se uita fix la el, un zâmbet fin flutură pe chipul lui palid şi apoi crescu şi se transformă într-un râs isteric:

— Aha! Şi dumneavoastră veniţi cu Zâmbetul pentru Cei Faţa la Zid! Un zâmbet între noi, Cei cu Faţa la Zid! Sunteţi convins că acum lucrez. Credeţi că-mi joc rolul şi că voi salva lumea! chicoti din nou. Cum am ajuns într-o asemenea situaţie hilară?

— E un cerc vicios de care nu vom putea să ne eliberăm, domnule Tyler, spuse Luo Ji şi oftă încetişor.

Râsul lui Tyler se opri brusc:

— Nu ne vom elibera niciodată? Nu, doctore Luo, există

un mod de eliberare. Există cu adevărat şi mă aflu aici ca să vi-l dezvălui.

— Aveţi nevoie de o pauză. Rămâneţi aici să vă odihniţi câteva zile, spuse Luo Ji.

Tyler încuviinţă încet:

— Da, am nevoie de o pauză. Suntem singurii care ne înţelegem unul altuia durerea, doctore. De aceea am venit. Privi în sus. Soarele apusese cu ceva timp în urmă şi Grădina Edenului nu se mai vedea prea bine în lumina asfinţitului. Aici este un rai. Pot să mă plimb singur pe lângă lac?

— Puteţi face orice doriţi aici. Luaţi-o uşor, şi o să vă chem la cină în curând.

Tyler se îndreptă spre lac, lăsându-l pe Luo Ji aşezat şi cufundat în gânduri adânci.

Vreme de cinci ani, se scăldase într-un ocean de fericire. Naşterea fiicei lui Xia Xia îl făcuse să uite complet de lumea exterioară. Sentimentele de iubire faţă de soţie şi copil se amestecau şi-i vrăjeau sufletul şi, în plăcuta lui casă izolată de restul lumii, se cufundase din ce în ce mai mult într-o iluzie: poate că lumea din afară era într-adevăr ceva asemănător unei stări cuantice şi nici nu exista dacă nu o observa.

Dar era o stare care nu mai putea continua acum, când abominabila lume din exterior dăduse buzna în Grădina lui edenică pentru a-l tulbura şi a-l înspăimânta. Gândurile lui se îndreptară spre Tyler, ale cărui ultime cuvinte îi răsunau în urechi. Era oare posibil ca Cei cu Faţa la Zid să iasă din cercul vicios, să se elibereze de cătuşele logicii…?

Se scutură, trezindu-se din reverie şi alergă înspre lac. Voia să strige, dar îi fu teamă să nu le sperie pe Zhuang Yan şi pe Xia Xia, aşa că alergă cât de repede putu prin asfinţitul paşnic, şi nu se auzea decât sunetul paşilor care îi foşneau prin iarba de pe colină. Dar în acest ritm se insinuă un *pocnet.*

Se auzi o împuşcătură dinspre lac.

Luo Ji se întoarse acasă târziu în seara aceea, după ce copilul adormise de mult. Zhuang Yan întrebă încet:

— A plecat domnul Tyler?

— Da, a plecat, răspunse el istovit.

— Arăta mai rău ca tine.

— Da, pentru că nu a ales calea mai uşoară… Yan, te-ai uitat la televizor în ultima vreme?

— Nu, eu… Tăcu şi Luo Ji ştiu la ce se gândea. Din cauza lumii care devenea din ce în ce mai gravă şi a prăpastiei care se căsca din ce în ce mai larg între viaţa de aici şi lumea din exterior, exista o diferenţă care o tulbura. Oare viaţa noastră chiar face parte din Planul Celor cu Faţa la Zid? întrebă ea, privindu-l cu acelaşi chip inocent.

— Sigur că da. De ce te îndoieşti?

— Dar chiar putem fi fericiţi când întreaga umanitate suferă?

— Dragostea mea, responsabilitatea ta, când întreaga umanitate este nefericită, este de a fi tu fericită. Cu Xia Xia, fericirea ta câştigă un punct şi planul Celor cu Faţa la Zid câştigă un punct pe calea spre succes.

Zhuang Yan îl privi lung în tăcere. Limbajul expresiilor faciale pe care şi-l imaginase în faţa tabloului *Monei Lisa* cu cinci ani în urmă părea să se fi realizat parţial între ea şi Luo Ji. Putea, din ce în ce mai bine, să îi citească gândurile prin ochi, şi ceea ce citi acum era: *Cum aş putea crede asta?*

Luo Ji medită asupra acestui lucru mult timp apoi, în cele din urmă, vorbi:

— Yan, toate au un sfârşit. Soarele şi Universul vor muri într-o bună zi, aşa că de ce-şi imaginează umanitatea că este nemuritoare? Uite, lumea e paranoică. Să lupţi într-un război fără speranţă este o misiune nebunească, aşa că hai să privim Criza Trisolariană dintr-o perspectivă diferită şi să lăsăm grijile tale la o parte. Nu doar pe cele care se referă la criză, dar şi tot ce-a fost înaintea ei. Foloseşte-ţi timpul rămas ca să te bucuri de viaţă. Patru sute de ani! Sau, dacă refuzăm Bătălia de Apoi, aproape cinci. Este o perioadă de timp destul de lungă. Umanităţii i-a trebuit atâta ca să treacă din epoca Renaşterii în cea a Tehnologiei Informaţiei şi în acelaşi spaţiu a putut crea o

viaţă lipsită de griji şi confortabilă. Cinci secole idilice fără grija unui viitor îndepărtat, cinci secole în care singura responsabilitate e să te bucuri de viaţă. Ce minunat…

Îşi dădu seama că vorbise nechibzuit. Când susţinuse că fericirea ei şi a copilului făceau parte din plan, asta adăugase un nou strat de protecţie vieţii ei, făcând-o să-şi perceapă fericirea ca pe o responsabilitate. Era singura modalitate de a se asigura că ea avea să-şi păstreze echilibrul mental în faţa unei lumi crude. Nu rezistase niciodată ochilor ei pururi inocenţi, aşa că nu îndrăznise s-o privească în timp ce ea îi punea întrebări. Dar acum, din cauza factorului Tyler, îi spusese, fără să vrea, adevărul:

— Când spui toate astea, vorbeşti ca Cel cu Faţa la Zid? îl întrebă ea.

— Sigur că da, spuse el, încercând să salveze situaţia.

Dar ochii ei spuseră: *Dar chiar păreai să crezi ce spui!*

Consiliul de Apărare Planetară al ONU,
Audierea Proiectului Celor cu Faţa la Zid Nr. 89

La începutul audierii, preşedintele prin rotaţie luă cuvântul, cerând în mod imperativ participarea lui Luo Ji la audierea următoare, şi argumentând că refuzul de a participa nu făcea parte din Proiectul Celor cu Faţa la Zid fiindcă autoritatea CAP de a-i monitoriza pe Cei cu Faţa la Zid prevala asupra planurilor strategice proprii ale Celor cu Faţa la Zid. Propunerea fu adoptată în unanimitate de către toţi reprezentanţii membrilor permanenţi şi, gândindu-se la apariţia primului Spărgător de Zid şi la sinuciderea Celui cu Faţa la Zid Tyler, ceilalţi doi cu Faţa la Zid care participau la întrunire înţeleseră implicaţiile nerostite ale cuvintelor preşedintelui.

Hines fu primul care luă cuvântul. Planul său bazat pe neuroştiinţă era doar la începuturile lui, însă descrise echipamentul pe care îl avea în vedere ca bază pentru cercetarea ulterioară. L-a numit Convertorul de imagini cu putere de rezoluţie. Bazat pe tomografia computerizată şi pe rezonanţa magnetică nucleară, avea să funcţioneze prin

scanarea tuturor secţiunilor transversale ale creierului în acelaşi timp, ceea ce necesita o precizie a secţiunii transversale la scara structurii interne a celulelor şi neuronilor creierului. Acest lucru ar fi crescut numărul de scanări tomografice computerizate la mai multe milioane, care aveau să fie sintetizate de computer pentru obţinerea unui model digital al creierului. Alte cerinţe tehnice fură încă şi mai consistente: scanarea trebuia să fie efectuată cu o frecvenţă de douăzeci şi patru de cadre pe secundă pentru producerea unui model sintetic dinamic care să poată captura toată activitatea creierului la o rezoluţie la nivel de neuroni, făcând posibilă observarea precisă a activităţii de gândire din creier, sau chiar redarea întregii activităţi neuronale în tot timpul procesului de gândire.

Apoi Rey Diaz a descris progresul planului său. După cinci ani de cercetare, modelul stelar digital pentru armele sale nucleare de randament superînalt fusese terminat şi acum era în curs de corectare detaliată.

Apoi comisia de consiliere ştiinţifică al CAP a prezentat un raport asupra studiului de fezabilitate pe care îl făcuse pentru cele două planuri ale Celor cu Faţa la Zid.

Comisia de consiliere a considerat că, deşi nu existau teoretic obstacole pentru realizarea Convertorului de imagini cu putere de rezoluţie al lui Hines, dificultăţile tehnice depăşeau cu mult condiţiile actuale şi scanarea tomografică computerizată modernă era tot atât de departe de tehnologia IR la fel cum e filmul alb-negru de camerele moderne cu definiţie înaltă. Procesarea datelor prezenta cel mai important obstacol în crearea dispozitivului IR, deoarece scanarea şi modelarea unui obiect de mărimea creierului uman cu o precizie la nivel de neuroni necesita o putere pe care computerele moderne nu o aveau încă.

Obstacolul din calea bombei stelare a lui Rey Diaz era acelaşi: puterea de calcul din prezent era insuficientă. După inspectarea calculelor necesare pentru porţiunea deja realizată a modelului, grupul de experţi ai comisiei a considerat că celor mai puternice computere de azi le-ar

trebui douăzeci de ani pentru a modela o sutime dintr-o secundă din procesul de fuziune. De vreme ce modelul ar fi trebuit rulat în mod repetat în cursul cercetării, aplicarea practică era o imposibilitate.

Savantul IT Şef al comisiei spuse:

— În acest moment, tehnologia computerului bazată pe circuitele integrate tradiţionale şi arhitectura Von Neumann se apropie de limita dezvoltării ei tehnologice. Legea lui Moore se va prăbuşi. Sigur mai putem stoarce ultimele câteva picături de limonadă din aceste lămâi tehnologice şi electronice tradiţionale. După părerea noastră, chiar dată fiind actuala acceleraţie negativă din progresul supercomputerelor, puterea ordinatoarelor cerute de cele două planuri este încă realizabilă. Are nevoie de timp. Privind lucrurile optimist, douăzeci până la treizeci de ani. Acele obiective, dacă sunt atinse, vor reprezenta vârful tehnologiei de calcul umane şi orice ale progrese ulterioare vor fi dificile. Cu cercetarea de vârf din domeniul fizicii îngheţată de către sophoni, computerele cuantice şi de următoarea generaţie pe care le visam odată e foarte puţin probabil să mai poată fi realizate.

— Am atins zidul pe care sophonii l-au ridicat pe drumul nostru spre progresul ştiinţific, spuse preşedintele prin rotaţie.

— Atunci nu e nimic de făcut timp de douăzeci de ani, spuse Hines.

— Douăzeci de ani este cea mai optimistă estimare. Ca om de ştiinţă, ar trebui să ştii cum merge cercetarea de vârf.

— Atunci singurul lucru ce ne rămâne de făcut este să intrăm în hibernare şi să aşteptăm computerele capabile, spuse Rey Diaz.

— Am hotărât şi eu să intru în hibernare, spuse Hines.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci vă voi ruga să-l salutaţi pe succesorul meu de peste douăzeci de ani, spuse preşedintele prin rotaţie, zâmbind.

Atmosfera audierii se relaxă. Acum, că amândoi Cei Cu Faţa la Zid hotărâseră să intre în hibernare, participanţii la

audiere oftară uşuraţi. Apariţia primului Spărgător de Zid şi sinuciderea Celui cu Faţa la Zid care-i fusese repartizat reprezentaseră o grea lovitură dată întregului proiect. Sinuciderea lui Tyler, în mod special, fusese un act stupid. Dacă ar fi trăit, oamenii ar fi continuat să se întrebe dacă planul roiului de ţânţari fusese chiar planul lui adevărat. Dar moartea lui echivala cu confirmarea finală a existenţei acelui plan îngrozitor. Ieşise din cercul vicios cu preţul propriei vieţi, producând din ce în ce mai multe bombăneli critice la adresa Proiectului Celor cu Faţa la Zid în rândul comunităţii internaţionale. Opinia publică cerea mai multe restricţii ale puterii Celor cu Faţa la Zid, dar adevărata natură a Proiectului Celor cu Faţa la Zid însemna că prea multe restricţii le-ar fi îngreunat acestora continuarea înşelătoriilor lor strategice, ceea ce ar fi făcut întregul proiect absolut inutil. Proiectul lor avea o structură de conducere pe care societatea umană nu o văzuse niciodată şi la care, ca să se adapteze, avea nevoie de timp. Era clar că hibernarea celor doi cu Faţa la Zid avea să ofere o perioadă-tampon care i-ar fi permis acest lucru.

Peste câteva zile, într-o structură supersecretă, Rey Diaz şi Hines intrară în hibernare.

Luo Ji se trezi într-un vis rău prevestitor. Visase că mergea prin sălile Luvrului. Era un vis pe care nu-l mai avusese înainte, fiindcă în ultimii cinci ani fericirea trăită nu-i dăduse vreun motiv să viseze bucuriile trecute. În visul acesta, era singur cu singurătatea care-i fusese absentă cinci ani de zile. Fiecare pas reverbera prin sălile palatului şi ceva părea să-l părăsească fiecare reverberaţie, până când nu mai îndrăzni să mai facă încă un pas. În faţa lui era *Mona Lisa.* Dar nu mai zâmbea, ci îl privea cu compasiune. Când paşii lui se opriră, sunetul fântânilor de afară se insinuă înăuntru şi deveni din ce în ce mai puternic, şi în acel moment se trezi şi-şi dădu seama că sunetul venea din lumea reală. Ploua.

Luo Ji întinse mâna să prindă mâna iubitei şi descoperi că visul lui devenise realitate.

Zhuang Yan plecase.

Se ridică din pat şi se duse în camera copilului, unde strălucea slab o lampă, dar Xia Xia nu era acolo. Pe pătuţ, aranjată frumos, era una din picturile lui Zhuang Yan, o pictură favorită a amândurora. Era albă şi de la distanţă părea o foaie de hârtie. Dar de aproape, puteai vedea trestii subţiri în partea stângă de jos şi în partea dreaptă de sus urmele unei gâşte care dispărea. În centrul alb se aflau doi oameni infinitezimali. Dar acum, un rând de text graţios fusese adăugat:

Dragostea mea, te aşteptăm în Ziua de Apoi.

Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Cum ar fi putut o asemenea viaţă de vis să dureze la nesfârşit? *Trebuia să se întâmple, aşa că nu-ţi face griji. Eşti pregătit mental pentru asta,* îşi spuse Luo Ji, dar un val de ameţeală îl cuprinse. În timp ce luă pictura şi se îndrepta spre living, picioarele începură să-i tremure şi se simţi uşor, de parcă ar fi plutit.

Livingul era gol, dar jarul din şemineu împrăştia o ceaţă roşiatică ce făcea totul să pară o gheaţă care se topea. Ploaia continua afară. Era acelaşi sunet al ploii care apăruse, cu cinci ani de zile în urmă, din visele lui şi acum se întorsese la ele, luând cu ea şi copilul lor.

Ridică telefonul să-l cheme pe Kent, dar auzi paşi pe afară. Paşi de femeie, dar nu ai lui Zhuang Yan. Chiar şi aşa, aruncă telefonul şi se duse afară.

Luo Ji recunoscu imediat silueta zveltă care stătea pe portic afară în ploaie, deşi nu putea să-i vadă decât conturul.

— Salutare, doctore Luo! spuse secretarul general Say.

— Salutare… Unde-mi sunt soţia şi copilul?

— Vă aşteaptă în Ziua de Apoi, spuse ea, repetând cuvintele din pictură.

— De ce?

— A fost o rezoluţie a CAP, ca să puteţi lucra şi să vă îndepliniţi responsabilităţile Celui cu Faţa la Zid. Nu vor păţi nimic şi copiii sunt mult mai bine pregătiţi pentru hibernare decât adulţii.

— I-aţi răpit. E un act criminal!
— Nu am răpit pe nimeni.
Inima lui Luo Ji se cutremură când înţelese implicaţiile afirmaţiei lui Say şi le împinse afară din minte, în loc să înfrunte realitatea:
— Am spus că prezenţa lor aici făcea parte din plan!
— Dar după o investigaţie amănunţită, CAP a decis că nu făcea parte din plan şi a luat măsuri ca să te convingă să te apuci de lucru.
— Chiar dacă nu e vorba despre răpire, mi-aţi luat copilul fără consimţământul meu şi acest lucru este ilegal.
Când îşi dădu seama pe cine includea în acest „mi-aţi”, inima i se cutremură din nou şi se sprijini în spate de un stâlp, slăbit.
— Aşa este, dar este în limitele acceptabilităţii. Nu uitaţi, doctore Luo, că aceste resurse de aici şi toate cele pe care le-aţi consumat nu sunt conforme cu cadrul legal existent, aşa că acţiunile ONU pe timpul prezentei crize pot fi justificate conform legii.
— Mai lucraţi la ONU?
— Da.
— Aţi fost realeasă?
— Da.
Dorea să schimbe subiectul pentru a scăpa de realitatea rece a faptelor, dar nu reuşi. *Ce voi face fără ele? Ce voi face fără ele?* întreba inima lui din nou şi din nou. În cele din urmă vorbele îi ieşiră singure pe gură, în timp ce aluneca în jos pe stâlp. I se părea că totul se prăbuşea în jur, transformându-se în magmă de sus în jos, doar că de data asta toată magma îi ardea inima şi i se aduna în ea.
— Sunt tot aici, doctore Luo. Vă aşteaptă sănătoase şi bine în viitor. Aţi fost mereu o persoană sobră şi acum trebuie să deveniţi încă şi mai sobru. Dacă nu pentru întreaga umanitate, măcar pentru familia dumneavoastră.
Say privi în jos spre sol, unde se aşezase Luo Ji lângă coloană, un om în pragul unei căderi nervoase.
Apoi o rafală de vânt aruncă ploaia pe verandă. Răcoarea ei proaspătă şi vorbele lui Say reuşiră să stingă

arşiţa din sufletul lui Luo Ji, într-o oarecare măsură.

— Acesta era planul dumneavoastră încă de la început, nu-i aşa?

— Da, dar pasul s-a făcut doar atunci când nu se mai putea altfel.

— Aşa că ea era… Când a venit, chiar era o pictoriţă tradiţională?

— Da.

— De la Academia Centrală de Arte Frumoase?

— Da.

— Înseamnă că era…

— Tot ce aţi văzut a fost cu adevărat ea. Orice aţi aflat despre ea e adevărat. Orice o făcea să fie *ea.* Viaţa ei trecută, familia, personalitatea şi mintea ei.

— Vreţi să spuneţi că era chiar acest fel de femeie?

— Da. Cum crezi că ar fi putut juca teatru cinci ani de zile? Aşa era ea. Inocentă şi blândă, ca un înger. Nu a mimat nimic, cu atât mai puţin, dragostea ei pentru dumneavoastră, care a fost foarte reală.

— Atunci cum a putut să se achite de o asemenea crudă înşelătorie? Cum de nu a lăsat să-i scape nimic vreme de cinci ani?

— De unde ştii că nu i-a scăpat nimic? Sufletul ei era învăluit în melancolie din prima zi când ai văzut-o, atunci când ploua, acum cinci ani. Nu şi-a ascuns melancolia. Melancolia aceea a rămas cu ea vreme de cinci ani ca o eternă muzică de fundal, care nu se oprea nicicând, şi de aceea nu aţi observat nimic.

Acum înţelese. Când o văzuse prima oară, ce-i atinsese cel mai sensibil loc din suflet? Ce îl făcuse să simtă că lumea întreagă o ameninţa? Ce îl făcuse să-şi dorească s-o protejeze cu viaţa lui însăşi? Era tristeţea aceea delicată ascunsă-n ochii ei limpezi şi inocenţi – o tristeţe care, asemeni luminii din şemineu, strălucea blând peste frumuseţea ei. Da, era într-adevăr acea muzică de fundal imperceptibilă care-i pătrunsese în subconştient şi-l trăsese pas cu pas în abisul iubirii.

— Nu le pot găsi, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu. Aşa cum am spus, a fost o rezoluţie a CAP.
— Atunci mă voi duce cu ele în Ziua de Apoi.
— Da, vă este permis.
Luo Ji îşi imaginase că va fi refuzat, dar – exact ca atunci când refuzase statutul Celui cu Faţa la Zid – nu exista practic loc de întors între afirmaţia lui şi răspunsul lui Say. Ştia că lucrurile nu erau atât de simple. Întrebă: Este vreo problemă?
— Nu. De data asta chiar este în regulă. Ştiţi, de la naşterea Proiectului Celor cu Faţa la Zid au fost mereu discuţii în comunitatea internaţională. Din cauza propriilor interese, majoritatea ţărilor i-au susţinut pe unii dintre Cei cu Faţa la Zid, în timp ce li se opuneau altora, aşa că urma să existe tot timpul o tabără care să vrea să scape de dumneavoastră. Acum că a apărut şi primul Spărgător de Zid şi Tyler a eşuat, forţele care se opun Proiectului au devenit mai puternice şi i-au adus pe susţinătorii lui într-un punct mort. Dacă dumneavoastră, în acest moment, propuneţi să vă duceţi direct în Ziua de Apoi, ar fi un compromis acceptabil pentru ambele părţi. Dar, doctore Luo, chiar doriţi să procedaţi astfel în timp ce umanitatea se luptă să supravieţuiască?
— Dumneavoastră politicienii aduceţi imediat vorba despre umanitate, dar eu nu pot vedea umanitatea. Eu pot să văd doar indivizi. Sunt doar un individ, o persoană obişnuită şi nu pot să-mi asum responsabilitatea salvării întregii umanităţi. Doresc să-mi trăiesc propria viaţă şi atât.
— Foarte bine. Dar Zhuang Yan şi Xia Xia sunt doi dintre acei indivizi. Nu doriţi să vă asumaţi responsabilitatea faţă de ele? Chiar dacă v-a rănit, îmi dau seama că încă o mai iubiţi. Şi mai e şi copilul. Din momentul în care Hubble II a confirmat în cele din urmă invazia trisolariană, un lucru a devenit cert: umanitatea va lupta până la capăt. Când iubita dumneavoastră şi copilul dumneavoastră se vor trezi peste patru secole, va veni Ziua de Apoi şi vor fi înconjurate de flăcările războiului, dar până atunci veţi fi pierdut statutul dumneavoastră de Cel cu Faţa la Zid şi nu

veţi mai putea să le protejaţi. Nu vor mai putea decât să ducă o existenţă îngrozitoare alături de dumneavoastră, în timp ce veţi aştepta anihilarea totală a lumii. Asta vă doriţi? Asta e viaţa pe care doriţi să le-o oferiţi soţiei şi copilului dumneavoastră?

Luo Ji nu spuse nimic.

— Dacă la altceva nu vă gândiţi, imaginaţi-vă măcar Bătălia de Apoi, de peste patru secole, şi privirea din ochii lor când vă vor vedea! Şi ce fel de persoană vor vedea? Un bărbat care şi-a abandonat soţia pe care o iubeşte mai presus de toate, împreună cu restul umanităţii? Un om care nu doreşte să salveze toţi copiii din lume? Un om care nu doreşte să-şi salveze nici măcar propriul copil? Sunteţi în stare, ca bărbat, să înduraţi privirea lor?

Luo Ji îşi aplecă capul, tăcut. Sunetul ploii de noapte căzând pe pajişte şi peste lac părea un lung şir de rugăminţi dintr-un alt timp şi spaţiu.

— Chiar credeţi că pot schimba toate acestea? întrebă Luo Ji, ridicându-şi capul.

— De ce nu încercaţi? Dintre toţi Cei cu Faţa la Zid, puteţi avea cea mai formidabilă şansă de succes. Am venit azi ca să vă spun acest lucru.

— Continuaţi, atunci. De ce?

— Fiindcă dintre toţi oamenii de pe acest pământ, sunteţi singura persoană pe care Trisolaris doreşte s-o omoare.

Sprijinindu-se de stâlp, Luo Ji se uită fix la Say, dar nu văzu nimic. Încercă să-şi amintească.

Say continuă:

— Accidentul acela de maşină vă era destinat. Prietena dumneavoastră a fost lovită doar din întâmplare.

— Dar a fost un accident adevărat. Maşina aceea şi-a schimbat direcţia din cauza coliziunii dintre celelalte două maşini.

— Planificaseră asta de foarte mult timp.

— Dar pe atunci eram doar o persoană obişnuită, fără nicio protecţie specială. Ar fi fost foarte simplu să mă omoare. De ce să se complice în halul acesta?

— Ca să facă să pară crima doar un accident, ca să nu atragă atenţia. Şi aproape că reuşiseră. Au fost cincizeci şi unu de accidente rutiere care au omorât cinci oameni în oraş în ziua aceea. Dar o iscoadă infiltrată în OTT ne-a oferit un raport informativ care ne-a confirmat faptul că OTT orchestrase atacul la viaţa dumneavoastră. Şi ceea ce e cel mai înspăimântător este că ordinul a venit de la Trisolaris direct, a fost transmis lui Evans prin sophoni. Până azi, a fost singurul asasinat pe care l-au ordonat.

— Eu? Trisolaris vrea să mă omoare pe mine? Din ce motiv? Din nou Luo Ji simţi că se detaşează de sine.

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie, de fapt. Se poate ca Evans să fi ştiut, dar e mort. Evident, el a fost acela care a adăugat la ordinul de asasinare primit cerinţa ca aceasta să nu atragă atenţia. Şi acest lucru nu face decât să accentueze importanţa dumneavoastră.

— Importanţă? Luo Ji scutură din cap cu un zâmbet confuz. Uitaţi-vă la mine. Arăt eu ca cineva care are superputeri?

— Nu aveţi superputeri, aşa că nu e cazul să vă îndreptaţi gândurile în această direcţie. Nu veţi face decât să vă rătăciţi, spuse Say, gesticulând emfatic. Nu aveaţi puteri speciale nici în cercetarea dumneavoastră anterioară, n-aveaţi nici abilităţi supranaturale, nici aptitudini tehnice extraordinare în cadrul legilor naturale cunoscute. Sau, cel puţin, niciuna pe care să fi fost noi în stare s-o descoperim. Faptul că Evans a cerut ca asasinatul să nu atragă atenţia demonstrează şi acest ultim lucru fiindcă dovedeşte că aptitudinea dumneavoastră poate fi dobândită de către alţii.

— De ce nu mi-aţi spus?

— Ne-a fost teamă să nu influenţăm ceea ce posedaţi. Prea multe necunoscute. Ne-am gândit să lăsăm lucrurile să curgă.

— Am avut o dată ideea de a lucra la sociologia cosmică, fiindcă… Apoi o voce mică, venind din adâncul lui, îi spuse *Eşti Cel cu Faţa la Zid!* Era pentru prima oară când auzi vocea aceea. Mai auzi şi un sunet inexistent: bâzâitul

sophonilor care zburau în jurul lui. I se păru chiar că vede câteva puncte luminoase înceţoşate, ca nişte licurici. Aşa că, pentru prima oară, acţionă într-adevăr ca Cel cu Faţa la Zid şi-şi înghiţi vorbele, spunând doar: Chiar are importanţă?

Say scutură din cap:

— Probabil că nu. Din câte ştim, este doar tema unei aplicaţii de cercetare care, de fapt, nu a fost niciodată continuată, cu atât mai puţin să fi obţinut vreun rezultat. Şi pe urmă, chiar dacă aţi fi dus cercetarea la bun sfârşit, nu ne-am fi aşteptat să obţineţi rezultate mai valoroase decât orice alt cercetător.

— Şi de ce?

— Doctore Luo, e cazul să fim sinceri. Din câte înţeleg, sunteţi un savant ratat. Nu faceţi cercetare din vreo sete de explorare, nici dintr-un simţ al datoriei sau al vreunei misiuni, ci pur şi simplu ca să trăiţi din asta.

— Nu aşa merg lucrurile în ziua de azi?

— Nu e nimic greşit în asta, desigur, dar aţi dat dovadă de tot felul de comportamente necuvenite pentru un om de ştiinţă serios şi dedicat. Cercetarea dumneavoastră este utilitară, tehnicile sunt oportuniste, căutaţi senzaţionalul şi aveţi şi antecedente cu fraudarea unor fonduri. Din punct de vedere al caracterului, sunteţi cinic şi iresponsabil şi aveţi o atitudine de batjocură faţă de vocaţia omului de ştiinţă… De fapt suntem cât se poate de conştienţi de faptul că nu vă pasă de soarta rasei omeneşti.

— Şi de aceea v-aţi putut coborî până la a folosi asemenea mijloace josnice pentru a mă constrânge. M-aţi dispreţuit în tot acest timp, nu-i aşa?

— În circumstanţe obişnuite, un om ca dumneavoastră nu ar fi fost însărcinat cu o misiune atât de importantă, dar există un singur detaliu prioritar: Trisolaris se teme de dumneavoastră. Fiţi propriul dumneavoastră Spărgător de Zid. Aflaţi de ce.

După ce termină, Say coborî de pe verandă, se urcă în maşina care o aştepta şi dispăru în ceaţa ploioasă.

Rămas pe loc, Luo Ji îşi pierdu simţul duratei. Treptat,

ploaia se opri şi începu să bată vântul, curăţând cerul nopţii de nori, dezvăluind vârfurile înzăpezite şi lăsând luna rotundă şi strălucitoare să scalde lumea într-o lumină argintie.

Înainte de a se duce înăuntru, Luo Ji mai privi o dată spre Grădina din Eden argintie şi inima lui le spuse lui Zhuang Yan şi lui Xia Xia: „Dragele mele, aşteptaţi-mă în Ziua de Apoi”.

Stând în umbra uriaşă aruncată de avionul spaţial *Frontiera de Sus* şi privindu-i corpul masiv, Zhang Beihai îşi aminti, fără să vrea, de portavionul *Tang,* de mult dezasamblat, şi se întrebă dacă în cala *Frontierei de Sus* ar încăpea câteva plăci de oţel de pe *Tang.* De-a lungul a mai mult de treizeci de reintrări în atmosferă, căldura arzătoare lăsase urme pe corpul avionului spaţial, şi chiar arăta la fel ca *Tang* atunci când era în construcţie. Corpul crea aceeaşi impresie a timpului care trece, dar cele două rachete de propulsare de navete spaţiale de sub aripi erau noi, semănând cu reparaţiile arhitecturale făcute clădirilor antice din Europa: Prospeţimea peticelor era în contrast puternic cu culoarea originală, amintindu-le vizitatorilor că acele porţiuni reprezentau adăugiri recente. Dar dacă s-ar fi scos rachete propulsoare, *Frontiera de Sus* ar fi arătat ca un mare avion de transport obişnuit.

Avionul spaţial era ceva foarte nou, una dintre puţinele inovaţii din tehnologia aerospaţială din ultimii cinci ani şi foarte posibil ultima generaţie de astronave cu propulsie chimică. Conceptul fusese propus în secolul trecut pentru a înlocui naveta spaţială care decola de pe o pistă ca orice avion obişnuit şi zbura convenţional până în stratul superior al atmosferei, moment în care erau pornite rachetele, pentru zborul spaţial, şi naveta intra pe orbită. Frontiera de Sus era al patrulea asemenea avion spaţial operaţional şi se construiau multe altele. Aceste nave ar fi putut într-un viitor apropiat să preia sarcina construirii liftului spaţial.

— Am crezut că nu vom avea niciodată şansa să ieşim în

spaţiu în timpul vieţii, îi spuse Zhang Beihai lui Chang Weisi, care venise să-i ureze drum bun.

El şi alţi douăzeci de ofiţeri spaţiali militari, cu toţii membri ai trei institute strategice urmau să ducă *Frontiera de Sus* pe Staţia Spaţială Internaţională.

— Există ofiţeri de marină care nu au ieşit niciodată pe mare? întrebă Chang Weisi, zâmbind.

— Sigur că sunt. Destui. Unii oameni din marină exact asta îşi doreau. Dar eu nu sunt genul acela de om.

— Beihai, ai grijă la un singur lucru: Astronauţii în serviciu militar activ sunt încă personal al forţelor aeriene, aşa că sunteţi primii reprezentanţi ai forţelor spaţiale care ies în spaţiu.

— Păcat că nu avem nicio misiune specifică.

— Misiunea voastră e experienţa. Un strateg spaţial ar trebui să cunoască spaţiul. Acest lucru nu era fezabil înainte de apariţia avionului spaţial, deoarece trimiterea unei singure persoane costa zeci de milioane, dar este mult mai ieftin acum. Vom încerca să scoatem cât mai mulţi strategi în spaţiu în curând, deoarece suntem forţele spaţiale, în fond. Acum suntem mai mult un colegiu de rahat şi asta pur şi simplu nu mai poate continua.

Apoi se auzi apelul de îmbarcare şi ofiţerii începură să urce pe scara avionului. Purtau uniforme, dar nu erau costume de astronauţi şi nu arătau diferit de cineva care ar fi călătorit în mod obişnuit. Era un semn de progres, demonstrând că ieşirea în spaţiu devenise ceva mai normală decât până acum. Privind uniformele, Zhang Beihai observă că în avion se urcau şi oameni din alte departamente.

— Ah, Beihai, mai e un lucru important, spuse Chang Weisi, când Beihai era gata să-şi ridice geanta de voiaj: CMC[30] a studiat raportul pe care l-am transmis despre trimiterea cadrelor politice în viitor ca întăriri şi şefii sunt de părere că în condiţiile actuale ar fi prematur.

Zhang Beihai se încruntă, de parcă s-ar fi ferit de o

[30] *CMC* – Crisis Management Center: Centrul de Coordonare a Crizei (n. tr.).

lumină orbitoare, deşi se aflau încă în umbra avionului:

— Comandante, sentimentul meu este că ar trebui să luăm în considerare întreaga perioadă de patru secole atunci când facem planuri şi să ne fie clar ce este urgent şi ce este important… Dar ţin să vă asigur că nu voi repeta acest lucru într-un cadru formal, ştiu foarte bine că superiorii noştri au în minte vederea de ansamblu.

— Cei de sus au confirmat gândirea ta pe termen lung şi te apreciază pentru ea. Documentul subliniază un punct: Planul de a trimite întăriri în viitor nu ţi-a fost refuzat. Cercetarea şi planificarea vor continua, dar condiţiile prezente sunt încă premature pentru punerea în aplicare. Eu cred – şi asta este, sigur, numai opinia mea personală – că avem nevoie de cadre politice calificate suplimentare în rândurile noastre pentru a micşora stresul curent al muncii, înainte să putem lua planul tău în consideraţie.

— Comandante, sunt sigur că sunteţi conştient de ce înseamnă „calificat” în contextul Departamentului Politic al Forţelor Spaţiale şi care sunt cerinţele de bază. Oamenii calificaţi devin din ce în ce mai greu de găsit.

— Dar trebuie să privim înainte. Dacă apar inovaţii în cele două tehnologii cheie ale fazei unu, liftul spaţial şi fuziunea controlată – şi putem spera aceste lucruri în timpul vieţilor noastre – atunci lucrurile se vor schimba în bine… OK atunci. Şterge-o!

Zhang Beihai îl salută şi apoi păşi pe trepte. Prima lui impresie, când intră în cabină fu că aeronava nu era prea diferită de un avion de linie civil, cu excepţia faptului că scaunele erau mai largi, deoarece fuseseră proiectate pentru a permite utilizarea costumelor spaţiale. În timpul primelor zboruri ale avionului spaţial, toţi pasagerii fuseseră obligaţi să poarte costume spaţiale ca o precauţie, dar acum nu mai era nevoie de aşa ceva.

Avea un loc la fereastră şi locul aflat chiar lângă el era şi acesta ocupat. Un civil, judecând după hainele pe care le purta. Zhang Beihai dădu din cap în semn de salut înainte de a-şi întoarce atenţia spre fixarea centurii de siguranţă complicate a scaunului.

Nu se făcu numărătoarea inversă. *Frontiera de Sus* îşi porni motoarele termice şi începu să ruleze pe pistă. Din cauza greutăţii, trebuia să ruleze mai mult timp la sol în timpul decolării decât un avion obişnuit, dar în cele din urmă se ridică greoi de la pământ şi se angajă în călătoria sa în spaţiu.

— Acesta este al treizeci şi optulea zbor al avionului spaţial Frontiera de Sus. Faza de aviaţie a început şi va dura aproximativ treizeci de minute. Vă rugăm să nu vă desfaceţi centurile de siguranţă, spuse un glas la difuzor.

În timp ce urmărea cum solul dispare încet prin geamul de cabină, gândurile lui Zhang Beihai se întoarseră spre trecut. În timpul instrucţiei pentru postul de căpitan de portavion, terminase un instructaj de pilot de aviaţie navală şi luase examenul de pilot de avion de luptă, nivelul trei. În timpul primei lui ieşiri solitare urmărise cum dispărea Terra exact ca acum şi brusc descoperise că iubea cerul, mai mult chiar decât oceanul. Acum, tânjea la spaţiul care se afla dincolo de cer.

Era un om căruia îi era sortit să zboare sus şi să zboare departe.

— Nu e mult mai diferit decât aviaţia civilă, nu-i aşa?

Se întoarse să-l vadă pe cel care vorbea şi care era aşezat în locul de lângă el şi-l recunoscu, în cele din urmă:

— Probabil că sunteţi dr. Ding Yi. Am dorit mereu să vă întâlnesc.

— Dar va fi un pic mai dur peste doar câteva momente, spuse bărbatul, ignorând salutul lui Zhang Beihai. Continuă: Prima oară, nu mi-am scos ochelarii după faza de aviaţie şi mi-au zdrobit nasul de parcă ar fi fost nişte cărămizi. A doua oară i-am scos, dar după ce am pierdut gravitaţia au zburat cât acolo. Nu i-a fost uşor tipului care mi i-a găsit în filtrul de aer din coada avionului.

— Credeam că zburaţi pentru prima oară cu naveta spaţială. La televizor nu părea să fie o călătorie prea plăcută, spuse Zhang Beihai, rânjind.

— O, vorbesc despre călătoria cu avionul spaţial. Dacă punem la socoteală şi naveta, atunci pentru mine este a

patra călătorie. Pe navetă, ne-au luat ochelarii înainte de decolare.

— De ce vă duceţi pe Staţia Spaţială de data asta? Tocmai aţi fost numit în capul proiectului de fuziune controlată. A treia unitate, nu-i aşa?

Se înfiinţaseră patru unităţi pentru proiectul de fuziune controlată, şi fiecare dintre ele urma o direcţie de cercetare diferită.

Ţinut în loc de centura de siguranţă, Ding Yi ridică o mână arătând spre Zhang Beihai:

— Cum să studiezi fuziunea controlată şi să nu mergi în spaţiu? Parc-aţi fi unul dintre tipii ăia. Scopul ultim al cercetării noastre sunt motoarele astronavelor şi puterea reală a industriei aerospaţiale de azi rămâne într-o mare măsură în mâinile oamenilor care până acum făceau motoare pentru rachetele chimice. Şi acum ni se spune că ar trebui să ne dedicăm fuziunii controlate la sol şi că practic nu avem niciun cuvânt de spus în planul general al flotei spaţiale.

— Doctore Ding, opiniile dumneavoastră sunt identice cu ale mele. Zhang Beihai îşi slăbi din strânsoarea centurii de siguranţă şi se aplecă spre el: Pentru o flotă spaţială, călătoria în spaţiu este un concept complet diferit de tehnica proiectilelor teleghidate. Chiar şi liftul spaţial este diferit de tehnicile aerospaţiale de azi. Dar în acest moment industria aerospaţială din trecut încă deţine puterea. Oamenii de acolo sunt încremeniţi din punct de vedere ideologic şi legislativ, şi dacă lucrurile merg tot aşa, vom avea tot felul de necazuri.

— Nu e nimic de făcut. Cel puţin, în cinci ani de zile, au reuşit să-l facă pe ăsta. Arătă în jurul lui. Şi asta le justifică capitalul necesar pentru a elimina orice competiţie.

Din difuzorul cabinei se auzi: „Vă rugăm să aveţi grijă: Ne apropiem de o altitudine de douăzeci de mii de metri. Din cauza atmosferei rarefiate prin care vom zbura, s-ar putea să fie căderi bruşte de altitudine care vor produce lipsa momentană de gravitaţie. Vă rugăm să nu intraţi în panică. Vă rugăm din nou să vă menţineţi centurile de

siguranţă fixate.”

Ding Yi spuse:

— Dar călătoria noastră la Staţia Spaţială de acum nu are legătură cu proiectul de fuziune controlată. Călătoria se referă la recuperarea captatoarelor de raze cosmice. Astea sunt extraordinar de scumpe.

— Proiectul de cercetare a fizicii înaltei energii în spaţiu a fost oprit? întrebă Zhang Beihai, fixându-şi mai strâns centura de siguranţă.

— A fost oprit. A şti că n-are niciun rost să iroseşti efort în viitor poate fi considerat un soi de succes.

— Au câştigat sophonii!

— Aşa este. Aşa că umanitatea mai are doar câteva rezerve de teorie: fizica clasică, mecanica cuantică şi teoria corzilor, care se află încă în stadiul embrionar. Cât de departe se va putea merge cu aplicaţiile acestor teorii, asta depinde de noroc.

Frontiera de Sus continuă să urce, cu motoarele de aviaţie huruind de efort, de parcă s-ar fi luptat să urce un munte înalt, dar nu avură nicio cădere bruscă. Avionul spaţial se apropia acum de treizeci de mii de metri, limita aviaţiei. Privind pe geam, Zhang Beihai văzu că albastrul cerului dispărea şi se transforma într-o culoare întunecată, deşi soarele strălucea şi mai orbitor.

— Altitudinea noastră curentă este de treizeci şi una de mii de metri. Faza aviaţiei este încheiată şi începe în curând faza zborului spaţial. Vă rugăm să vă reglaţi scaunele conform ilustraţiei de pe ecran pentru a minimaliza disconfortul datorat hipergravitaţiei.

Apoi Zhang Beihai simţi cum avionul se ridică uşor, de parcă ar fi scăpat de o povară.

— Ansamblul motoarelor de avion s-a separat. Numărătoare inversă a igniţiei motorului aerospaţial: zece, nouă, opt…

— Pentru ei, asta e lansarea adevărată. Distracţie plăcută! spuse Ding Yi şi închise ochii.

Când numărătoarea inversă ajunse la zero, se auzi un urlet uriaş de parcă tot cerul de afară începuse să strige şi

apoi hipergravitaţia veni ca un uriaş, încleştându-şi lent pumnul. Cu un efort, Zhang Beihai îşi întoarse capul să se uite pe geam. Nu reuşi să vadă flăcările care ieşeau din motor, dar zări pe cerul de afară o bandă lată de aer rarefiat, pictată în roşu, de parcă *Frontiera de Sus* plutea prin asfinţit.

Cinci minute mai târziu, rachetele de propulsare se detaşară şi după alte cinci minute de acceleraţie motorul principal se opri. *Frontiera de Sus* intrase pe orbită.

Uriaşa mână a hipergravitaţiei slăbi brusc şi trupul lui Zhang Beihai sări înapoi din adâncurile scaunului său. Deşi strânsoarea centurii de siguranţă îl împiedicase să plutească în aer, simţea acum că el şi *Frontiera de Sus* nu mai erau parte a aceluiaşi întreg. Gravitaţia care-i unise la un moment dat dispăruse, iar el şi avionul zburau acum pe cărări paralele prin spaţiu. Pe geam se vedeau cele mai strălucitoare stele pe care le văzuse în viaţa lui. După o vreme, când avionul îşi reglă atitudinea, soarele pătrunse prin geamuri şi milioane de punctişoare de lumină îşi începură dansul în razele lui: particule de praf care se ridicaseră imponderabile în aer. În timp ce avionul se rotea treptat, văzu Terra. Din poziţia orbitală joasă nu putu să vadă întregul glob, doar arcul orizontului, dar putu să distingă clar formele continentelor.

Apoi, în final, apăru câmpul stelar, priveliştea aşteptată îndelung, şi Zhang Beihai îşi spuse în sinea sa: *Tată, am făcut primul pas.*

Vreme de cinci ani, Generalul Fitzroy se simţise asemenea Celui cu Faţa la Zid în adevăratul înţeles al cuvântului şi asta, fiindcă zidul cu care se confrunta era ecranul cel mare cu imaginea stelelor dintre Terra şi Trisolaris. La prima vedere era în întregime negru, dar la o inspecţie mai atentă, ecranul îşi dezvăluia puncte de lumină stelară. Se obişnuise atât de mult cu acele stele, încât atunci când încercase să le schiţeze poziţia pe o bucată de hârtie la o şedinţă plictisitoare, cu o zi înainte, şi o comparase, după aceea, cu fotografia efectivă, reuşise să

facă un desen esenţialmente corect. Cele trei stele ale Trisolaris zăcând aproape inobservabile în centru arătau, în vederea standard, ca o singură stea dar, de fiecare dată când le mărea, descoperea că poziţiile lor se schimbaseră. Acest dans cosmic haotic îl fascina atât de mult că uita ce anume căuta acolo de fapt. Peria pe care o remarcase cu cinci ani în urmă dispăruse treptat şi nu mai apăruse nicio a doua perie. Flota trisolariană lăsa o urmă vizibilă doar când trecea prin norii de praf interstelar. Astronomii de pe Terra verificaseră prin observaţii ale absorbţiei luminii stelare de fundal că în timpul lungii călătorii prin spaţiu de patru secole a flotei, aceasta avea să treacă prin cinci asemenea nori. Oamenii îi porecliseră „petice de zăpadă”, după modul în care trecătorii lasă urme pe solul înzăpezit.

Dacă Flota Trisolariană şi-ar fi menţinut o acceleraţie constantă în ultimii cinci ani, avea să treacă printr-un petic de zăpadă azi.

Fitzroy sosi la Centrul de Control al Telescopului Spaţial Hubble II dis de dimineaţă. Ringier râse când îl văzu:

— Generale, de ce îmi aduci aminte de un copil care-şi doreşte încă un cadou imediat după Crăciun?

— N-ai zis că vor trece printr-un petic de zăpadă azi?

— Ba da, dar Flota Trisolariană a parcurs doar 0,22 ani-lumină, aşa că este încă la patru ani-lumină de noi. Lumina reflectată de trecerea ei prin zăpadă nu va ajunge pe Terra decât peste patru ani.

— O, îmi pare rău, am uitat, spuse Fitzroy scuturând din cap încurcat. Chiar doream să-i văd din nou. De data asta, vom putea să măsurăm viteza lor şi acceleraţia în momentul trecerii şi acesta este un lucru important.

— Îmi pare rău, suntem în afara conului de lumină.

— Ce este acela?

— Este ceea ce fizicienii numesc forma conică pe care lumina o descrie atunci când emite de-a lungul axei temporale. Este imposibil pentru oamenii din afara conului să înţeleagă evenimentele ce au loc înăuntrul conului. Gândiţi-vă la asta: informaţia despre cine-ştie-ce evenimente majore din univers zboară spre noi acum cu

viteza luminii. O parte din ea a călătorit timp de sute de milioane de ani, dar noi suntem încă în afara conurilor de lumină ale acelor evenimente.

— Destinul e ascuns în conul de lumină.

Ringier medită la asta, apoi îi trimise o încuviinţare apreciativă:

— Generale, este o analogie excelentă! Dar sophonii din afara conului de lumină pot vedea evenimentele dinăuntrul lui.

— Astfel sophonii au schimbat destinul, spuse Fitzroy cu simţire şi-şi întoarse spatele la terminalul care procesa imagini. Cu cinci ani înainte, tânărul inginer Harris începuse să plângă la vederea periei şi apoi suferise de o depresie atât de serioasă că devenise practic nefolositor la serviciu şi trebuiseră să-i dea drumul să meargă acasă. Nimeni nu mai ştia pe unde e.

Din fericire, nu erau mulţi oameni ca el.

Temperaturile scădeau rapid în zilele acelea, şi începuse să ningă, ceea ce făcea ca verdele să dispară treptat de pe pământul din jur, şi peste lac apăru un strat de gheaţă. Natura îşi pierdea coloritul viu, ca o fotografie în culori care devine o fotografie în alb-negru. Vremea caldă nu ţinuse niciodată mult aici, dar pentru Luo Ji Grădina Edenului îşi pierduse aura de la plecarea soţiei şi a copilului.

Iarna era anotimpul pentru gândire.

Când Luo Ji începu să se gândească, fu surprins să-şi dea seama că gândurile lui erau deja în plină desfăşurare. Îşi aduse aminte de şcoala gimnazială şi de lecţia pe care profesorul i-o dăduse la examenele de artă a limbajului: Mai întâi, uită-te la întrebarea finală a eseului, apoi începe examenul de la început, în aşa fel ca, în timp ce lucrezi, subconştientul să se poată gândi la întrebarea eseului ca un proces de computer care merge în fundal. Acum ştia că, de când devenise Cel cu Faţa la Zid, gândirea îi pornise şi nu se oprise niciodată. Întregul proces era subconştient şi nu-şi dăduse niciodată seama de el.

Refăcu iute paşii pe care gândurile lui îi parcurseseră deja.

Era sigur acum că toată situaţia lui actuală îşi avea originea în acea întâlnire întâmplătoare cu Ye Wenjie din urmă cu nouă ani. După aceea, nu mai vorbise niciodată despre întâlnirea aceea cu nimeni, de teamă să nu-şi creeze singur necazuri, dar cum Ye Wenjie se dusese, întâlnirea rămăsese un secret pe care-l ştiau doar el şi Trisolaris. În vremurile acelea doar doi sophoni ajunseseră pe Terra, dar era sigur că în seara aceea fuseseră lângă mormântul lui Yang Dong, ascultând fiecare cuvinţel. Şi fluctuaţia din formaţia lor cuantică ce traversa instantaneu spaţiul de patru ani-lumină însemna că Trisolaris ascultaseră şi ei.

Dar ce spusese Ye Wenjie?

Secretarul general Say se înşelase într-un singur punct. Neînceputa cercetare a lui Luo Ji în sociologia cosmică *era,* foarte probabil, motivul cel mai urgent pentru care Trisolaris dorea să-l omoare. Sigur, Say nu ştia că proiectul fusese propunerea lui Ye Wenjie şi, deşi lui Luo Ji i se păruse o şansă minunată să transforme studiile sale în ceva amuzant, acesta căutase, de fapt, exact o asemenea oportunitate. Înainte de Criza Trisolariană, studiul civilizaţiilor extraterestre reprezentau într-adevăr un proiect senzaţional care ar fi atras întreaga atenţie a mass-mediei.

Proiectul de cercetare eşuat nu era important în sine. Ceea ce avea importanţă era îndrumarea pe care i-o dăduse Ye Wenjie, aşa că acesta era punctul unde mintea lui Luo Ji ajunsese în impas.

Îşi reaminti cuvintele ei, din nou şi din nou: *Să presupunem că în tot universul există un număr uriaş de civilizaţii, de ordinul de mărime al numărului stelelor detectabile. O mulţime. Structura matematică a sociologiei cosmice este mult mai clară decât cea a sociologiei umane.*

Factorii de haos şi de aleatoriu din alcătuirile complexe ale fiecărei societăţi civilizate din univers sunt filtraţi de distanţă, aşa că acele civilizaţii pot avea rolul de puncte de

referinţă care pot fi manipulate relativ uşor din punct de vedere matematic.

Mai întâi: Supravieţuirea este prima necesitate a civilizaţiei. În al doilea rând: Civilizaţia creşte şi se extinde în permanenţă, dar cantitatea totală de materie din univers rămâne constantă.

...Încă ceva: Pentru a deduce o imagine elementară a sociologiei cosmice din aceste două axiome, ai nevoie de două alte concepte importante: lanţurile suspiciunii şi explozia tehnologică.

Mi-e teamă că nu va mai fi posibil... În acest caz, ai putea şi să uiţi că ţi-am spus toate astea. Oricum, mi-am făcut datoria.

Se întorsese de nenumărate ori la aceste cuvinte, analizând fiecare propoziţie din fiecare unghi şi întorcând pe toate feţele fiecare cuvânt. Cuvintele fuseseră înşirate pe un fir ca nişte mătănii şi, la fel ca un călugăr pios, le atingea din nou şi din nou; şi le deşira, le împrăştia şi le înşira din nou în diferite ordini până când un strat din fiecare se uzase.

Dar oricât ar fi încercat, nu reuşea să extragă chintesenţa din acele cuvinte, chintesenţa care făcea din el singura persoană pe care dorea s-o ucidă Trisolaris.

În timpul lungii sale contemplaţii, se plimbă fără ţel. Merse pe lângă lacul pustiu, prin vântul care se înteţea şi devenea din ce în ce mai rece, adesea făcând pe nesimţite un tur complet al lacului. Se duse chiar de două ori până la poalele muntelui cu vârful înzăpezit, unde peticul de stâncă expus care semăna cu un peisaj lunar era acoperit de zăpadă, devenind una cu vârful înzăpezit de deasupra lui. Doar atunci dispoziţia lui sufletească se despărţi de şirul gândurilor, iar ochii lui Zhuang Yan îi apărură în faţa ochilor în albul nesfârşit al picturii naturale. Dar acum reuşea să-şi menţină controlul asupra dispoziţiei şi continuă să se transforme într-o maşină de gândit.

Trecu o lună fără ca el să-şi dea seama şi apoi iarna sosi în forţă. Dar el îşi desfăşura îndelungatul proces de gândire tot afară, ascuţindu-şi mintea în frig.

De data aceasta, majoritatea mătăniilor se uzaseră, cu excepţia a douăzeci şi unu dintre ele. Acestea păreau să se înnoiască de câte ori le mângâia şi acum emiteau o lumină slabă:

Supravieţuirea este prima necesitate a civilizaţiei.

Civilizaţia creşte şi se extinde în permanenţă, dar cantitatea totală de materie din univers rămâne constantă.

Se concentră asupra acestor două propoziţii, axiomele pe care Ye Wenjie le propusese pentru civilizaţia cosmică. Deşi nu ştia ultimul lor secret, lunga lui meditaţie îi spunea că răspunsul se afla în ele.

Dar era un indiciu prea simplu. Ce puteau el şi rasa umană să câştige din două reguli incontestabile?

Nu ignoraţi simplitatea. Simplu înseamnă solid. Întreaga construcţie a matematicii s-a ridicat pe fundaţia acestui fel de axiomă ireductibil de simplă, dar, logic vorbind, solidă ca stânca.

Cu aceste gânduri în minte, privi în jurul lui. Tot ce îl înconjura se ghemuise cât mai departe de frigul îngheţat al iernii, dar majoritatea lumii era încă plină de viaţă. Era o lume vie plină de o comoară complexă de oceane, pământuri şi cer tot atât de vast ca marea înceţoşată, dar toate acestea funcţionau conform unei reguli chiar mai simple decât axiomele civilizaţiei cosmice: supravieţuirea celor mai puternici.

Luo Ji îşi descoperi problema: acolo unde Darwin luase nesfârşita lume vie şi făcuse o regulă pentru a o rezuma, Luo Ji trebuia să folosească regulile pe care le cunoştea ca să dezvelească tabloul civilizaţiei cosmice. Era o direcţie opusă faţă de cea a lui Darwin, dar mult mai dificilă.

Aşa că începu să doarmă ziua şi să gândească în timpul nopţii. Ori de câte ori era înspăimântat de pericolele drumului său mental, găsea alinare în stelele de deasupra. Aşa cum spusese Ye Wenjie, distanţa ascundea structura complexă a fiecărei stele, transformându-le într-o adunătură de punctişoare din spaţiu cu o configuraţie matematică limpede. Era raiul gânditorului. Lui Luo Ji i se părea că lumea din faţa lui era mult mai clară şi mai

concisă decât cea a lui Darwin.

Dar această lume simplă conţinea o ghicitoare buimăcitoare: întreaga galaxie era un pustiu vast, dar o civilizaţie extrem de inteligentă apăruse pe steaua cea mai apropiată de noi. În misterul acesta, gândurile sale descoperiră un punct de pornire.

Treptat, cele două concepte pe care Ye Wenjie nu le explicase, începură să se clarifice: lanţurile suspiciunii şi explozia tehnologică.

În ziua aceea vremea era mai rece decât de obicei şi, din punctul de observaţie al lui Luo Ji de pe lac, frigul părea să transforme stelele într-o reţea de argint şi mai pură peste fundalul negru al cerului, dezvelind solemn, pentru el, limpedea lor configuraţie matematică. Deodată se trezi într-o stare absolut nouă. În percepţia lui, tot universul îngheţă, toată mişcarea se opri şi totul de la stele până la atomi intră într-o stare de repaus, stelele devenind doar nişte nenumărate puncte lipsite de dimensiune, reci, ce reflectau lumina rece a lumii exterioare… Totul era în repaus în aşteptarea trezirii lui finale.

Lătratul îndepărtat al unui câine îl aduse înapoi la realitate. Probabil un câine de serviciu al forţelor de securitate.

Luo Ji fremăta de entuziasm. Deşi nu pătrunsese de fapt acel mister final, îi simţise chiar acum prezenţa.

Îşi adună gândurile şi încercă să reintre în starea aceea, dar nu mai reuşi. Deşi stelele rămăseseră aceleaşi, lumea din jur interfera cu gândirea lui. Totul era învăluit în întuneric, dar putea încă să vadă vârful înzăpezit din depărtare, pădurea de lângă lac şi casa de lângă el şi prin uşa întredeschisă a casei putea să vadă strălucirea întunecată a focului… Pe lângă claritatea simplă a stelelor, totul din jur reprezenta o complexitate şi un haos pe care matematica nu avea să fie niciodată capabilă să le perceapă, aşa că încercă să le elimine din percepţia sa.

Păşi spre lacul îngheţat – mai întâi cu prudenţă, dar când descoperi că suprafaţa sa de gheaţă părea destul de solidă, păşi pe ea şi alunecă înainte mai repede, până ce

ajunse la un punct de unde nu mai putea să distingă malul prin noaptea din jurul lui. Acum era înconjurat din toate părţile de gheaţă netedă. Asta îl îndepărta cumva de complexitatea şi haosul pământesc şi, imaginându-şi că planul îngheţat se întindea la infinit în toate direcţiile, obţinu o lume simplă şi plată; o platformă mentală planară, rece. Grijile dispărură şi în curând percepţia lui reintră în starea aceea de repaus, acolo unde stelele îl aşteptau…

Apoi, cu o trosnitură, gheaţa de sub picioarele lui Luo Ji se fisură şi căzu cu tot trupul în apă.

În momentul exact în care apa îngheţată acoperi capul lui Luo Ji, acesta văzu cum amorţirea stelelor se cutremura. Câmpul stelar se încovoie într-un vortex şi se împrăştie în valuri agitate şi haotice de argint. Frigul muşcător, asemenea unui trăsnet de cristal, explodă în ceaţa conştientului său, iluminând totul. Continua să se scufunde. Stelele agitate de deasupra se micşorară şi se transformară într-un halou neclar acolo unde se spărsese gheaţa de deasupra capului său, lăsând în urmă doar frigul şi un întuneric de cerneală în jurul lui, de parcă nu s-ar fi scufundat în apa îngheţată, ci ar fi sărit în întunecimea spaţiului.

În întunericul rece, singuratic şi mort, văzu adevărul universului.

Ieşi la suprafaţă repede. Capul îi ieşi din apă şi scuipă o gură întreagă. Încercă să se târască pe gheaţă până la marginea găurii, dar nu reuşi decât să-şi tragă trupul în sus pe jumătate înainte ca gheaţa să se crape din nou. Se târî şi căzu, croindu-şi un drum prin gheaţă, dar progresa lent şi începu să-şi piardă puterile din cauza frigului. Nu ştia dacă echipa de securitate avea să observe ceva neobişnuit pe lac înainte să se înece sau să moară îngheţat. Scoţând de pe el geaca cu puf îmbibată cu apă pentru a fi mai uşor în mişcări, îi veni ideea s-o întindă pe gheaţă ca ea să distribuie presiunea şi să-i permită să se târască pe ea. Zis şi făcut şi apoi, cu ultimele puteri, mai încercă o dată, şi-şi folosi ultima fărâmă de forţă să se târască pe geaca de puf până la marginea gheţii. De data

asta gheaţa nu se mai fisură şi acum, cel puţin, întregul său corp era deasupra. Se târî încet înainte, îndrăznind să se ridice în picioare doar după ce se îndepărtă destul de gaură. Apoi văzu lanternele ce se legănau şi auzi strigăte de pe mal.

Stătea în picioare pe gheaţă, cu dinţii clănţănindu-i de frig, un frig care părea că vine nu dinspre lac sau de la vântul îngheţat, ci de la o transmisiune în direct din spaţiul extraterestru. Îşi plecă capul, ştiind că din acel moment stelele nu vor mai fi cum fuseseră odată. Nu îndrăzni să privească în sus. Dacă lui Rey Diaz îi era frică de soare, Luo Ji se căptuşise cu o fobie de stele. Înclină capul şi deşi îi clănţăneau dinţii, îşi spuse:

— Cel cu Faţa la Zid Luo Ji, eu sunt Spărgătorul tău de Zid.

— Părul tău a albit în toţi anii ăştia, îi spuse Luo Ji lui Kent.

— Mulţi ani, de-acum încolo, nu cred să mai albească, răspunse Kent, râzând. În prezenţa lui Luo Ji, arborase mereu o faţă politicoasă şi studiată. Era pentru prima oară când Luo Ji îl văzuse râzând atât de sincer. În ochii lui, văzu cuvintele care rămăseseră nespuse: *Aţi început în sfârşit să lucraţi.*

— Am nevoie de un loc mai sigur, spuse el.

— Asta nu e o problemă, doctore Luo. Aveţi cerinţe speciale?

— Niciuna în afară de siguranţă. Trebuie să fie absolut securizat.

— Doctore, nu există un loc absolut sigur, dar ne putem apropia de acest concept. Vă atrag atenţia, însă, că aceste locuri sunt de obicei mereu în subteran. Cât despre confort…

— Putem ignora confortul. Dar ar fi bine să fie în China.

— Nicio problemă. Mă voi ocupa de asta imediat.

Când Kent era pe punctul să plece, Luo Ji îl opri. Arătând pe fereastră Grădina Edenului, care acum era complet acoperită de zăpadă, întrebă:

— Cum se cheamă acest loc? O să-mi fie dor de el.

Luo Ji călători mai mult de zece ore sub securitate maximă până să ajungă la destinaţie. Când coborî din maşină, ştiu imediat unde se află: de aici, din sala mare şi părăsită care părea un garaj cu parcare subterană, pornise în fantastica lui viaţă nouă acum cinci ani. Acum, după cinci ani de vise ce alternaseră cu coşmaruri, se întorsese la punctul de plecare.

Îl salută un bărbat pe nume Zhang Xiang, acelaşi tânăr care – împreună cu Shi Qiang – îl condusese cu cinci ani în urmă şi care acum era şeful securităţii. Îmbătrânise considerabil în cei cinci ani şi acum arăta ca un bărbat de vârstă mijlocie.

Liftul era acţionat tot de un soldat înarmat – nu acelaşi de demult, desigur, dar Luo Ji simţi un soi de căldură cuprinzându-i inima. Liftul pe stil vechi fusese înlocuit cu unul nou, complet automatizat şi care nu avea nevoie de operator, aşa că soldatul apăsă doar pe butonul „-10” şi liftul începu să coboare.

Structura subterană suferise o renovare recentă: Conductele de ventilaţie din holuri fuseseră ascunse vederii, pereţii fuseseră acoperiţi cu plăcuţe rezistente la umezeală şi toate urmele de lozinci ale apărării civile dispăruseră.

Apartamentul lui Luo Ji ocupa întregul etaj 10 al subsolului. Deşi nu se compara din punct de vedere al confortului cu casa pe care tocmai o părăsise, era echipat cu echipamente de comunicaţii şi de computer inteligente, împreună cu o sală de conferinţe ce conţinea un sistem de conferinţă video la distanţă, dând locului aspectul unui centru de comandă.

Administratorul ţinu neapărat să-i arate lui Luo Ji un set de întrerupătoare din fiecare cameră, fiecare având câte un simbol al soarelui. Administratorul le numea „lămpi solare” şi zicea că trebuie să funcţioneze măcar cinci ore pe zi. Fuseseră iniţial concepute drept produse de protecţie a muncii pentru mineri, deoarece simulau lumina

zilei, inclusiv a razelor ultraviolete, ca supliment de lumină diurnă pentru oamenii care petreceau perioade îndelungate în subteran.

A doua zi, aşa cum ceruse Luo Ji, astronomul Albert Ringier îl vizită la etajul zece din subsol.

Când îl văzu, Luo Ji spuse:

— Aţi fost primul care a observat cursul de zbor al Flotei Trisolariene?

Ringier nu păru prea încântat să audă asta:

— Am emis comunicate repetate pentru reporteri, dar ei au insistat să-mi acorde onoarea aceasta. Ar trebui să-i fie acordată generalului Fitzroy. El a fost acela care a cerut ca Hubble II să observe Trisolaris în timpul testării. Altfel am fi ratat ocazia, deoarece urma din praful interstelar s-ar fi şters.

— Ceea ce aş vrea să vă spun nu are legătură cu asta. Am făcut şi eu puţină astronomie în trecut, dar nu am aprofundat studiul şi nu mai sunt familiarizat cu acest subiect. Prima mea întrebare este aceasta: Dacă, în univers, ar exista un alt observator în afară de Trisolaris, i-a fost dezvăluită poziţia Terrei?

— Nu.

— Sunteţi sigur?

— Da.

— Dar Terra a reuşit să comunice cu Trisolaris.

— Acea comunicare de joasă-frecvenţă nu dezvăluie decât direcţia generală a Terrei şi a planetei Trisolaris în Calea Lactee şi distanţa dintre cele două lumi. Cu alte cuvinte, dacă mai există un al treilea destinatar, comunicarea i-ar permite să afle despre existenţa a două lumi civilizate la 4,22 ani-lumină distanţă una de alta în Braţul Orion al Căii Lactee, dar acesta tot nu ar putea şti poziţia exactă a acestor două lumi. De fapt, aflarea reciprocă a poziţiei prin acest mod de comunicare este fezabilă doar pentru stelele aflate în imediata apropiere, cum ar fi Soarele şi stelele planetei Trisolaris. Pentru un al treilea observator un pic mai îndepărtat, totuşi, chiar dacă am comunica direct cu el, nu ne-am putea afla poziţiile unii

altora.

— De ce?

— Marcarea poziţiei unei stele pentru un alt observator din univers nu este deloc atât de simplă pe cât îşi imaginează oamenii. Iată o analogie: sunteţi într-un avion care zboară deasupra deşertului Sahara şi un grăunte de nisip strigă: „Sunt aici!” Auziţi strigătul, dar oare puteţi să aflaţi din avion poziţia exactă a grăuntelui de nisip? Sunt aproape două sute de miliarde de stele în Calea Lactee. E practic un deşert de stele.

Luo Ji încuviinţă aparent uşurat:

— Înţeleg. Atunci asta e.

— Ce e? întrebă Ringier, nedumerit.

Luo Ji nu răspunse, dar în schimb întrebă:

— Folosind nivelul nostru actual de tehnologie, există vreun mod în care putem indica poziţia unei stele din univers?

— Da, prin folosirea undelor electromagnetice de foarte înaltă frecvenţă, egale sau mai înalte în frecvenţă decât lumina vizibilă şi apoi utilizând energia stelară pentru a transmite informaţia. Mai simplu spus, aţi face ca steaua să clipească, ca un far cosmic.

— Depăşeşte cu mult capacitatea noastră tehnică actuală.

— O, îmi cer scuze. Nu am luat în considerare precondiţia dumneavoastră. La nivelul capacităţii noastre tehnice actuale, ar fi puţin cam dificil să arătăm poziţia unei stele din adâncurile universului. Ar fi o modalitate, dar interpretarea informaţiei poziţionale necesită un nivel de tehnologie mult superior celui al umanităţii şi, bănuiesc, chiar al celor de pe Trisolaris.

— Mai spuneţi-mi despre această abordare.

— Informaţia-cheie este poziţia relativă a stelelor. Dacă specificaţi o regiune din spaţiu din Calea Lactee care conţine un număr suficient de stele – poate câteva zeci ar fi suficiente – dispunerea lor relativă în spaţiul tridimensional ar fi complet unică, la fel ca o amprentă.

— Încep să înţeleg. Trimitem un mesaj ce conţine poziţia

stelei pe care dorim s-o scoatem în evidenţă, în raport cu stelele înconjurătoare şi destinatarul compară datele cu harta stelară pentru a afla localizarea stelei.

— Perfect. Dar lucrurile nu sunt atât de simple. Destinatarul trebuie să posede un model tridimensional al întregii galaxii care indică cu exactitate poziţia relativă a fiecăreia dintre cele o sută de miliarde de stele. Apoi, după primirea mesajului, trebuie să caute prin această bază de date enormă ca să găsească zona spaţială care se potriveşte tiparului de poziţii pe care le-am trimis.

— Deci nu este simplu deloc. E ca şi cum ai înregistra poziţia relativă a fiecărui grăunte de nisip din deşert.

— E chiar mai greu decât atât. Calea Lactee, spre deosebire de deşert, e în mişcare, iar poziţiile relative ale stelelor se schimbă în mod constant. Cu cât informaţia despre poziţie este primită mai târziu, cu atât e mai mare eroarea produsă de aceste schimbări. Asta înseamnă că baza de date trebuie să fie în stare să prezică schimbările în poziţia fiecăreia dintre cele o sută de miliarde de stele. În teorie, nu e o problemă, dar s-o facem efectiv… Dumnezeule…

— Ar fi greu să trimitem informaţia poziţională?

— Nu, fiindcă am avea nevoie doar de un tipar poziţional al unui număr limitat de stele. Şi acum că am avut timp să mă gândesc mai mult la asta, dată fiind densitatea stelară medie a braţului exterior al galaxiei, un tipar poziţional cu mai puţin de treizeci de stele ar fi suficient. Este o cantitate mică de informaţii.

— Bine. Acum voi pune a treia întrebare: În afara Sistemului Solar, mai sunt alte stele cu planete. Aţi descoperit câteva sute, nu-i aşa?

— În acest moment mai mult de o mie.

— Şi care-i cea mai apropiată de Soare?

— 244J2E1, la şaisprezece ani-lumină de Soare.

— Dacă îmi aduc aminte bine, seria de cifre semnifică, după cum urmează: cifrele de la început reprezintă ordinea de descoperire; literele J, E şi X înseamnă planete de tip-Jupiter, planete de tip Terra şi, respectiv alte

planete; şi cifrele următoare indică numărul acelui tip de planetă din sistem.

— Aşa este. 244J2E1 este o stea cu trei planete, două dintre ele sunt de tip Jupiter şi una de tip Terra.

Luo Ji se gândi un moment, apoi scutură din cap:

— Este prea aproape. Dar dacă ar fi mai departe... cam la cincizeci de ani-lumină?

— 187J3X1, 49,5 ani-lumină de la Soare.

— Asta e bună. Puteţi să-mi desenaţi un tipar poziţional pentru steaua aceasta?

— Sigur că da.

— Cât timp v-ar lua? Aveţi nevoie de ajutor?

— Pot să fac asta aici dacă am un computer cu legătură la Internet. Pentru un tipar de, să zicem, treizeci de stele, pot să vi-l dau în seara aceasta.

— Ce oră e acum? Nu e încă seară?

— Aş zice că e dimineaţă, doctore Luo.

Ringier se duse în sala de computer de alături şi Luo Ji îl chemă pe Kent şi pe Zhang Xiang. Mai întâi îi explică lui Kent că dorea ca CAP să organizeze următoarea audiere a Celor cu Faţa la Zid cât mai repede cu putinţă.

Kent spuse:

— Sunt multe asemenea întruniri ale CAP zilele acestea. După trimiterea cererii, probabil că durează câteva zile.

— Atunci va trebui să aştept. Dar mi-ar plăcea să fie cât mai repede posibil. Şi mai am o cerere: aş vrea să particip la audiere de aici, prin legătură video, şi nu să mă duc la ONU.

Kent păru că şovăie:

— Doctore Luo, nu credeţi că este puţin cam nepotrivit? Pentru o asemenea întrunire la un nivel internaţional... Este o chestiune de respect faţă de ceilalţi participanţi.

— Face parte din plan. Toate acele cereri bizare din trecut au fost îndeplinite, dar cu aceasta întrec măsura?

— Ştiţi... făcu Kent, încurcat.

— Ştiu că statutul unuia cu Faţa la Zid nu mai e ce-a fost, dar trebuie să insist în sensul ăsta. Continuă cu un glas mai blând, chiar dacă ştia că sophonii din preajmă

puteau încă să-l audă: Acum există două posibilităţi: una, dacă totul este cum a fost, nu m-ar deranja să merg la ONU. Dar mai există o posibilitate: aş putea fi într-o situaţie foarte periculoasă şi nu pot risca.

Apoi îi spuse lui Zhang Xiang:

— Iată de ce te-am adus aici. Am putea deveni ţinta unui atac concertat al inamicului, aşa că securitatea trebuie întărită.

— Nu vă îngrijoraţi, doctore Luo. Suntem la două sute de metri sub pământ. Zona de deasupra noastră se află în carantină, a fost instalat un sistem antirachetă şi un sistem de alertă subteran ultramodern pentru detectarea oricăror activităţi de săpare a unor tuneluri din orice direcţie. Vă garantez că sistemul nostru de securitate este 100% sigur.

Când cei doi bărbaţi plecară, Luo Ji se plimbă pe culoar, cu gândurile întorcându-se involuntar la Grădina Edenului (acum îi cunoştea numele, dar continua să-i spună aşa în inima lui) cu lacul şi cu vârful ei înzăpezit. Ştia că era foarte probabil să-şi petreacă restul vieţii sub pământ.

Privi în jur la lămpile solare din tavanul culoarului. Lumina pe care o răspândeau nu semăna deloc cu soarele.

Doi meteori se mişcau lent peste câmpul stelar. Totul era cufundat în întuneric pe pământ şi orizontul îndepărtat se confunda cu cerul nopţii. O explozie de şoapte se auzi prin întuneric, deşi cei care vorbeau rămâneau nevăzuţi, de parcă vocile lor însele ar fi fost fiinţe invizibile, care pluteau prin noapte.

După un clinchet, în beznă apăru o flăcăruie, lumina ei neclară dezvăluind trei chipuri: Qin Shi Huang, Aristotel şi Von Neumann. Flăcăruia venea de la o brichetă din mâna lui Aristotel. Când se împărţiră câteva torţe, aprinse una, care le transmise apoi focul celorlalte, creând în pustietate un şir de lumină tremurător, ce ilumina un grup de oameni aduşi din fiecare epocă. Şuşotelile lor continuară.

Qin Shi Huang sări pe o stâncă şi-şi agită spada, iar atunci mulţimea tăcu.

— Stăpânul ne-a dat un nou ordin: Distrugeţi-l pe Cel cu

Faţa la Zid Luo Ji, spuse el.

— Şi noi am primit acelaşi ordin. E al doilea ordin de asasinare pe care Stăpânul ni l-a trimis pentru Luo Ji, comentă Mozi.

— Dar va fi greu să-l omorâm acum, vorbi cineva.

— Greu? E imposibil!

— Dacă Evans nu ar fi adăugat condiţia aceea pentru primul ordin de asasinare, ar fi murit acum cinci ani.

— Poate că Evans a avut dreptate când a spus asta. În fond, nu-i cunoaştem motivele. Luo Ji a avut mare noroc să scape şi a doua oară în Piaţa de la ONU.

Qin Shi Huang opri dezbaterea cu o unduire a spadei:

— Hai să vorbim despre ce avem de făcut, da?

— Nu e nimic de făcut. Cine poate să se apropie măcar de buncărul acela adânc de două sute de metri, ca să nu mai zic că nu se poate intra în el? Este păzit mult prea bine.

— Să ne gândim la arme nucleare?

— Este un buncăr antinuclear din timpul Războiului Rece, la naiba!

— Singura opţiune viabilă este să trimitem pe cineva care să se infiltreze în rândul pazei.

— Chiar putem face asta? Am avut la dispoziţie ani întregi. A reuşit vreodată cineva să se infiltreze?

— Infiltraţi-vă în bucătărie! replica dădu naştere la câteva chicote.

— Terminaţi cu rahaturile. Stăpânul ar trebui să ne spună adevărul şi poate am putea găsi o opţiune mai bună.

Qin Shi Huang îi răspunse ultimului vorbitor:

— Şi eu am adresat această rugăminte, dar Stăpânul a spus că adevărul este cel mai important secret din univers şi că nu poate să mi-l dezvăluie. Stăpânul a vorbit despre acest lucru cu Evans, presupunând că umanitatea îl cunoştea deja, dar şi-a dat seama că lucrurile nu stăteau aşa.

— Cereţi-i atunci Stăpânului să ne transfere tehnologie!

Mai multe voci repetară aceste cuvinte, entuziaste. Qin Shi Huang explică:

— Am cerut şi acest lucru. Spre surprinderea mea, în mod absolut necaracteristic, Stăpânul nu mi-a refuzat categoric cererea.

Mulţimea fu cuprinsă de tulburare, dar următoarele cuvinte ale lui Qin Shi Huang liniştiră agitaţia:

— Dar imediat ce Stăpânul a aflat de amplasamentul ţintei, cererea a fost respinsă rapid. Mi-a spus că în ceea ce priveşte locaţia ţintei, orice tehnologie pe care Ar putea să ne-O transfere ar fi ineficientă.

— Dar e chiar atât de important? întrebă Von Neumann, incapabil să ascundă o nuanţă de gelozie din glas. Ca prim Spărgător de Zid de succes, urcase rapid în ierarhia organizaţiei.

— Stăpânul se teme de el.

Einstein spuse:

— M-am gândit mult timp la acest lucru şi cred că teama Stăpânului de Luo Ji are doar un singur posibil motiv: El este purtătorul de cuvânt al unei anumite forţe.

Qin Shi Huang opri discuţia pe acest subiect:

— Nu aduce vorba despre asta. Mai bine să ne gândim cum putem îndeplini ordinul Stăpânului.

— Nu poate fi îndeplinit.

— Chiar nu poate fi îndeplinit. E o misiune care nu poate fi dusă la bun sfârşit.

Qin Shi Huang lovi cu spada stânca de la picioarele lui:

— Misiunea este crucială. Stăpânul poate fi în mare pericol. Pe urmă, dacă o ducem la bun sfârşit, organizaţia va creşte mult în ochii Stăpânului! Iată-ne adunaţi aici, elita fiecărei sfere de activitate din toată lumea, aşa că nu înţeleg, cum de nu ne putem gândi la ceva? Mergeţi acasă, reflectaţi şi trimiteţi-mi planurile voastre prin alte canale de comunicare. Trebuie să rezolvăm treaba asta!

Torţele se stinseră una după alta şi întunericul înghiţi totul. Doar şuşotelile continuară.

Audierea Proiectului Celor cu Faţa la Zid de la CAP nu s-a convocat timp de două săptămâni. După eşecul lui Tyler şi hibernarea Celorlalţi doi cu Faţa la Zid, prioritatea

numărul unu a CAP şi atenţia acestora se orientaseră spre apărarea tradiţională.

Luo Ji şi Kent aşteptară începutul întrunirii din sala de videoconferinţe. Legătura pentru conferinţa video se realiză şi ecranul uriaş afişa auditoriumul CAP, unde masa circulară familiară din vremea Consiliului de Securitate era în continuare absolut goală. Luo Ji ajunsese devreme, ca un fel de scuză fiindcă nu se prezentase în persoană.

În timp ce aşteptau, stătu de vorbă cu Kent şi-l întrebă cum se descurca. Kent îi spuse că trăise în China trei ani când era mai tânăr, aşa că era destul de obişnuit cu ţara şi o ducea bine. În orice caz, nu trebuia să petreacă tot timpul în subteran ca Luo Ji şi chineza lui ruginită îşi recâştigase fluenţa.

— Mi se pare că ai răcit, spuse Luo Ji.

— Am luat răceala de pat, răspunse el.

— Ce fel de răceală? întrebă Luo Ji, alarmat.

— Răceala de pat. Aşa îi zice mass-media. A început într-un oraş din apropiere acum o săptămână. Este infecţioasă, dar simptomele sunt uşoare. Nu se face febră, doar curge nasul şi pe unii pacienţi îi doar gâtul. Nu e nevoie de medicamente şi dispare singură în trei zile aproximativ după repausul la pat.

— Răceala e mult mai serioasă de atât de obicei.

— Nu şi de data asta. Deja au fost infectaţi o mulţime de soldaţi şi mulţi din personal. Nu ai observat că ţi-au înlocuit menajera? A luat şi ea răceala de pat şi i-a fost frică să nu ţi-o dea şi ţie. Dar ca persoană de contact, nu pot fi înlocuit deocamdată.

Pe ecran, delegaţii naţionali începuseră să intre în auditorium. Se aşezară şi începură să vorbească cu voci scăzute, de parcă n-ar fi observat prezenţa lui Luo Ji. Preşedintele prin rotaţie al CAP deschise şedinţa, spunând:

— Cel cu Faţa la Zid Luo Ji, Actul Celor cu Faţa la Zid a fost amendat în cadrul sesiunii speciale a Adunării Generale a ONU care tocmai a luat sfârşit. L-aţi văzut?

— Da, răspunse el.

— Atunci probabil că aţi remarcat că Actul întăreşte

examinarea şi restricţiile alocării de resurse pentru Cei cu Faţa la Zid. Sper că planul pe care îl veţi prezenta astăzi spre audiere este conform cu cerinţele Actului.

— Domnule Preşedinte, spuse Luo Ji, ceilalţi trei cu Faţa la Zid au alocat o cantitate enormă de resurse pentru executarea planurilor lor strategice. A limita resursele planului meu în acest mod nu este corect.

— Privilegiile de alocare a resurselor depind de planul în sine şi dumneavoastră trebuie să fiţi conştient că ceilalţi trei cu Faţa la Zid nu sunt în conflict cu sistemul de apărare tradiţional. Cu alte cuvinte, cercetarea şi ingineria pe care le efectuează s-ar fi realizat şi fără Proiectul Celor cu Faţa la Zid. Sper că şi planul dumneavoastră strategic este de aceeaşi natură.

— Îmi pare rău, dar trebuie să spun că planul meu nu este de această natură. Nu are absolut nimic de-a face cu apărarea tradiţională.

— Atunci şi mie îmi pare rău. Conform noului Act, resursele pe care le puteţi aloca acestui plan sunt foarte limitate.

— Chiar şi conform vechiului Act, nu aş fi putut aloca prea mult. Totuşi, acest lucru nu reprezintă o problemă, domnule preşedinte. Planul meu strategic nu consumă practic niciun fel de resurse.

— Exact ca planurile dumneavoastră anterioare?

Remarca preşedintelui stârni chicoteli printre cei câţiva participanţi.

— Chiar mai puţin decât în trecut. Aşa cum am spus, nu consumă practic niciun fel de resurse, spuse el cu simplitate.

— Atunci să aruncăm o privire, spuse preşedintele, încuviinţând.

— Detaliile specifice ale planului vor fi introduse de dr. Albert Ringier, deşi presupun că aţi primit cu toţii dosarul respectiv. Pentru a rezuma, prin folosirea capacităţilor soarelui de amplificare a undelor radio, se va transmite un mesaj în cosmos care va conţine trei imagini simple, împreună cu informaţii suplimentare care să demonstreze

că aceste imagini au fost trimise de către o fiinţă dotată cu inteligenţă şi nu sunt doar ceva care are loc natural. Imaginile sunt incluse în dosar.

Sunetul hârtiilor care foşneau umplu auditoriumul în timp ce participanţii căutau cele trei foi de hârtie. Imaginile erau afişate şi pe ecran. Erau foarte simple. Fiecare consta din puncte negre, aparent împrăştiate fără nicio ordine, dar observară cu toţii că fiecare imagine conţinea un punct evident mai mare, marcat cu o săgeată.

— Ce este? întrebă reprezentantul SUA, care, la fel ca restul participanţilor, inspecta imaginile cu atenţie.

— Cel cu Faţa la Zid Luo Ji, conform principiilor fundamentale ale Proiectului Celor cu Faţa la Zid, nu trebuie să răspunzi la întrebare, spuse preşedintele.

— Este o vrajă, spuse el.

Foşnitul şi murmurele din auditorium se opriră brusc. Fiecare privea în aceeaşi direcţie, aşa că Luo Ji cunoştea acum localizarea ecranului care-i transmitea fluxul web.

— Ce? întrebă preşedintele, cu ochii îngustaţi.

— A spus că e o vrajă, spuse tare cineva aşezat la masa circulară.

— O vrajă împotriva cui?

Luo Ji răspunse:

— Împotriva planetelor stelei 187J3X1. Sigur, poate avea efecte şi direct asupra stelei.

— Ce efect va avea?

— Nu ştim în acest moment. Dar un lucru este sigur. Efectul vrăjii va fi catastrofal.

— Păi, există vreo şansă ca pe planete să existe viaţă?

— Am consultat în repetate rânduri comunitatea astronomică asupra acestui punct. Din datele observaţionale actuale, răspunsul este nu, spuse Luo Ji, îngustându-şi ochii la fel ca preşedintele. Se rugă în sine: *Dă Doamne să aibă dreptate.*

— Şi după ce e trimisă vraja, cât timp îi va lua să-şi facă efectul?

— Steaua se află la aproximativ cincizeci de ani-lumină de soare, aşa că vraja va fi executată în minimum cincizeci

de ani. Este doar o estimare timpurie, totuşi. Timpul real poate fi mult mai mare.

După un moment de tăcere în auditoriu, reprezentantul SUA fu primul care se mişcă, aruncând cele trei foi şi punctele lor negre pe masă:

— Excelent! Acum avem în sfârşit un zeu.

— Un zeu care se ascunde în subteran, adăugă reprezentantul Marii Britanii, printre hohotele de râs.

— Mai degrabă un vrăjitor, pufni reprezentantul Japoniei, care nu fusese niciodată admis la Consiliul de Securitate, dar fusese admis imediat ce se înfiinţase CAP.

— Doctore Luo, aţi reuşit cel puţin să vă faceţi planul ciudat şi derutant, spuse Garanin, reprezentantul rus care fusese preşedintele prin rotaţie de mai multe ori în timpul perioadei de cinci ani de când Luo Ji devenise Cel cu Faţa la Zid.

Preşedintele lovi cu ciocănelul, reuşind să facă linişte în auditoriumul agitat.

— Cel cu Faţa la Zid, Luo Ji, am o întrebare pentru dumneavoastră. Dat fiind că este o vrajă, de ce nu o dirijaţi spre lumea inamicului?

Luo Ji spuse:

— Este doar probarea unui concept. Implementarea lui efectivă va trebui să aştepte până în ziua Bătăliei de Apoi.

— Trisolaris nu poate fi folosită drept ţintă de testare?

Luo Ji scutură din cap cu fermitate:

— Nu, în niciun caz. Este prea aproape. Este destul de aproape ca efectele vrăjii să ajungă până la noi. Din acest motiv am respins orice stea cu sistem planetar mai apropiată de cincizeci de ani-lumină.

— Ultima întrebare: În următorii o sută de ani sau mai mult, ce anume plănuiţi să faceţi?

— Vă voi scuti de prezenţa mea. Voi intra în hibernare. Treziţi-mă când veţi detecta efectele vrăjii asupra 187J3X1.

În timp ce se pregătea de hibernare, Luo Ji se îmbolnăvi de răceala de pat. La început, simptomele lui nu fuseseră diferite de ale altora, îi curgea nasul şi avea o uşoară

inflamaţie a gâtului, aşa că nici el, nici altcineva din jur nu-i dădură prea mare atenţie. Dar după două zile, starea lui se înrăutăţi şi începu să aibă febră. Doctorul consideră că nu e normal şi luă o probă de sânge în oraş pentru analize.

Luo Ji îşi petrecu noaptea într-o toropeală febrilă, bântuit întruna de vise agitate în care stelele de pe cerul nopţii se răsuceau şi dansau ca grăunţele de nisip pe pielea unei tobe. Devenise chiar conştient de interacţiunea gravitaţională dintre stele: nu era o mişcare a trei corpuri, ci mişcarea a 200 de miliarde de corpuri cereşti ale tuturor stelelor din galaxie! Apoi stelele rotitoare se strânseră într-un vortex enorm şi în acea spirală nebună vortexul se transformă din nou într-un şarpe uriaş format din argintiul congelat al fiecărei stele, care îi găuri creierul, vuind…

Pe la ora 4 dimineaţa, Zhang Xiang a fost trezit de telefon. Era chemat de conducerea Departamentului Securităţii Consiliului de Apărare Planetară, care, pe un ton sever, îi cerea să prezinte un raport urgent asupra stării lui Luo Ji şi ordona ca baza să fie pusă sub stare de urgenţă. O echipă de experţi era pe drum.

Imediat ce închise telefonul, acesta sună din nou, de data asta era doctorul de la etajul al zecelea care raporta că starea pacientului se deteriorase rapid şi că acesta era acum în stare de şoc. Zhang Xiang coborî imediat cu liftul şi doctorul şi asistenta, înspăimântaţi, îl informară că Luo Ji începuse să scuipe sânge pe la miezul nopţii şi apoi îşi pierduse cunoştinţa. Zhang Xiang îl văzu pe Luo Ji zăcând pe pat cu o faţă palidă, cu buzele vinete şi fără niciun semn vital.

Echipa, formată din experţi de la Centrul Chinez pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor, doctori de la Spitalul General al Armatei de Eliberare a Poporului şi o întreagă echipă de cercetare de la Academia de Ştiinţe Medicale Militare, sosi curând.

În timp ce observau starea lui Luo Ji, un expert de la Academia de Ştiinţe Medicale Militare îi luă pe Zhang Xiang şi pe Kent afară şi le descrise situaţia:

— Această răceală ne-a atras atenţia de ceva timp. Am

simţit că originea şi caracteristicile ei erau foarte anormale şi acum a devenit clar că este o armă genetică, o rachetă teleghidată genetică.

— O rachetă teleghidată?

— Este un virus modificat genetic care este extrem de infecţios, dar care produce doar simptome uşoare la cei mai mulţi oameni. Cu toate acestea, virusul are o capacitate de recunoaştere care îi permite să identifice caracteristicile genetice ale unui individ anume. Odată ce ţinta a fost infectată, creează toxine letale în sângele său. Acum ştim cine este ţinta.

Zhang Xiang şi Kent se priviră unul pe celălalt, mai întâi cu scepticism şi apoi cu disperare. Zhang Xiang păli şi-şi aplecă capul:

— Îmi asum toată responsabilitatea.

Cercetătorul, un general de brigadă, spuse:

— Directore Zhang, nu puteţi spune aşa ceva. Nu există protecţie împotriva unui astfel de lucru. Deşi am început să suspectăm ceva ciudat în legătură cu virusul, noi nici măcar nu am luat în consideraţie o asemenea posibilitate. Conceptul de arme genetice a apărut mai întâi în ultimul secol, dar nimeni nu a crezut că s-ar putea produce aşa ceva. Şi deşi acesta este imperfect, este cu adevărat o unealtă înspăimântătoare pentru un asasinat. Tot ce trebuie să faci este să împrăştii virusul în vecinătatea generală a ţintei. Sau, mai bine zis, nici măcar nu trebuie să ştii unde este ţinta: Se poate împrăştia de-a lungul întregului glob şi pentru că virusul nu produce cine ştie ce boli la oamenii obişnuiţi, se va răspândi repede şi va lovi şi ţinta în cele din urmă.

— Nu. Vreau să accept întreaga responsabilitate, spuse Zhang, acoperindu-şi ochii. Dacă căpitanul Shi ar fi fost aici, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Îşi lăsă mâna să cadă şi ochii îi străluciră de lacrimi. Ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte de hibernare a fost să mă avertizeze cu privire la ce aţi zis despre lipsa protecţiei. A spus: „Xiao Zhang, în slujba asta a noastră trebuie să dormim cu un ochi deschis. Nu există certitudinea succesului şi sunt unele lucruri de

care nu ne putem feri”.

— Atunci ce mai putem face acum? întrebă Kent.

— Virusul a pătruns adânc. Ficatul şi funcţiile cardio-respiratorii ale pacientului au cedat şi medicina modernă este neputincioasă. Hibernaţi-l cât mai repede posibil.

După o vreme, când Luo Ji îşi recăpătă un pic din conştiinţa care-i dispăruse total, avu senzaţii de frig, un frig care părea că emană dinăuntrul propriului corp şi se împrăştie în jur ca lumina pentru a îngheţa întreaga lume. Văzu un petic alb ca zăpada în care nu mai era nimic decât un alb infinit. Apoi apăru un punct mic şi negru chiar în centru şi desluşi o figură cunoscută, pe Zhuang Yan, care ţinea în braţe copilul lor. Păşea cu greu printr-o sălbăticie plină de zăpadă atât de pustie, că-şi pierduse toate dimensiunile. Ea era înfăşurată cu o eşarfă roşie, aceeaşi pe care o purtase cu ani în urmă, în noaptea înzăpezită când o văzuse prima oară. Copilul, cu faţa roşie de frig, îi făcea semn cu mânuţele din braţele mamei şi striga ceva ce nu putu să audă. Ar fi vrut să alerge după ei prin zăpadă, dar tânăra mamă şi copilul dispărură, de parcă s-ar fi topit în zăpadă. Apoi dispăru şi el însuşi, iar lumea albă ca zăpada scăzu până se transformă într-un fir subţire, argintiu, care în întunecimea nesfârşită era tot ce mai rămăsese din conştiinţa lui. Era firul timpului, un fir subţire şi nemişcat, care se întindea la nesfârşit în ambele direcţii. Sufletul său, întins pe acest fir, aluneca încet la o viteză constantă, spre un viitor imposibil de prevăzut.

Cu două zile mai târziu, un flux de unde radio de mare putere fu trimis de pe Terra spre Soare, penetrând zona de convecţie şi ajungând la oglinda de energie din zona de radiaţie, de unde reflectarea sa, amplificată de sute de milioane de ori, transmise vraja Celui cu Faţa la Zid Luo Ji în cosmos cu viteza luminii.

ANUL 12, ERA DE CRIZĂ

Distanţa de la Flota Trisolariană până la Sistemul Solar: 4,18 ani-lumină

Mai apăruse o perie în spaţiu. Flota Trisolariană traversase al doilea petic de praf interstelar şi, fiindcă Hubble II monitorizase îndeaproape zona, siajul flotei fusese captat imediat ce apăruse. De data aceasta, nu semăna deloc cu o perie. Părea mai degrabă un petic de iarbă care tocmai ar fi răsărit în întunecatul abis al spaţiului. Acele mii de fire de iarbă creşteau cu o viteză care putea fi percepută cu ochiul liber şi erau mult mai clare decât urma pe care o văzuseră cu nouă ani în urmă, datorită celor nouă ani de acceleraţie care crescuseră cu mult viteza flotei şi făcuseră ca impactul ei asupra prafului interstelar să fie mai dramatic.

— Generale, uitaţi-vă atent aici. Ce vedeţi? îi spuse Ringier lui Fitzroy în timp ce arăta spre imaginea mărită de pe ecran.

— Tot par a fi o mie.

— Nu! Priviţi mai de-aproape.

Fitzroy se uită atent, mai mult timp, şi apoi arătă spre mijlocul periei:

— Arată ca şi cum… una, două, trei, patru… zece perii ar fi mai lungi decât celelalte. S-au extins.

— Corect. Cele zece urme sunt slabe. Se văd doar după ameliorarea imaginii.

Fitzroy se întoarse spre Ringier, cu aceeaşi expresie pe care o avusese atunci când se descoperise Flota trisolariană, cu un deceniu în urmă:

— Doctore, asta înseamnă că cele zece nave de război accelerează?

— Toate accelerează. Dar acelea zece prezintă o acceleraţie mai mare. Şi nu sunt zece astronave de război. Numărul urmelor a crescut cu zece şi a devenit o mie şi zece. O analiză a morfologiei celor zece urme arată că sunt

mult mai mici decât navele de război din spatele lor, aproape de zece mii de ori mai mici, sau aproximativ de mărimea unui camion. Dar datorită vitezei mari, pot încă produce urme detectabile.

— Atât de mici. Sunt sonde?

— Da, probabil că sunt sonde.

Aceasta era una dintre descoperirile şocante ale telescopului Hubble II: umanitatea urma să aibă primul contact cu entităţile trisolariene înainte de termen, chiar dacă erau doar nişte sonde de mici dimensiuni.

— Când vor ajunge în Sistemul Solar? întrebă Fitzroy nervos.

— Nu putem fi siguri. Depinde de acceleraţie, dar vor sosi cu siguranţă înainte de sosirea flotei. O estimare prudentă ar fi cu o jumătate de secol mai devreme. Acceleraţia flotei este evident la maximum, dar, dintr-un motiv pe care nu-l înţelegem, doresc să atingă Sistemul Solar cât mai repede posibil, aşa că au lansat sonde care pot accelera şi mai rapid.

— Dacă au sophoni, atunci ce nevoie mai au de sonde? întrebă un inginer.

Această întrebare îi făcu pe toţi să se oprească şi să se gândească, dar Ringier sparse tăcerea brusc:

— Lăsaţi-o baltă! Nu avem cum să ne dăm seama.

— Nu, spuse Fitzroy, ridicând o mână. Putem să ne dăm seama, măcar parţial… Ne uităm la evenimente de acum patru ani. Puteţi să vă daţi seama de data exactă când a lansat flota sondele?

— Avem noroc că flota le-a lansat pe zăpadă… Adică, vreau să spun, în praf… aşa că am reuşit să descoperim timpul din observaţiile noastre privitoare la intersecţia urmelor sondelor şi a urmelor flotei. Apoi Ringier îi spuse data.

Fitzroy rămase mut pentru o clipă, apoi îşi aprinse o ţigară şi se aşeză să fumeze. După un timp, spuse:

— Doctore, nu sunteţi politicieni. Aşa cum eu nu am reuşit să disting cei zece peri mai lungi, nici voi nu vă daţi seama că acest lucru este crucial.

— Dar ce este aşa de important la data asta? întrebă Ringier, nesigur.

— În ziua aceea, acum patru ani de zile, am participat la Audierea Celor cu Faţa la Zid a CAP, aceea la care Luo Ji a propus să folosim Soarele pentru trimiterea unei vrăji în univers.

Oamenii de ştiinţă şi inginerii se uitară unii la alţii.

Fitzroy continuă:

— Şi chiar în jurul acelei date, Trisolaris a trimis un al doilea ordin către OTT în care le cerea eliminarea lui Luo Ji.

— A lui? E chiar atât de important?

— Aţi crezut cumva la început că e un afemeiat sentimental, şi pe urmă că e un fals vrăjitor arogant? Aşa am crezut şi noi. Cu toţii am crezut asta, cu excepţia Trisolaris.

— Ei bine… *dumneavoastră* ce credeţi că este, generale?

— Doctore, credeţi în Dumnezeu?

Bruscheţea întrebării îl lăsă pe Ringier mut preţ de o clipă:

— …Dumnezeu? Dumnezeu are o mulţime de înţelesuri la multiple niveluri în ziua de azi şi nu ştiu la care dintre ele vă…

— Eu cred, nu pentru că am vreo probă, ci pentru că este relativ sigur: dacă există Dumnezeu cu adevărat, atunci este bine să credem în el. Iar dacă nu există, nu avem nimic de pierdut.

Vorbele Generalului stârniră râsete şi Ringier spuse:

— A doua parte nu e adevărată. Avem ceva de pierdut, cel puţin în ce priveşte ştiinţa… Şi totuşi, ce dacă Dumnezeu există? Ce are el a face cu ceea ce e chiar în faţa noastră?

— Dacă Dumnezeu chiar există, atunci poate că are un purtător de cuvânt în lumea muritoare.

Rămaseră privindu-l fix, un timp îndelungat, până să înţeleagă implicaţiile cuvintelor sale. Apoi un astronom spuse:

— Generale, despre ce vorbiţi? Dumnezeu nu ar alege un

purtător de cuvânt dintr-o naţiune atee.

Fitzroy îşi strivi ţigara şi-şi întinse braţele:

— Când ai eliminat imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar fi, trebuie să fie adevărul. Puteţi găsi o explicaţie mai bună?

Ringier reflectă:

— Dacă prin „Dumnezeu” aţi vrut să spuneţi o forţă a dreptăţii din univers care transcende totul…

Fitzroy îl opri cu o ridicare de mână, de parcă puterea divină despre care tocmai aflaseră s-ar fi putut micşora, dacă ar fi proclamată aşa, pe faţă:

— Aşa că credeţi, cu toţii! Puteţi începe să credeţi de-acum. Şi-şi făcu semnul crucii.

Funcţionarea de probă a lui *Tianti III* era transmisă la televiziune. Construcţia celor trei lifturi spaţiale începuse cu cinci ani în urmă şi deoarece *Tianti I* şi *Tianti II* erau operaţionale de la începutul anului, testarea lui *Tianti III* nu produse o agitaţie prea mare. Toate lifturile spaţiale se construiau acum cu o singură şină primară, ceea ce le făcea să aibă o capacitate de transport mult mai mică decât modelele pe patru şine care erau încă în faza de proiectare, dar era deja o cu totul altă lume faţă de aceea a rachetelor chimice, lăsând la o parte costurile de construcţie, costul călătoriei spaţiale cu acest tip de lift era mult mai scăzut decât costul unei călătorii cu un avion de linie. Acest lucru condusese la rândul lui la o creştere a numărului de corpuri cereşti care puteau fi văzute de pe Terra pe cerul nopţii. Acestea erau marile structuri orbitale ale omenirii.

Tianti III era singurul lift spaţial care-şi avea baza pe ocean. Aceasta era situată la Ecuator pe o insulă artificială plutitoare pe Oceanul Pacific care putea naviga pe mare acţionată de propria energie nucleară, ceea ce însemna că poziţia liftului la Ecuator putea fi reglată, dacă era necesar. Insula plutitoare era o versiune reală a insulei cu elice pe care o descrisese Jules Verne, aşa că o porecliseră „Insula lui Verne”. Oceanul nici măcar nu se vedea la

televizor, unde se arăta doar o filmare a unei baze în formă de piramidă din metal, înconjurată de un oraş de oţel şi se vedea – în josul şinei – cabina de transport cilindrică gata de lansare. De la acea distanţă, şina de ghidare ce se extindea în spaţiu era invizibilă datorită diametrului ei de doar şaizeci de centimetri, deşi uneori puteai prinde o sclipire de lumină reflectată de la soarele care asfinţea.

Trei bărbaţi în vârstă, Zhang Yuanchao şi bătrânii săi vecini, Yang Jinwen şi Miao Fuquan, priveau toate acestea la televizor. Toţi trecuseră acum de şaptezeci de ani şi deşi nimeni nu i-ar fi considerat ramoliţi, erau cu siguranţă bătrâni. Pentru ei, să-şi amintească trecutul şi să-şi închipuie viitorului era deopotrivă o povară şi, de vreme ce nu puteau schimba prezentul, singura lor opţiune era să-şi trăiască anii amurgului vieţii fără să-şi mai bată capul cu nimic din această eră atât de neobişnuită.

Fiul lui Zhang Yuanchao, Zhang Weiming, îl conduse pe nepotul acestuia Zhang Yan la uşă. Ducea o pungă de hârtie şi-i spuse:

— Tată, ţi-am luat cartela de raţie şi prima serie de tichete de cereale. Apoi scoase un pachet de tichete colorate din pungă şi i le dădu tatălui său.

— Ah, ca pe vremuri, spuse Yang Jinwen, uitându-se la ei dintr-o parte.

— Am luat-o de la capăt. Mereu o luăm de la capăt, îşi murmură Zhang Yuanchao cu emoţie în barbă, în timp ce luă tichetele.

— Ăştia sunt bani? întrebă Yan Yan, privind bucăţile de hârtie.

Zhang Yuanchao îi spuse nepotului său:

— Nu, nu sunt bani, copile. Dar, de acum, dacă vrei să cumperi produse neraţionalizate din cereale, cum ar fi pâine sau prăjituri, sau dacă vrei să mergi să mănânci la un restaurant, va trebui să foloseşti tichetele acestea împreună cu banii.

— Ăsta e un pic altfel decât în trecut, spuse Zhang Weiming, scoţând un card. Ăsta e un card de raţie.

— Cât ai pe el?

— Am douăzeci şi unu şi jumătate de kilograme sau patruzeci şi trei *jin*[31]. Tu şi Xiaohong aveţi treizeci şi şapte *jin,* iar Yan Yan are douăzeci şi unu *jin.*

— Aproape la fel ca altădată, spuse bătrânul.

— Ar trebui să ne ajungă o lună, spuse Yang Jinwen.

Zhang Weiming scutură din cap:

— Domnule Yang, aţi trăit în timpurile acelea. Nu vă mai amintiţi? Poate că acum este bine, dar în curând vor fi din ce în ce mai puţine alimente care nu sunt de bază şi veţi avea nevoie de tichete ca să cumpăraţi legume şi carne. Aşa că această cantitate minusculă de cereale nu va fi de ajuns absolut deloc!

— Nu e chiar aşa de grav, zise Miao Fuquan, dând din mână. Am mai trecut prin timpuri din astea acum câteva zeci de ani. Nu vom muri de foame. Nu te mai gândi la asta şi urmăreşte televizorul.

— A, şi cupoanele industriale[32], stai că vor veni şi alea, vorbi Zhang Yuanchao, punând tichetele de cereale şi cardul de raţie pe masă şi îndreptându-şi atenţia spre televizor.

Pe ecran, cabina cilindrică se ridica de la bază. Urcă iute şi acceleră rapid, apoi dispăru în serul înserat. Deoarece şina de ghidare era invizibilă, părea să se fi ridicat cu propriile forţe. Cabina putea atinge o viteză maximă de cinci sute de kilometri pe oră, dar chiar şi la acea viteză avea nevoie de şaizeci şi opt de ore ca să ajungă la punctul terminus al liftului spaţial de pe orbita geostaţionară. Imaginea se schimbă cu una filmată de o cameră de sub cabină, îndreptată în jos. Aici, şina de şaizeci de centimetri ocupa o mare parte din ecran. Suprafaţa ei ingenioasă se mişca practic pe nesimţite, cu excepţia marcajelor care

---

[31] *Jin-ul* este o unitate de măsură chinezească oarecum standard şi egală cu 500 g (n. tr.).

[32] China a instituit un sistem de raţii pentru cereale şi pentru uleiul de gătit pe la începutul anilor ’50 şi l-a extins până în 1961, incluzând şi bunuri, cum ar fi pantofii şi foarfecile, sau aparatele casnice şi electronicele. După trecerea de la economia planificată la economia de piaţă din anii ’80, folosirea sistemului raţiilor a decăzut şi a fost încheiat pe la începutul anilor ’90 (n. tr. Joel Martinsen).

treceau rapid, arătând viteza ascendentă a camerei. Şina se îngusta şi dispărea iute pe măsură ce se îndepărta în jos, dar partea ei vizibilă indica spre un punct aflat mult mai jos unde Insula Verne, vizibilă acum în întregime, părea un platou uriaş, suspendat la celălalt capăt al şinei.

Lui Yang Jinwen îi trecu prin minte ceva:

— O să vă arăt o raritate adevărată, spuse el, ridicându-se şi păşind ceva mai puţin vioi spre uşă, îndreptându-se poate spre propria casă.

Se întoarse repede cu o felie subţire de ceva de mărimea unei cutii de ţigări şi o puse pe masă. Zhang Yuanchao o ridică şi o privi. Obiectul era cenuşiu, translucid şi foarte uşor, ca o unghie.

— Acesta este materialul din care e făcut *Tianti,* spuse Yang Jinwen.

— Minunat! Fiul tău a furat materiale strategice din sectorul public, zise Miao Fuquan, arătând spre felie.

— E doar un rest. Mi-a povestit că în timpul construcţiei lui *Tianti,* mii şi mii de tone din acest material au fost aruncate în spaţiu şi acolo s-a construit şina de ghidare şi apoi i s-a dat drumul să atârne în jos de pe orbită... În curând călătoria spaţială va deveni populară. I-am cerut fiului meu să-mi aranjeze o afacere pe zona asta.

— Vrei să mergi în spaţiu? întrebă Zhang Yuanchao surprins.

— Nu e cine ştie ce. Am auzit că nu este nici hipergravitaţie când te urci. E ca unul din trenurile acelea de mare distanţă, unde dormi, spuse Miao Fuquan nepăsător.

În toţi anii în care nu reuşise să-şi conducă minele, familia sa sărăcise. Cu patru ani în urmă îşi vânduse vila şi acum locuia doar aici. Yang Jinwen, al cărui fiu lucra la proiectul liftului spaţial, devenise deodată cel mai avut dintre cei trei şi asta stârnea uneori invidia bătrânului Miao.

— Nu merg în spaţiu, spuse Yang Jinwen, privind în sus şi când văzu că Weiming îşi dusese băiatul în altă cameră, continuă: Dar rămăşiţele mele se vor duce. Hei, dragilor,

sper că nu vă deranjează că vorbim despre chestii din astea, nu?

— Şi ce mare lucru? Oricum, de ce vrei să-ţi trimiţi rămăşiţele acolo sus? întrebă Zhang Yuanchao.

— Ştii că e un lansator electromagnetic la capătul lui *Tianti.* Când va veni timpul, sicriul meu va fi lansat cu a treia velocitate cosmică şi va zbura afară din Sistemul Solar. Se numeşte o înmormântare cosmică, aşa să ştiţi. Nu vreau să rămân pe Terra ocupată de extratereştri. Cred că este o formă de Escapism.

— Şi dacă extratereştrii vor fi înfrânţi?

— E imposibil. Totuşi, dacă se întâmplă, nu e nicio pierdere, voi rătăci prin univers!

Zhuang Yuanchao scutură din cap:

— Voi, intelectualii, şi ideile voastre ciudate! N-au niciun rost. Frunza căzută se întoarce la rădăcini. Voi fi înmormântat în pământul galben al Terrei.

— Nu ţi-e teamă că trisolarienii îţi vor profana mormântul?

Auzind acestea, Miao Fuquan, care rămăsese tăcut până atunci, deveni brusc agitat. Le făcu semn celorlalţi să se apropie şi coborî vocea, de parcă i-ar fi fost teamă că-l aud sophonii:

— Nu spuneţi nimănui, dar m-am gândit la o chestie. Am o mulţime de mine goale în Shanxi…

— Şi vrei să fii înmormântat acolo?

— Nu, nu. Sunt mine mici, de puţ. Cât de adânci pot fi? Dar în diferite locuri se leagă de nişte mine mari de stat şi dacă mergi de-a lungul lucrărilor abandonate, poţi să ajungi foarte jos, la patru sute de metri sub suprafaţa pământului. Este destul de adânc pentru tine? Apoi putem exploda peretele minei. Mă îndoiesc că trisolarienii vor reuşi să sape până acolo.

— La naiba! Dacă pământenii pot săpa atât de adânc, de ce nu pot şi trisolarienii? Găsesc o piatră de mormânt şi se apucă să sape.

Privindu-l pe Zhang Yuanchao, lui Miao Fuquan îi fu imposibil să se abţină să nu râdă:

— Lao Zhang, te-ai prostit? Văzându-l aşa de neajutorat, arătă spre Yang Jinwen, care se plictisise de conversaţia lor şi urmărea transmisia de televiziune din nou: Uite, să-ţi spună mai multe un om educat.

Yan Jinwen chicoti:

— Lao Zhang, de ce ai nevoie de o piatră de mormânt? Pietrele de mormânt sunt ca să le vadă oamenii. Până atunci, nu vor mai fi oameni pe aici.

Pe tot drumul spre a Treia Bază de Testare a Fuziunii Nucleare, maşina lui Zhang Beihai trecu printr-un strat gros de zăpadă. Dar apropiindu-se de bază, zăpada se topi complet, drumul devenind noroios şi aerul, din rece, cald şi umed, ca o briză de primăvară. Pe pantele din jurul drumului zări petice de flori îmbobocite portocalii, extrem de ciudate într-o perioadă de iarnă aspră ca aceasta. Conduse spre clădirea albă din valea din faţa lui, o structură care reprezenta doar intrarea în restul bazei, aflate în subteran. Apoi observă cum cineva, pe deal, culegea florile portocalii. Uitându-se mai atent, văzu că era chiar persoana pe care venise s-o vadă şi opri maşina.

— Doctore Ding! îi strigă el. Când Ding Yi se apropie de maşină cu buchetul de flori, râse şi întrebă: Pentru cine sunt florile astea?

— Sunt pentru mine, bineînţeles. Sunt florile care au îmbobocit din cauza căldurii de fuziune. Aproape că zâmbea larg sub reflecţia florilor viu colorate. Se afla, evident, sub imperiul entuziasmului datorat inovaţiei care tocmai fusese realizată.

— Este cam extravagant să laşi toată căldura aceea să se disperseze. Zhang Beihai ieşi din maşină, îşi scoase ochelarii de soare şi încercă să afle câte parale face această mini-primăvară. Nu mai scotea aburi pe gură, şi continua să simtă căldura solului chiar şi prin tălpile pantofilor.

— Nu avem nici timp şi nici fonduri să construim o centrală energetică. Dar nici nu mai are importanţă. De acum, energia nu mai este ceva ce trebuie conservat pe

Terra.

Zhang Beihai arătă spre florile din mâinile lui Ding Yi:

— Doctore Ding, chiar speram că aţi fost neatent. Această inovaţie s-ar fi întâmplat mai târziu fără dumneavoastră.

— Fără prezenţa mea aici, s-ar fi întâmplat chiar mai devreme. Sunt aproape o mie de cercetători la bază. Eu doar i-am îndrumat în direcţia bună. Simţisem de mult timp că abordarea de tip tokamak[33] era o fundătură. Dar, cu abordarea corectă, inovaţia a devenit o certitudine. Eu sunt teoretician. Nu înţeleg experimentele. Se poate ca bâjbâiala mea chiar să fi întârziat progresul cercetărilor.

— N-aţi putea amâna anunţarea rezultatelor dumneavoastră? Vorbesc foarte serios. Şi vă transmit neoficial dorinţa Comandantului Spaţial.

— Cum am putea s-o amânăm? Mijloacele mass-media au urmărit progresul celor trei baze de testare a fuziunii.

Zhang Beihai încuviinţă şi scoase un oftat:

— Asta-i o veste proastă.

— Ştiu câteva dintre motive, dar spune-mi totuşi de ce.

— Dacă se obţine fuziunea nucleară controlată, va începe imediat cercetarea în domeniul navelor spaţiale. Doctore, cunoaşteţi cele două tendinţe din cercetarea actuală: navele spaţiale propulsate cu emisie de materie şi navele spaţiale acţionate de radiaţie fără emisie de materie. Cele două facţiuni opuse s-au concentrat asupra acestor două direcţii de cercetare: facţiunea aerospaţială susţine cercetarea navelor spaţiale propulsate cu emisie de materie, în timp ce forţele spaţiale susţin agresiv navele spaţiale acţionate de radiaţii. Proiectele vor consuma resurse enorme şi dacă cele două tendinţe nu vor reuşi să progreseze simultan pe picior de egalitate, atunci una dintre ele va deveni cea principală.

---

[33] Într-un tokamak, plasma este redusă la o formă energetică a torului cu ajutorul unui câmp electromagnetic toroidal care înconjoară torul şi al unui curent indus în plasma însăşi. Dezvoltat de oamenii de ştiinţă sovietici în anii ’50, au produs rezultate mai bune decât orice alte dispozitive de izolare (n. tr. Joel Martinsen).

— Oamenii din cercetarea fuziunii şi cu mine suntem în favoarea acţionării prin radiaţii. În ceea ce mă priveşte, simt că e singurul plan care permite călătoriile cosmice interstelare. Sigur, sunt de acord că şi navele aerospaţiale au logica lor. Nava propulsată cu mijloace proprii este de fapt o variantă a rachetelor chimice care foloseau energia de fuziune, aşa că perspectiva în această direcţie de cercetare e mai sigură.

— Dar nimic nu e sigur în războiul spaţial din viitor! Aşa cum aţi spus, navele propulsate cu mijloace proprii sunt doar nişte rachete uriaşe. Trebuie să-şi dedice două treimi din capacitatea de transport mijloacelor de propulsare şi capacitatea lor se consumă foarte rapid. Acel tip de navă spaţială are nevoie de baze planetare pentru a naviga în Sistemul Solar. Dacă facem aşa ceva, am repune în scenă tragedia Războiului Sino-Japonez, cu Sistemul Solar în rolul lui Weihaiwei[34].

— Este o analogie foarte inspirată, comentă Ding Yi, ridicând buchetul în direcţia lui Zhang Beihai.

— Este simplu. Prima linie de apărare a unei forţe navale trebuie să se afle în porturile inamice. Nu putem face acest lucru, desigur, dar linia noastră de apărare ar trebui împinsă cât mai departe, până la Norul Oort, şi ar trebui să ne asigurăm că flota posedă suficiente capacităţi de flancare în întinderile vaste de dincolo de Sistemul Solar. Aceasta este concepţia fundamentală a strategiei forţelor spaţiale.

— Din punct de vedere intern, facţiune aerospaţială nu este chiar ca un monolit, spuse Ding Yi. Doar vechea gardă rămasă de pe vremea rachetelor chimice promovează navele spaţiale de propulsare cu mijloace proprii, dar în sector au pătruns forţe din alte domenii de specialitate. Să-

[34] Bătălia de la Weihaiwei a fost ultima bătălie majoră din Primul Război Sino-Japonez. În februarie 1895, navele Flotei Beiyang, forţele navale de nord ale Dinastiei Qing, erau ancorate în portul Weihaiwei din Provincia Shandong, la baza lor, protejându-se astfel de Forţele Navale Japoneze Imperiale care înaintau. Când forţele terestre japoneze au cucerit fortificaţiile de pe ţărm, flota chineză a fost obligată să se predea (n. tr. Joel Martinsen).

i luăm pe oamenii din sistemul nostru de fuziune. Susţin în majoritate navele spaţiale cu radiaţie. Aceste două forţe sunt egale şi nu ar fi nevoie decât de trei sau patru oameni în poziţii cheie care să strice echilibrul. Opiniile lor vor decide direcţia de acţiune finală. Dar cei trei sau patru oameni de la vârf sunt, din păcate, cu toţii parte din vechea gardă.

— Este cea mai critică decizie din întreaga strategie esenţială. Dacă se face un singur pas greşit, flota spaţială se va construi pe o fundaţie fragilă şi am putea irosi un secol sau două. Şi atunci, mi-e teamă că nu vom mai putea schimba direcţia.

— Dar dumneavoastră şi cu mine nu suntem în poziţia să reparăm treaba asta.

După prânzul cu Ding Yi, Zhang Beihai părăsi baza de fuziune. Nu se îndepărtase prea mult, şi solul umed începu din nou să fie acoperit cu zăpada care strălucea albă la soare. Şi, pe măsură ce temperatura scădea, şi inima lui fu cuprinsă de răcoare.

Avea mare nevoie de o navă spaţială capabilă de efectuarea călătoriilor interstelare. Dacă alte căi nu duceau nicăieri, atunci nu mai rămânea decât o singură posibilitate. Oricât de periculoasă ar fi fost, trebuia încercată.

Când Zhang Beihai intră în locuinţa colecţionarului de meteoriţi, situată într-o clădire cu curte de pe o străduţă pierdută în abisul dintr-un *hutong*[35], i se păru că încăperea veche şi slab luminată semăna cu un muzeu de geologie miniatural. Fiecare dintre cei patru pereţi era căptuşit cu casete din sticlă în care spoturi profesionale luminau un şir lung de roci absolut neinteresante. Proprietarul, pe la vreo cincizeci de ani, posesorul unui caracter şi al unui chip tonic, stătea la un banc de lucru şi examina o piatră mică cu o lupă şi-l salută cu căldură pe vizitator, când îl văzu. Era, după cum îşi dădu imediat seama Zhang Beihai, unul

---

[35] *Hutong,* cartier de străduțe înguste şi pasaje străjuite de case tradiţionale chinezeşti, prezente mai ales în Beijing (n. tr.).

dintre acei norocoşi care sunt unici cetăţeni ai unor lumi îndrăgite, şi numai ale lor. Indiferent de schimbările pe care le-ar fi suferit lumea largă, putea oricând să se cufunde în el însuşi şi să-şi găsească mulţumirea.

Această atmosferă demodată ce aparţine doar caselor vechi îi aminti lui Zhang Beihai că, în timp ce el şi camarazii lui se luptau pentru supravieţuirea rasei umane, majoritatea oamenilor tot se mai agăţau de vieţile lor din prezent. Îl cuprinse un sentiment cald, de pace sufletească.

Finalizarea liftului spaţial şi inovaţia ce avusese loc în domeniul tehnologiei de fuziune controlată fuseseră două uriaşe încurajări transmise lumii şi atenuaseră într-o mare măsură sentimentul defetist. Dar liderii lucizi erau conştienţi că acesta era doar începutul. Dacă s-ar fi păstrat analogia între construcţia flotei spaţiale şi flotele navale, atunci umanitatea tocmai ajunsese la ţărmul mării, cu tot cu unelte. Nici măcar docurile de construcţii navale nu se construiseră încă. Nu numai construirea carcasei navei spaţiale principale, dar şi cercetarea armelor spaţiale şi a ecosistemelor capabile de reciclare şi construirea porturilor spaţiale reprezentau o frontieră tehnologică fără precedent pentru umanitate. Dar numai clădirea fundaţiilor putea dura încă un secol.

Societatea umană se confrunta cu o altă provocare, în afara abisului înspăimântător: Construcţia unui sistem de apărare spaţială avea să consume o cantitate enormă de resurse şi acest consum urma să dea înapoi calitatea vieţii cu un secol, ceea ce însemna că spiritul uman avea să fie pus la cea mai grea încercare abia de acum încolo. Ţinând seama de asta, conducerea militară decisese să înceapă punerea în aplicare a planului de folosire a cadrelor politice din forţele spaţiale ca întăriri viitoare. Fiind cel care propusese primul acest plan, Zhang Beihai fusese numit comandant al Contingentului Special al Întăririlor Viitoare. Acceptând misiunea, acesta a propus ca toţi ofiţerii din contingentul special să urmeze cel puţin un an de instruire şi de muncă în spaţiu înainte de a intra în hibernare, pentru a le oferi pregătirea necesară pentru

munca lor viitoare din forţele spaţiale: „Ofiţerii superiori nu vor dori ca aceşti comisari politici ai lor să fie nişte marinari de uscat”, îi spusese el lui Chang Weisi. Această cerinţă fu aprobată imediat, iar o lună mai târziu primul contingent special de treizeci de tovarăşi plecă în spaţiu.

— Sunteţi soldat? întrebă colecţionarul, în timp ce-l servea cu ceai. Când Zhang Beihai încuviinţă din cap, acesta continuă: Soldaţii din zilele noastre nu mai sunt cum erau soldaţii odată, dar la dumneavoastră mi-am dat seama din prima clipă.

— Aţi fost şi dumneavoastră soldat odată, spuse Zhang Beihai.

— Punct ochit, punct lovit! Mi-am petrecut toată viaţa în serviciul Biroului de Topografiere şi Cartografiere a Statului-Major General.

— Cum aţi ajuns să fiţi interesat de meteoriţi? întrebă Zhang Beihai, uitându-se cu apreciere la colecţia bogată.

— Acum un deceniu m-am dus cu o echipă de topografi în Antarctica în căutare de meteoriţi îngropaţi sub zăpadă şi acolo mi s-a aprins pasiunea. Vin din afara Terrei, din spaţii îndepărtate, aşa că e normal să-ţi insufle această atracţie. De câte ori ţin unul în mână, e ca şi cum m-aş duce într-o lume nouă, extraterestră.

Zhang Beihai scutură din cap cu un zâmbet:

— E doar o senzaţie. Terra însăşi s-a format din materie interstelară aglomerată, aşa că e şi ea practic un meteorit imens. Piatra de sub picioarele noastre este din meteoriţi. Această ceaşcă de ceai pe care o ţin în mână e un meteorit. Pe urmă, se spune că apa de pe Terra a fost adusă aici de comete, aşa că – ridică ceaşca – ceea ce e în această ceaşcă e tot un fel de meteorit. Nu e nimic special în tot ce aveţi aici.

Colecţionarul îl arătă cu mâna şi râse:

— Aveţi o minte ageră. Aţi început deja să vă tocmiţi… Dar eu am încredere în senzaţiile mele.

Colecţionarul nu rezistă tentaţiei să-i prezinte lui Zhang Beihai colecţia, şi chiar deschise un seif ca să-i arate comoara casei lui: un acondrit marţian de dimensiunile

unei unghii. Îi arătă adânciturile rotunde şi mici de pe suprafaţa meteoritului şi-i spuse că ar putea fi fosile microbiene:

— Acum cinci ani, Robert Haag a dorit s-o cumpere cu de o mie de ori preţul aurului pur, dar nu am acceptat.

— Câte din ele le-aţi adunat personal? întrebă Zhang Beihai, arătând prin cameră.

— Doar o mică parte. Majoritatea au fost cumpărate din sectorul privat sau obţinute la schimb de la oameni din comunitatea de pasionaţi… Dar hai să auzim! Ce tip v-ar interesa?

— Nimic prea costisitor. Ar trebui să aibă o densitate mare, să nu se spargă cu uşurinţă la impact şi să poată fi prelucrat cu uşurinţă.

— Înţeleg. Doriţi să-l gravaţi.

Încuviinţă:

— Da, puteţi să-i spuneţi aşa. Ar fi grozav dacă aş putea folosi un strung.

— Atunci poate că un meteorit de fier, spuse colecţionarul în timp ce deschise o casetă de sticlă şi scoase o piatră de culoare închisă şi cât o alună. Asta. Conţine mai ales fier şi nichel, cobalt, fosfor, silicon, sulf şi cupru. O doriţi densă? Are opt grame la centimetrul cub. Este uşor de prelucrat, foarte metalică, aşa că strungul nu ar pune probleme.

— E bine. Doar că este puţin prea mică.

Colecţionarul aduse o altă piesă de mărimea unui măr.

— Aveţi ceva şi mai mare?

Colecţionarul îl privi şi-i spuse:

— Lucrurile acestea nu se vând la kilogram. Cele mari sunt scumpe.

— Atunci, aveţi trei de mărimea aceasta?

Colecţionarul îi aduse trei meteoriţi de fier de aproximativ aceeaşi mărime şi începu să-şi spună discursul care pregătea anunţarea preţului:

— Meteoriţii de fier nu sunt foarte obişnuiţi. Ei reprezintă doar cinci la sută dintre toţi meteoriţii şi aceste trei exemplare sunt excelente. Uitaţi aici – acesta este un

octahedrit. Priviţi tiparul cu linii încrucişate de la suprafaţă. Se numesc tipare Widmanstätten. Şi acesta e un ataxit bogat în nichel. Liniile acestea paralele se numesc liniile lui Neumann. Această piesă conţine kamacit şi aceasta este un tenit, un mineral care nu există pe Terra. Piesa aceasta am găsit-o prin deşert folosind un detector de metale şi a fost ca şi cum aş fi pescuit un ac în ocean. Maşina mi-a făcut pană în nisip şi mi s-a rupt arborele de transmisie. Era să mor.

— Spuneţi preţul.

— Pe piaţa internaţională, un specimen de aceste dimensiuni şi calitate s-ar putea vinde cu aproape 20 de dolari gramul. Dar iată ce vă propun: şaizeci de mii de yuani pe bucată, sau trei pentru o sută optzeci de mii?[36]

Zhang Beihai îşi scoase telefonul:

— Daţi-mi numărul dumneavoastră de cont. Vă plătesc chiar acum. Colecţionarul nu spuse nimic pentru un timp destul de lung.

Când Zhang Beihai îl privi, râse uşor încurcat:

— De fapt mă aşteptam să veniţi cu o contra-ofertă.

— Nu, accept preţul.

— Uitaţi, acum, deoarece călătoria spaţială e la îndemâna oricui, preţul de piaţă a scăzut oarecum chiar dacă nu a devenit uşor să găseşti meteoriţi în spaţiu sau la sol. Acestea, vedeţi, valorează…

Zhang Beihai îi tăie, ferm, avântul:

— Nu. Acesta rămâne preţul. Ia-l ca pe o dovadă de preţuire pentru beneficiari.

După ce ieşi din locuinţa colecţionarului, Zhang Beihai luă meteoriţii şi-i duse la un atelier de modele de la un institut de cercetare care aparţinea forţelor spaţiale. Programul de lucru se încheiase şi atelierul care conţinea o freză controlată digital de un computer de ultimă generaţie, era pustiu. Mai întâi folosi freza pentru tăierea celor trei meteoriţi în cilindri de diametre egale, de

[36] Aproximativ 10.000 de dolari americani bucata sau 30.000 de dolari americani toate (n. tr. Joel Martinsen).

grosimea unei mine de creion şi apoi tăie aceşti cilindri în segmente mici de aceeaşi lungime. Lucră foarte atent, încercând să irosească cât mai puţin material şi obţinu treizeci şi şase de tije de meteorit mici. Când termină, culese cu grijă rămăşiţele, scoase lama specială pe care o selectase pentru tăierea pietrei din maşină şi apoi părăsi atelierul.

Se duse într-un subsol secret ca să-şi termine treaba. Aşeză treizeci şi şase de cartuşe de pistol de 7,62 mm pe masă înaintea sa şi scoase pe rând fiecare proiectil. Dacă ar fi fost cartuşe de alamă de stil vechi, ar fi fost nevoie de mult mai mult efort, dar cu doi ani înainte, întreaga armată îşi înnoise pistoalele standard cu muniţie fără tub cartuş, ale căror proiectile erau lipite direct de tub şi erau uşor de scos. Apoi folosi un adeziv special pentru a fixa câte o tijă de meteorit pe fiecare tub. Adezivul, care iniţial fusese dezvoltat pentru a repara învelişul capsulelor spaţiale, împiedica dezlipirea chiar şi în cazul temperaturilor extrem de mari sau de joase din spaţiu. La sfârşit obţinu treizeci şi şase de gloanţe de meteorit.

Inseră patru gloanţe de meteorit într-un încărcător, pe care apoi îl introduse într-un pistol P224, şi trase într-un sac din colţ. Sunetul produs de împuşcătură fu asurzitor în încăperea îngustă din subsol şi lăsă în urmă un miros pătrunzător de praf de puşcă.

Examină cu grijă cele patru găuri din sac, observând că erau foarte mici, ceea ce însemna că meteoritul nu se spărsese în momentul tragerii. Deschise sacul şi scoase o halcă de carne de vacă proaspătă din care, cu ajutorul unui cuţit, extrase cu grijă meteoriţii care pătrunseseră în el. Cele patru tije de meteorit se distruseseră complet, lăsând în urmă o grămăjoară de sfărâmături, pe care şi le turnă în palmă. Nu prezentau practic niciun fel de urme de prelucrare. Acest rezultat îl satisfăcu.

Sacul în care se afla halca era făcut din materiale folosite în costumele spaţiale. Pentru a realiza o simulare cât mai realistă, aranjase straturi-straturi din burete de izolaţie, ţevi de plastic şi alte materiale.

Ambală atent restul de gloanţe de meteorit şi ieşi din subsol, plecând să se pregătească pentru vizita sa în spaţiu.

Zhang Beihai atârna în spaţiu la cinci kilometri depărtare de Staţia Fluviul Galben, o staţie spaţială în formă de roată care era situată la trei sute de kilometri deasupra punctului terminus al liftului spaţial ca o contragreutate. Era cea mai mare structură pe care o construise umanitatea în spaţiu şi putea adăposti pe termen lung peste o mie de locuitori.

În spaţiul aflat pe o rază de cinci kilometri în jurul liftului spaţial existau şi alte facilităţi spaţiale, toate fiind mult mai mici decât Staţia Fluviul Galben şi împrăştiate prin jur ca nişte corturi de nomazi care erau presărate în prerie pe vremea când începuse cucerirea Vestului American. Acestea reprezentau preludiul intrării la scară mare a umanităţii în spaţiu. Şantierele a căror construcţie tocmai fusese începută erau cele mai mari de până acum şi în cele din urmă aveau să acopere o suprafaţă de zece ori mai mare decât Staţia Fluviul Galben, dar, până acum, tot ce se crease fuseseră schelele care arătau ca un schelet de leviatan. Zhang Beihai venise de la Baza 1, o staţia spaţială aflată la optzeci de kilometri distanţă şi doar cât o cincime din mărimea Staţiei Fluviul Galben, baza forţelor spaţiale de pe orbita geostaţionară. Trăise şi lucrase cu ceilalţi membri ai primului Contingent Special de Întăriri Viitoare timp de trei luni şi se întorsese pe Terra o singură dată.

La Baza 1, aşteptase o ocazie şi acum se ivise: facţiunea aerospaţială ţinea o conferinţă de lucru, de nivel înalt, la Staţia Fluviul Galben şi toate cele trei ţinte pe care trebuia să le elimine urmau să participe. Când Staţia Fluviul Galben intrase în funcţiune, Facţiunea Aerospaţială organizase destule întruniri acolo, de parcă ar fi vrut să compenseze situaţia regretabilă care făcuse ca majoritatea oamenilor din sectorul aerospaţial să nu fi avut niciodată şansa de a ieşi în spaţiu.

Înainte de a părăsi Baza 1, Zhang Beihai îşi aruncase

unitatea de poziţionare a costumului spaţial în cabina proprie, aşa încât sistemul de supraveghere nu avea să înregistreze faptul că părăsise baza şi n-avea să existe nicio urmă a deplasărilor sale. Folosind propulsoarele de la costumul său spaţial, zbură optzeci de kilometri prin spaţiu până la poziţia pe care o alesese. Apoi aşteptă.

Întrunirea se încheiase, dar el aştepta participanţii să iasă şi să-şi facă o fotografie de grup.

Fotografia de grup în spaţiu era o tradiţie a participanţilor la întrunire. De obicei, fotografia se făcea în contralumină, pentru că aceasta era singura modalitate de a obţine o imagine clară a staţiei spaţiale. Deoarece fiecare persoană din fotografia de grup trebuia să-şi seteze vizoarele căştilor pe „modul transparent” pentru a-şi face vizibilă faţa în timpul realizării fotografiei, ar fi trebuit să-şi ţină ochii închişi ca să se protejeze de razele intense ale soarelui dacă s-ar fi uitat la soare direct, ca să nu mai vorbim de faptul că temperatura, înăuntrul căştilor lor, ar fi devenit insuportabil de mare. Astfel încât cel mai bun moment pentru fotografia de grup era când soarele se pregătea să răsară sau să apună după orizontul Terrei. În orbita geosincronă, la fiecare douăzeci şi patru de ore aveau loc un răsărit şi un apus de soare, deşi noaptea era foarte scurtă. Zhang Beihai aştepta apusul soarelui.

Ştia că sistemul de monitorizare al Staţiei Fluviul Galben era capabil să-i detecteze prezenţa, dar aceasta nu ar fi atras atenţia nimănui. Fiind punctul de unde avea să înceapă dezvoltarea spaţială, regiunea era plină de materiale de construcţii folosite şi abandonate, cât şi de o cantitate încă şi mai mare de gunoi. Mai toate aceste materiale plutitoare aveau aproximativ dimensiunile unui trup omenesc. Mai mult, relaţia între liftul spaţial şi facilităţile înconjurătoare era ca aceea dintre o metropolă şi satele înconjurătoare, pentru care proviziile necesare veneau în întregime de la aceasta, aşa că traficul dintre ele era destul de intens. Când oamenii se obişnuiseră cu mediul spaţial, aceştia adoptaseră treptat obiceiul de a face traversări individuale. A folosi costumele spaţiale ca

pe un soi de biciclete spaţiale cu propulsoare care-i împingeau cu viteze de până la cinci sute de kilometri pe oră reprezenta cel mai uşor mod de deplasare la distanţe de câteva sute de kilometri de liftul spaţial. În prezent oamenii zburau între liftul spaţial şi staţiile din jur tot timpul.

Dar, chiar în acel moment, Zhang Beihai ştia că spaţiul era pustiu. În afara Terrei (care era vizibilă ca o sferă întreagă de pe orbita geosincronă) şi Soare, gata să se scufunde sub marginea ei, totul, de jur împrejur, era un abis negru ca smoala şi puzderia de stele erau un praf strălucitor care nu putea să înlăture pustietatea universului. Ştia că sistemul de menţinere a vieţii din costumul său avea să mai funcţioneze doar pentru douăsprezece ore şi înainte de expirarea acestui timp trebuia să se întoarcă, parcurgând cei optzeci de kilometri până la Baza 1, care acum era doar un punct confuz şi îndepărtat în abisul spaţial. Baza însăşi nu ar fi putut supravieţui prea mult timp, dacă s-ar fi desprins de cordonul ombilical al liftului spaţial. Însă acum, în timp ce plutea în vidul cel uriaş, simţi că legătura sa cu lumea albastră de sub el fusese tăiată. Era o prezenţă independentă din univers, neconectată la vreo lume anume, rătăcind prin cosmos, fără pământ solid sub picioare şi înconjurat de spaţiul pustiu din toate părţile, fără origini sau destinaţie, la fel ca Terra, Soarele şi Calea Lactee. Exista, pur şi simplu, şi-i plăcea această senzaţie.

Simţi, chiar, că şi spiritul plecat dintre cei vii al tatălui său ar putea avea aceeaşi senzaţie.

Soarele atinsese marginea Terrei.

Zhang Beihai ridică o mână. Mănuşa costumului său ţinea o lunetă pe care o folosea ca să observe una dintre ieşirile Staţiei Fluviul Galben, aflată la zece kilometri depărtare. Pe peretele exterior mare, din metal curbat, uşa rotundă cu închidere pneumatică nu se deschisese încă.

Îşi întoarse capul spre Soare care asfinţise pe jumătate şi semăna cu un inel strălucitor deasupra Terrei.

Privind înapoi la dimensiunile staţiei, văzu acum că raza

de lumină de lângă ieşire devenise, din roşie, verde, ceea ce însemna că aerul din interiorul compartimentului pneumatic fusese scos. Imediat după aceea, camera de depresurizare se deschise şi un grup de siluete cu costume spaţiale ieşiră pe rând. Erau aproape treizeci. În timp ce zburau în grup, umbra pe care o aruncau pe peretele exterior al Staţiei Fluviul Galben se mări.

Trebuia să zboare o distanţă considerabilă pentru ca toată staţia să poată fi prinsă în cadru, dar nu după mult timp încetiniră şi începură să se alinieze, în lipsa gravitaţiei, urmând indicaţiile fotografului. Acum două treimi din Soare se scufundaseră sub orizont. Restul arăta un obiect luminos incrustat în Terra deasupra unei oglinzi marine netede care era jumătate albastră şi jumătate portocalie, cu vârful acoperit de nori scăldaţi în lumină, care păreau nişte pene trandafirii.

În timp ce lumina îşi pierdea din intensitate, oamenii din îndepărtata fotografie de grup începură să-şi facă vizoarele transparente, dezvăluindu-şi chipurile din căşti. Zhang Beihai mări distanţa focală a lunetei şi-şi găsi iute ţintele. Aşa cum se aşteptase, datorită rangului lor, acestea se aflau în mijlocul primului rând.

Dădu drumul lunetei, lăsând-o suspendată în faţa lui şi cu mâna stângă răsuci inelul metalic care-i fixa mănuşa dreaptă, ca s-o poată scoate. Acum mâna lui nu mai era acoperită decât de o mănuşă dintr-un material textil subţire şi simţi imediat muşcătura frigului spaţial de –100° C, aşa că, pentru a evita o îngheţare rapidă îşi întoarse corpul la un unghi care-i permitea luminii soarelui să-i cadă pe mână. Îşi băgă mâna într-un buzunar lateral şi scoase un pistol şi două încărcătoare. Apoi, cu mâna stângă, apucă luneta suspendată şi o fixă pe pistol. Luneta fusese de la o puşcă, şi o modificase cu un ataşament magnetic pentru a putea fi folosită la pistol.

Marea majoritate a armelor de pe Terra puteau trage în spaţiu. Vidul nu reprezenta o problemă, deoarece propulsorul gloanţelor conţinea propriul lui oxidant, dar trebuia să iei în calcul temperatura din spaţiu. Ambele

extreme erau complet diferite de temperaturile atmosferice şi aveau potenţialul să afecteze pistolul şi muniţia, aşa că îi era teamă să lase pistolul şi încărcătorul expuse pentru prea mult timp. Pentru a scurta acel timp, în ultimele trei luni făcuse exerciţii repetate, scoţând pistolul, montând luneta şi schimbând încărcătoare.

Începu să ţintească şi-şi captă prima ţintă în vizorul lunetei.

În atmosfera terestră, nici cele mai sofisticate puşti cu lunetă n-ar fi putut lovi o ţintă aflată la o distanţă de cinci kilometri, dar în spaţiu chiar şi un pistol obişnuit putea face asta. Gloanţele se mişcau într-un vid cu zero gravitaţie, liber de orice interferenţe externe, şi atâta timp cât se mişcau în direcţia corectă, urmau o traiectorie extrem de stabilă drept la ţintă. În acelaşi timp, nu exista aer care să opună rezistenţă, aşa că gloanţele nu-şi micşorau viteza în timpul zborului şi loveau ţinta cu viteza cu care ieşeau pe ţeavă, asigurând o lovitură letală de la o mare distanţă.

Apăsă pe trăgaci. Pistolul trase silenţios, dar văzu strălucirea în capătul ţevii şi simţi reculul. Trase zece gloanţe spre prima ţintă, apoi înlocui repede încărcătorul şi mai trase zece gloanţe spre a doua ţintă. După ce înlocui din nou încărcătorul, trase zece gloanţe spre cea de-a treia ţintă. Se văzură treizeci de străluciri în capătul ţevii. Dacă cineva din direcţia Staţiei Fluviul Galben ar fi fost atent, ar fi văzut un licurici zburând pe fundalul întunecat al spaţiului.

Acum cei treizeci de meteoriţi se grăbeau spre ţintele lor. Pistolul tip 2010 avea o viteză a glonţului de cinci sute de metri pe secundă, aşa că le trebuiau zece secunde să traverseze distanţa, iar lui Zhang Beihai nu-i rămânea decât să se roage, în acest timp, că ţintele sale nu se vor mişca din loc. Speranţa lui nu era lipsită de sens deoarece rândurile din spate nu se formaseră încă pentru fotografia de grup şi chiar atunci când s-ar fi format, fotograful trebuia să aştepte până când ceaţa stropilor din propulsoarele costumelor spaţiale avea să se împrăştie,

aşa că liderii din primul rând trebuiau să aştepte. Dar fiindcă, în fond, ţintele pluteau în spaţiu şi erau imponderabile, ele s-ar fi putut deplasa cu uşurinţă, existând posibilitatea ca gloanţele nu numai să-şi rateze ţintele, dar şi să lovească inocenţi.

Inocenţi? Cei trei oameni pe care avea să-i ucidă erau şi ei inocenţi. În anii dinaintea Crizei trisolariene, făcuseră ceea ce acum, privind în urmă, păreau doar nişte investiţii meschine şi se târâseră atenţi pe gheaţa subţire de pe drumul spre zorii erei spaţiale. Experienţa aceea capturase gândirea. Trebuiau să fie distruşi de dragul navelor spaţiale capabile de zborul interstelar. Morţile lor puteau fi considerate ca ultima lor contribuţie la cauza strădaniilor din spaţiu ale umanităţii.

De fapt, Zhang Beihai trimisese în mod deliberat câteva gloanţe şi dincolo de ţinte, în speranţa de a lovi şi oameni în afara celor vizaţi. Într-o situaţie ideală ar fi dorit doar să-i rănească, dar dacă omora o persoană sau două în plus, nu avea nicio importanţă. Asta n-ar fi făcut decât să adoarmă orice potenţiale bănuieli.

Ridică pistolul descărcat şi privi lucid prin lunetă. Era pregătit pentru eşec. În eventualitatea unuia, avea să înceapă să caute, fără patimă, o a doua şansă.

Timpul trecea, secundă după secundă, şi în cele din urmă apărură semne că fusese lovită o ţintă. Zhang Beihai nu văzu gaura din costumul spaţial, dar se văzu cum iese un gaz alb. Imediat după aceea, un gaz alb şi mai consistent erupse între primul şi cel de al doilea rând, poate din cauză că glonţul trecuse prin spatele ţintei şi intrase în setul de propulsie. Avea încredere în puterea gloanţelor: când proiectilele de meteorit lovesc ţintele cu aceeaşi viteză cu care au plecat din ţeavă, este ca şi cum ai fi împuşcat de foarte aproape. Apărură brusc nişte crăpături pe vizorul căştii uneia dintre ţinte, opacizându-l, dar apucă să vadă sângele care ţâşnise înăuntru, înainte să se amestece cu gazele scurse şi să fie pulverizat prin gaura făcută de glonţ în exterior, unde îngheţă şi se transformă în cristale ca de zăpadă. Observaţiile sale confirmară

repede faptul că fuseseră loviţi cinci oameni, inclusiv cele trei ţinte, şi că fiecare ţintă fusese lovită de cel puţin cinci ori.

Prin vizoare văzu că toţi din grup ţipau îngroziţi şi din forma buzelor ghici că printre cuvintele spuse de ei erau şi cele pe care le aştepta:

— Ploaie de meteoriţi!

Toţi cei din fotografia de grup îşi setară propulsoarele la capacitate maximă şi se grăbiră să ajungă înapoi la staţie, lăsând în urmă dâre de ceaţă albă şi apoi trecură dincolo de încuietoarea magnetică rotundă, intrând astfel în Staţia Fluviul Galben. Zhang Beihai văzu că aceia cinci dintre ei care fuseseră împuşcaţi fură duşi şi ei înăuntru.

Îşi activă propriul set propulsor şi acceleră spre Baza 1. Inima îi era acum rece şi calmă ca spaţiul gol din jur. Ştia că moartea celor trei figuri-cheie din facţiunea aerospaţială nu garanta că motorul cu radiaţie fără emisie de materie avea să devină direcţia principală de cercetare pentru navele spaţiale, însă făcuse tot ce putea. Nu conta ce urma să se mai întâmple. Iar în privinţa ochilor vigilenţi ai tatălui său, care-l priveau din înalturi, putea acum să se relaxeze.

În acelaşi moment, practic, în care Zhang Beihai se întorcea la Baza 1, jos, pe Internetul de pe Terra, câţiva oameni se adunau grăbiţi în sălbăticia lumii virtuale a celor *Trei Corpuri* pentru a discuta ce se întâmplase.

— De data asta, informaţia transmisă cu ajutorul sophonului a fost foarte detaliată, altfel nici nu am fi crezut că a făcut-o cu adevărat, spuse Qin Shi Huang, în timp ce-şi agita nervos spada în jur: Uitaţi-vă la ce-a făcut, şi apoi uitaţi-vă la cele trei încercări ale noastre de a-l asasina pe Luo Ji. Oftă: Uneori prea ne comportăm ca nişte tocilari. Nu avem genul acela de competenţă imperturbabilă.

— Şi pur şi simplu o să stăm aici liniştiţi, în timp ce ăsta îşi face de cap? întrebă Einstein.

— În conformitate cu intenţiile Stăpânului, asta este tot ce putem face. Omul este extrem de încăpăţânat şi un

triumfalist şi Stăpânul nu doreşte să interacţionăm inutil cu acest gen de oameni. Trebuie să ne concentrăm atenţia asupra Escapismului. Stăpânul crede că defetismul este mult mai periculos decât triumfalismul, spuse Newton.

— Dacă e să muncim cu loialitate şi seriozitate în slujba Stăpânului, nu putem crede pe deplin în strategia Stăpânului. Până la urmă, nu este vorba decât de sfatul unui copil, spuse Mozi.

Qin Shi Huang dădu cu spada de pământ:

— Cu toate acestea, nonintervenţia este corectă în această chestiune. Hai să-i lăsăm să-şi îndrepte dezvoltarea în direcţia navelor spaţiale acţionate de radiaţie. Cu cercetarea din fizică blocată de sophoni, asta ar fi o realizare de vârf, care nu va mai putea fi depăşită. Asta ca să nu mai spun că va fi o prăpastie fără fund în care umanitatea îşi va arunca tot timpul şi energia, şi nu se va alege cu nimic în schimb.

— Suntem de acord asupra acestui punct. Dar cred că acest om este de o importanţă critică. Este periculos, spuse Von Neumann.

— Exact! spuse Aristotel, dând din cap în mod repetat. Obişnuiam să credem că e doar un soldat, dar oare comportamentul lui mai are ceva de-a face cu cel al unui soldat care acţionează în conformitate cu disciplina şi regulile stricte?

— Da, este periculos. Credinţa lui e tare ca stânca, este vizionar şi necruţător, fără patimă, şi operează calm şi cu hotărâre. De obicei este precis şi serios, însă, când e nevoie, poate depăşi limitele, acţionând într-un mod ieşit din comun, spuse Confucius, cu un oftat. Cum a spus şi Primul Împărat, este genul de om care ne lipseşte.

— Nu va fi greu să-l învingem. Tot ce avem de făcut este să-i denunţăm crimele, spuse Newton.

— Nu e atât de simplu, spuse Qin Shi Huang, suflecându-şi ameninţător o mânecă spre el. Totul e din vina ta. Ai folosit informaţiile pe care le primeşti de la sophoni pentru a semăna discordia în forţele spaţiale şi la ONU, deci cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva?

Denunţul ar fi o chestiune de onoare, sau chiar un simbol al loialităţii!

— Şi nu avem nicio dovadă concludentă, spuse Mozi. Planurile lui au fost desăvârşite. Gloanţele s-au sfărâmat când au lovit, aşa că orice autopsie n-ar scoate la iveală decât meteoriţi autentici din trupurile celor morţi sau răniţi. Toţi vor crede că au murit de la o ploaie de meteoriţi. Adevărul este atât de bizar încât nimeni nu l-ar crede.

— Este bine că se duce să creeze întăriri în viitor. Cel puţin nu ne va deranja o vreme.

Einstein scoase un oftat prelung:

— S-au dus. S-au dus cu toţii. Ar trebui să ne ducem şi câţiva dintre noi.

Deşi spuseseră că se vor întâlni din nou, ştiau cu toţii în inimile lor că era un rămas-bun.

Când Contingentul Special al Întăririlor Viitoare se îndreptă spre Centrul de Hibernare, Chang Weisi şi alţi generali superiori ai forţelor spaţiale veniră la aeroport să-i conducă. Îi întinse o scrisoare lui Zhang Beihai.

— Această scrisoare este pentru succesorul meu. În ea îi explic despre tine şi îi recomand cu căldură să te numească Comandantul Spaţial. Te vei trezi abia peste cincizeci de ani de acum încolo, posibil chiar mai târziu decât atât, şi atunci probabil că te vei confrunta cu un mediu de lucru şi mai dificil. Va trebui mai întâi să te adaptezi viitorului şi în acelaşi timp să păstrezi spiritul soldaţilor timpului nostru. Trebuie să fii informat despre metodele noastre de lucru de azi şi să ştii care dintre ele sunt învechite şi care ar trebui continuate. Acesta se va putea dovedi cel mai mare avantaj al tău din viitor.

Zhang Beihai spuse:

— Comandante, pentru prima oară simt puţin regret că sunt ateu. Altfel, am fi putut spera să ne întâlnim într-un alt timp şi loc.

Chang Weisi fu luat puţin prin surprindere de acest sentiment care venea de la un om foarte sobru de obicei şi

cuvintele lui răsunară şi în inimile tuturor celor de faţă. Dar fiindcă erau soldaţi, îşi ţinură ascunse adânc bătăile inimilor lor.

— Mă simt recunoscător că ne-am întâlnit în această viaţă. Te rog să-i saluţi pe camarazii noştri viitori, spuse Chang Weisi.

După salutul final, contingentul special se urcă în avion.

Privirea lui Chang Weisi nu se dezlipi de spatele lui Zhang Beihai pentru o clipă. Pleca un soldat de neclintit şi poate că nu avea să mai existe niciodată un altul ca el. De unde venea credinţa aceasta nestrămutată a lui? Întrebarea rămăsese dintotdeauna ascunsă în adâncul minţii sale şi uneori chiar îl făcuse puţin invidios. Un soldat cu credinţa în victorie era norocos. În Ziua Bătăliei de Apoi, acei oameni norocoşi vor fi o marfă rară. În timp ce silueta înaltă a lui Zhang Beihai dispărea pe uşa cabinei, Chang Weisi trebui să recunoască că, de când îl cunoscuse până în ultimul moment, nu-l înţelesese niciodată cu adevărat.

Avionul decolă, ducându-i pe cei care poate aveau şansa să vadă ce se va alege până la urmă de umanitate, apoi dispăru în spatele norilor subţiri şi palizi. Era o zi mohorâtă de iarnă. Soarele strălucea apatic în spatele unui pâlc de nori cenuşii şi vântul răcoros care bătea prin aeroportul pustiu împrăştia o senzaţie de cristal solidificat, dând impresia că primăvara nu va mai veni niciodată. Chang Weisi îşi îndreptă gulerul hainei lui de armată. Împlinea cincizeci şi patru de ani astăzi şi în vântul acela deprimant de iarnă îşi văzu propriul sfârşit şi pe acela al rasei umane.

ANUL 20, ERA DE CRIZA

Distanţa de la Flota Trisolariană până la Sistemul Solar: 4,15 ani-lumină

Rey Diaz şi Hines fură treziţi din hibernare în acelaşi timp, cu vestea că apăruse tehnologia pe care o aşteptau.

— Aşa de repede? exclamară ei după ce aflaseră că trecuseră doar opt ani.

Fură informaţi că datorită unei investiţii fără precedent, tehnologia progresase cu o viteză uluitoare în ultimii câţiva ani. Dar nu toate veştile erau optimiste. Umanitatea făcea pur şi simplu un sprint final, traversând distanţa dintre ea şi bariera sophonilor, aşa că progresele pe care le făcea erau pur tehnologice. Fizica de vârf rămânea blocată şi băltea ca un ochi de apă stătută, iar rezervorul teoriei era secat. Progresul tehnologic urma să încetinească şi să se oprească definitiv în cele din urmă. Dar, cel puţin pentru câtva timp, nimeni nu ştia când avea să vină sfârşitul tehnologiei.

Cu picioarele încă amorţite de hibernare Hines păşi într-o structură asemănătoare unui stadion, al cărei interior era învăluit într-o ceaţă albă, deşi lui aerul i se părea uscat. Nu putu să-şi dea seama ce era. O lumină de lună blândă ilumina ceaţa, care era destul de rară la înălţimea unui om, dar devenea suficient de densă deasupra capului ca acoperişul să rămână invizibil. Prin ceaţă, zări o siluetă minionă pe care o recunoscu imediat: era soţia lui. Când fugi spre ea prin ceaţa aceea, fu ca şi cum ar fi fugit după o fantomă, doar că în cele din urmă totul sfârşi printr-o îmbrăţişare.

— Îmi pare rău, dragostea mea, am îmbătrânit cu opt ani, spuse Keiko Yamasuki.

— Chiar şi aşa, eşti mai tânără decât mine, spuse el, în timp ce se uita la ea din cap până în picioare.

Timpul nu părea să fi lăsat urme pe trupul ei, dar părea

palidă şi istovită în lumina apoasă a lunii din ceaţa aceea. Aşa cum stătea în ceaţă şi în lumina lunii, îi amintea de noaptea aceea în tufişul de bambuşi din curtea lor din Japonia.

— Nu ne înţeleseserăm că vei intra în hibernare la doi ani după mine? De ce ai aşteptat tot timpul acesta?

— Am dorit să lucrez la pregătirile pentru munca noastră de după hibernare, dar a fost prea mult de lucru, aşa că asta am făcut în tot acest timp, spuse ea în timp ce-şi aranjă o şuviţă de păr pe frunte.

— Ţi-a fost greu?

— A fost foarte greu. Au fost lansate şase proiecte de cercetare pentru crearea de supercomputere de nouă generaţie la puţină vreme după ce ai intrat în hibernare. Trei dintre ele folosesc arhitectura tradiţională, unul foloseşte arhitectura non-Von Neumann şi celelalte două sunt proiecte de computere cuantice şi biomoleculare. Dar după doi ani, savanţii de top ai acelor două proiecte mi-au spus că puterea de calcul pe care ne-o doream era imposibilă. Proiectul de calcul cuantic a fost primul abandonat, fiindcă nu avea destul sprijin în fizica teoretică din prezent: cercetarea se lovise de bariera sophonică. Apoi, proiectul biomolecular a fost şi el întrerupt. Au spus că nu era decât o extravaganţă. Ultimul care a fost oprit a fost computerul non-Von-Neumann. Arhitectura lui era de fapt o simulare a creierului uman, dar au spus că era doar un ou fără o formă clară care nu s-ar fi transformat niciodată într-un pui de găină. Doar cele trei proiecte cu arhitectură tradiţională mai sunt funcţionale, dar pentru foarte mult timp nu s-a înregistrat niciun progres.

— Deci aşa stau lucrurile… Ar fi trebuit să rămân şi eu lângă tine în tot timpul acesta.

— N-ar fi avut niciun rost. Ţi-ai fi pierdut opt ani de viaţă şi atât. Abia recent, într-o perioadă când eram complet descurajaţi, am reuşit să venim cu ideea nebună de a simula creierul uman într-un mod absolut barbar.

— Şi care e această idee?

— Să transformăm softul de simulare anterior în

hardware folosind un microprocesor care să simuleze un neuron, apoi să lăsăm toate microprocesoarele să interacţioneze şi să permitem modificări dinamice ale modelului de conexiune.

Hines se gândi la acest lucru preţ de câteva secunde, apoi îşi dădu seama ce voia ea să spună:

— Vrei să spui să fabricăm o sută de miliarde de microprocesoare?

Ea încuviinţă.

— Bine, dar asta este practic suma totală a tuturor microprocesoarelor care au fost fabricate în toată istoria omenirii!

— Nu am făcut calculul, dar este probabil mult mai mult decât atât.

— Chiar dacă ai avea toate acele cipuri, cât ar dura să se conecteze toate?

Keiko Yamasuki zâmbi istovită:

— Ştiam deja că nu va merge. Era doar o idee disperată. Dar ne-am gândit serios s-o facem atunci şi să producem cât mai multe posibil. Arătă în jur: Acesta de aici este unul dintre cele treizeci de ateliere de asamblare a creierelor virtuale pe care le-am planificat. Dar n-a fost construit decât acesta.

— Trebuia să fiu cu tine aici, repetă Hines, cu şi mai multă emoţie.

— Din fericire, am obţinut până la urmă computerul pe care ni l-am dorit. Performanţa lui este de zece mii de ori mai bună decât când ai intrat în hibernare.

— Arhitectură tradiţională?

— Arhitectură tradiţională. Câteva picături stoarse în plus din lămâia Legii lui Moore. A uimit comunitatea de calcul – dar de data aceasta, dragostea mea, chiar am ajuns la capăt.

Un computer fără pereche. Dacă umanitatea eşua, nu va avea să mai fie egalat niciodată, gândi Hines, dar nu o spuse cu voce tare.

— Cu computerul acesta, cercetarea asupra Convertorului de imagini cu putere de rezoluţie a devenit

mult mai simplă. Apoi ea întrebă brusc: Dragostea mea, ai idee cum arată o sută de miliarde? Când el scutură din cap, ea zâmbi şi-şi întinse braţele, arătând în jur. Uite, aşa arată o sută de miliarde.

— Cum? Rămas fără grai, Hines privi la ceaţa albă din jur.

— Suntem în inima afişajului holografic al supercomputerului, spuse ea în timp ce manevra un mic dispozitiv ce-i atârna pe piept. Hines observă că avea o rotiţă de derulare şi se gândi că poate era ceva ca un mouse.

În timp ce-l regla, simţi o modificare în ceaţa din jur. Deveni mai densă acolo unde apărea clar imaginea mărită a unei anumite regiuni. Apoi observă că era formată dintr-un număr incalculabil de particule minuscule strălucitoare şi aceste particule emiteau ele însele o iluminare ca a luminii lunii, nu împrăştiau lumină dintr-o sursă exterioară. În timp ce mărirea imaginii continua, particulele deveneau stele strălucitoare, dar în loc să vadă cerul înstelat deasupra Terrei, era ca şi cum ar fi privit din inima Căii Lactee, unde stelele erau dense şi practic nu lăsau loc întunericului.

— Fiecare stea e un neuron, spuse ea. Trupurile le erau acum argintate de către oceanul format dintr-o sută de miliarde de stele.

Pe măsură ce holograma continua să se mărească, observă nenumărate tentacule subţiri care se extindeau radial de la fiecare stea pentru a forma conexiuni complexe, ştergând câmpul stelar şi situându-l şi pe el în structura infinită a reţelei.

Imaginea se mărea şi mai mult şi fiecare stea începu să prezinte o structură care-i era familiară din microscopia electronică, şi anume aceea a celulelor şi sinapselor creierului.

Ea apăsă mouse-ul şi imaginea reveni brusc la starea de ceaţă albă.

— Este o imagine generală a structurii creierului captată cu ajutorul Convertorului de imagini cu putere de rezoluţie

care a scanat trei milioane de secţiuni transversale în mod simultan. Desigur, ceea ce vedem noi acum este imaginea procesată – pentru confortul observării, distanţa dintre neuroni a fost mărită cu patru sau cinci ordine de mărime aşa că arată de parcă am fi vaporizat un creier. Cu toate acestea, topologia conexiunilor dintre ele a fost conservată. Acum, să privim o imagine dinamică…

Apărură tulburări ale ceţii, puncte sclipitoare din ceaţă care păreau ca un pic de praf de puşcă presărat pe o flacără. Keiko Yamasuki mări imaginea până când ajunse să semene cu un câmp stelar şi Hines văzu creşterea fluxului stelar din creierul-univers, tulburările din oceanul de stele apărând sub diferite forme în diferite locuri: unele ca nişte pâraie, altele ca nişte vârtejuri şi altele ca nişte maree puternice, toate mutabile instantaneu şi producând imagini uluitoare de auto-organizare înăuntrul haosului abundent. Apoi imaginea se schimbă din nou şi ajunse să semene cu o reţea şi văzu miriade de semnale ale nervilor care transmiteau de zor mesaje de-a lungul sinapselor, ca nişte perle sclipitoare în cadrul unei reţele complexe de conducte…

— Al cui creier este acesta? întrebă el cu uimire.

— Al meu, spuse ea, privindu-l iubitoare. Când a fost captată această imagine, mă gândeam la tine.

Reţineţi, vă rog: La aprinderea culorii verde va apărea al şaselea set de propuneri test. Dacă propoziţia este adevărată, apăsaţi butonul din dreapta. Dacă propoziţia este falsă, apăsaţi butonul din stânga.

Propoziţia 1: Cărbunele este negru.

Propoziţia 2: 1 + 1 = 2.

Propoziţia 3: Temperatura din timpul iernii este mai scăzută decât cea din timpul verii.

Propoziţia 4: Bărbaţii sunt în general mai scunzi decât femeile.

Propoziţia 5: O linie dreaptă este distanţa cea mai scurtă dintre două puncte.

Propoziţia 6: Luna este mai strălucitoare decât soarele.

Afirmaţiile erau afişate una după alta pe un ecran mic din faţa subiectului testat. Fiecare propoziţie era afişată patru secunde şi subiectul apăsa butonul din stânga sau din dreapta, după cum considera necesar. Capul îi era acoperit de un înveliş metalic care permitea Convertorului de imagini cu putere de rezoluţie să captureze o vedere holografică a creierului său, pe care computerul urma s-o proceseze şi să producă un model neural dinamic pentru analiză.

Aici, în stadiul iniţial al proiectului de cercetare al lui Hines, subiectul era angajat doar în tipul de gândire critică cel mai simplu şi propoziţiile testului aveau răspunsuri concise şi clare. În timpul unor asemenea gânduri simple, modul de operare al reţelei neurale cerebrale era uşor de identificat şi oferea un punct de pornire pentru un studiu aprofundat al naturii gândului.

Echipele de cercetare conduse de Hines şi de Keiko Yamasuki făcuseră un oarecare progres. Descoperiseră că gândirea critică nu fusese produsă în niciun loc specific din reţeaua neurală cerebrală, ci folosea un mod specific de transmisiune prin impulsuri nervoase şi că, prin intermediul puternicului computer, acest model putea fi regăsit şi localizat din vasta reţea de neuroni prin folosirea unei metode destul de similare cu cea de poziţionare a stelelor pe care i-o oferise astronomul Ringier lui Luo Ji. Dar, spre deosebire de găsirea unui tipar de poziţii anume într-un câmp stelar, în universul creierului tiparul era dinamic şi era identificabil doar prin caracteristicile sale matematice. Era într-un fel ca o căutare a unui mic vârtej într-un ocean imens, ceea ce însemna că puterea de calcul necesară era cu mai multe ordine de mărime superioară aceleia a câmpului stelar şi era fezabilă doar pe acest terminal recent.

Hines şi soţia sa se plimbară prin harta de nori a creierului din afişajul holografic. De fiecare dată când identifica un punct de gândire critică în creierul subiectului, computerul indica poziţia sa din imagine cu o

lumină intermitentă roşie. Nu era decât un mod de a oferi o plăcere ochiului şi nu era absolut necesar pentru studiu. Lucrul cel mai important era analiza structurii interne a transmisiunii prin impulsuri nervoase în punctul gândului, pentru că acolo se ascundeau misterele esenţei minţii.

Tocmai atunci intră directorul medical al echipei de cercetare şi spuse că Subiectul 104 avea probleme.

Când Convertorul de imagini cu putere de rezoluţie abia fusese implementat, scanarea unei cantităţi atât de uriaşe de secţiuni transversale genera o radiaţie puternică, fatală oricărei fiinţe scanate, dar îmbunătăţirile aduse ulterior reduseseră radiaţiile până sub limita de pericol, şi un mare număr de teste demonstraseră, că atâta timp cât filmarea se limita la o anumită durată de timp, Convertorul de imagine cu putere de rezoluţie nu cauza deteriorări ale creierului.

— Pare să aibă hidrofobie, spuse directorul medical, în timp ce se grăbeau să ajungă la centrul medical.

Hines şi Keiko Yamasuki se opriră brusc uluiţi. Hines se uită fix la directorul medical:

— Hidrofobie? S-a infectat cu rabie?

Directorul medical ridică o mână şi încercă să-şi pună ordine în gânduri:

— Ah, îmi cer scuze. Nu m-am exprimat exact. Nu are niciun fel de probleme fizice şi creierul său şi alte organe nu au fost vătămate în niciun fel. Doar că îi este frică de apă, aşa cum i-ar fi cuiva bolnav de rabie. Refuză să bea apă şi nu se atinge nici de mâncarea umedă. Este doar un efect psihologic. Crede, pur şi simplu, că apa e toxică.

— Mania persecuţiei? întrebă Keiko Yamasuki.

Directorul medical ridică o mână:

— Nu, nici vorbă. Nu crede că a pus cineva otravă în apă. Crede doar că apa însăşi e toxică.

Din nou, Hines şi soţia sa se opriră nemişcaţi şi directorul medical scutură din cap, nedumerit.

— Dar psihologic, este complet normal din toate celelalte puncte de vedere… Nu pot să-mi explic. Trebuie să-l vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Subiectul 104 era un student voluntar care venise ca să câştige nişte bani de buzunar. Înainte să intre în camera pacientului, directorul îi spuse lui Hines şi soţiei sale:

— Nu a băut nimic de două zile. Dacă o ţine tot aşa, va deveni complet deshidratat şi va trebui să-l hidratăm cu forţa. Stând în dreptul uşii arătă spre un cuptor cu microunde şi spuse: Vedeţi? Vrea să-i uscăm complet pâinea şi alte mâncăruri, ca să le mănânce.

Hines şi soţia sa intrară în camera pacientului. Subiectul 104 se uită la ei cu teamă în ochi. Avea buzele crăpate şi părul ciufulit, dar altfel arăta complet normal. Îl trase pe Hines de mânecă şi-i spuse cu un glas răguşit:

— Doctore Hines, vor să mă omoare. Nu înţeleg de ce. Arătă cu degetul un pahar de apă care se afla pe noptiera de lângă patul său: Vor să-mi dea să beau apă.

Hines privi paharul cu apă limpede, convins că subiectul nu avea rabie, deoarece adevărata hidrofobie ar fi produs spasme de teroare la simpla vedere a apei. Sunetul apei curgătoare i-ar fi produs nebunia şi ar mai fi existat şi o reacţie de teamă intensă la simplul auz al menţionării ei de către alţii.

— După privire şi din felul cum vorbeşte, consider că este într-o stare normală din punct de vedere psihologic, îi spuse Keiko Yamasuki lui Hines în japoneză. Avea o diplomă în psihologie.

— Chiar crezi că apa e toxică? întrebă Hines.

— Cum, nu e evident? La fel cum soarele dă lumină şi aerul conţine oxigen. Nu puteţi nega acest fapt elementar, nu-i aşa?

Hines se sprijini pe un umăr şi spuse:

— Tinere, viaţa a apărut în apă şi nu poate exista fără ea. Propriul tău corp este şaptezeci la sută apă.

Ochii subiectului 104 se întunecară şi acesta se ghemui la loc în pat, luându-se cu mâinile de cap:

— Ştiu. Problema asta mă torturează. Este cel mai incredibil lucru din univers.

— Aş vrea să văd fişa de experiment a subiectului 104, vă rog, îi spuse Hines directorului medical după ce

părăsiră camera unde se afla pacientul. Când ajunseră în biroul directorului, Keiko Yamasuki spuse:

— Uită-te mai întâi la propoziţiile din test.

Propoziţiile din test se afişară pe ecranul computerului, una câte una:

Propoziţia 1: Pisicile au un număr total de trei picioare.

Propoziţia 2: Stâncile nu trăiesc.

Propoziţia 3: Soarele are o formă de triunghi.

Propoziţia 4: Fierul este mai greu decât bumbacul la acelaşi volum.

Propoziţia 5: Apa este toxică.

— Stop! zise Hines, arătând spre Propoziţia 5.

— Răspunsul lui e „fals”, spuse directorul.

— Priviţi toţi parametrii şi operaţiile după Propoziţia 5.

Înregistrările arătau că imediat ce s-a răspuns la Propoziţia 5, Convertorul de imagini cu putere de rezoluţie a mărit puterea scanării punctului de gândire critică din reţeaua neurală cerebrală a subiectului. Pentru îmbunătăţirea acurateţei scanării acestei zone, intensitatea radiaţiei şi a câmpului magnetic fuseseră mărite în această mică regiune. Hines şi Keiko Yamasuki examinară atent lista lungă de parametri înregistraţi de pe ecran.

— Scanarea aceasta mărită a fost făcută şi pentru alţi subiecţi şi pentru alte propoziţii? întrebă Hines.

Directorul întrebă:

— Fiindcă efectul scanării mărite nu a fost prea bun, aceasta a fost anulată după patru încercări, de teama radiaţiei localizate excesive. La primele trei… (îşi consultă computerul şi apoi zise:) a fost vorba de nişte propoziţii benigne, adevărate.

— Ar trebui să folosim aceiaşi parametri de scanare şi să repetăm experimentul pentru Propoziţia 5, spuse Keiko Yamasuki.

— Dar… cine îl va face? întrebă directorul.

— Îl fac eu, spuse Hines.

Apa este toxică.

Propoziţia 5 apăru în text negru pe fond alb. Hines apăsă pe butonul „Fals” din stânga, dar nu simţi nimic în afară de o senzaţie uşoară de căldură în zona cefei produsă de scanarea intensă.

Ieşi din laboratorul Convertorului de imagini cu putere de rezoluţie şi se aşeză la o masă, în timp ce o mulţime ce o includea şi pe Keiko Yamasuki, îl urmăreau. Pe masă era un pahar cu apă limpede. Ridică paharul şi-l aduse încet la buze şi sorbi. Mişcările lui erau relaxate şi avea o expresie de calm absolut, începură cu toţii să ofteze uşuraţi, dar apoi îşi dădură seama că gâtul său nu se mişca să înghită apa. Muşchii feţei se încleştară şi apărură nişte spasme şi-n ochi îi apăru aceeaşi teamă pe care o prezenta Subiectul 104, de parcă spiritul lui s-ar fi confruntat cu o forţă puternică şi invizibilă. În cele din urmă scuipă toată apa din gură şi îngenunche să vomite, dar nu ieşi nimic. Chipul i se învineţi. Luându-l pe Hines în braţe, Keiko Yamasuki îl bătu pe spate cu o mână.

După ce-şi reveni, întinse o mână:

— Dă-mi nişte prosoape de hârtie! ceru el.

Le luă şi-şi şterse cu grijă cele câteva picături de apă care-i căzuseră pe pantofi.

— Chiar crezi că apa este toxică, dragule? întrebă Yamasuki cu lacrimi în ochi. Înaintea experimentului îl rugase în mod repetat să înlocuiască propoziţia cu una falsă care era complet inofensivă, dar el refuzase.

El încuviinţă:

— Da, cred. Privi mulţimea cu ochii plini de neputinţă şi tulburare: Cred. Chiar cred.

— Hai să-ţi repet cuvintele tale, spuse ea, bătându-l pe umăr: Viaţa a apărut în apă şi nu poate exista fără ea. Propriul tău corp este şaptezeci la sută apă!

Hines îşi înclină capul şi privi petele de apă de pe podea. Apoi scutură din cap:

— Ai dreptate, dragă. Chestiunea asta mă torturează.

Este cel mai incredibil lucru din univers.

La trei ani după inovaţia din fuziunea nucleară controlată, noi şi neobişnuite corpuri cereşti îşi ocupară locul pe bolta cerului nopţii de pe Terra şi cinci dintre ele se puteau vedea simultan de pe o emisferă. Corpurile îşi schimbau dramatic gradul de luminanţă, strălucind mai puternic decât Venus în momentul maximei lor străluciri şi adesea chiar clipeau rapid. Câteodată, unul dintre ele începea să erupă brusc cu o creştere rapidă în strălucire, apoi se stingea după două sau trei secunde. Erau reactoare de fuziune care erau testate pe orbita geosincronă.

Propulsia radioactivă fără emisie de materie câştigase, fiind acum considerată singura cale de cercetare pentru viitorul navelor spaţiale. Acest tip de propulsie avea nevoie de reactoare de mare putere care nu puteau fi testate decât în spaţiu şi aşa apăruseră aceste reactoare strălucitoare din spaţiu, de la treizeci de mii de kilometri distanţă, cunoscute drept stelele nucleare. De fiecare dată când erupea o stea nucleară, asta reprezenta o înfrângere dezastruoasă. Dar spre deosebire de ce credeau cei mai mulţi oameni, erupţiile stelelor nucleare nu erau explozii din reactorul nuclear, ci expunerea miezului când carcasa externă a reactorului se topea de la căldura produsă prin fuziune. Miezul de fuziune era ca un soare mic şi fiindcă topea materialele terestre cele mai rezistente la căldură ca pe ceară, trebuia să fie conţinut de un câmp electromagnetic. Aceste limitări, deseori, eşuau.

Pe balconul de la ultimul etaj al Comandamentului Spaţial, Chang Weisi şi Hines tocmai asistaseră la o asemenea erupţie. Strălucirea ei, asemănătoare luminii lunii, îşi aruncă umbrele pe zid înainte să dispară. Hines era al doilea dintre Cei cu Faţa la Zid pe care Chang Weisi îl întâlnise după Tyler.

— E pentru a treia oară luna asta, spuse Chang Weisi.

Hines privi la cerul care acum se întunecase:

— Puterea acestor reactoare abia ajunge la un procent din ce avem nevoie pentru motoarele spaţiale viitoare şi

nici măcar nu funcţionează stabil. Şi chiar *dacă* reactoarele necesare ar fi create, tehnologia motorului va fi şi mai dificilă. Precis că acolo ne vom confrunta cu blocajul sophonilor.

— Aşa este. Sophonii ne blochează orice cale, spuse Chang Weisi, privind în depărtare. Marea de lumini din oraş părea şi mai strălucitoare, de când lumina din cer dispăruse.

— Orice scânteie de speranţă păleşte imediat ce apare, şi într-o zi va fi distrusă pentru totdeauna. E aşa cum spui: Sophonii ne blochează toate căile.

Chang Weisi spuse, râzând:

— Doctore Hines, sper că nu ai venit aici să-mi faci o demonstraţie de defetism, nu?

— Tocmai despre asta vreau să vă vorbesc. Reapariţia defetismului este diferită de data aceasta. Se bazează pe condiţiile de viaţă reduse drastic în sânul întregii populaţii şi are un impact încă şi mai important asupra armatei.

Chang Weisi privi înapoi de la distanţă, dar nu spuse nimic.

— Generale, vă înţeleg problemele şi aş dori să vă ajut.

Chang Weisi îl privi pe Hines în tăcere preţ de câteva secunde, cu o expresie indescifrabilă pentru celălalt bărbat. Apoi, fără să răspundă ofertei sale, spuse:

— Evoluţia creierului omenesc are nevoie de douăzeci de mii până la două sute de mii de ani ca să ajungă la schimbări notabile, dar civilizaţia umană are o istorie de doar cinci mii de ani. Aşa că ceea ce folosim noi acum este creierul omului primitiv… Doctore îţi aplaud ideile deosebite şi probabil că aici se află adevăratul răspuns.

— Mulţumesc. Suntem cu toţii, în fond, Familia Flintstone.

— Dar chiar ar fi posibil să folosim tehnologia pentru dezvoltarea abilităţilor mentale?

Aici, Hines se entuziasmă:

— Generale, nu sunteţi atât de primitiv, cel puţin prin comparaţie cu ceilalţi! Am remarcat că aţi spus „abilităţi mentale” şi nu „inteligenţă”. Cele dintâi sunt mult mai

cuprinzătoare decât ultima. Pentru a învinge defetismul, de exemplu, nu ne putem baza doar pe inteligenţă. Şi dat fiind blocajul sophonilor, cu cât inteligenţa este mai înaltă, cu atât există mai multe greutăţi de a crede în victorie.

— Răspundeţi odată! E posibil?

Hines scutură din cap:

— Cât de multe ştiţi despre munca mea şi a lui Keiko Yamasuki dinaintea Crizei Trisolariene?

— Nu prea multe. Cred că era ceva de genul: esenţa gândului nu se află la nivelul molecular, ci este efectuată la nivel cuantic. Mă întreb dacă asta implică…

— Implică faptul că sophonii mă aşteaptă. Aşa cum îi aşteptăm şi noi pe ei, spuse Hines, arătând spre cer: Dar în acest moment, cercetarea noastră este încă departe de scopul propus. Cu toate acestea am descoperit, ca produs secundar, ceva neaşteptat.

Chang Weisi zâmbi şi încuviinţă, arătând un interes prudent.

— Nu voi vorbi în detaliu. În esenţă, am descoperit mecanismul mental de formare a judecăţilor în reţeaua neurală cerebrală, cât şi abilitatea de a avea un impact decisiv asupra lor. Dacă comparăm procesul prin care mintea umană face judecăţi cu procesele ce au loc într-un computer, există introducerea de date externe, calculul şi apoi rezultatul final. Ceea ce suntem capabili să facem este să omitem pasul „calcul” din proces şi să producem un rezultat. Când o anume informaţie intră în creier, exercită o influenţă asupra unei anumite părţi din reţeaua neurală şi noi putem stimula creierul să emită o judecată – să creadă că informaţia este autentică – fără să se mai gândească măcar la asta.

— S-a realizat deja acest lucru? întrebă Chang Weisi încet.

— Da. Totul a început cu o descoperire întâmplătoare, pe care am supus-o cercetării aprofundate şi acum am terminat-o. Am denumit-o „sigiliul mental”.

— Dar dacă judecata – sau dacă vrei, credinţa – este în contradicţie cu realitatea?

— Atunci credinţa va fi distrusă. Însă procesul va fi destul de dureros, fiindcă judecata produsă în minte de către sigiliul mental este foarte încăpăţânată. La un moment dat m-a convins că apa e toxică şi doar după două luni de psihoterapie am fost în stare să beau fără probleme. Acest proces este… ceva ce nu aş vrea să-mi amintesc. Dar toxicitatea apei este o propoziţie falsă extrem de clară. Alte credinţe s-ar putea să nu fie aşa de clare. Cum ar fi existenţa lui Dumnezeu, sau dacă umanitatea va ieşi victorioasă din acest război. Acestea, de exemplu, nu au un răspuns clar şi precis şi, în cursul normal al stabilirii acestor credinţe, mintea poate fi uşor înclinată într-o direcţie sau alta de către tot felul de alegeri. Dacă credinţa se stabileşte prin sigiliul mental, va fi tare ca stânca şi absolut de neclintit.

— Este într-adevăr o realizare măreaţă, spuse Chang Weisi, devenind serios. Vreau să spun, pentru neuroştiinţă. Dar pentru lumea reală, doctore Hines, aţi creat un lucru realmente problematic. Chiar aşa. E cel mai problematic lucru din istorie.

— Nu doriţi să folosiţi chestia asta, sigiliul mental, pentru a crea o forţă spaţială cu o încredere de neclintit în victorie? În armată aveţi comisarii politici, iar noi avem capelani. Sigiliul mental este doar un mijloc tehnologic de realizare a muncii lor într-un fel mai eficient.

— Munca politică şi ideologică stabileşte încrederea prin gândirea ştiinţifică, raţională.

— Dar e oare posibil să stabilim credinţa în victoria noastră din acest război pe baza gândirii ştiinţifice, raţionale?

— Dacă nu, doctore, mai bine să avem o forţă spaţială fără încredere în victorie, dar care şi-a păstrat o gândire independentă.

— În afara acestei unice credinţe, tot restul minţii va fi absolut autonom, bineînţeles. Vom proceda la o minusculă intervenţie în minte, folosindu-ne de tehnologie pentru a depăşi gândirea şi pentru a implanta o concluzie – doar una singură – în minte.

— Dar una singură este de ajuns. Tehnologia este capabilă acum să modifice gânduri aşa cum se modifică un program de computer. După modificări, vor fi oamenii tot oameni, sau vor fi doar nişte automate?

— Probabil că aţi citit *Portocala mecanică.*[37]

— Este o carte profundă.

— Generale, mă aşteptam la atitudinea asta, spuse Hines cu un oftat. Îmi voi continua eforturile în această direcţie, sunt eforturile pe care trebuie să le depună Cel cu Faţa la Zid.

La următoarea Audiere a Proiectului Celor cu Faţa la Zid a CAP, introducerea lui Hines referitoare la sigiliul mental produse o emoţie profundă în rândul celor prezenţi. Evaluarea concisă a reprezentantului SUA exprima sentimentele majorităţii celor prezenţi:

— Cu talentul lor extraordinar, dr. Hines şi dr. Yamasuki au deschis pentru umanitate o poartă măreaţă spre întuneric.

Reprezentantul francez s-a ridicat de pe scaun, nervos:

— Ce este mai tragic pentru umanitate: lipsa capacităţii şi a dreptului de a gândi liber, sau înfrângerea în acest război?

— Sigur că ultima este mai tragică! replică Hines, ridicându-se în picioare. Pentru că, în cazul primei situaţii, umanitatea are cel puţin şansa de a-şi regăsi gândirea independentă!

— Mă îndoiesc de acest lucru. Dacă se va folosi asta… Uitaţi-vă la voi, Cei cu Faţa la Zid, spuse reprezentantul rus, ridicându-şi braţele spre tavan: Tyler a dorit să-i lipsească pe oameni de vieţile lor şi dumneavoastră doriţi să-i lipsiţi de minţile lor. Ce anume încercaţi să faceţi?

Vorbele lui produseră agitaţie.

Reprezentantul Marii Britanii spuse:

— Azi noi doar propunem o moţiune, dar cred că guvernele tuturor ţărilor vor fi solidare în a vota împotriva

---

[37] Portocala mecanică, roman scris de Anthony Burgess (1917-1993) şi ecranizat de Stanley Kubrick în anul 1971 (n. tr.).

acestui lucru. Indiferent de ce se întâmplă, nimic nu este mai malefic decât controlul gândurilor.

Hines spuse:

— De ce devin cu toţii atât de sensibili când vine vorba de controlul asupra minţii? De la reclamele comerciale până la cultura Hollywood, controlul asupra minţii este peste tot în societatea modernă. Ca să folosesc o expresie chinezească, vă bateţi joc de oamenii care se retrag o sută de paşi, când dumneavoastră v-aţi retras doar cincizeci.

— Doctore Hines, vorbi reprezentantul SUA, nu aţi făcut doar o sută de paşi. V-aţi dus până la pragul întunericului şi ameninţaţi bazele înseşi ale societăţii moderne.

Un alt val de agitaţie trecu printre cei prezenţi şi Hines ştiu că acum era momentul să preia controlul. Îşi ridică vocea şi spuse:

— Învăţaţi de la băieţel!

Bineînţeles, agitaţia se domoli puţin după vorbele lui.

— Ce băieţel? întrebă preşedintele prin rotaţie.

— Cred că ştim cu toţii această poveste: În pădure, un băieţel şi-a prins piciorul sub un copac căzut. Era singur în acel moment şi piciorul îi sângera teribil. Ar fi putut muri, dar luă o decizie care i-ar umili pe oricare dintre voi, stimaţi delegaţi: şi-a scos securea şi şi-a tăiat piciorul care era prins sub copac, apoi s-a urcat în maşină şi a găsit un spital. Şi-a salvat propria viaţă.

Hines observă cu satisfacţie că nimeni din sală nu încercase nici măcar să-l întrerupă. Continuă:

— Umanitatea se confruntă acum cu o problemă de viaţă şi de moarte. Viaţa sau moartea speciei şi a civilizaţiei noastre în ansamblul ei. În aceste circumstanţe, chiar nu putem renunţa la câteva lucruri?

Se auziră două bufnituri uşoare, era prea mult zgomot în sală. Participanţii îşi dădură seama că bărbatul german păstrase o linişte neobişnuită pe tot parcursul acestei audieri. Cu o voce blândă, preşedintele spuse:

— Mai întâi, sper ca fiecare dintre dumneavoastră să aprecieze corect situaţia de faţă. Investiţiile în construirea sistemului de apărare cresc întruna şi economia mondială

trece printr-o recesiune dură în aceste vremuri de tranziţie. Predicţia că standardul de viaţă va scădea, ajungând la nivelul secolului trecut, se va împlini, se pare, nu peste mult timp. Aceasta va produce un nou val de defetism în comunitatea internaţională şi, de această dată, este posibil să conducă la prăbuşirea totală a Programului de Apărare a Sistemului Solar.

Cuvintele preşedintelui liniştiră complet adunarea. După o tăcere de aproape jumătate de minut, el continuă:

— Ca fiecare dintre dumneavoastră, atunci când am aflat de existenţa sigiliului mental, am simţit tipul de teamă şi dezgust pe care le simţi când vezi un şarpe veninos. Dar cea mai raţională abordare pe care putem s-o avem acum este să ne calmăm şi să luăm serios în considerare propunerea. Când apare într-adevăr un demon, cea mai bună opţiune este să rămâi calm şi să fii raţional. În cursul acestei audieri, stabilim doar o moţiune care se va vota.

Hines întrezări o fărâmă de speranţă:

— Domnule preşedinte, stimaţi reprezentanţi, deoarece propunerea mea iniţială nu poate fi supusă la vot, poate ar trebui ca noi toţi să reflectăm puţin.

— Nu are importanţă cât vom reflecta, controlul minţii este absolut inacceptabil, spuse reprezentantul francez, dar pe un ton mai moale decât înainte.

— Şi dacă nu ar fi controlul minţii? Poate ceva între controlul minţii şi libertate?

— Sigiliul mental este echivalent cu controlul minţii, spuse reprezentantul japonez.

— Nu e aşa. În controlul minţii trebuie să existe cineva care controlează şi un subiect. Dacă cineva plasează în mod voluntar un sigiliu mental în propria minte, atunci vă rog să-mi spuneţi unde este controlul?

Peste adunare se aşternu tăcerea din nou. Simţind că succesul este aproape, Hines continuă:

— Propun ca sigiliul mental să fie deschis pentru toată lumea, ca un serviciu de utilitate publică. Va avea o singură propoziţie: credinţa în victoria în acest război. Oricine doreşte să câştige această încredere prin folosirea

sigiliului ar putea, în mod complet voluntar, să se folosească de avantajul acestei utilităţi. Sigur, totul va fi efectuat sub strictă supraveghere.

Adunarea deschise o discuţie şi adăugă la propunerea de bază a lui Hines un număr destul de mare de noi restricţii asupra folosirii sigiliului mental. Cea mai crucială dintre ele era aceea care limita folosirea acestuia doar la forţele spaţiale, deoarece era relativ uşor pentru oameni să accepte ideea gândirii uniformizate în rândul militarilor. Audierea continuă pentru încă alte opt ore, devenind cea mai lungă din istorie, şi, în cele din urmă, se formulă o moţiune care trebuia să fie votată la următoarea şedinţă şi pe care statele membre permanente urmau s-o prezinte propriilor guverne.

— N-ar trebui să venim cu o denumire pentru această utilitate? întrebă reprezentantul american.

— Ce-ar fi să-i spunem Centrul de Asistenţă pentru Încredere? spuse reprezentantul britanic. Umorul englezesc al acestei denumiri caraghioase stârni un hohot de râs.

— Scoateţi Asistenţa şi ziceţi-i Centrul de Încredere, spuse Hines, cu toată seriozitatea.

La poarta Centrului de Încredere era o replică la scară redusă a Statuii Libertăţii. Scopul ei era necunoscut – poate că era o încercare de a folosi „libertatea” pentru a dilua sentimentul de „control” –, dar cel mai remarcabil lucru la statuie era poezia modificată de la baza ei:

Aduceţi-mi sufletele voastre pustiite de speranţă,
Mulţimile temătoare însetate de victorie,
Rămăşiţele năuce ale gloatei trădătoare.
Trimiteţi-i pe ei, pe cei descurajaţi, rătăcitori, la mine,
Căci, iată, cum făclia mea de încredere aurie îi alină.

Încrederea aurie a poeziei era înscrisă foarte vizibil în mai multe limbi diferite pe o piatră de granit neagră intitulată Monumentul Încrederii care se afla lângă statuie:

În războiul de rezistenţă împotriva Trisolaris, umanitatea va învinge. Duşmanul care invadează Sistemul Solar va fi distrus. Terra va exista în cosmos timp de zece mii de generaţii.

Centrul încrederii era deschis de trei zile, timp în care Hines şi Keiko Yamasuki tot aşteptaseră în foaierul impresionant. Clădirea mai curând mică, ridicată lângă Piaţa Naţiunilor Unite, devenise ultima atracţie turistică şi oamenii veneau întruna să se fotografieze cu Statuia Libertăţii şi cu Monumentul Încrederii, dar nimeni nu intrase până acum. Păreau cu toţii să păstreze o distanţă prudentă.

— N-ai senzaţia că am deschis un magazin familial amărât? îl întrebă ea.

— Draga mea, într-o bună zi acesta va fi un loc sacru, răspunse Hines cu solemnitate.

În după-amiaza celei de-a treia zile, cineva intră în sfârşit în Centrul Încrederii. Bărbatul între două vârste, chel şi cu o expresie melancolică, păşea nesigur şi, când se apropie, mirosea a alcool:

— Am venit să primesc încredere, bolborosi el.

— Centrul Încrederii este deschis numai membrilor forţelor spaţiale naţionale. Vă rugăm să ne arătaţi legitimaţia dumneavoastră, spuse Keiko Yamasuki, înclinându-se. Lui Hines i se păru că seamănă cu o chelneriţă de la Tokyo Plaza Hotel.

Bărbatul îşi scoase legitimaţia:

— Sunt membru al forţelor spaţiale. Personal civil. Este OK?

După ce-i inspectă legitimaţia, Hines încuviinţă:

— Domnule Wilson, doriţi s-o faceţi acum?

— Ar fi grozav, spuse el şi încuviinţă. Chestia… Chestia asta pe care o numiţi propoziţia încrederii. Am scris-o aici. Vreau s-o cred. Scoase o bucată de hârtie frumos împăturită din buzunarul de la piept.

Keiko Yamasuki ar fi dorit să-i explice că, în

conformitate cu Rezoluţia CAP, sigiliul mental putea să funcţioneze doar cu o singură propoziţie, cea scrisă pe monumentul de la poartă. Trebuia să fie făcut exact cum era scris, şi orice modificare era interzisă. Dar Hines o opri cu blândeţe. Dorea să se uite la propoziţia pe care bărbatul i-o întinsese. Despături hârtia, citi ce scria pe ea:

Katherine mă iubeşte. Nu m-a înşelat şi nu o să mă înşele niciodată!

Keiko Yamasuki îşi înăbuşi un hohot de râs, dar Hines mototoli furios hârtia şi i-o aruncă în faţă beţivanului:

— Ieşi naibii de aici!

După ce plecă Wilson, un alt bărbat trecu pe lângă Monumentul Încrederii, ce marca graniţa pe care turiştii obişnuiţi evitau s-o treacă, pentru a menţine distanţa. Deoarece bărbatul se plimba prin spatele monumentului, îi atrase curând atenţia lui Hines. Acesta o chemă pe Keiko Yamasuki mai aproape şi-i spuse:

— Uită-te la el! Probabil că e soldat!

— Pare epuizat, mental şi fizic, spuse ea.

— Dar e soldat, crede-mă, spuse el. Era pe punctul să iasă şi să vorbească cu el când îl văzu că se îndreaptă spre trepte. Bărbatul părea de vârsta lui Wilson şi, deşi trăsăturile lui asiatice erau atrăgătoare, era exact cum spusese Keiko Yamasuki. Da, părea puţin melancolic, dar într-un alt fel decât cazul lipsit de speranţă al celui dinaintea sa. Melancolia lui era ceva mai diafană, dar şi mai adâncă, ca şi cum ar fi purtat-o înăuntrul lui ani de zile.

— Mă numesc Wu Yue. Aş vrea să primesc credinţă, spuse vizitatorul. Hines remarcă faptul că spusese „credinţă” şi nu „încredere”.

Keiko Yamasuki se înclină şi repetă declaraţia de mai înainte:

— Centrul Încrederii este deschis doar membrilor din forţele spaţiale ale fiecărei ţări. Vă rugăm să ne arătaţi legitimaţia dumneavoastră.

Wu Yue nu se mişcă, dar spuse:

— Acum şaisprezece ani, am petrecut o lună în serviciul forţelor spaţiale şi apoi m-am pensionat.

— Aţi lucrat doar o lună? Ei bine, dacă-mi permiteţi să vă întreb, care a fost motivul pentru care v-aţi pensionat? întrebă Hines.

— Sunt un defetist. Superiorii mei şi cu mine am simţit că nu mai sunt potrivit muncii în cadrul forţelor spaţiale.

— Defetismul este o mentalitate comună. Sunteţi, evident, un defetist sincer şi v-aţi afirmat părerea într-un mod deschis. Colegii dumneavoastră care continuă să lucreze acolo poate că aveau un complex defetist şi mai puternic, dar l-au ţinut ascuns, spuse Keiko Yamasuki.

— Probabil. Dar simt că am fost pierdut toţi anii aceştia.

— Fiindcă aţi părăsit serviciul activ?

Wu Yue scutură din cap:

— Nu. M-am născut într-o familie de oameni de ştiinţă şi educaţia pe care am primit-o m-a făcut să văd umanitatea ca o singură entitate, chiar şi după ce am devenit soldat. Am simţit mereu că onoarea cea mai de seamă a unui soldat ar fi să lupte pentru întreaga rasă umană. Această şansă mi s-a oferit, dar într-un război pe care eram sortiţi să-l pierdem.

Hines fu gata să zică ceva, dar fu întrerupt de Keiko Yamasuki:

— Iertaţi-mă, pot să vă întreb ceva? Ce vârstă aveţi?

— Cincizeci şi unu.

— Dacă v-aţi putea întoarce în forţele spaţiale după obţinerea credinţei în victorie, nu credeţi că la vârsta dumneavoastră este un pic cam târziu să vă reluaţi cariera?

Hines îşi dădea seama că n-o lăsa inima să-l refuze în mod direct. Fără îndoială, tipul acesta melancolic era foarte atrăgător în ochii unei femei. Dar asta nu-l îngrijoră, pentru că omul era, evident, atât de ros de disperare încât nimic altceva nu avea sens pentru el.

Wu Yue scutură din cap:

— M-aţi înţeles greşit. Nu doresc să câştig credinţa în

victorie, îmi doresc doar pace pentru sufletul meu.

Hines dori să vorbească, dar Keiko îl opri din nou.

Wu Yue continuă:

— Mi-am întâlnit soţia când studiam la academia navală din Annapolis. Era o creştină fervent şi calmul cu care întâmpina viitorul mă făcea s-o invidiez. Mi-a spus că Dumnezeu a planificat totul, trecutul şi viitorul. Noi, copiii lui Dumnezeu, nu aveam nevoie să înţelegem planurile Lui. Trebuia doar să credem cu fermitate că planul Lui este cel mai rezonabil din univers şi apoi să ne ducem vieţile în mod paşnic conform voii Sale.

— Deci vreţi să spuneţi că aţi venit să căpătaţi credinţa în Dumnezeu?

Wu Yue încuviinţă:

— Mi-am scris propoziţia de credinţă. Uitaţi-vă, vă rog.

În timp ce vorbea, căută în buzunarul cămăşii.

Din nou, Keiko Yamasuki îi făcu lui Hines semn să tacă. Îi spuse lui Wu Yue:

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci mergeţi şi credeţi. Nu este cazul să recurgeţi la mijloace tehnologice atât de extreme.

Pe faţa fostului căpitan din forţele spaţiale apăru umbra unui zâmbet încurcat:

— Am fost educat într-un mediu materialist. Sunt ateu convins. Credeţi că mi-ar fi uşor să câştig această credinţă?

— Bineînţeles că nu! spuse Hines, aşezându-se în faţa lui Keiko Yamasuki. Hotărî să clarifice lucrurile cât mai rapid posibil: Ar trebui să ştiţi că în conformitate cu rezoluţia ONU, sigiliul mental nu poate funcţiona decât cu o singură propoziţie. În timp ce vorbea, scoase o casetă roşie cu un aspect elegant şi o deschise s-o vadă Wu Yue. Acolo, pe căptuşeala de catifea neagră, cu litere gravate în aur, era jurământul victoriei de pe Monumentul Încrederii. Spuse: Aceasta este cartea încrederii. Luă un set de casete de diferite culori: Acestea sunt cărţile încrederii în diferite limbi. Domnule Wu, aş vrea să vă asigur de fermitatea supravegherii folosirii sigiliului mental. Pentru a garanta

funcţionarea lui sigură şi eficientă, propoziţia nu este afişată pe un monitor, ci îi este oferită voluntarului s-o citească din această primitivă carte a încrederii. Pentru a reflecta principiul voluntariatului, procedura specifică se efectuează de către voluntar. Acesta deschide cartea încrederii, apoi apasă el însuşi butonul de pornire de pe dispozitivul sigiliului mental. Înainte de a efectua în mod real procedura, sistemul oferă trei oportunităţi de confirmare. Şi înainte de fiecare procedură, cartea încrederii este inspectată de o comisie de zece comisari speciali dintre membrii Comisiei Drepturilor Omului de la ONU şi din statele care sunt membre permanente ale CAP. În timpul operaţiunii de aplicare a sigiliului mental, comisia aceasta de zece membri va fi prezentă pentru a supraveghea cu stricteţe întregul proces. Aşa că, domnule, cererea dumneavoastră nu poate fi îndeplinită. Uitaţi de propoziţia dumneavoastră cu credinţa religioasă. A schimba chiar şi un singur cuvânt din cartea încrederii constituie un delict.

— Atunci îmi cer scuze că v-am deranjat, spuse Wu Yue, încuviinţând. Păru că anticipase deznodământul. Când se întoarse să plece, păru, privit din spate, însingurat şi bătrân.

— Restul vieţii lui va fi foarte dur, spuse Keiko Yamasuki încet, cu o voce plină de tandreţe.

— Domnule! strigă Hines, oprindu-l pe Wu Yue chiar în faţa uşii. Alergă până acolo unde lumina asfinţitului se reflecta ca un foc în Monumentul Încrederii şi în clădirea cu ziduri de sticlă a ONU din depărtare. Se încruntă în văpaia soarelui, şi spuse: Poate n-o să vă vină să credeţi, dar eu era să fac exact lucrul opus.

Wu Yue îl privi descumpănit. Hines privi în spate, şi văzând că Keiko Yamasuki nu-l urmase, scoase o bucată de hârtie din buzunar şi o deschise pentru Wu Yue:

— Acesta este sigiliul mental pe care am dorit să mi-l aplic mie. Am ezitat, desigur, şi în cele din urmă nu am mai făcut-o.

Textul cu caractere aldine era:

Dumnezeu a. Murit.

— De ce? întrebă Wu Yue, ridicând capul.

— Nu e evident? N-a murit Dumnezeu? La naiba cu planul lui Dumnezeu. La naiba cu blândul lui jug!

Wu Yue îl privi pe Hines în tăcere pentru o clipă, apoi se întoarse şi coborî treptele.

Când Wu Yue ajunse în umbra aruncată de Monumentul Încrederii, Hines strigă după el:

— Domnule, aş vrea să-mi ascund dispreţul pentru tine, dar nu pot.

A doua zi, oamenii pe care Hines şi Keiko Yamasuki îi aşteptau începură în sfârşit să apară. În lumina strălucitoare a dimineţii aceleia, intrară patru oameni, trei bărbaţi cu chipuri europene şi o femeie cu trăsături asiatice. Tineri, cu o ţinută frumoasă şi înalţi, mergeau cu un pas măsurat, păreau siguri pe sine şi maturi. Dar Hines şi Keiko Yamasuki văzură pe feţele lor ceva familiar, aceeaşi confuzie melancolică pe care o văzuseră în ochii lui Wu Yue.

Aranjară documentele cu grijă pe biroul de la recepţie şi liderul lor spuse solemn:

— Suntem cu toţii ofiţeri ai forţelor spaţiale şi am venit să căpătăm încredere în victorie.

Procesul sigiliului mental fu destul de rapid. După ce cărţile încrederii fură date din mână în mână printre cei zece membri ai comisiei de supraveghere, care verificară, fiecare, conţinutul, aceştia semnară certificatul notarial. Apoi, sub atenta lor supraveghere, primul voluntar primi cartea încrederii şi se aşeză în faţa scanerului sigiliului mental. În faţa lui era o platformă mică pe care puse cartea şi care avea un buton roşu în colţul din dreapta jos. După ce deschise cartea încrederii, un glas întrebă:

— Sunteţi sigur că doriţi să obţineţi credinţa în această propoziţie? Dacă da, vă rugăm apăsaţi butonul. Dacă nu, vă rugăm să părăsiţi zona de scanare.

Întrebarea fu repetată de trei ori şi, de fiecare dată,

butonul clipi roşu. Un aparat de poziţionare se contractă lent pentru a fixa capul voluntarului în loc, apoi vocea spuse:

— Procedura sigiliului mental este gata să înceapă. Vă rugăm să citiţi propoziţia în tăcere şi apoi să apăsaţi pe buton.

După ce butonul fu apăsat, deveni verde şi, după aproximativ jumătate de minut, se stinse. Vocea spuse:

— Procedura sigilării mentale s-a încheiat.

Aparatul de poziţionare se îndepărtă şi apoi voluntarul se ridică şi plecă.

După ce toţi cei patru ofiţeri trecură prin procedură şi reveniră în foaier, Keiko Yamasuki îi măsură din cap în picioare, confirmându-i-se aproape imediat că percepţia dispoziţiei lor îmbunătăţite nu era doar în imaginaţia ei. Melancolia şi confuzia dispăruseră din cele patru perechi de ochi, care acum erau senini ca apa.

— Cum vă simţiţi? întrebă ea, zâmbind.

— Excelent, spuse un ofiţer, zâmbind la rându-i. Aşa cum trebuie.

După ce plecară, femeia asiatică se întoarse şi adăugă:

— Doctore, chiar mă simt grozav. Vă mulţumesc.

În acea clipă viitorul deveni sigur, cel puţin în minţile celor patru tineri ofiţeri.

Din acea zi, membrii forţelor spaţiale veniră întruna pentru a căpăta încredere – la început mai ales unul câte unul, şi apoi, nu după mult timp, în grupuri mari. La început obişnuiau să vină în civil, dar mai târziu majoritatea purtau uniforme militare. Dacă veneau mai mult de cinci oameni odată, comisia de supraveghere organiza o şedinţă de evaluare pentru a verifica că nimeni nu fusese obligat.

După o altă săptămână, mai mult de o sută de membri ai forţelor spaţiale obţinuseră încredere în victorie prin sigiliul mental. Pe scara ierarhiei militare, rangurile lor erau cuprinse între cel de simplu soldat şi cel de general de brigadă, cel mai înalt grad al forţelor spaţiale ce putea fi sigilat mental conform regulamentului lor.

În noaptea aceea, în lumina lunii de la Monumentul Încrederii, Hines îi spuse lui Keiko Yamasuki:

— Dragă, trebuie să plecăm.

— În viitor?

— Da. Nu suntem cu nimic mai buni decât alţi savanţi care studiază mintea şi am realizat tot ce trebuia. Am împins înainte roata istoriei aşa că hai să mergem acum în viitor s-o aşteptăm.

— Cât de departe?

— Foarte departe, Keiko. Foarte departe. Până în ziua când sondele trisolariene vor ajunge în Sistemul Solar.

— Înainte de asta, hai să mergem la casa noastră din Tokyo pentru un timp. În fond, perioada asta va fi înmormântată pentru totdeauna.

— Sigur, draga mea, şi mie îmi lipseşte.

Peste şase luni, în timp ce Keiko Yamasuki se scufunda în frigul adânc şi era pe punctul să intre în hibernare, frigul îi îngheţă şi îi filtră haosul de zgomote din minte. Aceasta făcu ca firul gândurilor ei concentrate să se reliefeze acut în singurătatea întunecată, ca în clipa în care, cu zece ani înainte, Luo Ji plonjase în lacul îngheţat. Deodată, gândurile ei înceţoşate deveniră neobişnuit de limpezi, la fel ca cerul îngheţat din crucea iernii.

Dori să strige să-i oprească hibernarea, dar era prea târziu. Temperaturile extrem de scăzute i se insinuaseră în trup şi-şi pierduse puterea de a scoate sunete.

Operatorii şi doctorii văzură că, exact când intra în hibernare, ochii ei, brusc, se deschiseseră puţin, dezvăluind o expresie plină de groază şi de disperare. Dacă frigul nu i-ar fi îngheţat pleoapele, i-ar fi rămas complet deschişi. Dar era doar un reflex normal din timpul procesului care fusese observat şi la procedurile de hibernare anterioare, aşa că nu-i dădură nicio atenţie.

Audierea Proiectului Celor cu Faţa la Zid de la CAP şi ONU delibera testarea bombei cu hidrogen stelare.

Uriaşa inovaţie în tehnologia de calcul însemna că

ordinatoarele erau în sfârşit capabile de a coordona modelul stelar teoretic al unei explozii nucleare dezvoltat în deceniul trecut, şi că producţia de mare randament a bombelor cu hidrogen stelare putea începe imediat. Randamentul preconizat al primei bombe echivala cu 350 megatone de TNT, adică de şapte ori mai puternică decât cea mai mare bombă cu hidrogen produsă vreodată de umanitate. Era imposibil ca această superbombă să fie testată în atmosferă şi o detonare în puţul ultra-adânc ce fusese folosit anterior ar fi aruncat stâncile din jur în aer, aşa că testarea pe Terra ar fi necesitat un puţ cu mult mai adânc. Dar chiar şi detonarea într-un astfel de puţ ultra-adânc ar fi cauzat unde de şoc puternice în toată lumea şi ar fi putut avea un efect neaşteptat asupra unor structuri geologice care puteau declanşa dezastre precum cutremurele şi tsunami-urile. De aceea, bomba cu hidrogen stelar nu putea fi testată decât în spaţiu. Totuşi ar fi fost imposibil de testat pe orbita înaltă, deoarece, la acea distanţă, pulsul electromagnetic generat de bombă putea avea un efect catastrofic asupra telecomunicaţiilor şi sistemelor energetice ale Terrei. Locaţia de testare ideală, atunci, era pe faţa nevăzută a Lunii. Dar Rey Diaz alesese altceva.

— Am hotărât să efectuez aceste teste pe planeta Mercur, spuse el.

Propunerea îi surprinse pe reprezentanţii prezenţi şi aceştia îi adresară întrebări despre sensul acestui plan.

— Conform principiilor de bază ale Planului Celor cu Faţa la Zid, nu am nimic de explicat, răspunse el rece. Testele trebuie realizate în subsol. Trebuie să săpăm puţuri ultra-adânci pe Mercur.

Reprezentantul rus spuse:

— Putem lua în consideraţie testarea pe suprafaţa planetei Mercur, dar testele subterane sunt prea costisitoare. Săparea de puţuri adânci acolo ar costa de o sută de ori mai mult decât un proiect de inginerie similar de pe Terra. Şi pe urmă, efectele unei bombe nucleare asupra mediului de pe planeta Mercur nu ne-ar spune

nimic folositor.

— Nici chiar un test de suprafaţă n-ar fi posibil pe Mercur! spuse reprezentantul american. Până azi, Rey Diaz a consumat cele mai multe resurse dedicate Celor cu Faţa la Zid. A venit timpul să-l oprim! Această opinie fu susţinută şi de reprezentanţii din marea Britanie, Franţa şi Germania.

Rey Diaz spuse, râzând:

— Chiar dacă aş fi folosit la fel de puţine resurse ca dr. Luo, tot aţi fi nerăbdători să votaţi împotriva planului meu. Se întoarse spre preşedintele prin rotaţie: Aş dori să-i cer preşedintelui şi fiecărui reprezentant să-şi aducă aminte că din toate strategiile propuse de Cei cu Faţa la Zid, planul meu este cel mai armonizat cu apărarea tradiţională. În cifre absolute, consumul de resurse poate părea mare, dar o porţiune considerabilă dintre acestea se suprapune cu apărarea tradiţională. Prin urmare…

Reprezentantul britanic îl întrerupse:

— Tot ar trebui să ne explicaţi de ce aveţi nevoie să conduceţi teste subterane pe planeta Mercur. Dacă n-o faceţi, desigur, doar ca să cheltuiţi bani. Nu reuşim să găsim o explicaţie pentru acest lucru.

— Domnule preşedinte, stimaţi reprezentanţi, replică Rey Diaz calm, poate aţi observat că CAP nu mai are nicio urmă de respect pentru Cei cu Faţa la Zid sau pentru principiul Celui cu Faţa la Zid. Dacă trebuie să explicăm fiecare detaliu al planului nostru, atunci cum va avea sens Proiectul Celor cu Faţa la Zid? Îşi întoarse privirea arzătoare spre fiecare reprezentant, unul câte unul, forţându-i să privească în altă parte.

Continuă:

— Chiar şi aşa, sunt dispus să ofer o explicaţie a chestiunii în discuţie. Scopul conducerii de teste adânc în subteranul planetei Mercur este crearea unei peşteri mari pe planetă care va servi în viitor de bază. Acesta este modul cel mai economic de a efectua un proiect de acest tip.

Cuvintele lui stârniră şuşoteli şi un reprezentant întrebă:

— Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz, vreţi să spuneţi că veţi folosi planeta Mercur drept bază de lansare a bombelor cu hidrogen stelare?

Sigur pe sine, Rey Diaz răspunse:

— Da. Teoria strategică curentă din apărarea tradiţională susţine că trebuie să ne concentrăm asupra planetelor exterioare[38] aşa că planetelor interioare, care nu sunt considerate semnificative din punct de vedere defensiv, nu li s-a acordat suficientă atenţie. Baza de pe Mercur pe care am planificat-o va repara această verigă slabă din lanţul sistemului de apărare tradiţional.

— Îi e teamă de Soare, dar doreşte să se ducă pe o planetă care e mai aproape de el. Nu e cam ciudat? spuse reprezentantul american. Urmară hohote de râs şi un avertisment din partea preşedintelui.

— Nu-i nimic, domnule preşedinte. M-am obişnuit cu lipsa de respect. M-am obişnuit încă dinainte să devin Cel cu Faţa la Zid, spuse Rey Diaz gesticulând. Dar dumneavoastră toţi ar trebui să respectaţi faptele cu care ne confruntăm. Când planetele exterioare şi Terra vor fi căzut, baza de pe Mercur va rămâne ultimul bastion al umanităţii. La adăpostul Soarelui şi situat sub acoperământul radiaţiilor, va fi cel mai aspru loc.

— Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz, vreţi să spuneţi că întreaga semnificaţie a planului dumneavoastră este o ultimă redută, şi asta când situaţia umanităţii este oricum lipsită de speranţă? Este ceva ce se potriveşte perfect caracterului dumneavoastră, spuse reprezentantul francez.

[38] Planetele exterioare și planetele interioare: Cele opt planete din sistemul nostru solar sunt împărțite în două grupuri: *planete interioare şi exterioare.* Planetele interioare sunt primele patru planete aflate cel mai aproape de Soare, adică: Mercur, Venus, Pământ şi Marte. Planetele exterioare sunt: Jupiter, Saturn, Uranus şi Neptun. Planetele interioare şi exterioare sunt despărţite de centura de asteroizi, care este o regiune a spaţiului unde pot fi găsiţi mii de asteroizi. Planetele interioare şi cele exterioare sunt caracterizate de diverse trăsături. Cele patru planete interioare sunt numite planete terestre deoarece au o suprafaţă solidă şi sunt asemănătoare cu Pământul. Aceste planete sunt compuse din metale grele, cum ar fi nichel şi fier, şi au sateliţi puţini sau deloc (n. tr.).

— Domnilor, nu putem refuza să luăm în consideraţie ultima rezistenţă, spuse Rey Diaz cu gravitate.

— Foarte bine, Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz, spuse preşedintele prin rotaţie. Acum, aţi putea să ne spuneţi, în cadrul scenariului dumneavoastră de amplasare a forţelor, de câte bombe cu hidrogen stelare veţi avea nevoie în total?

— Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Fabricaţi oricâte poate fabrica Terra. Numărul specific depinde de randamentul pe care bombele cu hidrogen vor reuşi să-l obţină în viitor, dar conform cifrelor curente, primul set din planul de amplasare are nevoie de cel puţin un milion.

La auzul cuvintelor lui Rey Diaz, auditoriul fu zguduit de hohotele de râs ale celor prezenţi

— În mod evident, Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz nu se mulţumeşte să dea naştere unui soare mic. Intenţionează să creeze o galaxie mai mică! spuse reprezentantul SUA cu glasul ridicat. Apoi se aplecă spre Rey Diaz: Chiar credeţi că protiul, deuteriul şi tritiul din oceane au fost create doar pentru dumneavoastră? Din cauza afecţiunii dumneavoastră perverse faţă de bombă, Terra ar trebui transformată într-un atelier de fabricare a bombelor?

În acest moment, Rey Diaz era singurul din adunare care rămăsese serios. Aşteptă liniştit ca agitaţia pe care o stârnise să se calmeze şi atunci spuse, cuvânt cu cuvânt:

— Este ultimul război al rasei umane, aşa că numărul pe care îl cer nu este prea mare. Dar am anticipat rezultatul de azi. Totuşi, voi munci din greu. Voi construi bombe. Voi construi atâtea câte voi putea, vă asigur. Voi munci din greu şi nu mă voi opri.

Drept răspuns, reprezentanţii SUA, Marii Britanii şi Franţei depuseră o propunere comună, P269, de întrerupere a planului strategic al Celui cu Faţa la Zid Rey Diaz.

Doar două culori erau vizibile pe suprafaţa planetei Mercur: negru şi auriu. Negru era solul planetei şi reflexia lui scăzută însemna că şi chiar sub slaba iluminare de la

soarele cel arzător, rămânea doar o foaie de culoare neagră. Auriu era Soarele care ocupa o considerabilă porţiune din cer. Pe discul lui amplu puteai vedea limpede cum se ridicau mările lui de foc şi cum se deplasau petele solare ce alunecau ca nişte nori negri şi, la marginile sale, dansul graţios al proeminenţelor solare.

Şi pe această bucată dură de rocă suspendată deasupra mării de foc a Soarelui, umanitatea planta un alt soare mic.

După încheierea proiectului liftului spaţial, umanitatea începuse explorarea la scară mare a celorlalte planete din Sistemul Solar. Aterizările de nave spaţiale de pe Marte şi de pe lunile lui Jupiter nu cauzaseră prea multă uimire deoarece oamenii ştiau că scopul acestor expediţii era mult mai clar şi mai practic decât în trecut: singura lor menire era să înfiinţeze acolo baze de apărare a Sistemului Solar. Aceste călătorii, care se bazau în principal pe rachetele şi pe astronavele cu propulsie chimică, erau doar nişte paşi minusculi spre acel scop. Explorările iniţiale se concentraseră mai mult asupra planetelor exterioare, dar în timp ce studiul spaţiului se aprofunda, neglijarea valorii strategice a planetelor interioare era pusă la îndoială din ce în ce mai des. De aceea, explorarea planetelor Venus şi Mercur se intensificase şi tot de aceea CAP votase la limită planul lui Rey Diaz de a testa bomba cu hidrogen stelar pe Mercur.

Excavarea puţului prin roca planetei Mercur era primul proiect la scară mare al umanităţii implementat pe o altă planetă a Sistemului Solar. Deoarece construcţia nu putea avea loc decât în timpul nopţii mercuriene, în intervale de câte optzeci şi opt zile terestre, proiectul avea să dureze trei ani. Cu toate acestea, până la urmă, ajunse doar la o treime din adâncimea proiectată, datorită descoperirii unui strat extrem de dur aflat mai jos, un amestec de metal şi rocă. Continuarea excavării ar fi fost mult mai lentă şi mult mai scumpă. În cele din urmă se hotărî întreruperea proiectului. Dacă testele ar fi fost efectuate la adâncimea atinsă, roca din jur ar fi fost ejectată de explozie şi ar fi format un crater, transformând, practic, testul într-o

variantă atenuată a unui test atmosferic. Şi, datorită interferenţei scoarţei dimprejur, ar fi fost mult mai greu să se observe rezultatul decât în cazul unui test pur atmosferic. Dar Rey Diaz se gândi că dacă s-ar fi montat un acoperiş deasupra acestui crater, acesta ar fi putut servi drept bază şi în aceste condiţii şi insistă ca testarea să se facă în subsol, la adâncimea atinsă.

Testul fu efectuat în zorii zilei. Răsăritul Soarelui pe planeta Mercur este un proces care durează peste zece ore şi la orizont tocmai apăruse o lumină slabă. Când numărătoarea inversă a detonării ajunse la cifra zero, inelele de unde pornite din centrul ei se extinseră spre exterior, şi solul de pe Mercur păru pentru o clipă să devină moale ca mătasea. Apoi, la locul exploziei, se ridică încet un munte ca spatele unui uriaş care se trezeşte. Când vârful se ridicase la trei mii de metri, întregul munte explodă, trimiţând miliarde de tone de noroi şi de rocă prin aer ca o falnică demonstraţie de furie a solului faţă de cer. Şi lângă solul care se înălţa veni şi lumina radiantă a mingii de foc nucleare din subteran care străluci pe rocă şi pe pământ, zburând prin aer şi producând un spectacol măreţ de artificii pe cerul negru al planetei Mercur. Mingea de foc dură cinci minute, în timp ce bucăţi de rocă căzură la sol în mijlocul unei luciri nucleare, înainte să se stingă.

La zece ore după încheierea exploziei, observatorii zăriră un inel care apăruse în jurul planetei Mercur. Acesta se crease datorită cantităţii considerabile de rocă ce ajunsese la prima viteză cosmică în explozia violentă şi se transformase în miriade de sateliţi de diferite mărimi. Se împrăştiaseră în mod egal pe orbită, făcând din Mercur prima planetă terestră dotată cu inel. Inelul era subţire şi, cum strălucea în lumina necruţătoare a Soarelui, aproape că arăta ca şi cum cineva ar fi făcut un cerc cu carioca în jurul planetei.

O altă parte dintre roci ajunseseră la a doua viteză cosmică şi părăsiseră planeta Mercur cu totul, devenind sateliţi ai Soarelui de sine stătători şi formând o centură

de asteroizi extrem de rară pe orbita planetei Mercur.

Rey Diaz trăia sub pământ, nu din considerente de securitate personală, ci din cauza heliofobiei. Mediul claustrofobic, departe de lumina soarelui, îl făcea să se simtă mai confortabil. Urmărea transmisia testării de pe Mercur în direct din subsolul unde locuia. Nu era chiar în direct, deoarece imaginile aveau nevoie de şapte minute pentru a ajunge pe Terra. După ce se încheiase explozia de pe Mercur şi ploaia de rocă mai cădea încă în întunericul de după mingea de foc, primi un telefon de la preşedintele prin rotaţie de la CAP, care-i spuse că puterea uriaşă a bombelor cu hidrogen stelare impresionase profund conducerea CAP şi că statele membre permanente au cerut ca următoarea audiere a Celor cu Faţa la Zid să fie ţinută cât mai repede posibil pentru a discuta despre fabricarea bombelor şi amplasarea lor. Preşedintele prin rotaţie a spus că deşi numărul de bombe pe care le ceruse Rey Diaz era o imposibilitate, marile puteri erau interesate de producerea armei.

La peste zece ore de la terminarea testului de pe planeta Mercur, în timp ce urmărea la televizor noul inel strălucitor al acesteia, se auzi la interfon vocea gardianului care-l anunţă că sosise în vizită psihiatrul său.

— Nu am cerut niciun psihiatru. Spune-i să plece! Se simţi exasperat, ca şi cum ar fi suferit o mare nedreptate.

— Nu fiţi aşa, domnule Rey Diaz, spuse un alt glas, mai calm, evident al vizitatorului. Pot să vă las să vedeţi Soarele…

— Cară-te naibii, strigă el, dar apoi se răzgândi: Nu. Pune mâna pe idiotul ăla şi află de unde vine.

— …deoarece cunosc cauza stării dumneavoastră, continuă glasul, în continuare calm. Domnule Rey Diaz, vă rog să mă credeţi. Dumneavoastră şi cu mine suntem singurii din lume care ştiu.

Auzind aceste cuvinte, Rey Diaz deveni brusc atent şi spuse:

— Lasă-l să intre. Se uită fix la tavan pentru câteva

secunde, cu ochi rătăciţi, apoi se ridică încet şi culese o cravată de pe canapeaua încărcată, pe care o aruncă imediat la loc. Se îndreptă spre oglindă, îşi aranjă gulerul şi-şi pieptănă părul cu mâinile, de parcă s-ar fi pregătit pentru un eveniment solemn.

Ştia că avea să fie într-adevăr un eveniment solemn.

Vizitatorul era un bărbat arătos între două vârste care intră, dar nu se prezentă. Se încruntă uşor când simţi mirosul greu de havane şi de alcool, apoi rămase, calm, acolo, în timp ce Rey Diaz îl măsura din cap până în picioare.

— De ce am senzaţia că v-am mai văzut? spuse el, în timp ce se uita la vizitator.

— Nu e un lucru ciudat, domnule Rey Diaz. Toată lumea îmi zice că semăn cu Superman din filmele vechi.

— Chiar vă credeţi Superman? spuse Rey Diaz.

Se aşeză pe canapea, luă o havană, îi muşcă capătul şi o aprinse.

— Această întrebare arată că ştiţi deja ce fel de om sunt. Nu sunt Superman, domnule Rey Diaz. Şi nici dumneavoastră. În timp ce vorbea, bărbatul mai tânăr mai făcu un pas înainte. Rey Diaz se trezi că bărbatul se află exact în faţa lui, privindu-l de sus prin norul de fum pe care tocmai îl exhalase. Aşa că se ridică.

Vizitatorul spuse:

— Cel cu Faţa la Zid Manuel Rey Diaz, eu sunt Spărgătorul tău de Zid.

Mohorât, Rey Diaz încuviinţă.

— Pot să mă aşez? spuse Spărgătorul de Zid.

— Nu, nu puteţi, replică Rey Diaz, suflând fumul direct în faţa bărbatului.

— Nu fiţi dezamăgit! spuse Spărgătorul de Zid cu un zâmbet plin de consideraţie.

— Nu sunt, răspunse Rey Diaz cu un glas rece şi dur ca piatra.

Spărgătorul de Zid se îndreptă spre perete şi apăsă pe un întrerupător. Undeva, ventilatoarele începură să murmure.

— Nu-mi strica lucruri pe aici, avertiză Rey Diaz.

— Aveţi nevoie de puţin aer curat. Şi, mai mult decât atât, aveţi nevoie de soare. Sunt destul de familiarizat cu această cameră, Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz. În imaginile trimise de sophoni, v-am urmărit adesea măsurând încăperea în sus şi-n jos ca o fiară în cuşcă. Nimeni din lume nu s-a holbat atât de mult timp la dumneavoastră ca mine şi în zilele acelea, credeţi-mă, nu mi-a fost uşor.

Spărgătorul de Zid se uită la Rey Diaz, a cărui faţă era tot atât de inexpresivă ca o sculptură de gheaţă şi continuă:

— În comparaţie cu Frederick Tyler, dumneavoastră sunteţi un strateg strălucit. Un Cel cu Faţa la Zid remarcabil! Vă rog să mă credeţi că nu vreau să vă flatez. Trebuie să recunosc că o vreme, aproape zece ani, m-aţi păcălit. Mania dumneavoastră pentru superbombă, o armă atât de ineficientă în lupta spaţială, a ascuns cu succes propria direcţie strategică şi mult timp n-am putut repera niciun indiciu ca să vă sparg zidul şi să aflu adevărata strategie. M-am tot luptat în labirintul pe care l-aţi construit pentru mine şi, la un moment dat, aproape am disperat. Spărgătorul de Zid se uită în tavan, copleşit de amintirea acelor momente dificile:

— Mai târziu, m-am gândit să verific informaţiile de dinainte să deveniţi Cel cu Faţa la Zid, dar nu a fost uşor, fiindcă sophonii n-au putut să mă ajute. Ştiţi, în zilele alea, doar câţiva sophoni ajunseseră pe Terra şi, ca şef al statului sud-american, nu atrăseserăţi atenţia. Aşa că a trebuit să recurg la mijloace convenţionale ca să adun materiale. Mi-a luat trei ani. În materialele respective, un singur om ieşea în evidenţă: William Cosmo. V-aţi întâlnit în secret de trei ori. Sophonii nu înregistraseră conţinutul conversaţiilor, aşa că nu-l voi afla niciodată, dar mi s-a părut foarte neobişnuit ca şeful unui stat mic şi în curs de dezvoltare să se întâlnească de trei ori cu un astrofizician occidental. Acum ştim că la momentul respectiv vă pregăteaţi deja să deveniţi Cel cu Faţa la Zid. Desigur, v-au interesat roadele cercetării doctorului Cosmo. Nu-mi

dau seama cum v-au parvenit prima oară acele rezultate, dar aveţi o pregătire în inginerie şi aţi avut şi experienţa de succes a predecesorului dumneavoastră îndrăgostit de socialism, care nutrea acelaşi entuziasm pentru ideea unei naţiuni conduse de ingineri. Acesta a fost motivul principal pentru care aţi devenit succesorul lui. Ar fi fost cazul să aveţi capacitatea şi sensibilitatea de a observa semnificaţia potenţială a cercetărilor doctorului Cosmo.

— Echipa de cercetare a lui Cosmo a lucrat la studierea atmosferei sistemului solar trisolarian, odată ce s-a declanşat Criza Trisolariană. Au speculat că atmosfera fusese produsă de o fostă planetă care intrase în coliziune cu o stea. În timpul impactului, îi spărsese acesteia straturile exterioare, fotosfera şi troposfera, făcând ca materia stelară dinăuntru să fie ejectată în spaţiu şi să formeze o atmosferă înconjurătoare. Datorită completei neregularităţi a mişcării sistemului, există momente când stelele trec una pe lângă cealaltă destul de aproape şi, în acele momente, atmosfera unei stele este dispersată de gravitaţia celeilalte stele, doar pentru a fi reaprovizionată de erupţiile de pe suprafaţa stelară. Acestea nu sunt erupţii constante, ci sunt mai degrabă ca cele ale vulcanilor care erup brusc. Acesta este motivul pentru permanenta contracţie şi expansiune a atmosferei stelei. Pentru a dovedi această ipoteză, Cosmo a căutat în tot universul o altă stea cu o atmosferă care să fi fost ejectată după coliziunea cu o planetă. În cel de-al treilea an al Erei de Criză, a reuşit.

— Echipa doctorului Cosmo a descoperit sistemul planetar 275E1, la aproximativ optzeci şi patru de ani-lumină de Sistemul Solar. Hubble II nu era încă funcţional pe atunci, aşa că au folosit metoda vitezei radiale[39]. Prin

[39] Wobbler Method, metoda vitezei radiale. Viteza radială este principala metodă folosită de oamenii de ştiinţă: clătinări uşoare ale orbitei unei stele datorită atracţiei jur-împrejur a forţei gravitaţionale a planetei, din care cercetătorii pot deduce raportul masei planetei faţă de cea a stelei. Pentru planete foarte mari, comparabile cu Neptun, sau pentru cele mai mici de dimensiunile Pământului, orbitând foarte aproape de stele fierbinţi, metoda vitezei radiale

observarea şi calcularea frecvenţei de vobulare şi a măştii luminozităţii, au aflat că planeta era destul de apropiată de steaua ei mamă. La început, această descoperire nu a atras atenţia prea mult deoarece comunitatea astronomică descoperise până atunci mai mult de două sute de sisteme planetare, dar observaţiile ulterioare au dezvăluit un fapt şocant. Distanţa dintre planetă şi stea se micşora continuu şi ritmul micşorării era accelerat. Asta însemna că umanitatea urma să asiste pentru prima oară la căderea unei planete pe steaua ei. Un an mai târziu – sau, de fapt, cu optzeci şi patru de ani înainte de observare – s-a întâmplat. Condiţiile observaţionale din acel moment au făcut ca acea coliziune să nu poată fi determinată decât conform vobulării gravitaţionale şi a măştii luminozităţii periodice. Dar apoi se întâmplă ceva uimitor: în jurul stelei apăru o spirală de materie şi această scurgere spiralată continuă să se extindă. Arăta ca un arc de ceasornic care se desfăcea lent, cu steaua în centrul lui. Cosmo şi colegii săi îşi dădură seama că scurgerea de materie fusese ejectată din punctul de impact al prăbuşirii planetei. Bucata de rocă se prăbuşise prin învelişul soarelui îndepărtat şi-şi ejectase materia stelară în spaţiu, unde, datorită rotirii proprii a stelei, formase o spirală.

— Erau mai multe date de importanţă majoră aici, domnule. Este o stea galbenă din clasa G2 cu o magnitudine absolută de 4,3 şi un diametru de 1,2 milioane de kilometri. Foarte asemănătoare cu soarele nostru. Planeta era cât 4% din masa Terrei, sau mai mică decât Mercur şi norul spiralat de material produs de coliziune avea o rază de până la 3 AU, mai mare decât distanţa dintre Soare şi centura de asteroizi.

— Şi atunci am găsit, în această descoperire, fisura pe care o puteam folosi ca să sparg planul dumneavoastră strategic. Acum, ca Spărgător de Zid al dumneavoastră, vă voi explica măreaţa dumneavoastră strategie.

— Presupunând că sunteţi până la urmă în stare să obţineţi acele un milion sau mai multe bombe cu hidrogen

funcţionează destul de bine (n. tr.).

stelare, le veţi depozita pe toate, aşa cum aţi promis CAP, pe planeta Mercur. Dacă bombele sunt detonate în roca planetei Mercur, vor fi ca un turbo-motor care micşorează viteza de rotaţie a planetei. În final viteza ei nu va mai fi capabilă s-o menţină pe orbita joasă şi va cădea în Soare. Apoi, ceea ce s-a întâmplat pe 275E1 acum optzeci şi patru de ani-lumină se va repeta şi aici: Mercur va perfora învelişul convectiv al Soarelui şi va ejecta o cantitate uriaşă de materie stelară din stratul său de radiaţie în spaţiu la viteză înaltă; aceasta, datorită rotaţiei soarelui, va forma o atmosferă spirală similară cu cea din 275E1. Soarele diferă de sistemul trisolarian prin faptul că, fiind o stea singuratică, nu se va întâlni niciodată cu o altă stea, şi deci atmosfera sa va continua să crească liber până când va deveni şi mai densă decât atmosfera acelor stele. Acest fapt a fost şi el confirmat de observaţiile de pe 275E1. Când scurgerea spiralată de materie ejectată se va extinde în exterior de la Soare ca un arc de motor desfăşurat, densitatea ei va depăşi, în cele din urmă, orbita planetei Marte şi atunci va începe o reacţie în lanţ absolut magnifică.

Mai întâi, cele trei planete terestre – Venus, Terra şi Marte – vor trece prin atmosfera spiralată a Soarelui, pierzând viteză datorită frecării atmosferice şi transformându-se în trei meteoriţi uriaşi care până la urmă se vor prăbuşi în Soare. Dar cu mult înainte să se întâmple asta, atmosfera Terrei va fi smulsă de frecarea intensă cu materia solară. Oceanele se vor evapora, iar atmosfera pierdută şi oceanele evaporate vor transforma Terra într-o cometă uriaşă a cărei coadă se va întinde de-a lungul propriei orbite şi va acoperi toată distanţa din jurul Soarelui. Suprafaţa Terrei va reveni la starea ei de magmă arzătoare de la naşterea sa, când nu putea exista viaţă.

După ce Venus, Terra şi Marte se vor fi prăbuşit în Soare, ejectarea materiei solare în spaţiu se va amplifica. Scurgerea spiralată unică de materie va creşte prin formarea a încă trei scurgeri. Fiindcă masa totală a celor trei planete este de patruzeci de ori mai mare decât cea a

planetei Mercur şi deoarece, din cauza orbitelor lor înalte, ele vor impacta Soarele cu o viteză cu mult mai mare, fiecare nouă spirală va fi ejectată cu o ferocitate de zeci de ori mai mare decât în cazul lui Mercur. Atmosfera spiralată existentă se va extinde rapid până când marginea ei se va apropia de orbita lui Jupiter.

Fricţiunea va produce doar un efect de deceleraţie foarte scăzut asupra masei uriaşe a planetei Jupiter, aşa că va dura ceva timp până când spirala va avea un efect vizibil asupra orbitei lui Jupiter. Dar sateliţii lui Jupiter vor avea unul dintre următoarele două destine: fie frecarea îi smulge de pe lângă Jupiter şi ei îşi pierd viteza şi cad în Soare, fie vor pierde viteză pe orbita jupiteriană şi cad pe planeta lichidă.

În timp ce reacţiile în lanţ continuă, descreşterea vitezei din cauza atmosferei spiralate, deşi mică, rămâne prezentă şi orbita lui Jupiter decade treptat. Acest lucru îl face să treacă printr-o atmosferă din ce în ce mai densă a cărei frecare accelerează pierderea de viteză, producând decăderea şi mai rapidă a orbitei… Şi astfel, Jupiter va cădea în cele din urmă şi ea în Soare. Masa ei este de şase sute de ori mai mare ca cea a celorlalte patru planete dinainte şi impactul pe care un asemenea corp masiv îl are asupra Soarelui va produce, chiar conform celor mai prudente raţionamente, o şi mai violentă ejectare a materiei stelare, crescând densitatea atmosferei spirale şi exacerbând frigul adânc de pe Uranus şi Neptun. Dar este şi mai probabil să se întâmple altceva: Căderea uriaşului Jupiter va împinge limitele atmosferei spiralate dincolo de orbita lui Uranus sau chiar Neptun şi deşi atmosfera va fi destul de rarefiată deasupra, efectele deceleraţiei produse de fricţiune vor trage şi aceste două planete şi sateliţii acestora în Soare. În ce stare va mai fi Soarele şi cum se va transforma Sistemul Solar după ce se încheie reacţiile în lanţ şi cei patru giganţi dispar complet în Soare, asta nu putem şti. Un lucru, însă, este sigur: pentru viaţă şi pentru civilizaţie, va fi un iad cu mult mai crud decât atacul Trisolarienilor.

Cât despre Trisolaris, Sistemul Solar este singura lor speranţă înainte ca planeta lor să fie înghiţită de stelele ei. Nu mai există nicio altă lume unde să migreze în timp util şi, de aceea, după umanitate, şi civilizaţia va fi cu totul distrusă.

Aceasta este strategia dumneavoastră: moarte pentru ambele părţi. Şi atunci când totul va fi pregătit, când toate bombele cu hidrogen stelare vor fi amplasate pe Mercur, veţi folosi asta pentru a constrânge Trisolaris să se predea şi să câştigaţi cea mai de preţ victorie a umanităţii.

Ceea ce v-am prezentat acum este rezultatul multor ani de muncă pe care eu, Spărgătorul dumneavoastră de Zid, am depus-o. Nu aştept opinia sau critica dumneavoastră, pentru că ştiu că toate acestea sunt adevărate.

În timp ce Spărgătorul de Zid vorbea, Rey Diaz ascultase liniştit. Havana din mâna sa era fumată pe jumătate şi acum o întoarse, de parcă voia să-i aprecieze lucirea capătului ei de jar.

Spărgătorul de Zid se aşeză pe canapea aproape de el. Ca un profesor care evaluează tema elevului său, continuă neobosit:

— Domnule Rey Diaz, am spus că sunteţi un strateg strălucit, sau, cel puţin că aţi demonstrat multe calităţi excelente în formularea şi implementarea acestui plan.

În primul rând aţi beneficiat de cunoştinţele propriei dumneavoastră pregătiri. Chiar şi acum, oamenii îşi mai amintesc cu limpezime umilinţele pe care dumneavoastră şi ţara dumneavoastră le-aţi suferit când centrala nucleară de la Orinoco a fost obligată să se închidă tocmai când începuserăţi să dezvoltaţi energie nucleară. Întreaga lume v-a văzut faţa mohorâtă şi v-aţi folosit de percepţiile celorlalţi în legătură cu paranoia dumneavoastră despre armele nucleare pentru a reduce sau chiar pentru a elimina orice bănuială posibilă.

Însă fiecare detaliu din executarea planului dumneavoastră demonstrează în acelaşi timp talentul dumneavoastră. Voi da doar un exemplu: în timpul testului de pe Mercur, aţi dorit ca roca să fie proiectată în sus pe

cer, dar aţi insistat să excavaţi un puţ extrem de adânc, într-o mişcare de sacrificiu strategic vizionar. Aţi înţeles precis până unde ar putea merge toleranţa statelor membre permanente ale CAP pentru costul acestei întreprinderi uriaşe şi acesta este un lucru admirabil.

Dar aţi făcut o singură eroare, însă una gravă. De ce a trebuit să fie făcut testul pe Mercur? Ar fi fost destul timp ca bombele să fie aduse acolo într-o fază ulterioară, dar probabil că aţi devenit nerăbdător şi aţi dorit să vedeţi acolo rezultatul exploziei bombei cu hidrogen stelare. Şi l-aţi văzut: tone de materie bombardată pentru a scăpa de viteză, care poate chiar v-a depăşit aşteptările. Aţi fost satisfăcut. Dar acest lucru mi-a oferit confirmarea finală a ipotezei mele.

Da, Domnule Rey Diaz, cu toată munca mea depusă anterior, fără acest eveniment final nu aş fi putut niciodată să vă aflu adevăratele dumneavoastră intenţii strategice. Ideea era prea nebunească. Era măreaţă însă şi chiar frumoasă. Dacă reacţiile în lanţ provocate de căderea planetei Mercur chiar ar fi avut loc, aceasta ar fi fost cea mai magnifică mişcare din întreaga simfonie a Sistemului Solar… deşi, din păcate, umanitatea nu s-ar fi putut bucura decât de prima mişcare a ei. Domnule Rey Diaz, sunteţi Cel cu Faţa la Zid care are potenţialul unui Dumnezeu. Mă simt onorat să vă fiu Spărgător de Zid.

Spărgătorul de Zid se ridică şi-i oferi lui Rey Diaz o reverenţă jucăuşă.

Rey Diaz nu se uită la el. Trase un fum din havană şi-l suflă, continuând s-o examineze:

— Perfect. Atunci o să pun întrebarea pe care a pus-o şi Tyler.

Spărgătorul de Zid o puse în locul lui:

— Şi dacă ce spun este adevărat, ce-i cu asta?

Rey Diaz se uită fix la capătul aprins al havanei şi încuviinţă.

— Răspunsul meu este acelaşi cu cel a Spărgătorului de Zid al lui Tyler: Stăpânului nu-i pasă câtuşi de puţin.

Rey Diaz îşi ridică ochii de la havană şi îl privi întrebător

pe Spărgătorul său de Zid.

— Arătaţi ca un tip grosolan, dar aveţi o minte ascuţită. Totuşi în adâncurile sufletului, sunteţi un bădăran. Aveţi natura unuia. Şi această grosolănie este dezvăluită de esenţa acestui plan strategic. Este un plan lacom. Umanitatea nu are capacitatea de a fabrica atât de multe bombe cu hidrogen stelare. Nici dacă ar fi epuizate toate resursele industriale ale Terrei, nu s-ar putea produce nici măcar o zecime din acea cantitate. Iar un milion de bombe cu hidrogen stelare sunt mult prea multe pentru a încetini viteza lui Mercur ca să cadă în Soare. Aţi formulat acest plan imposibil cu nesăbuinţa unui soldat, şi apoi l-aţi pus în aplicare cu încăpăţânare, cu şiretenia unui strateg înalt. Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz, toate astea sunt o adevărată tragedie.

În timp ce Rey Diaz se uita la Spărgătorul de Zid, expresia i se umplu treptat de o blândeţe înşelătoare şi pe faţa sa ridată adânc se iviră urme de spasme, din ce în ce mai definite, până când în cele din urmă erupseră într-un hohot de râs prea mult reţinut.

— Ha, ha, ha, ha, ha… râse el, arătându-l cu mâna pe Spărgătorul de Zid. Superman! Ha, ha, ha, ha. Acum îmi aduc aminte. Superman ăla… ăla vechi… Putea să zboare şi să inverseze rotaţia Terrei, dar când a călărit un cal, a căzut şi şi-a rupt gâtul… ha, ha, ha, ha…

— Era Christopher Reeve, actorul care-l interpreta pe Superman. El a căzut şi şi-a rupt gâtul, spuse Spărgătorul de Zid, corectându-l încet.

— Şi îţi imaginezi… chiar îţi imaginezi că soarta ta va fi mai bună? Ha, ha, ha, ha…

— De când am venit aici, puţin îmi pasă de destinul meu. Mi-am trăit viaţa din plin, spuse Spărgătorul de Zid, indiferent. Dar dumneavoastră, domnule Rey Diaz, ar trebui să vă gândiţi la propriul dumneavoastră destin.

— Tu o să mori întâi, spuse Rey Diaz, zâmbindu-i cu toată faţa şi-şi stinse havana direct între ochii Spărgătorului de Zid. Apoi, când Spărgătorul de Zid îşi acoperi faţa cu mâinile, Rey Diaz luă o curea militară de pe

canapea, o strânse în jurul gâtului Spărgătorului de Zid şi-l strangulă cu fiecare dram de putere de care era capabil. Deşi Spărgătorul de Zid era tânăr, nu reuşi să se apere de puterea agilă a lui Rey Diaz şi fu luat de gât şi aruncat la podea. Rey Diaz urlă: O să-ţi sucesc gâtul! Nenorocitule! Cine te-a trimis aici să faci pe nebunul? Cine dracu' te crezi? Nenorocitule! Îţi sucesc gâtul! Strânse şi mai tare cureaua şi-i lovi capul Spărgătorului de Zid de podea, de mai multe ori, în sunetul dinţilor spărgându-i-se de pardoseală. Când gărzile intrară să-i separe, Spărgătorul de Zid era vânăt la faţă, avea spume la gură şi ochii îi ieşeau din orbite ca la peştişorii aurii.

Rey Diaz, încă furios, se luptă cu gărzile, strigând în continuare:

— Suciţi-i gâtul! Prindeţi-l şi spânzuraţi-l! Chiar acum! Face parte din plan! Ce dracu', nu mă auziţi??? Face parte din plan!

Dar cele trei gărzi nu-i urmară ordinul. Unul dintre ei îl ţinu strâns pe Rey Diaz, în timp ce ceilalţi doi îl ridicară pe Spărgătorul de Zid, care-şi recăpătase suflul, într-o oarecare măsură şi începu să-l ducă spre uşă.

— Aşteaptă numai, nenorocitule! Nu vei muri uşor, spuse el, renunţând să mai încerce să scape din strânsoarea gărzii şi să-i mai dea una Spărgătorului de Zid. Scoase un oftat prelung.

Spărgătorul de Zid îl privi peste umărul gărzii, cu un zâmbet pe chipul lui învineţit şi umflat. Deschise gura, din care acum lipseau mai mulţi dinţi, şi spuse:

— Mi-am trăit viaţa din plin.

Audierea Celor cu Faţa la Zid de la CAP

Încă de la începutul şedinţei, Statele Unite, Marea Britanie, Franţa şi Germania veniră cu o nouă propunere, care cerea suspendarea imediată a poziţiei de Cel cu Faţa la Zid pentru Rey Diaz şi judecarea lui în faţa Curţii Internaţionale de Justiţie pentru crime împotriva umanităţii.

Reprezentantul SUA declară:

— După o investigaţie substanţială, considerăm că intenţia strategică a lui Rey Diaz aşa cum a fost dezvăluită de Spărgătorul de Zid este credibilă. Noi ne confruntăm acum cu o persoană a cărei crimă face să pălească toate crimele comise vreodată în istoria umanităţii. Nu am reuşit nici măcar să găsim o lege aplicabilă acestei crime, aşa că recomandăm ca această crimă, de Extincţie a Vieţii pe Terra, să fie adăugată legilor internaţionale şi că Rey Diaz să fie judecat pentru ea.

Rey Diaz apăru destul de calm la audiere. Îi răspunse dispreţuitor reprezentantului american:

— Aţi încercat să scăpaţi de mine, nu-i aşa? Încă de la începerea Proiectului Celor cu Faţa la Zid, aţi aplicat mereu un dublu standard Celor cu Faţa la Zid. Şi eu sunt cel care v-a plăcut cel mai puţin.

Reprezentantul Marii Britanii replică:

— Argumentul Celui cu Faţa la Zid Rey Diaz este lipsit de orice fundament. De fapt, ţările pe care le acuză sunt cele care au investit cei mai mulţi bani în planul lui, mult mai mulţi decât pentru restul Celor cu Faţa la Zid.

— Sigur, spuse Rey Diaz, încuviinţând, dar adevăratul motiv pentru care aţi investit atât de mult în planul meu este că aţi dorit să puneţi mâna pe bombele cu hidrogen stelare.

— Este ridicol! Ce să facem cu ele? replică reprezentantul SUA: Sunt arme incredibil de ineficiente într-o bătălie spaţială şi aici pe Terra, nu mai au nicio importanţă nici măcar bombele acelea cu hidrogen vechi de douăzeci de megatone, darmite un monstru de trei sute de megatone.

Rey Diaz răspunse calm:

— Dar bombele vor fi armele cele mai eficiente în bătăliile de pe alte planete, mai ales în războaiele dintre fiinţele umane. Pe suprafaţa pustiită a altor planete, nu va mai fi cazul să te îngrijorezi de pierderile de vieţi ale civililor sau de vătămarea mediului, aşa că veţi putea distruge în stil mare, sau chiar aţi putea devasta suprafeţe

planetare întregi. Iată la ce pot folosi bombele cu hidrogen stelare. Sunt sigur că aţi anticipat faptul că, pe măsură ce umanitatea se va extinde în Sistemul Solar, conflictele de pe Terra se vor extinde şi ele în exterior. Şi asta se va întâmpla indiferent dacă-i avem sau nu pe trisolarieni drept duşman comun, iar voi vă pregătiţi deja. În clipa asta, a dezvolta superarme pentru a le folosi contra fiinţelor omeneşti este inacceptabil din punct de vedere politic, aşa că aţi profitat de mine ca să le produceţi.

Reprezentantul SUA spuse:

— Aceasta este logica absurdă a unui terorist şi a unui dictator. Rey Diaz este genul de om care, după ce i s-a dat statutul de Cel cu Faţa la Zid, a transformat Proiectul Celor cu Faţa la Zid într-un pericol tot atât de mare ca invazia trisolariană. Trebuie să acţionăm hotărât pentru a corecta această greşeală.

— Sunt oameni de cuvânt, spuse Rey Diaz, întorcându-se spre Garanin, preşedintele prin rotaţie. CIA are oameni care aşteaptă afară să mă aresteze imediat ce voi ieşi de la această audiere.

Preşedintele prin rotaţie îi aruncă o privire reprezentantului SUA care se juca intens cu pixul. Garanin îşi servise primul mandat la începutul Proiectului Celor cu Faţa la Zid şi nici măcar el nu mai ştia numărul de mici mandate pe care le avusese în timpul acestor două decenii. Dar acesta era ultimul. Albise şi se pregătea să se pensioneze.

— Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz, dacă este într-adevăr aşa cum spuneţi, este un lucru inacceptabil. Atâta timp cât principiile Proiectului Celor cu Faţa la Zid sunt valabile, Cei cu Faţa la Zid au imunitate juridică şi niciuna dintre vorbele sau acţiunile lor nu poate fi folosită ca dovadă pentru acuzarea lor în legătură cu un delict, spuse el.

— În plus, vă rog să vă aduceţi aminte că suntem pe teritoriu internaţional, spuse reprezentantul japonez.

— Atunci acest lucru înseamnă, spuse reprezentantul SUA, ridicând un creion, că nici măcar atunci când Rey Diaz va fi pe punctul de a detona cele un milion de

superbombe pe care le-a îngropat pe planeta Mercur, societatea nu va fi în stare să-l acuze de vreo crimă?

— Conform prevederilor relevante din Actul Celor cu Faţa la Zid, plasarea de restricţii şi devieri de la planurile strategice ale Celor cu Faţa la Zid care dovedesc tendinţe periculoase reprezintă o chestiune cu totul separată, fără legătură cu imunitatea juridică a Celui cu Faţa la Zid, spuse Garanin.

— Crimele lui Rey Diaz au depăşit graniţa imunităţii juridice. Trebuie pedepsit. Aceasta este precondiţia necesară pentru existenţa în continuare a Proiectului Celor cu Faţa la Zid, spuse reprezentantul Marii Britanii.

— Îmi este permis să le reamintesc preşedintelui şi stimaţilor reprezentanţi, spuse Rey Diaz, ridicându-se de pe scaun, că participăm la o audiere a Celui cu Faţa la Zid a CAP şi că nu este vorba de procesul meu?

— Veţi apărea la tribunal în curând, spuse reprezentantul SUA, cu un zâmbet îngheţat.

— Sunt de acord cu Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz. Ar trebui să ne întoarcem la discutarea planului său strategic, spuse Garanin, prinzând din zbor ocazia de a devia temporar de la discuţia spinoasă.

Reprezentantul japonez luă cuvântul:

— Aşa cum se prezintă lucrurile în acest moment, reprezentanţii au ajuns la un consens asupra următorului punct: Planul strategic al lui Rey Diaz prezintă tendinţe periculoase spre evidente violări ale drepturilor omului şi, conform principiilor relevante din Actul Celor cu Faţa la Zid, ar trebui oprit.

— Înseamnă că Propunerea P269, de la audierea anterioară a Celor cu Faţa la Zid, privind oprirea planului strategic al lui Rey Diaz, poate fi supusă acum la vot, spuse Garanin.

— Domnule preşedinte, doar un moment, vă rog, ridică mâna Rey Diaz. Înainte de vot, sper că pot avea dreptul să vă ofer o explicaţie finală a câtorva detalii ale planului meu.

— Dacă e vorba numai despre detalii, chiar este

necesar? întrebă cineva.

— Lăsaţi-le pentru tribunal, spuse sarcastic reprezentantul Marii Britanii.

— Nu, aceste detalii sunt importante, insistă Rey Diaz. Să ne imaginăm chiar acum că ceea ce a dezvăluit Spărgătorul de Zid despre intenţiile mele strategice este adevărat. Un reprezentant a vorbit despre momentul când un milion de bombe cu hidrogen desfăşurate pe Mercur ar fi gata să fie detonate, clipă în care eu i-aş înfrunta pe sophonii omniprezenţi şi le-aş declara trisolarienilor intenţia umanităţii de a muri odată cu ei. Ce se va întâmpla atunci?

— Reacţia trisolarienilor nu poate fi prognosticată, dar sunt convins că aici, pe Terra, miliarde de oameni vor dori să vă sucească gâtul, la fel cum i-aţi făcut dumneavoastră acelui Spărgător de Zid, spuse reprezentantul francez.

— Exact. Aşa că am luat anumite măsuri ca să previn o asemenea situaţie. Uitaţi-vă aici, Rey Diaz îşi ridică mâna stângă şi-şi arătă întregii adunări ceasul de mână. Era complet negru, iar cadranul era de două ori mai mare şi mai gros ca un ceas obişnuit bărbătesc, deşi nu părea atât de mare pe încheietura groasă a mâinii lui: E un transmiţător care trimite printr-un releu din spaţiu un semnal direct spre Mercur.

— Îl veţi folosi pentru a transmite semnalul detonării? întrebă cineva.

— Din contră. Trimite semnalul de ne-detonare.

Cuvintele sale captară atenţia întregii adunări. Continuă:

— Sistemul acesta are ca nume de cod „leagănul”, ceea ce vrea să spună că, atunci când leagănul se va opri din legănat, pruncul se va trezi. Trimite un semnal continuu, pe care Mercur îl primeşte în permanenţă. Dacă semnalul este întrerupt, atunci sistemul detonează imediat bomba cu hidrogen.

— Se numeşte comutatorul mortului, spuse reprezentantul SUA, stoic. În timpul Războiului Rece s-au făcut cercetări pentru folosirea antidetonatoarelor şi a

comutatoarelor „mortului” pe armele nucleare strategice, dar acestea nu au fost niciodată implementate. Doar un nebun ar putea face aşa ceva.

Rey Diaz îşi coborî mâna stângă şi acoperi leagănul cu mâneca:

— Am preluat această minunată idee nu de la vreun expert în strategia nucleară, ci dintr-un film american. În acest film, un tip are unul din aceste gadgeturi care trimite un semnal continuu, dar dacă inima i se opreşte, semnalul se termină. Un alt tip are o bombă fixată pe el, imposibil de scos, iar dacă bomba nu primeşte semnalul, va exploda. Aşa că, deşi nenorocitul ăsta nu-l place pe primul tip, trebuie să facă tot posibilul pentru a-l proteja… Îmi plac filmele americane de succes. Chiar şi azi pot recunoaşte vechea versiune a lui Superman.

— Vreţi să spuneţi că acest dispozitiv este legat la ritmul dumneavoastră cardiac? întrebă reprezentantul japonez. Se duse spre Rey Diaz, care stătea în picioare lângă el şi încercă să-i atingă dispozitivul de sub mânecă, dar Rey Diaz îşi mişcă braţul şi se mută puţin mai departe.

— Sigur. Dar leagănul este mult mai avansat şi rafinat decât atâta. Nu monitorizează numai bătăile inimii, ci şi mulţi alţi indicatori fiziologici, cum ar fi tensiunea, temperatura corpului şi aşa mai departe şi face o analiză cuprinzătoare a acestor parametri. Dacă nu sunt normali, atunci va opri imediat semnalul antidetonare din comutatorul mortului. Şi poate recunoaşte multe dintre comenzile mele vocale simple.

Un bărbat ce părea nervos intră chiar atunci în auditoriu şi îi şopti ceva lui Garanin la ureche. Înainte ca omul să termine ce avea de şuşotit, Garanin se uită la Rey Diaz cu o expresie ciudată în ochi, care nu le scăpă reprezentanţilor cu ochi ageri.

— Există o modalitate de dezarmare a leagănului dumneavoastră. În timpul Războiului Rece au fost studiate şi contramăsuri pentru antidetonatoare, spuse reprezentantul SUA.

— Nu e leagănul meu. Este leagănul pentru bombele

acelea cu hidrogen. Dacă leagănul se opreşte din legănat, se trezesc, spuse Rey Diaz.

— M-am gândit la aceeaşi tehnică, spuse reprezentantul german. Pentru ca semnalul să se transmită de la ceasul dumneavoastră la Mercur, trebuie să treacă printr-o legătură complicată de comunicaţii. Dacă distrugem sau ecranăm orice nod, apoi folosim o sursă de semnal falsă pentru a continua să transmitem semnalul antidetonare mai departe pe lanţul de reacţii, am face sistemul leagănului dumneavoastră absolut inofensiv.

— Asta este într-adevăr o problemă, spuse Rey Diaz, făcând semn spre reprezentantul Germaniei. Fără sophoni, problema s-ar rezolva cu uşurinţă. Toate nodurile sunt încărcate cu algoritmi de codificare identici care generează fiecare semnal trimis. Pentru lumea din exterior valorile semnalelor vor părea de fiecare dată aleatorii şi diferite, dar emiţătorul leagănului şi recipientul produc o secvenţă de valori care sunt identice. Numai când recipientul primeşte un semnal corespunzător propriei secvenţe acel semnal va fi considerat valid. Fără acest algoritm de codificare, semnalul trimis în afară de sursa dumneavoastră falsă nu se va potrivi cu secvenţa recipientului. Doar că ai naibii sophoni pot detecta algoritmul.

— Aţi găsit poate o altă soluţie? întrebă cineva.

— O abordare grosolană. În cazul meu, abordările nu pot fi decât grosolane şi din topor, spuse Rey Diaz, cu un râs autobatjocoritor. Am mărit acurateţea cu care fiecare nod îşi monitorizează propria stare. Ca să fiu mai specific, fiecare nod de comunicaţie este compus din mai multe unităţi care, deşi separate de o distanţă mare, sunt conectate într-un întreg printr-o comunicare continuă. Dacă o singură unitate cade, întregul nod va emite o comandă care va anula antidetonatorul, după care, chiar dacă sursa de semnal falsă reia transmiterea semnalului spre nodul următor, aceasta nu va fi recunoscută. Monitorizarea fiecărei unităţi poate realiza un nivel de acurateţe de o microsecundă, ceea ce înseamnă că –

pentru a folosi abordarea reprezentantului german – fiecare unitate a nodului ar trebui să fie distrusă în mod simultan şi semnalul ar trebui reluat de la sursa de semnal falsă în cadrul unei microsecunde. Fiecare nod este compus din cel puţin trei unităţi, dar poate avea zeci de asemenea unităţi. Aceste unităţi sunt separate printr-o distanţă de aproximativ trei sute de kilometri. Fiecare este construită ca o structură foarte rezistentă şi îşi va emite avertizarea la orice atingere externă. A face ca aceste unităţi să cadă în cadrul spaţiului unei microsecunde ar putea fi posibil pentru trisolarieni, dar, în acest moment, nu şi pentru oameni.

Ultima lui frază îi puse pe toţi în alertă.

— Tocmai mi s-a raportat că lucrul acela de pe încheietura lui Rey Diaz transmite un semnal electromagnetic, spuse Garanin. Atmosfera adunării deveni tensionată la auzul acestei veşti: Aş vrea să vă întreb, Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz: Semnalul de la ceasul dumneavoastră este transmis spre Mercur?

Rey Diaz chicoti de câteva ori, apoi spuse:

— De ce aş transmite un semnal spre planeta Mercur? Acolo nu este decât o imensă groapă. Pe urmă, releul comunicaţie spaţială a leagănului nici nu a fost încă pus la punct. Nu, nu, nu. Nu trebuie să vă îngrijoraţi. Semnalul nu se duce spre Mercur. Se duce undeva aici, prin New York City, foarte aproape de noi.

Atmosfera îngheţă şi toţi din adunare, cu excepţia lui Rey Diaz, se ridicară şocaţi ca nişte pui de lemn.

— Dacă semnalul care susţine leagănul se va opri, ce anume va detona? întrebă tăios reprezentantul Marii Britanii care nu mai încerca să-şi ascundă agitaţia.

— O, va detona ceva, cu siguranţă, îi spuse Rey Diaz râzând cu toată gura. Am fost Cel cu Faţa la Zid mai mult de douăzeci de ani şi am putut să păstrez mereu anumite lucruri pentru mine însumi.

— Ei bine, atunci, Domnule Rey Diaz, aţi putea să răspundeţi la o întrebare şi mai directă? spuse reprezentantul Franţei. Părea absolut calm, dar avea un

tremur în glas: Pentru pierderea a câte vieţi veţi – sau vom – răspunde?

Rey Diaz făcu ochii mari la francez, întrebarea i s-ar fi părut bizară:

— Cum? Numărul de oameni are vreo importanţă? Am crezut că toţi cei prezenţi aici sunteţi nişte domni respectabili, care preţuiesc mai presus de orice drepturile omului. Care e diferenţa dintre o viaţă şi 8,2 milioane de vieţi? Dacă ar fi vorba doar despre o viaţă, atunci nu ar fi cazul s-o respectaţi?

Reprezentantul SUA se ridică şi spuse:

— Acum mai bine de douăzeci de ani, când a început Proiectul Celor cu Faţa la Zid, v-am arătat clar ce este el. Îl arătă pe Rey Diaz, scuipând în timp ce vorbea, se chinui să se abţină, dar sfârşi prin a-şi pierde controlul: Este un terorist. Un terorist nenorocit şi satanic! Dracul gol! Aţi deschis sticla şi i-aţi dat drumul şi trebuie să vă asumaţi această responsabilitate! ONU trebuie să fie considerat responsabil! urlă el isteric, aruncându-şi hârtiile în jur.

— Calmaţi-vă, domnule reprezentant! vorbi Rey Diaz cu un zâmbet subţire. Leagănul este foarte sensibil la indicii mei fiziologici. Dacă aş face şi eu o criză de isterie ca dumneavoastră, dacă mi-ar oscila aşa dispoziţia, s-ar opri instantaneu transmiterea semnalului antidetonare. Aşa că nici dumneavoastră, nici toţi cei prezenţi aici nu ar trebui să mă supăraţi prea mult. Ar fi mai bine pentru noi toţi dacă aţi încerca să mă menţineţi fericit.

— Care sunt condiţiile dumneavoastră? întrebă Garanin moale.

O umbră de tristeţe se insinuă în zâmbetul de pe chipul lui Rey Diaz în timp ce se întoarse spre Garanin şi-şi scutură capul:

— Domnule preşedinte, ce alte condiţii aş putea declara? Să plec de aici şi să mă pot întoarce în ţara mea. La Aeroportul Kennedy mă aşteaptă un avion charter.

Adunarea rămase tăcută. În mod inconştient, îşi întorseseră cu toţii privirile de la Rey Diaz la reprezentantul SUA care, incapabil să mai suporte toţi

ochii îndreptaţi asupra lui, se aruncă înapoi în scaun şi şuieră:

— Ieşi dracului de aici!

Rey Diaz încuviinţă lent, apoi se ridică în picioare şi ieşi.

— Domnule Rey Diaz, vă voi conduce eu acasă, spuse Garanin, părăsind tribuna.

Rey Diaz se opri să-l aştepte pe Garanin care venea spre el mai puţin agil ca înainte.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Mă gândeam eu că poate vreţi şi dumneavoastră să scăpaţi de aici.

Cei doi se aflau la uşă când Rey Diaz îl înşfăcă pe Garanin şi se întoarse împreună cu el în direcţia auditoriului:

— Domnilor, n-o să-mi lipsească acest loc. Am pierdut aici aceste două decenii şi nimeni de aici nu mă înţelege. Vreau să mă întorc în patria mea, înapoi la poporul meu. Da, patria şi poporul meu. Mi-e dor de ei.

Spre uimirea tuturor, ochii acestui bărbat masiv se umplură de lacrimi. În cele din urmă spuse:

— Vreau să mă întorc în patria mea. Şi asta nu face parte din plan.

Când ieşi pe uşa clădirii Adunării Generale ONU, Rey Diaz îşi deschise braţele larg spre soare şi strigă cu încântare:

— Ah, Soarele meu!

Heliofobia lui veche de două decenii dispăruse cu desăvârşire.

Zborul lui Rey Diaz începu şi traversă Coasta de Est pentru a parcurge distanţa pe deasupra Oceanului Atlantic.

În cabină Garanin îi spuse:

— Cât timp sunt eu aici, acest avion este în siguranţă. Vă rog să-mi spuneţi amplasamentul dispozitivului pe care l-aţi conectat la comutatorul mortului.

— Nu-i niciun dispozitiv. Nu e nimic. A fost doar un truc ca să scap. Rey Diaz îşi scoase ceasul şi i-l dădu lui Garanin: E doar un simplu transmiţător făcut dintr-un telefon Motorola transformat. Şi nici nu e conectat la

bătăile inimii mele. A fost închis. Puteţi să-l păstraţi ca suvenir.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru mai mult timp. Apoi Garanin oftă şi spuse:

— Cum s-a ajuns aici? Privilegiul Celor cu Faţa la Zid, acela al gândirii strategice sigilate, era menit să fie folosit împotriva sophonilor şi a trisolarienilor. Dar dumneavoastră şi Tyler l-aţi folosit împotriva umanităţii.

— Nu e nimic ciudat în asta, spuse Rey Diaz. Stătea aşezat la fereastră, bucurându-se de lumina soarelui care pătrundea înăuntru. Acum, cel mai mare obstacol în calea supravieţuirii umanităţii vine de la ea însăşi.

Peste şase ore, avionul ateriză la Aeroportul Internaţional din Caracas de pe Coasta Caraibiană. Garanin nu coborî din avion. Urma să ia avionul înapoi spre ONU.

La despărţire, Rey Diaz îi spuse:

— Nu renunţaţi la Proiectul Celor cu Faţa la Zid. E cu adevărat o speranţă în tot războiul acesta. Mai sunt doi dintre Cei cu Faţa la Zid. Vă rog să le uraţi toate cele bune din partea mea.

— Nici eu nu-i voi mai vedea vreodată, spuse Garanin, emoţionat. Când Rey Diaz plecă, lăsându-l singur în cabină, ochii lui erau înlăcrimaţi.

Cerul de deasupra oraşului Caracas era tot atât de limpede ca la New York. Rey Diaz coborî pe scara avionului şi adulmecă atmosfera tropicală familiară, apoi se înclină şi sărută pământul natal. Apoi, păzit de un detaşament considerabil al poliţiei militare, se urcă într-o maşină din coloana oficială care se îndreptă spre oraş. După o jumătate de oră pe un drum de munte şerpuitor, intrară în capitală şi o luară spre centrul oraşului, la Plaza Bolivar. În faţa statuii lui Simon Bolivar, Rey Diaz coborî din maşină şi se opri la baza statuii. Deasupra lui, călare, se afla eroul în armura măreaţă care-i înfrânsese pe spanioli şi încercase să înfiinţeze Republica Gran Colombia din America de Sud. În faţa lui, o mulţime frenetică fierbea la soare, înaintând spre el şi întâmpinând rezistenţa

poliţiei militare. Se traseră focuri în aer, dar valul de oameni străpunse, în cele din urmă, lanţul de poliţişti şi începu să se scurgă spre Bolivarul cel viu de la picioarele statuii.

Rey Diaz îşi ridică ambele braţe şi, cu lacrimi în ochi, strigă spre mulţime cu un glas înecat de emoţie:

— Ah, poporul meu!

Prima piatră aruncată de poporul lui îl nimeri în mâna stângă deschisă, a doua în piept şi a treia îi zdrobi fruntea şi aproape îl doborî. După aceea, pietrele oamenilor veniră ca picăturile de ploaie şi practic îi înmormântară, până la urmă, trupul lipsit de viaţă. Ultima piatră care îl lovi pe Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz fu aruncată de o femeie bătrână, care se chinui s-o aducă până la cadavrul lui, şi care apoi spuse în spaniolă:

— Răufăcătorule! Tu i-ai fi omorât pe toţi. Nepotul meu ar fi fost acolo. Tu mi-ai fi omorât nepotul!

Apoi, folosind toată puterea de care erau în stare mâinile ei tremurânde, trânti piatra de craniul spart al lui Rey Diaz, acolo unde se mai vedea sub o grămadă de pietre.

Timpul este singurul lucru care nu poate fi oprit. Ca o lamă ascuţită, el taie şi prin tare, şi prin moale, avansând constant. Nimic nu e capabil să-l facă să se oprească nici măcar o singură clipă, dar el le schimbă pe toate.

În anul testului de pe Mercur, Chang Weisi se pensionă. În ultima sa apariţie de presă, recunoscu că el personal nu credea în victorie, dar asta nu afectase înalta preţuire a istoriei faţă de primul comandant al forţelor spaţiale. Starea de anxietate în care lucrase atâţia ani îi deteriorase sănătatea, şi muri la vârsta de şaizeci şi opt de ani. Generalul fusese lucid pe patul de moarte şi menţionase de multe ori numele lui Zhang Beihai.

După ce-şi terminase cel de-al doilea mandat, secretarul general Say lansase Proiectul Memorial Uman, al cărui scop era colectarea cuprinzătoare de date şi artefacte comemorative ale civilizaţiei umane, care aveau să fie

trimise în spaţiu, până la urmă, într-o astronavă fără pilot uman. Componenta cea mai importantă a proiectului a fost denumită Jurnalul Uman, un site web care fusese proiectat pentru a le permite cât mai multor oameni să-şi înregistreze vieţile sub formă de text şi imagini din viaţa lor de zi cu zi, ca ele să devină parte din datele civilizaţiei. Site-ul web Jurnalul Uman crescu până la două miliarde de utilizatori, ajungând să aibă cel mai mare volum de informaţii de pe Internet. Mai târziu, CAP, considerând că Proiectul Memorial Uman contribuia la defetism, adoptă o rezoluţie care întrerupse dezvoltarea sa pe mai departe şi chiar îl asimilă cu Escapismul. Dar Say continuă să-şi concentreze eforturile individuale asupra acestui proiect până când muri, la vârsta de optzeci şi patru de ani.

După pensionare, Garanin şi Kent au făcut amândoi aceeaşi alegere: să se izoleze în acea Grădină a Edenului din Europa de Nord unde Luo Ji trăise vreme de cinci ani. Nu mai fură văzuţi de restul lumii şi nimeni nu mai află exact când muriseră. Dar un lucru era cert: trăiseră o viaţă lungă. Unii spuneau că cei doi ajunseseră centenari înainte de a muri din cauze naturale.

Wu Yue, exact aşa cum prezisese Keiko Yamasuki, îşi petrecu restul vieţii în depresie şi confuzie. Muncise mai mult de un deceniu la Proiectul Memorialului Uman, dar nu reuşise să-şi găsească vreo alinare în asta şi muri în singurătate la vârsta de şaptezeci şi şapte de ani. La fel ca Chang Weisi, Wu Yue rosti numele lui Zhang Beihai în ultimele sale clipe. Îşi puseseră toate speranţele lor comune de viitor în războinicul hotărât care acum hiberna, trecând prin timp.

Doctorul Albert Ringier şi generalul Fitzroy trăiră până pe la optzeci de ani şi apucară să vadă realizarea Telescopului Spaţial Hubble III de o sută de metri, pe care îl folosiră pentru a privi planeta Trisolaris. Dar nu mai văzură niciodată Flota Trisolariană sau sondele care zburau înaintea ei. Nu trăiră îndeajuns încât să le vadă traversând al treilea petic de zăpadă.

Şi vieţile oamenilor obişnuiţi continuară şi se sfârşiră.

Dintre cei trei vecini vârstnici din Beijing, Miao Fuquan fu primul care-i părăsi pe ceilalţi, la vârsta de şaptezeci şi cinci de ani. Într-adevăr, i-a cerut fiului său să-l înmormânteze la două sute de metri adâncime sub pământ într-o mină părăsită şi fiul lui i-a îndeplinit ultima dorinţă, aceea de a arunca în aer zidul minei şi de a pune o piatră de mormânt ca să i se păstreze amintirea. Conform dorinţei tatălui său, ultima generaţie dinainte de Bătălia de Apoi ar fi trebuit să ia de acolo piatra de mormânt şi dacă umanitatea câştiga, atunci puteau s-o pună la loc. Dar, de fapt, la mai puţin de cincizeci de ani după moartea lui, puţul de mină a devenit un deşert. Piatra de mormânt a dispărut, zona de deasupra a devenit un deşert. Piatra de mormânt a dispărut, amplasamentul minei a fost uitat şi descendenţii familiei Miao nu s-au mai obosit s-o mai caute.

Zhang Yuanchao a murit de boală ca orice persoană în vârstă de optzeci de ani şi, ca orice persoană obişnuită, a fost dus la crematoriu. Cenuşa lui a fost a aşezată într-o urnă pe un raft lung dintr-un cimitir public.

Yang Jinwen a trăit până la nouăzeci şi doi de ani şi vasul de aliaj conţinând rămăşiţele lui pământeşti a plecat prin Sistemul Solar şi în spaţiul cosmic infinit la a treia viteză cosmică. Asta i-a consumat toate economiile.

Ding Yi, în schimb, trăia în continuare. După inovaţia din tehnologia de fuziune controlată, şi-a concentrat atenţia asupra fizicii teoretice, căutând modalităţi de a scăpa de intervenţia sophonilor în experimentele fizicii cu particule dotate cu energie înaltă. Nu a avut succes. Odată ajuns la vârsta de şaptezeci de ani, a abandonat şi el, ca şi alţi fizicieni, speranţa oricărei posibilităţi de inovare. A intrat în hibernare şi şi-a planificat să se trezească în ziua Bătăliei de Apoi. Singura lui dorinţă era să poată vedea cu propriii ochi tehnologia superioară trisolariană.

În secolul ce a urmat începutului Crizei Trisolariene, toţi cei care apucaseră să trăiască în Epoca de Aur muriră. Era o epocă despre care se amintea întruna şi cei în vârstă care trăiseră în acele timpuri măreţe le tot pomeneau, ca

nişte rumegătoare care-şi degustă hrana. Încheiau mereu cu fraza: „Ah, dacă am fi ştiut să ne bucurăm de viaţă atunci!” Tinerii le ascultau poveştile cu un amestec de invidie şi de scepticism. Pacea aceea, prosperitatea şi fericirea, utopia aceea ideală, fără griji… Oare toate astea chiar existaseră?

Pe măsură ce bătrânii mureau, pierdutul Ţărm de Aur dispărea în fumul istoriei. Nava civilizaţiei umane plutea singură pe oceanul vast, înconjurată din toate părţile de valuri sinistre, nesfârşite şi nimeni nu ştia nici măcar dacă mai exista un alt ţărm.

Partea a treia

PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

ANUL 205, ERA DE CRIZA

Distanţa de la Flota Trisolariană până la Sistemul Solar: 2,10 ani-lumină

Întuneric. Înainte de întuneric nu a fost decât nimicnicia şi nimicnicia nu avea culoare. Nimicul nu exista în nimicnicie. Întunericul, măcar, ar fi însemnat că exista spaţiu. Curând, în întunecimea spaţiului apărură anomalii ce pătrundeau în toate ca o briză blândă. Era senzaţia timpului care trece, fiindcă nimicnicia era lipsită de timp, dar acum timpul prindea contur într-un dezgheţ glacial. Abia mai târziu se făcu şi lumină, la început ca o bulă strălucitoare şi apoi, după o aşteptare îndelungată, apăru treptat şi forma lumii. Conştiinţa proaspăt renăscută se luptă să înţeleagă, mai întâi reuşind să creeze câteva tuburi subţiri şi transparente, apoi o faţă umană în spatele lor, care dispăru iute, dezvăluind lumina alb-cremoasă a tavanului.

Luo Ji se trezi din hibernare.

Faţa apăru din nou. Era a unui om cu o expresie blândă, care-l privea pe Luo Ji şi care-i spuse:

— Bine aţi venit în era noastră!

În timp ce vorbea, un câmp de trandafiri roşii viu coloraţi licări pe halatul său alb de laborator, apoi păli treptat şi dispăru. În timp ce continua să vorbească, halatul afişă un şir de imagini minunate care i se potriveau expresiei şi emoţiilor sale: mări, asfinţituri şi păduri sub burniţă. Îi spuse lui Luo Ji că boala lui fusese tratată în timpul hibernării şi că deşteptarea se petrecuse bine. Recuperarea urma să dureze doar aproximativ trei zile şi apoi avea să-şi recâştige funcţiile corporale normale…

Mintea lui Luo Ji, încă inertă şi doar parţial trezită, prinse doar o frântură din informaţiile pe care i le oferise doctorul: se aflau în anul 205 al Erei Crizei şi fusese în hibernare vreme de 185 de ani.

Iniţial simţi că accentul doctorului era ciudat, dar îşi

dădu seama repede că deşi sunetele din limba mandarină standard nu se schimbase prea mult, era acum plină de cuvinte englezeşti. În timp ce vorbea doctorul, textul celor spuse de el era afişat pe tavan, aparent printr-un sistem de recunoaştere vocală. Probabil pentru a-i ajuta pe cei proaspăt treziţi să înţeleagă mai bine, cuvintele englezeşti erau înlocuite de caractere chinezeşti.

În cele din urmă doctorul spuse că Luo Ji putea fi transferat din camera de redeşteptare în salonul secţiei generale. Halatul înfăţişă o scenă vesperală în care asfinţitul soarelui se transforma rapid într-un cer înstelat pentru rămas-bun. În timp ce se petreceau toate acestea, Luo Ji simţi că începe să i se mişte patul. Abia ieşit pe uşă, îl auzi pe doctor spunând: „Următorul!” Răsucindu-şi capul ca să privească, văzu cum în camera de redeşteptare intra alt pat, purtând pe cineva care, în mod evident, fusese scos din camera de hibernare. Patul fu conectat rapid la un set de monitoare şi doctorul, cu un halat care era acum de un alb pur, bătu în perete cu un deget şi o treime din acesta începu să afişeze curbe complexe şi date pe care doctorul începu să le manipuleze intens.

Luo Ji îşi dădu seama că propria lui revenire la viaţă nu era deloc un eveniment major, ci doar o parte din munca zilnică de aici. Doctorul era prietenos, dar, în ochii lui, Luo Ji nu era nimic mai mult decât un om obişnuit care ieşise din hibernare.

La fel ca în camera de redeşteptare, nici pe culoar nu erau lămpi. Pereţii emiteau ei înşişi lumină şi, deşi era blândă, Luo fu nevoit să-şi închidă pe jumătate ochii. Dar chiar în acest timp pereţii din secţiunea de coridor unde se afla îşi slăbiră din intensitatea luminii şi segmentul mai puţin iluminat îl urmări în ritmul deplasării patului. Odată ce ochii i se obişnuiră cu lumina, îi deschise din nou şi atunci lumina de pe culoar crescu în intensitate, rămânând în zona lui de confort. Evident că sistemul de reglare a strălucirii luminii de pe culoar era capabil să monitorizeze modificările din pupile.

Judecând asta, era clar că ajunsese într-o epocă a

personalizării.

Aceasta îi depăşea cu mult aşteptările.

În timp ce pereţii treceau încet pe lângă el, văzu o mulţime de monitoare de diferite mărimi plasate aleatoriu pe ei. Unele dintre ele arătau imagini mişcătoare pe care nu le putu urmări clar şi care probabil fuseseră lăsate acolo de utilizatori care uitaseră să le închidă.

Uneori, patul său automat se întâlnea cu oameni care mergeau de-a lungul culoarului. Observă că atât tălpile picioarelor lor cât şi roţile patului său erau luminoase şi produceau valuri luminoase şi apoase de presiune când atingeau podeaua, cum se întâmpla pe vremea lui când apăsai un ecran LED cu degetul. Coridorul lung îi dădea o senzaţie intensă de curăţenie, era tot atât de curat ca o animaţie tridimensională pe computer, deşi ştia că toate acestea erau cât se poate de reale. Îl traversa cu o senzaţie de linişte şi confort pe care nu o cunoscuse până acum.

Dar ceea ce-l impresionă cel mai mult la oamenii pe care-i vedea era că fiecare dintre ei – doctori, asistente şi personalul ne-medical – păreau curaţi şi eleganţi şi zâmbeau cald spre el sau îi făceau cu mâna când se apropiau. Hainele lor înfăţişau imagini minunate, fiecare persoană avea un stil aparte, unele erau abstracte, altele concrete. Fu cucerit de expresiile lor, fiindcă ştia că ochii oamenilor obişnuiţi reprezentau cea mai bună reflexie a nivelului de civilizaţie dintr-un anume timp sau loc. Văzuse odată un set de fotografii făcute de fotografi europeni la sfârşitul Dinastiei Qing, şi cel mai tare îl impresionaseră expresiile mohorâte ale oamenilor din fotografii. Atât oficialii cât şi oamenii din popor aveau ochi care transmiteau doar amorţire şi stupiditate, cărora le lipsea cea mai slabă fărâmă de vitalitate. Când oamenii acestei noi ere priveau ochii lui Luo Ji, probabil că aveau despre el aceeaşi impresie. Privirile care se încrucişau cu a lui erau pline de o înţelepciune viguroasă şi de o sinceritate, o înţelegere şi o iubire pe care nu o întâlnise decât arareori în propria lui epocă. Dar ceea ce-l impresionă cel mai mult era încrederea din expresiile lor. Încrederea solară care

umplea fiecare pereche de ochi devenise, fără îndoială, fundalul spiritual pentru oamenii din această nouă eră.

Nu părea să fie o eră a disperării şi aceasta era o nouă surpriză.

Patul lui Luo Ji intră fără zgomot în secţia generală care mai conţinea doi hibernatori proaspăt deşteptaţi. Unul dintre ei era pe un pat. Celălalt, de lângă uşă, îşi împacheta lucrurile cu ajutorul unei asistente şi părea gata să plece. Din privirea ochilor lui, Luo Ji îşi dădu seama că veneau amândoi din aceeaşi epocă cu el. Ochii lor erau ca nişte ferestre în timp, şi prin ei putea arunca din nou o privire la epoca cenuşie din care venise.

— Cum pot să se comporte aşa? Sunt străbunicul lor! îl auzi Luo Ji văicărindu-se pe hibernatorul care se pregătea să plece.

— Nu puteţi să vă folosiţi de avantajul vârstei în faţa lor. Aşa spune legea: hibernarea nu contează în termeni de vârstă, aşa că, în prezenţa celor vârstnici, dumneavoastră sunteţi generaţia mai tânără… Să mergem. V-au aşteptat destul în salonul de primire, spuse asistenta. Deşi încerca să evite cuvintele englezeşti, se încurca câteodată la cuvintele chinezeşti, ca şi cum ar fi vorbit o limbă străveche, şi era nevoită să revină la limbajul modern. Atunci peretele afişa o traducere în limba chineză.

— Nici nu pot să-i înţeleg când vorbesc. Toată păsăreasca asta amestecată! spuse hibernatorul, în timp ce el şi asistenta luară câte o pungă şi se îndreptară spre uşă.

— În era aceasta trebuie să tot învăţaţi. Altfel va trebui să vă duceţi să trăiţi deasupra, o auzi Luo Ji pe asistentă spunând. De acum înţelegea limbajul modern fără dificultate, dar tot îi fu neclar ce voise să spună asistenta cu ultima ei frază.

— Bună ziua. Aţi hibernat din cauza bolii? îl întrebă hibernatorul din patul de lângă el. Era tânăr, părea să aibă cam douăzeci şi ceva de ani.

Luo Ji deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Tânărul îi zâmbi şi-i spuse încurajator:

— Puteţi vorbi. Mai încercaţi!

— Bună ziua, reuşi să spună Luo Ji cu glas răguşit.

Tânărul încuviinţă:

— Cel care tocmai a plecat fusese bolnav. Eu nu. Eu am venit aici ca să scap de realitate. Ah, şi mă cheamă Xiong Wen.

— Şi… cum e aici? întrebă Luo Ji, de data asta cu mult mai multă uşurinţă.

— Nu ştiu. Sunt aici doar de cinci zile. Totuşi este o eră bună, sunt sigur. Atâta doar că nouă ne va fi greu să ne integrăm în societate. Mai ales pentru că ne-am trezit prea repede. Era mai bine să ne trezim peste câţiva ani.

— Peste câţiva ani? De ce? Nu ar fi fost şi mai greu?

— Nu. Ne aflăm încă în război, aşa că societatea nu poate să aibă grijă de noi. În câteva decenii, după tratativele de pace, va fi pace şi prosperitate.

— Tratative de pace? Cu cine?

— Cu Trisolaris, desigur.

Tulburat de ultima afirmaţie a lui Xiong Wen, Luo Ji se chinui să se ridice în capul oaselor. Apoi intră o asistentă şi-l ajută să stea în pat într-o poziţie semi-aşezată.

— Au spus că vor tratative de pace? întrebă el neliniştit.

— Nu încă. Dar nu vor avea altă opţiune, spuse Xiong Wen, ridicându-se cu agilitate din pat şi apropiindu-se ca să stea pe patul lui Luo Ji. Anticipase desigur plăcerea de a-i prezenta această nouă eră unuia proaspăt deşteptat: Nu ştiţi? Umanitatea este uimitoare acum. E pur şi simplu uimitoare!

— Cum aşa?

— Astronavele noastre sunt incredibil de puternice. Mult mai puternice decât cele ale trisolarienilor!

— Cum e posibil?

— De ce să nu fie posibil? Uită de superarme, şi ia în consideraţie doar viteza. Navele pot atinge cincisprezece la sută din viteza luminii! De-o tonă de ori mai rapide decât ale trisolarienilor!

Când Luo Ji se întoarse privind-o sceptic pe asistentă, observă că era nemaipomenit de frumoasă. Toţi cei din epoca asta erau deosebit de atrăgători. Ea încuviinţă cu un

zâmbet:

— Este adevărat.

Xiong Wen continuă:

— Şi ştiţi câte nave sunt în flota spaţială? Vă spun eu: două mii! De două ori mai multe decât ale trisolarienilor! Şi numărul lor creşte în continuare!

Luo Ji privi iar spre asistentă care încuviinţă.

— Ştiţi în ce hal e Flota Trisolariană acum? În două secole au trecut prin, cum să spun, praful spaţial denumit peticul de zăpadă de trei ori. Am auzit pe cineva spunând că ultima oară a fost acum patru ani şi că telescopul a observat că formaţiunea lor a devenit mai rară. Nu mai stau adunaţi. Mai mult de jumătate din nave s-au oprit din accelerare cu mult timp în urmă şi au încetinit şi mai mult de când au traversat praful spaţial. Acum se târăsc şi nu vor ajunge la Sistemul Solar decât peste 800 de ani sau mai târziu. Probabil că sunt deja un soi de epave. Dacă ne luăm după viteza lor curentă, în două secole de-acum înainte nu vor ajunge mai mult de trei sute de nave. Cu toate acestea, o sondă trisolariană va ajunge în Sistemul Solar în curând. Anul acesta. Celelalte nouă vin după ea şi vor sosi şi ele aici peste încă trei ani.

— Sonda… Ce-i aia? întrebă Luo Ji încurcat.

Asistenta spuse:

— Nu încurajăm schimbul de informaţii practice. Când hibernatorul care s-a deşteptat înainte a aflat despre aceste lucruri, i-au trebuit zile întregi să se calmeze. Nu ajută la recuperare.

— Pe mine m-au făcut fericit, aşa că de ce vă pasă? spuse Xion Wen, dând din umeri. Apoi se întoarse spre propriul pat ca să se întindă. În timp ce urmărea lumina blândă emisă de tavan, oftă: Copiii sunt în regulă. Chiar sunt în regulă.

— Pe cine faceţi copil? pufni asistenta. Hibernarea nu contează ca vârstă. Dumneavoastră sunteţi copilul. În ochii lui Luo Ji, ea chiar părea mai tânără decât Xiong Wen, deşi ştia că, în epoca asta, estimarea lui bazată pe aspect ar fi putut să nu fie prea precisă.

Asistenta îi spuse:

— Oamenii din epoca dumneavoastră sunt cu toţii destul de disperaţi. Dar lucrurile nu sunt deloc atât de grave.

Lui Luo Ji glasul ei îi părea vocea unui înger. Avu impresia că se transformase într-un copil şi tocmai se trezise dintr-un coşmar, iar toate lucrurile înspăimântătoare pe care le trăise se rezolvau acum prin zâmbetul unui adult. Când asistenta vorbea, pe uniforma ei apărea un soare care răsărea iute şi, sub lumina lui aurie, pământul galben şi uscat se făcea verde şi florile îmboboceau într-un delir sălbatic…

Când asistenta plecă, Luo Ji îl întrebă pe Xiong Wen:

— Şi ce ştii de Proiectul Celor cu Faţa la Zid?

Xiong Wen îşi scutură capul jenat:

— Cei cu Faţa la Zid…? Nu am auzit de asta niciodată.

Luo Ji îl întrebă pe Xiong Wen când intrase în hibernare. Intrase înainte de începerea Proiectului Celor cu Faţa la Zid, când hibernarea era foarte costisitoare. Probabil că familia lui era foarte bogată. Dar dacă nu auzise nimic despre Proiectul Celor cu Faţa la Zid în cinci zile de când se deşteptase, asta însemna că dacă programul fusese uitat în era aceasta, nu mai era important.

Apoi Luo Ji simţi pe pielea lui nivelul de tehnologie al acestei noi ere în două zone foarte comune.

Curând după ce intrase în secţie, asistenta îi adusese prima lui masă de când se trezise, o cantitate mică de lapte, de pâine şi de gem, fiindcă funcţiile stomacului său erau încă în stare de recuperare. Luă o gură de pâine şi simţi că mestecă rumeguş.

— Şi simţul gustului dumneavoastră se reface, spuse asistenta.

— După ce se va reface complet va fi şi mai rău, spuse Xiong Wen. Asistenta râse:

— Sigur, nu e atât de bună cum era mâncarea pregătită din lucruri cultivate la suprafaţă de pe vremea dumneavoastră.

— Atunci de unde vin toate astea? întrebă Luo Ji, cu gura plină.

— Sunt produse într-o fabrică.

— Puteţi sintetiza cerealele?

Xiong Wen răspunse în locul asistentei:

— Nu se mai poate altfel. Pământul nu mai poate fi folosit pentru recolte.

Lui Luo Ji îi fu milă de Xiong Wen. În epoca lui existaseră oameni care deveniseră imuni la tehnologie şi erau indiferenţi faţă de orice minune tehnologică şi Xiong Wen era, se pare, unul dintre ei. Era incapabil să aprecieze cum se cuvenea această eră nouă.

Următoarea descoperire fu un şoc incredibil pentru Luo Ji, deşi lucrul în sine era destul de comun. Asistenta arătă spre lapte şi-i spuse că fusese pus într-o ceaşcă de încălzire specială pentru hibernatori, fiindcă oamenii din era aceasta nu obişnuiau să bea lichide fierbinţi. Chiar şi cafeaua era băută rece. Dacă nu era obişnuit să bea lapte rece, putea să-l încălzească mişcând glisorul de lângă fundul ceştii până la temperatura dorită. Când termină de băut, inspectă ceaşca. Părea o ceaşcă obişnuită de sticlă cu excepţia bazei opace care probabil conţinea sursa de căldură. Dar oricât de mult s-ar fi uitat, nu găsi alte butoane în afara glisorului, şi când încercă să rotească baza, descoperi că era integrată cu restul corpului ceştii.

— Nu vă jucaţi cu obiectele de inventar. Nu le puteţi înţelege încă. Este periculos, spuse asistenta după ce urmări eforturile lui Luo Ji.

— Aş vrea să ştiu pe unde se reîncarcă.

— Re… încarcă? Asistenta repetă stângace cuvântul, şi era evident că-l auzea pentru prima oară.

— *Încărcare. Reîncărcare,* spuse Luo Ji în limba engleză, dar asistenta îşi scutură capul, nedumerită.

— Ce se întâmplă când se descarcă bateriile?

— Bateriile?

— *Bateriile,* spuse el în engleză. Nu mai aveţi baterii? Când asistenta scutură iar din cap, el spuse: Atunci de unde vine electricitatea din ceaşcă?

— Electricitate? Electricitatea este peste tot, spuse asistenta cu reproş.

— Electricitatea din ceaşcă nu se consumă?
— Nu se consumă.
— Este inepuizabilă?
— Da, inepuizabilă. Cum să se consume electricitatea?
Asistenta plecă, dar Luo Ji tot nu reuşi să lase ceaşca din mână. Ignoră glumele lui Xion Wen, pentru că senzaţiile proprii îi spuneau că ţine în mână un obiect sacru, visul vechi de milenii al umanităţii: o maşină cu mişcare perpetuă. Dacă umanitatea chiar atinsese nivelul energiei inepuizabile, atunci putea atinge practic orice nivel. Acum credea cuvintele asistentei celei drăguţe: Era posibil ca lucrurile să nu fie atât de grave.
Când doctorul intră în secţie pentru vizita de rutină, Luo Ji îl întrebă despre Proiectul Celor cu Faţa la Zid.
— Am auzit. Este o glumă străveche, răspunse doctorul senin.
— Ce s-a întâmplat cu ei?
— Cred că unul dintre ei s-a sinucis şi altul a fost lapidat şi a murit… Toate astea s-au întâmplat pe la începutul proiectului şi au trecut două secole de atunci.
— Şi ceilalţi doi?
— Nu ştiu. Poate că sunt încă în hibernare.
— Unul dintre ei era chinez. Vi-l amintiţi? Încercă marea cu degetul Luo Ji, privindu-l fix şi nervos pe doctor.
— Vreţi să spuneţi cel care a făcut o vrajă asupra unei stele? Cred că era menţionat la ora de istorie premodernă, interveni asistenta.
— Exact. Şi acum e… spuse Luo Ji.
— Nu ştiu. Cred că e încă în hibernare. Nu prea dau mare atenţie chestiilor astea, spuse doctorul absent.
— Şi steaua? Cea pe care a blestemat-o, steaua cu o planetă? Ce i s-a întâmplat? întrebă el, cu inima strânsă.
— Ei, ce voiai să i se întâmple? Probabil e încă acolo. O vrajă, ce glumă bună!
— Deci nu s-a întâmplat nimic cu steaua aceea?
— Eu, cel puţin, n-am auzit nimic. Tu ai auzit ceva? o întrebă el pe asistentă.
— Nici eu, spuse ea, scuturând din cap. Lumea era

speriată de moarte pe vremea aia, şi s-au întâmplat o groază de lucruri prosteşti.

— Şi pe urmă? spuse Luo Ji cu un oftat.

— Apoi a fost Marea Ravenă, spuse doctorul.

— Marea Ravenă? Ce a fost asta?

— Veţi afla mai târziu. Deocamdată, odihniţi-vă, spuse doctorul cu un oftat blând. Deşi probabil că ar fi mai bine să nu ştiţi nimic despre asta. Pe când dădu să plece, halatul lui afişă nori întunecaţi de furtună şi uniforma asistentei afişa grămezi de perechi de ochi, unii înspăimântaţi, alţii plini de lacrimi.

După ce plecă doctorul, Luo Ji rămase nemişcat în patul său pentru mai mult timp, murmurând către sine:

— O glumă. O glumă străveche. Apoi se porni să râdă, mai încet la început, apoi în hohote năvalnice, de se scutura patul cu el, îngrozindu-l pe Xiong Wen, care voia să cheme doctorul.

— Mi-e bine. Du-te să te culci, îi spuse Luo Ji. Apoi se întinse şi se prăbuşi într-un somn adânc pentru prima oară de când fusese deşteptat.

Visă despre Zhuang Yan şi despre copil. La fel ca în visul de mai demult, Zhuang Yan păşea prin zăpadă cu copilul adormit în braţe.

Când se trezi, asistenta intră şi-i ură bună dimineaţa. Vorbea încet, ca să nu-l trezească pe Xiong Wen, care încă dormea.

— E dimineaţă? De ce nu e nicio fereastră în camera asta? întrebă Luo Ji, privind prin jur.

— Orice loc de pe perete poate deveni transparent. Dar doctorii consideră că nu sunteţi pregătit să priviţi afară. Este prea neobişnuit şi v-ar distrage şi v-ar afecta odihna.

— Am fost deşteptat de suficient de mult timp, dar tot nu ştiu cum arată lumea din exterior. *Asta* îmi afectează odihna. Apoi Luo Ji i-l arătă pe Xiong Wen: Nu sunt genul acesta de persoană.

Asistenta râse:

— Nu-i nimic. Îmi termin acum schimbul. Vreţi să vă iau puţin pe afară să vă arăt cum e? Puteţi lua micul dejun la

întoarcere.

Entuziasmat, Luo Ji o urmă pe asistentă până la camera de gardă. Privind în jur, putu ghici ce reprezentau jumătate dintre obiecte, dar nu avea absolut nicio idee la ce foloseau celelalte. Nu erau computere sau echipamente asemănătoare, dar asta era de aşteptat, fiindcă se puteau afişa lucruri pe orice perete. Trei umbrele aliniate dincolo de uşă îi atraseră privirea. Erau diferite ca stil, dar după formă, erau evident umbrele. Ce îl surprinse era mărimea lor. În era asta nu existau umbrele pliabile?

Asistenta ieşi din vestiar, îmbrăcată în hainele ei de oraş. În afara filmelor viu colorate de pe ţesătură, moda femeilor din era aceasta nu era ceva ce nu şi-ar fi putut imagina. Prin comparaţie cu propria epocă, diferenţa majoră consta în asimetria lor ostentativă. Fu încântat că după 185 de ani, putea încă să descopere frumuseţe în hainele femeilor. Asistenta luă una dintre umbrele, care trebuie că era destul de grea, deoarece trebui să şi-o pună pe un umăr.

— Plouă afară?

Ea scutură din cap:

— Credeţi că e o… umbrelă? spuse ea, nefamiliarizată cu ultimul cuvânt.

— Dacă nu e o umbrelă, atunci ce e? arătă Luo Ji spre echipamentul de pe umărul ei, imaginându-şi că va rosti un nume ciudat.

Dar ea nu făcu asta.

— Este bicicleta mea, spuse ea.

Când ajunseră pe coridor, Luo Ji întrebă:

— Casa dumneavoastră e departe?

— Dacă mă întrebaţi unde locuiesc, nu locuiesc departe. Zece sau douăzeci de minute de mers cu bicicleta, spuse ea. Apoi, stând aşa în picioare şi fixându-l cu privirea ochilor ei fermecători, îi spuse ceva care-l şocă: Nu mai există cămine acum. Nimeni nu mai locuieşte în aşa ceva. Căsnicia, familia, toate acestea au dispărut după Marea Ravenă. Acesta este primul lucru cu care trebuie să vă obişnuiţi.

— Acest prim lucru este ceva cu care nu mă voi putea obişnui.
— O, ştiu şi eu… La ora de istorie am învăţat că mariajul şi familia începuseră să se dezintegreze încă din epoca dumneavoastră. Mulţi oameni nu mai doreau să se simtă prizonieri. Doreau să-şi trăiască vieţile în libertate. Era a doua oară când menţiona ora de istorie.
Aşa era odată, dar apoi… îşi spuse Luo Ji. Din momentul redeşteptării, Zhuang Yan şi copilul nu-i mai ieşiseră din minte. Erau imaginea de fundal a conştientului său, care se afişa în mod permanent. Dar nimeni de aici nu-l recunoscuse şi situaţia fiind atât de nesigură, nu putea să facă imprudenţa de a întreba în stânga şi în dreapta despre ele, deşi era chinuit de dor.
Continuară să meargă un timp de-a lungul coridorului. Apoi, după ce trecură de o uşă automată, ochii lui Luo Ji se luminară când văzu o platformă îngustă care se întindea până departe şi simţi aerul proaspăt venind înspre el. Ştia că acum era afară.
— Ce albastru e cerul! fură primele cuvinte pe care le strigă lumii din exterior.
— Chiar aşa? Nu se compară cu cerul albastru din epoca dumneavoastră.
Evident, mai albastru. Mult mai albastru. Luo Ji nu spuse asta cu voce tare, doar se bucură de îmbrăţişarea albastră infinită şi-şi lăsă sufletul să se topească de fericire. Apoi, avu brusc o îndoială: Se afla oare în Rai? Din câte îşi amintea nu văzuse un cer atât de albastru decât în cei cinci ani cât trăise izolat de lume în Grădina sa din Eden. Dar acest cer albastru avea mai puţini nori albi, doar nişte urme palide pe la apus, ca şi cum cineva ar fi lăsat din greşeală nişte dâre. Soarele tocmai răsărise la est şi strălucea asemenea unui cristal în acest aer perfect transparent, cu marginile conturate de rouă.
Luo Ji îşi întoarse privirea în jos şi ameţi imediat. Era foarte sus, şi îi luă mai mult timp să-şi dea seama că ceea ce vedea de aici era oraşul. La început se gândi că se uita la o pădure imensă, la nişte trunchiuri zvelte de copaci

întinzându-şi vârfurile drept spre cer, din fiecare răsărind ramuri perpendiculare de diferite lungimi. Clădirile oraşului erau frunzele ce atârnau de pe aceste ramuri. Dispunerea oraşului părea aleatorie şi diferiţi copaci aveau diferite densităţi de frunze. Centrul de Hibernare şi Reînviorare făcea parte dintr-unul din acei copaci mari şi frunza care conţinea patul său atârna de platforma îngustă care se întindea în faţa lui.

Privind înapoi, trunchiul copacului la care era conectată ramura sa se întindea atât de mult în sus, că dispărea dincolo de zona vizibilă. Ramura pe care se aflau era localizată în mijlocul secţiunii superioare a copacului, iar deasupra acesteia şi dedesubtul ei putea să vadă alte ramuri şi frunzele structurale care atârnau din ele. La o privire mai atentă, ramurile formau o reţea complicată de punţi în spaţiu, punţi cu un capăt lăsat să plutească în aer.

— Ce este locul ăsta? întrebă Luo Ji.

— Beijing.

Privi asistenta care era acum şi mai frumoasă în lumina soarelui dimineţii. Privind înapoi la locul pe care ea îl numea Beijing, întrebă:

— Unde se află centrul oraşului?

— În direcţia aceea. Ne aflăm în afara celui de-al Patrulea Inel Vestic, din Copacul 179, Ramura 23, Frunza 18, aşa că de aici puteţi vedea aproape tot oraşul.

Luo Ji privi pentru o clipă în depărtare acolo unde arătă ea, apoi exclamă:

— Imposibil! Cum de nu a mai rămas nimic?

— Ce să mai rămână? Pe vremea dumneavoastră, nu era absolut nimic aici!

— Nimic? Palatul Imperial? Parcul Jingshan? Tiananmen? Centrul Comercial Internaţional Chinez? Nu au trecut nici două sute de ani. Nu se poate să fi fost totul demolat.

— Toate acele lucruri sunt încă acolo.

— Unde?

— La suprafaţă.

Văzând privirea înspăimântată a lui Luo Ji, ea izbucni în

hohote atât de puternice de râs, că trebui să se rezeme de balustradă ca să nu cadă:

— Ah, ha, ha. Am uitat. Îmi pare foarte rău. Am uitat asta de atâtea ori. Vedeţi, noi ne aflăm aici în subteran. La o mie de metri sub suprafaţa pământului… Dacă voi putea călători vreodată în timp în epoca dumneavoastră, aveţi tot dreptul să mi-o plătiţi cu vârf şi îndesat şi să uitaţi să-mi spuneţi că oraşul se află la suprafaţă şi mă voi înspăimânta tot atât de mult ca dumneavoastră. Ha, ha, ha…

— Bine, dar… asta… Arătă cu mâinile ridicate în jur.

— Cerul este fals. Şi Soarele e fals, spuse femeia, încercând să-şi reţină un zâmbet. Sigur, nici a spune că sunt false nu este cu totul exact, deoarece este o imagine luată de la o altitudine de zece mii de metri şi afişată aici, jos, aşa că o putem considera reală.

— De ce să construieşti un oraş subteran? Şi încă la o mie de metri adâncime – e foarte adânc.

— Din cauza războiului, desigur. Gândiţi-vă puţin. Când va sosi Ziua Bătăliei de Apoi, nu va deveni suprafaţa un ocean de foc? Da, bătălia aceea a devenit şi ea acum una dintre ideile învechite, dar, după ce s-a încheiat Marea Ravenă, toate oraşele din lume au fost construite sub pământ.

— Deci acum toate oraşele lumii sunt subterane?

— Majoritatea.

Luo Ji reflectă din nou asupra acestei lumi. Acum înţelese că trunchiurile marilor copaci erau stâlpi care susţineau bolta lumii subterane şi că serveau drept coloane de care erau suspendate clădirile oraşului.

— Nu veţi deveni claustrofob. Priviţi cât de mare e cerul! La suprafaţă, cerul nu este nici pe departe atât de minunat!

Luo Ji privi din nou la cerul albastru, sau mai degrabă la proiecţia cerului albastru. De data asta observă câteva obiecte mici – doar câteva bucăţi împrăştiate la început, dar după aceea ochii lui se obişnuiră şi văzu că erau atât de multe, încât acopereau tot cerul. În mod ciudat obiectele din cer îi aminteau de un loc complet lipsit de

legătură cu acesta, vitrina unei bijutierii. Înainte de a deveni Cel cu Faţa la Zid, pe vremea când se îndrăgostise de acea Zhuang Yan din imaginaţia lui, devenise atât de obsedat de ea încât dorise să-i cumpere îngerului său un cadou. Se dusese la magazinul de bijuterii şi privise toate pandantivele de platină din vitrină, unul mai sofisticat ca altul, cum stăteau aşezate pe catifeaua neagră şi sclipeau sub spoturi. Dacă catifeaua neagră ar fi fost albastră, atunci ar fi semănat cu cerul pe care-l văzuse astăzi.

— Aceea este flota spaţială? întrebă el entuziasmat.

— Nu. Flota nu este vizibilă de aici. Se află dincolo de centura de asteroizi. Astea... ei bine, sunt de toate. Unele, cele cu o formă vizibilă, sunt oraşe spaţiale iar punctele de lumină sunt nave spaţiale civile. Dar uneori pe orbită sunt şi nave de război. Motoarele lor sunt foarte strălucitoare şi nu te poţi uita la ele... Bine, acum trebuie să plec. Trebuie să vă întoarceţi. Începe să cam bată vântul pe aici.

Luo Ji se întoarse să-şi ia rămas-bun, dar fu atât de surprins încât rămase cu gura căscată. Femeia îşi fixase umbrela – adică bicicleta – pe spate ca un rucsac şi aceasta se ridicase în spatele ei şi i se deschisese deasupra capului, formând două propulsoare coaxiale care porniră fără un zgomot, răsucindu-se în sensuri opuse pentru a compensa efortul de torsiune. Apoi, asistenta se ridică încet în aer şi sări peste balustrada de lângă ea în abisul care-l uimise atât de mult.

De unde era suspendată, îi strigă:

— Vă daţi seama, acum, că este o eră destul de decentă. Gândiţi-vă la trecutul dumneavoastră ca la un vis. Pe mâine!

Zbură graţios, cu propulsoarele mici învolburând lumina soarelui, până când se transformă într-o libelulă care zbura între doi copaci uriaşi din depărtare. Roiuri de asemenea libelule zburau între copacii uriaşi ai oraşului. Şi mai remarcabile erau şuvoaiele de aparate zburătoare ca nişte bancuri de peşti navigând fără oprire printre plantele de pe fundul oceanului. Soarele strălucea peste oraş şi lumina lui era tăiată în suliţe de raze de copaci, acoperind traficul

cu un strat de aur.

Pe Luo Ji îl podidiră lacrimile la vederea acestei brave lumi noi şi senzaţia de viaţă nou-născută îi pătrunse în fiecare celulă. Trecutul chiar era un vis.

Când îl văzu pe bărbatul european din sala de recepţie, Luo Ji avu senzaţia că era ceva foarte diferit la el. Mai târziu îşi dădu seama că era din cauza costumului tip office care nu clipea şi nici nu afişa nicio imagine, ci semăna cu hainele dintr-o vreme demult apusă. Poate că asta era o expresie a solemnităţii.

După ce Luo Ji îi strânse mâna vizitatorului, acesta se prezentă:

— Sunt comisarul Ben Jonathan de la Conferinţa Comună a Flotei Solare. Eu sunt cel care v-a aranjat ieşirea din hibernare, la cererea comitetului, şi acum vom merge să participăm la audierea finală a Proiectului Celor cu Faţa la Zid. Ah, mă înţelegeţi? Engleza s-a mai schimbat între timp.

Luo Ji *putea* înţelege ce-i spunea Jonathan, dar ascultându-l vorbind, sentimentul invaziei culturale occidentale pe care Luo Ji îl avusese în ultimele câteva zile din cauza schimbărilor din chineza modernă dispăru, fiindcă engleza lui Jonathan era condimentată cu vocabular chinezesc. Spusese „Proiectul Celor cu Faţa la Zid” în chineză, de exemplu. Engleza, care fusese cea mai răspândită limbă de pe glob şi chineza, vorbită de către cea mai mare populaţie din lume, se amestecaseră una cu alta fără nicio regulă şi deveniseră cea mai puternică limbă vorbită în lume. Mai târziu Luo Ji află că celelalte limbi ale lumii sufereau aceeaşi fuziune.

Trecutul nu e un vis, gândi Luo Ji. *Trecutul te ajunge din urmă.* Apoi îşi aminti că Jonathan spusese cuvântul „final” şi se întrebă dacă era vreo speranţă de rezolvare la urma urmei.

Jonathan privi înapoi, de parcă ar fi vrut să se asigure că uşa se închisese şi se duse la perete, activând o interfaţă. Bătu de câteva ori pe suprafaţă şi apoi toţi cei patru pereţi

şi tavanul dispărură şi se transformară într-o imagine holografică.

Acum Luo Ji se trezi în auditoriu. Deşi totul se schimbase mult şi pereţii şi masa luminau uşor, proiectanţii încercaseră să redea stilul vechii epoci. Totul, de la marea masă circulară şi tribună şi până la designul general, respira o nostalgie care-i permise să-şi dea seama imediat unde se afla. Auditoriul era gol, cu excepţia a doi membri ai personalului care aşezau documente pe masă. Luo Ji fu uimit să vadă că se mai foloseau documentele de hârtie. Ca şi hainele lui Jonathan, păreau şi ele să fie o expresie a solemnităţii.

— Şedinţele la distanţă sunt acum o practică curentă. Faptul că luăm parte astfel nu afectează importanţa sau gravitatea şedinţei, spuse Jonathan. Mai e ceva timp până când începe audierea şi îmi daţi impresia că n-aţi şti prea multe despre ce se întâmplă în lumea exterioară. Doriţi să vă pun la curent cu elementele principale?

Luo Ji încuviinţă:

— Sigur. Vă mulţumesc!

Jonathan arătă spre auditoriu şi spuse:

— O să fiu succint. În primul rând, despre ţări. Europa este o singură ţară care se numeşte Comunitatea Europeană şi include atât Europa de Est, cât şi Europa de Vest, dar nu şi Rusia. Rusia şi Belarus s-au unificat şi au devenit o singură ţară care se numeşte tot Federaţia Rusă, comunităţile francofonă şi cea de limbă engleză din Canada s-au despărţit şi au devenit două ţări diferite. Au mai fost schimbări şi în alte regiuni, dar acestea sunt cele mai importante.

Luo Ji era şocat:

— Astea sunt singurele schimbări? Au trecut aproape două secole. Aş fi zis că schimbările vor fi făcut lumea de nerecunoscut.

Jonathan se întoarse cu spatele spre auditoriu şi încuviinţă spre Luo Ji cu solemnitate.

— De nerecunoscut, doctore Luo. Lumea este într-adevăr de nerecunoscut.

— Nu, existau semnale în legătură cu aceste schimbări încă din epoca noastră.

— Dar mai este un lucru, pe care nu l-aţi anticipat. Nu mai există mari puteri. Toate ţările şi-au diminuat puterea politică.

— Toate ţările? Atunci cine a devenit o mare putere?

— O entitate suprastatală: flota spaţială.

Luo Ji medită puţin, înainte să realizeze ce voia să spună Jonathan:

— Vreţi să spuneţi că flota spaţială a devenit independentă?

— Da. Flotele nu mai aparţin niciunei ţări. Ele formează entităţi independente politic şi economic care, la fel ca ţările, sunt membre ale ONU. În acest moment, sunt trei flote majore în Sistemul Solar: Flota Asiatică, Flota Europeană şi Flota Americii de Nord. Numele lor se referă doar la regiunea iniţială de unde provin, dar flotele în sine nu se mai subordonează acelor regiuni. Sunt complet independente. Fiecare posedă forţa politică şi economică a unei supraputeri din epoca dumneavoastră,

— Doamne! exclamă Luo Ji.

— Dar, vă rog, nu mă înţelegeţi greşit, Terra nu este guvernată de un guvern militar. Teritoriul şi suveranitatea acestor flote spaţiale se află doar în spaţiu şi nu interferează decât arareori cu afacerile interne ale societăţii terestre. Acest lucru este stipulat în Carta ONU. Aşa că în prezent lumea umană se împarte în două sfere internaţionale: cea tradiţională a Internaţionalei Terrei şi cea a nou-apărutei Flote Internaţionale. Cele trei flote internaţionale – cea Asiatică, cea Europeană şi cea Nord-Americană – formează Flota Solară şi fostul Consiliu de Apărare Planetară s-a transformat în Conferinţa Comună a Flotei Solare[40], oficial cea mai înaltă autoritate de comandă din Flota Solară. Cu toate acestea, ca şi ONU, are o funcţie de coordonare, fără putere reală. De fapt, este o Flotă Solară doar cu numele. Puterea efectivă a forţelor armate

---

[40] CCFS – Spatial Fleet Joint Conference: Conferinţa Comună A Flotei Spaţiale (n. tr.).

din spaţiu îi revine comandamentului suprem al celor trei flote majore.

— Ei bine, acum ştiţi destul pentru a lua parte la audierea de azi. A fost convenită de CCFS, care a moştenit Proiectul Celor cu Faţa la Zid.

Apoi se deschise o fereastră pe imaginea holografică şi apărură Hines şi Keiko Yamasuki. Păreau schimbaţi. Hines îl salută pe Luo Ji cu un zâmbet, dar Yamasuki stătea impasibilă lângă el şi răspunse la salutul lui Luo Ji doar cu o scurtă aplecare a capului.

Hines spuse:

— Abia m-am deşteptat, doctore Luo. Mi-a părut rău să aflu că planeta pe care aţi blestemat-o orbitează în continuare în jurul stelei sale la cincizeci de ani-lumină depărtare.

— Hm. A fost o glumă. O glumă străveche, spuse Luo Ji, zâmbind cu falsă naivitate şi dând din mână.

— Dar prin comparaţie cu Tyler şi Rey Diaz, sunteţi destul de norocos.

— Păreţi să fiţi singurul Cu Faţa la Zid învingător. Poate că adevărata dumneavoastră strategie a ridicat inteligenţa umană pe noi culmi.

Hines afişă acelaşi zâmbet plin de falsă naivitate pe care Luo Ji tocmai îl afişase şi-şi scutură capul:

— Nu, de fapt nu a fost aşa. Acum ştiu că, după ce am intrat în hibernare, cercetarea minţii umane s-a lovit de un obstacol insurmontabil. Evoluţia necesita atingerea nivelului cuantic al mecanismelor de gândire ale creierului. Dar în acel moment, la fel ca în celelalte ştiinţe, s-au lovit de bariera de netrecut a sophonilor. Nu am dezvoltat inteligenţa umană. Dacă am reuşit ceva, atunci am reuşit să creştem încrederea unor oameni.

Când Luo Ji intrase în hibernare, sigiliul mental nu fusese încă dezvoltat, aşa că nu înţelese prea bine ce voia să spună Hines. Dar observă că atunci când Hines spusese asta, peste faţa îngheţată a lui Keiko trecuse un zâmbet misterios.

Fereastra dispăru şi apoi Luo Ji îşi dădu seama că

auditoriul era plin de lume. Cei mai mulţi erau îmbrăcaţi în uniforme militare ale căror stiluri nu se schimbaseră prea mult. Niciunul dintre participant nu avea imagini pe haine, dar toate insignele şi epoleţii luminau.

CCFS folosea în continuare sistemul preşedinţilor prin rotaţie. Era un post deţinut de un ofiţer civil. Privindu-l, Luo Ji îşi aminti de Garanin. Îşi dădu seama că era un om străvechi, de acum două secole, dar măcar era norocos în comparaţie cu cei din epoca sa care fuseseră anihilaţi de fluviul timpului.

Odată începută şedinţa, preşedintele spuse:

— Stimaţi reprezentanţi, la această audiere, vom da votul final asupra Propunerii 649, iniţiată de Flota Nord-Americană şi de Flota Europeană la cea de-a patruzeci şi şaptea Conferinţă Comună din anul acesta. Mai întâi, permiteţi-mi să dau citire propunerii.

În al doilea an al Crizei Trisolariene, Consiliul de Apărare Planetară al ONU a înfiinţat Proiectul Celor cu Faţa la Zid. A fost adoptat în unanimitate de către membrii permanenţi ai ONU şi a fost implementat în anul următor. În esenţă, Proiectul Celor cu Faţa la Zid a încercat să dezvolte strategii ascunse de rezistenţă împotriva invaziei trisolariene prin însărcinarea a patru oameni nominalizaţi de satele membre permanente cu formularea şi executarea planurilor strategice în izolarea propriilor minţi, dincolo de supravegherea omniprezentă a sophonilor. ONU a promulgat Actul Celor cu Faţa la Zid pentru a garanta privilegiile Celor cu Faţa la Zid în formularea şi executarea planurilor lor.

Proiectul Celor cu Faţa la Zid a funcţionat vreme de două sute de ani până acum, o perioadă de timp care a inclus o întrerupere de mai mult de un secol. În tot acest timp conducerea proiectului a trecut de la fostul CAP la actualul CCFS.

Proiectul Celor cu Faţa la Zid s-a născut într-un context istoric unic. Criza Trisolariană tocmai începuse şi, în faţa unei crize devastatoare nemaipomenită în istoria omenirii, comunitatea internaţională coborâse la niveluri

nemaiauzite de frică şi de disperare. Acesta a fost climatul în care s-a născut Proiectul Celor cu Faţa la Zid. Nu a fost o alegere raţională, ci o luptă disperată.

Faptele istorice au dovedit că, din punctul de vedere al planurilor lor strategice, Proiectul Celor cu Faţa la Zid a fost un eşec complet şi absolut. Nu exagerez dacă spun că a fost cea mai naivă şi mai prostească acţiune pe care umanitatea în întregul ei a ales s-o facă. Celor cu Faţa la Zid li s-a garantat o putere nemaipomenită fără niciun fel de supraveghere juridică şi chiar au avut libertatea de a înşela comunitatea internaţională. Acest fapt a încălcat normele elementare juridice şi morale ale societăţii umane.

În timpul efectuării Proiectului Celor cu Faţa la Zid, cantităţi enorme de resurse strategice au fost cheltuite fără niciun rost. S-a dovedit că roiul de ţânţari al Celui cu Faţa la Zid Frederick Tyler nu a avut nicio semnificaţie strategică, iar planul reacţiei în lanţ de pe Mercur a Celui cu Faţa la Zid Manuel Rey Diaz a fost irealizabil, date fiind capacităţile prezente ale umanităţii. Mai mult, ambele aceste planuri erau criminale. Tyler a încercat să atace şi să elimine flota terestră, în timp ce scopul şi mai sinistru al lui Rey Diaz era să transforme fiecare formă de viaţă de pe planetă într-un ostatic.

Ceilalţi doi cu Faţa la Zid au fost, şi ei, la fel de dezamăgitori. Adevărata intenţie strategică a planului de actualizare mentală a Celui cu Faţa la Zid Hines nu a fost încă dezvăluită, dar folosirea în cadrul forţelor spaţiale a rezultatului preliminar, sigiliul mental, reprezintă şi ea o crimă. Este o încălcare gravă a libertăţii de gândire, care stă la baza supravieţuirii şi a evoluţiei viitoare a civilizaţiei umane. Cât despre Cel cu Faţa la Zid Luo Ji, mai întâi a risipit în mod iresponsabil fonduri publice pe stilul său de viaţă hedonist şi apoi a vrut să impresioneze mulţimile cu misticismul său ridicol.

Considerăm că, datorită creşterii decisive a forţei umanităţii şi a preluării iniţiativei în război, Proiectul Celor cu Faţa la Zid nu mai are niciun sens. A venit timpul să

punem capăt acestei probleme pe care istoria ne-a transmis-o. Propunem ca CCFS să încheie Proiectul Celor cu Faţa la Zid şi să abolească Actul ONU pentru Cei cu Faţa la Zid.

Aici se încheie propunerea.

Preşedintele puse încet documentul propunerii pe masă şi, privind în jur spre cei din auditoriu, spuse:

— Vom începe votul pentru Propunerea CCFS 649. Cine e pentru?

Toţi reprezentanţii şi-au ridicat mâinile.

Votarea din era aceasta se făcea tot cu metode primitive. Personalul se plimba în jurul auditoriului pentru verificarea numărului de voturi şi după ce raportă rezultatul Preşedintelui, acesta anunţă:

— Propunerea 649 a fost votată în unanimitate şi va intra în vigoare imediat. Preşedintele îşi ridică capul. Luo Ji nu ştiu dacă se uita la Hines sau la el, fiindcă, la fel ca la prima audiere de la distanţă la care participase cu 185 de ani în urmă, nu ştia unde se transmiteau, în auditoriu, imaginile lui şi ale lui Hines. Acum că Proiectul Celor cu Faţa la Zid s-a încheiat, Actul Celor cu Faţa la Zid este şi el abrogat. În numele CCFS, îi anunţ prin prezenta că Cei cu Faţa la Zid Bill Hines şi Luo Ji că statutul dumneavoastră de Cei cu Faţa la Zid a fost revocat. Toate drepturile asociate ce v-au fost garantate prin Actul Celor cu Faţa la Zid, cât şi imunitatea legală corespunzătoare, nu mai sunt în vigoare. V-aţi recuperat identitatea de cetăţeni obişnuiţi ai ţării dumneavoastră.

Preşedintele declară audierea închisă. Jonathan se ridică în picioare şi închise imaginea holografică, încheind astfel şi coşmarul lung de două secole al lui Luo Ji.

— Doctore Luo, din câte îmi imaginez, acesta e rezultatul pe care îl speraţi, îi spuse Jonathan cu un zâmbet.

— Da, este exact ce-mi doream. Vă mulţumesc, domnule Comisar. Şi mulţumesc şi CCFS pentru revenirea mea la statutul de simplu cetăţean, spuse Luo Ji, din adâncul inimii.

— Audierea a fost simplă. A fost doar un vot pentru o propunere. Am fost însărcinat să discut cu dumneavoastră chestiunile mai în amănunt. Puteţi începe cu îngrijorarea dumneavoastră cea mai mare.

— Ce se întâmplă cu soţia şi cu copilul meu? întrebă Luo Ji, incapabil să-şi mai reţină întrebarea care-l torturase de când fusese deşteptat. Era o întrebare pe care dorise s-o pună de când îl întâlnise pe Jonathan, dinainte ca şedinţa să înceapă.

— Nu vă îngrijoraţi! Sunt amândouă bine. Sunt încă în hibernare. Pot să vă dau dosarele lor şi puteţi face cerere să le deştepte oricând doriţi.

— Mulţumesc. Mulţumesc. Ochii lui Luo Ji se umeziră şi avu din nou senzaţia că a ajuns în Rai.

— Cu toate astea, doctore Luo aş dori să vă ofer un mic sfat, spuse Jonathan, în timp ce se strecură mai aproape de Luo Ji pe canapea: Nu e uşor pentru un hibernator să se obişnuiască cu viaţa din era aceasta. Vă sfătuiesc să vă consolidaţi propria viaţă înainte de a le deştepta. Fondurile ONU sunt suficiente pentru a le păstra în hibernare pentru încă două sute treizeci de ani.

— Ei bine, cum se presupune că voi trăi în epoca asta?

Comisarul râse de întrebarea lui:

— Nu vă faceţi griji. Poate că nu sunteţi obişnuit cu timpurile astea, însă trăitul nu va reprezenta o problemă. În era aceasta, bunăstarea socială este excelentă şi o persoană se poate bucura de o viaţă confortabilă chiar dacă nu face absolut nimic. Universitatea la care aţi lucrat este tot acolo, chiar în acest oraş. Au spus că vor lua în considerare problema muncii dumneavoastră şi că vă vor contacta mai târziu.

Un gând îi trecu brusc prin minte lui Luo Ji şi aproape că-l făcu să se cutremure:

— Dar cum va fi cu siguranţa mea când voi ieşi în lume? OTT vor să mă omoare!

— OTT? făcu Jonathan, izbucnind în râs. Organizaţia Terra Trisolaris a fost complet lichidată acum un secol. Nu mai au nicio raţiune socială să existe în lume. Sigur, mai

sunt oameni care mai au tendinţele astea ideologice, dar nu mai sunt în stare să se organizeze. Veţi fi în absolută siguranţă afară.

În timp ce se pregătea să plece, Jonathan renunţă la atitudinea lui oficială şi pe costum începu să-i strălucească o imagine exagerată, distorsionată a cerului. Zâmbi şi-i spuse lui Luo Ji:

— Doctore, dintre toate figurile istorice pe care le-am întâlnit, aveţi cel mai tare simţ al umorului. O vrajă. O vrajă asupra unei stele. Ha, ha, ha…

Luo Ji rămase singur în sala de recepţie, meditând în tăcere la realitatea din faţa lui. După două secole în care fusese un Mesia, acum era din nou o persoană obişnuită. Îl aştepta o viaţă nouă.

— Eşti un om simplu, băiete, se auzi un glas răguşit care-i deranjă zgomotos gândurile lui Luo Ji. Când privi înapoi spre uşă, îl văzu intrând pe Shi Qiang: Na, am auzit asta de la tipul care tocmai a plecat.

A fost o revedere fericită. Şi-au povestit întâmplările prin care trecuseră şi Luo Ji află că Shi Qiang fusese deşteptat cu două luni înainte. Leucemia lui se vindecase. Doctorii descoperiseră că era pe punctul să facă o boală de ficat, datorată probabil băuturii, aşa că se ocupaseră şi de asta. Celor doi nu li se părea că fuseseră despărţiţi de prea mult timp. Nu mai mult de patru sau cinci ani, de vreme ce în timpul hibernării timpul nu trecea. Dar revederea într-o eră nouă, peste două secole, adăuga un nou sens prieteniei lor.

— Am venit să te preiau după externare. Nu mai ai niciun motiv să stai aici, spuse Shi Qiang, în timp ce luă un set de haine din rucsacul lui şi i le dă lui Luo Ji să se îmbrace.

— Nu sunt… puţin cam mari? întrebă Luo Ji, deschizând jacheta.

— Uită-te la tine. Te-ai deşteptat cu două luni mai târziu şi faţă de mine eşti un ţărănoi. Încearc-o.

Shi Qiang arătă spre un obiect de pe pieptul cămăşii şi-i spuse să-l folosească pentru a regla mărimea. Când Luo Ji

îşi puse hainele pe el, auzi un fâsâit şi haina se micşoră, pliindu-se pe dimensiunile corpului său. Se întâmplă la fel şi cu pantalonii.

— Hei, nu mai porţi aceleaşi haine pe care le-ai purtat acum două secole, nu-i aşa? întrebă Luo Ji, uitându-se la Shi Qiang. Îşi amintea cu claritate geaca de piele pe care o purta acum Shi Qiang, era aceeaşi pe care o purtase când îl văzuse ultima oară.

— Mi-am pierdut majoritatea bunurilor în Marea Ravenă, dar familia mi-a păstrat rândul acela de haine pentru mine. Dar nu se mai puteau purta. Ai şi tu nişte lucruri din epoca aceea şi când te vei fi aşezat şi tu la casa ta poţi să te duci să ţi le iei. Să ştii, băiete, când o să vezi cum s-au schimbat lucrurile alea, atunci vei şti cu adevărat că două secole nu sunt o perioadă scurtă. În timp ce vorbea, Shi Qiang apăsă ceva undeva pe geacă şi ţinuta sa deveni în întregime albă. Textura de piele fusese doar o imagine. Îmi place cum era în trecut.

— Pot şi ale mele să facă asta? Pot să aibă şi ale mele imagini ca ale celorlalţi? întrebă Luo Ji, uitându-se la propriile haine.

— Da, pot, dar e un pic cam greu să le configurez. Hai să mergem.

Luo Ji şi Shi Qiang luară liftul din trunchi în jos până la parter, trecură prin foaierul mare al copacului şi apoi ieşiră afară în lumea cea nouă.

În momentul când comisarul oprise imaginea holografică a audierii, şedinţa nu se încheiase încă. De fapt, Luo Ji observase că, atunci când preşedintele declarase încheiată şedinţa, se auzise brusc o voce. Era vocea unei femei şi, deşi nu reuşise s-o audă clar, toţi cei prezenţi se întorseseră într-o direcţie anume. Apoi Jonathan oprise imaginea. Probabil că o observase şi el, dar de vreme ce preşedintele declarase şedinţa încheiată, Luo Ji, care era acum un cetăţean obişnuit, fără statutul Celui cu Faţa la Zid, nu mai era eligibil să participe la şedinţă, chiar dacă aceasta nu se încheiase.

Vorbitorul era Keiko Yamasuki.

— Domnule preşedinte, am ceva de spus, anunţă ea.

— Doctore Yamasuki, nu sunteţi Cel cu Faţa la Zid, răspunse preşedintele. Aveţi voie să participaţi la şedinţa de azi datorită statutului dumneavoastră special, dar nu aveţi dreptul să vorbiţi.

Niciunul dintre reprezentanţi nu părea interesat de ea. Se ridicau să plece. Pentru ei, întregul Proiect al Celor cu Faţa la Zid nu era decât o notă de subsol a istoriei căreia fuseseră nevoiţi să-i acorde un timp oarecare. Dar ceea ce spuse ea după aceea îi făcu să se oprească brusc. Se întoarse spre Hines şi-i spuse:

— Cel cu Faţa la Zid Bill Hines, eu sunt Spărgătorul tău de Zid.

Hines, care se ridicase şi el să plece, simţi că i se taie picioarele când auzi cuvintele lui Yamasuki şi se aşeză la loc pe scaun. Oamenii din auditoriu se priviră unii pe alţii şi apoi începură să şuşotească, în timp faţa lui Hines se albea.

— Sper că nu aţi uitat de tot semnificaţia acestui titlu, spuse Yamasuki imperativ adunării.

Preşedintele zise:

— Da, ştim ce este un Spărgător de Zid. Dar organizaţia dumneavoastră nu mai există.

— Ştiu. Ea părea cât se poate de calmă. Dar ca ultim membru al OTT, îmi voi face datoria faţă de Stăpân.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, Keiko. Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Hines cu vocea tremurândă. Părea slăbit. Ştiuse că soţia sa era o mare admiratoare a lui Timothy Leary[41] şi văzuse dorinţa ei fanatică de a altera mintea umană prin mijloace tehnologice, dar nu făcuse niciodată legătura între asta şi vreo ură a ei adânc ascunsă faţă de umanitate.

— Mai întâi, aş dori să spun că adevăratul scop al planului tău strategic nu era sporirea inteligenţei umane. Tu, mai mult ca oricine, eşti conştient că este absolut

---

[41] Timothy Francis Leary, psiholog american şi scriitor, fost susţinător fervent al folosirii LSD-ului și al altor droguri psihoactive (n. tr.).

imposibil pentru tehnologia umană să realizeze acest lucru într-un viitor previzibil, fiindcă ai fost cel care a descoperit structura cuantică a creierului. Ştii că atunci când studiul minţii atinge nivelul cuantic, blocajul sophonic asupra fizicii fundamentale înseamnă că cercetarea ştiinţifică va fi ca apa fără izvor: nu are bază şi nu va reuşi. Sigiliul mental nu a fost doar un produs secundar întâmplător al studiului tău despre minte. A fost lucrul pe care ţi l-ai dorit dintotdeauna. Acesta a fost scopul ultim al cercetării tale. Se întoarse spre adunare: Acum, ceea ce aş vrea să ştiu de la voi toţi este: În anii cât am fost în hibernare, ce s-a întâmplat cu sigiliul mental?

— Nu a avut cine ştie ce istorie, spuse reprezentantul Flotei Europene. Aproape cincizeci de mii de oameni din forţele spaţiale naţionale au acceptat credinţa în victorie cu ajutorul sigiliului mental şi au format o clasă specială a militarilor, cunoscută sub numele „Amprentaţii”. Mai târziu, la vreo zece ani după ce aţi intrat în hibernare, folosirea sigiliului mental a fost declarată de către Curtea Internaţională de Justiţie drept o crimă, o încălcare a libertăţii de gândire şi unicul dispozitiv de sigilare mentală – cel din Centrul Încrederii – a fost pus la păstrare. Fabricarea şi folosirea acestui tip de echipament a fost plasată, la nivel mondial, sub o interdicţie aproape la fel de strictă ca aceea privind neproliferarea armelor nucleare, în principal datorită computerului folosit. Atunci când aţi intrat în hibernare, evoluţia tehnologiei computerizate, de fapt, încetase. Computerul folosit pentru sigilarea mentală este şi azi un supercomputer şi este inaccesibil indivizilor şi organizaţiilor obişnuite.

Atunci Keiko Yamasuki dezvălui prima informaţie substanţială:

— Ceea ce nu ştiţi este că nu exista doar un singur dispozitiv de sigilare mentală. Au fost realizate cinci dispozitive şi fiecare dintre ele avea propriul lui supercomputer. Celelalte patru au fost înmânate în secret de Hines oamenilor care acceptaseră sigilarea mentală, cei pe care îi numiţi „Amprentaţi”. Pe vremea aceea erau doar

în jur de trei mii, însă formaseră deja o organizaţie supranaţională în cadrul armatelor diverselor ţări. Hines nu mi-a spus nimic despre acest lucru. L-am aflat de la sophoni. Stăpânului nu-i pasă de triumfalismul înverşunat, aşa că nu am întreprins nimic.

— Şi de ce ar avea vreo importanţă acest lucru? întrebă preşedintele.

— Păi, hai să ne imaginăm! Dispozitivul sigiliului mental nu este un echipament care să funcţioneze încontinuu. Este activat doar atunci când este necesar. Fiecare dispozitiv poate fi folosit timp îndelungat şi, dacă sunt întreţinute cum trebuie, pot funcţiona fără probleme timp de cincizeci de ani. Dacă cele patru dispozitive au fost folosite rând pe rând, aşteptând ca unul din ele să cedeze înainte ca următorul să fie pus în funcţiune, atunci se prea poate ca împreună să fi durat două secole. Ceea ce înseamnă că Amprentaţii nu au dispărut, ci au dăinuit din generaţie în generaţie, până în zilele noastre. Este o religie fondată pe credinţă întărită cu sigiliul mental, iar ceremonia de iniţiere o reprezintă folosirea voluntară a sigiliului mental asupra propriei minţi.

Reprezentantul Flotei Nord-Americane spuse:

— Doctore Hines, v-aţi pierdut statutul de Cel cu Faţa la Zid şi nu mai deţineţi puterea legală de a înşela lumea. Vă rugăm să spuneţi Conferinţei Comune adevărul: Soţia dumneavoastră, sau, de fapt, Spărgătorul dumneavoastră de Zid spune adevărul?

— Da, spune adevărul, răspunse Hines, încuviinţând puternic.

— Este o crimă! spuse reprezentantul Flotei Asiatice.

— Poate că este, comentă Hines şi încuviinţă din nou. Dar, exact la fel ca voi toţi, nu ştiu dacă Amprentaţii au dăinuit până în prezent.

— Asta nu este important, replică reprezentantul Flotei Europene. Cred că următorul pas ar trebui să fie găsirea dispozitivelor de sigilare mentală care mai sunt funcţionale, şi sigilarea sau distrugerea lor. Cât despre Amprentaţi, dacă au acceptat în mod voluntar sigiliul

mental, acest lucru nu pare să fi încălcat legile din vremurile acelea. Dacă au aplicat sigiliul mental altor voluntari, atunci erau sub stăpânirea unei credinţe sau încrederi căpătate prin mijloace tehnice, aşa că n-ar trebui să fie pedepsiţi. În concluzie, singurul lucru care ne rămâne de făcut este să găsim sigiliile mentale. Cât despre chestiunea Amprentaţilor, aceasta ar putea să nu mai fie cercetată deloc.

— Aşa este. Nu e un lucru rău că sunt câţiva oameni în Flota Solară care au încredere absolută în victorie. Sau, cel puţin, nu strică nimănui. Dar ar trebui să rămână o chestiune de intimitate individuală şi nimeni n-ar trebui să ştie cine sunt. Deşi este greu de înţeles de ce ar accepta oricine, în mod voluntar, sigiliul mental azi, când victoria umanităţii este atât de evidentă, spuse reprezentantul Flotei Europene.

Keiko Yamasuki zâmbi dispreţuitor, dezvăluind o expresie arareori observată care le evocă celor prezenţi imaginea străveche a clarului de lună reflectată de solzii unui şarpe din iarbă.

— Sunteţi naivi, spuse ea.

— Sunteţi naivi, răspunse Hines ca un ecou, înclinându-şi capul adânc.

Ea se întoarse brusc spre soţul ei:

— Hines, ţi-ai ascuns mereu gândurile de mine. Chiar dinainte să devii Cel cu Faţa la Zid.

— Mi-era teamă că mă vei dispreţui, spuse el, tot cu capul plecat.

— De câte ori nu ne-am uitat în tăcere în ochii celuilalt în tufişul de bambuşi în liniştea nopţii din Kyoto? În privirea ochilor tăi am văzut singurătatea Celui cu Faţa la Zid şi am văzut dorinţa ta să vorbeşti. De câte ori aproape că mi-ai spus adevărul? Doreai să-ţi afunzi capul în braţele mele şi să-mi mărturiseşti totul printre lacrimi şi să te eliberezi în sfârşit. Dar datoria Celui cu Faţa la Zid te împiedica. Înşelăciunea, chiar faţă de cea pe care o iubeai cel mai mult, făcea parte dintre responsabilităţile tale. Aşa că nu puteam decât să mă uit în ochii tăi, sperând să

găsesc vreo urmă a gândurilor tale adevărate. Nu ai idee câte nopţi nedormite am petrecut aşteptând lângă tine în timp ce dormeai buştean, aşteptând să vorbeşti în somn… Şi mai adesea, te observam cu grijă, studiindu-ţi fiecare mişcare şi prinzându-ţi fiecare privire, chiar şi în anii când ai fost prima oară în hibernare. Îmi aminteam fiecare amănunt despre tine, şi nu din dor, ci fiindcă doream să-ţi aflu adevăratele gânduri. Mult timp, n-am reuşit nimic. Ştiam că porţi o mască, dar nu ştiam nimic din ce se afla sub ea. Şi anii treceau, până când, în final, când abia te deşteptaseră şi te plimbai prin norul de reţea neurală şi ţi-am privit ochii, am înţeles în sfârşit totul. Eu mă maturizasem cu opt ani, în timp ce tu rămăseseşi tot tu, cel din urmă cu opt ani. Şi astfel te-ai dat de gol.

Şi din acel moment, am ştiut cine eşti cu adevărat: un defetist cu convingeri adânc înrădăcinate şi un escapist înverşunat. Atât înainte, cât şi după ce ai devenit Cel cu Faţa la Zid, singurul tău ţel a fost realizarea exodului umanităţii. Prin comparaţie cu ceilalţi cu Faţa la Zid, geniul tău nu consta în înşelarea strategică, ci în ascunderea şi deghizarea adevăratei tale concepţii despre lume.

Dar tot nu ştiam cum voiai să-ţi atingi scopul prin cercetarea creierului şi a gândurilor. Eram nedumerită chiar şi când a apărut sigiliul mental, până chiar în momentul când am intrat în hibernare şi mi-am amintit ochii lor. Ochii acelor oameni care primiseră sigiliul mental… erau ca ai tăi. Şi deodată am înţeles o expresie a ta pe care nu reuşisem s-o descifrez până atunci. Abia atunci am reuşit să-ţi descopăr strategia reală, dar era prea târziu ca să mai pot spune ceva.

Reprezentantul Flotei Nord-Americane spuse:

— Doamnă Keiko Yamasuki, nu cred că e nimic neobişnuit aici. Cunoaştem istoria sigiliului mental. În primul grup de cincizeci de mii de voluntari procedura a fost efectuată sub o supraveghere extrem de strictă.

— Aşa este, spuse ea, dar supravegherea a fost absolut eficientă numai din punctul de vedere al conţinutului

propoziţiei de încredere. Sigiliul mental însuşi era mai greu de supravegheat.

— Dar literatura din domeniu arată că supravegherea detaliilor tehnice ale sigiliului mental a fost şi ea foarte strictă şi că a fost supus la un număr mare de teste înainte să fie pus în funcţiune, spuse preşedintele.

Yamasuki scutură din cap:

— Sigiliul mental este un tip de echipament incredibil de complicat. Orice supraveghere are lacune. În mod specific, un semn de minus din sute de milioane de linii de cod. Nici chiar sophonii nu l-au detectat.

— Un semn de minus?

— Când a fost descoperit modelul de circuit neural pentru judecarea ca adevărată a unei propoziţii, Hines a descoperit şi modelul de judecare a propoziţiei ca fiind falsă. De asta avea nevoie. A ascuns descoperirea asta de toţi, inclusiv de mine. Nu a fost dificil, fiindcă cele două modele erau foarte similare. Diferenţa se manifesta prin direcţia fluxului unui semnal cheie din modelul de transmisie neuronică şi, în modelul matematic al sigiliului mental, era reprezentată printr-un semn. Pozitiv pentru adevărat şi negativ pentru fals. Lucrând într-un secret absolut, Hines a manipulat acest semn din softurile de control ale sigiliului mental. La toate dispozitivele, semnul era negativ.

O tăcere mormântală se aşternu peste auditoriu, o tăcere care se mai manifestase doar o singură dată în timpul Audierii Celor cu Faţa la Zid a CAP cu două secole înainte, când Rey Diaz le arătase „leagănul” de la încheietura mâinii şi spusese adunării că dispozitivul ce primea semnalul antidetonare era prin preajmă.

— Doctore Hines, ce aţi făcut? Preşedintele se întoarse spre el, mânios.

Hines îşi ridică capul şi văzură cu toţii că faţa lui nu mai era palidă şi îşi reluase culoarea normală. Vocea îi era calmă şi egală.

— Recunosc că am subestimat puterea umanităţii. Progresul pe care l-aţi făcut este într-adevăr remarcabil. L-

am văzut cu ochii mei şi pot crede în el acum, şi mai cred şi că victoria în război va fi a umanităţii. Această credinţă este tot atât de puternică, de parcă aş fi fost şi eu amprentat cu o ştampilă mentală. Defetismul şi Escapismul de acum două secole sunt absolut ridicole. Cu toate acestea, Domnule preşedinte şi stimaţi reprezentanţi, aş dori să spun lumii întregi că este imposibil să mă facă să regret ce am făcut.

— Consideraţi în continuare că n-ar trebui să vă căiţi? întrebă furios reprezentantul Flotei Asiatice.

Hines ridică capul:

— Nu este vorba despre ce „ar trebui”. Este o imposibilitate. Am folosit sigiliul mental să-mi amprentez această propoziţie pe mine însumi: Totul despre planul meu de Cel cu Faţa la Zid este absolut corect.

Cei prezenţi schimbară priviri uimite şi Yamasuki se întoarse chiar şi ea spre soţul ei cu aceeaşi privire mirată.

Hines îi aruncă un zâmbet fugar şi încuviinţă:

— Da, dragă, dacă-mi permiţi să-ţi spun aşa. Doar astfel puteam să-mi obţin puterea spirituală necesară pentru executarea planului. Da, în acest moment consider că tot ce am făcut a fost corect. Şi o cred cu hotărâre, indiferent de ce ne arată realitatea. Am folosit sigiliul mental să mă transform în propriul meu Dumnezeu şi Dumnezeu nu se poate căi.

— În viitorul nu prea îndepărtat, când invadatorii trisolarieni se vor preda unei civilizaţii umane mult mai dezvoltate, veţi mai gândi la fel? întrebă preşedintele cu o privire în ochi care era mai mult curioasă, decât uimită.

Hines încuviinţă sincer:

— Tot voi crede că am dreptate. Întreg planul meu de Cel cu Faţa la Zid este în întregime corect. Sigur, în faţa faptelor, voi fi supus unei torturi oribile. Se întoarse spre soţia sa: Iubito, ştii că am suferit tortura aceea în trecut, când am crezut că apa era toxică.

— Să ne întoarcem la prezent, spuse reprezentantul Flotei Nord-Americane, întrerupând discuţiile şuşotite ale celor prezenţi. Faptul că mai sunt Amprentaţi printre noi

este o speculaţie. Au trecut peste o sută şaptezeci de ani, în fond. Dacă există o clasă sau organizaţie care are o asemenea încredere absolută în defetism, de ce nu am văzut niciun fel de semn din partea ei?

— Sunt două posibilităţi, spuse reprezentantul Flotei Europene. Una ar fi ca sigiliul mental să fi dispărut de mult timp şi toate astea să fie doar o alarmă falsă…

Reprezentantul Flotei Asiatice a completat gândul:

— Dar mai e o posibilitate: ca lucrul cel mai îngrozitor în legătură cu situaţia noastră să fie faptul că nu există niciun fel de semne.

Luo Ji şi Shi Qiang se plimbau prin oraşul subteran la umbra structurilor arboricole în timp ce fluxul maşinilor trecea prin deschizăturile de cer de deasupra lor. Deoarece clădirile erau „frunze” ce atârnau în aer, spaţiile erau larg deschise, iar distanţa mare dintre trunchiurile copacilor făcea să nu existe nimic asemănător străzilor, ci doar o piaţă în continuă mişcare presărată cu trunchiuri de copaci. Împrejurimile erau minunate: întinderile mari de iarbă, pădurile de copaci adevăraţi şi aerul proaspăt te făceau să crezi, la prima vedere, că e o adevărată imagine fermecătoare de la ţară. Pietonii treceau prin ea în haine strălucitoare, ca nişte furnici sclipitoare. Luo Ji fu adânc impresionat de designul urban care împrăştiase zgomotul modern şi agitaţia în aer şi lăsase solul să revină la natură. Aici nu exista nicio umbră a războiului, ci doar confortul şi plăcerile oamenilor.

Înainte să ajungă mai departe, auziră vocea blândă a unei femei:

— Sunteţi domnul Luo Ji?

Privi în jur şi văzu că vocea venea de la un panou stradal de pe gazonul de la marginea străzii. O femeie atrăgătoare, îmbrăcată în uniformă îl privea din imaginea mişcătoare.

— Da, eu sunt, răspunse el.

— Salut! Eu sunt Consilierul Financiar 8065 de la Sistemul Bancar General. Bine aţi venit în era noastră! Vă

voi informa acum despre situaţia dumneavoastră financiară. În timp ce vorbea, în lateral apăru un tabel cu date. Acestea sunt datele dvs. financiare pentru Anul 9 din Era de Criză, inclusiv depunerile de la Industrial and Commercial Bank of China şi de la China Construction Bank. Sunt investiţii cotate şi în hârtii de valoare, dar acelea e posibil să se fi pierdut în perioada Marei Ravene.

— De unde ştie că sunt aici? şopti el.

Shi Qiang spuse:

— Fiindcă ţi s-a implantat un cip în braţul stâng. Nu te îngrijora, azi toată lumea are câte unul. E ca un buletin de identitate. Toate panourile publicitare te vor recunoaşte. Toate anunţurile publicitare sunt acum personalizate, aşa că oriunde ai merge, tot ce apare pe panouri este pentru tine.

Aparent după ce auzise cuvintele lui Shi Qiang, consiliera spuse:

— Domnule, aceasta nu este o reclamă. Este un serviciu oferit de Sistemul Bancar General.

— Câţi bani am pe contul de depozit? întrebă Luo Ji.

Apăru o diagramă extrem de complicată lângă imaginea consilierei:

— Aceasta este situaţia tuturor conturilor dumneavoastră care au dobândă începând cu Anul 9 din Era de Criză. Este destul de complicat, dar o puteţi accesa din zona dumneavoastră de informaţii personale de acum înainte. Apăru o diagramă mai simplă: Aceasta este situaţia dumneavoastră financiară curentă din toate diversele subsisteme ale Sistemului Bancar General.

Luo Ji nu avea idee ce însemnau toate cifrele şi întrebă pierdut:

— Adică… cât?

— Băiete, eşti un om bogat! spuse Shi Qiang, bătându-l pe spate cu putere. Probabil că nu am atâţia ca tine, dar am şi eu bani. Ca să vezi, două secole de dobândă – o adevărată investiţie pe termen lung. Dintr-un biet amărât, am ajuns magnat. Regret că nu am pus mai mulţi bani deoparte.

— Ei bine… eşti sigur că nu este vreo greşeală? întrebă Luo Ji sceptic.

— Poftim?

Ochii mari ai consilierei îl priviră curioşi şi ironici.

— Au trecut mai mult de o sută optzeci de ani. Nu aţi avut inflaţie? Sistemul financiar a evoluat fără sincope?

— Îţi baţi prea mult capul, zise Shi Qiang, scoţând un pachet de ţigări din buzunar.

Luo Ji ştia că încă mai exista tutun. Dar când Shi Qiang scoase una din pachet, începu să scoată norişori de fum, fără să o aprindă.

Consiliera răspunse:

— Au fost multe perioade de inflaţie în timpul Marii Ravene şi sistemele financiare şi de credit au ajuns aproape de colaps. Dar conform legilor în vigoare, dobânda la depozitele hibernatorilor se calculează conform unei formule speciale care exclude Marea Ravenă şi, astfel, transferă suma depusă la nivelul financiar de după Marea Ravenă şi reia calcularea dobânzii din acest moment.

— Grozav! Ăsta chiar că e un tratament preferenţial! exclamă Luo Ji.

— Băiete, acum trăim vremuri bune, spuse Shi Qiang, suflând fumul.

Apoi, ridicând ţigara încă aprinsă, adăugă:

— Doar că ţigările sunt oribile.

— Domnule Luo Ji, aceasta este doar o bună ocazie să ne cunoaştem. Când doriţi, putem discuta aranjamente financiare personale şi un plan de investiţii. Dacă nu mai e şi altceva, la revedere.

Consiliera zâmbi şi-i făcu cu mâna un semn de „la revedere”.

— Am o întrebare, zise el repede.

Nu ştia cum să se adreseze tinerelor din era aceasta şi nu dorea să rişte să facă o greşeală, adresându-i-se necuvenit. Aşa că-i spuse, pur şi simplu:

— Nu sunt prea familiarizat cu această eră, aşa că vă rog să mă iertaţi dacă întrebarea vi se pare jignitoare.

Consilierul zâmbi şi spuse:

— Nicio problemă. Responsabilitatea noastră este să vă ajutăm să vă adaptaţi cât mai repede posibil la era noastră.

— Sunteţi o persoană reală sau un robot? Sau un program?

Întrebarea nu o deranjă deloc pe consilieră. Răspunse:

— Sigur că sunt o persoană reală. Cum ar putea un computer să gestioneze servicii atât de complicate ca acesta?

După ce femeia de pe panoul publicitar dispăru, Luo Ji îi spuse lui Shi Qiang:

— Da Shi, sunt unele lucruri pe care nu prea le înţeleg. E o eră care a inventat perpetuum mobile şi poate sintetiza cerealele, dar tehnologia informaţiei nu pare să fi avansat deloc. Inteligenţa artificială nu poate nici măcar gestiona finanţele personale.

— Ce perpetuum mobile? Vrei să spui o maşină de mişcare perpetuă? spuse Shi Qiang.

— Da. Asta înseamnă energie infinită.

Shi Qiang privi în jurul lui:

— Unde?

Luo Ji arătă spre şuvoiul de trafic:

— Maşinile acelea zburătoare. Consumă benzină sau merg pe baterii?

Shi Qiang clătină din cap:

— Nici, nici. Petrolul de pe Terra a secat. Maşinile acelea merg permanent fără baterii şi nu se vor opri niciodată. Sunt chiar grozave. Mă bate gândul să-mi iau şi eu una.

— Cum poţi să fii atât de puţin impresionat în faţa unui miracol tehnologic? Puterea nelimitată a umanităţii. Este un eveniment tot atât de măreţ ca atunci când Pangu a creat cerurile şi Terra! Chiar nu realizezi ce eră magnifică e asta?

Shi Qiang aruncă chiştocul, apoi, gândindu-se mai bine, îl ridică de pe iarbă şi-l azvârli într-un coş de gunoi din apropiere:

— Nu sunt impresionat? Eşti un intelectual a cărui

imaginaţie a luat-o razna. Tehnologia asta e ceva ce aveam deja în epoca noastră.

— Glumeşti, desigur.

— Nu înţeleg majoritatea chestiilor tehnice, dar ştiu ceva despre acest lucru anume fiindcă, din întâmplare, am avut ocazia o dată să folosesc un microfon poliţienesc care nu se oprea niciodată. Ştii cum funcţiona? Era operat de la distanţă, de microunde. Asta este electricitatea de azi, deşi metodele sunt puţin mai diferite acum.

Luo Ji se opri şi se uită fix la Shi Qiang pentru mai mult timp, apoi privi din nou în sus la maşinile care zburau prin aer. Se gândi la sticla încălzită şi, în cele din urmă înţelese: era vorba doar despre energia fără fir. Sursa de energie emitea electricitate sub forma de microunde sau alte radiaţii electromagnetice, formând un câmp electric deasupra unui anume spaţiu, permiţând oricărui echipament dinăuntrul lui să-şi extragă curentul printr-o antenă sau printr-o bobină de rezonanţă. Aşa cum spusese Shi Qiang, chiar şi cu două secole înainte, această tehnologie era cât se poate de obişnuită. Singurul motiv pentru care nu devenise un loc comun era acela că pierderea de energie era prea mare. Doar o mică parte din curentul emis în spaţiu putea fi folosită, şi cea mai mare parte se pierdea. În era aceasta însă, tehnologia fuziunii controlate mature însemna că sursele de energie fuseseră mult îmbogăţite, până la punctul în care pierderile de energie fără fir de la surse deveniseră acceptabile.

— Şi cerealele sintetice? Nu-i aşa că sintetizează cerealele? întrebă Luo Ji.

— Nu sunt prea sigur. Cerealele cresc tot din seminţe, doar că sunt cultivate în fabrici, în chestiile alea, incinte de cultivare. Recoltele sunt toate modificate genetic şi am auzit că grâul produce doar un spic şi nu are tulpină. Şi creşte repede datorită luminii artificiale puternice şi a altor lucruri, cum ar fi radiaţia intensă, care induce creşterea. Recolta de grâu sau de orez poate fi culeasă într-o săptămână, aşa că pentru noi, cei de afară e ca şi cum ar fi produse pe o bandă rulantă.

— Ah, îşi accentuă Luo Ji gândul cu un oftat, în timp ce bulele de imaginaţie din mintea lui se spărgeau, dezvăluind adevăratul chip al lumii şi înţelese că în această eră nouă minunată, sophonii încă mai pluteau peste tot şi ştiinţa umană era încă închisă cu lacătul. Tehnologia existentă nu avea să treacă niciodată de linia trasată de sophoni.

— Şi nava spaţială care poate atinge cincisprezece la sută din viteza luminii?

— Acest lucru este adevărat. Când navele de război se mobilizează, arată ca un mic soare pe cer. Şi armele lor spaţiale – alaltăieri am văzut un reportaj la televizor despre exerciţiul Flotei Asiatice. Un tun cu laser a făcut praf o navă ţintă mare cât un transportor. Jumătate din chestia aia mare de oţel s-a evaporat ca un cub de gheaţă şi cealaltă jumătate a explodat ca nişte artificii, transformându-se într-o ploaie de bucăţi de oţel topit sclipitoare. Şi mai sunt şi tunurile orbitale care pot trage o sută de sfere de oţel pe secundă, fiecare de mărimea unei mingi de fotbal la zeci de kilometri pe secundă. În câteva minute pot aplatiza un munte de pe Marte… Aşa că, deşi niciunul din toate astea nu are vreun perpetuum mobile de-al tău, cu tehnologiile astea, umanitatea este mai mult decât capabilă să dea de pământ cu Flota Trisolariană.

Shi Qiang îi oferi lui Luo Ji o ţigară şi-l învăţă cum să răsucească capătul filtrului pentru a o aprinde. Fumară şi urmăriră rotocoalele albe ca zăpada ridicându-se în aer.

— Oricum, băiete, sunt timpuri frumoase.

— Da, vremuri frumoase.

Luo Ji abia terminase de vorbit când Shi Qiang se aruncă peste el şi amândoi se rostogoliră pe iarbă la câţiva metri mai departe, auzind un zgomot puternic la călcâie, în timp ce un automobil se prăbuşi exact unde stătuseră ei. Luo Ji simţi impactul exploziei şi resturile de metal zburară deasupra, spulberând jumătate din panoul publicitar şi proiectând tuburile de sticlă transparentă ale monitorului pe jos. În timp ce se afla încă la sol, ameţit şi cu un ochi vânăt, Shi Qiang sări în picioare şi alergă la automobilul

zburător. Carcasa lui în formă de disc era sfărâmată complet şi deformată, dar datorită lipsei de combustibil la bord, nu luase foc. Se auzea doar sunetul scânteilor pocnind în metalul răsucit.

— Nu e nimeni înăuntru, îi spuse Shi Qiang lui Luo Ji, care venea şi el, şchiopătând.

— Da Shi, iar mi-ai salvat viaţa, zise Luo Ji, lăsându-se pe umărul lui şi masându-şi piciorul rănit.

— Nu ştiu de câte ori va mai trebui s-o fac. Ar trebui să fii mai atent şi cu ochii-n patru. Îi arătă vehiculul distrus: Nu-ţi aduce aminte de nimic?

Luo Ji se gândi la întâmplarea veche de două secole şi se înfioră, fără să vrea.

Se strânseră mulţi trecători şi pe hainele lor clipeau scene oribile. Sosiră două maşini de poliţie cu sirenele lor asurzitoare şi mai mulţi ofiţeri ieşiră şi formară un rând în jurul maşinii accidentate. Uniformele lor clipeau asemenea luminii girofarurilor, înecând hainele mulţimii cu strălucirea lor. Ofiţerul care veni la Shi Qiang şi Luo Ji avea haine atât de strălucitoare, că trebuiră să închidă ochii.

— Eraţi aici când a căzut maşina. Nu sunteţi răniţi, nu? întrebă el îngrijorat.

Văzuse cu siguranţă că erau amândoi hibernatori, fiindcă se chinuia să vorbească „chineza veche”.

Mai înainte ca Luo Ji să poată răspunde, Shi Qiang îl trase pe ofiţerul care pusese întrebarea dincolo de banda de siguranţă şi departe de mulţime. Odată ajunşi mai departe, uniforma ofiţerului se opri din clipit.

— Trebuie să cercetezi bine. S-ar putea să fie vorba despre o tentativă de asasinat, spuse el.

Ofiţerul râse:

— Chiar aşa? E doar un accident de trafic.

— Dorim să-l reclamăm.

— Sunteţi sigur?

— Bineînţeles. Îl reclamăm.

— Faceţi prea mult caz de toată istoria asta. Poate că v-a speriat, dar nu a fost decât un accident de circulaţie. Cu

toate acestea, în temeiul legii, dacă insistaţi să-l reclamaţi…

— Insistăm.

Ofiţerul apăsă o zonă de afişare de pe mânecă. Zona se ilumină şi apăru o fereastră de informaţii pe care o citi şi apoi spuse:

— S-a înregistrat. Timp de patruzeci şi opt de ore veţi fi monitorizaţi de poliţie, dar avem nevoie de aprobarea dumneavoastră.

— Suntem de acord. E posibil să mai fim încă în pericol.

Ofiţerul râse din nou:

— Dar este o întâmplare cât se poate de obişnuită.

— O întâmplare obişnuită? Aş dori să vă întreb: În medie, câte accidente de circulaţie de genul acesta au loc în oraş în fiecare lună?

— Au fost doar şase sau şapte tot anul trecut!

— Permiteţi-mi să vă anunţ, domnule ofiţer: Pe vremea noastră, oraşul acesta avea mai multe în fiecare zi.

— Maşinile circulau pe pământ pe vremea dumneavoastră. Nici nu pot să-mi închipui cât de periculos era. Ei bine, acum sunteţi înregistraţi în sistemul de monitorizare al poliţiei. Veţi fi anunţaţi cu orice aflăm în cazul dumneavoastră, dar, credeţi-mă, este un accident de circulaţie cât se poate de obişnuit. Chiar dacă nu aţi fi reclamat accidentul, tot aţi fi primit compensaţie.

După ce-i părăsiră pe poliţişti şi scena accidentului, Shi Qiang îi spuse lui Luo Ji:

— Ar fi mai bine să mergem la mine. Nu mă simt în siguranţă când sunt pe stradă. Nu stau departe. Probabil că putem merge pe jos până acolo. Taxiurile nu au şofer, aşa că nu sunt sigure.

— Dar parcă OTT fusese distrusă! spuse Luo Ji, uitându-se în jur. Departe, maşina căzută fusese ridicată de un vehicul mare zburător. Mulţimea se împrăştiase şi maşina poliţiei plecase. Un vehicul de lucrări al municipalităţii aterizase şi mai mulţi lucrători ieşiseră şi începuseră să cureţe resturile accidentului şi să repare zona distrusă de accident. După micul accident, oraşul revenea la pacea lui

obişnuită şi plăcută.

— Poate că a fost. Dar trebuie să te încrezi în intuiţia mea, băiete.

— Nu mai sunt Cel cu Faţa la Zid.

— Maşina aia nu părea să creadă asta... În timp ce mergem, te rog să fii atent la maşinile de deasupra ta.

Încercară să meargă în „umbra” clădirilor în formă de copaci cât mai mult posibil, şi traversară toate spaţiile deschise în fugă. Nu după mult timp ajunseră într-o piaţă largă şi Shi Qiang spuse:

— Casa mea este vizavi. E prea departe să mergem ocolit, aşa că va trebui s-o luăm la fugă.

— Nu cumva suntem cam paranoici? Poate că a fost doar un accident de maşină.

— Dar avem un „poate”, nu? Nu strică să fim atenţi... Vezi sculptura aceea din mijlocul pieţei? Dacă se întâmplă ceva, ne ascundem acolo.

În centrul pieţii era un pătrat de nisip ca un deşert în miniatură. Sculptura pe care o menţionase Shi Qiang, situată chiar în mijlocul porţiunii de nisip, era un grup de obiecte ca nişte stâlpi negri, fiecare având o înălţime de doi sau trei metri. De la distanţă, părea un crâng de copaci negri veştejiţi.

Luo Ji alergă prin piaţă în spatele lui Shi Qiang. Când ajunseră la porţiunea de nisip, îl auzi pe Shi Qiang, strigând:

— Repede, hai aici! şi se simţi tras, alunecând pe nisip şi apoi cu capul înainte prin crângul veştejit. Aşa cum zăcea pe nisipul cald de sub crâng, privi în sus printre stâlpii negri la cer şi văzu o maşină care acceleră în jos, cu zgomot până la crâng, înainte de a se opri şi a accelera, plecând mai departe. Pala de vânt pe care o produsese, iscă un nor de nisip prin aer care se izbi de stâlpi cu un fâsâit.

— Poate că nu venea spre noi.

— Hm. Poate, spuse Shi Qiang, ridicându-se în capul oaselor şi scoţându-şi nisipul din pantofi.

— Crezi că o să râdă de noi?

— Nu te teme de rahaturi din astea. Cine naiba o să te recunoască? În fond venim din trecutul de acum două secole, aşa că şi dacă am fi perfect normali, oamenii ar continua să râdă de noi. Băiete, chiar merită să fii prudent. Şi dacă maşina aia chiar venea spre tine?

Abia atunci Luo Ji îşi îndreptă atenţia către sculptura în care se aflau. Observă că stâlpii nu erau nişte copaci veştejiţi, ci nişte braţe care ieşeau din deşert. Braţele subţiri erau doar piele şi os, aşa că la o primă vedere, păreau doar nişte trunchiuri moarte de copaci. Mâinile de deasupra lor făceau diverse gesturi spre cer şi păreau să exprime un soi de durere nesfârşită.

— Ce soi de sculptură mai e şi asta? În grupul acesta de braţe chinuite, Luo Ji simţi că-l ia cu răcoare, deşi transpirase de la alergătură. La marginea sculpturii, văzu un obelisc solemn pe care era gravat un rând de caractere mari şi aurii: FACEŢI-VĂ TIMP PENTRU CIVILIZAŢIE, PENTRU CĂ CIVILIZAŢIA NU-ŞI VA FACE TIMP PENTRU VOI.

— Memorialul Marii Ravene, spuse Shi Qiang. Nu păru interesat să dea mai multe explicaţii, dar îl conduse pe Luo Ji afară din sculptură şi de-a lungul celeilalte jumătăţi de piaţă într-un ritm rapid. Ei bine, băiete eu locuiesc la copacul acesta, spuse Shi Qiang, arătând spre copacul arhitectural masiv din faţa lor.

Luo Ji privi în jur în timp ce mergea. Deodată auzi cum scârţâie solul şi apoi pământul îi fugi de sub picioare şi căzu undeva în jos. Shi Qiang îl înşfăcă atunci când pieptul îi ajunsese la nivelul solului şi se chinui să-l tragă sus. După ce reuşi să ajungă iar pe pământ, cei doi se holbară la gaura din pământ. Era o gură de canal şi capacul fusese tras la o parte chiar în momentul când Luo Ji era gata să calce pe el.

— Doamne! Cum vă simţiţi, domnule? E foarte periculos! se auzi un glas care venea de pe un panou publicitar de lângă ei. Panoul era fixat de un mic pavilion ce conţinea un automat de băuturi şi alte asemenea şi cel care vorbea era un tânăr îmbrăcat într-o uniformă albastră. Faţa lui era

palidă şi părea chiar şi mai speriat decât Luo Ji. Sunt de la Biroul de Evacuare şi Canalizare al Companiei de Administraţie Municipală. Capacul acela s-a deschis automat. Probabil că a fost o eroare de soft.

— Se întâmplă des? întrebă Shi Qiang.

— Vai, nu, nu, nu. Cel puţin asta este prima oară când văd aşa ceva.

Shi Qiang ridică o piatră mică din iarba de lângă drum şi o aruncă în gaură. După ceva mai mult timp se auzi un sunet.

— Dumnezeule! Dar cât de adâncă este? îl întrebă el pe bărbatul de pe panou.

— Cam treizeci de metri. De aceea am spus că este foarte periculos! Am studiat sistemul de canalizare. Canalele de pe vremea dumneavoastră erau foarte puţin adânci. Acest accident a fost înregistrat. Puteţi... Îşi privi mâneca în timp ce vorbea: Ah, domnule Luo. Puteţi să mergeţi la TMAC pentru a cere compensaţii.

În cele din urmă ajunseră la holul ce ducea spre copacul lui Shi Qiang cu numărul 1863. Îi spuse că locuia pe ramura 106, aproape de vârf şi-l sfătui pe Luo Ji să ia masa la parter înainte de a urca. Intrară într-un restaurant de pe una din lateralele holului. În afara faptului că sclipea de curăţenie ca o imagine tridimensională, această eră mai avea şi altă caracteristică, una care era şi mai evidentă aici decât atunci când o văzuse din centrul de reînviorare: ferestre de informaţii dinamice peste tot, pe pereţi, pe mese, pe scaune, pe podea şi pe tavan şi chiar pe obiecte mici, cum ar fi paharele şi suporturile de şerveţele de pe mese. Totul avea o interfaţă şi afişaj cu derularea textului sau imagini mişcătoare. Întregul restaurant părea un monitor de computer gigant, înfăţişând ostentativ o splendoare strălucitoare şi plină de varietate.

Nu erau mulţi oameni la mese. Aleseră o masă de lângă fereastră şi se aşezară. Shi Qiang lovi uşor suprafaţa mesei pentru a activa o interfaţă şi apoi comandă câteva feluri de mâncare:

— Nu pot citi scrisul străin, aşa că am comandat doar

mâncare chinezească.

— Lumea pare că ar fi construită din cărămizi făcute din monitoare, oftă Luo Ji.

— Ai dreptate. Orice suprafaţă netedă poate să afişeze. În timp ce vorbea, Shi Qiang îşi scoase pachetul de ţigări şi-l împinse spre Luo Ji. Uite, e doar un pachet de ţigări ieftine.

Imediat ce Luo Ji luă pachetul în mână, începu să se afişeze o imagine animată a mai multor imagini miniaturale care păreau să fie un meniu de opţiuni.

— Acesta… e doar un film care poate derula imagini, comentă Luo Ji în timp ce se uita la pachetul de ţigări.

— Un film? Cu chestia asta poţi să intri pe Internet! spuse Shi Qiang, aplecându-se şi lovind uşor pachetul şi una dintre miniaturi dispăru ca un buton. Apoi reclama pe care o selectase se extinse pe întregul pachet.

În imagine Luo Ji văzu o familie cu un copil care stăteau într-o cameră de zi. Imaginea era evident o imagine din trecut şi o voce stridentă se auzi din pachet: „Domnule Luo, asta este epoca din care veniţi. Ştim că pe vremea aceea, fiecare îşi dorea din adâncul inimii să cumpere o casă în capitală. Acum, Greenleaf Group vă poate ajuta să vă îndepliniţi visul. După cum vedeţi, este o eră minunată. Casele s-au transformat în frunzele unui copac şi Greenleaf Group[42] vă poate oferi orice fel de frunză.” Aici, filmul arăta o scenă cu frunze care se adăugau la o ramură de copac şi apoi o varietate uimitoare de case suspendate, una dintre ele era complet transparentă, iar mobilierul dinăuntru părea că stă suspendat în aer. „Sigur, putem să vă construim şi o casă tradiţională pe suprafaţă ca să vă puteţi întoarce la căldura Vârstei de Aur şi să vă puteţi construi o… familie… caldă”. Pe ecran apăru o altă casă separată, cu gazon, probabil tot dintr-o fotografie veche. Vocea actorului din reclamă vorbea într-o chineză „veche” fluentă, dar făcea cu regularitate o pauză înaintea cuvântului „familie” pe care apoi îl rostea cu emfază. În fond era ceva ce vorbitorul nu avea, ceva ce aparţinea

[42] Grupul Frunzelor Verzi (n. tr.).

trecutului.

Shi Qiang luă pachetul de ţigări din mâinile lui Luo Ji, scoase ultimele două ţigări, îi oferi una, apoi mototoli pachetul gol şi-l făcu minge, aruncând-o pe masă. Pe mingea mototolită mai clipeau imagini, dar sunetul dispăruse.

— Oriunde mă duc, primul lucru pe care-l fac este să închid toate ecranele din jurul meu. Sunt groaznic de enervante. Acum nu mai există computere. Oricine doreşte să navigheze pe Internet sau să lucreze la ceva poate lovi uşor o suprafaţă. Hainele şi pantofii pot fi folosite drept computere şi ele. Mă crezi sau nu, am văzut până şi hârtie igienică cu care puteai să intri pe Internet.

Luo Ji scoase un şerveţel. Era obişnuit, neconectat, dar cutia de şerveţele se activase, şi o femeie drăguţă de pe ea îi oferi bandaje de tot felul lui Luo Ji, evident în cunoştinţă de cauză despre experienţele din cursul zilei şi ghicind că braţele şi picioarele îi erau probabil zgâriate.

— Doamne fereşte, oftă Luo Ji şi îndesă şerveţelul la loc în cutie.

— Asta e era informaţională. Vremea noastră era al naibii de primitivă, spuse Shi Qiang, râzând.

În timp ce aşteptau mâncarea, Luo Ji îl întrebă pe Shi Qiang despre viaţa sa. Se simţise un pic vinovat că întreba asta de-abia acum, dar privind înapoi cum se desfăşurase ziua asta, i se părea că fusese ca un ceas dat înainte care ticăia întruna. Doar acum avea un pic de timp liber.

— M-au pensionat. Nu e prea rău, spuse Shi Qiang, cu simplitate.

— De la Biroul de Securitate Publică sau de la unitatea la care ai fost mai târziu? Mai există?

— Mai există. Şi BSP este tot BSP. Dar chiar înainte de hibernare, nu mai aveam nimic de-a face cu ei. Unitatea la care am fost mai târziu ţine acum de Flota Asiatică. Ştii, flota este ca o ţară mare, aşa că eu sunt acum un străin. Spunând acestea, trimise un nor lung de fum şi urmări cum coboară norul, de parcă ar fi încercat din greu să descifreze un mister.

— Ţările nu mai au semnificaţia pe care o aveau… Întreaga lume s-a schimbat. Este greu de înţeles. Din fericire, Da Shi, dumneata şi cu mine suntem acel gen de oameni indiferenţi care trăiesc, şi trăiesc bine, orice s-ar întâmpla.

— Luo, băiete, ca să fiu sincer, nu sunt atât de deschis la minte ca tine cu privire la anumite lucruri. Nu sunt atât de neimplicat. Dacă aş fi trăit tot ce ai trăit tu, m-ar fi distrus demult.

Luo Ji luă pachetul de ţigări mototolit de pe masă, deschizându-l pentru a dezveli imaginea care încă se mai afişa, doar că un pic decolorată. Înfăţişa reclama de la Greenleaf Group. Spuse:

— Fie că sunt Mesia, fie că sunt un refugiat, întotdeauna pot să mă folosesc de resursele de care dispun şi încerc să am o viaţă fericită. Ai putea să-ţi închipui că sunt egoist, dar ca să fiu sincer, este singurul lucru pe care-l respect la mine. Da Shi, aş vrea să-ţi spun ceva despre dumneata. Arăţi ca o persoană indiferentă, dar în adâncul fiinţei tale eşti un om care preţuieşte responsabilitatea. Acum poţi să laşi responsabilitatea asta în urmă. Priveşte era asta. Cine mai are nevoie de noi? *Carpe diem* este îndatorirea noastră cea mai sfântă.

— Sigur, dar, dacă aş fi renunţat la orice datorie, n-ai mai avea prea multă poftă de mâncare acum, nu?

Shi Qiang aruncă ţigara în scrumieră şi activă o reclamă la ţigări.

Luo Ji îşi dădu seama că vorbise aiurea:

— O, nu, Da Shi, tot trebuie să-ţi faci datoria faţă de mine. Dacă te-aş părăsi, aş muri. Azi m-ai salvat de una, două, trei ori. Sau cel puţin de două ori şi jumătate!

— Ah, vrei să spui că pur şi simplu nu pot lăsa pe cineva să moară, nu? Asta e viaţa ce mi-a fost dată, o viaţă de salvare a vieţii tale, explică Shi Qiang, în mod dezaprobator în timp ce se uita prin jur, căutând probabil un loc de unde să cumpere ţigări. Apoi privi în spate, se aplecă spre Luo Ji şi-i şopti: Dar ai fost într-adevăr un Mesia câtva timp, băiete.

— E imposibil ca cineva să ocupe acel post şi să rămână sănătos la cap. Din fericire, acum sunt din nou normal.

— Cum ţi-a venit ideea să vrăjeşti steaua aia?

— Pe vremea aceea eram cam paranoic. Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta. Poate nu o să crezi, Da Shi, sunt sigur că în timp ce dormeam, nu numai că mi-au vindecat boala, dar mi-au făcut şi un tratament psihiatric. Îţi dau cuvântul meu, nu mai sunt aceeaşi persoană de atunci. Cum am putut să fiu atât de stupid, încât să-mi vină o asemenea idee? O asemenea iluzie!

— Ce iluzie? Spune-mi mai multe.

— Este greu de explicat pe scurt. Pe urmă nu are niciun rost. În munca ta, trebuie că te-ai lovit de pacienţi cu halucinaţii, oameni care credeau mereu că cineva vrea să-i omoare. Are vreun rost să-i asculţi vorbind? Luo Ji rupse pachetul de ţigări în bucăţi în mod metodic. De data aceasta afişajul fu distrus, dar bucăţelele încă mai clipeau într-o grămadă colorată grotesc.

— Bine. Să vorbim despre ceva mai vesel. Fiul meu trăieşte încă.

— Poftim? întrebă Luo Ji, atât de surprins încât sări de pe scaun.

— Am aflat abia acum două zile despre asta. El m-a căutat. Nu ne-am întâlnit, doar am vorbit la telefon.

— El nu e…

— Nu ştiu cât timp a fost la închisoare, dar după aceea a intrat în hibernare. A spus că a făcut asta ca să vină în viitor, să mă vadă. Cine ştie de unde a avut bani flăcăul acesta al meu. Acum e pe suprafaţă şi a aranjat să vină mâine.

Luo Ji se ridică entuziasmat, măturând bucăţelele clipitoare de hârtie pe jos.

— Ah, Da Shi, este atât de… Trebuie să bem pentru asta!

— Să bem atunci. Alcoolul din era asta are un gust oribil, dar măcar este tot tare.

Apoi sosi mâncarea. Luo Ji nu recunoscu absolut nimic şi Shi Qiang spuse:

— Nimic nu-i bun. Există restaurante aprovizionate de

ferme tradiţionale, dar toate acele restaurante sunt exclusiviste. Vom mânca acolo când vine Xiaoming.

Dar atenţia lui Luo Ji se concentrase asupra chelneriţei. Faţa şi trupul său erau nerealist de frumoase, şi văzu că celelalte chelneriţe care se mişcau printre mese aveau aceeaşi înfăţişare angelică.

— Hei, nu te mai holba ca un idiot. Nu sunt adevărate, spuse Shi Qiang, fără să se uite în sus.

— Roboţi? întrebă Luo Ji. În sfârşit, viitorul avea ceva ce văzuse în povestirile SF din copilărie.

— Cam aşa ceva.

— Ce vrei să zici, cu „cam aşa ceva”?

Shi Qiang arătă spre o chelneriţă şi spuse:

— Prostuţa asta nu ştie decât să servească mâncarea. Se mişcă pe traiectorii fixe. Ce prostie! Odată am văzut o masă care fusese mutată temporar, dar ele aduceau farfurii tot în locul acela, aşa că totul ajungea pe jos în fărâme.

După ce robotul le servi mâncarea, le zâmbi drăguţ şi le ură poftă bună. Glasul ei nu suna robotic şi era incredibil de plăcut. Apoi, întinse o mână zveltă şi culese cuţitul din faţa lui Shi Qiang…

Ca fulgerul, ochii lui Shi Qiang trecură de la cuţitul din mâinile chelneriţei la Luo Ji care stătea la masă vizavi de el. Se ridică, sări peste masă şi-l trase cu putere pe Luo Ji de pe scaun, trântindu-l la pământ. Aproape simultan, robotul înfipse cuţitul exact acolo unde ar fi fost inima lui Luo Ji. Cuţitul intră în speteaza scaunului, activând interfaţa ei de informaţie. Robotul scoase cuţitul şi rămase lângă masă cu o tavă în cealaltă mână, cu acelaşi zâmbet drăguţ pe faţa ei ireal de frumoasă. Panicat, Luo Ji încercă să se ridice în picioare, apoi se ascunse în spatele lui Shi Qiang. Dar Shi Qiang se mulţumi să dea din mână, spunând:

— Nu-ţi face probleme, nu e atât de agilă.

Robotul stătea nemişcat, cu cuţitul în mână, zâmbind şi le ură din nou poftă bună cu un glas plăcut.

Clienţii speriaţi se strânseseră roată în jurul lor privind

scena uluiţi. Apoi sosi în grabă şefa de tură. Când auzi că Shi Qiang acuza robotul pentru tentativa de asasinat, dădu din cap:

— Domnule, aşa ceva este imposibil! Ochii lor nu văd oameni. Ei văd doar senzorii de pe mese şi de pe scaune!

— Voi depune mărturie că a luat un cuţit şi a încercat să-l omoare pe omul acesta. Am văzut totul cu ochii noştri, spuse un bărbat cu glasul ridicat. Ceilalţi martori îşi oferiră şi ei mărturia.

În timp ce şefa de tură se gândea cum să riposteze, robotul mai înjunghie speteaza scaunului din nou, plasând cuţitul precis în gaura făcută prima oară şi iscând câteva ţipete.

— Poftă bună! spuse zâmbind.

Veniră şi alţi oameni, inclusiv inginerul restaurantului. Când apăsă spatele capului robotului, zâmbetul de pe faţă îi dispăru şi spuse:

— Închidere forţată. Datele în punctul de oprire salvate. Apoi se opri nemişcată acolo unde se afla.

— Este probabil o eroare de sistem, spuse inginerul, ştergându-şi sudoarea rece de pe faţă.

— Se întâmplă des? întrebă Shi Qiang cu un zâmbet sarcastic.

— Nu, nu. Vă dau cuvântul meu că nu am mai auzit niciodată de aşa ceva, spuse inginerul, apoi le spuse celor doi asistenţi ai lui să scoată robotul de acolo.

Şefa de tură explică cu convingere clienţilor că până la aflarea cauzei defecţiunii, restaurantul va folosi chelneri umani, dar aproape jumătate dintre clienţi plecară oricum.

— Aţi reacţionat amândoi extrem de rapid, spuse un spectator cu admiraţie.

— Sunt hibernatori. Pe vremea lor, oamenii aveau experienţă cu acest tip de incident brusc, spuse altcineva. Hainele lui afişau un spadasin.

Şefa de tură le spuse lui Luo Ji şi lui Shi Qiang:

— Domnilor, a fost, pur şi simplu… Oricum, vă asigur că veţi primi o compensaţie.

— Perfect. Acum hai să mâncăm. Shi Qiang îi făcu semn

lui Luo Ji să se aşeze şi un chelner uman le aduse noi farfurii cu mâncare pentru a le înlocui pe cele care fuseseră împrăştiate pe jos.

Cum stătea acolo, încă tulburat, Luo Ji simţea încă gaura neplăcută din speteaza scaunului:

— Da Shi, se pare că lumea întreagă e împotriva mea. Credeam că e o lume frumoasă.

Shi Qiang privi cu atenţie una dintre farfuriile din faţa sa şi apoi spuse:

— Am câteva idei despre toate astea. Privi în sus şi-i turnă de băut lui Luo Ji. Nu te mai gândi la asta acum. O să-ţi explic pe urmă în detaliu.

— Hai, *carpe diem,* să trăim în fiecare zi, rând pe rând! Chiar şi fiecare oră, rând pe rând, spuse Luo Ji, ridicând paharul: În cinstea fiului tău care încă trăieşte!

— Eşti bine cu adevărat? întrebă Shi Qiang, zâmbindu-i.

— Am fost un Mesia. Nu mă mai tem de nimic. Scutură din umeri, apoi îşi goli paharul. Gustul alcoolului îl făcu să se strâmbe: Are gust de carburant de rachetă.

— Mă omori cu zile, băiete. Atitudinea asta a ta m-a terminat de fiecare dată, zise Shi Qiang, ridicând degetul mare în semn de apreciere.

Frunza unde locuia Shi Qiang se afla la vârful copacului. Era o casă spaţioasă şi era echipată complet cu toate utilităţile necesare unei vieţi confortabile. Avea o sală de gimnastică şi chiar o grădină interioară cu o fântână.

El spuse:

— Flota mi-a dat această locuinţă temporară. Au spus că pot să-mi cumpăr o frunză mai bună cu banii mei de pensionare.

— Toţi au aşa mult spaţiu de locuit în epoca asta?

— Probabil. Genul acesta de structură este cel mai bun mod de utilizare a spaţiului. O frunză mare este echivalentă cu o clădire întreagă din epoca noastră. Însă principalul motiv este că sunt mai puţini oameni. Cu mult mai puţini, încă de la Marea Ravenă.

— Dar Da Shi, ţara ta e în spaţiu.

— N-o să mă duc acolo. M-am pensionat, ştii.

Ochii lui Luo Ji se simţeau mai bine aici, în mare parte din cauză că ferestrele de informaţie erau închise în locuinţa lui Shi Qiang, deşi mai erau nişte sclipiri răzleţe pe pereţi şi pe tavan. Shi Qiang lovi uşor o interfaţă de pe podea cu piciorul, făcând ca un perete să devină complet transparent şi dezvăluind astfel oraşul în noapte în faţa ochilor lor. Era o pădure uriaşă şi impresionantă de pomi de Crăciun, înlănţuiţi unul de celălalt de luminile traficului.

Luo Ji se îndreptă spre canapea, care era tare ca marmura la atingere.

— Este pentru stat pe ea? întrebă el. Când Shi Qiang dădu din cap afirmativ, se aşeză cu băgare de seamă, dar simţi imediat că se scufundă ca într-o argilă moale. Pernele şi speteaza canapelei se mulau pe corpul celui aşezat, formând un mulaj sincronizat cu forma trupului şi păstrând presiunea la minimum.

Viziunea lui despre bucata de minereu de fier din Camera de Meditaţie din clădirea ONU de acum două secole devenise realitate.

— Ai cumva nişte pilule de somn? întrebă el. Acum că se afla într-un loc care părea sigur, epuizarea puse stăpânire pe el.

— Nu, dar poţi să le cumperi aici, spuse Shi Qiang şi acţionă peretele din nou. Aici. Pilule somnifere fără reţetă. Uite astea, de exemplu, Râul Viselor.

Deşi Luo Ji credea că va asista la cine ştie ce transmisie realizată cu ajutorul unui hardware de reţea special, realitatea era mult mai simplă decât îşi imaginase. În câteva minute, o furgonetă de livrări zburătoare se opri în spatele peretelui transparent şi, cu un braţ mecanic subţire, livră medicamentul printr-un orificiu care se deschisese. Luo Ji luă medicamentul de la Shi Qiang. Era o cutie tradiţională, fără ecran activ. Instrucţiunile spuneau că doza e de o pastilă, aşa că deschise pachetul, luă una şi se întinse după paharul cu apă de pe măsuţa de cafea.

— Aşteaptă puţin! ceru Shi Qiang, luând cutia din mâinile lui Luo Ji şi citind cu atenţie înainte de a i-o da înapoi:

— Ce spune? Cea pe care am cerut-o se numea Râul Viselor.

Luo Ji văzu un şir lung de denumiri farmaceutice complicate în limba engleză:

— Nu recunosc medicamentul, dar cu siguranţă nu e Râul Viselor.

Shi Qiang activă o fereastră pe măsuţa de cafea şi începu să caute un consult medical. Cu ajutorul lui Luo Ji, găsiră un doctor îmbrăcat în alb care examină cutia, apoi privirea i se mută de la aceasta la Shi Qiang, cu o expresie ciudată.

— De unde a venit asta? întrebă doctorul precaut.

— Am cumpărat-o de aici.

— Imposibil. Este un medicament care se dă doar cu reţetă. Se foloseşte doar la centrul de hibernare.

— Dar ce legătură are cu hibernarea?

— Este un medicament pentru hibernarea pe termen scurt. Poate să facă pe cineva să hiberneze între zece zile şi un an.

— E de ajuns să fie înghiţit?

— Nu. Trebuie o serie întreagă de sisteme externe care să susţină funcţiile circulatorii interne ale corpului înainte ca hibernarea pe termen scurt să poată fi obţinută.

— Şi dacă se ia fără toate acestea?

— Atunci, cu siguranţă, mori. Dar ai muri în mod plăcut. Aşa că este folosit adesea pentru sinucideri.

Shi Qiang închise fereastra şi aruncă cutia pe masă. Îl privi fix pe Luo Ji pentru un timp şi apoi spuse:

— La dracu’!

— La dracu’! spuse şi Luo Ji, trântindu-se înapoi pe canapea.

Apoi fu supus ultimului atentat la viaţa lui din acea zi.

Când capul său atinse din nou canapeaua, rezemătoarea de cap se adaptă rapid cefei capului şi începu să formeze un mulaj al formei sale. Dar procesul nu se opri acolo. Capul său şi gâtul continuară să se scufunde, până când rezemătoarele de cap de pe fiecare parte formară o pereche de tentacule care i se încolăciră strâns în jurul

gâtului. Nu avu timp să ţipe, şi nu putu decât să-şi deschidă gura şi ochii şi să-şi mişte puternic mâinile.

Shi Qiang se repezi în bucătărie şi se întoarse cu un cuţit pe care-l folosi pentru a tăia tentaculele de câteva ori, apoi îşi folosi mâinile ca să i le scoată de pe gâtul lui Luo Ji. Când Luo Ji se ridică de pe canapea şi se apleacă spre podea, suprafaţa canapelei se ilumină, afişând un şir lung de mesaje de eroare.

— De câte ori ţi-am salvat viaţa astăzi, băiete? întrebă Shi Qiang, frecându-şi mâinile.

— Cred că asta… e… a şasea oară, spuse Luo Ji icnind.

Vomită pe podea. Când termină de vomitat, se sprijini slăbit de canapea, dar imediat se trase înapoi, de parcă era şocat. Nu ştia unde să pună mâinile.

— Când voi fi tot aşa de iute ca dumneata şi să-mi salvez singur viaţa?

— Probabil niciodată, răspunse Shi Qiang. O maşină asemănătoare cu un aspirator alunecă spre ei şi curăţă voma de pe podea.

— Atunci, sunt ca şi mort. Ce lume perversă!

— Nu e chiar aşa de rău. Am o idee despre toată povestea asta, cel puţin. Prima încercare de asasinare a eşuat şi pe urmă au mai fost încă cinci. Asta este prostie, nu comportament profesionist. Ceva, undeva, n-a funcţionat cum trebuie… Hai să contactăm imediat poliţia. Deşi nu putem să-i aşteptăm pe ei să rezolve cazul.

— Cine a greşit şi unde? Da Shi, au trecut două sute de ani. Nu gândi ca în vremea noastră.

— E absolut la fel, dragul meu. Anumite lucruri sunt la fel, indiferent de epocă. Cât despre cine a greşit, habar nu am. Chiar mă gândesc dacă există un „cineva”…

Se auzi soneria de la intrare. Shi Qiang deschise şi văzu mai multe persoane care aşteptau afară. Purtau haine civile, dar Shi Qiang îi identifică înainte ca liderul lor să-şi fi arătat legitimaţia.

— Grozav. Deci mai există chiar şi patrularea pe jos în societatea asta. Intraţi, domnilor ofiţeri.

Trei dintre ei intrară înăuntru, lăsându-i pe ceilalţi doi

afară, de pază la uşă. Ofiţerul responsabil, care părea de vreo treizeci de ani, supraveghe încăperea. La fel ca Shi Qiang şi Luo Ji, îşi oprise toate afişările de pe haine, ceea ce îi linişti, şi vorbea într-o limbă „chineză antică” fără niciun cuvânt englezesc.

— Sunt Ofiţerul Guo Zhengming de la Departamentul de realitate digitală al Biroului de Securitate Publică. Îmi cer scuze pentru întârziere. A fost o dovadă de neglijenţă. Ultima oară când am avut un asemenea caz a fost acum o jumătate de secol. Se înclină spre Shi Qiang: Respectele mele ofiţerului meu superior. Aptitudini ca ale dumneavoastră sunt foarte rare în zilele noastre.

În timp ce vorbea ofiţerul Guo, Luo Ji şi Shi Qiang observară că toate ferestrele de informaţii din casă fuseseră oprite. Frunza fusese evident tăiată de la lumea hiper-informaţiilor externe. Ceilalţi doi ofiţeri erau foarte ocupaţi. Ţineau în mâini ceva ce el nu mai văzuse din vremurile străvechi: laptopuri. Dar laptopurile erau tot atât de subţiri ca foaia de hârtie.

— Instalează un paravan de protecţie pentru frunza aceasta, explică Ofiţerul Guo. Fiţi liniştiţi, acum sunteţi în siguranţă. Şi vă voi garanta că veţi primi compensaţii de la sistemul BSP municipal.

— Azi, vorbi Shi Qiang, numărând pe degete, ni s-au garantat compensaţii de patru ori.

— Ştiu. Şi multe persoane din multe departamente şi-au pierdut locurile de muncă din acest motiv. Vă rog să cooperaţi ca să nu mă alătur lor. Vă mulţumesc anticipat, spuse el, înclinându-se.

Shi Qiang spuse:

— Înţeleg. Am fost şi eu în această situaţie. Doriţi să vă informăm asupra celor întâmplate.

— Nu. De fapt v-am urmărit tot timpul. Este pură neglijenţă.

— Puteţi să ne spuneţi ce s-a întâmplat?

— Killer 5.2.

— Cum?

— Este un virus de reţea. OTT l-a emis prima oară acum

un secol în timpul Erei Crizei şi apoi au mai fost multe alte variante şi actualizări succesive. Este un virus al crimei. Mai întâi stabileşte identitatea ţintei printr-o varietate de metode inclusiv a cipului implantat în corpul acesteia. Când localizează ţinta, virusul Killer manipulează fiecare piesă posibilă de echipament extern pentru a-şi duce la îndeplinire crima. Manifestarea lui concretă aţi putut s-o simţiţi pe pielea dumneavoastră astăzi. Se pare că toate din lume vor să vă ucidă. Aşa că, în acele vremuri, oamenii îl denumeau „Blestemul Contemporan”. Pentru un timp, softul Killer a fost comercializat şi vândut pe piaţa neagră a Internetului. Formai codul numeric personal al ţintei şi încărcai virusul. Apoi, chiar dacă persoana era capabilă să scape de moarte, urma să-i fie extrem de dificil să trăiască în societate.

— Industria s-a dezvoltat atât de mult? Incredibil! exclamă Shi Qiang.

— Softurile de acum un secol mai pot fi rulate azi? întrebă Luo, nedumerit.

— Bineînţeles. Tehnologia computerelor s-a oprit din progres cu mult timp în urmă. Când a apărut prima oară virusul Killer, a omorât destul de mulţi oameni, inclusiv un şef de stat, dar în cele din urmă a putut fi controlat cu ajutorul paravanelor de protecţie şi a softurilor antivirus şi cu timpul a dispărut. Această versiune de Killer este programată special pentru a-l ataca pe dr. Luo, dar fiindcă ţinta a fost în hibernare, nu a avut niciodată ocazia să treacă la acţiune concretă. A rămas în adormire şi nu a fost detectată sau înregistrată de sistemul de securitate a informaţiilor. S-a activat doar azi, când dr. Luo a ieşit în lume, şi a trecut la îndeplinirea misiunii. Doar că cei care l-au creat au fost eliminaţi acum un secol.

— Tot mai încercau să mă omoare acum un secol? întrebă Luo Ji. O stare de spirit pe care o credea dispărută pentru totdeauna revenea şi se luptă să scape de ea.

— Da. Lucrul cel mai important la versiunea asta de Killer este că a fost programată special pentru dumneavoastră Nu a fost activată niciodată, şi de aceea stă

în aşteptare şi azi.

— Păi atunci ce ar trebui să facem? întrebă Shi Qiang.

— Întregul sistem va fi curăţat de Killer 5.2, dar va dura ceva. Înainte să terminăm, aveţi două posibilităţi, mai întâi, Doctorului Luo trebuie să i se dea în mod temporar o falsă identitate, dar aceasta nu va garanta în totalitate siguranţa sa şi ar putea duce la alte consecinţe mai grave. Datorită sofisticării tehnologice a soft-ului OTT, Killer 5.2 s-ar putea să fi înregistrat deja alte caracteristici ale ţintei sale. Într-unul din cazuri care a creat o mare senzaţie în secolul trecut, când unui individ protejat i s-a dat o identitate falsă, Killer a folosit recunoaşterea neclară pentru a ucide, simultan, o sută de oameni, inclusiv ţinta sa. Cealaltă posibilitate, şi recomandarea mea personală, ar fi să trăiţi la suprafaţă pentru un timp. Killer 5.2 nu dispune de un echipament pe care să-l poată manipula, acolo sus.

Shi Qiang spuse:

— Sunt de acord. Chiar şi fără situaţia asta, mi-aş fi dorit să ajung la suprafaţă.

— Ce e la suprafaţă? întrebă Luo Ji.

Shi Qiang explică:

— Majoritatea hibernatorilor deşteptaţi trăiesc la suprafaţă. Le este greu să se adapteze aici, jos.

— Aşa este. Aşa că ar trebui să petreceţi măcar o perioadă acolo sus, spuse Ofiţerul Guo. Multe aspecte ale societăţii moderne – politica, economia, cultura, stilul de viaţă şi relaţiile dintre sexe – s-au schimbat mult în două sute de ani, aşa că durează până să ne adaptăm.

— Dar văd că v-aţi adaptat destul de bine, spuse Shi Qiang, măsurându-l cu privirea. El şi cu Luo Ji remarcaseră amândoi că Ofiţerul spusese „noi”.

— Am intrat în hibernare din cauza leucemiei şi eram destul de tânăr când m-am deşteptat, aveam doar treisprezece ani, spuse Guo Zhengming, râzând. Dar oamenii tot nu înţeleg greutăţile prin care am trecut. Nici nu mai ştiu de câte ori a trebuit să urmez un tratament la psiholog.

— Mai sunt mulţi hibernatori ca tine care s-au adaptat complet vieţii moderne? întrebă Luo Ji.

— Foarte mulţi. Dar puteţi trăi foarte bine la suprafaţă.

— Comandantul Contingentului Special al Întăririlor Viitoare Zhang Beihai, raportez, spuse Zhang Beihai şi salută.

În spatele comandantului Flotei Asiatice flutura strălucitoare Calea Lactee. Comandamentul Flotei se afla pe orbita lui Jupiter şi se rotea continuu pentru a produce o gravitaţie artificială. Zhang Beihai observă că luminile din încăpere erau destul de palide şi că ferestrele mari păreau menite să integreze mediul din interior spaţiului exterior cât mai mult posibil.

Comandantul salută, la rându-i:

— Te salut, predecesorule. Părea destul de tânăr şi trăsăturile lui asiatice erau iluminate de strălucirea epoleţilor şi a însemnului de pe beretă. Atunci când primise uniforma, în cea de a şasea zi după deşteptare, Zhang Beihai observase emblema familiară a flotei spaţiale: steaua argintie care strălucea cu raze în toate direcţiile, cu raze în formă de săbii. Trecuseră două secole şi, deşi însemnele nu se schimbaseră mult, flota devenise o ţară independentă, cu un preşedinte ca lider suprem. Comandantul era doar conducătorul militar.

Zhang Beihai spuse:

— E prea mult, Comandante. Suntem cu toţii doar nişte recruţi proaspeţi acum şi trebuie să învăţăm totul.

Comandantul zâmbi şi scutură din cap:

— Nu poţi spune asta. Ai învăţat deja tot ce trebuia să ştii despre cum stau lucrurile pe aici. Iar noi nu vom putea niciodată să deprindem cunoştinţele dobândite de tine. Ăsta e motivul pentru care te-am deşteptat acum.

— Comandantul Chang Weisi al Forţelor Spaţiale Chineze m-a rugat să vă transmit salutările sale.

Cuvintele lui Zhang Beihai atinseră o coardă sensibilă în inima comandantului. Se întoarse şi privi afară pe fereastră la fluviul de stele ce semăna cu un râu lung, în

amonte.

— A fost un general de excepţie, unul dintre fondatorii Flotei Asiatice. Strategia spaţială de azi foloseşte încă un cadru de lucru stabilit de domnia sa acum două secole. Mi-aş dori să fi putut vedea şi el ziua asta.

— Realizările de azi depăşesc orice ar fi putut visa.

— Dar toate astea au început în timpul lui… al tău.

Apoi se arătă Jupiter, mai întâi ca o coardă de arc ce puse rapid stăpânire pe tot câmpul vizual al ferestrei, scăldând biroul cu lumina lui portocalie. Tiparele de vis ale hidrogenului şi heliului din imensul ocean gazos erau la o scară care-ţi tăia respiraţia şi erau absolut fascinante prin detaliile lor. Marea Pată Roşie apăru şi ea. Superfurtuna, care putea susţine două Terre, părea un ochi uriaş, lipsit de pupilă, al acestei lumi înceţoşate. Cele trei flote îşi stabiliseră baza lor principală pe Jupiter deoarece oceanul de hidrogen-heliu conţinea o rezervă inepuizabilă de carburant de fuziune.

Zhang Beihai fu transfigurat de priveliştea jupiteriană. Visase de nenumărate ori la noul spaţiu care i se înfăţişa acum ochilor. Aşteptă până când Jupiter dispăru din faţa ferestrei, înainte de a vorbi:

— Comandante, măreţele realizări ale acestei ere fac misiunea noastră inutilă.

Comandantul se întoarse spre el şi-i spuse:

— Nu, nu este adevărat. Planul Întăririlor Viitoare este o iniţiativă cu viziune. În timpul Marii Ravene, când forţele armate spaţiale erau pe marginea prăpastiei, contingentele de întăriri speciale au jucat un rol major în stabilizarea situaţiei globale.

— Dar contingentul nostru a ajuns prea târziu pentru a putea fi de ajutor.

— Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile, spuse comandantul. Ridurile de pe faţă i se îmblânziră. După ce ai plecat, au trimis mai multe contingente speciale de întăriri în viitor şi ultimul pe care l-au trimis a fost şi primul pe care l-au deşteptat.

— Este de înţeles, comandante, de vreme ce cadrul lor

de cunoştinţe era mai apropiat de era aceea.

— Sigur. În cele din urmă contingentul tău a fost singurul lăsat să hiberneze. Marea Ravenă a luat sfârşit şi lumea a intrat într-o perioadă de dezvoltare rapidă. Defetismul dispăruse, aşa că nu mai era nevoie să te deşteptăm. Pe vremea aceea, flota a luat hotărârea să te păstreze în hibernare până la Ziua Bătăliei de Apoi.

— Comandante, asta era de fapt ceea ce speram cu toţii, spuse Zhang Beihai, entuziasmat.

— Şi este cea mai înaltă onoare a tuturor militarilor spaţiali. Erau cu toţii conştienţi de asta când au luat hotărârea respectivă. Dar circumstanţele actuale sunt complet diferite, aşa după cum ştii, probabil. Comandantul arătă spre râul de stele din spatele lui: Ziua Bătăliei de Apoi s-ar putea să nici nu mai aibă loc.

— Excelent, comandante! Micul meu regret ca soldat nu are nicio importanţă prin comparaţie cu măreaţa victorie pe care urmează s-o întâmpine umanitatea. Sper doar că veţi putea să-mi îndepliniţi o rugăminte: să ne lăsaţi să ne alăturăm flotei la cel mai scăzut rang, ca simpli soldaţi şi să facem orice muncă putem face.

Comandantul scutură din cap:

— Vechimea în muncă pentru tot personalul contingentului special va fi reluată de la data deşteptării şi rangurile vor fi înălţate cu una sau două trepte.

— Comandante, n-ar trebui să fie aşa. Nu vrem să ne petrecem anii ce ne rămân de trăit într-un birou. Am vrea să fim în prima linie a flotei. Acum două secole, forţele spaţiale erau visul nostru. Iar fără el, vieţile noastre nu au niciun sens. Dar nici măcar cu gradele noastre actuale nu suntem calificaţi pentru a munci în cadrul flotei.

— Nu am spus niciun moment că vreau să părăsiţi flota. Din contră. Veţi munci cu toţii în cadrul flotei pentru îndeplinirea unei misiuni extrem de importante.

— Vă mulţumesc, comandante! Dar ce misiune poate fi potrivită pentru noi în ziua de azi?

Comandantul nu-i răspunse imediat. În schimb, de parcă tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte, îi spuse:

— Nu te deranjează să vorbeşti în timp ce stai în picioare?

Biroul Comandantului nu avea scaune şi masa fusese proiectată să fie suficient de înaltă pentru a se putea lucra din picioare. Rotaţia Comandamentului Flotei producea o şesime din gravitaţia Terrei şi nu era prea mare diferenţă între a sta jos şi a sta în picioare.

Zhang Beihai zâmbi şi încuviinţă:

— Nu mă deranjează. Am petrecut un an în spaţiu.

— Cum stai cu limba? Ai probleme de comunicare cu membrii Flotei?

Comandantul vorbea chineza standard, dar cele trei flote îşi formaseră o limbă a lor, similară chinezei moderne şi englezei moderne de pe Terra, dar care se îmbinau mult mai strâns. Cuvintele din chineză şi din engleză îşi împărţeau în mod egal vocabularul acestei limbi.

— Am avut, la început – mai ales fiindcă nu puteam distinge cuvintele din vocabularul chinezei de cele al englezei –, dar am reuşit să înţeleg limba destul de repede. S-o vorbesc, îmi e mai greu.

— Nu are importanţă. Dacă foloseşti doar engleza sau chineza când vorbeşti, vom reuşi să te înţelegem. Înseamnă că Departamentul Statului-Major te-a pus la curent?

— Bineînţeles. Din primele zile la bază, mi-au făcut o prezentare cuprinzătoare despre toate.

— Atunci probabil că ştii despre sigiliul mental.

— Sigur.

— Investigaţiile recente tot nu au descoperit urme ale Amprentaţilor. Tu ce crezi?

— Cred că este posibil ca Amprentaţii să fi dispărut. O altă posibilitate ar fi că se ascund bine. Dacă o persoană are o mentalitate defetistă obişnuită, le va vorbi şi altora despre asta. Dar o credinţă de nestrămutat, care a fost indusă tehnologic va produce inevitabil un spirit al misiunii corespunzător. Defetismul şi Escapismul sunt strâns legate şi, dacă Amprentaţii există cu adevărat, atunci ultima lor misiune e cu siguranţă îndeplinirea evadării în univers.

Dar pentru a atinge un asemenea scop, trebuie să-şi ascundă extrem de bine adevăratele lor gânduri.

Comandantul încuviinţă:

— O analiză excelentă! Aceasta este şi opinia Statului-Major.

— Comandante, a doua posibilitate este foarte periculoasă.

— Da, aşa este, mai ales acum când sonda trisolariană se apropie de Sistemul Solar. Flota este împărţită cu ajutorul clasificărilor sistemului de comandă în două grupuri majore. Primul, un sistem de comandă distribuită reprezintă o structură tradiţională asemănătoare navei militare pe care ai comandat-o. Ordinele căpitanului sunt îndeplinite de diferiţi subordonaţi. Al doilea este un sistem de comandă centralizat. Ordinele căpitanului sunt îndeplinite automat de computerul navei. Navele de război spaţiale construite recent, cât şi cele care se construiesc acum, fac parte din această categorie. Sigiliul mental reprezintă o ameninţare tocmai împotriva acestei categorii de nave de război, deoarece căpitanul are o putere uriaşă în cadrul sistemului de comandă. El poate controla unilateral momentul când nava pleacă sau se întoarce în port, viteza şi traseul ei şi chiar o porţiune mare a sistemelor ei de arme. Conform acestui sistem de comandă, poţi considera nava un fel de extensie a corpului căpitanului. În acest moment 179 dintre cele 695 de nave de război stelare ale flotei deţin sisteme de comandă centralizate. Ofiţerii comandanţi de la bordul acestor nave vor face obiectul unor evaluări. Iniţial, toate navele de război implicate în procesul de evaluare trebuiau să fie andocate şi sigilate, dar circumstanţele actuale nu mai permit acest lucru, fiindcă cele trei flote se pregătesc să intercepteze proba trisolariană atunci când va sosi. Acesta va fi prima angajare efectivă dintre Flota Spaţială şi invadatorii trisolarieni, aşa că toate navele de război trebuie să fie gata de intervenţie.

— Prin urmare, comandante, autoritatea de comandă pentru navele de război comandate centralizat trebuie

predate unor oameni de încredere, spuse Zhang Beihai. Se întrebase care ar putea fi misiunea lui, dar nu o ghicise încă.

— Cine este de încredere? întrebă comandantul. Nu cunoaştem exact câţi amprentaţi sunt şi nu avem nicio informaţie despre amprentaţi. În aceste circumstanţe, nimeni nu mai poate fi de încredere, nici măcar eu însumi.

Soarele apăru în spatele ferestrei. Deşi lumina lui era mult mai slabă decât pe Terra de la această distanţă, trupul comandantului fu ascuns de strălucirea ei atunci când discul solar trecu prin spatele lui, şi-i auzi doar glasul:

— Dar voi toţi sunteţi de încredere. Când aţi intrat în hibernare, sigiliul mental nici nu exista. Şi unul dintre factorii cei mai importanţi pentru selectarea voastră acum două secole a fost loialitatea şi credinţa voastră. Sunteţi singurul grup de încredere disponibil din flotă în acest moment. Aşa că flota a hotărât să acorde autoritatea sistemului de comandă centralizată în mâinile vostru, să vă numească căpitani interimari, prin care va trebui să treacă fiecare ordin dat de către foştii căpitani înainte să fie introduse în sistemul de comandă.

Doi sori minusculi se aprinseră în ochii lui Zhang Beihai, care spuse:

— Comandante, mă tem că nu este posibil.

— Refuzarea unui ordin nu intră în tradiţia noastră.

Folosirea de către comandant a cuvintelor „noastră” şi „tradiţie” i-au încălzit inima lui Zhang Beihai, convingându-l că linia de sânge a militarilor de acum două secole se continuase în flota spaţială de acum.

— Comandante, venim de acum două secole, în fond. În contextul forţelor navale ale timpului nostru, e ca şi cum aţi folosi un ofiţer din Flota Beiyang[43] şi l-aţi pune să comande un distrugător din secolul XXI.

— Eşti convins că amiralii dinastiei Qing, Deng Shichang

[43] Una dintre cele patru flote modernizate din perioada Dinastiei Qing târzii (flota a fost activă în perioada 1871-1909) (n. tr.).

şi Liu Buchan[44] nu ar fi fost în stare să comande distrugătoarele tale? Erau educaţi şi vorbeau bine engleza. Ar fi învăţat. Azi, comandarea unei nave de război nu constă în detalii tehnice. Căpitanii dau comenzi generale, dar nava de război este o cutie neagră pentru ei. Şi apoi, navele de război vor fi andocate la bază, în timp ce dumneata vei servi în postul de căpitan interimar. Navele nu vor naviga. Datoria dumitale va fi să transmiţi comenzile foştilor căpitani sistemului de control imediat ce ai hotărât că acele comenzi sunt normale. Veţi reuşi să vă daţi seama de asta în timp ce învăţaţi.

— Vom avea prea multă putere. Aţi putea să le lăsaţi foştilor căpitani o parte din ea şi noi am putea să le monitorizăm ordinele.

— Dacă te gândeşti bine îţi vei da seama că nu va merge aşa. Dacă Amprentaţii ocupă efectiv posturi-cheie în luptă, vor lua toate măsurile necesare pentru a scăpa de monitorizarea voastră, inclusiv prin asasinarea monitorilor. O navă gata de intervenţie monitorizată de la centru are nevoie de doar trei comenzi pentru a-şi lua zborul, după care va fi prea târziu să mai faci orice. Sistemul trebuie să accepte comenzi doar de la căpitanul interimar.

În timp ce nava ce transporta personal zbura dincolo de baza Flotei Asiatice de pe Jupiter, lui Zhang Beihai i se păru că zboară peste un lanţ de munţi falnici, doar că fiecare dintre ei era o navă de război andocată.

Baza navală intrase pe orbita de noapte din jurul planetei Jupiter şi ciorchinii de munţi de oţel dormeau tăcute sub fosforescenţa suprafeţei şi lumina argintie, lunară, de la Europa de deasupra lor. O clipă mai târziu, o minge de lumină albă se ridică de la marginea lanţului muntos, iluminând navele ancorate cu o claritate perfectă, instantaneu. Lui Zhang Beihai i se păru că arată ca un răsărit peste munţi, ce arunca umbra mişcătoare a flotei

[44] Liu Buchan a comandat nava-amiral din Flota Beiyang şi nava de război *Dingyuan* în bătălia de la Weihaiwei deja menţionată, din februarie 1895 (n. tr. Joel Martinsen).

peste atmosfera jupiteriană turbulentă de dedesubt. Când o a doua lumină răsări deasupra celeilalte părţi a flotei, îşi dădu seama că nu era soarele, ci două nave de război care intrau în docuri şi-şi întorseseră motoarele de fuziune spre bază pentru a încetini.

Şeful Statului-Major al Flotei, care-l conducea pe Zhang Beihai la noul său post, îi spuse că acum erau andocate la bază mai mult de patru sute de nave de război care reprezentau două treimi ale Flotei Asiatice. Restul navelor flotei patrulau în Sistemul Solar şi mai departe, şi erau şi ele aşteptate să se întoarcă în port.

Zhang Beihai trebui să se smulgă din admiraţia pentru măreţul spectacol al flotei şi să revină la realitate:

— Domnule, dar chemarea la bază a navelor nu va provoca eventualii Amprentaţi de acolo să treacă direct la acţiune?

— Hm, nu, ordinul de rechemare a navelor a fost emis pentru un alt motiv – unul real, nu o scuză, deşi sună un pic ridicol, înţeleg că nu aţi prea urmărit ştirile în ultimul timp?

— Nu. Am citit doar materiale despre *Selecţia naturală.*

— Nu vă faceţi griji. Aveţi o înţelegere corectă a lucrurilor, judecând după ultima fază a instruirii dumneavoastră. Sarcina dumneavoastră de acum este să vă familiarizaţi cu sistemele, aşa încât totul să curgă lin imediat ce vă urcaţi la bord. Nu este atât de greu cum vă imaginaţi… Competiţia dintre cele trei flote pentru sarcina de interceptare a probei trisolariene s-a transformat într-o ciorovăială fără sens, dar s-a ajuns cu greu la un acord preliminar la Conferinţa Comună de ieri: Navele fiecărei flote se vor întoarce înapoi la baze. Un comitet special va supraveghea executarea manevrei pentru evitarea trimiterii oricărei nave fără autorizaţia de interceptare.

— De ce s-a ajuns aici? Orice informaţii tehnologice şi orice informaţii secrete obţinute în urma unei interceptări reuşite ar trebui împărtăşite.

— Da, dar este o chestiune de onoare. E vorba de tot capitalul politic ce poate fi câştigat de către flota care va

realiza primul contact cu Trisolaris. De ce am zis că e ridicol? Pentru că e meschin şi absolut lipsit de riscuri. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla este ca sonda să se autodistrugă în timpul procesului de interceptare, aşa că toţi şi-o doresc pentru ei. Dacă ar fi vorba de o luptă cu Flota Trisolariană principală, atunci toate părţile ar încerca să-şi conserve puterea. Politica din zilele noastre nu este atât de diferită de cea din timpul dumneavoastră… Uitaţi, *Selecţia naturală.*

În timp ce nava de personal se apropia de *Selecţia naturală* şi adevăratele dimensiuni ale muntelui de fier i se înfăţişau în mod clar, în mintea lui Zhang Beihai plutea imaginea vasului *Tang. Selecţia naturală,* compusă dintr-un corp în formă de disc şi un motor cilindric separat, arăta cu totul altfel decât portavionul maritim de acum două secole. Când *Tang* fusese distrus înainte de vreme, se simţise ca şi cum şi-ar fi pierdut căminul spiritual, deşi nu se mutase în el vreodată. Acum, această navă spaţială uriaşă îi dădea din nou senzaţia că se afla acasă. Pe carena solidă a *Selecţiei naturale,* spiritul său găsi locul unde putea să trăiască după două secole de rătăcire, ca un copil învăluit de îmbrăţişarea unei forţe enorme.

Selecţia naturală era nava amiral a celei de-a treia escadrile a Flotei Asiatice şi în ce privea tonajul brut şi performanţa era unică. Posesoare a celui mai nou sistem de propulsie prin fuziune fără emisie de materie, putea accelera, la puterea maximă, până la 15% din viteza luminii şi sistemele sale ecologice interne impecabile puteau susţine viaţa în timpul unei călătorii lungi. De fapt, o versiune experimentală a acestui sistem fusese folosită pe lună cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă şi nu prezentase niciun defect sau eroare majore. Armele *Selecţiei naturale* erau, în acelaşi timp, cele mai puternice arme ale Flotei. Laserele gamma, tunurile spaţiale, fasciculele cu particule de energie înaltă şi torpilele stelare creau un sistem armat cvadruplu care ar fi putut nimici suprafaţa oricărei planete de dimensiunile Terrei.

Selecţia naturală ocupa acum întregul câmp vizual al lui

Zhang Beihai aşa că doar o parte din ea era vizibilă dinspre nava de transport de personal. Observă că pereţii exteriori ai navei erau netezi ca oglinda, ca o oglindă largă ce reflecta perfect oceanul atmosferic de pe Jupiter, cât şi apropierea treptată a navei de transport de personal.

Pe peretele exterior al navei apăru un orificiu oval. Nava lor de transport zbură direct înăuntru şi se opri. Şeful Statului-Major deschise uşa cabinei şi ieşi primul. Deşi Zhang Beihai era puţin nervos deoarece nu văzuse nava trecând printr-o cameră de depresurizare, simţi imediat fluxul de aer proaspăt de afară. Nu mai văzuse la lucru până atunci tehnologia care permitea compartimentului presurizat să se deschidă direct în spaţiu fără ca aerul să se scurgă afară.

Acum Zhang Beihai şi Şeful Statului-Major se aflau înăuntrul unei sfere uriaşe, cu diametrul unui teren de fotbal. Compartimentele navelor adoptau în mod tipic o structură sferică, deoarece astfel, în timpul accelerării, decelerării, sau schimbării direcţiei, orice punct din sferă putea servi de podea sau tavan, iar în timpul imponderabilităţii, centrul sferei era spaţiul de activitate principal al echipajului. Pe vremea lui Zhang Beihai, cabinele erau modelate pe structura clădirilor terestre, aşa că nu era deloc obişnuit cu această structură complet diferită a cabinei. Şeful Statului-Major îl informă că acesta e hangarul navelor de luptă, dar pentru că acum nu era niciuna, o formaţie de două mii de ofiţeri şi soldaţi ai *Selecţiei naturale* plutea în centrul sferei.

Înainte ca Zhang Beihai să intre în hibernare, forţele spaţiale naţionale începuseră să organizeze exerciţii de imponderabilitate în spaţiu. Creaseră specificaţii şi manuale de exerciţii în acest scop, dar implementarea fusese deosebit de dificilă. Personalul putea să-şi folosească micropropulsoarele costumelor spaţiale pentru a se mişca în afara cabinei, dar fiindcă nu dispuneau de echipamente de propulsie la interior, trebuiau să manevreze împingându-se în pereţi şi înotând prin aer. Şi în asemenea condiţii era destul de dificil să formezi

rânduri ordonate. Acum era uimit să vadă mai mult de două mii de oameni plutind în spaţiu într-o formaţie atât de ordonată fără niciun fel de suport. În zilele de azi personalul se mişca prin cabine aflate în imponderabilitate mai ales prin folosirea centurilor magnetice, fabricate din supraconductori şi care conţineau un circuit care genera un câmp magnetic care interacţiona cu câmpul magnetic care era mereu prezent în cabinele şi coridoarele navei spaţiale. Ţinând în mână o comandă de mici dimensiuni, puteau să se mişte liber prin navă. Zhang Beihai îşi puse şi el o asemenea centură, dar îi trebuia mai multă îndemânare pentru a o folosi ca lumea.

Urmări formaţia soldaţilor spaţiali, o generaţie care crescuse în flotă. Trupurile lor înalte şi zvelte nu aveau nimic din robusteţea neîndemânatică a oamenilor care crescuseră cu gravitaţia terestră, în schimb aveau agilitatea diafană a astronauţilor. În faţa formaţiunii se aflau trei ofiţeri şi privirea lui se opri în cele din urmă asupra tinerei femei din mijloc care avea patru stele lucitoare pe umăr – era, fără îndoială, căpitanul *Selecţiei naturale.* Aceasta, o reprezentantă tipică a noii umanităţi din spaţiu, era mai înaltă şi decât Zhang Beihai, care era el însuşi destul de înalt. Se mişca cu uşurinţă deasupra formaţiunii şi corpul ei zvelt plutea prin spaţiu ca o notă muzicală plină de eleganţă. Când ajunse la Zhang Beihai şi la şeful Statului-Major se opri şi părul care-i fluturase în spate undui în jurul pielii albe a gâtului ei. Ochii îi erau plini de soare şi de vitalitate şi Zhang Beihai se încrezu în ea imediat, fiindcă Amprentaţii nu ar fi putut să aibă niciodată o asemenea expresie a ochilor.

— Dongfang Yanxu, căpitan al *Selecţiei naturale,* spuse ea, salutându-l. O notă de provocare jucăuşă apăru în ochii ei. În numele întregului echipaj aş dori să-i ofer un dar strămoşului meu. Îşi întinse mâna şi el văzu că, deşi obiectul pe care-l ţinea în mână îşi schimbase în timp înfăţişarea, era totuşi cât se poate de evident, un pistol. Dacă într-adevăr aflaţi că am gânduri defetiste şi scopuri escapiste, puteţi să vă folosiţi de asta ca să mă ucideţi.

Drumul până la suprafaţă de dovedi uşor. Trunchiul fiecărui copac-clădire uriaş era un stâlp care susţinea bolta oraşului subteran şi din trunchi puteai să iei un lift direct până la suprafaţă, trecând prin mai mult de trei sute de metri de stâncă. Ieşind din lift, Luo Ji şi Shi Qiang se simţiră nostalgici, dintr-un singur motiv: pereţii şi podeaua holului de ieşire nu aveau ferestre de afişare. Informaţiile erau afişate pe ecrane de monitoare care atârnau din tavan. Totul arăta ca o staţie veche de metrou şi majoritatea celor câţiva oameni de acolo purtau haine care nu clipeau.

La ieşirea pe uşa camerei de depresurizare a holului, fură salutaţi de un vânt fierbinte care sufla un aer prăfos.

— Uite-l pe băiatul meu! strigă Shi Qiang, arătând spre un bărbat care urca scările în întâmpinarea lui.

De la distanţă, Luo Ji nu văzu decât că era un om de patruzeci de ani, aşa că fu puţin surprins de siguranţa lui Shi Qiang. În timp ce Shi Qiang se grăbea să coboare scările ca să-şi salute fiul, Luo Ji îşi întoarse ochii de la revederea dintre cei doi spre lumea de la suprafaţă din faţa sa.

Cerul era galben. Îşi dădu seama de ce imaginea cerului care se vedea în oraşul subteran fusese luată de la o înălţime de zece mii de metri. De la nivelul solului, Soarele se vedea doar ca un contur înceţoşat. Nisipul acoperea totul, şi maşinile treceau pe stradă stârnind valuri de praf. Era o altă imagine din trecut pentru Luo Ji: maşini care merg pe pământ. Nu păreau să funcţioneze cu benzină. Erau de toate felurile şi aveau forme ciudate, iar unele erau vechi şi altele noi, dar cu toatele aveau o trăsătură comună: Fiecare maşină avea câte un panou instalat pe acoperiş, ca o copertină. Vizavi zări o clădire de pe vremuri cu pervazurile ferestrelor acoperite de nisip şi ferestre care erau fie acoperite cu scânduri, fie erau doar nişte găuri negre lipsite de geamuri. Totuşi, oamenii trăiau în unele dintre camere, deoarece văzu haine atârnate la uscat afară şi chiar câteva ghivece cu flori pe pervazuri.

Deşi nisipul zburător şi praful creau o vizibilitate redusă, văzu nu după mult timp două clădiri familiare profilându-se în distanţă şi ştiu cu siguranţă că se afla în acelaşi oraş unde-şi petrecuse jumătate din viaţă cu două secole în urmă.

Coborî pe trepte spre cei doi bărbaţi care se strângeau în braţe şi se băteau pe umeri bucuroşi. Văzându-l de aproape pe bărbatul între două vârste ştiu că Shi Qiang nu făcuse nicio greşeală.

— Tată, dacă stai şi te gândeşti, sunt doar cu cinci ani mai tânăr decât tine, spuse Shi Xiaoming, ştergându-şi lacrimile din colţurile ochilor.

— Nu-i nimic, copile. Mi-a fost frică să nu-mi zică tată un afurisit de moşneag cu barba albă, spuse Shi Qiang, chicotind. Apoi îl prezentă pe Luo Ji fiului său.

— Ah, doctore Luo, aţi fost celebru în toată lumea, spuse Shi Xiaoming, măsurându-l din cap până-n picioare.

Cei trei se îndreptară spre maşina lui Shi Xiaoming, care era parcată pe o margine a drumului. Înainte de a intra, Luo Ji întrebă despre chestia de pe acoperişul maşinii.

— E o antenă. Aici la suprafaţă, trebuie să folosim orice pierdere de electricitate din oraşul subteran, aşa că antenele sunt puţin mai mari şi puterea lor este de ajuns ca maşinile să meargă pe sol, nu să şi zboare.

Maşina nu era rapidă, datorită fie puterii, fie nisipului de pe drum. Luo Ji privi pe fereastră la oraşul nisipos. Avea pe limbă o groază de întrebări, dar Shi Xiaoming şi tatăl său continuau să vorbească şi nu reuşea să strecoare nicio vorbuliţă.

— Mama a murit în Anul 34 al Crizei. Eu şi nepoata ta am fost lângă ea atunci.

— Bine… Nu ai adus-o şi pe nepoata mea cu tine?

— După divorţ, s-a dus la mama ei. M-am uitat pe dosarul ei. A trăit până la optzeci de ani şi ceva şi a murit în Anul 105.

— Păcat că n-am cunoscut-o… Câţi ani aveai când ţi s-a terminat pedeapsa?

— Nouăsprezece.

— Şi ce-ai făcut de atunci?

— De toate. La început, neavând încotro, am continuat cu escrocheriile, dar pe urmă m-am apucat de afaceri legale. După ce am făcut rost de bani, am văzut semnele Marii Ravene şi am intrat în hibernare. Nu ştiam dacă lucrurile vor merge mai bine mai târziu, pur şi simplu voiam să te văd.

— Casa noastră mai e tot acolo?

— Drepturile de proprietate au fost extinse mult după perioada iniţială de şaptezeci de ani, dar nu am putut sta acolo decât o perioadă scurtă înainte să fie demolată. Cea pe care am cumpărat-o mai târziu e tot acolo, dar nu am fost s-o văd, spuse Shi Xiaoming arătând afară pe geam. Populaţia oraşului nu mai reprezintă nici măcar unu la sută din ce era pe vremea noastră. Ştii care este chestia cea mai inutilă? Casa aia. I-ai dedicat toată viaţa ta, tată, dar totul e pustiu acum. Poţi trăi absolut unde doreşti.

În cele din urmă Luo Ji reuşi să prindă o pauză din conversaţie şi întrebă:

— Toţi hibernatorii deşteptaţi trăiesc în oraşul vechi?

— Nici pomeneală! Trăiesc în afara lui. E prea mult nisip în oraş. Dar, în general, nu-i nimic de făcut. Sigur, nu te poţi îndepărta prea mult de oraşul subteran, altfel nu mai ai electricitate.

— Dar ce faceţi aici cu toţii? întrebă Shi Qiang.

— Gândiţi-vă: Ce putem face noi şi copiii nu pot? Agricultură! Shi Xiaoming, la fel ca alţi hibernatori, indiferent de vârstă, obişnuiau să-i poreclească pe oamenii moderni „copii”.

Maşina părăsi oraşul şi se îndreptă spre Est. În timp ce nisipul se retrăgea, dezvăluind autostrada, Luo Ji o recunoscu: era vechea autostradă dintre Beijing şi Shijiazhuang, deşi acum ambele părţi erau acoperite de grămezi înalte de nisip. Clădirile vechi încă mai stăteau în picioare în mijlocul nisipului, dar ceea ce aducea o scânteie de viaţă în mijlocul acestei câmpii deşertificate a Chinei de Nord erau oazele minuscule presărate cu copaci rari, despre care Shi Xiaoming le spuse că erau aşezări ale

hibernatorilor.

Ajunseră cu maşina până la una dintre aceste oaze, o comunitate rezidenţială înconjurată de o perdea de copaci ce stătea pavăză împotriva nisipului, şi pe care Shi Xiaoming o numi Satul Noii Vieţi nr. 5. Când coborî din maşină, Luo Ji simţi cum timpul începea să curgă invers: văzu şiruri de blocuri cu şase etaje înconjurate de spaţii deschise, bătrânei jucând şah pe mese de piatră, mame plimbându-şi pruncii în cărucioare şi câţiva copii jucând fotbal pe pajiştea rară ce creştea peste nisip…

Shi Xiaoming locuia la etajul şase cu o soţie cu nouă ani mai tânără decât el. Aceasta intrase în hibernare în Anul 21 din cauza unui cancer la ficat, dar acum era complet vindecată. Aveau un băiat de patru ani care-i spunea lui Shi Qiang „bunicule”.

În cinstea lui Luo Ji şi Shi Qiang, pe masă fusese aşezat un prânz somptuos: produse locale din ferma locală, pui şi carne de porc produsă la fermele din apropiere şi chiar băuturi alcoolice făcute în casă. Îi chemară şi pe trei dintre vecini să li se alăture, trei bărbaţi care – la fel ca Shi Xiaoming – intraseră în hibernare relativ devreme, atunci când era foarte scumpă şi disponibilă doar oamenilor bogaţi din elita societăţii sau fiilor şi fiicelor lor. Acum, se adunaseră aici după mai mult de o sută de ani şi nu mai erau decât nişte oameni obişnuiţi. Shi Xiaoming li-l prezentă pe unul dintre vecini drept Zhang Yan, nepotul lui Zhang Yuanchao, bărbatul pe care îl înşelase în trecut.

— Îţi mai aduci aminte cum m-ai obligat să-i înapoiez banii cu care îl înşelasem? M-am apucat de treaba asta imediat ce m-am liberat şi aşa l-am cunoscu pe Yan. Tocmai terminase facultatea. Inspirându-se de la cei doi vecini de ai lui, ne-am lansat în afacerea funerară şi am denumit firma noastră Compania Înaltă şi Adâncă, „Înaltă” pentru că făceam înmormântări spaţiale. Aruncam cenuşa în Sistemul Solar şi mai târziu am ajuns chiar şi să lansăm în spaţiu trupuri întregi. La un preţ pe măsură, desigur. „Adâncă” pentru înmormântările adânci în mine. La început am folosit puţurile abandonate, mai târziu am

săpat unele noi, fiindcă se puteau întrebuinţa şi ca morminte anti-Trisolaris.

Bărbatul pe nume Yan era ceva mai în vârstă – părea să aibă între cincizeci şi şaizeci de ani. Shi Xiaoming spuse că Yan fusese deşteptat şi mai înainte şi trăise mai mult de treizeci de ani înainte să intre iar în hibernare.

— Care este statutul nostru legal aici? îl întrebă Luo Ji.

Shi Xiaoming spuse:

— Absolut echivalent zonelor rezidenţiale moderne. Suntem consideraţi suburbiile îndepărtate ale oraşului şi avem un guvern districtual corespunzător. Aici nu trăiesc numai hibernatori. Avem şi oameni moderni, iar oamenii vin deseori aici ca să petreacă.

Zhang Yan preluă cuvântul:

— Oamenilor moderni le zicem „Lovitori de Perete”, pentru că atunci când ajung aici pentru prima oară, tot ating pereţii din obişnuinţă, încercând să activeze ceva.

— Deci viaţa e OK? întrebă Shi Qiang.

Cu toţii spuseră că era o viaţă destul de bună.

— Dar pe drum am văzut câmpurile cultivate de voi. Chiar puteţi să vă întreţineţi din recoltele astea?

— De ce nu? În oraşele de azi, produsele agricole sunt articole de lux… Guvernul chiar se poartă foarte frumos cu hibernatorii. Chiar dacă nu faci absolut nimic, poţi să trăieşti confortabil din alocaţiile de stat. Dar n-ai cum să nu te apuci de ceva. Ideea că toţi hibernatorii ştiu să facă agricultură este o prostie. Nimeni nu a venit aici cu cunoştinţe despre agricultură, dar asta e tot ce putem face!

Conversaţia ajunse iute spre poveşti de acum două sute de ani.

— Deci cum a fost treaba cu Marea Ravenă? puse Luo Ji întrebarea care-l ardea de mai mult timp.

Imediat chipurile tuturor deveniră grave. Văzând că terminaseră aproape de mâncat, Shi Xiaoming lăsă discuţia să continue:

— Probabil că aţi auzit câte ceva în ultimele zile. Este o poveste lungă. Mai mult de zece ani după ce aţi intrat în

hibernare, viaţa a fost destul de bună. Dar după aceea ritmul schimbărilor economice s-a înteţit, standardul de viaţă scădea pe zi ce trecea şi climatul politic s-a înrăutăţit. Era ca şi cum ne-am fi aflat în plin război.

Un vecin spuse:

— Şi nu se întâmpla doar în câteva ţări. Era la fel peste tot pe Terra. Societatea ajunsese pe marginea prăpastiei şi dacă spuneai ceva greşit, spuneau că eşti de la OTT, sau că ai trădat umanitatea, aşa că nimeni nu se simţea în siguranţă. Apoi filmele şi emisiunile de televiziune din Epoca de Aur începură să fie cenzurate, şi apoi fură interzise la nivel internaţional. Sigur, era un pic cam mult de interzis aşa că interdicţia nu a fost chiar complet eficientă.

— De ce?

— Le era frică de erodarea spiritului combativ, spuse Shi Xiaoming. Totuşi, atâta vreme cât era destulă hrană, te puteai descurca. Dar mai târziu, lucrurile s-au înrăutăţit mult şi lumea a început să facă foamea. Asta s-a întâmplat cam la douăzeci de ani de la intrarea în hibernare a doctorului Luo.

— Din cauza tranziţiei economice?

— Da. Dar deteriorarea mediului a jucat şi ea un rol major. Legile ecologice existau, dar în vremurile acelea pesimiste, atitudinea generală era: „La ce dracu' serveşte protecţia mediului? Chiar dacă transformăm Terra într-o grădină, nu vor beneficia de ea trisolarienii oricum?" În cele din urmă protecţia mediului începu să fie văzută ca o trădare a umanităţii, la fel de rea ca OTT. Organizaţii ca Greenpeace erau tratate ca filiale ale OTT şi erau interzise. Munca pentru construcţia forţelor spaţiale accelera dezvoltarea unei industrii grele foarte poluante ceea ce duse la o poluare de neoprit a mediului. Efectul de seră, anomalii climatice, deşertificarea… Oftă.

— Când am intrat în hibernare, deşertificarea doar începuse, spuse un alt vecin. Nu era cum v-aţi închipui, deşertul care înaintează dinspre Marele Zid[45] Nu! Era o

[45] Marele Zid Chinezesc (n. tr.)

eroziune regională. Parcele de pământ absolut fertile din interior începură să se transforme în deşert în mod simultan şi uscăciunea se răspândea din acele puncte, aşa cum se usucă o rufă udă la soare.

Atunci producţia agricolă a scăzut şi rezervele de grâne s-au epuizat. Şi apoi… apoi a venit Marea Ravenă.

— Predicţia că standardul de viaţă va regresa cu o sută de ani s-a adeverit? întrebă Luo Ji.

Shi Xiaoming chicoti amar:

— Ah, doctore! O sută de ani? Visezi! O sută de ani de atunci ar fi însemnat… în jur de 1930 sau cam aşa. Un paradis în comparaţie cu Marea Ravenă! Nu seamănă defel. În primul rând, acum erau mult mai mulţi oameni decât pe vremea Marii Crize Economice[46] – 8,3 miliarde! arătă spre Zhang Yan: El a trăit Marea Ravenă când s-a deşteptat un timp. Spune-le tu!

Zhang Yan îşi goli paharul. Cu ochii goi, spuse:

— Am văzut marele marş al foamei. Milioane de oameni fugeau de foamete pe marile câmpii, prin nisipul care înnegrea cerul. Un cer fierbinte, un sol fierbinte şi un soare fierbinte. Când mureau erau tranşaţi pe loc… A fost iadul pe Terra. Sunt tone de videoclipuri pe care le puteţi urmări dacă doriţi. Te gândeşti la vremurile acelea, şi te simţi norocos că eşti în viaţă.

Marea Ravenă a durat aproape jumătate de secol şi în cei mai mult de cincizeci de ani populaţia Terrei a scăzut de la 8,3 miliarde la 3,5 miliarde. Gândiţi-vă la ce înseamnă asta!

Luo Ji se ridică în picioare şi se duse la fereastră. De acolo putea să vadă deşertul de dincolo de perdeaua de copaci protectoare, cu cuvertura lui galbenă de nisip întinzându-se în linişte până la orizont sub lumina soarelui de la amiază. Mâna timpului nivelase totul.

— Şi apoi? întrebă Shi Qiang.

---

[46] Marea Depresiune a fost criza lumii capitaliste din cauza supraproducţiei, între anii 1929 şi 1933, caracterizată printr-o scădere dramatică a activităţii economice mondiale. Primele semne ale crizei s-au manifestat încă din anul 1928 (n. tr.).

Zhang Yan scoase un oftat prelung, de parcă faptul că nu mai trebuia să vorbească despre perioada aceea de timp îi luase o mare greutate de pe suflet:

— După aceea, ei bine, unii oameni au început să accepte realitatea, apoi şi alţii, tot mai mulţi. S-au întrebat dacă merita să plătească un preţ atât de mare, chiar dacă era pentru a fi victorioşi în Ziua Bătăliei de Apoi. Gândiţi-vă la ce e mai important: copilul care vi se stinge în braţe de foame, sau continuarea civilizaţiei umane? Acum aţi putea să vă gândiţi că ultima opţiune este mult mai importantă, dar pe vremea aceea n-aţi fi crezut aşa. Orice ne-ar fi adus viitorul, prezentul era mult mai important. Sigur, acea stare de spirit a fost considerată revoltătoare la început, era gândirea clasică a trădătorului umanităţii, dar nu puteai să-i opreşti pe oameni să gândească în acest mod. Şi în cele din urmă întreaga lume a ajuns să gândească aşa. A existat atunci o lozincă populară, care a devenit curând un citat istoric celebru.

— „Daţi timpului vostru civilizaţie atunci când nu-i mai puteţi da civilizaţiei timp”, se grăbi Luo Ji să-l completeze, fără să-şi întoarcă privirea de la fereastră.

— Da, la asta mă refeream. Civilizaţia este pentru noi.

— Şi pe urmă? întrebă Shi Qiang.

— Un al doilea Iluminism, o a doua Renaştere, o a doua Revoluţie Franceză… Puteţi găsi toate acestea în cărţile de istorie.

Luo Ji se întoarse surprins. Predicţiile pe care i le făcuse lui Zhang Yan cu două secole în urmă fuseseră precise:

— O a doua Revoluţie Franceză în Franţa?!

— Nu, nu. E doar un fel de a zice. S-a întâmplat în toată lumea! După revoluţie, noile guverne naţionale şi-au întrerupt strategiile lor spaţiale şi şi-au concentrat atenţia asupra vieţii oamenilor. Şi apoi a apărut tehnologia esenţială: ingineria genetică şi tehnologia fuziunii au fost puse la lucru pentru producţia de hrană la scară mare, încheind astfel era producerii hranei în funcţie de vreme. De atunci lumea nu mai avea să flămânzească. Totul s-a petrecut foarte repede apoi – eram mai puţini oameni, în

fond – şi în două decenii viaţa a revenit la standardele de dinainte de Marea Ravenă. Apoi am ajuns şi la standardele de viaţă din perioada Epocii de Aur. Oamenilor le plăcea această cale a confortului şi niciunul nu mai voia să se întoarcă în trecut.

— Ar mai fi un termen pe care l-aţi putea găsi interesant, doctore Luo, spuse primul vecin, apropiindu-se de el. Fiindcă înainte de a intra în hibernare fusese economist, avea o înţelegere profundă a problemelor. Vorbesc de imunitatea civilizaţiei. Înseamnă că atunci când lumea suferă o boală serioasă, aceasta activează sistemul imunitar al civilizaţiei, aşa încât ceva ca Era timpurie a Crizei să nu se mai întâmple. Umanismul se află pe primul loc şi perpetuarea civilizaţiei pe al doilea. Acestea sunt conceptele pe care se bazează societatea noastră de azi.

— Şi după aceea? întrebă Luo Ji.

— După aceea a avut loc chestia trăsnită, spuse Shi Xiaoming înfierbântat. Iniţial, ţările lumii plănuiseră să trăiască în pace şi să pună Criza Trisolariană pe planul doi, dar ştiţi ce s-a întâmplat? Au avut loc progrese rapide peste tot. Tehnologia s-a dezvoltat iute şi a doborât, unul după altul, toate obstacolele tehnice care stătuseră în faţa strategiei spaţiale dinaintea Marii Ravene!

— Asta nu e ciudat, spuse Luo Ji. Emanciparea naturii omeneşti aduce inevitabil şi progresul ştiinţific şi tehnologic.

— După aproape o jumătate de secol de pace de la Marea Ravenă, lumea şi-a îndreptat gândurile spre invazia trisolariană şi a simţit că trebuie să reconsidere acest război. Acum că puterea umanităţii se afla pe un cu totul alt plan decât înainte de Marea Ravenă, se declară din nou la nivel mondial starea de război şi începu formarea flotei spaţiale. Dar spre deosebire de prima oară, constituţiile naţionale au menţionat în mod clar un lucru: cheltuielile de resurse pentru strategia spaţială trebuiau menţinute la un nivel anume şi nu trebuiau să aibă un impact dezastruos asupra economiei mondiale şi asupra vieţii comunităţii. Şi atunci a fost momentul când flotele spaţiale au devenit ţări

independente…

— Dar nu mai are rost să vă gândiţi prea mult la toate astea, în fond, spuse economistul. De acum înainte, nu mai trebuie decât să vă gândiţi cum să trăiţi cât mai bine. Lozinca revoluţionară din trecut este doar o adaptare a unei ziceri străvechi din Epoca de Aur: Fă-ţi timp pentru viaţă, că viaţa nu-şi va face timp. În cinstea noii noastre vieţi!

După ce-şi goliră ultimul pahar, Luo Ji îl lăudă pe economist pentru prezentarea atât de bună a stării de lucruri. Acum în mintea lui nu mai era loc decât pentru Zhuang Yan şi pentru copil. Dorea să se aşeze la casa lui cât mai repede posibil şi să se ducă să le trezească.

Dă-i timpului civilizaţie, dă-i timpului viaţă.

După urcarea la bordul *Selecţiei naturale,* Zhang Beihai a descoperit că sistemul de comandă modern evoluase dincolo de tot ce-şi închipuise. Uriaşa astronavă, echivalentul, ca volum, a trei dintre cele mai mari transportoare marine din secolul XXI, era practic un mic oraş, dar nu avea niciun fel de punte de comandă, sau măcar un birou al căpitanului sau un centru operativ. De fapt, nu avea niciun fel de compartimente funcţionale specifice. Toate erau sfere identice, obişnuite, şi diferite una de alta doar prin dimensiuni. În orice loc te-ai fi aflat pe navă, puteai folosi o mănuşă de date pentru a activa un ecran holografic, care, datorită costului mare, era o raritate chiar şi în societatea superconectată a Terrei. Şi, indiferent unde te aflai, dacă aveai autorizarea adecvată a sistemului, puteai derula consola de comandă întreagă, inclusiv interfaţa căpitanului, care controla efectiv întreaga navă, chiar şi culoarele de trecere şi băile, puntea, modulul de comandă, cabina căpitanului şi centrul de comandă! Lui Zhang Beihai, asta îi aminti de evoluţia de la modelul client-server la modelul motor de căutare-server al reţelelor de computer de pe la sfârşitul secolului XX. Cu primul model puteai accesa serverul doar cu ajutorul programului informatic specific instalat pe un

computer, dar folosindu-l pe cel de-al doilea, puteai accesa serverul de la orice computer din reţea atâta vreme cât aveai toate autorizările corespunzătoare.

Zhang Beihai şi Dongfang Yanxu se aflau într-o cabină obişnuită care, la fel ca oricare alta, nu avea instrumente sau ecrane speciale. Era doar un compartiment sferic ai cărui pereţi erau albi mai tot timpul, făcându-te să te simţi ca într-o minge de ping-pong uriaşă. Când se producea gravitaţie, prin acceleraţia navei, orice parte a pereţilor se putea transforma într-o formă potrivită pentru a fi folosită drept scaun.

Pentru Zhang Beihai, acesta era un alt aspect al tehnologiei moderne pe care puţini şi-ar fi imaginat-o: eliminarea facilităţilor cu unică folosinţă. Pe Terra apăruseră doar nişte lăstari timizi ai acestei tendinţe, dar aici era parte din structura esenţială a lumii mult mai avansate a flotei. Această lume era frugală şi simplă. Dispozitivele nu mai erau instalate în mod permanent, ci apăreau doar atunci când era nevoie de ele în orice loc posibil. Lumea, devenită complexă prin tehnologie, se simplificase din nou, iar tehnologia ei era ascunsă adânc sub pojghiţa vizibilă a realităţii.

— Şi iată-ne la prima lecţie de la bord, spuse Dongfang Yanxu. Sigur, de fapt nu ar trebui să vă ţină lecţia asta un căpitan care este în curs de evaluare, dar nimeni din flotă nu este mai de încredere decât mine. Azi vom demonstra cum se lansează *Selecţia naturală* şi cum se pune în modul de navigaţie. Şi, de fapt, atâta timp cât veţi reţine ce vedeţi azi, veţi fi blocat prima cale de acces pentru Amprentaţi. În timp ce vorbea, îşi folosea mănuşa cu date pentru a afişa o diagramă holografică a stelelor în aer: Chestia asta s-ar putea să difere puţin de hărţile spaţiale din timpul dumneavoastră, dar foloseşte încă Soarele drept punct de plecare.

— Am studiat asta la instructaj, aşa că o pot citi bine, explică Zhang Beihai, privind diagrama stelară.

Amintirea lui despre vechea hartă a Sistemului Solar în faţa căreia stătuse cu Chang Weisi în urmă cu două secole

era încă vie. Această diagramă însă arăta precis poziţiile tuturor corpurilor cereşti de pe o rază de o sută de ani-lumină în jurul Soarelui, la o scară mai mare de o sută de ori decât cea veche.

— De fapt, nu trebuie să înţelegeţi prea mult. În situaţia actuală, navigarea spre oricare poziţie de pe hartă este interzisă... Dacă aş fi o Amprentată şi aş dori să deturnez *Selecţia naturală* ca să zbor în cosmos, ar trebui mai întâi să selectez un cap-compas, aşa. Activă un punct pe hartă care se făcu verde. Sigur, suntem acum în modul de simulare, fiindcă nu mai am autorizările necesare. Când veţi obţine autorizările de căpitan, va trebui să vă cer autorizarea pentru a executa operaţiunile. Dar dacă chiar aş trimite această cerere de operaţiune, ar fi un act periculos şi dumneavoastră l-aţi refuza. Şi ar mai trebui şi să mă raportaţi.

Odată cap-compasul activat, în aer apăru o interfaţă. Zhang Beihai era deja familiarizat cu aspectul şi operaţiunile din instructaj, dar ascultă răbdător explicaţiile lui Dongfang Yanxu şi o urmări cum aducea uriaşa navă de la oprirea tuturor sistemelor la hibernare, apoi la starea de aşteptare (gata de intervenţie) şi în cele din urmă la comanda de încet înainte.

— Dacă acestea ar fi fost operaţiuni reale, *Selecţia naturală* ar fi plecat acum din port. Ce părere aveţi? Este mai simplu decât operaţiunile astronavelor din vremea dumneavoastră?

— Da, mult mai simplu. Când el şi cu alţi membri ai contingentului special văzuseră pentru prima oară interfaţa, fuseseră surprinşi de simplitatea ei şi de lipsa totală de detalii tehnice.

— Funcţionarea este complet automată, ceea ce face ca procesul tehnic să-i fie cu totul ascuns căpitanului.

— Acest ecran arată doar parametri generali. Cum poţi vedea starea de funcţionare a navei?

— Starea de funcţionare este monitorizată de ofiţeri şi de subofiţeri de la nivelurile inferioare. Ecranele lor sunt mult mai complexe – şi cu cât vă duceţi mai jos, interfaţa

devine cu atât mai complicată. Noi, căpitanul şi vicecăpitanul, trebuie să ne concentrăm atenţia asupra unor chestiuni mult mai importante… Foarte bine, să continuăm. Dacă aş fi Amprentată… Of, iar vin cu ipoteza asta. Ce părere aveţi?

— Având în vedere poziţia pe care o ocup, orice răspuns ar fi iresponsabil.

— Perfect. Dacă aş fi Amprentată, atunci aş seta acceleratorul direct la comanda de Înainte Patru. Nicio altă navă din flotă nu poate ajunge *Selecţia naturală* dacă zboară la viteza Înainte Patru.

— Dar n-aţi putea face asta, nici dacă aţi avea autorizările, deoarece sistemul este setat să treacă la Înainte Patru doar dacă detectează faptul că toţi pasagerii se află într-o stare de mare adâncă.

La o propulsie maximă, acceleraţia navei putea atinge 120 gs, dar acest lucru exercita o forţă de peste zece ori mai mare decât ceea ce poate suporta o fiinţă umană în condiţii normale. Pentru a ajunge la maximum, echipajul trebuia să intre într-o stare de „mare adâncă”, care constă în umplerea cabinelor cu oxigen îmbogăţit cu „fluid de acceleraţie de mare adâncă” pe care personalul instruit îl poate respira direct. În timp ce-l respirau, acesta avea să le umple plămânii şi apoi restul organelor. Iniţial imaginat doar în visele celor din prima jumătate a secolului XX, lichidul fusese menit pe atunci să faciliteze scufundările la mari adâncimi. Presiunea între interiorul şi exteriorul corpului omenesc era echilibrată prin acest lichid de acceleraţie de mare adâncă şi asta însemna că putea ajuta organismul să suporte presiuni la fel de înalte ca un peşte de mare adâncă. Mediul dintr-o cabină umplută cu acest lichid într-o astronavă care accelerează rapid este la fel ca într-o mare adâncă, aşa că lichidul era acum folosit pentru protejarea corpurilor omeneşti împotriva accelerării ultra-rapide a călătoriei spaţiale. De aici termenul de „stare de mare adâncă”.

Dongfang Yanxu încuviinţă:

— Dar ar trebui să ştiţi că există un mod de a ocoli asta.

Dacă setaţi astronava pentru comanda la distanţă, atunci sistemul va presupune că nu e nimeni la bord şi nu va executa verificarea. Această configurare face parte dintre autorizările căpitanului.

— Aş vrea să încerc şi te rog să-mi spui dacă am înţeles bine. Zhang Beihai activă o interfaţă din faţa lui şi începu să configureze modul de comandă de la distanţă pentru astronavă, în timp ce consulta din când în când o agendă mică.

Dongfang Yanxu zâmbi, văzând agenda:

— Avem metode mult mai eficiente de înregistrare a metodelor acum.

— A, e doar din pură obişnuinţă. Pentru lucrurile cu adevărat importante, este întotdeauna mai reconfortant pentru mine să mi le scriu aşa. Doar că acum nu pot găsi un stilou. Am adus două cu mine în timpul hibernării, dar doar un creion mai este utilizabil.

— Aţi învăţat repede.

— Pentru că sistemul de comandă păstrează mult din stilul marinei. După toţi aceşti ani, numele lucrurilor nici măcar nu s-au schimbat. Comenzile pentru motoare, de exemplu.

— Flota spaţială şi-a avut rădăcinile în marina militară… OK, veţi primi în curând autorizările de sistem pentru poziţia de căpitan interimar al *Selecţiei naturale.* Această navă de război este în starea de aşteptare clasa A, sau, aşa cum se spunea pe vremea dumneavoastră: „motoarele încălzite şi gata de plecare”. Îşi întinse braţele zvelte şi se roti în aer la 360°.

Zhang Beihai nu reuşise să afle cum se poate executa o asemenea acţiune cu ajutorul centurii sale supraconductoare:

— Pe vremea aceea nu mai „încălzeam” motoarele. Dar este clar că ştii multe despre istoria navală, spuse el, schimbând vorba, ca să evite un subiect delicat care i-ar fi putut-o face ostilă.

— O veche unitate măreaţă a armatei.

— Şi flota spaţială nu-i moşteneşte măreţia?

— Ba da. Dar o voi părăsi. M-am hotărât să demisionez.

— Din cauza evaluării?

Ea se întoarse să-l privească şi părul ei negru şi des se ridică din nou din cauza lipsei gravitaţiei:

— Vă loveaţi tot timpul de genul acesta de lucruri pe vremea dumneavoastră, nu?

— Nu neapărat. Dar dacă se întâmpla, fiecare camarad înţelegea, pentru că să fii la dispoziţia evaluatorului este una dintre îndatoririle soldatului.

— Au trecut două secole. Nu mai e ca pe vremea dumneavoastră.

— Dongfang, nu mări în mod deliberat prăpastia dintre noi. Există similitudini între noi doi. Soldaţii din toate epocile trebuie să suporte umilinţa.

— Mă sfătuiţi să rămân?

— Nu.

— Munca ideologică. Aşa se numeşte, nu? Nu cu asta v-aţi ocupat înainte?

— Nu mă mai ocup de asta. Am o nouă sarcină.

Ea plutea cu îndemânare în jurul lui, de parcă l-ar fi studiat cu atenţie:

— Vi se pare că suntem copii faţă de dumneavoastră? Acum o jumătate de an m-am dus pe Terra şi într-un district de hibernatori, un băiat de şase sau şapte ani m-a făcut copilă.

— Suntem nişte copii pentru dumneavoastră? râse el.

— Pe vremea mea, rangul era foarte important. La ţară, erau adulţi care le spuneau unor copii „mătuşă” şi „unchiule” din cauza rangului de importanţă al familiei respective.

— Dar rangul dumneavoastră nu are importanţă pentru mine.

— Pot vedea asta în ochii tăi.

— Fiica dumneavoastră şi soţia dumneavoastră nu au venit şi ele aici? Membrilor de familie ai celor din Contingentul Special li s-a permis să hiberneze, din câte ştiu.

— Nu au venit, şi nici n-au vrut ca eu să plec. Ştii,

estimările de pe atunci indicau un viitor foarte sumbru. M-au criticat, mi-au spus că sunt iresponsabil. Ea şi cu mama ei s-au mutat din casă şi la o zi după ce au plecat, în miez de noapte Contingentul Special a primit ordinul de plecare. Nici măcar nu am mai avut timp să le mai văd o dată. Era târziu într-o noapte de iarnă, o noapte rece, când am plecat de acasă cu bagajele după mine… Sigur, nu mă aştept să înţelegi ceva din ce îţi spun.

— Ba înţeleg… Ce s-a întâmplat cu ele?

— Soţia mea a murit în Anul 47. Fiica mea a murit în Anul 81.

— Au trecut prin Marea Ravenă. Îşi coborî privirea şi rămase tăcută preţ de un timp. Apoi activă o fereastră holografică şi comută pe modul de afişare externă.

Pereţii sferei albe se topiră ca ceara şi *Selecţia naturală* dispăru, lăsându-i suspendaţi în spaţiul infinit, în faţa câmpului stelar ceţos al Căii Lactee. Acum erau două fiinţe independente din Univers, fără nicio legătură cu lumea, care n-aveau nimic decât abisul ce-i înconjura. Pluteau în Univers, la fel ca Terra, ca Soarele şi ca Galaxia însăşi, fără început sau destinaţie. Existau, pur şi simplu…

Zhang Beihai mai simţise asta cu 190 de ani înainte, când plutise în spaţiu fără să poarte altceva decât un costum spaţial şi ţinuse în mână un pistol cu gloanţe de meteorit.

— Îmi place aşa, poţi să ignori astronava şi flota şi orice se află în afara minţii, spuse ea.

— Dongfang, spuse el încetişor.

— Hm? Căpitanul se roti la 360°, cu ochii strălucind de lumina Căii Lactee.

— Dacă va veni ziua când va trebui să te omor, te rog iartă-mă, îi spuse el dulce.

Ea îi primi cuvintele cu un zâmbet:

— Chiar ţi se pare că arăt a Amprentată?

El o privi în lumina solară ce venea de la cinci AU distanţă. Era o pană uşoară ce plutea pe fundalul unui câmp de stele.

— Aparţinem Terrei şi mării, tu aparţii stelelor.

— E un lucru rău?
— Nu. E foarte bine.

— A dispărut sonda!

Raportul venit de la ofiţerul de gardă sosi ca un şoc pentru doctorul Kuhn şi pentru generalul Robinson. Ştiau că imediat ce ştirea era difuzată în lume avea să facă valuri atât la Internaţionala Terrei, cât şi la Internaţionala Flotei, mai ales fiindcă ultimele observaţii despre viteza sondei dădeau de înţeles că va traversa orbita planetei Jupiter în numai şase zile.

Kuhn şi Robinson se aflau pe Staţia Ringier-Fitzroy care orbita Soarele de-a lungul marginii exterioare a Centurii de Asteroizi. În spaţiu, la cinci kilometri de staţie, pluteau obiectele cele mai neobişnuite din Sistemul Solar: un set de şase lentile gigant, cea de sus de 1.200 de metri în diametru şi celelalte cinci de jos un pic mai mici ca dimensiuni. Acestea erau cea mai recentă reîncarnare a telescopului spaţial, dar spre deosebire de cele cinci generaţii anterioare ale Telescopului Hubble, acest telescop spaţial nu avea ţeavă, sau orice alt material de conexiune între cele şase lentile gigantice. Pluteau independent, marginea fiecărei lentile echipată cu multiple propulsoare ionice care puteau regla precis distanţa dintre ele sau schimba orientarea întregului grup. Staţia Ringier-Fitzroy reprezenta centrul de comandă al telescopului, dar chiar de atât de aproape, lentilele transparente erau practic invizibile. Când tehnicienii şi inginerii zburau printre ele pentru întreţinere, vedeau Universul de pe fiecare parte extrem de distorsionat şi, atunci când ajungeau la unghiul potrivit, irisul protector de pe suprafaţă reflecta lumina soarelui şi dezvăluia întreaga lentilă gigant, ale cărei suprafeţe curbate semănau atunci cu o planetă acoperită de curcubeie fascinante. Cu acest telescop se întrerupsese tradiţia seriei Hubble, a păstrării denumirii, şi fusese denumit Telescopul Ringier-Fitzroy pentru a comemora pe cei doi bărbaţi care descoperiseră urmele Flotei Trisolariene. Deşi descoperirea lor nu

avusese nicio semnificaţie ştiinţifică, denumirea era potrivită, deoarece principalul scop al masivului telescop, un proiect comun al celor trei flote majore, era monitorizarea permanentă a Flotei Trisolariene.

O echipă formată la fel ca aceea a lui Ringier şi Fitzroy – un savant de renume de pe Terra şi un şef al afacerilor militare ale Flotei – fusese mereu responsabilă pentru telescop şi în fiecare asemenea echipă existaseră aceleaşi diferenţe de opinie pe care le avuseseră şi Ringier cu Fitzroy. Chiar în acest moment, Kuhn dorea să obţină mai mult timp de observaţie pentru propriul său studiu al cosmosului, în timp ce Robinson se chinuia să-l oprească pentru a proteja interesele flotei. Se certau asupra multor alte lucruri. De exemplu, Kuhn povestea deseori despre maniera frumoasă în care supraputerile Terrei, conduse de Statele Unite, conduceau odinioară lumea, în contrast cu birocraţia ineficientă a flotei din prezent; dar de fiecare dată când făcea asta, Robinson îi desfiinţa necruţător aceste fantezii istorice ridicole. Dar cea mai înfierbântată dispută fusese asupra vitezei de rotaţie a staţiei. Generalul insista asupra rotaţiei lente pentru o gravitaţie minimă, chiar şi până la menţinerea staţiei într-o stare de completă imponderabilitate, fără niciun fel de rotaţie, în timp ce Kuhn pleda pentru rotaţia rapidă şi gravitaţia terestră standard.

Dar ceea ce se întâmpla acum era copleşitor, depăşind aceste discuţii. „Dispariţia” sondei însemna că motoarele ei fuseseră oprite. Cu doi ani înainte, la mare distanţă dincolo de Norul Oort, sonda începuse să încetinească, ceea ce însemna că pornise motorul îndreptat spre Soare, permiţând astfel telescopului spaţial să urmărească sonda cu ajutorul luminii motorului. Acum că lumina dispăruse, urmărirea nu mai era posibilă, deoarece sonda însăşi era prea mică – probabil nu mai mare decât un camion, după urma pe care o lăsase în timp ce traversa praful interstelar. Un obiect atât de mic de la periferia Centurii Kuiper, care nu mai emitea lumină proprie şi care reflecta slab lumina palidă a soarelui îndepărtat… nici măcar un

telescop puternic ca Ringier-Fitzroy nu putea să vadă un asemenea obiect minuscul şi întunecat, atât de îndepărtat în întunericul spaţiului.

— Cele trei flote nu ştiu decât să se lupte pentru putere. Este pur şi simplu perfect – ţinta s-a pierdut… mormăi Kuhn, fluturându-şi braţele pentru a-şi sublinia spusele. Uitase că acum staţia se afla într-o stare de imponderabilitate, şi mişcările lui îl rostogoliră într-un fel de tumbă.

Pentru prima oară, generalul Robinson nu ţinu partea flotei. Iniţial, Flota Asiatică trimisese trei nave uşoare, de mare viteză, pentru a urmări sonda de la mică distanţă, dar după ce apăruse disputa dintre cele trei flote asupra dreptului de interceptare, Conferinţa Comună a emis o rezoluţie care rechema toate navele la bază. Flota Asiatică a protestat în mod repetat împotriva faptului că cele trei astronave din clasa de război fuseseră golite de orice tip de armă şi echipament exterior şi transportau doar câte un echipaj de doi oameni pentru a atinge maximum de acceleraţie pentru urmărirea ţintei şi chiar şi aşa, nu ar fi putut în niciun caz să intercepteze sonda. Cu toate acestea, Flota Europeană şi cea Nord-Americană rămâneau sceptice şi au insistat că toate astronavele în tranzit să fie rechemate şi înlocuite cu trei astronave trimise de Internaţionala Terra ca o a patra parte. Dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, navele flotei s-ar fi întâlnit cu sonda şi ar fi început s-o urmărească. Navele Terrei, trimise de Comunitatea Europeană şi China, nu trecuseră până acum nici măcar mai departe de orbita planetei Neptun.

— Probabil. Motoarele ei ar putea să pornească din nou, spuse generalul. Înaintează încă destul de repede şi, dacă nu încetineşte, nu va reuşi să intre pe orbita solară. Va trece direct prin Sistemul Solar.

— Eşti Comandantul trisolarian? Poate că sonda nici măcar nu era menită să rămână în Sistemul Solar, ci trebuia doar să treacă prin el! spuse Kuhn. Apoi, brusc, îi veni în minte un gând: Dacă motoarele s-au oprit, atunci

nu pot să-şi schimbe direcţia! Nu ai putea, pur şi simplu, să-ţi dai seama încotro se îndreaptă şi să trimiţi nava s-o aştepte?

Generalul scutură din cap:

— Nu este destul de precis. Nu e ca o căutare de forţe aeriene în atmosfera Terrei. O eroare minusculă şi vă veţi trezi cu o abatere de la traiectorie de sute de mii sau poate chiar de milioane de kilometri. Într-o zonă atât de uriaşă, nava de urmărire nu va reuşi să găsească o ţintă atât de minusculă şi de întunecată… Dar trebuie să găsim o cale, într-un fel sau altul.

— Ce putem face? Să lăsăm flota să găsească soluţia.

Generalul deveni dur:

— Doctore, trebuie să-ţi dai seama de natura situaţiei. Deşi nu este greşeala noastră, presa nu se va sinchisi. Sistemul Ringier-Fitzroy a fost în fond, responsabil pentru urmărirea sondei în spaţiul îndepărtat, aşa că o mare parte din vasele sparte le vom plăti noi.

Kuhn nu spuse nimic, dar rămase cu trupul perpendicular pe cel al generalului pentru un timp. Apoi întrebă:

— Mai este altceva în exteriorul orbitei lui Neptun care ne-ar putea fi de folos?

— Pentru flotă, probabil nimic. Pentru Terra… Generalul se întoarse să-l întrebe pe ofiţerul de gardă şi află în curând că Organizaţia de Protecţie a Mediului a ONU avea patru nave mari lângă Neptun, lucrând la etapele iniţiale ale Proiectului Umbrela de Ceaţă. Cele trei nave mici proaspăt însărcinate cu urmărirea sondei fuseseră trimise de pe acele nave mari.

— Şi se află acolo pentru a exploata pelicula de ulei? întrebă Kuhn. Răspunsul fu afirmativ. Pelicula de ulei era o substanţă găsită în inelele lui Neptun. La temperaturi înalte se transforma într-un gaz care se difuza rapid şi apoi se condensa în nanoparticule în spaţiu, formând praf stelar. Era numit aşa deoarece atunci când se evapora, devenea foarte difuzabil, aşa că o cantitate mică de substanţă putea forma un petic mare de praf, ca o picătură

minusculă de ulei ce se împrăştie, devenind o peliculă de ulei cu densitate moleculară de-a lungul unei suprafeţe mari de apă. Praful format din această peliculă de ulei mai avea o proprietate: spre deosebire de alte tipuri de praf stelar, „praful peliculei de ulei” nu era dispersat cu uşurinţă de vântul solar.

Descoperirea peliculei de ulei făcuse posibil Proiectul Umbrela de Ceaţă. Planul era să se folosească explozii nucleare în spaţiu pentru evaporarea şi împrăştierea substanţei peliculei de ulei într-un nor de praf de peliculă de ulei între Soare şi Terra ca un mijloc de reducere a radiaţiei Soarelui pe Terra şi de atenuare a încălzirii globale.

— Îmi amintesc că ar fi trebuit să fi rămas o bombă stelară lângă orbita lui Neptun de dinainte de războaie, spuse Kuhn.

— Este acolo. Şi Astronavele Umbrelei de Ceaţă au mai adus şi ele câteva pentru a face să explodeze Neptun şi sateliţii săi. Nu sunt sigur câte anume.

— Aş zice că şi una e suficientă, spuse Kuhn entuziasmat.

Aşa cum prezisese Cel cu Faţa la Zid Rey Diaz cu două secole înainte, când dezvoltase bomba stelară cu hidrogen pentru planul lui de Cel cu Faţa la Zid, deşi arma ar fi avut o utilizare limitată în Ziua Bătăliei de Apoi, marile puteri doreau să se pregătească pentru posibila izbucnire a unui război interplanetar între oameni. Fuseseră fabricate mai mult de cinci mii de bombe, cele mai multe dintre ele în timpul Marii Ravene, când relaţiile internaţionale deveniseră volatile din cauza lipsei de resurse şi umanitatea fusese împinsă în pragul războiului. Apoi, în zorii unei noi ere, armele acestea oribile deveniseră inutilităţi periculoase care erau păstrate în spaţiul extraterestru, deşi încă mai aparţineau ţărilor de pe Terra. Câteva dintre ele fuseseră detonate în cadrul unor proiecte de inginerie planetară şi un alt set fusese trimis pe orbită la marginile Sistemului Solar în ideea că materialele de fuziune ar fi putut suplini carburantul unei astronave

pentru călătorii spaţiale lungi. Cu toate acestea, din cauza dificultăţii dezmembrării bombelor, această idee nu mai fusese pusă în practică.

— Crezi că va funcţiona? întrebă Robinson, cu ochii strălucind. Îi părea puţin rău că nu-i venise chiar lui această idee simplă şi că Kuhn îi suflase şansa de a-i rămâne numele în istorie.

— Încearcă! E singura chestie de care dispunem.

— Dacă ideea ta va funcţiona, Doctore, atunci Staţia Ringier-Fitzroy se va roti la întruna, de-acum încolo, pentru a genera gravitaţia Terrei.

— Este cel mai mare lucru pe care l-a făcut vreodată umanitatea, spuse comandantul *Umbrei Albastre,* în timp ce se uita pe geamul astronavei în spaţiul negru ca smoala. Nu se vedea nimic, dar încerca să se convingă singur că poate vedea norul de praf.

— De ce nu este iluminat de Soare, cum e coada unei comete? spuse pilotul. El şi cu comandantul formau singuri echipajul *Umbrei Albastre.* Ştia că densitatea norului de praf era tot atât de mică cum e coada unei comete, sau ca a vidului creat într-un laborator de pe Terra.

— Poate că lumina Solară e prea slabă. Comandantul se uită înapoi la Soare, care, în spaţiul pustiu dintre orbita lui Neptun şi Centura Kuiper, părea o stea mare, cu forma discului său abia vizibilă. Şi totuşi, chiar şi lumina solară palidă putea arunca umbre pe pereţi: Pe lângă asta, coada unei comete e vizibilă doar de la o anumită distanţă. Suntem abia la marginea norului.

Pilotul încercă să-şi construiască în minte o imagine a norului subţire, dar gigantic. Cu câteva zile în urmă, el şi cu comandantul văzuseră cu propriii lor ochi ce mic era norul când era comprimat în stare solidă. Tot atunci, uriaşa astronavă *Pacific* sosise de pe Neptun şi lăsase acolo cinci lucruri când se oprise în această secţiune de spaţiu. Braţul mecanic al *Umbrei Albastre* apucase mai întâi o bombă cu hidrogen stelară de pe la începutul războiului, un cilindru lung de cinci metri şi cu un metru şi

jumătate în diametru. Apoi culesese patru sfere mari, cu diametre între treizeci şi cincizeci de metri. Cele patru sfere, pelicula de ulei recoltată de pe inelele lui Neptun, fură plasate în locuri aflate la mai multe sute de metri de bombă. Imediat ce *Pacificul* plecă din preajmă, bomba explodă, formând un mic soare a cărui lumină şi căldură se ridicară în abisul rece al spaţiului şi care pulveriză instantaneu sferele înconjurătoare. Pelicula de ulei gazos se împrăştie rapid sub taifunul radiaţiei bombei H, apoi se răci şi se transformă în nenumărate particule de praf, formând un nor. Norul avea un diametru de două milioane de kilometri, mai mare decât cel al Soarelui.

Norul de praf era situat în regiunea în care se aşteptau să treacă sonda trisolariană, conform observaţiilor traiectoriei făcute mai înainte de oprirea motoarelor ei. Doctorul Kuhn şi generalul Robinson sperau să stabilească în mod exact traiectoria şi poziţia sondei cu ajutorul urmelor lăsate în acest nor de praf stelar artificial.

După formarea norului, *Pacificul* se întoarse la baza de pe Neptun, lăsând în urmă trei nave mici pentru urmărirea îndeaproape a sondei, imediat ce ar fi apărut urmele ei. *Umbra Albastră* era una dintre ele. Mica navă de mare viteză fusese poreclită „pilot de curse spaţiale”. Avea o capsulă mică ce putea acomoda doar greutatea a cinci persoane, iar volumul rămas neocupat servea amplasării unui motor de fuziune care-i permitea o înaltă accelerare şi manevrabilitate. Imediat ce norul de praf începu să se formeze, *Umbra Albastră* zbură prin toată zona pentru a vedea dacă rămân urme, cu rezultate destul de satisfăcătoare. Desigur, urmele puteau fi observate doar de telescopul spaţial aflat la o depărtare de mai mult de o sută de AU. De la bordul *Umbrei Albastre,* propria urmă era invizibilă şi spaţiul înconjurător era la fel de pustiu ca întotdeauna. Totuşi, după trecerea prin nor, pilotul insistă că Soarele păruse un pic mai difuz şi că circumferinţa lui bine conturată dinainte devenise cam înceţoşată. Observaţiile de pe instrumente confirmară singura impresie vizuală pe care o aveau despre creaţia gigantică.

— Mai avem mai puţin de trei ore, spuse Comandantul, privindu-şi ceasul. Norul de praf era de fapt un satelit subţiratic gigant de pe orbita solară şi poziţia sa se schimba în mod constant. Când în cele din urmă avea să iasă din spaţiul pe unde urma să treacă sonda, ar fi trebuit creat un alt nor de praf în urma lui.

— Chiar speri s-o prindem? întrebă pilotul.

— De ce nu? Facem istorie!

— Dar n-o să ne atace, chestia aia? Noi nu suntem soldaţi. Lucrurile astea ar trebui făcute de flotă.

Apoi nava lor primi un mesaj de la Staţia Ringier-Fitzroy care raporta că sonda trisolariană intrase în norul de praf şi lăsase o urmă şi că fuseseră calculaţi parametrii exacţi ai traiectoriei ei. *Umbrei Albastre* i se ordona să se deplaseze imediat s-o întâlnească şi să-i urmărească traiectoria îndeaproape. Staţia era situată la mai mult de o sută AU de *Umbra Albastră,* ceea ce însemna că mesajul fusese întârziat de cele mai mult de zece ore din tranzit, dar mesajul îşi atinsese scopul. Calculele orbitale luaseră în consideraţie şi efectul norului de praf rar, aşa că întâlnirea avea să aibă loc în foarte puţin timp.

Umbra Albastră stabili o traiectorie conformă cu traiectoria sondei şi intră din nou în norul de praf invizibil, de data aceasta în direcţia sondei trisolariene. Fu un zbor mai lung de data aceasta şi în cursul celor mai mult de zece ore, atât pilotul, cât şi comandantul deveniră somnoroşi. Însă distanţa între ei şi sondă, care se reducea întruna, îi menţinea treji.

— O văd! O văd! strigă pilotul.

— Ce tot spui acolo? Mai sunt încă paisprezece mii de kilometri până la ea! replică comandantul.

Nu puteai vedea cu ochiul liber un camion la o distanţă de paisprezece mii de kilometri, chiar dacă spaţiul ar fi fost limpede. Dar nu peste mult timp o văzu el însuşi. Pe traiectoria descrisă de parametri, pe fundalul tăcut al spaţiului, un punct luminos se afla în mişcare.

După o clipă de gândire, comandantul înţelese: Norul de praf mai mare decât Soarele fusese absolut inutil,

deoarece sonda trisolariană îşi repornise motoarele şi continua să încetinească. Nu intenţiona să traverseze Sistemul Solar. Avea să rămână aici.

Deoarece era doar o măsură temporară în cadrul flotelor, ceremonia de înmânare a autorizărilor căpitanului *Selecţiei naturale* fu un eveniment simplu şi restrâns, la care participară doar căpitanul Dongfang Yanxu, căpitanul Interimar Zhang Beihai, primul vice-căpitan Levine şi al doilea vice-căpitan Akira Inoue, şi o echipă specială de la Departamentul Statului-Major.

În ciuda dezvoltării tehnologiei, nu reuşiseră să depăşească stagnarea teoriei fundamentale aşa că transferul autorizărilor *Selecţiei naturale* era realizat cu mijloace cu care Zhang Beihai era familiarizat: scanare retiniană cu trei factori, amprentele digitale şi autentificarea cu parola de acces.

După ce echipa de la Statul-Major General terminase resetarea datelor pupilare şi ale amprentelor digitale care-l identificau pe căpitan în sistem, Dongfang Yanxu îşi cedă parola de acces lui Zhang Beihai:

— *Men always remember love because of romance only.*

— Nu fumezi, răspunse el calm.

— Şi marca s-a pierdut în timpul Marii Ravene, spuse ea cu o urmă de dezamăgire în glas şi-şi coborî privirea.

— Dar parola este foarte bună. N-o ştiau mulţi nici pe vremea aceea.

Căpitanul şi vicecăpitanii ieşiră, lăsându-l pe Zhang Beihai singur pentru actualizarea parolei şi obţinerea controlului absolut asupra *Selecţiei naturale.*

— E deştept, comentă Akira Inoue când dispăru uşa de la cabina sferică.

— Înţelepciunea străveche, răspunse Dongfang Yanxu, urmărind locul unde fusese uşa care dispăruse, de parcă ar fi vrut să poată vedea prin ea. Nu vom afla niciodată lucrurile cu care a venit de acum două secole, dar el poate afla ce ştim noi.

Apoi cei trei rămaseră tăcuţi şi aşteptară. Trecură cinci

minute, un timp evident prea lung pentru schimbarea unei parole, mai ales în situaţia în care căpitanul Interimar Zhang Beihai se prezentase ca cel mai pregătit operator de sistem de comandă dintre toţi membrii Contingentului Special. Trecură încă cinci minute. Cei doi vicecăpitani începură să înoate nerăbdători pe culoar, dar Dongfang Yanxu rămase tăcută şi nemişcată.

În cele din urmă, uşa apăru din nou. Spre surprinderea lor, cabina sferică devenise neagră. Zhang Beihai derulase o hartă stelară holografică pe care etichetările fuseseră blocate, lăsând doar imaginile unor stele clipitoare. Din uşă, păru să fie suspendat în afara astronavei cu interfaţa plutind lângă el.

— Am terminat, spuse el.

— De ce a durat atât de mult? mormăi Levine.

— Te delectai singur că ai cucerit *Selecţia naturală?* întrebă Akira Inoue.

Zhang Beihai nu răspunse. Nu se uita la interfaţă, ci privea lung la o stea dintr-o regiune îndepărtată de pe hartă. Dongfang Yanxu observă că acolo unde se uita licărea o lumină verde.

— Ar fi ridicol, spuse Levin, imitându-l pe Akira Inoue. Pot să vă amintesc că nava este încă sub comanda colonelului Dongfang? Căpitanul interimar este doar un paravan de protecţie. Îmi pare rău că trebuie să fiu nepoliticos, dar în mare parte aşa stau lucrurile.

Akira Inoue spuse:

— Şi nu va mai fi aşa pentru mult timp. Investigaţia flotei se apropie de sfârşit şi practic s-a dovedit că nu există Amprentaţi.

Era pe punctul de a continua, dar fu oprit de un icnet de surpriză al căpitanului:

— O, Doamne! exclamă ea şi cei doi vicecăpitani, urmărindu-i privirea, observară starea curentă a *Selecţiei naturale* de pe interfaţa lui Zhang Beihai.

Nava de război fusese setată pe modul de control de la distanţă, evitând astfel verificările stării de „mare adâncă” de dinaintea comenzii de Înainte Patru. Comunicaţiile

externe fuseseră întrerupte. Şi, în sfârşit, majoritatea setărilor de punere a navei în propulsie maximă erau realizate. Doar prin apăsarea unui nou buton *Selecţia naturală* urma să se îndrepte cu maximă viteză spre ţinta selectată de pe hartă.

— Nu, asta nu-i adevărat, spuse Dongfang Yanxu, atât de încet, încât doar ea putu să se audă. Îşi vorbea doar sieşi, drept răspuns exclamaţiei ei de dinainte (O, Doamne!). Nu crezuse niciodată în existenţa lui Dumnezeu, dar acum rugăciunile ei veneau din suflet.

— Ai înnebunit? urlă Levin. El şi cu Akira Inoue se repeziră spre cabină, dar se loviră de perete. Nu era nicio uşă, ci doar o secţiune de formă ovală a peretelui care devenise transparentă.

— *Selecţia naturală* este în curs de executare a comenzii Înainte Patru. Toţi membrii echipajului trebuie să intre în starea de mare adâncă imediat, spuse Zhang Beihai, pronunţând fiecare cuvânt cu vocea sa solemnă şi calmă ce continua să rătăcească prin aer ca o ancoră străveche bătută de un vânt îngheţat.

— Este imposibil! spuse Akira Inoue.

— Eşti Amprentat? întrebă Dongfang Yanxu, încercând să se calmeze.

— Ştii că nu este posibil.

— OTT?

— Nu.

— Atunci cine eşti?

— Sunt un soldat care-şi îndeplineşte misiunea de a lupta pentru supravieţuirea umanităţii.

— De ce faci asta?

— Voi explica după ce acceleraţia ajunge la valoarea normală. Repet: Toţi membrii echipajului trebuie să intre în starea de mare adâncă imediat.

— Este imposibil! repetă Akira Inoue.

Zhang Beihai se întoarse şi, fără să se mai uite măcar la cei doi vicecăpitani, o privi fix pe Dongfang Yanxu. Ochii lui îi amintiră imediat de emblema Forţelor Spaţiale Chineze, ce avea şi săbii, şi stele.

— Dongfang, am spus că o să-mi pară rău dacă va trebui să te ucid. Nu mai avem mult timp.

Apoi apăru lichidul de accelerare pentru starea de mare adâncă în compartimentul sferic al lui Zhang Beihai, transformându-se în mingi prin mediul imponderabil. Fiecare glob de lichid conţinea imaginea lui deformată de-a lungul interfeţei şi hărţii stelare, începu să se combine cu altele şi să devină mai mare. Cei doi vicecăpitani o priviră pe Dongfang Yanxu.

— Faceţi ce spune! Întreaga navă va intra în starea de mare adâncă, spuse căpitanul.

Cei doi vicecăpitani se holbară la ea. Ştiau care erau consecinţele pentru acţionarea comenzii Înainte Patru fără starea protectoare de mare adâncă. Trupul ar fi proiectat pe perete de o forţă de 120 de ori mai mare decât cea a gravitaţiei terestre. Mai întâi sângele avea să explodeze, erupând, sub imensa povară, împrăştiindu-se într-un strat subţire de pete de sânge cu un model radial, imposibil de mari, şi apoi organele aveau să fie stoarse, formând un strat subţire care ar fi comprimat, împreună cu restul trupului, devenind o pictură urâtă a lui Dalí…

În timp ce plecară spre cabinele lor, dădură ordine ca întreaga navă să intre în starea de mare adâncă.

— Eşti un căpitan bine instruit, îi făcu semn din cap Zhang Beihai lui Dongfang Yanxu. Asta denotă maturitate.

— Unde ne îndreptăm?

— Oriunde ne-am duce, a fost o alegere mult mai responsabilă, decât aceea de a rămâne aici.

Şi pe urmă se scufundă în lichidul de accelerare pentru starea de mare adâncă şi Dongfang Yanxu nu mai putu vedea decât un corp nedesluşit ce se mişca prin lichidul care umplea acum compartimentul sferic.

Plutind prin lichidul translucid, Zhang Beihai îşi aminti experienţa lui de scufundare de pe când era în forţele navale cu două secole în urmă. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că oceanul era atât de întunecat la doar câteva duzini de metri adâncime, dar mediul submarin îi produsese aceeaşi senzaţie pe care avea s-o regăsească în

spaţiu. Oceanul era spaţiul în miniatură de pe Terra. Încercă să respire, dar reflexele sale îl făcură să tuşească violent, scuipând lichid şi aer rezidual, iar corpul său se deplasă, prin recul. Cu toate acestea, nu era sufocarea pe care o anticipase şi în timp ce lichidul răcoros îi umplea plămânii, oxigenul pe care-l conţinea acesta îi alimenta sângele. Putea respira liber, ca un peşte.

Pe interfaţa suspendată în lichid, văzu că lichidul de accelerare pentru starea de mare adâncă umplea fiecare compartiment ocupat de pe navă, rând pe rând. Procesul continuă timp de mai mult de zece minute. Conştienţa sa începu să se înceţoşeze, deoarece lichidul de respirat era injectat cu un component hipnotic care-i făcea pe toţi de pe navă să adoarmă pentru a evita producerea leziunilor cerebrale din cauza înaltei presiuni şi a relativei hipoxii generate de acceleraţia din cadrul comenzii Înainte Patru.

Zhang Beihai simţi spiritul tatălui său luminând nava de dincolo, devenind una cu ea. Apăsă pe butonul interfeţei, dând în minte comanda pentru care se pregătise întreaga lui viaţă:

— *Selecţie Naturală,* Înainte Patru!

Un soare mic apăru pe orbita jupiteriană şi lumina lui scăldă fosforescenţa atmosferei planetei. Trăgând după ea soarele, nava de război de clasă stelară *Selecţia naturală* ieşi din baza Flotei Asiatice şi acceleră rapid, aruncând umbrele celorlalte nave de război – fiecare o pată întunecată destul de mare cât să conţină o planetă ca Terra – peste suprafaţa planetei Jupiter. Zece minute mai târziu, o umbră şi mai mare fu aruncată peste Jupiter ca o cortină trasă peste planeta gigantică. *Selecţia naturală* trecea pe lângă Io.

În acel moment Înaltul Comandament al Flotei Asiatice confirmă incredibilul fapt că *Selecţia naturală* dezertase.

Flotele Europeană şi Nord-Americană făcură publice protestele şi avertismentele lor către Flota Asiatică, iniţial sub imperiul convingerii că era o mişcare neautorizată de a intercepta sonda trisolariană, dar îşi dădură seama rapid

din traiectoria *Selecţiei naturale* că nu era cazul. Se îndrepta în direcţia opusă direcţiei invaziei trisolariene.

Diferitele sisteme de comunicaţii care încercau să contacteze *Selecţia naturală* renunţară s-o mai facă după ce nu primiră niciun răspuns. Înaltele comandamente începură să trimită nave de urmărire şi interceptare, deşi îşi dădură seama repede că nu se putea face mai nimic împotriva navei de război dezertoare. Bazele de pe cele patru luni ale lui Jupiter deţineau suficientă putere de foc pentru a distruge *Selecţia naturală,* dar nu se angajară pe această cale, deoarece era foarte probabil ca doar o mică minoritate a celor de la bord, sau poate chiar un singur individ, să fi dezertat cu adevărat şi cei mai mult de două mii de soldaţi aflaţi în starea de mare adâncă să nu fie decât nişte ostatici. Comandanţilor de la baza de lasere cu raze gamma de pe Europa nu le rămase decât să privească cum micul soare zbura pe cer şi departe în spaţiu, presărând peste straturile întinse de gheaţă de pe Europa o lumină care ardea asemenea fosforului.

Selecţia naturală traversă orbitele lunilor jupiteriene şi atinse viteza de eliberare cam pe când ajunse la luna Callisto. Văzut de la baza Flotei Asiatice, micul soare se micşora treptat, transformându-se într-o stea strălucitoare care rămase vizibilă din ce în ce mai slab vreme de o săptămână, ca un memento al stelelor despre durerea covârşitoare a Flotei Asiatice.

Deoarece forţa de urmărire trebuia să intre în starea de mare adâncă, au fost necesare patruzeci şi cinci de minute după plecarea *Selecţiei naturale* pentru ca acele nave să se lanseze, iluminând planeta Jupiter cu alţi şase sori.

La Comandamentul Flotei Asiatice, care se oprise din rotaţie, comandantul se confrunta tăcut cu uriaşa faţă întunecată a lui Jupiter, în timp ce la zece mii de kilometri sub el explodau fulgere şi trăsnete. Radiaţia puternică provenită de la motoarele de fuziune ale *Selecţiei naturale* şi de la forţa de urmărire produseseră o ionizare a atmosferei şi fulgere. Apariţia lor intermitentă ilumina atmosfera din jur, vizibilă de la această distanţă ca halouri

în continuă schimbare de poziţie, transformând suprafaţa planetei Jupiter într-un lac împroşcat de o ploaie fosforescentă.

Selecţia naturală acceleră în tăcere până la o sutime din viteza luminii, punctul fără întoarcere pentru consumul de carburant de fuziune pe care îl deţinea. Era acum incapabilă să se mai întoarcă în Sistemul Solar de una singură şi devenise o barcă singuratică ce va rătăci la infinit în spaţiul extraterestru.

Comandantul Flotei Asiatice privi stelele încercând fără succes să identifice una anume, deoarece în acea direcţie nu se mai vedea decât lumina palidă a motoarelor de fuziune ale navelor urmăritoare. Nu după mult timp sosi un raport: *Selecţia naturală* se oprise din accelerare. Puţin mai târziu, *Selecţia naturală* restabili comunicaţiile cu flota. Apoi avu loc următorul schimb de comunicaţii, cu întârzieri de zece secunde între transmisii datorate faptului că nava se afla acum la peste cinci milioane de kilometri distanţă de ei:

Selecţia naturală: – Selecţia naturală cheamă Flota Asiatică! *Selecţia naturală* cheamă Flota Asiatică!

Flota Asiatică: *Selecţie Naturală,* Aici Flota Asiatică. Raportează starea.

Selecţia naturală: Aici căpitanul Interimar Zhang Beihai. Voi vorbi doar direct cu comandantul flotei.

Comandantul flotei: Ascult.

Zhang Beihai: Îmi asum întreaga responsabilitate pentru fuga *Selecţiei Naturale.*

Comandantul flotei: Mai este altcineva responsabil?

Zhang Beihai: Nu. Responsabilitatea îmi aparţine în totalitate. Situaţia de faţă nu are nimic de-a face cu nimeni altcineva de la bordul *Selecţiei naturale.*

Comandantul flotei: Doresc să vorbesc cu căpitanul Dongfang Yanxu..

Zhang Beihai: Acum nu se poate.

Comandantul flotei: Care este starea curentă a navei?

Zhang Beihai: Totul e bine. Fiecare membru al echipajului se află încă în starea de mare adâncă, cu

excepţia mea. Sistemele energetice şi de menţinere a vieţii funcţionează normal.

Comandantul flotei: Şi care sunt motivele tale pentru trădare?

Zhang Beihai: Da, am dezertat, dar nu sunt un trădător.

Comandantul flotei: Care sunt motivele?

Zhang Beihai: Umanitatea va pierde cu siguranţă pe câmpul de luptă. Vreau doar să salvez una dintre astronavele de clasă stelară ale Terrei pentru a conserva în Univers o sământă din civilizaţia umană, o fărâmă de speranţă.

Comandantul flotei: Asta te face un escapist.

Zhang Beihai: Sunt doar un soldat care îşi face datoria.

Comandantul flotei: Ai primit sigiliul mental?

Zhang Beihai: Ştiţi bine că nu e posibil. Tehnologia nu apăruse în momentul când am intrat în hibernare.

Comandantul flotei: Atunci hotărârea credinţei dumitale defetiste e derutantă.

Zhang Beihai: Nu am nevoie de sigiliul mental. Sunt stăpânul propriilor mele convingeri. Credinţa mea este hotărâtă fiindcă nu izvorăşte din propria mea inteligenţă. La începutul Crizei Trisolariene, tatăl meu şi cu mine am început să reflectăm serios la problemele fundamentale ale războiului. Treptat, un grup de savanţi cu gândire profundă, inclusiv oameni de ştiinţă, politicieni şi strategi militari s-au adunat în jurul său. Şi-au zis Istoricii Viitorului.

Comandantul flotei: Era o organizaţie secretă?

Zhang Beihai: Nu. Studiau chestiuni foarte elementare şi discuţiile lor erau mereu purtate în public. Guvernul şi chiar armata chiar au participat şi au ţinut mai multe conferinţe academice asupra Istoriei Viitoare. Şi, din aceste cercetări ale lor, am ajuns la concepţia că omenirea este condamnată.

Comandantul flotei: Dar între timp s-a dovedit că teoriile despre Istoria Viitorului sunt incorecte.

Zhang Beihai: Domnule, îi subestimaţi. Nu numai că au prezis Marea Ravenă, dar şi al Doilea Iluminism şi a Doua

Renaştere. Ceea ce au prezis ei despre era actuală de prosperitate este practic identic cu situaţia reală. Şi, pe urmă, au prezis că umanitatea va fi complet distrusă, ştearsă din Univers în Ziua Bătăliei de Apoi.

Comandantul flotei: Ai uitat că te afli pe o astronavă capabilă să zboare la cincisprezece la sută din viteza luminii?

Zhang Beihai: Cavaleria lui Gingis Han a atacat cu viteza unor unităţi blindate din secolul XX. Arbaleta Dinastiei Song avea o bătaie de aproape o mie cinci sute de metri, comparabilă cu mitralierele secolului XX. Dar este imposibil pentru cavaleria antică şi pentru arbaletele ei să concureze cu forţele militare de azi. Teoria fundamentală stabileşte totul. Istoricii Viitorului au văzut limpede acest fapt. Dumneavoastră, însă, aţi fost orbiţi de strălucirea muribundă a tehnologiei de joasă clasă şi vă scăldaţi în luxul de creşă fericită al civilizaţiei moderne, fără nicio pregătire mentală de niciun fel pentru ultima bătălie care va hotărî soarta omenirii.

Comandantul flotei: Vii dintr-o armată măreaţă, care a fost victorioasă în lupta cu inamicul care era dotat cu arme mult mai avansate. A fost victorioasă în unul dintre cele mai importante războaie terestre din lume, bazându-se doar pe armele confiscate. Comportamentul tău este dezonorant pentru această armată.

Zhang Beihai: Stimate comandante, sunt mult mai calificat decât dumneavoastră să vorbesc despre acea armată, trei generaţii din familia mea au servit ţara. În timpul Războiului din Coreea, bunicul meu a atacat un tanc Pershing cu o simplă grenadă. Grenada a lovit tancul şi a alunecat înainte să explodeze. Ţinta abia dacă a fost zgâriată, dar bunicul meu a fost lovit de focul mitralierelor din tanc şi i-au zdrobit picioarele sub şenile şi şi-a petrecut restul vieţii ca invalid. Dar în comparaţie cu camarazii lui, care au fost făcuţi terci, a avut noroc... Istoricul acestei armate ne-a arătat atât de clar semnificaţia prăpastiei tehnologice din timpul războiului. Gloria la care vă referiţi este cea din cărţile de istorie, dar trauma noastră s-a

cimentat cu sângele taţilor şi bunicilor noştri. Cunoaştem mai multe decât dumneavoastră despre ce înseamnă războiul.

Comandantul flotei: Când ai conceput planul trădător?

Zhang Beihai: Repet: Poate că am dezertat, dar nu sunt trădător. Am conceput planul ultima oară când l-am văzut pe tatăl meu. I-am citit în ochi ce aveam de făcut şi mi-au trebuit două secole pentru realizarea planului meu.

Comandantul flotei: Şi pentru realizarea lui te-ai deghizat în triumfalist. O deghizare foarte reuşită.

Zhang Beihai: Generalul Chang Weisi aproape că m-a citit.

Comandantul flotei: Aşa este. Era perfect conştient că nu a identificat niciodată baza credinţei tale triumfaliste şi suspiciunile lui erau adâncite şi mai mult de entuziasmul tău neobişnuit pentru sistemele cu propulsie cu radiaţie capabile de călătoria interstelară. S-a opus mereu înrolării tale în Contingentul Special al Întăririlor Viitoare, dar nu a putut încălca ordinele superiorilor săi. Ne-a prevenit într-o scrisoare pe care ne-a trimis-o, dar a făcut-o în maniera subtilă a epocii tale, şi noi am trecut avertismentul lui cu vederea.

Zhang Beihai: Pentru a obţine o astronavă capabilă să zboare în spaţiu, am omorât trei oameni.

Comandantul flotei: Nu ştiam. Poate că nimeni n-a ştiut. Dar un lucru e sigur: Direcţia de cercetare aleasă atunci a fost crucială pentru dezvoltarea ulterioară a tehnologiei zborului spaţial.

Zhang Beihai: Vă mulţumesc că spuneţi asta.

Comandantul flotei: Voi spune însă şi că planul tău va eşua.

Zhang Beihai: Poate. Dar încă n-a eşuat.

Comandantul flotei: Carburantul de fuziune al *Selecţiei naturale* este doar la o cincime din capacitatea sa maximă.

Zhang Beihai: A trebuit să acţionez imediat, nu am avut încotro. Nu aş mai fi avut o asemenea şansă niciodată.

Comandantul flotei: Asta înseamnă că nu vei putea accelera decât la un procent din viteza luminii acum. Nu

poţi consuma mai mult carburant deoarece sistemele de menţine a vieţii de la bord au nevoie de energie pentru a-şi executa operaţiunile pentru o perioadă de timp care ar putea fi mai scurtă, de câteva decenii, poate, sau mai lungă, de câteva secole. Dar la viteza asta, forţa de urmărire te va ajunge destul de repede.

Zhang Beihai: Controlez încă *Selecţia naturală.*

Comandantul flotei: Adevărat. Şi desigur cunoşti preocuparea noastră: această urmărire te va face să continui să accelerezi, cheltuind carburant până când sistemele de menţinere a vieţii vor eşua şi *Selecţia naturală* va deveni o navă moartă la temperatura ce se va apropia de zero absolut. Iată de ce forţele de urmărire nu se vor apropia de *Selecţia naturală* deocamdată. Suntem siguri că comandantul şi soldaţii de la bord vor rezolva problemele navei lor.

Zhang Beihai: Şi eu sunt convins că toate problemele vor fi rezolvate. Îmi voi asuma responsabilitatea, dar sunt în continuare ferm convins că *Selecţia naturală* merge pe calea cea bună.

Când Luo Ji fu trezit violent din somn, recunoscu încă un lucru din trecut ce nu pierise: petardele. Era în zori şi, prin fereastră, deşertul strălucea alb în lumina timpurie, iluminat de exploziile de petarde şi de artificii. Apoi se auzi un ciocănit insistent la uşă. Fără să mai aştepte un răspuns, Shi Xiaoming deschise uşa şi dădu buzna, cu faţa roşie de bucurie, cerându-i imperios lui Luo Ji să urmărească ştirile.

Luo Ji se uita foarte rar la televizor. De când ajunsese la Satul Noii Vieţi nr. 5, se întorsese la ritmul vieţii din trecut. După impactul post-deşteptare al noii ere, acesta era un sentiment preţios pentru el şi, pentru prima oară, nu mai dorea să fie deranjat de informaţiile despre actualitate. Îşi petrecea mai tot timpul cufundat în amintirile despre Zhuang Yan şi Xia Xia. Completase toate formularele pentru deşteptarea lor, însă datorită controalelor guvernamentale asupra hibernatorilor nu

aveau să fie deşteptate decât peste două luni.

Ştirile de la televizor erau următoarele: Cu cinci ore în urmă, telescopul Ringier-Fitzroy observase Flota Trisolariană trecând din nou printr-un nor de praf interstelar. Era a şaptea oară de la lansarea ei cu două secole în urmă că flota se făcuse văzută prin trecerea printr-un nor de praf. Flota îşi pierduse formaţiunea riguroasă, aşa că forma ei de perie care apăruse atunci când traversase primul nor de praf era acum atât de schimbată încât nu mai putea fi recunoscută. Dar, ca şi la cea de-a doua traversare, observaseră un fir de perie care se lungea în faţă. Ceea ce era diferit de data aceasta însă era forma urmei, care indica faptul că firul de perie nu era o sondă, ci o navă de război a flotei. După ce parcurseseră etapele de accelerare şi de croazieră ale călătoriei lor spre Sistemul Solar, unele dintre navele din Flota Trisolariană fuseseră deja observate încetinind cu cincisprezece ani în urmă. Cu zece ani în urmă, majoritatea încetineau. Era acum limpede că această navă anume nu-şi redusese viteza niciodată. De fapt, judecând după traiectoria ei prin norul de praf, continua să accelereze. În ritmul actual de accelerare, urma să ajungă în Sistemul Solar cu o jumătate de secol mai repede decât restul flotei.

O navă izolată care să atace teritoriul Sistemului Solar şi să intre în bătaia armelor puternicei flote terestre ar fi reprezentat o misiune sinucigaşă, dacă era vorba de o invazie. Aşa că nu mai era loc decât pentru o singură concluzie: venea cu scopul să negocieze. Observaţiile asupra Flotei Trisolariene de-a lungul celor două secole stabiliseră acceleraţia maximă a fiecărei nave şi proiecţiile indicau faptul că această navă izolată nu avea să fie capabilă să încetinească suficient aşa încât avea să treacă, pur şi simplu, prin Sistemul Solar în 150 de ani. Rămâneau două posibilităţi. Prima era ca trisolarienii să vrea ca Terra să-i ajute la încetinire. Dar şi mai probabil ar fi fost ca, înainte ca nava să treacă dincolo de Sistemul Solar, din aceasta să se desprindă o navă mai mică care să poată încetini mai uşor, o navă care să transporte delegaţia de

negociere trisolariană.

— Dar, dacă ar dori să negocieze, nu ar anunţa umanitatea cu ajutorul sophonilor? întrebă Luo Ji.

— Asta e uşor de explicat, spuse Shi Xiaoming entuziasmat. E un alt mod de a gândi. Trisolarienii au minţi complet transparente, aşa încât îşi imaginează că ştim deja ce gândesc!

Deşi explicaţia era neconvingătoare, Luo Ji împărtăşea simţământul lui Shi Xiaoming, asemenea soarelui de afară, care se pregătea să răsară.

Când soarele răsări cu adevărat, zaiafetul atinse apogeul. Aici era doar un colţ pierdut de lume, iar centrul activităţii se afla în oraşele subterane, unde oamenii îşi părăsiseră copacii şi se îngrămădeau pe străzi şi în pieţe, cu hainele strălucind puternic şi formând o mare de lumină. Artificiile virtuale răsăreau pe bolţile de dea supra şi din când în când câte o explozie colorată acoperea întregul cer, cu lumina ei strălucitoare care o concura pe aceea a soarelui însuşi.

Ştirile continuau să sosească. Guvernul fu prudent la început, iar purtătorii lui de cuvânt declarau în mod repetat că nu exista nicio dovadă clară care să demonstreze că Trisolaris intenţiona să negocieze. Dar, în acelaşi timp, ONU şi CCFS conveniseră o reuniune de urgenţă pentru formularea unor strategii pentru procedurile şi termenii de negociere…

În Satul Noua Viaţă Nr. 5, un scurt interludiu opri zaiafetul: Un parlamentar de la oraş veni să le ţină un discurs. Era un suporter fanatic al ceea ce se numea Proiectul Lumina Soarelui şi se folosea de acest prilej pentru a câştiga sprijinul comunităţii de hibernatori.

Proiectul Lumina Soarelui era o propunere a ONU, al cărui scop principal era ca, în eventualitatea unei victorii de Ziua Bătăliei de Apoi, trisolarienilor învinşi să li se ofere spaţiu în Sistemul Solar. Existau mai multe variante ale acestui proiect. Planul de Supravieţuire Redusă propunea Pluton, Charon şi lunile lui Neptun ca posibile spaţii de rezervaţii doar pentru trisolarienii de la bordul navelor

învinse. Condiţiile de viaţă din acele rezervaţii ar fi fost foarte grele şi trisolarienii ar fi urmat să depindă de energia de fuziune şi de sprijinul societăţii umane pentru a supravieţui. Planul de Supravieţuire Puternică urma să folosească planeta Marte pentru un sejur trisolarian şi i-ar fi admis în cele din urmă pe toţi trisolarienii emigranţi cu familiile lor cu tot, nu numai pe membrii flotei lor. Acest plan urma să ofere civilizaţiei trisolariene din Sistemul Solar cele mai bune condiţii de viaţă din afara spaţiului terestru. Celelalte versiuni erau mai mult sau mai puţin situate între acestea două, dar mai erau şi unele idei extremiste, cum ar fi acceptarea trisolarienilor în societatea de pe Terra. Proiectul Lumina Solară obţinuse un sprijin larg atât de la Internaţionala Terrei, cât şi de la Internaţionala Flotei, iar studiile preliminare şi planificarea începuseră deja şi multe forţe neguvernamentale din ambele internaţionale le susţineau. Întâlniseră totuşi o rezistenţă puternică din partea comunităţii hibernatorilor, care îi porecliseră pe suporterii proiectului „Dongguo” după milosul savant din fabulă care salvase viaţa unui lup[47].

Imediat ce începu discursul parlamentarului, fu întâmpinat cu proteste serioase din partea publicului care aruncă cu roşii în el. Ferindu-se, acesta spuse:

— Aş dori să vă reamintesc că trăim într-o eră umanistă care a început după cea de-a Doua Renaştere. Vieţii şi civilizaţiei fiecărei rase li se acordă cel mai deosebit respect. Suntem iluminaţi de lumina acestei ere, nu-i aşa? Hibernatorii din societatea modernă se bucură de cetăţenie în deplină egalitate şi nu suferă nicio

---

[47] În fabula intitulată *Lupul din Zhongstan,* atribuită scriitorului Ma Zhongxi din Dinastia Ming, Maestrului savant cărturar Dongguo i se face milă de un lup înfometat şi hăituit şi îl ascunde într-un sac din spatele lui în timp ce trec vânătorii. Când îi dă drumul lupului, acesta ameninţă să-l mănânce, dar este convins să se prezinte în faţa unui terţ. Un ţăran bătrân, după ce ascultă povestea, îi contrazice, spunând că lupul nu putea intra în sac. Lupul se bagă iar în sac şi atunci ţăranul leagă bine sacul şi-l bate pe lup cu sapa până îl omoară (n. tr. Joel Martinsen).

discriminare. Acest principiu este recunoscut de constituţie şi de lege, dar şi mai important, există în inima fiecăruia. Sunt sigur că apreciaţi toate aceste lucruri. Trisolaris, şi ea, este o civilizaţie măreaţă. Societatea umană trebuie să-i recunoască dreptul de a exista. Proiectul Lumina Soarelui nu este caritabil. Reprezintă recunoaşterea şi expresia valorilor umane însele! Dacă noi… Hei, ticăloşilor. Concentraţi-vă pe munca voastră!

Ultima replică a parlamentarului era adresată propriei echipe ai cărei membri erau ocupaţi să strângă roşiile de pe jos – în fond, în subteran erau destul de scumpe. Când hibernatorii văzură asta, începură să arunce şi cu castraveţi şi cartofi pe scenă şi astfel confruntarea minoră luă sfârşit cu o veselie generală.

La prânz fiecare gospodărie prăznui. Pe iarbă era întins un festin de produse sănătoase de la ţară pentru orăşenii care veniseră să se alăture distracţiei, inclusiv domnul Dongguo, parlamentarul şi anturajul său. Festivităţile continuară pe o notă bahică toată după amiaza şi până la apusul soarelui care fu extraordinar de frumos în seara aceea. Câmpurile nisipoase din afara cartierului păreau o cremă moale şi delicată sub soarele roşu-oranj şi dunele care se întindeau până la orizont păreau corpurile unor femei adormite.

Până la căderea nopţii, o ştire îi scoase din mahmureală, purtându-i spre noi culmi de entuziasm: Internaţionala Flotei luase hotărârea să combine navele de război de clasă stelară ale Flotei Asiatice, ale Flotei Europene şi ale Flotei Nord-Americane şi să formeze o singură Flotă cu 2015 nave ce ar putea pleca la unison pentru interceptarea sondei trisolariene în timp ce traversa orbita planetei Neptun!

Ştirea alimentă zaiafetul cu o nouă energie şi artificiile umplură cerul nopţii. Dar stârni şi un oarecare dispreţ şi bătaie de joc.

— De ce să mobilizezi două mii de nave pentru o sondă minusculă?

— E ca şi cum am folosi două mii de cuţite ca să tăiem

un pui de găină!

— Aşa e! Două mii de tunuri ca să tragi într-un ţânţar. Nu e aşa de voinic!

— Hei, ascultaţi, vă rog, ar trebui să fim mai înţelegători cu Internaţionala Flotei. Ştiţi, poate că e singura şansă de a se lupta cu Trisolaris.

— Adevărat. Dacă se poate numi luptă.

— E în regulă. Gândiţi-vă doar că e o paradă militară a umanităţii. Să vedem din ce stofă e făcută superflota asta. O să-i sperie de moarte pe trisolarieni! O să fie atât de îngroziţi că o să facă pe ei. Dacă au ce.

Se auziră râsete.

Aproape de miezul nopţii, mai veniră şi alte veşti: Flota combinată pornise spre baza de la Jupiter! Telespectatorii fură informaţi că pe cerul sudic flota putea fi văzută cu ochiul liber. Auzind acest lucru, petrecăreţii amuţiră pentru prima oară şi cercetară bolta cerească în căutarea planetei Jupiter. Nu le fu uşor, dar cu ajutorul sfaturilor date de expertul de la televiziune, localizară repede planeta la sud-vest. În acel moment, lumina flotelor combinate se deplasa în direcţia Terrei de la o distanţă de cinci AU. După încă patruzeci şi cinci de minute, strălucirea planetei Jupiter crescu brusc, depăşind-o pe cea a lui Sirius, şi deveni cel mai luminos obiect de pe cerul nopţii. Apoi o stea nemaipomenit de strălucitoare se separă de Jupiter, ca un suflet care părăseşte trupul. Planeta reveni la strălucirea ei iniţială, în timp ce steaua aceea se îndepărta încet de ea. Aceasta a fost lansarea flotei combinate.

Aproape în acelaşi timp, ajunseră pe Terra imagini în direct de pe Jupiter. La televizor oamenii văzură apariţia bruscă a două mii de sori în întunecimea spaţiului. Ieşind în evidenţă cu măreţie în noaptea nesfârşită a spaţiului, formaţiunea lor ordonată şi dreptunghiulară le aduse în minte un gând tuturor: *Dumnezeu a spus: Să se facă lumină şi s-a făcut lumină.* Sub lumina celor două mii de sori Jupiter şi lunile lui păreau să fi luat foc. Atmosfera planetei ionizată de radiaţie producea fulgere care

umpleau întreaga emisferă de pe partea flotei şi o acopereau cu o cuvertură gigantică de lumină electrică. Flota acceleră, fără să-şi strice formaţiunea, blocând Soarele cu peretele ei uriaş şi apoi efectuă un avans impresionant în spaţiu cu forţa unui nor de furtună, declarând Universului demnitatea şi invincibilitatea rasei umane. Spiritul uman care fusese reprimat încă de la prima apariţie a Flotei Trisolariene în urmă cu două secole îşi descoperise totala eliberare. În acest moment, toate stelele din galaxie îşi ţinură ascunse luminile şi Oamenii împreună cu Dumnezeu păşiră mândri în Univers ca unul.

Oamenii plânseră şi ovaţionară şi mulţi dintre ei începură chiar să se tânguiască cu zgomot. Niciodată în istorie nu mai existase un asemenea moment, în care fiecare fiinţă să se simtă norocoasă şi mândră că e membră a rasei umane.

Dar mai erau şi unii care îşi păstrară sângele rece. Luo Ji era unul dintre ei. Supraveghind mulţimea, observă că mai era şi altcineva calm: Shi Qiang stătea izolat, sprijinindu-se de o latură a televizorului holografic uriaş, fumând o ţigară şi urmărindu-i indiferent pe cheflii.

Luo Ji se duse la el şi-l întrebă:

— Ce faci…

— A, salut, băiete. Trebuie să-mi fac datoria. Făcu semn spre mulţimea agitată. Bucuria extremă se transformă cu uşurinţă în supărare şi acum este cel mai bun moment când se poate întâmpla ceva. La fel ca atunci când îşi ţinea discursul dl. Dungguo de dimineaţă. Dacă n-aş fi adus nişte roşii şi alte alea la timp, ar fi aruncat în el cu pietre.

Shi Qiang fusese numit recent şeful poliţiei din Satul Noua Viaţă nr. 5. Pentru hibernatori, faptul că cineva aparţinând Flotei Asiatice, cineva care nu mai era cetăţean chinez, primise un post oficial într-un guvern naţional era ceva ciudat. Cu toate acestea munca lui fusese apreciată de toţi sătenii.

— Pe urmă, nici nu sunt genul să mă las dus de val, oricum, continuă el, bătându-l pe umeri pe Luo Ji. Şi nici tu nu eşti, băiete.

— Nu, nu sunt, încuviinţă Luo Ji. Am fost mereu în căutarea satisfacţiei imediate. Viitorul mi-a fost mereu indiferent, deşi pentru o vreme am fost obligat să devin un Mesia. Poate că starea mea actuală este un fel de compensare pentru ce am suferit atunci. Mă duc la culcare. Mă crezi sau nu, Da Shi, chiar o să pot dormi minunat în noaptea asta.

— Du-te să-ţi vezi colegul! Tocmai a sosit. Victoria umanităţii poate că nu e tocmai ce-şi dorea.

Luo Ji fu oleacă surprins de remarca lui. Privindu-l pe bărbatul pe care i-l arăta Shi Qiang cu mâna, îşi dădu seama cu surpriză că era Cel cu Faţa la Zid Bill Hines. Faţa lui era cenuşie şi părea că se mişcă în transă. Stătuse în picioare nu departe de Shi Qiang şi-l observase doar acum pe Luo Ji. În timp ce se salutară, îmbrăţişându-se, Luo Ji simţi că trupul lui Hines părea să tremure de slăbiciune.

— Am venit să te caut, îi spuse el lui Luo Ji. Am mai rămas doar noi doi, gunoiul istoriei, care ne mai putem înţelege unul pe celălalt. Dar acum, mi-e teamă că nici tu nu mă înţelegi.

— Dar Keiko Yamasuki?

— Îşi aminteşti de Camera de Meditaţie de la Clădirea Adunării Generale de la ONU, spuse Hines. Era mereu pustie. Turiştii o vizitau din când în când… Îţi mai aduci aminte de bucata de minereu de fier? Şi-a făcut seppuku deasupra ei.

— Of…

— Înainte să moară m-a blestemat, spunând că viaţa mea va fi mai rea decât moartea, fiindcă voi rămâne marcat cu sigiliul mental al defetismului chiar dacă umanitatea va fi victorioasă. Avea dreptate. Sufăr cumplit în acest moment. Sigur că sunt bucuros pentru victorie, dar îmi este imposibil să cred o iotă. E ca şi cum doi gladiatori mi s-ar lupta în minte. Ştii, e mult mai greu decât să încerci să crezi că apa este potabilă.

După ce Shi Qiang şi cu el îl duseră pe Hines într-o cameră, Luo Ji se întoarse în camera lui şi adormi imediat.

O visă din nou pe Zhuang Yan şi pe copil. Când se trezi, soarele strălucea prin geam şi zaiafeturile continuau afară.

Selecţia naturală zbură la 1% din viteza luminii pe o traiectorie dintre planeta Jupiter şi Saturn. În spatele ei Soarele era acum mic, deşi rămânea cea mai strălucitoare dintre stele, în timp ce în faţa ei, Calea Lactee strălucea cu o putere şi mai mare. Direcţia navei era mai mult sau mai puţin în direcţia Constelaţiei Lebedei, dar în întinderile spaţiului extraterestru, viteza ei era imperceptibilă. Unui observator apropiat, *Selecţia naturală* i s-ar fi părut suspendată în spaţiul profund. Dar chiar şi din propriul ei punct de observaţie, toată mişcarea din Univers fusese anulată, lăsând nava într-o poziţie aparent statică cu Calea Lactee în faţă şi Soarele în spate. Timpul părea că se oprise.

— Ai eşuat, îi spuse Dongfang Yanxu lui Zhang Beihai. Cu excepţia celor doi, tot personalul de pe navă se afla în starea de mare adâncă. Zhang Beihai rămase închis în compartimentul său sferic şi Dongfang Yanxu, care nu putea să intre, trebui să îi vorbească printr-un sistem de comunicaţii. Prin secţiunea peretelui ce rămăsese transparentă, putea vedea bărbatul care deturnase cea mai puternică navă de război a umanităţii cum plutea lent în mijlocul compartimentului, cu capul înclinat, atent să noteze ceva în carneţel. În faţa lui plutea o interfaţă care arăta nava pregătită pentru comanda Înainte Patru, capabilă să pornească la apăsarea unui buton. În jurul lui pluteau mai multe globuri de lichid de accelerare pentru starea de mare adâncă ce nu fuseseră încă evacuate. Uniforma i se uscase, dar ridurile îl făceau să pară mult mai bătrân.

O ignoră şi continuă să scrie mai departe, cu capul plecat.

— Forţele de urmărire se află la doar 1,2 milioane de kilometri depărtare de *Selecţia naturală,* spuse ea.

— Ştiu, spuse el, fără să-şi ridice privirea. Ai fost înţeleaptă când ai hotărât să menţii toată lumea de pe

navă în starea de mare adâncă.

— Aşa trebuia. Altfel ofiţerii şi soldaţii agitaţi ar fi atacat această cabină. Şi dacă ai fi comandat *Selecţia naturală* la Înainte Patru, după cum doreai, i-ai fi omorât pe toţi. Acesta este de altfel şi motivul pentru care urmăritorii nu s-au apropiat.

Nu spuse nimic. Întoarse o pagină din carneţel şi continuă să scrie.

— Nu ai face aşa ceva, nu? întrebă ea blând.

— Nu ţi-ai imaginat niciodată că voi face nici ce fac acum. Se opri câteva secunde, apoi adăugă: Noi, cei de pe vremea mea, aveam propriile noastre concepţii.

— Dar noi nu suntem inamici.

— Nu există inamici sau prieteni permanenţi, doar datorie permanentă.

— Atunci pesimismul tău în legătură cu războiul e complet nefondat. Trisolaris tocmai a dat semne că doreşte să discute şi Flota Solară combinată a pornit în interceptarea sondei trisolariene. Războiul se va încheia cu victoria umanităţii.

— Am văzut ştirile…

— Şi tot persişti cu defetismul şi cu escapismul tău?

— Da, persist.

Ea îşi scutură capul, frustrată:

— Modul tău de gândire chiar este diferit de al nostru. De exemplu, ai ştiut de la bun început că planul nu va reuşi, fiindcă *Selecţia naturală* are doar o cincime din carburant şi va fi interceptată.

El puse creionul jos şi o privi prin peretele transparent al cabinei. Ochii lui erau calmi ca apa:

— Suntem cu toţii soldaţi, dar ştii care este cea mai mare diferenţă dintre soldaţii din vremea mea şi soldaţii de acum? Tu hotărăşti acţiunile tale în funcţie de rezultatele posibile. Dar noi trebuie să ne îndeplinim datoria indiferent de rezultat. Aceasta a fost singura mea şansă, aşa că nu am ratat-o.

— Spui asta ca să te simţi mai bine.

— Nu. Ăsta mi-e felul de a fi. Nu mă aştept să înţelegi,

Dongfang. Ne separă două secole, în fond.

— Deci ţi-ai îndeplinit datoria, dar iniţiativa ta escapistă e fără speranţă. Predă-te.

El îi zâmbi, apoi se întoarse la ce scria:

— Nu a sosit încă momentul. Trebuie să notez tot ce am trăit. Tot ce s-a întâmplat vreme de două secole trebuie notat aşa ca să fie de folos celor câteva minţi lucide din următoarele două secole.

— Poţi dicta computerului.

— Nu, sunt obişnuit să scriu de mână. Hârtia durează mai mult decât un computer. Nu te teme. Îmi voi asuma întreaga responsabilitate.

Din Yi privi afară pe hubloul mare al navei *Quantum.* Deşi afişarea holografică din cabina sferică oferea o imagine mai bună, îi plăcea încă să vadă lucrurile cu propriii ochi. Iar ceea ce văzu era că se afla pe un plan întins constând din două mii de sori mici şi strălucitori a căror lumină părea să-i aprindă părul grizonat. Imaginea îi devenise familiară în ultimele zile de la lansarea flotei combinate, dar grandoarea ei încă îl şoca, de fiecare dată când se uita. Flota nu era astfel configurată ca o demonstraţie de forţă sau măreţie. Într-o configuraţie navală tradiţională de coloane dispuse în zigzag, radiaţia produsă de motorul fiecărei nave de război ar fi avut un efect asupra navelor din urmă. În această formaţie dreptunghiulară, navele erau separate de aproape douăzeci de kilometri. Deşi fiecare dintre ele era în medie de trei sau patru ori mai mare decât un portavion naval, de la distanţa aceea erau practic nişte puncte şi doar lucirea motoarelor de fuziune dovedea existenţa lor în spaţiu.

Flota combinată era dispusă într-o formaţie densă, una care mai fusese folosită doar la trecerea în revistă a flotei. Într-o formaţie normală de croazieră, navele trebuiau să fie spaţiate la cam trei sute până la cinci sute de kilometri, aşa că o spaţiere de douăzeci de kilometri era practic ca o navigare în formaţie strânsă prin ocean. Mulţi dintre generalii celor trei flote nu erau de acord cu această

formaţie densă, dar formaţiile convenţionale puneau o serie de probleme spinoase. În primul rând, era vorba despre principiul corectitudinii în oportunitatea de luptă. Dacă apropierea de sondă s-ar fi făcut într-o formaţie standard, atunci navele de la margine ar fi fost încă la zeci de mii de kilometri depărtare de ţintă atunci când formaţia atingea distanţa minimă. Dacă lupta ar fi început în timpul capturării, s-ar fi putut considera că un număr destul de mare de nave nu luaseră parte, lăsându-le nemenţionate în manualele de istorie şi pline de regrete. Dar cele trei flote nu se puteau diviza în propriile lor subformaţii, deoarece era imposibil să se coordoneze care dintre ele avea să ocupe cea mai avantajoasă poziţie în formaţia generală. Aşa că formaţia trebuia să fie cât mai densă posibil, o formaţie de trecere în revistă care amplasa toate navele la o distanţă de luptă faţă de inamic. Un al doilea motiv pentru alegerea acestei formaţii a fost că Internaţionala Flotei şi Naţiunile Unite doreau imagini impresionante, nu atât pentru că doreau să facă paradă de forţa lor în faţa Trisolaris, ci ca să ofere maselor ceva vrednic de privit. Impactul vizual avea o semnificaţie politică extraordinară pentru ambele grupări. Şi cum forţa inamică principală se afla încă la doi ani-lumină distanţă, formaţia densă nu se afla cu siguranţă în niciun fel de pericol.

Quantum se afla într-un colţ al formaţiei, ceea ce-i oferea lui Ding Yi o privelişte de ansamblu a flotei. Când traversară orbita lui Saturn, toate motoarele de fuziune se orientară spre direcţia de mers a flotei şi aceasta începu să încetinească. Acum, în timp ce flota se apropia de sonda trisolariană, avea o velocitate negativă – mergea înapoi spre Soare, în timp ce distanţa care o despărţea de ţinta ei se micşora.

Ding Yi duse o pipă la gură. Cum nu mai exista tutun de pipă în această eră, ceea ce-i atârna de buze era o pipă goală cu o aromă de tutun veche de două secole, slabă şi de nedesluşit, ca o amintire din trecut.

Fusese deşteptat cu şapte ani în urmă şi de atunci predase la secţia de fizică a Universităţii. În anul ce

trecuse solicitase în scris flotei să îl includă printre oamenii care urmau să examineze sonda trisolariană de aproape când avea să fie interceptată. Deşi Ding Yi era privit cu mare respect, cererea lui fusese refuzată până când declarase că se va sinucide în faţa celor trei comandanţi ai flotei dacă aceştia nu se conformau dorinţei sale. Apoi aceştia spuseseră că se vor mai gândi la asta. De fapt, selecţia primei persoane care să intre în contact cu proba era o chestiune spinoasă, deoarece primul contact cu sonda însemna primul contact cu Trisolaris. În baza respectării principiului corectitudinii, de care trebuia să se ţină seama în timpul interceptării, niciuneia dintre cele trei flote nu i se permitea să aibă singură această onoare, iar trimiterea unui reprezentant din partea fiecăreia punea tot felul de probleme operaţionale şi putea complica lucrurile. Aşa că misiunea trebuia să fie preluată de cineva din afara Internaţionalei Flotei. Ding Yi era bineînţeles cel mai potrivit candidat, deşi mai exista încă un alt motiv nespus de care depindea în fond aprobarea cererii sale: nici Internaţionala Flotei şi nici Internaţionala Terrei nu-şi puneau mari speranţe în obţinerea sondei, deoarece era practic cert că se va autodistruge în timpul sau după interceptare. Înainte să se întâmple acest lucru, observarea acesteia de aproape şi intrarea în contact erau obligatorii, dacă doreau să obţină cât mai multe date era posibil. Şi, ca descoperitor al macroatomului şi inventatorul fuziunii controlate, fizicianul veteran era cel mai calificat în acest domeniu. În orice caz, viaţa lui Din Yi îi aparţinea şi, la cei optzeci şi trei de ani ai săi, incomparabilele lui calificări îi dădeau, evident bătrânului puterea de a face orice îşi dorea.

La ultima şedinţă a comandamentului de pe *Quantum* înaintea începerii interceptării, Ding Yi văzu o imagine a sondei trisolariene. Trei nave de urmărire fuseseră trimise de către cele trei flote pentru înlocuirea *Umbrei Albastre* a Internaţionalei Terra. Ele captaseră o imagine de la o distanţă de cinci sute de kilometri de ţintă, cea mai mică distanţă faţă de sondă la care ajunsese orice astronavă

umană. Sonda era cam atât de mare pe cât se aşteptau, era lungă de 3,5 metri şi, văzând-o, Ding Yi avu aceeaşi impresie ca toţi ceilalţi: o picătură de mercur. Sonda avea o formă perfectă de lacrimă, rotundă la partea superioară şi ascuţită la partea inferioară, cu o suprafaţă atât de netedă, încât reflecta totul. Calea Lactee se reflecta pe suprafaţa ei ca un model neted de lumină care-i dădea picăturicii de mercur o frumuseţe pură. Iar forma ei de picătură era atât de naturală încât observatorii îşi imaginară că e în stare lichidă, şi prin urmare ar fi fost imposibil să aibă o structură internă.

Ding Zi rămase tăcut după ce văzu imaginea sondei. Nu vorbi la şedinţă şi expresia lui era mohorâtă.

— Maestre Ding, păreţi preocupat, spuse căpitanul.

— Nu mă simt bine, spuse el încet şi arătă spre sonda holografică cu pipa sa.

— De ce? Arată ca o operă de artă perfect inofensivă, spuse un ofiţer.

— Exact de asta nu mă simt aşa de bine, zise Ding Yi, scuturând din capul grizonat. Pare că e o formă de artă şi nu o sondă interstelară. Nu e semn bun când ceva e atât de diferit de imaginaţia noastră.

— Este aparte. Suprafaţa ei este complet sigilată. Unde se află duza motorului?

— Şi totuşi motorul se aprinde. Am observat acest lucru. Când s-a aprins pentru a doua oară, *Umbra Albastră* nu a fost destul de aproape ca să capteze imaginea la timp, aşa că nu ştim de unde a venit lumina.

— Ce masă are? întrebă Ding Yi.

— Nu avem o valoare exactă în acest moment. Valoarea aproximativă, obţinută cu ajutorul unor instrumente gravitaţionale de mare precizie, pare mai mică de zece tone.

— Atunci măcar nu e făcută din materia dintr-o stea neutronică.

Căpitanul puse capăt discuţiei şi continuă cu şedinţa. Îi spuse lui Ding Yi:

— Maestre Ding, iată cum a pregătit flota vizita

dumneavoastră: După ce nava fără echipaj îşi încheie capturarea ţintei şi-şi îndeplineşte perioada de observare, dacă nu se descoperă nimic neobişnuit, veţi pătrunde în nava de capturare cu ajutorul unei navete şi veţi efectua o observare de aproape a ţintei. Nu puteţi rămâne mai mult de cincisprezece minute. Dumneaei este maiorul Xizi. Ea reprezintă Flota Asiatică şi vă va însoţi în timpul efectuării examinării dumneavoastră.

O tânără în uniformă îl salută pe Ding Yi. Ca toate celelalte femei din cadrul flotei, era înaltă şi zveltă, întruchiparea însăşi a Noii Umanităţi Spaţiale.

După ce privi scurt spre maior, Ding Yi se întoarse spre căpitan:

— De ce trebuie să mai fie cineva cu mine? Nu pot să mă duc singur?

— Sigur că nu, domnule. Nu sunteţi familiarizat cu mediul cosmic şi vă trebuie asistenţă în timpul întregului proces.

— În acest caz mai bine nu merg. Chiar trebuie să fiu supravegheat de cineva…

Se opri înainte să completeze „până la moarte".

Căpitanul spuse:

— Maestre Ding, această călătorie este periculoasă, sigur că da, dar nu neapărat într-atât de periculoasă. Dacă sonda se autodistruge, atunci aceasta se va întâmpla cel mai probabil în tipul interceptării. Probabilitatea de autodistrugere la două ore după interceptare este foarte scăzută, atâta timp cât procesul de examinare nu foloseşte instrumente distructive.

La drept vorbind, motivul cel mai important pentru care Internaţionalele Terra şi Flota hotărâseră să trimită un om spre sondă nu era pentru o inspecţie. Când lumea văzuse sonda pentru prima oară, fuseseră cu toţii fascinaţi de înfăţişarea ei exterioară superbă. Picătura de mercur era atât de frumoasă, atât de simplă ca formă, dar atât de frumos gândită, cu fiecare punct de pe suprafaţă exact la locul lui. Era impregnată de un dinamism graţios, de parcă în fiecare moment ar fi picurat fără sfârşit în noaptea

cosmică. Dădea senzaţia că, în cazul când artiştii umani ar fi încercat să creeze toate formele închise şi netede posibile, nu ar fi reuşit să facă una ca aceasta. Fiindcă depăşea orice imaginaţie. Nici măcar în Republica lui Platon nu existase o asemenea formă perfectă: mai dreaptă decât linia cea mai dreaptă, mai circulară decât un cerc perfect, un delfin oglindit care sare dintr-o mare de vise, o cristalizare a întregii iubiri din univers… Frumuseţea se însoţeşte mereu cu binele, aşa că dacă chiar ar exista o demarcaţie între bine şi rău în Univers, acest obiect ar fi fost parte din lucrurile bune.

Astfel că se formă o ipoteză rapidă: obiectul poate că nici nu era o sondă. Observaţiile ulterioare confirmară, până la un punct, această ipoteză. Oamenii i-au observat, mai întâi, exteriorul, finisajul perfect care o transforma într-un reflector total. Flota efectuase un experiment asupra sondei folosind o cantitate mare de echipament de monitorizare. Întreaga ei suprafaţă fusese iradiată cu diferite lungimi de undă de unde electromagnetice de înaltă frecvenţă şi fusese măsurat gradul de reflexie. Spre uluirea lor, descoperiră că la fiecare frecvenţă, inclusiv cea a luminii vizibile, gradul de reflexie era practic 100%. Nu se observase nicio absorbţie. Acest lucru însemna că sonda nu putea detecta niciun fel de unde de înaltă frecvenţă – sau, în termeni profani, că era oarbă. Acest design neutru trebuia să aibă o semnificaţie specială. Presupunerea cea mai rezonabilă fusese aceea că era un semn de bunăvoinţă din partea Trisolaris pentru umanitate, exprimat printr-un design nefuncţional şi o formă frumoasă. O sinceră dorinţă de pace.

Aşa că sondei i se dădu un nou nume inspirat de forma ei: „Picăturica”. Atât pe Terra, cât şi pe Trisolaris, apa era o sursă de viaţă şi un simbol al păcii.

Opinia publică susţinea că trebuia trimisă o delegaţie oficială pentru a intra în contact cu Picăturica, şi nu o echipă de explorare formată dintr-un fizician şi trei ofiţeri obişnuiţi. Dar după o evaluare atentă, Internaţionala Flotei decise să-şi menţină planul iniţial neschimbat.

— Nu puteţi măcar să trimiteţi pe altcineva în loc? Cum s-o lăsaţi pe domnişoara aceasta… spuse Ding Yi, gesticulând în direcţia lui Xizi.

Xizi îi zâmbi şi-i spuse:

— Maestre Ding, sunt Ofiţerul Ştiinţific al *Quantum.* Sunt responsabilă de expediţiile ştiinţifice din afara navei în timpul călătoriilor noastre. Aceasta este datoria mea.

— Iar femeile reprezintă jumătate din flotă, vorbi căpitanul. Trei oameni vă vor însoţi. Ceilalţi doi sunt ofiţeri ştiinţifici trimişi de Flotele Europeană şi Nord-Americană. Vor fi prezenţi aici în curând. Maestre Ding, permiteţi-mi să repet un lucru: Conform Deciziei CCFS, trebuie să fiţi primul care să intre în contact cu ţinta. Doar după aceea vor avea şi dumnealor permisiunea să intre în contact.

— Nu are niciun sens, spuse Ding Yi, scuturând din cap. Umanitatea nu s-a schimbat absolut deloc. Este atât de dornică să vâneze frivolitatea… Dar, fiţi pe pace, voi face cum doriţi. Vreau doar să arunc o privire, asta-i tot. Ceea ce mă interesează este teoria din spatele acestei supertehnologii. Doar că mi-e teamă că viaţa asta este… ah.

Căpitanul pluti spre el şi-i spuse îngrijorat:

— Maestre Ding, puteţi să mergeţi să vă odihniţi acum. Interceptarea va începe în curând şi trebuie să vă păstraţi energia înainte de începerea expediţiei dumneavoastră.

Ding Yi îl privi pe căpitan. Pentru o clipă nu înţelese că şedinţa avea să continue după plecarea sa. Apoi se uită înapoi la imaginea Picăturicii, observând cum capătul ei rotund reflecta un şir regulat de lumini care se deforma în urmă, amestecându-se cu tiparul reflectat al Căii Lactee. Aceea era flota. Privi din nou spre comandanţii de pe *Quantum* care pluteau în faţa lui şi erau cu toţii atât de tineri. Nişte copii. Păreau atât de nobili şi de desăvârşiţi, de la căpitan până la locotenenţi, şi ochii lor străluceau de o înţelepciune dumnezeiască. Lumina flotei care pătrundea prin hublouri era nuanţată ca un apus de aur de geamul cu protecţie împotriva strălucirii, învăluindu-i pe toţi în auriu. În spatele lor plutea imaginea Picăturicii ca un simbol de

argint supranatural, transformând locul în ceva nepământean şi transcendent, şi pe ei toţi într-o mulţime de zei pe vârful Muntelui Olimp… Ceva îl tulbură adânc şi se nelinişti.

— Maestre Ding, mai aveţi să ne spuneţi ceva? întrebă căpitanul.

— Păi… Mâinile i se mişcau fără rost şi-şi scăpă pipa, care pluti prin aer. Aş vrea să spun cât de grozav v-aţi purtat cu mine zilele astea, dragi copii…

— Sunteţi omul pe care-l admirăm cel mai mult, zise vicecăpitanul.

— O… deci ar fi câteva lucruri pe care chiar aş vrea să vi le spun. Nişte… Prostii de om bătrân. Nu trebuie să le luaţi în serios. Cu toate astea, măi, copii, ca unul care a traversat două secole, am trecut prin ceva mai multe decât voi… Sigur, aşa cum am spus, nu luaţi prea tare în serios…

— Maestre Ding, dacă aveţi ceva de spus, vă rog să ne spuneţi. Ştiţi cât vă respectăm.

Ding Yi încuviinţă. Apoi arătă în sus:

— Dacă nava asta trebuie să intre în acceleraţie maximă, fiecare de aici ar trebui să… să se scufunde într-un lichid.

— Aşa este. În starea de mare-adâncă.

— Exact. Starea de mare-adâncă. Ding Yi ezită din nou şi medită o clipă înainte de a continua: Când ne ducem să facem examinarea, aţi putea pune nava asta, cum îi zice, *Quantum,* în starea de mare-adâncă?

Ofiţerii se uitară unii la alţii, surprinşi şi căpitanul spuse:

— De ce?

Mâinile lui Ding Yi începură din nou să se mişte necontrolat. Părul îi strălucea alb în lumina flotei. Aşa cum observase cineva atunci când venise prima oară la bord, semăna destul de mult cu Einstein:

— Ei bine, nu ar fi rău s-o faceţi, nu? Ştiţi, am o senzaţie nu prea bună.

Apoi tăcu, cu ochii în depărtările infinite. În cele din urmă, întinse mâna, îşi luă pipa din aer şi şi-o puse în buzunar. Fără să-şi ia rămas-bun, îşi manevră

neîndemânatic centura superconductoare ca să poată pluti până la uşă, în timp ce ofiţerii îl urmăreau din priviri.

Când ajunse la jumătatea drumului, se întoarse încet spre ei:

— Copii, ştiţi cu ce m-am ocupat toţi anii ăştia? Am predat fizica la universitate şi i-am consiliat pe doctoranzi. Şi cum se uita afară la galaxie, un zâmbet misterios îi umplu faţa – colorat cu un strop de tristeţe, după cum observară şi ofiţerii. Copii, un om de acum două secole e încă în stare să predea fizica astăzi. Apoi se întoarse şi plecă.

Căpitanul voi să-i spună ceva, dar acum, că plecase, cuvintele nu mai reuşeau să iasă. Rămase cufundat în gânduri. Unii dintre ofiţeri priviră Picăturica, dar cei mai mulţi îşi concentrară atenţia asupra căpitanului.

— Căpitane, n-o să-l luaţi în serios, nu? întrebă un locotenent.

— Este un om de ştiinţă înţelept, dar rămâne un om din trecut. Gândurile lor despre lucrurile moderne sunt mereu… adăugă cineva.

— Dar în domeniul său, umanitatea nu a făcut niciun progres. Am rămas tot la nivelul din epoca lui.

— A vorbit despre intuiţie. Cred că intuiţia lui a descoperit ceva, spuse un ofiţer cu un glas plin de respect.

— Pe lângă asta… se grăbi să vorbească şi Xizi. Dar privindu-i pe ofiţerii din jur care erau mai mari în grad, îşi înghiţi vorbele.

— Maiorule, continuă, te rog! spuse căpitanul.

— Pe lângă asta, aşa cum a spus, nu ar fi rău s-o facem, spuse ea.

— Gândiţi-vă aşa, spuse un vicecăpitan. Conform planurilor noastre de luptă actuale, dacă capturarea dă greş şi Picăturica scapă pe neaşteptate, atunci flota nu poate să lanseze după ea decât nave de vânătoare ca forţă de urmărire. Dar urmărirea pe distanţe lungi trebuie să fie de clasă interstelară, iar flota ar trebui să aibă pregătite nave de luptă. Aceasta a fost o omisiune din plan.

— Să facem un raport către flotă, spuse căpitanul.

Aprobarea flotei veni rapid: După ce echipa de examinare pleacă, *Quantum* şi nava de război de clasă stelară din apropriere, *Vârsta de Bronz,* trebuie să intre în starea de mare-adâncă.

Pentru capturarea Picăturicii, formaţia flotei menţinu o distanţă de o mie de kilometri de ţintă, o cifră hotărâtă în urma unui calcul extrem de atent. Erau mai multe ipoteze despre modul în care Picăturica s-ar fi putut autodistruge, dar eliberarea maximă de energie ar fi venit din autodistrugerea prin anihilarea prin antimaterie. De vreme ce Picăturica avea o masă de mai puţin de zece tone, explozia cea mai mare de energie ce trebuia luată în considerare era aceea produsă de anihilarea a cinci tone de materie şi a cinci tone de antimaterie. Acea anihilare, dacă ar fi avut loc pe Terra, ar fi fost suficientă pentru distrugerea întregii vieţi de la suprafaţa planetei, dar în spaţiu energia ar fi eliberată în întregime sub forma unei radiaţii uşoare. Pentru navele de război din clasa stelară cu capacitatea lor de superantiradiaţie, o distanţă de o mie de kilometri era destul de mare pentru a permite o marjă de siguranţă suficientă.

Capturarea avea să fie realizată de *Mantis,* o navă mică fără pilot care mai fusese folosită anterior pentru colectarea specimenelor minerale de pe centura de asteroizi. Caracteristica ei principală era că avea un braţ robotic extrem de lung.

La începutul operaţiunii, *Mantis,* traversă limita de cinci sute de kilometri menţinută de nava de monitorizare precedentă şi se apropie cu grijă de ţintă, zburând lent şi făcând pauze de mai multe minute la fiecare cincizeci de kilometri pentru ca sistemul de monitorizare omnidirecţional dens din spatele ei să poată executa o scanare completă a ţintei. Numai după ce acesta confirma absenţa anormalităţilor, nava îşi continua drumul.

La distanţa de o mie de kilometri de ţintă, flota combinată îşi armonizase viteza cu cea a Picăturicii şi majoritatea navelor de război îşi opriseră motoarele de

fuziune pentru a pluti tăcute prin abisul spaţiului, cu carenele lor metalice uriaşe reflectând lumina palidă a soarelui. Erau ca nişte oraşe spaţiale abandonate şi întreaga formaţie a flotei era ca un Stonehenge preistoric şi silenţios. Cei 1,2 milioane de oameni din flotă îşi ţinură respiraţia în timp ce urmăriră nava *Mantis* înaintând pe scurtul ei traseu.

Imaginile văzute de cei din flotă călătoreau cu viteza luminii preţ de trei ore înainte să ajungă pe Terra, unde erau transmise ochilor a trei miliarde de oameni care-şi ţineau şi ei răsuflarea. Orice activitate din lumea oamenilor se oprise. Maşinile zburătoare dispăruseră din copacii uriaşi şi o nemişcare se pogorâse peste metropolele subterane. Chiar şi reţeaua de informaţie globală, plină de activitate vreme de trei secole de când apăruse, se golise de utilizatori. Majoritatea transmisiunilor de date erau imagini de la douăzeci de AU depărtare.

Înaintând cu opriri, navei *Mantis* îi luă o jumătate de oră ca să parcurgă o distanţă care în spaţiu abia dacă însemna jumătate de pas. În cele din urmă se opri, suspendată în spaţiu, la cincizeci de metri de ţintă. Acum reflexia distorsionată a navei *Mantis* putea fi văzută cu claritate pe suprafaţa de mercur a Picăturicii. Multiplele instrumente ale navei începură o scanare de aproape a ţintei, mai întâi confirmând observaţiile anterioare: temperatura suprafeţei Picăturicii era chiar mai scăzută decât cea a spaţiului înconjurător, aproape de zero absolut. Oamenii de ştiinţă se gândiseră că probabil exista la interiorul Picăturicii un soi de echipament puternic de răcire, dar instrumentele de pe *Mantis* tot nu reuşeau să detecteze nimic despre structura internă a ţintei.

Mantis întinse spre ţintă braţul robotic extralung, pornind şi oprindu-se pe toată distanţa de cinci zeci de metri. Dar sistemul de monitorizare dens nu înregistră nimic anormal. Chinuitorul proces dură jumătate de oră înainte ca vârful braţului să ajungă, în cele din urmă, la poziţia ţintei şi s-o atingă: un obiect ce venise de la patru

ani-lumină distanţă pe un traseu spaţial ce durase aproape două secole. Când cele şase degete ale braţului robotic apucară strâns Picăturica în sfârşit, un milion de inimi din flotă bătură la unison, şi le răspunseră peste trei ore de alte trei miliarde de inimi de pe Terra.

Ţinând Picăturica, braţul mecanic aşteptă nemişcat. Când ţinta continuă să nu reacţioneze în niciun fel, nearătând vreo anormalitate timp de zece minute, începu s-o tragă după el.

În acel moment oamenii observară un contrast ciudat: Braţul mecanic era evident proiectat doar ca un obiect funcţional, cu un cadru de oţel rezistent şi elemente hidraulice expuse vederii care păreau complicat de tehnologice şi primitiv de industriale. În timp ce Picăturica rămânea într-o formă perfectă, o picătură de lichid solid lucind armonios, a cărei frumuseţe sofisticată anihila orice sens funcţional sau tehnic şi care exprima imponderabilitatea şi detaşarea filosofiei şi a artei. Gheara de oţel a braţului robotic ţinea Picăturica aşa cum mâna păroasă a *Australopithecus* ar fi înşfăcat o perlă. Picăturica părea atât de fragilă, ca interiorul de sticlă al unui termos în spaţiu, despre care toţi se temeau că va fi sfărâmat de gheară. Dar nu se întâmplă acest lucru şi braţul robotic începu să se retragă.

Mai trecu o jumătate de oră până când braţul se retrase şi trase Picăturica în cabina principală a navei *Mantis,* după care doi pereţi se uniră treptat. Dacă ţinta urma să se autodistrugă, acum era momentul cel mai potrivit. Flota şi apoi Terra, mai târziu, aşteptară în linişte, de parcă prin această tăcere ar fi putut auzi sunetul timpului trecând prin spaţiu.

Trecură două ore, şi tot nimic.

Faptul că Picăturica nu se auto-distrusese era dovada finală a ceea ce oamenii ghiciseră deja: dacă ar fi fost o sondă militară, s-ar fi autodistrus după căderea în mâinile inamice. Acum era sigur că era un cadou din partea Trisolaris pentru umanitate, un semn de pace trimis în

modul acela ciudat de exprimare al acelei civilizaţii.

Din nou lumea explodă de bucurie. De data aceasta zaiafetul nu mai fu atât de sălbatic şi de dezlănţuit ca cel dinainte, fiindcă victoria umanităţii de la sfârşitul războiului nu mai putea fi o surpriză. Chiar dacă s-ar fi făcut o mie de paşi înapoi, chiar dacă negocierile viitoare ar fi ajuns la impas şi războiul ar fi continuat, umanitatea tot ar fi ieşit victorioasă într-un final, deoarece prezenţa în spaţiu a flotei combinate le dăduse maselor o impresie vizuală de putere omenească. Terra avea acum încrederea liniştită că se poate confrunta cu orice fel de inamic.

După sosirea Picăturicii, sentimentele oamenilor faţă de Trisolaris începură să se schimbe încet-încet. Începură să recunoască din ce în ce mai mult că rasa care mărşăluia spre Sistemul Solar era o mare civilizaţie, una care trecuse prin mai mult de două sute de catastrofe ciclice pe care le înduraseră cu o tenacitate incredibilă. Călătoria lor anevoioasă de patru ani-lumină de-a lungul imensităţii spaţiului avea ca scop doar găsirea unei stele stabile, a unui cămin unde să-şi poată duce vieţile… Sentimentele publice faţă de Trisolaris începuseră să se schimbe de la duşmănie şi ură spre simpatie, compasiune şi chiar admiraţie. Oamenii îşi dăduseră seama şi de altceva: Trisolaris trimisese cele zece picături cu două secole în urmă, dar umanitatea realizase adevărata lor semnificaţie doar acum. Asta se întâmpla, fără îndoială, pentru că trisolarienii erau extrem de subtili şi pe de altă parte reprezenta o reflecţie a faptului că starea de spirit a umanităţii fusese deformată de propria ei istorie sângeroasă. În cursul unui referendum online global, procentul cetăţenilor ce susţineau Proiectul Luminii Solare crescu rapid şi balanţa înclină din ce în ce mai mult spre Planul de Supravieţuire Puternică, ce oferea o rezervaţie trisolariană pe planeta Marte.

ONU şi flotele îşi grăbiră pregătirile de negociere şi cele două internaţionale începură organizarea delegaţiilor.

Toate acestea se petrecură în ziua următoare de la capturarea Picăturicii.

Dar ceea ce-i entuziasmă cel mai mult pe oameni nu fură faptele dinaintea ochilor lor, ci conturul rudimentar a unui viitor frumos: ce paradis fantastic avea să devină Sistemul Solar după ce se vor uni tehnologia trisolariană cu energia umană!

Cam la aceeaşi distanţă de partea cealaltă a soarelui, *Selecţia naturală* naviga tăcut la un procent din viteza luminii.

— Mesaj primit chiar acum: Picăturica nu s-a autodistrus la capturare, îi spuse Dongfang Yanxu lui Zhang Beihai.

— Ce este aia picătură? întrebă el.

Se uitară unul la celălalt prin peretele transparent. Faţa lui părea a unui nebun.

— Sonda trisolariană. Acum avem confirmarea că este un cadou făcut rasei umane, o expresie a dorinţei de pace trisolariene.

— Chiar aşa? Asta e foarte bine.

— Nu pare să-ţi pese prea mult.

El nu-i răspunse. În schimb, îşi ridică carneţelul în faţă cu ambele mâini:

— Am terminat. Apoi şi-l puse într-un buzunar care se închidea bine.

— Deci poţi acum să predai comanda *Selecţiei naturale?*

— Pot, dar mai întâi aş vrea să ştiu ce intenţionezi să faci după ce vei primi iar comanda asupra navei.

— Să încetinesc.

— Ca să te întâlneşti cu forţele urmăritoare?

— Da. Stocul de carburant este sub nivelul necesar întoarcerii, aşa că trebuie să alimentăm înainte să putem să ne întoarcem în Sistemul Solar. Dar forţa de urmărire nu are destul carburant pentru noi. Acele şase nave au doar jumătate din tonajul *Selecţiei naturale* şi în misiunea lor de urmărire au accelerat la cinci la sută din viteza luminii şi au încetinit tot atâta. Au destul carburant să se întoarcă. Aşa că personalul *Selecţiei naturale* va trebui să se întoarcă la bordul forţei de urmărire. Mai târziu, o navă ce va avea destul carburant va fi trimisă după *Selecţia*

naturală pentru a o aduce înapoi în Sistemul Solar, dar toate acestea vor necesita timp. Trebuie să încetinim cât mai mult posibil înainte de plecare pentru a reuşi să micşorăm acest timp.

— Nu încetini, Dongfang.

— De ce?

— Încetinirea va consuma tot carburantul *Selecţiei naturale.* Nu putem deveni o navă fără carburant. Nimeni nu ştie ce se va întâmpla. În poziţia ta de căpitan, ar trebui să iei asta în considerare.

— Ce se va întâmpla? Viitorul e limpede: Războiul se va sfârşi şi umanitatea va câştiga şi se va dovedi că ai greşit pe toate planurile!

El zâmbi în faţa entuziasmului ei, de parcă ar fi încercat să-l atenueze. Dar uitându-se la ea, avea o moliciune în ochi pe care nu o avusese înainte. Aceasta o tulbură. I se părea că defetismul lui era incredibil şi-l suspecta că avusese alte motive pentru a dezerta. Se întrebase chiar dacă era complet sănătos la cap. Dar dintr-un motiv de neînţeles, simţi un oarecare ataşament faţă de el. Plecase de lângă tatăl ei când era încă foarte tânără, un lucru deloc nefiresc pentru un copil din era aceasta. Dragostea părintească era ceva demodat. Dar la soldatul acesta străvechi din secolul XXI, începuse s-o înţeleagă.

El spuse:

— Dongfang, vin din timpuri tulburi. Sunt un realist. Tot ce ştiu este că duşmanul este încă acolo şi se apropie de Sistemul Solar. Ca un soldat ce ştie asta, nu pot fi liniştit decât când toată lumea se va afla în siguranţă… Nu încetini. Aceasta este condiţia pe care o pun ca să-ţi predau comanda. Sigur, singura garanţie pe care o am este caracterul tău.

— Promit că *Selecţia naturală* nu va încetini.

Zhang Beihai se întoarse şi pluti spre panoul de interfaţă, unde selectă interfaţa pentru transferul de autorizări şi-şi introduse parola. După o serie de loviri uşoare, o opri.

— Ţi-am transferat autorizarea de căpitan al *Selecţiei*

naturale. Parola este tot Marlboro, spuse el, fără s-o privească.

Dongfang Yanxu deschise o interfaţă în aer şi confirmă spusele lui.

— Mulţumesc. Dar îţi cer să nu ieşi din cabină deocamdată şi nici să nu deschizi uşa. Personalul navei se trezeşte acum din starea de mare-adâncă şi mi-e teamă că s-ar putea purta agresiv cu tine.

— O să mă pună să merg pe scândură?

Văzându-i chipul nedumerit, izbucni în râs:

— E o formă de pedeapsă cu moartea de pe navele de pe timpuri. Dacă ar fi fost aplicată şi în zilele de azi, ar fi trebuit să arunci un criminal ca mine direct în spaţiu... Nu-i nimic. Chiar mi-ar plăcea să fiu singur.

Naveta care ieşi plutind din *Quantum* părea, în comparaţie cu nava mamă, la fel de mică ca o maşină care iese dintr-un oraş. Lumina motorului ilumina doar o porţiune mică din carena navei, ca o lumânare sub peretele unei stânci. Ieşi din umbra navei Quantum la lumina soarelui, cu duza motorului strălucindu-i ca un licurici în zborul ei spre Picăturica aflată la o mie de kilometri depărtare.

Echipa de explorare era formată din patru oameni: un maior şi un locotenent-colonel de la Flotele Europeană şi Nord Americană, din Ding Yi şi din Xizi.

Prin hublou, Ding Yi privi afară la formaţia flotei care se îndepărta. *Quantum,* aflat într-un colţ, părea încă masivă, dar cel mai apropiat vecin al ei, nava *Cloud,* părea atât de mică că forma ei nici nu putea fi desluşită. Iar mai departe, rândurile de nave erau doar nişte rânduri de puncte din câmpul lui vizual. Ding Yi ştia că formaţia dreptunghiulară avea o sută de nave în lungime şi douăzeci în lăţime şi încă cincisprezece nave care făceau manevre în afara formaţiei. Dar când începu să numere pe lungime, când ajunse la treizeci nu mai putu vedea clar şi nu se aflau decât la şase sute de kilometri depărtare. Era la fel şi dacă priveai în sus, unde latura scurtă se întindea pe verticală. Navele de

război care puteau fi distinse în depărtare erau doar puncte neclare de lumină sub lumina palidă a soarelui, aproape de nedesluşit de fundalul cu stele. Formaţia flotei ar fi fost complet vizibilă cu ochiul liber doar la pornirea motoarelor. Flota combinată era o matrice de o sută pe douăzeci, în spaţiu. Îşi imagină o altă matrice care s-ar fi înmulţit cu ea, şi elementele orizontale ale uneia înmulţite la rândul lor cu elementele verticale ale celeilalte formând o matrice şi mai mare, deşi în realitate singurul determinant pentru matrice era doar un punct minuscul: Picăturica. Nu-i plăcea asimetria extremă în matematică, aşa că încercarea lui de a se calma prin această gimnastica mentală dădu greş.

Când forţa de accelerare diminuă, începu o discuţie cu Xizi, care stătea lângă el:

— Fetiţo, eşti din Hangzhou?

Xizi privea fix înainte, de parcă ar fi încercat să localizeze nava *Mantis,* care era încă la sute de kilometri depărtare. Apoi îşi reveni şi scutură din cap:

— Nu, Maestre Ding. M-am născut în Flota Asiatică. Nu ştiu dacă numele meu are vreo legătură cu Hangzhou[48]. Am fost acolo, însă. Este un loc frumos.

— Era un loc frumos pe vremea mea. Dar Lacul de Vest s-a transformat acum în Lacul Semilună şi se află în deşert… Dar, chiar dacă deşertul este peste tot, lumea de azi tot îmi aduce aminte de sud şi de epoca în care femeile erau tot atât de graţioase ca apa. În timp ce spunea lucrurile acestea, o privea pe Xizi, a cărei siluetă încântătoare era scoasă în evidenţă de lumina blândă a soarelui îndepărtat care pătrundea prin hublou. Fetiţo, când mă uit la tine, îmi aminteşti de cineva la care am ţinut mult odată. Era maior, la fel ca tine şi, deşi nu era atât de înaltă, era tot atât de frumoasă…

— Probabil că multe fete s-au îndrăgostit de dumneavoastră pe vremuri, îi spuse Xizi lui Ding Yi,

---

[48] Xizi este un alt nume pentru Xi Shi, una dintre cele Patru Frumuseți ale Chinei antice, care locuia lângă Hangzhou. Lacul de Vest *(Xihú)* din Hangzhou este asociat anume cu Xi Shi (n. tr. Joel Martinsen).

întorcându-se spre el.

— Nu le deranjam pe fetele care-mi plăceau. Credeam în cuvintele lui Goethe: „Şi dacă te iubesc, ce te priveşte pe tine?”

Xizi râse.

— Ah, continuă el, dacă aş fi putut să am aceeaşi atitudine şi faţă de fizică! Cel mai mare regret din viaţa mea a fost că am fost orbiţi de sophoni. Dar există şi un punct de vedere mai pozitiv în legătură cu asta: Şi dacă explorăm legile naturii, ce le priveşte pe ele? Poate că într-o zi umanitatea – sau poate altcineva – va explora legile atât de amănunţit, încât vor fi în stare să schimbe nu numai propria lor realitate, dar poate şi întregul Univers. Vor fi în stare să dea oricărui sistem stelar orice formă doresc, ca şi cum ar frământa o minge de aluat. Şi ce dacă? Legile tot nu se vor schimba. Da, ele vor continua să fie acolo, acea prezenţă neschimbată, mereu tânără, aşa cum ne amintim o iubită… În timp ce vorbea arătă la hublou spre strălucitoarea Cale Lactee: Şi când mă gândesc la asta, toate problemele mele dispar.

Xizi nu spuse nimic şi peste ei se coborî o linişte adâncă. *Mantis* era acum vizibilă, deşi doar ca un punct de lumină aflat la două sute de kilometri depărtare. Naveta se roti la 180 de grade şi duza motorului, orientată acum înaintea lor, începu să încetinească.

Flota se afla acum direct în faţa navetei, la aproximativ opt sute de kilometri distanţă, o distanţă mică în spaţiu, dar una care transforma acele nave masive de război în nişte puncte abia vizibile. Flota însăşi se putea distinge pe fundalul înstelat doar datorită rândurilor ei ordonate. Întreaga formaţiune dreptunghiulară părea o grilă acoperind Calea Lactee cu regularitatea ei ce contrasta puternic cu haosul câmpului stelar. Acum, dimensiunea ei măreaţă, chiar micşorată de distanţă, făcea ca puterea formaţiei să devină evidentă. Mulţi oameni din flotă şi de pe Terra din depărtare care urmăreau această imagine simţiră că era ilustrarea lucrurilor pe care Ding Yi tocmai le descrisese.

Naveta ajunse la *Mantis* şi forţa încetinirii se opri. Datorită vitezei procesului, pasagerilor de pe navetă li se păru că *Mantis* s-ar fi ivit deodată în spaţiu.

Andocarea se realiză rapid. De vreme ce *Mantis* nu avea pilot nu exista aer în cabină, aşa că cei patru membri ai echipei de explorare îşi puseră costume spaţiale. După primirea instrucţiunilor finale de la flotă, trecură într-un şir imponderabil prin batardoul de andocare şi intrară în interiorul navei *Mantis.*

Picăturica plutea exact în centrul singurei cabine principale, sferice, a navei *Mantis.* Culorile ei erau complet diferite de imaginea pe care o văzuseră de la bordul navei *Quantum,* mai palide şi mai blânde, evident din cauza diferenţelor scenei reflectate pe suprafaţa ei – gradul total de reflexie al Picăturicii însemna că nu avea o culoare ea însăşi. În cabina principală a navei *Mantis* se puteau vedea, aranjate cu grijă, braţul robotic, tot felul de echipamente şi câteva grămezi de mostre de asteroizi. Plutind într-un mediu mecanic şi pietros, Picăturica prezenta din nou un contrast între sofisticare şi primitivism, estetică şi tehnologie.

— Este ca lacrima Fecioarei Maria, spuse Xizi.

Cuvintele ei fură transmise de pe *Mantis* cu viteza luminii, mai întâi la flotă, de unde rezonaseră, cu trei ore mai târziu, în întreaga lume omenească. Xizi, locotenentul-colonel şi maiorul Flotei Europene – oameni obişnuiţi ai echipei de explorare care se nimeriseră, din cauza unor circumstanţe neobişnuite, în punctul central al acestui moment de excepţie din istoria civilizaţiei – împărtăşeau, acum că se aflau atât de aproape de picătură, acelaşi sentiment: orice senzaţie de stranietate a lumii îndepărtate dispăruse şi fusese înlocuită de o dorinţă intensă de recunoaştere. Da, în toată întinderea rece a universului, toate formele de viaţă bazate pe carbon împărtăşeau un destin comun, unul care avea poate nevoie de miliarde de ani ca să fie cultivat, dar care cultiva la rându-i simţăminte de iubire care transcendeau timpul şi spaţiul. Şi acum, simţiră acea iubire în picătură, o iubire care ar fi putut

deveni podul peste prăpastia dintre cei doi inamici. Ochii lui Xizi erau uzi de lacrimi şi trei ore mai târziu, ochii miliardelor de oameni ca ea urmau să se umple şi ei de lacrimi.

Dar Ding Yi urmărea toate acestea din spate, calm:

— Văd altceva, spuse el. Ceva mult mai sublim. Un tărâm unde atât Sinele cât şi Celălalt sunt uitaţi, un efort de a cuprinde totul, excluzând tot.

— E mult prea filosofic pentru mine, râse Xizi printre lacrimi.

— Doctore Ding nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse locotenent-colonelul făcându-i semn lui Ding Yi să vină în faţă pentru a fi primul care să atingă Picăturica.

Ding Yi pluti lent spre picătură şi-şi puse o mână pe suprafaţa ei. Pentru a evita eventualele degerături din cauza suprafeţei oglinzii îngheţate, trebui s-o atingă cu o mână înmănuşată. Apoi cei trei ofiţeri o atinseră şi ei.

— Pare atât de fragilă. Mi-e frică să n-o fărâm, spuse Xizi încet.

— Nu simt nicio forţă de frecare, se minună locotenent-colonelul. Este atât de netedă.

— Cât de netedă o fi? întrebă Ding Yi.

Pentru a răspunde la întrebare, Xizi luă un instrument cilindric, un microscop, dintr-un buzunar al costumului ei spaţial. Atinse lentila de picătură şi putură să vadă o imagine mărită a suprafeţei pe afişajul mic al instrumentului. Pe ecran apăru o oglindă netedă.

— Care-i puterea de mărire? întrebă Ding Yi.

— De o sută de ori, spuse Xizi, arătând spre un număr din colţul ecranului, apoi reglă mărimea la o mie.

Suprafaţa mărită rămase o oglindă netedă.

— Ţi s-a stricat instrumentul, spuse locotenent-colonelul.

Xizi luă microscopul de pe picătură şi-l plasă pe vizorul costumului ei spaţial. Ceilalţi trei se apropiară să privească ecranul, acolo unde vizorul – o suprafaţă care ochiului liber îi apărea tot atât de netedă ca Picăturica – devenise o plajă stâncoasă, cu asperităţi în acea imagine de pe ecran, mărită de o mie de ori. Xizi întoarse microscopul spre

suprafaţa Picăturicii şi ecranul afişă din nou o oglindă netedă care nu diferea cu nimic de imaginea suprafeţei înconjurătoare care nu fusese mărită.

— Creşte-o de încă zece ori, spuse Ding Yi.

Acest lucru depăşea capacitatea de mărire optică, aşa că Xizi efectuă o serie de operaţiuni pentru a comuta microscopul de modul optic la cel electronic 3D. Acum puterea de mărire ajunse la zece mii.

Imaginea mărită a suprafeţei rămase o oglindă netedă. Suprafaţa cea mai netedă pe care tehnologia umană o putea produce se dovedea plină de asperităţi la o biată mărire de o mie de ori, la fel cum îi păruse lui Guliver chipul frumoasei uriaşe.

— Reglaţi la o sută de mii, spuse locotenent-colonelul.

Văzură însă tot o oglindă netedă.

— De un milion de ori.

O oglindă netedă.

— De zece milioane de ori.

La acel grad de mărire ar fi trebuit să fie vizibile macromoleculele, dar ceea ce le apăru pe ecran era în continuare o oglindă netedă fără nici cea mai mică urmă de asperitate şi cu nimic diferită în netezime de imaginea suprafeţei din jur care nu fusese mărită.

— Măreşte-o din nou!

Xizi scutură din cap. Acesta era cea mai mare putere de mărire a microscopului electronic.

Cu mai mult de două secole în urmă, în romanul său *2001: O odisee spaţială,* Arthur C. Clarke descrisese un monolit negru lăsat pe Lună de o civilizaţie extraterestră avansată. Topografii măsuraseră dimensiunile lui cu instrumente obişnuite şi descoperiseră un raport de 1:4:9. Când aceste valori fuseseră verificate din nou, folosind cea mai precisă tehnologie de măsurare de pe Terra, raportul rămase exact de 1:4:9, fără nicio eroare. Clarke îl descrisese drept „o etalare pasivă şi totuşi aproape arogantă de perfecţiune geometrică”.

Acum, umanitatea se confrunta cu etalare de putere cu mult mai arogantă.

— Oare chiar poate exista o suprafaţă perfect de netedă? icni Xizi.

— Da, spuse Ding Yi. Suprafaţa unei stele neutronice este aproape perfect de netedă.

— Dar aceasta are o masă normală.

Ding Yi se gândi la acest lucru, apoi privi în jur.

— Conectează-te la computerul astronavei şi găseşte locul de unde a prins-o braţul robotic în timpul capturării.

Această operaţiune se execută de la distanţă de către un ofiţer de supraveghere a flotei. Computerul de pe *Mantis* proiectă nişte raze subţiri şi roşii de laser pentru a marca poziţiile de pe suprafaţa Picăturicii unde fusese prinsă de gheara de oţel. Xizi examină unul dintre locuri cu microscopul şi, la o putere de mărire de zece milioane de ori, văzu tot o oglindă netedă şi fără nicio zgârietură.

— Cât de mare a fost presiunea în punctul de contact? întrebă locotenent-colonelul şi primi în curând răspunsul de la flotă: aproximativ două sute de kilograme pe centimetru pătrat.

Suprafeţele netede se zgârie cu uşurinţă, dar piesa de prindere puternică din metal nu lăsase nicio zgârietură pe suprafaţa Picăturicii.

Ding Yi pluti mai departe, căutând ceva prin cabină. Se întoarse cu un ciocan geologic, uitat probabil de cineva în timpul adunării mostrelor de rocă. Înainte ca cineva să-l poată opri, îl trânti cu putere în suprafaţa oglinzii. Se auzi un clinchet subţire şi melodios, ca şi cum ciocanul ar fi lovit o suprafaţă pavată cu jad. Sunetul îi străbătu trupul, dar ceilalţi trei nu auziră nimic din cauza vidului. Cu mânerul ciocanului, arătă spre locul unde lovise şi Xizi îl examină la microscop.

La un grad de mărire de zece milioane de ori, era tot o oglindă netedă.

Ding Yi aruncă demoralizat ciocanul, şi privi undeva departe de picătură, adâncit în gânduri. Ochii celor trei ofiţeri şi ochii milioanelor de oameni din flotă erau toţi concentraţi asupra lui.

— Tot ce putem face este să o luăm pe ghicite, spuse el

privind în sus: Moleculele lucrului acesta sunt aranjate frumos, ca o gardă de onoare, şi se solidifică reciproc. Ştii cât de solidă este? Este ca şi cum moleculele ar fi fost înşurubate fiecare în parte. Până şi propriile vibraţii le-au dispărut.

— Atunci din cauza asta este la zero absolut! spuse Xizi.

Şi ea, şi ceilalţi doi ofiţeri înţeleseseră la ce făcea aluzie Ding Yi: la densităţi normale ale materiei, separarea dintre nucleele atomilor este destul de mare.

— E tot aşa de greu să-i fixezi într-un loc pe toţi, cum ar fi să încerci să prinzi Soarele de cele opt planete cu ajutorul unor tije pentru a forma o grindă fixă.

— Ce forţă ar permite aşa ceva?

— Nu e decât o singură opţiune: interacţiunea puternică[49].

Prin vizor, lui Ding Yi i se vedea fruntea plină de sudoare.

— Dar… e ca şi cum ai trage în Lună cu arcul şi săgeţile!

— Foarte adevărat! Au tras în Lună cu arcul şi săgeţile… Lacrima Fecioarei Maria? Râse îngheţat cu un sunet jelitor care-i făcu să se înfioare şi cei trei ofiţeri ştiură ce însemna: Picăturica nu era fragilă ca o lacrimă. Exact din contră: puterea ei era de o sută de ori mai mare decât cel mai rezistent material din Sistemul Solar. Toate substanţele cunoscute erau în comparaţie cu ea, la fel de fragile ca hârtia. Putea trece prin Terra ca un glonţ prin brânză, fără nici cea mai mică zgârietură.

— Atunci… ce caută aici? exclamă locotenent-colonelul.

— Cine ştie? Poate că este doar un mesager. Dar e aici ca să transmită umanităţii un mesaj diferit decât credem, spuse Ding Yi, întorcându-ţi privirea de la picătură.

— Cum?

---

[49] Interacţiunea puternică este cea mai puternică dintre cele patru interacţiuni fundamentale şi este responsabilă pentru forţa nucleară puternică ce ţine împreună particulele subatomice. Este aproximativ de o sută de ori mai puternică decât electromagnetismul, dar este singura eficientă la distanţe de mai puţin de un femtometru (n. tr. Joel Martinsen). Un femtometru este egal cu 10^{-15} metri, adică o cvadrilionime dintr-un metru (n. tr.).

— Şi dacă vă distrug, ce vă priveşte pe voi?

Cuvintele fură urmate de o tăcere de scurtă durată în timp ce ceilalţi trei membri ai echipei de explorare şi milionul de membri ai flotei combinate reflectară asupra înţelesului acestei întrebări. Apoi, brusc, Ding Yi spuse:

— Fugiţi!

Cuvântul fu rostit încet, dar apoi ridică braţele şi strigă răguşit:

— Copii proşti, fugiţi!

— Unde să fugim? întrebă Xizi înspăimântată.

La doar câteva secunde după Ding Yi, locotenentul-colonel înţelese care era adevărul. La fel ca Ding Yi, strigă disperat:

— Flota! Evacuaţi flota!

Dar era prea târziu. O puternica interferenţă distrusese deja toate canalele de comunicaţii. Imaginea care se transmitea de pe *Mantis* dispăru şi flota nu mai fu capabilă să audă apelul final al locotenentului-colonel.

Din vârful cozii Picăturicii apăru un halou albastru. La început fu mic, dar foarte strălucitor şi aruncă un giulgiu albastru peste împrejurimi. Apoi se extinse dramatic, făcându-se din albastru galben şi, în cele din urmă, roşu, aproape ca şi cum nu Picăturica ar fi produs haloul, ci ea s-ar fi eliberat din interiorul lui. Haloul slăbi în luminozitate pe măsură ce se dilata şi după ce atinsese un diametru de două ori mai mare decât grosimea maximă a Picăturicii, dispăru. În clipa aceea, din vârf apăru un al doilea halou albastru. La fel ca primul, se dilată, îşi schimbă culoarea, slăbi şi dispăru rapid. Halourile continuară să apară din coada Picăturicii în ritmul de două sau trei pe secundă şi sub propulsia lor, Picăturica începu să se deplaseze înainte şi apoi acceleră rapid.

Dar cei patru membri ai echipei de explorare nu apucară să vadă apariţia celui de-al doilea halou, deoarece primul fusese însoţit de temperaturi extrem de înalte, apropiate de cele ale miezului Soarelui şi îi vaporizase instantaneu.

Carena lui Mantis străluci roşu, aidoma exteriorului unui lampion de hârtie a cărui lumânare tocmai a fost aprinsă.

Corpul ei metalic se topi ca ceara, dar nici nu mai apucă să se topească şi explodă, împrăştiind în spaţiu un lichid incandescent care abia dacă mai avea resturi de fragmente solide.

De la o mie de kilometri distanţă, flota văzuse în mod clar explozia navei *Mantis,* dar analiza iniţială fu că Picăturica se autodistrusese. Tristeţea îi cuprinse pe toţi la gândul sacrificiului celor patru membri ai echipei de explorare, urmată de dezamăgirea că Picăturica nu fusese un mesager al păcii. Dar, psihologic, rasa umană nu era pregătită nici cât negru sub unghie pentru ceea ce urma să se întâmple.

Prima anomalie a fost identificată de către computerul de supraveghere spaţială al flotei, care descoperise, în timpul procesării imaginilor exploziei navei *Mantis* că unul dintre fragmente era anormal. Majoritatea bucăţilor erau din metal topit, care zburau uniform prin spaţiu după explozie, dar această bucată accelera. Sigur, doar un computer ar fi putut găsi un obiect atât de mic în mijlocul cantităţii imense de fragmente zburătoare. Prin cercetarea imediată a bazei de date şi a băncii de informaţii, care includea o cantitate imensă de informaţii asupra navei *Mantis,* computerul ajunse la câteva zeci de posibile explicaţii pentru resturile acelea ciudate, dar niciuna nu era corectă.

Nici computerul şi nici oamenii nu realizară că explozia distrusese doar nava *Mantis* şi pe cei patru membri ai echipei de explorare, dar nu distrusese şi Picăturica.

Cât despre acest fragment care accelera, sistemul de supraveghere spaţială al flotei emise doar o alarmă de atac de nivelul trei, deoarece obiectul care se apropia nu era o navă de război şi se îndrepta spre un colţ al formaţiei dreptunghiulare. Pe traiectoria de acum, urma să treacă pe lângă formaţie şi nu ar fi lovit nicio navă de război. Datorită numărului mare de alarme de nivelul unu emise după explozia navei *Mantis,* această alarmă de nivelul trei fusese complet ignorată. Computerul, cu toate astea, observase viteza mare de acceleraţie a obiectului. La trei

sute de kilometri depăşise deja a treia viteza cosmică şi continua să câştige în viteză. Alerta fu crescută la nivelul doi, dar a fost ignorată din nou.

Fragmentului îi trebuiseră doar cincizeci şi unu de secunde ca să zboare cei aproximativ 1.500 de kilometri de la locul exploziei spre colţul formaţiei. Până să ajungă la colţ, viteza lui crescuse la 31,7 kilometri pe secundă. Acum se afla la marginea formaţiei, la 160 de kilometri de *Frontiera Infinită,* prima navă de război din acest colţ al formaţiei. Fragmentul nu trecu pe lângă formaţie, ci execută o întoarcere de treizeci de grade şi, fără să încetinească, acceleră spre *Frontiera Infinită.* În aproximativ două secunde, cât îi luă să parcurgă distanţa, computerul chiar scăzu nivelul alertei de la nivelul trei la nivelul doi, conchizând că fragmentul nu era de fapt un obiect fizic din cauză că mişcarea sa era imposibilă în conformitate cu mecanica aerospaţială. La dublul vitezei a treia cosmice, a executa o întoarcere abruptă, fără reducerea vitezei era echivalent cu a lovi un perete de oţel. Dacă ar fi fost o navă conţinând un bloc de metal, schimbarea de direcţie ar fi exercitat o asemenea forţă încât ar fi aplatizat acel bloc de metal, transformându-l într-o foiţă. Aşa că fragmentul trebuia să fie o iluzie.

Şi, astfel, Picăturica lovi *Frontiera Infinită* la dublul vitezei a treia cosmice pe o traiectorie de-a lungul primului rând din dreptunghiul flotei.

Picăturica lovi *Frontiera Infinită* în treimea ei din spate şi trecu prin ea fără nicio rezistenţă, de parcă ar fi trecut printr-o umbră. Viteza extremă a impactului făcu să apară în carena sa două găuri extrem de regulate, una de intrare şi alta de ieşire cam de diametrul maxim al Picăturicii. Dar nici nu apărură bine găurile, că se deformară şi dispărură, în timp ce carena din jur se topi de căldura produsă de impactul înalt şi temperatura extrem de înaltă a haloului din urma Picăturicii. Partea lovită a navei se făcu roşie ca jarul şi roşeaţa aceea se extinse din punctul de impact până când acoperi jumătate din navă, ca pe o bucată de fier care tocmai fusese scoasă din forjă.

După trecerea prin *Frontiera Infinită,* Picăturica îşi continuă drumul înainte la viteza de treizeci de kilometri pe secundă. Într-un interval de trei secunde traversase nouăzeci de kilometri, trecând mai întâi prin *Yuanfang,* vecina *Frontierei Infinite* din primul rând şi apoi prin *Foghorn, Antarctica* şi *Ultimate,* lăsându-le carenele roşii ca jarul, de parcă navele de război ar fi fost nişte lămpi uriaşe aliniate.

Apoi *Frontiera Infinită* explodă. Şi ea, şi următoarele patru nave de război fuseseră lovite în rezervoarele de combustibil de fuziune. Dar spre deosebire de explozia convenţională, de temperatură extrem de înaltă, a lui *Mantis,* această explozie era o reacţie de fuziune declanşată în carburantul *Frontierei Infinite.* Nimeni nu şi-a dat seama vreodată dacă reacţia de fuziune fusese declanşată de haloul propulsiv de o temperatură extrem de înaltă a Picăturicii sau de vreun alt factor. Mingea de foc a exploziei termonucleare apăru la punctul de impact cu rezervorul de carburant şi se extinse rapid până când ilumină întreaga flotă pe fundalul de catifea al spaţiului, întrecând în strălucire Calea Lactee.

Mingi nucleare se formară apoi şi pe *Yuangfang, Foghorn, Antarctica* şi *Ultimate,* una după alta.

În următoarele opt secunde, Picăturica trecu prin zece alte nave de război de clasă stelară.

În momentul acela, mingea de foc nucleară care se împrăştia cuprinsese toată *Frontiera Infinită* şi începuse să se micşoreze, în timp ce alte mingi de foc se aprindeau şi se dilatau, cuprinzând alte nave care fuseseră lovite.

Picăturica continua să traverseze formaţia pe lungimea ei, penetrând, una după alta, navele de război de clasă stelară, la intervale de mai puţin de o secundă.

Mingea de foc de fuziune de pe *Frontiera Infinită* se stinsese, lăsând carena navei complet topită. Acum explodă, scuipând un milion de tone de lichid metalic roşu-închis şi strălucitor ca un boboc care înfloreşte, metalul topit împrăştiindu-se nestingherit într-o furtună omnidirecţională de magmă metalică arzătoare.

Picăturica îşi continua drumul, urmând o linie dreaptă prin şi mai multe nave şi lăsând în urmă un şir de zece mingi de foc nucleare. Întreaga flotă strălucea în flăcările acestor mici sori arzători, de parcă fuseseră incendiată şi transformată într-o mare de lumină. În spatele şirului de mingi de foc, navele topite continuau să arunce valuri de metal topit fierbinte în spaţiu, de parcă într-o mare de magmă s-ar fi aruncat roci masive.

Într-un minut şi optsprezece secunde, Picăturica parcursese două mii de kilometri, trecând prin fiecare dintre cele o sută de nave din primul rând al formaţiei dreptunghiulare a flotei combinate.

Atunci când ultima navă din rând, Adam, fu înghiţită de mingea de foc nucleară, exploziile de magmă metalică de la capătul opus se împrăştiaseră, se răciseră şi se disipaseră, iar în miezul exploziei – locul unde fusese cu un minut înainte *Frontiera Infinită* – nu mai rămăsese aproape nimic. *Yuanfang, Foghorn, Antarctica, Ultimate…* dispăruseră toate, una după alta în magma metalică. Când ultima minge de foc nucleară din rând se stinse şi spaţiul se întunecă din nou, magma ce se răcea treptat şi care abia fusese vizibilă reapăru sub forma unor lumini roşii în întunecimea spaţiului, un fluviu de sânge lung de două mii de kilometri.

După ce trecuse prin nava *Adam,* Picăturica zbură pe o distanţă scurtă de aproximativ optzeci de kilometri prin spaţiul pustiu, apoi execută un alt viraj ascuţit, inexplicabil pentru specialiştii în mecanica aerospaţială ai umanităţii. De data aceasta, unghiul pe care îl descrise era şi mai îngust: doar cincisprezece grade, aproape o răsucire totală, executată aproape instantaneu, deşi viteza se menţinuse constantă. Apoi, după o uşoară ajustare a direcţiei care o aduse în aceeaşi linie cu cel de-al doilea rând de nave de război din formaţia flotei – şi care devenise acum, după dezastrul recent, primul rând – acceleră spre prima navă din rând, *Ganges,* cu o viteză de treizeci de kilometri pe secundă.

Până în acest moment, Comandamentul Flotei nu

răspunsese.

Sistemul de informaţii de luptă al flotei îşi îndeplinise misiunea cu exactitate şi captase prin reţeaua sa masivă de monitorizare o înregistrare completă a tuturor informaţiilor de luptă din cursul acelui minut şi optsprezece secunde. Imensa cantitate de informaţii era, pentru moment, analizabilă doar de către sistemul computerizat de luare a deciziilor de pe câmpul de luptă, care ajunsese la următoarea concluzie: O forţă spaţială inamică puternică apăruse în preajmă şi lansase un atac asupra flotei. Cu toate acestea, computerul nu oferi nicio informaţie despre acea forţă inamică. Doar două lucruri erau certe: 1. Forţa spaţială inamică era situată în poziţia ocupată de picătură şi 2. Forţa era invizibilă oricăror mijloace de detecţie pe care le posedau.

Între timp, comandanţii flotei erau într-o stare de şoc mut. În ultimele două secole, cercetarea strategiei şi tacticilor spaţiale simulase cele mai extreme condiţii de luptă, dar să privească cum explodează o sută de nave ca un şirag de petarde într-un interval de timp mai mic de un minut era dincolo de puterea lor de înţelegere. Fluxul imens de date ce năvălea din sistemul computerizat de luptă îi obliga să se bazeze pe analizele şi judecăţile sistemului computerizat de luare a deciziilor pe câmpul de bătaie şi să-şi concentreze atenţia asupra detectării unei flote inamice invizibile, şi care nici măcar nu exista. Toate dispozitivele de monitorizare a bătăliei erau orientate spre regiuni îndepărtate din spaţiu, ignorând pericolul care se afla drept în faţa ochilor lor. Mulţi dintre oamenii aceştia chiar îşi închipuiră că duşmanul puternic şi invizibil ar putea fi o a treia forţă extraterestră, alta decât Trisolaris sau umanitatea, deoarece, în subconştientul lor, Trisolaris rămânea forţa mai slabă şi perdantă în acest război.

Motivul principal pentru care sistemul flotei de monitorizare a bătăliei nu detectase prezenţa Picăturicii din timp era că aceasta, fiind invizibilă pentru radar pe toate lungimile de unde, nu putea fi localizată decât prin analiza imaginilor spectrului vizibil, considerate mult mai

puţin importante decât datele radarului. Cele mai multe fragmente împrăştiate în spaţiu de furtunile resturilor explodate constau în metal lichid topit la temperatura extremă a exploziilor nucleare, mai mult de un milion de tone topite din fiecare navă distrusă. O mare parte din această cantitate uriaşă de resturi topite era aproximativ de aceleaşi dimensiuni şi forme ca Picăturica, iar asta punea sistemul computerizat de analiză a imaginii în faţa sarcinii dificile de a distinge Picăturica din grămada de resturi. Pe urmă, practic toţi comandanţii credeau că Picăturica se autodistrusese înăuntrul navei *Mantis,* aşa că niciunul dintre ei nu dăduse instrucţiuni specifice pentru efectuarea unei asemenea analize.

Între timp, alte circumstanţe sporeau confuzia de pe câmpul de luptă. Resturile ejectate cu ocazia exploziilor de pe primul rând de nave de război ajunseră repede la cel de-al doilea rând, făcând ca sistemele de apărare ale acestora să răspundă cu lasere de înaltă energie şi tunuri spaţiale pentru interceptarea lor. Aceste fragmente zburătoare, constând în mare parte din metal topit de mingile de foc nucleare, erau neregulate ca dimensiuni şi, deşi se răciseră parţial în zbor, de la temperaturile scăzute din spaţiu, doar învelişurile lor se solidificaseră. Miezurile lor rămăseseră într-o stare lichidă şi când erau lovite, se împrăştiau într-o explozie strălucitoare ca nişte artificii. Nu dură mult şi al doilea rând de nave se transformă într-o barieră arzândă paralelă cu „fluviul de sânge” întunecat lăsat în urmă de navele de război din primul rând ce explodaseră, brăzdată de explozii, de parcă ar fi fost scăldată de o maree de foc ce izvora dinspre duşmanul invizibil. Resturile zburau dense ca grindina, era mult mai mult decât ce puteau bloca sistemele de apărare şi când fragmentele se strecurară prin scuturi şi loviră navele de război, impactul acestor jeturi de metal solid-lichid sosi cu o forţă de distrugere considerabilă. Mai multe nave din rândul doi al flotei suferiră deteriorări majore ale carenelor şi unele fură chiar perforate. Alarmele de decompresie urlară strident…

Deşi bătălia uluitoare cu resturi nu trecu neobservată, din cauza circumstanţelor, ar fi fost greu şi pentru computere, şi pentru oamenii din sistemul de comandă să evite concepţia greşită că flota era angajată într-un schimb de focuri înspăimântător cu o forţă spaţială inamică. Nici oamenii şi nici aparatele nu observară minuscula siluetă a Morţii care începuse să distrugă al doilea rând de astronave.

Şi astfel, când Picăturica atacă *Ganges,* cele o sută de nave din al doilea rând erau încă aliniate perfect. O formaţie a morţii.

Picăturica apăru ca trăsnetul şi, în intervalul de numai zece secunde, trecu prin douăsprezece nave:

Ganges, Columbia, Dreptatea, Masada, Proton, Yandi, Atlantic, Sirius, Ziua Recunoştinţei, Advance, Han şi Furtuna. La fel ca la distrugerea navelor din primul rând, fiecare navă deveni roşie ca jarul după penetrare, apoi se scufundă într-o minge de foc nucleară care lăsă în urmă o magmă metalică strălucitoare de un roşu închis, care apoi explodă. În această distrugere brutală, navele de război frumos aliniate erau ca un fitil lung de două mii de kilometri care ardea cu o asemenea intensitate încât nu mai lăsa în urmă decât lucirea unei cenuşi de un roşu închis şi întunecat.

După un minut şi douăzeci şi una de secunde, cele o sută de nave din rândul doi fuseseră complet anihilate.

După trecerea prin ultima navă *Meiji,* Picăturica atinse capătul rândului şi se întoarse executând un alt unghi ascuţit pentru a ataca drept spre prima navă din al treilea rând, *Newton.* În timpul distrugerii celui de-al doilea rând, resturile de la explozii intraseră, făcând prăpăd, în cel de-al treilea. Mareea de resturi includea atât metal topit proiectat de exploziile din rândul al doilea, cât şi fragmente metalice aproape răcite din primul rând de nave. Majoritatea navelor din rândul al treilea îşi porniseră de acum motoarele şi sistemele de apărare şi începuseră să facă manevre, ceea ce însemna că, de data asta, navele nu erau situate de-a lungul unei linii perfect drepte, aşa

cum fusese cazul cu primul şi al doilea rând. Cu toate acestea, cele o sută de nave mai erau oarecum într-o linie dreaptă. După ce Picăturica trecu prin *Newton,* îşi reglă direcţia şi, cât ai clipi, traversă cei douăzeci de kilometri ce separau *Newton* de *Enlightenment,* care se afla acum la trei kilometri distanţă de linie. De la *Enlightenment,* se întoarse abrupt din nou, se repezi spre *Cretaceous,* care se deplasa spre cealaltă parte şi o penetră. Urmând această traiectorie frântă, Picăturica foră prin navele din al treilea rând, una după alta, nemicşorându-şi viteza sub treizeci de kilometri pe secundă.

Când analiştii studiară, mai târziu, traseul Picăturicii, fură uluiţi să descopere că fiecare întoarcere a ei era un unghi ascuţit, nu curba lină a unei astronave umane. Traseul acesta diabolic de zbor demonstra existenţa unui sistem de acţionare spaţială aflat cu totul dincolo de înţelegerea umană, de parcă Picăturica ar fi fost doar o umbră lipsită de masă, căreia nu-i păsa de principiile dinamicii şi care se mişca după cum dorea, ca peniţa din stiloul lui Dumnezeu. În timpul atacului asupra celui de-al treilea rând, schimbările drastice de direcţie ale Picăturicii avură loc cu o frecvenţă de două sau trei pe secundă, un ac de broderie a morţii ce cosea un fir al distrugerii prin cele o sută de nave ale rândului.

Picăturicii îi trebuiră două minute şi treizeci şi cinci de secunde pentru a distruge cel de-al treilea rând de astronave.

Între timp, toate navele de război îşi porniseră motoarele. Deşi formaţia îşi pierduse complet forma, Picăturica continua să lovească navele ce se retrăgeau. Ritmul distrugerii se încetinise, dar, în fiecare secundă, trei până la cinci mingi de foc nucleare ardeau printre nave. Flăcările lor aducătoare de moarte înecaseră lucirea motoarelor, transformându-le într-un ciorchine de licurici îngroziţi.

Sistemul de comandă al flotei nu avea în continuare nicio idee despre adevărata sursă a atacului şi continua să-şi concentreze energiile asupra găsirii flotei inamice

invizibile din imaginaţia lor. Cu toate acestea, un studiu ulterior al norilor masivi de informaţie vagă transmisă de flotă scoase în evidenţă faptul că, exact în momentul acesta, analiza timpurie cea mai apropiată de adevăr fusese efectuată de doi ofiţeri de rang inferior din Flota Asiatică. Unul dintre ei era sublocotenentul Zhao Xin, un evaluator al controlului de securitate de pe *Beifang* şi celălalt era căpitanul Li Wei, un coordonator de sistem de armament electromagnetic intermediar de pe *Wannian Kunoeng.* Iată transcrierea convorbirii lor:

Zhao Xin: Aici *Beifang* TR317! Răspunde *Wannian Kumpeng* EM986! Aici TR317! Răspunde *Wannian Kumpeng* EM986!

Li Wei: Aici *Wannian Kumpeng* EM 986. Vă rog să aveţi în vedere faptul că transmisiunile de comunicaţii vocale între nave la acest nivel de informare reprezintă o încălcare a reglementărilor pe timp de război.

Zhao Xin: Tu eşti, Li Wei? Aici e Zhao Xin! Pe tine te căutam!

Li Wei: Salut! Mă bucur să văd că eşti încă viu.

Zhao Xin: căpitane, uite ce e. Am descoperit ceva ce aş vrea să transmit la nivelul comandamentului comun, dar nu am autorizările necesare. Poţi să mă ajuţi?

Li Wei: Nici eu nu le am. Dar comandamentul flotei combinate are destule informaţii în acest moment. Ce doreşti să transmiţi?

Zhao Xin: Am analizat o imagine vizuală a bătăliei…

Li Wei: Dar tu n-ar trebui să analizezi informaţia transmisă de radar?

Zhao Xin: E o eroare de sistem. Când am analizat imaginea vizuală şi am extras doar caracteristica vitezei, ştii ce am găsit? Ai cea mai vagă idee ce se întâmplă?

Li Wei: Se pare că tu ştii.

Zhao Xin: Să nu crezi că am înnebunit – doar mă ştii, suntem prieteni.

Li Wei: Eşti o fiară cu inima rece. Ai fi ultimul care s-o ia razna. Dă-i drumul.

Zhao Xin: Ascultă, flota a luat-o razna, ne atacăm pe noi înşine!

Li Wei:…

Zhao Xin: *Frontiera Infinită* a atacat *Yuanfang* şi *Yuanfang* a atacat *Foghorn* şi *Foghorn* a atacat *Antarctica* şi *Antarctica…*

Li Wei: Dar chiar că te-ai sonat!

Zhao Xin: Asta e ce se întâmplă. A atacă pe B şi după ce B este atacat, dar înainte să explodeze, atacă pe C şi după ce C este atacată, dar înainte să explodeze, atacă pe D… e ca şi cum fiecare navă de război care e lovită, atacă următoarea navă din rând – ca o infecţie, la naiba, sau ca jocul „Transmite coletul”, dar până la moarte. E o nebunie!

Li Wei: Ce arme folosesc?

Zhao Xin: Nu ştiu. Am surprins în imagine un proiectil, al dracu’ de mic şi care se mişca atât de iute, al dracului de repede, mai repede ca tunurile voastre spaţiale. Şi-s incredibil de precise. Au nimerit de fiecare dată rezervoarele de carburant!

Li Wei: Trimite-mi analiza.

Zhao Xin: Am trimis-o, cu datele iniţiale şi cu analiza vectorului. Uită-te, la naiba!

Analiza sub-locotenentului Zhao Xin, deşi neconvenţională, era destul de aproape de adevăr. Lui Li Wei îi luă doar jumătate de minut să studieze informaţia pe care o primise. În tot acest timp alte treizeci şi nouă de nave fură distruse.

Li Wei: Am observat ceva la viteză.

Zhai Xin: Ce viteză?

Li Wei: Viteza micului proiectil. Viteza atunci când e lansat de fiecare navă este o idee mai mică. Apoi accelerează la treizeci de kilometri pe secundă în timpul zborului. Apoi loveşte următoarea navă şi când lansează de pe acea navă înainte de explozie, viteza sa se micşorează puţin. Apoi accelerează…

Zhao Xin: Asta nu înseamnă nimic…

Li Wei: Ceea ce vreau să spun este că… e ca şi cum ar pune frână.

Zhao Xin: Să pună frână? Cum aşa?

Li Wei: De fiecare dată când proiectilul trece printr-o ţintă, frânarea îl încetineşte.

Zhao Xin: Înţeleg ce faci. Nu sunt imbecil. Ai spus „acest proiectil" şi „trece printr-o ţintă"… E un singur obiect?

Li Wei: Uită-te afară. Au mai explodat o sută de nave.

Această conversaţie nu avu loc în limbajul modern al flotei, ci în mandarina secolului XXI. Din felul în care vorbeau era evident că cei doi erau hibernatori. Nu erau mulţi hibernatori activi în flotă, şi deşi majoritatea fuseseră deşteptaţi când erau încă foarte tineri, le lipsea capacitatea persoanelor moderne de a absorbi informaţiile, ceea ce însemna că majoritatea se ocupau de misiuni de nivel scăzut. S-a descoperit abia mai târziu că marea majoritate a ofiţerilor şi soldaţilor care-şi regăsiseră calmul şi judecata printre primii în timpul marii distrugeri fuseseră hibernatori. Aceşti doi ofiţeri, deşi erau la un nivel care nici măcar nu le permitea să folosească sistemele avansate ale navei, fuseseră totuşi capabili să efectueze o analiză remarcabilă.

Informaţiile lui Zhao Xin şi ale lui Li Wei nu fură transmise până la sistemul comandamentului flotei, dar analiza sistemului de luptă se îndrepta în direcţia corectă. Realizând că forţa inamică invizibilă postulată de sistemul computerizat de luare a deciziilor nu exista, atenţia era acum îndreptată spre analizarea informaţiilor de luptă agregate. După o căutare şi analiză a corespondenţelor din uriaşa cantitate de date, sistemul descoperi în sfârşit existenţa continuată a Picăturicii. Imaginea Picăturicii extrase din înregistrările de luptă era neschimbată cu excepţia adăugării unui halou de propulsie la coadă. Avea încă o formă perfectă de picătură, doar că de data asta ceea ce se reflecta, în timp ce se grăbea înainte era strălucirea mingilor de foc nucleare şi a magmei metalice, o alternanţă a unei străluciri orbitoare cu un roşu închis. Părea ca o picătură de sânge arzândă. Analize ulterioare relevară un model al traseului de atac a Picăturicii.

Două secole cei ce studiau strategiile spaţiale urziseră

tot felul de scenarii pentru Ziua Bătăliei de Apoi, însă în minţile strategilor duşmanul fusese mereu supradimensionat. Umanitatea urma să se întâlnească cu partea principală din puternica forţă trisolariană pe câmpul de luptă spaţial şi fiecare navă de război avea să fie o fortăreaţă a morţii de dimensiunile unui oraş mai mic. Îşi imaginaseră toate formele de arme şi de tactici extreme pe care inamicul le-ar putea deţine, dintre care cea mai terifiantă era un atac lansat de flota trisolariană folosind arme cu antimaterie şi distrugând o navă de luptă de clasă, stelară, cu antimaterie cât un glonţ de pistol.

Dar acum flota combinată trebuia să recunoască faptele: Singurul lor duşman era o sondă minusculă, o picătură de apă într-un ocean imens al puterii trisolariene şi această sondă atacase, folosind una dintre cele mai primitive tactici cunoscute forţelor navale omeneşti: folosirea berbecelui.

Trecuseră aproximativ treisprezece minute din momentul în care sonda îşi începuse atacul şi până când sistemul comandamentului flotei ajunsese la evaluarea corectă. Ţinând seama de condiţiile grele şi complexe ale câmpului de luptă, s-a întâmplat repede, dar Picăturica a fost şi mai rapidă. În cursul bătăliilor navale din secolul XX era, poate, suficient timp pentru a chema comandanţii pe nava amiral pentru o conferinţă, atunci când flota inamică apărea la orizont. Dar luptele spaţiale se măsurau în secunde şi în acel interval de treisprezece minute, mai mult de şase sute de nave de război fuseseră distruse de sondă. Abia atunci îşi dădu seama umanitatea că a comanda o bătălie spaţială era dincolo de capacităţile sale. Şi, din cauza blocajului sophonilor, era şi dincolo de capacităţile inteligenţei ei artificiale. Din punct de vedere strict al comenzii, era posibil ca umanitatea să nu fie *niciodată* capabilă să se angajeze într-o bătălie spaţială cu Trisolaris.

Viteza loviturilor Picăturicii şi invizibilitatea ei pe radar făcuseră ca sistemele defensive de pe primele nave lovite să nu reacţioneze. Dar, pe măsură ce distanţa dintre

navele de război creştea şi distanţa de atac a Picăturicii se mărea şi ea, sistemele defensive de pe toate navele de război fură recalibrate conform caracteristicilor de ţintă ale Picăturicii. Aşa că *Nelson* fu prima navă ce încercă interceptarea ei, folosind arme laser pentru a mări precizia lovirii acelei ţintei mici, ce se deplasa cu mare viteză. După ce fu lovită de mai multe raze, Picăturica emise o lumină vizibilă puternică, deşi *Nelson* trăsese cu lasere cu raze gama, invizibile cu ochiul liber. Caracterul imperceptibil al Picăturicii faţă de radar nu fusese înţeles niciodată, deoarece avea o suprafaţă complet reflectorizantă şi o formă perfect difuză, dar poate că secretul invizibilităţii ei era abilitatea de a altera frecvenţa undelor electromagnetice reflectate. Lumina emisă de picătură când a fost lovită fu atât de puternică, încât înecă toate mingile de foc nucleare care i se învârteau prin jur, forţă sistemele de monitorizare să-şi întunece imaginile pentru a evita deteriorarea componentelor lor optice şi produse orbirea permanentă a oricui o privise direct. Cu alte cuvinte, această lumină superputernică era comparabilă, din acest punct de vedere, cu întunericul. Picăturica înfăşurată în această lumină atoateînvăluitoare, intră în *Nelson* şi se stinse, plonjând câmpul de luptă într-un întuneric complet. Câteva momente mai târziu, mingile de foc nucleare îşi restabiliră dominaţia şi Picăturica ieşi din *Nelson* fără nicio zgârietură şi se grăbi spre *Green* care se afla la mai mult de opt kilometri depărtare.

Pentru a intercepta şi a ataca Picăturica, nava *Green* îşi comutase sistemul de apărare pe armele cinetice electromagnetice. Obuzele metalice trase de tunurile spaţiale posedau o putere distructivă enormă şi, la viteza înaltă pe care le-o dădea energia cinetică, loveau ţinta cu forţa unor bombe. Folosite pe Terra, ar fi aplatizat un munte cât ai zice peşte. Viteza relativă a Picăturicii ar fi trebuit să adauge forţă obuzului, dar, când era lovită, Picăturica doar încetinea uşor, apoi îşi regla propulsia şi revenea la viteza iniţială. Sub grindina groasă de obuze, zbură direct spre nava *Green* şi o penetră. La microscopul

de mărire ultra-performantă, suprafaţa Picăturicii s-ar fi văzut tot ca o oglindă netedă şi complet lipsită de zgârieturi.

Materialul cu interacţiune înaltă diferă de materia obişnuită la fel cum solidele diferă de lichide. Atacurile cu arme umane asupra Picăturicii erau ca valurile care lovesc o stâncă. Era imposibil să o deteriorezi ceea ce însemna că nimic din Sistemul Solar nu o putea distruge. Era indestructibilă.

Sistemul comandamentului flotei, care abia se restabilise, plonjă din nou în haos. De această dată, era vorba de disperare: pierderea fiecărei arme pe care o deţineau însemna că nu aveau cum să-şi mai revină din colaps.

Măcelul spaţial necruţător continuă. Pe măsură ce distanţa dintre nave creştea, Picăturica accelera şi în curând îşi dublă viteza la şaizeci de kilometri pe secundă. Etalându-şi inteligenţa rece şi exactă în atacurile ce continuau, rezolvase problema poştaşului chinez cu o acurateţe perfectă, nerevenind aproape deloc pe propriile urme. Confruntată cu ţintele în continuă mişcare, Picăturica realiză, fără efort şi la o viteză înaltă, o cantitate uriaşă de măsurători precise şi de calcule complexe. În cursul acestui masacru concentrat şi intens, se abătea uneori înspre marginea flotei ca să mai distrugă rapid câteva nave răzleţe şi să împiedice flota să scape în acea direcţie.

Picăturica executa de obicei lovituri precise asupra rezervoarelor de carburant ale navelor – nu se ştia dacă le descoperea prin detectare în timp real sau cu ajutorul unei baze de date ce ar fi conţinut structurile tuturor navelor, furnizată de sophoni. Cu toate acestea, în aproape zece la sută din cazuri, Picăturica *nu* lovea rezervoarele. Distrugerea acelor nave nu implica fuziunea în materialul nuclear, aşa că trecea mai mult timp până ca navele roşii ca jarul să explodeze într-un final, o situaţie brutală în care echipajul, înainte de a muri arzând, suferea din cauza temperaturilor înalte.

Retragerea navelor nu decurgea cum trebuie. Era prea târziu să intre în starea de mare-adâncă, aşa că navele puteau fugi doar la acceleraţia de Înainte Trei, ceea ce făcea imposibilă împrăştierea lor rapidă în spaţiu. Şi, ca un câine ciobănesc care aleargă după turmă, Picăturica executa ocazional lovituri de blocare în diferitele poziţii de la marginile flotei pentru a-i păstra forma.

Spaţiul era plin de resturi răcite sau abia topite şi de bucăţi mari din nave, aşa că sistemele de apărare ale navelor trebuiau să baleieze calea de zbor cu lasere sau cu tunurile spaţiale. Fragmentele formau arcuri lucitoare de flăcări care înfăşurau fiecare navă într-un veşmânt strălucitor. Şi totuşi, unele resturi tot mai alunecau prin sistemele de apărare şi produceau pagube serioase în carene şi chiar pierderea capacităţii de navigaţie atunci când loveau navele direct. Coliziunea cu fragmentele mai mari era fatală.

În ciuda prăbuşirii sistemului de comandă al flotei, Înaltul Comandament rămăsese la cârmă în timpul evacuării, dar densitatea formaţiei iniţiale făcea ca unele coliziuni între nave să nu poată fi evitate. *Himalaya* şi *Thor* se ciocniră frontal la mare viteză şi se făcură bucăţi. *Messenger* lovi *Genesis* din spate şi aerul care se scurse ca un uragan printre găuri, rupse ambele nave şi suflă în spaţiu personalul şi alte obiecte, dând naştere unor cozi care plutiră în urma lor ca nişte epave uriaşe.

Dar cel mai terifiant lucru din toate fu ce li se întâmplă navelor *Einstein* şi *Xia,* ale căror căpitani şuntaseră protecţiile sistemului cu ajutorul modului de comandă de la distanţă şi acţionaseră Acceleraţia Înainte Patru. Niciunul dintre oamenii lor nu era protejat de starea de mare adâncă. Imaginile transmise de *Xia* înfăţişau un hangar golit de navele de vânătoare, dar ocupat de peste o sută de oameni care fuseseră aplatizaţi pe punte de efectul hipergravitaţiei, odată începută acceleraţia. Din acest punct de observaţie, se puteau vedea boboci trandafirii de sânge înflorind pe spaţiul alb, cât un teren de fotbal, formând straturi extrem de subţiri care se împrăştiară şi

care într-un final se uniră sub acţiunea unei forţe uriaşe… Cabinele sferice înfăţişară imaginea groazei însăşi: la începutul hipergravitaţiei toţi alunecaseră pe jos, şi apoi mâna grea a diavolului le strânsese trupurile tuturor, de parcă ar fi făcut o minge din nişte oameni de plastilină, şi nimeni nu avusese nici măcar timp să urle. Singurul sunet era acela al oaselor care trosneau şi ale măruntaielor care se împrăştiau. Apoi grămada de carne şi de oase fu scufundată într-un lichid care deveni îngrozitor de limpede după ce solidele precipitară datorită acceleraţiei înalte, cu o suprafaţă plată şi nemişcată ca o oglindă sub forţa extremă. Părea solidă şi grămada fără formă de carne, oase şi organe zăcea înăuntru ca nişte rubine închise într-un cristal…

După aceea oamenii crezură iniţial că acţionarea comenzii Înainte Patru de pe Einstein şi Xia fusese o greşeală făcută în timpul haosului, dar analiza ulterioară infirmă această opinie. Folosirea modului comenzii de la distanţă pentru şuntarea procedurilor stringente cerute de sistemul de control al navei de război înainte de executarea comenzii de accelerare Înainte Patru, inclusiv confirmarea faptului că tot personalul se afla în starea de mare adâncă, implica o serie complicată de operaţiuni care nu putuseră fi parcurse din greşeală. Din informaţiile transmise de pe cele două nave, se descoperise şi că, înainte să introducă comanda de Înainte Patru, *Einstein* şi *Xia* folosiseră nave de vânătoare şi nave mai mici pentru a transporta o parte din personal afară. Nu acţionaseră comanda Înainte Patru până când Picăturica nu se apropiase şi nu văzuseră cum navele din jur începuseră să explodeze. Acest lucru sugera faptul că intenţionaseră să scape de picătură la acceleraţie maximă pentru a conserva navele de război ale umanităţii, dar nici *Einstein* şi *Xia* nu fuseseră capabile să scape de ghearele Picăturicii. Zeul ager al morţii observase că două nave accelerau prea mult peste ritmul mediu al grupului şi le ajunse iute din urmă şi le distruse navele şi încărcătura lipsită de viaţă.

Însă două alte nave de război accelerară cu succes până

la Înainte Patru şi scăpară de atacul Picăturicii: *Quantum* şi *Vârsta Bronzului,* care intraseră ambele în starea de mare adâncă înainte de bătălie la cererea lui Ding Yi. Imediat ce al treilea rând de nave fusese distrus, cele două nave intrară în viteza de Înainte Patru şi efectuară o evadare de urgenţă în aceeaşi direcţie. Poziţia lor din colţul formaţiei şi faptul că întreaga flotă stătea între ele şi picătură le oferi destul timp pentru a evada în adâncurile spaţiului.

Mai mult de o mie de nave, adică aproape jumătate din flotă, fuseseră distruse în timpul unui atac ce durase doar douăzeci de minute.

Spaţiul se sufoca de resturile ce acopereau o suprafaţă de zece mii de kilometri în diametru, un nor metalic ce se extindea rapid, ale cărui margini erau iluminate din când în când de mingile de foc nucleare ale navelor ce explodau, de parcă un chip de piatră gigantic licărea, se stingea, apoi licărea din nou în noaptea cosmică. Printre mingile de foc, strălucirea magmei metalice transforma norul într-un apus roşu ca sângele.

Navele rămase erau împrăştiate la mare distanţă una de alta, dar aproape toate erau în norul metalic. Majoritatea îşi epuizaseră muniţia tunurilor spaţiale şi trebuiau să se bazeze pe lasere pentru a-şi croi drum prin nor, dar scurgerea de energie scăzuse forţa laserelor şi adusese navele în situaţia de a parcurge un drum întortocheat printre resturi. Cele mai multe dintre ele se deplasau la o viteză practic egală cu viteza de extindere a norului, ceea ce-l transforma pe acesta într-o capcană fatală de unde evadarea şi zborul deveniseră imposibile.

Viteza Picăturicii era acum de zece ori mai mare decât a treia viteză cosmică, sau aproximativ 170 de kilometri pe secundă. Traiectoria ei zdrobea resturile care se lichefiau la impact, împroşcând la mare viteză, ciocnindu-se de alte resturi şi formând în urma Picăturicii o coadă strălucitoare. La început aceasta semănă cu o cometă zbârlindu-se de furie, dar pe măsură ce coada i se lungea, se transformă într-un dragon argintiu uriaş care se

întindea pe zece mii de kilometri. Întregul nor metalic străluci de lumina dragonului în timp ce biciuia la stânga şi la dreapta în dansul lui nebunesc. Navele de război penetrate de capul dragonului începură să explodeze de-a lungul trupului său, aşa că era acum presărat de explozii de patru sau cinci sori minusculi în orice clipă. Iar mai departe, navele de război topite deveniră explozii de magmă metalică de un milion de tone care îi vopsiră coada într-un roşu sângeriu fascinant…

După treizeci de minute, dragonul strălucitor zbura încă, dar mingile nucleare de foc de pe trupul lui dispăruseră, şi coada nu-i mai era sângerie. În norul metalic nu mai rămăsese nici măcar o navă.

Dragonul strălucitor ieşi în zbor din nor, cu trupul dispărându-i la marginea norului, iar capul îi fu urmat de coadă. Apoi începu să se ocupe de rămăşiţele flotei. Doar douăzeci şi unu de nave ieşiseră din nor, iar cele mai multe suferiseră destule avarii în acest timp aşa că aveau o acceleraţie minimă sau chiar navigau fără niciun fel de energie de la motoare. Pe acestea, Picăturica le prinse şi le distruse imediat. Norii metalici formaţi din navele explodate recent se extinseră şi se uniră într-un nor mai mare.

Picăturicii îi luă ceva mai mult timp să distrugă cele cinci nave rămase intacte, deoarece acestea prinseseră deja viteză şi se îndreptau în direcţii diferite. Ultima navă ce avea să fie distrusă, *Ark,* călătorise destul de departe de nor, aşa că atunci când mingea de foc a exploziei ilumină spaţiul preţ de câteva secunde, înainte să se stingă, fu doar ca o lampă solitară în vântoasa sălbăticiei.

Forţele armate spaţiale ale umanităţii fuseseră anihilate.

Picăturica acceleră pentru o scurtă perioadă în direcţia în care plecaseră navele *Quantum* şi *Vârsta Bronzului,* dar îşi abandonă repede vânătoarea deoarece cele două ţinte erau prea îndepărtate şi luaseră prea mare viteză. Şi astfel *Quantum* şi *Vârsta Bronzului* erau singurii supravieţuitori ai înfiorătoarei distrugeri.

Picăturica părăsise câmpul măcelului şi-şi stabilise

traiectoria în direcţia Soarelui.

Cu excepţia celor două nave de război întregi, un număr mic de oameni din flotă supravieţuiseră holocaustului, îmbarcând-se pe nave de vânătoare sau pe alte nave mici înainte de distrugerea navelor lor. Deşi Picăturica ar fi putut să le distrugă fără efort, nu era absolut deloc interesată de navele mici. Pentru aceste nave, cărora le lipseau sistemele defensive şi nu puteau supravieţui impactului, cea mai mare ameninţare era reprezentată de prezenţa fragmentelor metalice care se deplasau cu mare viteză, iar unele dintre ele fuseseră distruse de aceste resturi după ce părăsiseră navele mamă. Cea mai mare şansă de supravieţuire o avuseseră la începutul şi la finalul atacului, fiindcă la început norul metalic nu se formase încă, iar la sfârşit norul devenise mult mai puţin dens, pe măsură ce se extindea.

Navele mici şi de vânătoare supravieţuitoare rătăciră câteva zile dincolo de orbita lui Uranus şi într-un târziu fură salvate de nave civile care traversau acea regiune din spaţiu. Supravieţuitorii erau cam şaizeci de mii, şi printre ei se numărau doi ofiţeri hibernatori care făcuseră prima evaluare corectă a atacului Picăturicii mici: subofiţerul Zhao Xin şi căpitanul Li Wei.

Regiunea deveni în cele din urmă liniştită şi norul metalic îşi pierdu strălucirea în gerul cosmic şi dispăru în întuneric. Peste ani, sub forţa gravitaţiei solare, norul îşi opri expansiunea şi începu să se lungească, formând până la urmă o bandă lungă care se transformă într-o centură metalică extrem de subţire în jurul Soarelui, de parcă un milion de suflete fără odihnă ar fi plutit în întinderile reci din afara Sistemului Solar.

Distrugerea întregii forţe spaţiale a umanităţii fusese realizată de o singură sondă trisolariană, şi nouă altele ca ea se aflau la trei ani distanţă de Sistemul Solar. Toate zece, împreună, nu reprezentau nici măcar a zecea mie parte din dimensiunea unei singure nave de război şi Trisolaris avea o mie la fel ca ele care se îndreptau chiar acum spre Sistemul Solar.

„Şi dacă vă distrug, ce vă priveşte pe voi?”

Trezindu-se dintr-un somn lung, Zhang Beihai privi să vadă cât era ceasul. Dormise cincisprezece ore, poate cel mai lung somn al lui dacă nu socotea cele două secole petrecute în hibernare. Acum simţea ceva nou. Examinându-şi mintea, îşi dădu seama de unde venea acest sentiment.

Era singur.

În trecut, chiar şi când plutise singur în nesfârşirea spaţiului, nu avusese niciodată sentimentul că e singur. Ochii tatălui său îl urmăreau de dincolo cu o privire care era prezentă în fiecare clipă a vieţii lui. Precum lumina soarelui din timpul zilei şi cea a stelelor din timpul nopţii, devenise o parte din lumea lui. Acum privirea tatălui său dispăruse.

A venit timpul să ies, îşi spuse, în timp ce-şi aranjă uniforma. Dormise în imponderabilitate, aşa că nicio parte din părul lui sau din haine nu se deranjase. Uitându-se pentru o ultimă dată la cabina sferică în care îşi petrecuse mai mult de o lună, deschise uşa şi pluti afară, pregătit să înfrunte calm furia mulţimii, să înfrunte nenumăratele expresii de dispreţ şi de condamnare, să îndure judecata finală… şi să se confrunte, ca un soldat conştiincios, cu o viaţă a cărei durată nu o cunoştea. Orice s-ar fi întâmplat, restul vieţii sale urma, desigur, să fie calm.

Coridorul era gol.

Avansă încet, trecând de compartimentele de pe fiecare parte şi toate aveau uşile deschise. Erau identice cu propria lui cabină sferică şi nu văzu niciun fel de ferestre de informaţii. Sistemul de informaţii al navei fusese probabil restartat şi reformatat.

Îşi aminti un film pe care-l văzuse în tinereţe, în care personajele trăiau într-un Cub Rubik făcut din nenumărate încăperi cubice identice, fiecare dintre ele conţinând un tip diferit de mecanism mortal. Treceau dintr-o cameră în alta, la nesfârşit…

Înlănţuirea liberă a gândurilor îl surprinse. Se obişnuise

să considere asta un lux, dar acum, când misiunea lui veche de două secole se sfârşise, mintea lui putea păşi pe o cale mai plăcută.

Dădu un colţ şi în faţa lui apăru un alt coridor lung tot atât de pustiu. Pereţii emiteau o lumină egală, dulce şi lăptoasă care era suficientă ca să-l facă să-şi piardă simţul profunzimii. Lumea părea compactă. Din nou, uşile cabinelor sferice erau toate deschise şi fiecare era un spaţiu alb identic.

Selecţia naturală părea abandonată. În ochii lui Zhang Beihai, nava masivă în care se afla reprezenta un simbol enorm şi totuşi concis, o metaforă pentru o lege ascunsă sub realitate. Avu iluzia că aceste spaţii sferice albe identice se extindeau la nesfârşit în spaţiul din jurul lui, repetându-se la infinit în Univers.

Îi veni în minte o idee: holografia.

Fiecare cabină sferică putea obţine manipularea totală şi controlul *Selecţiei naturale,* aşa că cel puţin dintr-o perspectivă informatică, fiecare cabină reprezenta totalitatea *Selecţiei naturale.* Acest lucru însemna că *Selecţia naturală* era holografică.

Nava însăşi era o sământă de metal care transporta totalitatea informaţiilor civilizaţiei umane. Dacă ar fi germinat undeva în univers, ea ar fi putut creşte pentru a deveni o civilizaţie întreagă. Partea conţinea întregul, prin urmare civilizaţia umană putea fi şi ea holografică.

Eşuase. Nu reuşise să împrăştie aceste seminţe şi din acest motiv simţea că regretă. Dar nu simţea tristeţe, şi asta nu doar fiindcă făcuse tot ce putuse ca să-şi îndeplinească datoria. Mintea lui, eliberată acum, îşi luă zborul şi-şi imagină că Universul este holografic, că fiecare punct conţine întregul, aşa că întregul univers avea să dăinuie atâta timp cât mai exista un atom. Brusc avu un sentiment de concentrare atotcuprinzătoare, acelaşi sentiment pe care-l avusese şi Ding Yi cu mai mult de zece ore în urmă, la celălalt capăt al Sistemului Solar în ultima fază a apropierii de Picătură, în timp ce Zhang Beihai mai dormea încă.

Ajunse la capătul coridorului şi deschise o uşă pentru a intra în cea mai mare sală sferică a navei, aceea unde ajunsese prima oară când venise pe *Selecţia naturală* cu trei luni în urmă. Şi, la fel ca atunci, o formaţie de ofiţeri şi soldaţi ai flotei pluteau în centrul sferei, dar numărul lor era de câteva ori mai mare şi formaţia lor avea trei rânduri. Echipajul de două mii de oameni ai *Selecţiei naturale* forma stratul central care, din câte îşi dădu seama, era singurul strat real. Celelalte două erau holograme.

Uitându-se mai de aproape, văzu că formaţiile-holograme erau compuse din ofiţeri şi soldaţi din cele patru nave de urmărire. Exact în centrul formaţiei compuse din trei straturi era un rând de colonei: Dongfang Yanxu şi căpitanii celorlalte patru nave. Toţi, cu excepţia lui Dongfang Yanxu erau holograme care erau desigur transmise de navele de urmărire. Când intră în sală, ochii celor cinci mii de oameni se aţintiră asupra lui cu o expresie care, în mod clar, nu era cea pe care i-ar fi adresat-o unui dezertor. Căpitanii îl salutară, rând pe rând.

— *Spaţiul Albastru,* din Flota Asiatică!

— *Enterprise,* din Flota Nord-Americană!

— *Spaţiul Adânc* din Flota Asiatică!

— *Ultimate Law* din Flota Europeană!

Dongfang Yanxu fu ultima care-l salută:

— *Selecţia naturală,* din Flota Asiatică! Domnule, cele cinci nave de război din clasa stelară pe care le-aţi conservat pentru umanitate sunt tot ce a mai rămas din flota spaţială a Terrei. Vă rugăm să acceptaţi comanda!

— E un dezastru. S-a pierdut totul. Suntem într-o stare de colaps mental colectiv! spuse Shi Xiaoming oftând şi scuturând din cap. Tocmai se întorsese din oraşul subteran. Tot oraşul a luat-o razna! E un haos total.

Autorităţile administrative veniseră la o şedinţă a guvernului de cartier. Hibernatorii reprezentau două treimi, iar oamenii moderni restul. Erau uşor de recunoscut acum: deşi se aflau într-o stare de depresie

maximă, oficialii hibernatori îşi menţineau calmul în ciuda proastei lor dispoziţii: în timp ce modernii dădeau semne că-şi pierd minţile, într-o măsură mai mare sau mai mică, şi îşi pierduseră autocontrolul de nenumărate ori în timpul şedinţei. Cuvintele lui Shi Xiaoming le şfichiuiau din nou nervii, şi aşa fragili. Ochii şefului executiv al cartierului erau plini de lacrimi şi când îşi acoperi faţa să plângă, asta îi făcu şi pe alţi oficiali moderni să înceapă să plângă alături de el. Oficialul responsabil cu educaţia râdea isteric şi mai mulţi alţi moderni începuseră să mârâie nervoşi, înainte să-şi trântească ceştile pe jos…

— Linişte! le spuse Shi Qiang.

Vocea lui nu era puternică, dar avea o demnitate care-i calmă pe oficialii moderni. Şeful executiv şi ceilalţi care plângeau se străduiră să-şi usuce lacrimile.

— Sunt doar nişte copii, spuse Hines, clătinând din cap.

Participând la şedinţă ca reprezentant al poporului, era probabil singura persoană care beneficiase din distrugerea flotei combinate, fiindcă acum, când realitatea îi confirmase utilitatea sigiliului mental, starea lui revenise la normal. Înainte de asta se chinuise zi şi noapte din cauza sigiliului mental în faţa unei victorii care, fără doar şi poate, urma să vină, şi aproape că suferise o cădere mentală. Fusese trimis la cel mai mare spital din oraş, unde experţii psihiatrici nu reuşiseră să-l ajute, deşi îi propuseseră o idee nouă, pe care Luo Ji şi oficialii suburbani îl ajutară s-o pună în practică. De ce să nu fabrici, la fel ca în *Asediul Berlinului* de Alphonse Daudet, sau ca în filmul din Epoca de Aur, intitulat *Good Bye, Lenin!* un mediu ficţional în care umanitatea să eşueze? Din fericire, cu tehnologia virtuală modernă aflată la apogeu, nu era atât de greu să creezi un asemenea mediu. În fiecare zi la reşedinţa sa, Hines urmărea ştirile transmise în mod special pentru el, însoţite de imagini tridimensionale pline de viaţă. Văzuse o porţiune din Flota Trisolariană care accelerase şi ajunsese în Sistemul Solar mai devreme, şi cum flota combinată a umanităţii suferise pierderi grele în lupta de la Centura Kuiper. Apoi cele trei

flote fură incapabile să reziste pe Orbita lui Neptun şi trebuită să organizeze o rezistenţă grea pe Orbita lui Jupiter…

Oficialul din cartier responsabil cu fabricarea acestei lumi false se implicase mult şi când înfrângerea zdrobitoare chiar avu loc, fu printre primii care suferiră o cădere mentală. Îşi epuizase puterea de imaginaţie, zugrăvind înfrângerea umanităţii în cel mai dezastruos mod cu putinţă, atât pentru nevoile lui Hines, cât şi pentru propria plăcere, dar realitatea crudă depăşise cu mult orice şi-ar fi imaginat.

Când imaginile distrugerii flotei aflate la douăzeci de AU distanţă ajunseră pe Terra cu o întârziere de trei ore, publicul se comportă ca o ceată de copii disperaţi, transformând întreaga lume într-o grădiniţă bântuită de coşmaruri. Căderea nervoasă în masă se răspândi rapid şi totul o luă razna.

În cartierul lui Shi Qiang, toţi oficialii mai mari în grad ca el fie îşi dădură demisia, fie căzură nervos pur şi simplu şi nu mai făcură absolut nimic, aşa că autorităţile superioare îi repartizară de urgenţă lui sarcinile şefului executiv local. Poate că nu era un post atât de important, dar destinul acestui cartier de hibernatori era, în timpul acestei crize, în mâinile lui. Din fericire, prin comparaţie cu oraşul subteran, societăţile de hibernatori rămaseră relativ stabile.

— Aş dori să vă aduc aminte tuturor de situaţia în care ne aflăm, spuse Shi Qiang. Dacă va apărea o problemă la sistemul de mediu artificial din oraşul subteran, locul se va transforma într-un adevărat iad şi se vor înghesui cu toţii să iasă la suprafaţă. Dacă se va întâmpla aşa ceva, locul acesta nu va mai fi adecvat supravieţuirii. Trebuie să luăm în consideraţie migrarea.

— Unde să migrăm? întrebă cineva.

— Într-un loc nu prea populat, cum ar fi în nord-vest. Sigur, va trebui să trimitem oameni să verifice mai întâi. În acest moment, nimeni nu poate spune ce se va întâmpla cu lumea, sau dacă nu vom avea o altă Mare Ravenă. Trebuie

să ne pregătim să supravieţuim complet din agricultură.

— Dar picăturica va ataca şi Terra? întrebă altcineva.

— Ce rost are să ne batem capul? scutură Shi Qiang din cap. Nimeni nu poate face nimic, oricum. Şi până când va lovi Terra, ar mai trebui şi să trăim, nu-i aşa?

— Aşa este. Nu are niciun rost să ne îngrijorăm. Sunt convins de acest lucru, spuse Luo Ji, rupând tăcerea.

Cele şapte nave spaţiale care îi mai rămăseseră umanităţii se îndepărtau de Sistemul Solar, împărţite în două grupuri: un grup de cinci nave, adică *Selecţia naturală* şi navele care o urmăriseră şi un alt grup de două nave, *Quantum* şi *Vârsta Bronzului,* care supravieţuiseră dezastrului produs de picătură. Cele două mici flote se aflau la capete opuse ale Sistemului Solar, separate de Soare. Erau pe traiectorii care le purtau în direcţii opuse şi se îndepărtau unele de altele din ce în ce mai mult.

Pe *Selecţia naturală,* după ce Zhang Beihai află cum fusese anihilată flota combinată, expresia lui nu se schimbase deloc. Ochii îi rămaseră calmi ca apa şi spuse încet:

— O formaţie densă este o greşeală de neiertat. Tot restul era de aşteptat.

— Tovarăşi, spuse el, măsurând cu privirea pe cei cinci căpitani şi cele trei straturi de ofiţeri şi soldaţi adunaţi acolo. Vă numesc cu acest titlu străvechi fiindcă doresc să împărtăşim cu toţii de acum înainte o voinţă comună. Fiecare dintre noi trebuie să înţeleagă realitatea cu care ne confruntăm şi trebuie să proiectăm viitorul care ne aşteaptă. Tovarăşi, nu ne mai putem întoarce.

Într-adevăr, nu mai era cale de întoarcere. Picăturica care distrusese flota combinată se afla încă în Sistemul Solar, şi alte nouă picături urmau să apară peste trei ani. Pentru această flotă mică, fostul cămin devenise acum o capcană mortală. Din informaţiile pe care le primiseră, civilizaţia umană avea să se prăbuşească chiar înainte de sosirea Flotei Trisolariene, aşa că Judecata de Apoi a Terrei nu era chiar aşa de îndepărtată. Cele cinci nave

trebuiau să accepte responsabilitatea continuării civilizaţiei, dar tot ce puteau face era să zboare în continuare, şi anume cât mai departe.

Navele spaţiale urmau să fie căminul lor pentru totdeauna şi spaţiul avea să fie ultimul lor loc de odihnă.

Împreună, cei 5.500 de membri ai echipajelor erau ca nişte prunci cărora li se tăiase cordonul ombilical şi fuseseră aruncaţi în abisul spaţiului. La fel ca acei prunci, nu aveau altceva de făcut decât să plângă. Cu toate astea, ochii liniştiţi ai lui Zhang Beihai erau ca un câmp de forţă puternic care susţinea stabilitatea formaţiei şi-i ajuta să-şi menţină ţinuta lor de militari. Copiii aruncaţi în noaptea fără de sfârşit au nevoie, înainte de orice, de un tată şi acum, la fel ca Dongfang Yanxu, găsiseră puterea acelui tată în persoana acestui vechi soldat.

Zhang Beihai continuă:

— Vom rămâne pentru totdeauna o parte din umanitate, dar suntem o societate independentă şi trebuie să ne eliberăm de dependenţa noastră psihologică de Terra. Acum trebuie să alegem un nume pentru această lume a noastră.

— Venim de pe Terra şi poate suntem singurii moştenitori ai civilizaţiei terestre, aşa că hai să ne numim *Astronava Terra,* spuse Donfang Yanxu.

— Excelent, încuviinţă Zhang Beihai, aprobator, apoi se întoarse spre formaţie. De acum înainte, suntem cu toţii cetăţeni ai *Astronavei Terra.* Acest moment ar putea fi un alt doilea punct de pornire pentru civilizaţia umană. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le facem, aşa că vă cer acum fiecăruia dintre voi să vă întoarceţi la posturile voastre.

Cele două holograme de formaţie dispărură şi formaţia *Selecţiei naturale* începu să se împrăştie.

— Domnule, n-ar trebui ca navele noastre să călătorească împreună? întrebă căpitanul navei *Spaţiu Adânc.* Căpitanii nu dispăruseră.

Zhang Beihai scutură din cap hotărât:

— Nu este necesar. Sunteţi acum la aproximativ două

sute de mii de kilometri de *Selecţia naturală* şi deşi sunteţi aproape, o întâlnire ar necesita prea mult carburant nuclear. Energia este baza supravieţuirii noastre şi puţinul de care dispunem trebuie conservat cât mai mult timp. Suntem singurii oameni din partea aceasta de Univers, aşa că vă înţeleg dorinţa de a ne reuni, dar două sute de mii de kilometri reprezintă o distanţă mică. De acum înainte, trebuie să gândim pe termen lung.

— Da, trebuie să gândim pe termen lung, repetă Dongfang Yanxu încet, cu ochii fixaţi la orizont, de parcă ar fi cercetat anii lungi dinaintea lor.

Zhang Beihai continuă:

— Trebuie să organizăm imediat o adunare cetăţenească pentru a stabili chestiunile de bază, apoi o mare parte dintre noi vor trebui să intre în hibernare cât mai curând posibil, aşa încât sistemele ecologice să poată funcţiona la minimum… Orice se va întâmpla de acum înainte, istoria Astr*onavei Terra a î*nceput.

Ochii tatălui lui Zhang Beihai apărură din nou de dincolo, ca nişte raze din cealaltă parte a cosmosului care penetrau totul. Simţi privirea lor şi în inima lui îi spuse: *Nu, tată. De ce nu te odihneşti în pace? Nu s-a terminat. A început din nou.*

A doua zi, menţinând ora terestră, *Astronava Terra* convocă prima plenară a Adunării Cetăţenilor, ţinută sub forma unei combinaţii de cinci holograme. Cetăţenii participanţi erau aproximativ trei mii, iar restul, care nu-şi putuseră părăsi posturile, se conectaseră prin reţea.

Mai întâi, adunarea identifică o chestiune urgentă: destinaţia călătoriei *Astronavei Terra.* Se votă în unanimitate menţinerea neschimbată a cursului prezent. Ţinta lui era aceea pe care Zhang Beihai o setase pentru *Selecţia naturală,* o traiectorie în direcţia constelaţiei Lebedei – sau, mai precis, a stelei NH558J2, unul dintre sistemele planetare cele mai apropiate de Sistemul Solar. Avea două planete şi ambele erau gazoase, ca Jupiter, şi nu erau potrivite vieţii omeneşti, dar puteau furniza carburant

nuclear suplimentar. Acum se dovedea că alegerea destinaţiei fusese făcută după o chibzuinţă profundă, deoarece pe o altă traiectorie, la o distanţă de numai 1,5 ani-lumină mai departe de destinaţia lor prezentă, exista un alt sistem planetar care, conform observaţiilor, conţinea o planetă al cărei mediu natural era similar Terrei. Însă acel sistem avea doar o planetă şi dacă se dovedea că este o planetă inospitalieră – condiţiile pentru a o considera ospitalieră ar fi cerut date mai exacte decât cele oferite de observaţiile aproximative efectuate de la o distanţă de ani-lumină – atunci *Astronava Terra* ar fi ratat şansa de a alimentare cu carburant. După ce ajungeau în NH558J2 şi alimentau navele, ar fi putut zbura chiar la viteze mai mari spre următoarea lor ţintă.

NH558J2 se afla la opt ani-lumină de Sistemul Solar. La viteza lor curentă, şi luând în consideraţie diferitele incertitudini ale călătoriei, *Astronava Terra* putea ajunge acolo în două mii de ani.

Două milenii. Cifra cumplită prezenta o imagine limpede a prezentului şi a viitorului. Chiar şi luând în considerare hibernarea, majoritatea cetăţenilor *Astronavei Terra* nu ar fi trăit destul să ajungă la destinaţie. Vieţile lor aveau să reziste o perioadă scurtă din călătoria de douăzeci de secole şi, chiar şi pentru urmaşii care aveau să ajungă la ea, NH558J2 era doar o etapă din călătorie. Nimeni nu ştia care era următoarea destinaţie şi cu atât mai puţin când avea să ajungă *Astronava Terra* la căminul ospitalier şi adevărat.

De fapt, Zhang Beihai fusese excepţional de raţional în gândire. Ştia cu claritate faptul că apariţia vieţii umane pe Terra nu fusese o întâmplare şi cu atât mai puţin un efect al principiului antropic, ci mai degrabă rezultatul unei interacţiuni îndelungate între biosferă şi mediul natural, un rezultat care nu era prea probabil să se mai repete pe o altă planetă din jurul unei stele uitate de lume din Univers. Alegerea stelei NH558J2 implicase o altă posibilitate. Poate că nu aveau să găsească o altă lume ospitalieră şi noua civilizaţie umană avea să călătorească pe nave pentru

totdeauna.

Dar nu transmise în termeni clari această idee. Poate că următoarea generaţie, născută pe *Astronava Terra,* avea să poată accepta cu adevărat ideea unei civilizaţii situate pe o navă spaţială. Cei din generaţia prezentă aveau nevoie, pentru a-şi putea duce vieţile, de speranţa că-şi vor găsi căminul pe o planetă asemănătoare cu Terra.

Adunarea mai decise şi statutul politic al *Astronavei Terra.* Hotărî că cele cinci nave vor fi o parte a lumii umane pentru totdeauna, dar, conform circumstanţelor prezente, era imposibil ca *Astronava Terra* să se subordoneze politic Terrei sau celor trei flote, aşa că avea să devină o ţară complet independentă.

Atunci când această rezoluţie fu transmisă înapoi în Sistemul Solar, ONU şi CCFS nu răspunseră destul de mult timp. Neluând o poziţie, aceste organisme îşi trimiseră, pur şi simplu, binecuvântările lor subînţelese.

Şi astfel, lumea umană era acum împărţită în trei internaţionale: vechea Internaţională Terra, Internaţionala Flotei din noua eră şi Internaţionala Astronavei care călătorea în străfundurile cosmosului. Ultimul grup abia depăşea cinci mii de oameni, dar ducea cu el toate speranţele civilizaţiei omeneşti.

La cea de-a doua şedinţă a Adunării Cetăţenilor, discutară structura de conducere a *Astronavei Terra.*

Când începu şedinţa, Zhang Beihai spuse:

— Cred că e prea devreme pentru acest punct de pe agendă. Trebuie să identificăm tipul de societate de pe *Astronava Terra* înainte să hotărâm de ce fel de autorităţi guvernamentale avem nevoie.

— Adică avem nevoie mai întâi de un proiect de constituţie, spuse Dongfang Yanxu.

— Măcar de principiile elementare ale unei constituţii.

Astfel că şedinţa continuă să discute aceste chestiuni. De vreme ce *Astronava Terra* era un ecosistem fragil care călătorea prin mediul ostil al spaţiului, cei mai mulţi înclinau spre înfiinţarea unei societăţi disciplinate care să

garanteze o dorinţă unificată de a supravieţui în aceste condiţii. Cineva propuse menţinerea sistemului militar prezent şi ideea primi sprijinul celor mai mulţi.

— Vă referiţi la un sistem totalitar, spuse Zhang Beihai.

— Domnule, ar trebui să existe un nume mai frumos pentru acest termen. În fond suntem cu toţii militari, spuse căpitanul navei *Spaţiul Albastru.*

— Nu cred că va funcţiona, clătină din cap Zhang Beihai. Rămânerea în viaţă nu este suficientă pentru garantarea supravieţuirii. În timpul călătoriei noastre, va trebui să ne dezvoltăm propria ştiinţă şi tehnologie pentru a ne extinde dimensiunile flotei noastre. Faptele istorice din Evul Mediu şi Marea Ravenă demonstrează că un sistem totalitar reprezintă cel mai mare obstacol în calea progresului omenirii. *Astronava Terra* are nevoie de idei noi şi vibrante, de inovaţie şi acestea pot fi realizate doar prin înfiinţarea unei societăţi care respectă în totalitate libertatea şi individualitatea.

— Vorbiţi despre înfiinţarea unei societăţi la fel ca Internaţionala Terrei? *Astronava Terra* are anumite condiţii intrinsece, spuse un ofiţer de rang inferior.

— Aşa este, încuviinţă Dongfang Yanxu. *Astronava Terra* poate că are o populaţie mică, dar posedă un sistem de informaţie extrem de rafinat, prin care orice problemă poate fi pusă în discuţie cu uşurinţă şi votată de toţi cetăţenii ei. Putem stabili prima societate cu adevărat democratică din istoria omenirii.

— Nici asta nu va funcţiona, clătină iar din cap Zhang Beihai. Aşa cum au spus ceilalţi cetăţeni înainte, *Astronava Terra* călătoreşte în mediul ostil al spaţiului, unde catastrofele care ameninţă întreaga lume pot avea loc oricând. Istoria Terrei în timpul Crizei Trisolariene ne-a demonstrat că, în faţa dezastrelor, mai ales când lumea noastră trebuie să facă sacrificii pentru a supravieţui întregul, societatea umanitară la care vă gândiţi este extrem de fragilă.

Toţi participanţii la şedinţă se uitară unii la alţii, întrebând din ochi acelaşi lucru: *Atunci ce trebuie să*

facem?

Zâmbind, Zhang Beihai spuse:

— Gândesc prea simplist. Nu a existat vreodată un răspuns bun la această întrebare în tot cursul istoriei omeneşti, aşa că de ce vă aşteptaţi să rezolvăm problema doar într-o şedinţă? Cred că vom avea nevoie de un proces îndelungat de practică şi de explorare înainte să găsim modelul social cel mai potrivit pentru *Astronava Terra.* După şedinţă, discuţiile pot continua pe acest subiect… Vă rog să mă scuzaţi că am deviat de la agenda şedinţei. Ar trebui să continuăm cu subiectul iniţial.

Dongfang Yanxu nu-l mai văzuse niciodată zâmbind aşa pe Zhang Beihai. Zâmbea foarte rar şi, atunci când o făcea, era încrezător şi iertător. Dar zâmbetul acesta demonstrase o timiditate copleşită de regrete pe care nu o mai observase la el. Deşi întreruperea şedinţei nu avusese nicio importanţă, era un om cu un spirit foarte discret şi asta era prima oară când îşi exprimase o părere doar ca să şi-o retragă după aceea. Îşi dădu seama că era dus pe gânduri. Nu-şi luase notiţe, aşa cum făcuse cu mare grijă în timpul şedinţei anterioare. Era singurul de la bordul navei care mai folosea un stilou străvechi şi hârtie şi acestea deveniseră emblema lui.

Unde-i erau gândurile acum?

Şedinţa reveni la chestiunea organelor guvernamentale. Cetăţenii aveau tendinţa să considere că nu se creaseră încă circumstanţele favorabile pentru organizarea de alegeri, aşa că lanţurile de conducere ierarhice ale navelor nu ar fi trebuit schimbate. Căpitanii îşi conduceau fiecare navele lor şi se formase un Comitet al Autorităţii *Astronavei Terra,* format din cele cinci nave pentru discutarea şi luarea deciziilor privitoare la cele mai importante chestiuni. Zhang Beihai fu ales în mod unanim Preşedintele Comitetului cu atribuţii de Comandant Suprem al *Astronavei Terra.* Rezoluţia fu propusă întregii adunări şi trecu cu 100% din voturi.

Dar el refuză numirea.

— Domnule, dar este responsabilitatea dumneavoastră,

spuse căpitanul navei *Spaţiu Adânc.*

— Pe *Astronava Terra,* sunteţi singurul care se bucură de prestigiul necesar pentru a putea comanda toate navele, spuse Dongfang Yanxu.

— Simt că mi-am îndeplinit responsabilitatea. Sunt obosit şi am ajuns la vârsta pensionării, spuse Zhang Beihai încet.

Când se termină şedinţa, Zhang Beihai o rugă pe Dongfang Yanxu să mai rămână. După ce plecară cu toţii, îi spuse:

— Dongfang, aş vrea să-mi recapăt poziţia mea de căpitan interimar al *Selecţiei Naturale.*

— Căpitan interimar? zise ea, privindu-l surprinsă.

— Da. Mai dă-mi încă o dată autorizările pentru operarea navei.

— Domnule, pot să vă predau postul de căpitan al *Selecţiei naturale.* Vorbesc serios. Iar Comitetul Autorităţii şi toţi cetăţenii nu se vor opune.

El clătină din cap şi zâmbi:

— Nu, vei continua să fii căpitan, cu toate puterile de comandă ale unui căpitan. Te rog să ai încredere în mine. Nu voi interveni absolut deloc în munca ta.

— Atunci de ce doriţi să dispuneţi de privilegiile unui căpitan interimar? Aveţi nevoie de ele în poziţia dumneavoastră actuală?

— Pur şi simplu îmi place nava. A reprezentat un vis al nostru timp de două secole. Ştii ce am făcut ca această navă să poată exista azi aici?

Când o privi, duritatea de piatră care fusese până acum în ochii lui pierise, dezvăluind o goliciune obosită şi o mâhnire adâncă care-l făceau o persoană cu totul diferită. Nu mai era supravieţuitorul cel calm şi întunecat care gândea profund şi pe urmă acţiona hotărât, ci mai degrabă un bărbat care se pleca sub povara timpului. Privindu-l, simţi pentru el o îngrijorare şi o compasiune pe care nu le mai simţise înainte.

— Domnule, nu vă mai preocupaţi atât de lucrurile acelea. Istoricii au făcut o evaluare corectă a acţiunilor

dumneavoastră din secolul XXI: alegerea cercetării propulsiei cu radiaţie a reprezentat un pas esenţial în direcţia bună pentru tehnologia spaţială a umanităţii. Probabil în acel timp, a… a fost singura alegere posibilă, aşa cum a fost singura alegere posibilă şi evadarea pentru *Selecţia naturală.* În fond, conform dreptului modern, termenul de prescripţie a intrat în vigoare acum mult timp.

— Dar nu pot să scap de crucea pe care trebuie s-o duc. Nu poţi înţelege… Am sentimente adânci pentru această navă, mai multe decât ai tu. Simt că face parte din mine. Nu o pot părăsi. Şi, pe urmă, îmi rămâne şi mie ceva de făcut în viitor. Dacă am ceva de făcut, mintea se va linişti.

Apoi se întoarse şi plecă, o siluetă ostenită plutind departe, devenind un punct mic negru pe fondul spaţiului sferic uriaş şi alb. Dongfang Yanxu îl urmări cu privirea până când dispăru în albeaţa aceea şi simţi cum o inundă de peste tot o senzaţie de singurătate copleşitoare pe care nu o mai avusese.

În timpul următoarelor şedinţe ale Adunării Cetăţenilor, poporul *Astronavei Terra* se cufundă în pasiunea creării unei lumi noi. Ţinură dezbateri înfocate despre constituţie şi despre structura socială a lumii, elaborând diverse legi şi planificând primele alegeri… Avuseseră loc schimburi de opinii aprofundate între ofiţerii şi soldaţii de diferite grade şi între diferitele nave. Oamenii acceptaseră noua perspectivă şi priveau cu încredere spre *Astronava Terra* ca un nucleu ce urma să se rostogolească asemeni unui bulgăre de zăpadă şi să devină o nouă civilizaţie, crescând mereu în dimensiune în timp ce flota se apropia de încă un alt sistem solar. Un număr crescând de oameni începură să-i spună *Astronavei Terra* „Noul Eden”, o nouă origine pentru civilizaţia umană.

Dar această stare de minunare nu dură prea mult timp, fiindcă *Astronava Terra* chiar era o Grădină a Edenului.

Ca psiholog-şef al *Selecţiei naturale,* locotenentul-colonel Lan Xi se afla la cârma celui de-al Doilea Departament de Servicii Civile, o agenţie de ofiţeri militari

instruiţi în psihologie care era responsabilă de sănătatea psihică de pe navă în timpul călătoriilor lungi şi în timpul bătăliilor. Când *Astronava Terra* îşi începuse călătoria fără de întoarcere, Lan Xi şi subordonaţii săi intraseră în alertă la fel ca războinicii care sunt atacaţi de un inamic puternic. Exerciţiile pe care le repetaseră de nenumărate ori înainte îi pregătiseră pentru o gamă largă de crize psihologice posibile.

Fură de acord că cel mai mare duşman nu era altul decât „Problema N”: nostalgia, sau dorul de casă. Era în fond pentru prima oară când omenirea se îmbarca pentru o călătorie fără sfârşit, aşa că Problema N avea potenţialul de a cauza un dezastru psihologic în masă. Lan Xi ordonă DSC2 să ia toate măsurile de precauţie necesare, inclusiv stabilirea unor canale dedicate de comunicaţii cu Terra şi cele trei flote. Acest lucru le dădea tuturor de la bord posibilitatea menţinerii contactului cu familia şi prietenii de pe Terra şi din Flotă şi le permitea să urmărească ultimele ştiri şi alte emisiuni ale celor două Internaţionale. Deşi *Astronava Terra* se afla la şaptezeci AU depărtare de Soare, şi astfel semnalele ajungeau cu o întârziere de nouă ore, calitatea comunicării cu Terra şi celelalte flote era excelentă.

În afară de organizarea consilierii psihologice active şi a rezolvării unor situaţii ce apăreau când simptomele Problemei N se îndeseau, ofiţerii psihologi de la DSC2 pregăteau şi mijloacele extreme de reacţie în cazul unui dezastru psihologic la scară mare: izolarea unei mulţimi scăpate de sub control prin procesul de hibernare.

Evenimentele ulterioare aveau să demonstreze că asemenea îngrijorări nu-şi aveau rostul. Deşi Problema N era larg răspândită pe *Astronava Terra,* era departe de a fi scăpată de sub control şi nici măcar nu atingea nivelul din celelalte călătorii mai lungi obişnuite dinainte. Lan Xi fu la început contrariat, dar nu după mult timp descoperi şi motivul: după distrugerea flotei principale a omenirii, Terra îşi pierduse toate speranţele. Deşi Ziua Bătăliei de Apoi era peste două secole (după estimările celei mai

optimiste), ştirile de pe Terra îi informau că lumea se prăbuşise în haos după lovitura grea a înfrângerii şi că era plină de duhoarea morţii. Pentru *Astronava Terra,* nu mai era nimic pe Terra sau în Sistemul Solar care să le ofere încredere. Nostalgia pentru un cămin de acest fel avea şi ea limitele ei.

Cu toate acestea, inamicul apăru oricum, şi era unul mai periculos decât Problema N. Până să-şi dea seama Lan Xi şi cei de la DSC2, poziţia lor era deja de învinşi.

Lan Xi ştia din experienţă că în timpul călătoriilor lungi în spaţiu Problema N tindea să apară mai întâi la soldaţi şi gradele inferioare, deoarece locurile lor de muncă şi responsabilităţile lor le solicitau mai puţin atenţia decât ofiţerilor superiori şi starea lor mentală era mai proastă prin comparaţie. Aşa că DSC2 îşi concentră atenţia asupra gradelor inferioare încă de la început, dar umbra întunecată căzu la început asupra gradelor superioare.

Cam în acel timp, Lan Xi observă ceva ciudat. Urmau să aibă loc primele alegeri pentru organele de conducere ale *Astronavei Terra,* alegeri care erau deschise întregii populaţii, iar acest lucru însemna că cei mai mulţi comandanţi seniori se confruntau cu o tranziţie de la poziţia lor de ofiţeri militari la cea de oficiali guvernamentali. Poziţiile lor militare urmau să fie remaniate, şi mulţi dintre ei urmau să fie înlocuiţi de candidaţi cu grade inferioare. Lan Xi fu surprins să afle că nimeni din conducătorii superiori ai *Selecţiei naturale* nu se preocupase prea mult de alegerile care aveau să le hotărască restul vieţilor. Nu-i văzu pe ofiţerii superiori angajaţi nici într-un simulacru de campanie electorală şi când pomeni de alegeri, niciunul dintre ei nu păru interesat. Nu se putu abţine să nu-şi amintească de dezinteresul lui Zhang Beihai din timpul celei de-a doua şedinţe a Adunării Cetăţenilor.

Apoi începu să observe simptome ale dezechilibrului psihic printre ofiţerii cu grad mai mare de locotenent-colonel. Cei mai mulţi dintre ei deveniseră extrem de introvertiţi şi petreceau perioade lungi singuri cu

gândurile lor şi îşi reduseseră drastic interacţiunile sociale. Vorbeau din ce în ce mai puţin la şedinţe, iar uneori rămâneau complet tăcuţi. Lan Xi observă că le dispăruse strălucirea din ochi şi că expresia chipurilor lor devenise mohorâtă. Nu mai puteau privi pe nimeni drept în ochi, de teamă că şi alţii ar fi putut observa ceaţa din ai lor. Când întâlneau din întâmplare privirea cuiva, şi-o întorceau imediat pe a lor, ca şi cum s-ar fi simţit şocaţi… Cu cât gradul era mai înalt, cu atât mai serioase erau simptomele. Şi erau semne că se împrăştiau şi la gradele inferioare.

O consiliere psihologică nu se putea face în niciun fel. Cu toţii refuzau cu încăpăţânare să vorbească cu ofiţerii psihologi, aşa că DSC2 fu obligat să-şi exercite puterile speciale pentru a efectua consilieri obligatorii. Cu toate acestea, majoritatea subiecţilor rămâneau tăcuţi.

Lan Xi hotărî că trebuia să vorbească cu comandantul suprem aşa că se duse la Dongfang Yanxu. Deşi Zhang Beihai deţinuse odinioară statutul şi prestigiul suprem pe *Selecţia naturală* şi în întreaga Astronavă Terra, le respinsese pe toate şi se retrăsese din cursă, insistând că a devenit o persoană obişnuită. Singurele îndatoriri pe care şi le păstrase erau acelea de căpitan interimar: transmiterea ordinelor căpitanului spre sistemul de comandă al navei. Restul timpului şi-l petrecea rătăcind pe *Selecţia naturală,* învăţând despre particularităţile navei de la ofiţeri şi de la soldaţi de toate gradele şi arătând o afecţiune permanentă faţă de arca aceasta spaţială. Dincolo de aceste lucruri, rămânea calm şi indiferent, practic neafectat de umbra psihologică ce se lăsase peste majoritatea celor de pe navă. Nu încerca desigur să se izoleze, dar Lan Xi ştia şi un alt motiv pentru imunitatea lui: cei străvechi nu erau atât de sensibili ca cei moderni, şi, în circumstanţele actuale, muţenia avea o funcţie autoprotectoare excelentă.

— Căpitane, ar trebui să ne daţi câteva indicaţii pentru ce se întâmplă, spuse el.

— Locotenent-colonele, dumneata eşti cel care ar trebui

să ne dai indicaţii.

— Adică nu ştiţi nimic despre starea dumneavoastră actuală?

O tristeţe fără margini îi umplu ochii fără viaţă:

— Ştiu doar că suntem primii oameni care au ieşit în spaţiu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că este prima oară când umanitatea a ieşit în spaţiu cu adevărat.

— A, da, înţeleg acum. Înainte, oricât ar fi călătorit oamenii în spaţiu, erau doar un zmeu ridicat în aer de Terra. Erau conectaţi la Terra printr-un fir spiritual. Acum firul acela a fost tăiat.

— Da. Cablul a fost tăiat. Schimbarea esenţială nu este aceea că s-a dat drumul firului, ci aceea că mâna de la celălalt capăt, care-l ţinea, a dispărut. Terra se îndreaptă spre Ziua Bătăliei de Apoi. De fapt, în mintea noastră ea a murit demult. Cele cinci nave ale noastre nu mai sunt conectate la nicio lume. În jurul nostru nu se mai află nimic în afara abisului spaţial.

— Aşa este. Umanitatea nu s-a mai confruntat cu un mediu psihologic ca acesta până acum.

— Da. În acest mediu, spiritul omenesc se va schimba fundamental. Oamenii vor deveni… Brusc se opri şi tristeţea din ochi îi dispăru, lăsând în urmă doar mâhnirea, ca un cer acoperit de nori după ce ploaia s-a oprit.

— Adică în acest mediu oamenii vor deveni oameni noi?

— Oameni noi? Nu, locotenent-colonele, oamenii vor deveni… ne-oameni.

Auzind acest ultim cuvânt rostit, Lan Xi se înfioră. Privi în sus spre Dongfang Yanxu şi ea îi întâlni privirea. În opacitatea din acei ochi, nu mai văzu decât ferestre bine ferecate ale sufletului ei.

— Adică nu vom mai fi oameni în vechiul înţeles… Locotenent-colonele, asta este tot ce pot să spun. Fă pur şi simplu ce crezi că e mai bine. Şi… Cuvintele ce urmară păreau spuse de un somnambul: În curând îţi va veni şi ţie rândul.

Situaţia continuă să se deterioreze. În ziua de după discuţia lui Lan Xi cu Dongfang Yanxu, pe *Selecţia naturală* avu loc o rănire intenţionată. Un locotenent-colonel de la sistemul navigaţional trase într-un alt ofiţer cu care împărţea cabina. Din câte îşi aducea aminte victima, ofiţerul se trezise brusc din somn în timpul nopţii şi, observând că şi victima era trează, îl acuzase că-l ascultă în timp ce vorbeşte în somn. În timpul încăierării, atacatorul îşi pierduse cumpătul şi trăsese un foc cu revolverul său.

Lan Xi se duse imediat să-l vadă pe locotenent-colonel:

— Ce ţi-era frică că te-a auzit spunând în somn? îl întrebă el.

— Vreţi să spuneţi că chiar m-a auzit? întrebă atacatorul îngrozit.

Lan Xi îşi scutură capul:

— Zice că n-ai spus nimic.

— Şi ce dac-aş fi spus! Nu poţi să iei de bun ce zice omul în somn! Mintea mea nu crede asta cu adevărat. Doar nu o să ajung în iad pentru ceva ce am spus în somn!

În cele din urmă, Lan Xi nu reuşi să afle ce anume îşi imaginase atacatorul că spusese în somn, aşa că îl întrebă dacă nu l-ar deranja să se supună hipnozei. În mod neaşteptat, atacatorul îşi ieşi din nou din sărite la sugestia aceasta, repezindu-se la Lan Xi şi strângându-l de gât până când veni într-un târziu poliţia militară şi-l smulseră de pe el. În timp ce părăsea închisoarea de la bord, un membru al poliţiei militare care auzise conversaţia îi spuse lui Lan Xi:

— Domnule locotenent-colonel, nu mai vorbiţi despre hipnoterapie, dacă nu doriţi ca DSC2 să devină cel mai detestat loc de pe navă. N-aţi supravieţui mult timp.

Aşa că Lan Xi trebuise să-l contacteze pe colonelul Scott, un psiholog de la bordul navei *Enterprise.* Scott fusese şi capelanul navei, un post pe care cele mai multe nave din Flota Asiatică nu-l aveau. *Enterprise* şi celelalte trei nave din forţa de urmărire erau la două sute de mii de kilometri depărtare.

— De ce e aşa de întuneric acolo? întrebă Lan Xi privind transmisiunea video primită de pe *Enterprise.* Pereţii curbi ai cabinei în care se afla Scott fuseseră reglaţi să împrăştie o lumină slabă galbenă şi afişau imaginea stelelor de afară, de parcă s-ar fi aflat într-un cosmos estompat. Faţa îi era învăluită în umbră, dar şi aşa, Lan Xi putu să simtă că ochii lui Scott se întorceau iute din faţa privirii lui.

— Grădina Edenului s-a întunecat. Întunericul va înghiţi totul, spuse Scott cu o voce pierită.

Lan Xi dorise să-l consulte fiindcă, în poziţia sa de capelan al navei *Enterprise,* probabil că oamenii i se confesaseră, spunându-i adevărul pentru ca el să-i sfătuiască. Dar la auzul acestor cuvinte şi văzând cum ochii colonelului se ascundeau printre umbre, Lan Xi ştiu că nu va obţine nicio informaţie. Aşa că-şi înghiţi întrebarea pe care dorea s-o pună şi trecu la alta, care-l surprinse chiar şi pe el:

— Ce s-a întâmplat în prima Grădină a Edenului se va repeta în a doua?

— Nu ştiu. Oricum, viperele au ieşit la vânătoare. Şerpii din cea de-a doua Grădină a Edenului se urcă chiar acum pe sufletele oamenilor.

— Vrei să spui că aţi gustat din fructul cunoaşterii?

Scott încuviinţă lent. Apoi îşi coborî capul şi nu-l mai ridică, de parcă încerca să-şi ascundă ochii care l-ar fi trădat:

— Da, poţi să spui aşa.

— Cine va fi alungat din Grădina Edenului? Vocea lui Lan Xi tremură şi palmele îi transpiraseră.

— Mulţi oameni. Dar, spre deosebire de prima oară, de data aceasta mulţi oameni s-ar putea să rămână.

— Cine? Cine va rămâne?

Scott oftă prelung:

— Locotenent-colonele Lan, am spus deja prea mult. De ce nu cauţi şi pentru dumneata fructul cunoaşterii? Cu toţii trebuie să facem pasul acesta, în fond. Nu-i aşa?

— Unde să-l caut?

— Mai lasă-ţi treaba şi gândeşte-te puţin la el. Simte mai

mult şi-l vei afla.

După ce vorbise cu Scott, Lan Xi, cuprins de simţăminte haotice, se opri din munca sa intensă şi începu să se gândească, aşa cum îl sfătuise colonelul. Mai repede decât îşi imaginase, viperele reci şi alunecoase ale Edenului i se strecurară în conştiinţă. Află fructul cunoaşterii şi-l gustă, iar ultimele raze de soare din suflet îi dispărură pentru totdeauna de parcă totul s-ar fi scufundat în întuneric.

Pe *Astronava Terra,* o funie invizibilă, întinsă la maximum, era trasă atât de tare încât risca să se rupă.

La două zile după asta, căpitanul navei *Ultimate Law* se sinucise. Stătuse în picioare pe platforma de la pupa, în acel moment, o platformă înconjurată de un dom transparent care părea expus spaţiului. Etrava navei era orientată spre Sistemul Solar, acolo unde Soarele nu mai era acum decât o stea galbenă, puţin mai strălucitoare decât celelalte. Era direcţia în care se întindea braţul spiralat periferic al Căii Lactee, cu spuzeala ei de stele. Profunzimea şi întinderea spaţiului întunecat etalau o aroganţă care nu oferea niciun sprijin minţii sau ochilor.

— E întuneric! E al dracului de întuneric! murmură căpitanul şi se împuşcă.

Când Dongfang Yanxu auzi despre căpitanul navei *Ultimate Law* care se sinucisese, simţi că timpul expirase, şi convocă o reuniune de urgenţă cu cei doi vicecăpitani în marele hangar sferic pentru nave de vânătoare.

Pe coridor, în drum spre hangar, auzi că o strigă cineva din spate. Era Zhang Beihai. În starea ei de spirit mohorâtă, uitase practic de el în ultimele două zile. O măsură cu privirea din cap până-n picioare, cu o îngrijorare părintească care-i oferi un simţământ de linişte neaşteptat, pentru că rar mai vedeai în ultimul timp o pereche de ochi neumbriţi pe *Astronava Terra.*

— Dongfang, cred că nu ţi-a fost bine în ultimul timp. Nu ştiu de ce, dar parcă ascunzi ceva. Ce se întâmplă?

Ea nu-i răspunse, dar îl întrebă:

— Domnule, cum v-aţi simţit în ultima vreme?

— Bine. Foarte bine. Am fost peste tot şi am învăţat. Mă familiarizez cu sistemul de arme al *Selecţiei naturale.* Sigur, doar încerc şi eu apa cu degetele, dar este fascinant. Imaginează-ţi cum ar fi să viziteze Columb un portavion. Şi eu mă simt ca el.

Văzându-l atât de calm şi de relaxat, Dongfang Yanxu îl invidie puţin. Da, îşi împlinise marea lui iniţiativă şi avea dreptul să se bucure de linişte. Măreţul bărbat care făcuse istorie se transformase într-un hibernator ignorant. Avea nevoie doar de protecţie. Cu acest lucru în minte îi spuse:

— Domnule, nu mai întrebaţi pe nimeni ce m-aţi întrebat. Nu întrebaţi nimic despre nimic din toate astea.

— De ce? De ce să nu întreb?

— Este periculos să întrebaţi. Pe urmă, nici nu este cazul să ştiţi. Credeţi-mă.

El încuviinţă:

— Foarte bine, nu voi mai întreba. Mulţumesc că mă tratezi ca pe o persoană obişnuită. E tot ce îmi doream.

Ea îşi luă rămas-bun grăbită, dar în timp ce mergea mai departe, auzi glasul fondatorului *Astronavei Terra,* strigând din spate:

— Dongfang, orice s-ar întâmpla, lasă lucrurile să curgă în voie. Totul va fi bine.

Dongfang îi văzu pe cei doi vicecăpitani din centrul sălii sferice. Alesese acest loc de întâlnire pentru că dimensiunea sălii îi făcea să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat în pustietate. Pluteau, toţi trei, în centrul unei lumi de un alb pur, de parcă întregul Univers ar fi fost pustiu cu excepţia lor. Astfel, aveau impresia că discuţia lor se purta în siguranţă.

Fiecare dintre ei privea într-o altă direcţie.

— Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, spuse ea.

— Da. Fiecare secundă de întârziere este periculoasă, spuse vicecăpitanul Levine. Apoi el şi Akira Inoue se întoarseră spre Dongfang Yanxu. Era clar ce voiau să spună: *Tu eşti căpitanul, tu vorbeşti prima.*

Dar ea nu avea curajul.

Orice s-ar fi întâmplat acum, în noii zori ai civilizaţiei

umane, ar fi putut fi baza unei balade homerice sau a unei Biblii. Iuda a devenit cine a devenit fiindcă a fost primul care l-a sărutat pe Iisus şi asta l-a făcut să fie esenţialmente diferit de cel de-al doilea care l-a sărutat. Era la fel şi acum. Primul care avea să vorbească, avea să pună piatra de hotar a celei de-a doua civilizaţii. Poate că el sau ea avea să devină Iuda, sau poate Iisus, dar orice posibilitate ar fi urmat să se adeverească, Dongfang Yanxu nu avea curajul acela.

Însă trebuia să se achite de misiunea ei, aşa că alese o opţiune deşteaptă. Nu se feri din calea privirii vicecăpitanilor ei. Limbajul nu era necesar acum. Orice comunicaţie putea fi transmisă cu ajutorul ochilor. În timp ce se uitau fix unul la altul, privirile lor înlănţuite erau ca nişte conducte care le uneau sufletele şi transmiteau totul la mare viteză.

Carburant.

Carburant.

Carburant.

Ruta este tot neclară, dar măcar am găsit doi nori de praf interstelar.

Ne va ţine în loc.

Sigur. După ce trecem prin ele, navele spaţiale vor scădea la 0,03 la sută din viteza luminii din cauza prafului care ne va frâna.

Suntem tot la zece ani-lumină de NH558J2. Vor trece şaizeci de mii de ani până ajungem acolo.

Atunci nu vom mai ajunge niciodată.

Navele poate că vor ajunge, dar fiinţele de la bord, nu. Nici cu hibernarea nu vor rezista atât de mult timp.

Doar dacă...

Dacă viteza se menţine la trecerea prin norii de praf, sau dacă accelerăm după aceea.

Carburantul este insuficient.

Carburantul de fuziune este singura sursă de energie de la bordul navei şi trebuie folosit în alte zone: sistemele de mediu, posibilele corecţii de rută...

Şi pentru decelerate când ajungem la sistemul de

destinaţie. NH5558J2 este mult mai mică decât Soarele.

Nu putem intra pe orbită, bazându-ne doar pe gravitaţie pentru decelerate. Va trebui să consumăm cantităţi mari de carburant, altfel vom trece pe lângă sistemul solar de destinaţie.

Tot carburantul de pe Astronava Terra *este practic suficient pentru două nave spaţiale.*

Dar dacă avem grijă, este suficient doar pentru una.

Carburant.

Carburant.

Carburant.

— Şi ar mai fi şi chestia cu piesele de schimb, spuse Dongfang Yanxu.

Piese de schimb.

Piese de schimb.

Piese de schimb.

Mai ales piesele de schimb necesare pentru sistemele esenţiale: motoarele de fuziune, sistemele de comandă şi de informaţii, sistemele de mediu.

Poate că nu sunt atât de urgente cum e carburantul, dar reprezintă baza supravieţuirii noastre pe termen lung. NH558J2 nu are o planetă ospitalieră pentru amplasarea şi înfiinţarea unei industrii, sau chiar pentru resursele necesare realizării acesteia. Este doar un loc de realimentare cu carburant înainte de plecarea spre următorul sistem, unde poate fi înfiinţată o industrie de producere a pieselor de schimb.

Selecţia naturală nu are decât două seturi de piese cheie.

Prea puţine.

Prea puţine.

În afara motoarelor de fuziune, majoritatea pieselor cheie de pe Astronava Terra *sunt interoperabile.*

Piesele motoarelor pot fi folosite şi după modificarea lor.

— Dar putem aduna tot personalul pe una sau pe două nave? întrebă Dongfang Yanxu, dar vocea ei era menită doar să coordoneze direcţia comunicării vizuale.

Imposibil.

Imposibil.

Imposibil. Sunt prea mulţi oameni. Sistemele de mediu şi de hibernare nu pot funcţiona pentru ei toţi. Dacă mărim capacitatea actuală chiar şi cu puţin, va fi un dezastru.

— Deci este clar acum? Glasul lui Dongfang Yanxu răsună în spaţiul pustiu şi alb ca mormăitul cuiva adormit.

E clar.

E clar.

Câţiva oameni vor trebui să moară, altfel vom muri cu toţii.

Apoi ochii lor deveniră tăcuţi. Simţiră cu toţii o dorinţă intensă să se întoarcă, de parcă fuseseră zgâlţâiţi de un tunet ce venea din adâncurile Universului doar pentru a le face sufletele să se cutremure de groază. Dongfang Yanxu fu prima care-şi refixă privirea asupra lor.

— Gata! spuse ea.

Gata.

Nu cedaţi.

Să nu cedăm?

Nu cedaţi! Fiindcă nimeni nu a cedat înaintea noastră. Dacă cedăm, vom fi expulzaţi din Grădina Edenului.

De ce noi?

Sigur, nu ar trebui să fie nici ei.

Dar cineva trebuie expulzat. Grădina Edenului are o capacitate limitată.

Nu vrem să părăsim grădina.

Deci nu putem ceda!

Trei perechi de ochi, atât de aproape de a se despărţi, îşi înlănţuiră din nou privirile.

Bomba cu hidrogen infrasonică.

Bomba cu hidrogen infrasonică.

Bomba cu hidrogen infrasonică.

Fiecare navă este echipată cu ele.

Este greu să te aperi de o lansare ascunsă.

Privirile li se separară temporar în timp ce minţile lor erau încercate până la limita colapsului. Aveau nevoie de odihnă. Când cele trei perechi de ochi se întâlniră din nou, erau nesigure şi rătăcite, ca nişte lumânări pâlpâind în

vânt.

Păcat!

Păcat!

Păcat!

Ne vom transforma în demoni!

Ne vom transforma în demoni!

Ne vom transforma în demoni!

— Dar… ce-or fi gândind ei? întrebă Dongfang încet.

Celor doi vicecăpitani, glasul ei, deşi încet, li se păru că dăinuie în spaţiul alb ca bâzâitul unui ţânţar.

Da. Nu dorim să ne transformăm în demoni, dar cine ştie ce-or fi gândind ei?

Foarte bine, atunci nu ne vom gândi la ei ca la nişte demoni.

— Asta nu va rezolva problema, spuse Donfang Yanxu, clătinând din cap.

Da. Chiar dacă ei nu sunt demoni, problema rămâne.

Fiindcă ei nu ştiu la ce ne gândim noi.

Dar dacă ei ştiu că noi nu suntem demoni?

Problema rămâne.

Ei nu ştiu ce gândim noi despre ei.

Ei nu ştiu ce gândim despre ceea ce gândesc ei despre noi.

Este un cerc vicios al suspiciunii: Ei nu ştiu ce gândim noi despre ce gândesc ei despre ce gândim noi despre ce gândesc ei despre ce gândim…

Cum putem sparge acest cerc vicios al suspiciunii?

Comunicare?

Poate când ne aflam pe Terra. Dar nu şi în spaţiu. Câţiva oameni trebuie să moară, altfel vor muri cu toţii. Aceasta este mâna perdantă pe care spaţiul ne-a servit-o pentru supravieţuirea Astronavei Terra. *Un zid de netrecut. În faţa lui, comunicarea nu mai are sens.*

Avem doar o singură opţiune. Întrebarea e cine va alege această opţiune.

Întuneric. E al dracului de întuneric.

— Nu mai putem aştepta, zise Donfang Yanxu cu hotărâre.

Fără întârziere. În regiunea asta întunecată din spaţiu, dueliştii îşi ţin răsuflarea. Cablul stă să se rupă.

Cu fiecare secundă ce trece, pericolul creşte exponenţial.

De vreme ce tot nu contează cine trage, de ce să nu tragem noi?

Atunci Akira Inoue întrerupse brusc tăcerea:

— Mai e o opţiune!

Să ne sacrificăm noi.

De ce?

De ce noi?

Noi trei am putea-o face, dar oare avem autoritatea să facem această alegere în numele celor două mii de oameni de pe Selecţia naturală?

Cei trei erau pe muchie de cuţit. Deşi tăieturile îi dureau, a sări în oricare parte ar fi însemnat o cădere într-un abis fără fund. Acestea erau durerile facerii pentru naşterea noii specii umane spaţiale.

— Am o idee, spuse Levine. Să fixăm întâi ţintele şi apoi ne mai gândim.

Dongfang Yanxu încuviinţă. Levine solicită interfaţa de comandă pentru sistemul de arme prin aer şi deschise fereastra pentru bombele cu hidrogen infrasonice şi rachete purtătoare. Pe un sistem de coordonate sferic cu *Selecţia naturală* la origine, fură afişate *Spaţiul Albastru, Enterprise, Spaţiul Adânc* şi *Ultimate Law,* patru puncte luminoase aflate la două sute de mii de kilometri depărtare. Distanţa masca structura ţintelor, deoarece la scara spaţială, orice e doar un punct.

Dar cele patru puncte erau înconjurate de patru halouri roşii, patru laţuri fatale ce indicau faptul că sistemul de arme era deja fixat pe ţinte.

Uluiţi, cei trei se uitaseră unul la altul şi clătinară din cap, în semn că nu făcuseră ei asta.

Cu excepţia lor, privilegiile de plasare a ţintelor în vizor în cadrul sistemului de arme erau deţinute doar de ofiţerii de căutare a ţintei şi de control al armelor, dar plasarea în vizor trebuia autorizată de căpitan sau de vicecăpitan.

Însemna că mai exista încă o persoană cu privilegii directe de plasare a ţintei în vizor şi de lansare a unui atac.

Suntem idioţi. Nu e decât omul care a schimbat istoria de două ori!

El şi-a dat seama primul!

Cine ştie când şi-o fi dat seama? Poate la fondarea Astronavei Terra, *sau chiar mai înainte, când a aflat că flota combinată fusese distrusă. Este ultimul care să se îngrijoreze. La fel ca părinţii din epoca lui, care se gândeau mereu la copii.*

Dongfang Yanxu zbură traversând sala sferică cât de repede putu, urmată îndeaproape de cei doi vicecăpitani. Ieşiră pe uşă şi o luară pe coridorul cel lung până când ajunseră la uşa care dădea în cabina lui Zhang Beihai. Suspendată în faţa lui era o interfaţă identică cu cea pe care ei tocmai o văzuseră. Se repeziră să intre, dar scena cu evadarea *Selecţiei naturale* se repetă: se loviră de perete. Nu mai era nicio uşă, doar o zonă de formă ovală unde peretele era transparent.

— Ce faceţi? urlă Levine.

— Copii, spuse Zhang Beihai, numindu-i astfel pentru prima oară. Deşi era întors cu spatele, puteau să-şi imagineze ochii lui liniştiţi ca apa. Lăsaţi-mă să fac eu asta.

— Vreţi să spuneţi „Dacă nu mă duc eu în iad, cine să se ducă?”[50] Asta era? spuse Dongfang cu voce tare.

— Din clipa în care am devenit soldat, am fost pregătit să fac asta, dacă se dovedeşte necesar, spuse el, continuând tastarea operaţiunilor de prelansare. De afară cei trei văzură că, deşi nu dădea dovadă de îndemânare la aceste operaţiuni, fiecare pas făcut era corect.

Din ochii lui Dongfang şiroiau lacrimi şi ea strigă:

— Să mergem împreună. Lăsaţi-mă să intru. O să merg în iad cu dumneavoastră!

El nu răspunse, dar continuă să lucreze. Setă rachetele teleghidate să se autodistrugă manual, ca să poată fi

---

[50] Acest citat popular rezumă marele legământ al unui *bodhisattva ksitigarbha* (Dìzàng Púsà) de a nu primi Iluminarea până nu sunt salvate toate ființele (n. tr. Joel Martinsen).

detonate de către nava-mamă din zbor. Şi numai după ce termină şi ultima etapă, spuse:

— Dongfang, gândeşte-te. Oare puteam face această alegere înainte? Sigur că nu. Acum o putem face, fiindcă spaţiul ne-a transformat în fiinţe umane noi. Setă focoasele rachetelor în aşa fel încât să explodeze la o distanţă de cincizeci de kilometri de fiecare ţintă. Astfel se evita producerea de deteriorări interne ale ţintelor, dar chiar dacă distanţa ar fi fost mai mare, explozia lor avea să fie fatală vieţii de la bordul navelor aflate în raza lor de acţiune. Naşterea unei noi civilizaţii înseamnă formarea unei noi moralităţi, continuă Zhang Beihai. Îndepărtă prima piedică de siguranţă a focoaselor bombelor cu hidrogen. Când oamenii din viitor vor privi în urmă la tot ce am făcut, li se va părea cât se poate de normal. Aşa că nu ne vom duce în iad, copii. Înlătură a doua piedică de blocare de siguranţă.

Brusc, în toată nava începu să sune alarma, ca plânsul a zece mii de spirite în întunericul spaţiului. Interfeţele de afişare apărură în aer ca nişte fulgi de zăpadă, etalând o cantitate uriaşă de informaţii pe care sistemele de apărare ale *Selecţiei naturale* le primiseră despre rachetele care se apropiau, dar nimeni nu mai avu timp să le citească.

Trecură doar patru secunde de la alarma sonoră până la detonarea bombelor cu hidrogen infrasonice.

În imaginile transmise pe Terra de *Selecţia naturală* se vedea că Zhang Beihai înţelesese totul în mai puţin de o secundă. Îşi închipuise că inima i s-ar fi oţelit în timpul procesiunii anevoioase care fusese viaţa lui în ultimele două secole, dar ignorase ceva ascuns în cea mai profundă regiune a sufletului şi ezitase înainte de a lua decizia finală. Încercase să-şi oprească tremurul inimii şi doar acea slăbiciune de moment îl ucise pe el şi pe toţi cei de la bordul *Selecţiei naturale.* După confruntarea din întuneric ce durase o lună, fusese doar cu câteva secunde mai lent decât cealaltă navă.

Trei sori mici iluminară întunecimea spaţiului, formând un triunghi echilateral ce avea *Selecţia naturală* în centru,

la o distanţă de patruzeci de kilometri. Mingea de foc de fuziune dură douăzeci de secunde, şi scânteie cu frecvenţe infrasonice care erau invizibile ochiului liber.

Imaginile transmise arătară că, în cele trei secunde rămase, Zhang Beihai se întoarse spre Dongfang Yanxu, îi zâmbi şi-i spuse:

— Nu are nicio importanţă. E totuna.

Cuvintele exacte puteau fi doar ghicite, deoarece nu avu timp să termine înainte ca un puternic puls electromagnetic să lovească din trei direcţii, făcând să vibreze uriaşa carenă a *Selecţiei naturale* ca aripile unei cicade. Energia acestor vibraţii fu convertită în unde infrasonice, care apărură în imagine ca o ceaţă de sânge ce acoperi totul.

Atacul venise dinspre *Ultimate Law,* care trăsese douăsprezece rachete mascate dotate cu bombe cu hidrogen infrasonice spre celelalte patru nave. Cele trei rachete trase spre *Selecţia naturală,* care se afla la două sute de mii de kilometri depărtare, fuseseră lansate înaintea celorlalte, pentru ca acelea trase spre navele învecinate să ajungă la destinaţia de detonare în acelaşi timp. Un vicecăpitan preluase comanda după sinuciderea căpitanului de pe *Ultimate Law,* dar nu se ştia cine luase decizia finală de a lansa atacul. Şi nu avea să se ştie niciodată.

Ultimate Law nu era una dintre navele norocoase ce aveau să rămână până la urmă în Grădina Edenului.

Dintre cele trei nave de urmărire, *Spaţiu Albastru* fusese cea mai pregătită împotriva incidentelor neaşteptate. Înainte să fie atacată, ordonase oamenilor să-şi pună costumele spaţiale şi îşi vidase interiorul. Din cauză că undele infrasonice nu aveau efect în vid, nimeni nu fusese rănit şi corpul navei suferise doar nişte deteriorări minime în urma pulsului electromagnetic.

Imediat după ce explozia mingilor nucleare, *Spaţiul Albastru* începu să contraatace cu lasere, cea mai rapidă ripostă posibilă. Ilumină *Ultimate Law* cu cinci raze gamma laser şi produse prin ardere cinci găuri imense în

carena ei. Interiorul ei luă foc rapid şi avură loc şi mici explozii, astfel că nava îşi pierdu întreaga capacitate de luptă. Urmară atacuri mai dure din partea *Spaţiului Albastru* şi sub ploaia rachetelor nucleare şi a focului tunurilor spaţiale, *Ultimate Law* explodă violent, fără supravieţuitori.

Aproape în acelaşi timp în care avea loc Bătălia Întunecată a *Astronavei Terra,* de partea cealaltă a Sistemului Solar avea loc o tragedie similară. *Epoca Bronzului* lansase un atac brusc asupra navei *Quantum*, folosind aceleaşi bombe cu hidrogen infrasonice pentru a şterge orice urmă de viaţă din interiorul ţintei sale, conservând nava ţintă întreagă. Fiindcă cele două nave trimiseseră doar informaţii minimale pe Terra, nimeni nu ştiu exact ce se întâmplase între ele. Acceleraseră amândouă puternic pentru a scăpa de atacul sondei, dar nu deceleraseră aşa cum făcuseră urmăritorii *Selecţiei naturale,* aşa că tot carburantul care le rămăsese era mai mult decât suficient să se întoarcă pe Terra.

Nemărginirea spaţiului crease în îmbrăţişarea sa întunecată o nouă umanitate întunecată.

În norul metalic ce se extindea, format după explozia navei *Ultimate Law, Spaţiul Albastru* se întâlni cu *Enterprise* şi cu *Spaţiul Adânc,* dintre care niciuna nu mai dădea semne de viaţă, şi adună tot carburantul lor de fuziune. După ce le goli de tot echipamentul, *Spaţiul Albastru* străbătu cei două sute de mii de kilometri până la *Selecţia naturală* şi făcu şi aici la fel. *Astronava Terra* arăta acum ca un şantier de construcţii în spaţiu, cu masivele carene ale navelor moarte punctate cu scânteierile sudurii cu laser. Dacă Zhang Beihai ar mai fi fost în viaţă, scena i-ar fi amintit cu siguranţă de portavionul *Tang* de acum două secole.

Spaţiul Albastru luă bucăţi din cele trei epave şi le aşeză într-o structură de tip Stonehenge, creând un mormânt în spaţiul cosmic, făcând o înmormântare pentru toate victimele Bătăliei Întunecate.

Purtând costume spaţiale, cei 1273 de membri ai

echipajului navei *Spaţiul Albastru* se adunară într-o formaţie plutitoare în centrul mormântului. Aceştia erau cetăţenii care mai rămăseseră din *Astronava Terra.* În jurul lor se înălţau, ca un inel de munţi, bucăţi uriaşe din navele spaţiale, iar tăieturile adânci din epave erau ca nişte peşteri montane uriaşe. Trupurile celor 4247 de victime se aflau printre aceste resturi, umbrindu-i pe cei vii, de parcă ar fi fost o vale între munţi, la miezul nopţii. Singura lumină îngheţată venea de la Calea Lactee şi strălucea prin golurile dintre rămăşiţe.

Dispoziţia lor rămase calmă în timpul înmormântării. Noii oameni ai spaţiului îşi încheiaseră copilăria.

Se aprinse o mică lampă votivă. Era un bec de cincizeci de waţi cu o rezervă de o sută de becuri lângă el, care aveau să fie înlocuite în lampă în mod automat. Alimentată de o mică baterie nucleară, lampa votivă urma să rămână aprinsă vreme de zeci de mii de ani. Lumina ei palidă era ca o lumânare din valea dintre munţi care arunca un mic halou pe un perete înalt din resturile epavelor şi strălucea pe o piesă de perete de navă din titaniu gravat cu numele victimelor. Nu exista niciun epitaf.

O oră mai târziu, mormântul spaţial fu iluminat pentru o ultimă dată de acceleraţia *Spaţiului Albastru.* Mormântul călătorea la viteza de 1% din viteza luminii. În câteva sute de ani avea să decelereze la 0,03% din viteza luminii, din cauza rezistenţei opuse de norii de praf interstelar. Avea să ajungă la NH558J2 în şaizeci de mii de ani, dar *Spaţiul Albastru* se va fi îndreptat spre următorul sistem solar cu peste cincizeci de mii de ani înainte.

Spaţiul Albastru călătorea departe în spaţiu transportând destul carburant de fuziune şi de opt ori mai multe piese esenţiale decât rezerva lor iniţială. Aveau atâta material încât fusese imposibil să-l depoziteze pe navă, aşa că ataşaseră de carenă mai multe compartimente de depozitare exterioare, modificând complet înfăţişarea navei şi transformând-o într-un obiect enorm, urât şi neregulat. Arăta, într-adevăr, ca un călător ce făcea înconjurul lumii.

Cu un an înainte, pe cealaltă parte a Sistemului Solar, *Vârsta de Bronz* accelerase, îndepărtându-se de ruinele navei *Quantum* în direcţia constelaţiei Taurus.

Spaţiul Albastru şi *Quantum* veniseră dintr-o lume a luminii, dar deveniseră două nave ale întunericului.

Universul fusese şi el strălucitor odată. Pentru scurtă vreme după Big Bang, toată materia a existat doar sub formă de lumină şi doar după ce Universul se transformă în cenuşă arsă, începură elementele mai grele să precipite din întuneric şi să formeze planete şi viaţă. Întunericul era mama vieţii şi a civilizaţiei.

Pe Terra, o avalanşă de blesteme şi de injurii se rostogoleau prin spaţiu spre *Spaţiul Albastru* şi *Vârsta de Bronz,* dar cele două nave nu răspundeau. Tăiaseră orice contact cu Sistemul Solar, fiindcă, pentru aceste două lumi, Terra era deja moartă.

Cele două nave întunecate deveniră una cu întunericul, separate de Sistemul Solar şi plutind din ce în ce mai departe una de cealaltă. Purtând cu ele totalitatea gândurilor şi amintirilor umane, şi îmbrăţişând toată gloria şi visurile Terrei, dispărură tăcute în noaptea eternă.

— Ştiam eu!

Acesta fu primul lucru pe care Luo Ji îl spuse când află despre Bătălia Întunecată care avusese loc la marginile Sistemului Solar. Lăsându-l în urmă pe Shi Qiang, care nu pricepea nimic, fugi afară din cameră, şi alergă până când ajunse în faţa deşertului din China de Nord.

— Am avut dreptate! Am avut dreptate! strigă el înspre cer.

Era noaptea târziu şi, poate din cauza ploii care tocmai se terminase, vizibilitatea atmosferică era excelentă. Stelele erau vizibile, deşi nu erau nici pe departe atât de limpezi ca în secolul XXI şi păreau mult mai rare decât înainte, deoarece doar cele mai strălucitoare puteau fi văzute. Şi totuşi, în el înflori din nou sentimentul din noaptea aceea rece de pe lacul îngheţat, din urmă cu două secole: Luo Ji, omul obişnuit, dispăruse şi devenise iar Cel

cu Faţa la Zid.

— Da Shi, am în mâinile mele cheia spre victoria omenească! îi spuse el lui Shi Qiang, care-l urmă.

Shi Qiang râse:

— Nu mai spune!

Râsul uşor batjocoritor al lui Shi Qiang îi spori entuziasmul lui Luo Ji:

— Ştiam că n-o să mă crezi.

— Păi şi ce o să faci acum? întrebă Shi Qiang.

Luo Ji se aşeză pe nisip, şi dispoziţia lui se schimbă rapid:

— Ce pot să fac? Se pare că nu *pot* face nimic.

— Ai putea măcar să găseşti o cale să-i anunţi pe cei de mai sus.

— Nu ştiu dacă va funcţiona, dar o să încerc. Chiar dacă o fac doar ca să-mi fac datoria.

— Cât de sus vrei să mergi?

— La cel mai înalt nivel. La secretarul general ONU. Sau la preşedintele CCFS.

— Nu cred că va fi uşor, din păcate. Acum nu mai suntem decât nişte oameni obişnuiţi… Totuşi, trebuie să încerci. Ai putea, cum să spun, să te duci la autoritatea municipală. Găseşte-l pe primar.

— Foarte bine. Mă duc la oraş, atunci. Se ridică.

— Vin cu tine.

— Nu, mă duc singur.

— Chiar şi în poziţia mea de acum, sunt o persoană oficială, îmi va fi mai uşor să ajung la primar.

Luo Ji privi în sus la cer şi întrebă:

— Când ajunge Picăturica pe Terra?

— Au spus la ştiri că va ajunge în zece sau în douăzeci de ore.

— Ştii ce are de gând să facă? Misiunea ei nu era să distrugă flota combinată. Şi nici să atace Terra. Se află aici ca să mă omoare. Nu vreau să fii cu mine când va face asta.

Shi Qiang râse din nou cu acel râs batjocoritor:

— Mai sunt zece ore, nu-i aşa? Când se apropie

momentul, o să stau pur şi simplu mai departe de tine.

Luo Ji scutură din cap cu un zâmbet confuz:

— Nu mă iei deloc în serios. Şi atunci de ce vrei să mă ajuţi?

— Băiete, depinde de cei de sus dacă te cred sau nu. Am fost mereu un tip prudent. Dacă ai fost ales din miliarde de oameni acum două secole, trebuie să existe un motiv, nu? Dacă te opresc acum din drum, nu mă vor mai spăla toate apele din secolele viitoare! Dacă cei de sus nu te iau în serios, nu voi fi pierdut nimic. E doar o călătorie în oraş. Dar mai e ceva: spui că lucrul acela care zboară spre Terra vine să te omoare. Nu cred asta deloc. Mă pricep bine la omoruri, şi asta ar fi prea de tot, chiar şi pentru trisolarieni.

Ajunseră la pasajul dintre vechiul oraş şi oraşul subteran în primele ore ale dimineţii şi văzură că lifturile care mergeau în jos funcţionau încă normal. Mulţi oameni veneau cu foarte multe bagaje. Dar mai erau şi câţiva care coborau, iar în liftul pe care-l luară mai erau doi oameni.

— Sunteţi hibernatori? Ei urcă cu toţii, voi de ce coborâţi? În oraş e haos, spuse unul dintre ei, un tânăr. Pe hainele lui străluceau încontinuu mingi de foc pe un fundal negru. La o privire mai atentă, îţi puteai da seama că era imaginea distrugerii flotei combinate

— Atunci voi ce faceţi acolo jos? întrebă Shi Qiang.

— Am găsit un loc unde să trăiesc la suprafaţă şi mă duc să-mi iau nişte lucruri, spuse el. Apoi făcu un semn spre ei: Voi, de la suprafaţă, vă veţi îmbogăţi. Noi nu avem case acolo şi drepturile de proprietate pentru casele de la suprafaţă sunt ale voastre, de fapt. Va trebui să le cumpărăm de la voi.

— Dacă oraşul subteran intră în colaps şi toţi oamenii se grăbesc să iasă la suprafaţă, probabil că nici nu va mai fi vorba despre vânzări şi cumpărări, spuse Shi Qiang.

Un bărbat între două vârste, care se înghesuia într-un colţ al liftului îi ascultase şi, brusc, îşi acoperi faţa cu mâinile şi se văită:

— Nu. Ah… Apoi se ghemui la podea şi începu să plângă.

Hainele lui înfăţişau o scenă biblică clasică: Adam şi Eva, goi, stând în picioare lângă un pom din Grădina Edenului, în timp ce şarpele înşelător se strecura printre ei. Poate că era un simbol al recentei Bătălii Întunecate.

— Sunt mulţi ca el, spuse tânărul, arătând dispreţuitor spre omul ce plângea. Nu e sănătos la cap. Ochii îi străluciră: De fapt, Ziua de Apoi este un timp minunat. Cel mai minunat dintre toate. Este singurul moment din istorie când oamenii au şansa să scape de toate grijile şi poverile şi să-şi aparţină lor însele. Este o prostie să fii ca el. Cel mai responsabil mod de a trăi acum este să te distrezi cât mai poţi s-o faci.

Când liftul ajunse jos, Luo Ji şi Shi Qiang ieşiră din marea sală şi simţiră imediat mirosul puternic şi ciudat de ars. Oraşul subteran era mai strălucitor decât înainte, dar avea o lumină albă şi iritantă. Privind în jur, Luo Ji nu mai văzu printre spaţiile dintre crengile copacilor uriaşi cerul albastru, ci un spaţiu fără culoare. Proiecţia cerului de pe bolta oraşului subteran dispăruse. Lipsa aceasta de culoare îi aminti de cabinele sferice de pe nave pe care le văzuse la ştiri. Pajiştile erau pline de resturi căzute din copacii uriaşi. În apropiere erau mai multe maşini zburătoare care se ciocniseră, dintre care una ardea, şi în jurul acesteia era o mulţime de oameni care luau diverse alte obiecte inflamabile de pe pajişte şi le aruncau în flăcări. Cineva îşi aruncă chiar şi propriile haine cu tot cu imaginile lor clipitoare. O conductă de canalizare spartă împrăştie o coloană de apă înaltă care-i udă din cap până-n picioare pe nişte oameni care începură să sară în sus, jucându-se, ca nişte copii. Din când în când ţipau bucuroşi la unison şi se împrăştiau, ferindu-se de resturile ce cădeau din copaci, apoi se regrupau şi-şi continuau petrecerea. Luo Ji privi din nou în sus şi văzu focuri în diferite locuri pe copaci. Sirenele maşinilor de pompieri urlau, în timp ce zburau prin aer, ducând, atârnate de ele, frunzele copacilor smulse, cuprinse de flăcări…

Observă că oamenii pe care-i întâlnea pe străzi se împărţeau în două categorii, la fel ca cei doi oameni pe

care-i întâlniseră în lift. Prima categorie erau cei deprimaţi, care mergeau cu ochii pierduţi, sau se aşezaseră, pur şi simplu, pe pajişti, suferind de tortura disperării, o disperare a cărei cauză nu mai era acum înfrângerea umanităţii, ci condiţiile dificile de trai din prezent. Celălalt tip de oameni trăiau într-o stare continuă de entuziasm nebunesc şi se îmbătau cu desfrânarea.

Traficul din oraş era haotic. Luo Ji şi Shi Qiang trebuiră să aştepte o jumătate de oră până să prindă un taxi şi când apăru maşina zburătoare fără şofer care-i duse printre frunzele uriaşe, Luo Ji îşi aminti de prima lui zi oribilă din oraş şi simţi aceeaşi tensiune ca într-un *montagne russe* în parcul de distracţii. Din fericire maşina ajunse repede la Primărie.

Shi Qiang mai fusese pe aici de multe ori, cu probleme de serviciu, şi era destul de familiarizat cu locul. După foarte multe controale de securitate, primiră în sfârşit permisiunea de a se întâlni cu primarul, dar trebuiră să aştepte până după amiază. Luo Ji se aşteptase la complicaţii, aşa că acceptarea de către primar a întâlnirii îl luă prin surprindere, fiindcă erau timpuri grele şi personalul era redus. În timpul prânzului, Shi Qiang îi spuse lui Luo Ji că primarul îşi luase postul în primire cu o zi înainte. Fusese oficialul responsabil cu problemele hibernatorilor din primărie şi era, într-un fel, superiorul lui Shi Qiang, aşa că-l cunoştea destul de bine.

— Este unul dintre compatrioţii noştri, spuse Shi Qiang.

În această eră, înţelesul termenului „compatriot” se schimbase de la sensul spaţial la cel temporal. Dar nu era folosit de toţi hibernatorii. Doar cei care intraseră în hibernare aproximativ în acelaşi timp erau socotiţi compatrioţi. Când se reîntâlneau dincolo de perioadele lungi de hibernare, compatrioţii în sens temporal împărtăşeau o afinitate şi mai profundă decât afinitatea geografică a compatrioţilor dinainte.

Aşteptară până la patru şi jumătate ca să se întâlnească cu primarul. Oficialii de rang înalt din această eră aveau, de obicei, calităţi de vedetă şi doar cei mai atrăgători

ajungeau să fie aleşi, însă primarul acesta era un om obişnuit. Era cam de vârsta lui Shi Qiang, dar mai slab şi avea o trăsătură care-l dădea de gol imediat ca hibernator: purta ochelari. Ochelarii reprezentau un obiect antic din urmă cu două secole, de vreme ce şi lentilele de contact dispăruseră demult. Dar oamenii care purtaseră ochelari simţeau de obicei că ceva nu e în regulă cu înfăţişarea lor fără ei, aşa că o mulţime de hibernatori îi purtau chiar şi după ce vederea le fusese corectată.

Primarul arăta epuizat şi părea să-i fie greu să se ridice de pe scaun. Când Shi Qiang îşi ceru iertare pentru întrerupere şi-l felicită pentru promovare, acesta clătină din cap:

— Sunt timpuri delicate. Sălbaticii ăştia brutali, ca noi, sunt iarăşi de folos.

— Eşti hibernatorul cu cel mai înalt rang de pe Terra, nu-i aşa?

— Cine ştie? De când ne confruntăm cu situaţia asta, compatrioţii noştri au fost promovaţi în posturi din ce în ce mai importante.

— Şi primarul dinainte? A clacat mental?

— Nu, nu. Mai sunt oameni puternici şi în era asta. Era foarte competent, dar a murit ucis într-un accident de maşină, în timpul unei revolte de acum două zile.

Primarul îl observă pe Luo Ji în spatele lui Shi Qiang şi-i întinse imediat mâna:

— Ah, doctore Luo, vă salut. Sigur că v-am recunoscut. Acum două secole v-am venerat, fiindcă dintre cei patru, dumneavoastră arătaţi cel mai mult a Cel cu Faţa la Zid. Doar că nu mi-am putut imagina ce doriţi să faceţi. Şi inimile lor se strânseră când auziră ce a continuat să spună el. Sunteţi al patrulea Mesia pe care l-am primit în ultimele două zile. Şi mai sunt zeci pe afară pe care nu am energia să-i văd.

— Primarule, el nu e ca ei. Acum două secole…

— Bineînţeles. Acum două secole, a fost selectat dintre miliarde de oameni şi acesta este motivul pentru care am hotărât să vă întâlnesc. Primarul arătă spre Shi Qiang. Am

nevoie şi de tine pentru ceva, dar putem vorbi după aceea. Mai întâi să vorbim despre chestiunea voastră. Dar am o mică rugăminte: Puteţi să nu-mi spuneţi nimic despre planul vostru de a salva lumea? Sunt mereu atât de lungi. Mai întâi spuneţi-mi ce trebuie să fac eu.

După ce Luo Ji şi Shi Qiang îi explicară de ce aveau nevoie, primarul scutură imediat din cap:

— Chiar dacă aş vrea, n-am cum să vă ajut. Am o groază de chestii pe care trebuie să le rezolv şi să raportez superiorilor mei. Însă nivelul lor este mai jos decât vă imaginaţi. E vorba doar despre lideri provinciali şi naţionali. E greu pentru toată lumea. Ar trebui să ştiţi că liderii superiori se ocupă acum de rezolvarea unor probleme şi mai importante.

Luo Ji şi Shi Qiang urmăriseră ştirile, aşa că ştiau despre aceste probleme mai importante la care se referea primarul.

Anihilarea flotei combinate dusese la renaşterea rapidă a Escapismului, după două secole de tăcere. Comunitatea Europeană întocmise chiar un plan de selecţie a o sută de mii de candidaţi la plecare printr-o loterie naţională, şi planul respectiv fusese aprobat printr-un vot popular. După aflarea rezultatelor loteriei, majoritatea celor care nu fuseseră aleşi fuseseră furioşi şi revoltele începuseră să se înmulţească. Acum oamenii se răzgândiseră şi considerau Escapismul o crimă împotriva umanităţii.

După ce izbucnise Bătălia Întunecată dintre navele de război supravieţuitoare din spaţiul extraterestru, acuzaţiile de Escapism căpătară un nou înţeles. Evenimentele recente dovediseră că atunci când legăturile spirituale cu Terra se rupseseră, oamenii din spaţiu suferiseră o totală alienare spirituală. Aşa că, şi în cazul unei evadări reuşite, ce ar fi urmat nu ar mai fi fost o civilizaţie omenească, ci un alt lucru rău şi întunecat. Şi la fel ca Trisolaris, acel lucru ar fi fost antiteza civilizaţiei umane şi un inamic al acesteia. Primise chiar şi un nume: Negacivilizaţia.

După ce Picăturica se apropie de Terra, sensibilitatea publică faţă de Escapism atinse apogeul. Mass-media

avertiza că era foarte probabil ca cineva să încerce să evadeze înainte de atacul Picăturicii. Mulţimile se îngrămădeau în jurul porturilor spaţiale şi la punctele de la baza lifturilor spaţiale cu scopul să taie toate canalele de ieşire în spaţiu. Posedau într-adevăr acea abilitate. În această eră, cetăţenii lumii aveau cu toţii dreptul de a poseda arme, şi majoritatea aveau pistoale mici cu laser. Desigur, un pistol cu laser nu era o ameninţare pentru cabina unui lift spaţial sau pentru lansarea navelor spaţiale, dar spre deosebire de un pistol tradiţional, un număr mare de lasere îşi puteau focaliza lumina asupra unui singur punct. Zece mii de pistoale cu laser care ar fi tras într-un singur punct în acelaşi timp ar fi devenit o forţă de neoprit. Mulţimi de cel puţin zeci de mii de oameni, şi chiar de câte un milion în anumite locuri, se adunau în jurul punctelor de bază şi a locurilor de lansare şi cel puţin o treime din ei aveau arme. Când vedeau că se ridică o cabină sau că are loc o lansare a unei nave spaţiale trăgeau cu toţii simultan. Traseul drept al razei de laser făcea ca luarea în vizor să fie incredibil de precisă, aşa că majoritatea razelor se concentrau asupra ţintei şi o distrugeau. În acest fel, legăturile Terrei cu spaţiul extraterestru fuseseră retezate aproape complet.

Haosul se adânci şi mai mult. În ultimele două zile, ţinta atacurilor se mutase asupra oraşelor spaţiale de pe orbita sincronă. Pe Internet erau tot felul de zvonuri că anumite oraşe se transformaseră în nave de evadare, aşa că şi acestea începuseră să facă obiectul atacurilor oamenilor de pe Terra. Din cauza distanţei foarte mari, razele de laser se disipau şi slăbeau până când ajungeau la ţintele din spaţiu şi, dat fiind factorul suplimentar al rotaţiei oraşelor spaţiale, nu se înregistrase nicio deteriorare materială. Dar activitatea deveni un soi de distracţie colectivă pentru umanitate în aceste ultime zile. În acea după-amiază, cel de-al treilea oraş spaţial al Comunităţii Europene, Noul Paris, fusese supus iradierii simultane a zece milioane de raze laser din emisfera nordică, producând creşterea bruscă a temperaturii şi făcând

necesară evacuarea locuitorilor. Văzută din oraşul spaţial, Terra păruse mai strălucitoare decât Soarele.

Luo Ji şi Shi Qiang nu mai aveau ce să spună.

— Am fost foarte impresionat de munca ta de la Biroul de Emigrare a Hibernatorilor, îi spuse primarul lui Shi Qiang. Şi de a lui Guo Zhengming. Îl cunoşti, nu-i aşa? Tocmai a fost promovat director al Biroului de Securitate Publică şi el mi te-a recomandat. Sper că vei veni să lucrezi la guvernul oraşului. Avem nevoie de oameni ca tine în acest moment.

Shi Qiang se gândi o clipă şi apoi încuviinţă:

— Imediat ce rezolv lucrurile din cartierul meu. Cum stau treburile acum în oraş?

— Situaţia se înrăutăţeşte, dar deocamdată o avem sub control. În acest moment ne concentrăm asupra menţinerii în stare de funcţionare a furnizării de energie prin câmpul de inducţie. După ce se va opri şi acesta, oraşul va intra complet în colaps.

— Aceste revolte sunt diferite de cele de pe vremea noastră.

— Da, aşa e. În primul rând, sursa lor e diferită. Sunt produse de o disperare totală în ceea ce priveşte viitorul şi sunt incredibil de greu de rezolvat. În acelaşi timp, avem mai puţine mijloace la dispoziţie decât pe timpul acela. În timp ce vorbea, primarul făcu să apară o imagine pe perete: Aceasta este piaţa centrală văzută de la o înălţime de o sută de metri.

Piaţa centrală era locul unde Luo Ji şi Shi Qiang se refugiaseră de maşina zburătoare. Din punctul de observaţie, Memorialul Marii Ravene şi parcela de deşert care-l înconjura nu se vedeau, întreaga piaţă era albă, cu nişte puncte albe care se târau încoace şi încolo ca orezul pus la fiert într-o oală.

— Ăia sunt oameni? întrebă Luo Ji uluit.

— Oameni în pielea goală. Este o partidă de sex în grup uriaşă cu mai mult de o sută de mii de oameni şi care se face şi mai mare.

Acceptarea legăturilor heterosexuale şi homosexuale din

această eră îi depăşea cu mult imaginaţia lui Luo Ji şi unele lucruri nu mai erau considerate remarcabile. Cu toate acestea, priveliştea din faţa lor îi şocă pe amândoi. Luo Ji îşi aminti de scena desfrânării din Biblie înainte ca umanitatea să primească Cele Zece Porunci. Un scenariu apocaliptic clasic.

— De ce nu intervine guvernul? întrebă Shi Qiang brusc.

— Cum să-i oprim? Nu fac nimic ilegal. Dacă intervenim, guvernul va fi cel care va face ceva ilegal.

Shi Qiang scoase un oftat prelung.

— Da, ştiu. În era asta, poliţia şi armata nu mai pot face prea mult.

Primarul spuse:

— Am cercetat legile şi nu am găsit niciun fel de prevederi de a trata situaţia prezentă.

— Păi un oraş ca ăsta, poate că ar fi mai bine dacă Picăturica l-ar şterge de pe faţa pământului.

Cuvintele lui Shi Qiang îl treziră pe Luo Ji la realitate. Întrebă grăbit:

— Cât mai e până când Picăturica ajunge pe Terra?

Primarul înlocui imaginea promiscuităţii spectaculare cu un canal de ştiri de ultimă oră care arăta o simulare a Sistemului Solar. Linia roşie care atrăgea atenţia marca traseul Picăturicii care arăta ca orbita unei comete, doar că se termina aproape de Terra. În partea de jos dreapta era un ceas cu numărătoare inversă arătând că dacă Picăturica nu-şi reducea viteza, avea să ajungă pe Terra în patru ore şi cincizeci şi patru de minute. Ştirile ce defilau în josul ecranului înfăţişau acum o analiză ştiinţifică a Picăturicii. În ciuda groazei care cuprinsese lumea întreagă, comunităţii ştiinţifice îi revenise mintea la cap după şocul iniţial al înfrângerii, aşa că analiza era calmă şi sobră. Deşi umanitatea nu ştia absolut nimic despre sursa energiei Picăturicii şi nici despre mecanismul acesteia de acţionare, analistul credea că se confrunta cu o problemă de consum de energie, deoarece acceleraţia sa spre soare după distrugerea flotei combinate fusese extrem de lentă. Trecuse aproape de Jupiter dar, ignorând cele trei nave de

război de la bază, folosise gravitaţia planetei pentru a accelera, o mişcare care demonstra şi mai clar faptul că energia Picăturicii ajunsese la minimum. Oamenii de ştiinţă considerau teoria că Picăturica se va prăbuşi peste Terra o prostie fără niciun sens, dar nu aveau idee de ce venea.

Luo Ji spuse:

— Trebuie să plec, altfel oraşul va fi distrus.

— De ce? întrebă primarul.

— Pentru că el crede că Picăturica vrea să-l omoare, spuse Shi Qiang.

Primarul râse, dar râsetul lui păru cam înţepenit. Părea că nu mai râsese de mult timp:

— Doctore Luo, sunteţi omul cel mai preocupat de sine însuşi pe care l-am întâlnit.

După ce urcară din oraşul subteran la suprafaţă, Luo Ji şi Shi Qiang plecară imediat cu maşina. Locuitorii oraşului plecau în masă, ceea ce însemna că traficul de suprafaţă era atât de aglomerat că le luă o jumătate de oră să iasă din oraşul vechi şi să atingă viteza maximă pe autostrada care mergea spre vest.

Pe televizorul din maşină, văzură că Picăturica se apropia de Terra la o viteză de şaptezeci şi cinci de kilometri pe secundă şi că nu dădea niciun semn de încetinire. Dacă menţinea viteza, avea să ajungă în trei ore.

Slăbirea câmpului de inducţie care le furniza energia încetinea maşina şi Shi Qiang trebui să folosească o baterie de rezervă pentru a menţine viteza. Ajunseră în marea zonă rezidenţială a hibernatorilor, dar trecură dincolo de Satul Noii Vieţi nr. 5 şi-şi continuară drumul spre vest. Tăcuseră aproape tot drumul, vorbind puţin şi concentrându-şi atenţia asupra ştirilor de ultimă oră de la televizor.

Picăturica trecu de orbita lunară fără să încetinească. În ritmul ăsta urma să ajungă pe Terra în doar treizeci de minute. Nimeni nu ştia cum avea să se comporte, aşa că,

pentru evitarea panicii, buletinul de ştiri nu prevedea un punct de impact.

Luo Ji se strădui să întâmpine cu satisfacţie momentul pe care dorise să-l amâne şi spuse:

— Da Shi, opreşte aici.

Shi Qiang opri maşina şi se dădură jos. Soarele care se apropia acum de orizont, arunca umbre lungi ale celor doi bărbaţi din deşert. Luo Ji simţi cum pământul de sub picioare i se înmoaie, la fel ca inima lui. Aproape că nu mai avea putere să stea drept în picioare.

Spuse:

— Voi face tot posibilul să ajung într-o zonă cât mai nepopulată. Mai departe în faţă e un oraş, aşa că mă voi duce în direcţia aceasta. Întoarce-te singur şi îndepărtează-te cât mai mult de direcţia în care mă duc eu.

— Băiete, te voi aştepta aici. După ce va fi totul gata, ne vom întoarce împreună. Shi Qiang îşi scoase o ţigară din buzunar şi se uită în jur după o brichetă, uitând că ţigara nu avea nevoie să fie aprinsă. La fel ca alte lucruri pe care le adusese cu el din trecutul acela îndepărtat, tabieturile nu i se schimbaseră deloc.

Luo Ji zâmbi un pic trist. Spera că Shi Qiang chiar crede toate astea, fiindcă cel puţin aşa îi era mai uşor să se despartă de el.

— Poţi aştepta dacă vrei. Când va veni timpul, ai face bine să te duci de partea cealaltă a rambleului. Nu ştiu cât de puternică va fi lovitura.

Shi Qiang zâmbi şi scutură din cap:

— Îmi aduci aminte de un intelectual pe care l-am întâlnit acum două sute de ani. Avea aceeaşi privire de câine bătut ca tine. Mi-l amintesc cum stătea în zorii zilei în faţa Bisericii Wangfujing, plângând... Dar şi-a revenit perfect. Am verificat după ce m-au deşteptat: a trăit până la o sută de ani!

— Dar cum a fost cu primul om care a atins Picăturica, Ding Yi? Cred că vă cunoşteaţi, nu?

— Şi-a dorit să moară. Nu ai ce să-i faci. Shi Qiang privi în sus la cerul îmbrăcat în apus, de parcă ar fi încercat să-

şi amintească cum arăta fizicianul. Cu toate astea a fost un tip destul de deschis la cap, genul ăla care poate accepta orice situaţie nouă. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca el toată viaţa mea. Zău aşa, a fost un tip tare. Băiete, ai fi avut ce învăţa de la el.

— Şi-ţi repet: Suntem doar nişte oameni obişnuiţi, tu şi cu mine. Îşi privi ceasul, ştiind că nu mai era timp de aşteptat. Îi întinse o mână lui Shi Qiang: Da Shi, mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine în aceste două secole. Rămas-bun! Poate ne vom întâlni din nou pe altundeva.

Shi Qiang nu-i luă mâna, dar îi făcu semn de la revedere.:

— Termină cu prostiile! Crede-mă, băiete. Nu se va întâmpla absolut nimic. Du-te şi când se va termina totul, grăbeşte-te încoace şi ia-mă şi pe mine. Şi să nu te superi pe mine dacă o să fac mişto de tine diseară la un pahar.

Luo Ji intră repede în maşină, ca să nu-i vadă Shi Qiang lacrimile. Aşa cum stătea acolo, se chinui să-şi fixeze în minte imaginea lui Shi Qiang pe care o văzuse în oglinda retrovizoare, ca să şi-o amintească mereu, apoi porni în călătoria sa finală.

Poate că aveau să se mai întâlnească într-un alt loc, cândva. Ultima oară durase două secole, oare cât avea să dureze despărţirea asta? La fel ca Zhang Beihai cu două secole înainte, Luo Ji începu să urască faptul că era ateu.

Soarele apusese acum complet şi deşertul de pe fiecare parte a drumului strălucea alb în lumina crepusculului, ca zăpada. Îşi dădu seama brusc că mersese cu Accordul lui şi cu iubita lui imaginară exact pe acest drum cu două secole în urmă când câmpia Chinei de Nord era acoperită de zăpadă adevărată. Îi simţi părul fluturând în vânt, cu şuviţele acelea care-i gâdilau ciudat obrazul drept.

Nu, nu. Nu-mi spune unde suntem! Odată ce ştim unde suntem lumea se îngustează ca o hartă. Când nu ştim, lumea pare nelimitată.

OK. Atunci să facem cum putem mai bine să ne pierdem.

Luo Ji avusese mereu sentimentul că Zhuang Yan şi Xia

fuseseră aduse pe lume de către propria lui imaginaţie. La acest gând simţi o lovitură ca de cuţit în inimă, fiindcă, în acest moment, iubirea şi dorul erau pentru el cele mai dureroase lucruri din lume. Lacrimile îi înceţoşau vederea, deşi încercă să-şi păstreze mintea limpede. Dar ochii frumoşi ai lui Yan apăreau mereu din limpezime, însoţiţi de râsul molipsitor al lui Xia Xia. Era tot ce putea face pentru a se concentra asupra ştirilor televizate.

Picăturica trecuse de un Punct Lagrange[51], dar se grăbea să ajungă pe Terra la o viteză constantă.

Luo Ji parcă maşina într-un loc pe care îl considera prielnic, la graniţa dintre câmpie şi munţi şi unde, cât vedeai cu ochii, nu se aflau nici oameni, nici clădiri. Maşina stătea într-o vale înconjurată de un inel de munţi în formă de U, care aveau să atenueze undele de şoc ale impactului. Îşi luă televizorul din maşină şi-l duse cu el pe solul nisipos unde se aşeză şi el.

Picăturica trecuse de altitudinea orbitei geosincrone de 34.000 de kilometri şi trecu foarte aproape de oraşul spaţial Noul Shanghai, ai cărui locuitori văzură cu toţii cu claritate punctul strălucitor de lumină zburând iute pe cer. Cei de la ştiri anunţară că impactul avea să aibă loc în opt minute.

Apoi anunţară în sfârşit şi latitudinea şi longitudinea locului de impact: spre nord-vestul capitalei chineze.

Dar Luo Ji ştia deja acest lucru.

Crepusculul se încheia acum, şi culorile cerului se concentraseră într-un spaţiu mic din vest, ca un ochi lipsit de pupilă care urmărea lumea indiferent.

Poate ca să-şi omoare timpul rămas, Luo Ji începu să-şi treacă în revistă viaţa.

Fusese împărţită în două părţi complet distincte. Partea care începuse în momentul când fusese numit Cel cu Faţa la Zid ţinuse două secole, dar i se păruse extrem de densă. O parcurse repede de parcă ar fi fost doar ieri. Acea parte

---

[51] Punctele Lagrange sunt cele cinci poziții unde un obiect mic, afectat doar de gravitație, poate rămâne în echilibru raportat la cele două corpuri mari (n. tr. Joel Martisen).

din viaţa lui nu-i părea a lui, nici măcar dragostea care-i era gravată până în oase. I se părea doar un vis trecător. Nu mai avea curajul să se gândească la soţia şi la copilul lui.

Contrar aşteptărilor lui, amintirile despre viaţa lui dinainte de a fi Cel cu Faţa la Zid, erau acum un spaţiu gol. Tot ce mai putu pescui din marea amintirilor sale fură câteva fragmente şi cu cât se îndepărta în trecut, cu atât erau mai puţine. Chiar fusese la liceu? Chiar fusese la şcoala primară? Fusese oare îndrăgostit pentru prima oară? Câteva fragmente lăsaseră cicatrici clare care-i aminteau că lucrurile acelea chiar se întâmplaseră. Detaliile erau vii, dar senzaţiile dispăruseră fără urmă. Trecutul lui era ca o mână de nisip pe care-ţi imaginai c-o ţii strâns în mână, dar care se risipise deja printre degete. Amintirea era un râu care secase demult, lăsând în urmă doar nişte pietricele răsfirate pe fundul unui râu fără viaţă. Aşa îşi trăise viaţa, privind mereu la următorul lucru şi de câte ori câştigase, şi pierduse, aşa că la sfârşit rămânea cu te miri ce.

Privi în jur la munţii crepusculari, amintindu-şi o noapte de iarnă pe care o petrecuse aici cu două sute de ani în urmă, în munţii care obosiseră să stea în picioare sute de milioane de ani şi se întinseseră la sol „ca nişte săteni bătrâni, încălzindu-se la soare”, cum spusese odată iubita lui imaginară. Ogoarele şi oraşele Câmpiei de Nord a Chinei se transformaseră demult în zone deşertice, dar munţii nu păreau să se fi schimbat. Erau în continuare simpli şi obişnuiţi ca aspect, cu ierburile şi lianele de veştejite de vitex ce încă mai creşteau încăpăţânate printre crăpăturile din stâncile cenuşii şi nu erau nici mai luxuriante şi nici mai rare decât acum două secole. Două secole nu fuseseră suficiente pentru a produce schimbări vizibile în aceşti munţi stâncoşi.

Dar ce era lumea omenească în ochii munţilor? Poate doar ceva ce observaseră într-o după-amiază liniştită. Mai întâi, câteva fiinţe mici apăruseră pe câmpie. După un timp, se înmulţiseră şi după mai mult timp se înmulţiseră

şi mai mult, în timp ce-şi construiau tot felul de structuri asemenea furnicilor şi umplură toată zona. Structurile lor străluceau din interior şi din unele ieşea fum. După un alt timp, luminile şi fumul dispăruseră, şi dispăruseră şi fiinţele acelea mici, iar structurile lor fuseseră demontate şi îngropate în nisip. Asta fusese tot. Printre nenumăratele lucruri pe care le trăiseră munţii, aceste evenimente trecătoare nu fuseseră neapărat cele mai interesante.

În cele din urmă, Luo Ji îşi descoperi cea mai timpurie amintire a sa. Fu surprins să descopere că viaţa pe care şi-o amintea începuse şi ea pe nisip. Era în propria lui preistorie, într-un loc de care nu-şi putea aminti şi cu oameni despre care nu mai ştia cine erau, dar îşi aminti limpede ţărmul nisipos al râului. Pe cer era o lună rotundă şi râul era tulburat de valuri în lumina lunii săpa în nisip. După ce săpă o groapă, apa începu să se strângă la fundul ei şi în apă era şi o lună mică. Continuase să sape aşa, o mulţime de gropi, găsind o mulţime de luni mici.

Asta era cea mai timpurie amintire a lui. Înainte de asta totul era întunecat.

În crucea nopţii, doar lumina televizorului ilumina micul petic de nisip care-l înconjura.

În timp ce Luo Ji se străduia să-şi menţină un gol în minte, scalpul i se întări şi simţi ceva ca o mână uriaşă care acoperise întregul cer de deasupra şi care-l apăsa.

Dar pe urmă mâna cea uriaşă se retrase.

La o distanţă de douăzeci de mii de kilometri de la suprafaţă, Picăturica îşi schimbă direcţia şi se îndreptă drept spre soare.

Reporterul TV strigă:

— Atenţie, Emisferă Nordică! Atenţie, Emisferă Nordică! Picăturica a devenit mai strălucitoare şi o puteţi urmări cu ochiul liber!

Luo Ji privi în sus. Da, chiar putea s-o vadă. Nu era prea strălucitoare, dar viteza ei mare o făcea vizibilă în timp ce traversa cerul ca un meteor şi dispărea la vest.

În cele din urmă, Picăturica îşi reduse velocitatea relativă faţă de Terra la zero şi rămase la 1,5 milioane de

kilometri depărtare. Un Punct Lagrange. Asta însemna că, în zilele ce urmau să vină, avea să rămână nemişcată în raport cu Terra şi cu Soarele, exact la mijloc între cele două.

Luo Ji simţi că urma să se mai întâmple ceva, aşa că se aşeză pe nisip şi aşteptă. Munţii, la fel ca bătrânii aceia, în lateral şi în spatele lui, aşteptau liniştiţi cu el şi asta îi dădea un sentiment de siguranţă. Pentru moment, nu mai erau alte informaţii importante la ştiri. O lume care nu ştia cu siguranţă dacă scăpase sau nu de catastrofă aştepta cu nervii întinşi la maximum.

Trecură zece minute, dar nu se întâmplă nimic. Sistemul de monitorizare arăta cum Picăturica era suspendată şi nemişcată – haloul de propulsie din coada ei dispăruse şi capul ei rotund era îndreptat spre Soare. Acesta reflecta lumina solară strălucitoare, aşa că prima treime din ea părea să fi luat foc. Lui Luo Ji i se păru că avea loc un soi de inducţie misterioasă între Picătură şi Soare.

Imaginea de la televizor se blură brusc şi sunetul deveni strident. Luo Ji îşi dădu seama de agitaţia naturală din jur: un cârd speriat de păsări îşi luă zborul în munţi şi un câine lătră în depărtare. Poate că se înşela, dar simţi că pielea i se iritase. Sunetul de la televizor şi imaginea tremurară pentru o clipă şi apoi reveniră la normal. Mai târziu îşi dădu seama că interferenţa era încă prezentă, dar sistemele de telecomunicaţii globale filtraseră rapid zgomotul brusc cu capacităţile lor anti-interferenţă. Cu toate acestea, ştirile reacţionară lent la această schimbare din cauza cantităţii uriaşe de date de monitorizare care trebuiau să fie coroborate şi analizate. Mai trecură zece minute sau mai bine până când apărură informaţii precise.

Picăturica trimitea o undă electromagnetică puternică şi continuă direct spre Soare cu o intensitate mult peste pragul de amplificare solară şi o frecvenţă care acoperea toate benzile pe care Soarele le putea amplifica.

Luo Ji începu să chicotească, apoi începu să râdă până când fu gata să se sufoce. Da, chiar era egocentric. Ar fi trebuit să se gândească la asta mai demult. Luo Ji nu era

cel important. Era Soarele. De acum înainte, umanitatea nu mai putea folosi Soarele ca o antenă puternică pentru a trimite mesaje în Univers.

Picătura îl sigilase.

— Ha ha, băiete, nu s-a întâmplat nimic! Ar fi trebuit să pariem! La un moment dat, Shi Qiang venise spre Luo Ji. Oprise o maşină şi venise cu ea până acolo.

Luo Ji simţi cum pierduse ceva din el însuşi. Stătea epuizat pe nisip, care se încălzise de la soare. Era foarte plăcut, cum stătea aşa pe el.

— Da, Da Shi. Acum putem să plecăm şi să ne vedem de vieţile noastre. Totul s-a terminat.

— Băiete, asta e ultima oară când te ajut să faci chestii de Cel cu Faţa la Zid, spuse Shi Qiang pe drumul de întoarcere. Ocupaţia asta poate cauza probleme mentale şi tu tocmai ai avut un asemenea episod.

— Sper că aşa stau lucrurile, spuse Luo Ji. Afară stelele care fuseseră vizibile ieri dispăruseră, iar întunericul deşertului şi cerul nopţii se uniseră la orizont. O secţiune din drum era iluminată de faruri şi se întindea departe în faţa lor. Lumea semăna cu starea de spirit din mintea lui Luo Ji: era întuneric peste tot, cu excepţia unui loc incredibil de clar.

— Ştii, va fi uşor pentru tine să-ţi revii. A sosit vremea să le deştepte pe Zhuang Yan şi pe Xia Xia. Deşi, în haosul recent, nu ştiu dacă nu cumva au suspendat redeşteptarea. Dar chiar dacă e aşa, nu va dura prea mult. Situaţia se va stabiliza în curând, cred. În fond, mai e timp pentru mai multe generaţii. N-ai spus că acum poţi să-ţi trăieşti viaţa?

— Mă voi duce să întreb mâine la Biroul de Emigrare a Hibernatorilor. Cuvintele lui Shi Qiang îi amintiră lui Luo Ji de singurul petic de culoare din mintea lui întunecată. Poate că revederea soţiei şi copilului erau singura lui şansă de mântuire.

Dar pentru umanitate nu mai exista nicio speranţă.

În timp ce se apropiară de Satul Viaţa Nouă nr. 5, Shi Qiang încetini brusc.

— Ceva nu e în regulă, spuse el, privind în faţă.

Urmărindu-i privirea, Luo Ji văzu o strălucire pe cer aruncată de o lumină de pe pământ, însă din pricina rambleurilor înalte de pe drum nu puteau zări sursa luminii. Strălucirea era în mişcare. Nu părea să fie lumina unei zone rezidenţiale.

Când maşina ieşi de pe autostradă, în faţa ochilor le apăru o privelişte stranie şi spectaculoasă. Deşertul dintre Satul Noua Viaţă nr. 2 şi autostradă se transformase într-o cuvertură strălucitoare şi plină de lumini, ca un ocean de licurici. Îi luă ceva vreme lui Luo Ji până să-şi dea seama că era o mulţime de oameni. Toţi erau din oraş şi lumina venea de la hainele lor.

În timp ce maşina se apropia încet de mulţime, toţi cei din faţa lor îşi ridicară mâinile pentru a se feri de farurile orbitoare, aşa că Shi Qiang le stinse, dezvăluind un zid uman strident şi bizar.

— E ca şi cum ar aştepta pe cineva, spuse Shi Qiang, privindu-l pe Luo Ji, care se încordă când îi văzu expresia. Maşina se opri şi Shi Qiang continuă: Stai aici şi nu te mişca. Mă duc să văd ce e. Sări din maşină şi merse spre mulţime. Pe fundalul zidului uman strălucitor, trupul solid al lui Shi Qiang se profila ca o siluetă neagră. Luo Ji îl urmări cu privirea. Se duse spre mulţime, schimbă câteva cuvinte cu ei şi apoi făcu calea întoarsă şi veni înapoi.

— Se pare că te aşteaptă pe tine. Du-te, spuse el, sprijinindu-se de uşă. Văzându-i chipul lui Luo Ji, îl linişti: Relaxează-te. Va fi OK.

Luo Ji ieşi din maşină şi merse spre mulţime. Se obişnuise cu hainele digitale ale oamenilor moderni, dar în deşertul dezolant, mai avea încă senzaţia că păşeşte spre Celălalt. Dar când se apropie şi le văzu expresiile, inima începu să-i bată mai repede.

Primul lucru pe care-l aflase atunci când se deşteptase din hibernare fusese că mulţimile de orice vârstă aveau expresia lor unică. Diferenţele temporale dintre epoca lui şi cea din prezent erau remarcabile – îi puteai distinge cu uşurinţă pe oamenii moderni şi pe hibernatorii care tocmai

se treziseră. Dar expresiile pe care le văzu Luo Ji acum nu erau moderne şi nici nu erau din secolul XXI. Nu ştia cărei epoci îi aparţineau. Frica aproape că-l ţintui în loc, dar încrederea lui în Shi Qiang îl împinse să meargă mecanic înainte.

Când se apropie destul de mulţime se opri, în sfârşit, pentru că văzu imaginile pe care le afişau hainele lor.

Hainele lor afişau fotografii ale lui Luo Ji – unele erau fotografii statice altele erau videoclipuri.

Luo Ji apăruse rar în mass-media de când devenise Cel cu Faţa la Zid, aşa că nu lăsase multe urme vizuale, însă pe hainele oamenilor erau un şir lung de imagini şi videoclipuri ale sale. La unii oameni, văzu chiar fotografii din perioada dinainte de a deveni Cel cu Faţa la Zid. Hainele îşi luau informaţia de pe Internet, ceea ce însemna că imaginile circulau în toată lumea. Mai observă şi că imaginile erau în forma lor originală şi nu suferiseră vreo deformare artistică din cele care le plăceau oamenilor moderni, ceea ce însemna că de-abia apăruseră online.

Când îl văzură că se opreşte, mulţimea avansă spre el. Când ajunseră la aproape doi metri de el, oamenii de pe rândul din faţă opriră restul mulţimii şi apoi îngenunchează. Cei din spatele lor îngenunchează şi ei, rând pe rând, val după val de oameni strălucitori care se pierdeau în depărtare.

— Stăpâne, salvează-ne! auzi el pe cineva spunând. Cuvintele îi rezonară în urechi.

— O, Doamne, salvează lumea!

— Măreţule Purtător de Cuvânt, sprijină înfăptuirea dreptăţii în Univers!

— Tu, Înger al Dreptăţii, salvează omenirea!

Doi oameni se apropiară de el, şi Luo Ji îl recunoscu pe cel ale cărui haine nu străluceau: era Hines. Celălalt era un soldat cu insigne şi cu panglici strălucitoare.

Hines îi spuse grav:

— Doctore Luo, tocmai am fost numit persoana ta de contact la Comisia Proiectului Celor cu Faţa la Zid de la ONU. Îmi revine îndatorirea să te informez că Proiectul

Celor cu Faţa la Zid a fost reînfiinţat şi ai fost numit Cel cu Faţa la Zid Unic.

Soldatul spuse:

— Sunt comisarul special Ben Jonathan de la CCFS. Ne-am întâlnit când v-au deşteptat. Am şi eu instrucţiuni să vă informez că Flota Asiatică, Flota Europeană şi Flota Nord Americană au fost de acord cu revalidarea Actului Celor cu Faţa la Zid şi că v-au recunoscut statutul Celui cu Faţa la Zid Unic.

Hines arătă spre mulţimea care îngenunchease pe nisip şi spuse:

— În ochii publicului, aveţi acum două identităţi. Pentru credincioşi sunteţi Îngerul Dreptăţii. Pentru atei sunteţi purtătorul de cuvânt al unei civilizaţii superioare, drepte din Calea Lactee.

Urmă un moment de tăcere. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Luo Ji. Acesta se gândi pentru o clipă, dar nu-i veni în minte decât o singură posibilitate:

— A funcţionat vraja? se hazardă el.

Hines şi Jonathan încuviinţară şi Hines spuse:

— 187J3X1 a fost distrusă.

— Când?

— Acum cincizeci şi unu de ani. S-a observat acum un an, dar nimeni nu dădea prea multă atenţie stelei ăleia, aşa că observaţiile au fost descoperite doar în după amiaza asta. Câţiva oameni disperaţi de la CCFS au dorit să-şi găsească inspiraţia în istorie şi şi-au amintit de Proiectul Celor cu Faţa la Zid şi despre vraja ta. Aşa că s-au uitat la 187J3X1 şi au descoperit că nu mai era acolo. În locul ei se află o nebuloasă de resturi. Au căutat în toate înregistrările observaţionale ale stelei până la distrugerea ei de acum un an, apoi au scos toate datele observaţionale ale stelei 187J3X1 în momentul exploziei ei.

— Şi cum de ştiu că a fost distrusă?

— Ştii că 187J3X1 era într-o fază stabilă la fel ca Soarele, şi era imposibil să se transforme într-o novă. Şi distrugerea ei a fost observată: un corp care se deplasa aproape de viteza luminii a lovit 187J3X1. Obiectul acela

minuscul – i se spune fotoid – a fost observat în clipa când a depăşit marginea atmosferei stelare, din cauza urmelor lăsate. Deşi mic în volum, velocitatea lui apropiată de viteza luminii a însemnat că masa lui relativă, amplificată enorm, atinsese o optime din cea a stelei 187J3X1 atunci când a lovit ţinta. A distrus steaua instantaneu. Cele patru planete au fost şi ele vaporizate în explozia ce a urmat.

Luo Ji privi în sus la cerul întunecat al nopţii, unde stelele erau practic invizibile. Păşi înainte şi oamenii se ridicară şi-i făcură loc în tăcere, unindu-se iar, imediat, în spatele lui. Încercau cu toţii să se apropie de el, de parcă ar fi tânjit după lumina soarelui în frigul din jur, dar îi lăsau din respect un cerc de spaţiu, o pată întunecată în mijlocul unui ocean fluorescent, ca ochiul unei furtuni. Un bărbat îşi făcu drum, împingând, veni în faţă şi căzu pe jos în faţa lui Luo Ji, implorându-l să se oprească şi apoi îi sărută picioarele. Câţiva dintre ceilalţi intrară în cerc pentru a repeta actul. Tocmai când situaţia era să scape de sub control, se auziră strigăte critice din mulţime, îndemnându-i pe oameni să se împrăştie şi să revină înapoi în grup.

Luo continuă să înainteze, dar îşi dădu seama că nu ştia unde merge.

Se opri, îl găsi pe Hines şi pe Jonathan în mulţime şi se îndreptă spre ei.

— Deci ce aş putea face acum? întrebă el când ajunse lângă ei.

— Eşti Cel cu Faţa la Zid, deci poţi face orice intră în domeniul de acţiune al Actului Celor cu Faţa la Zid, îi spuse Hines, înclinându-se spre el. Deşi actul mai are nişte restricţii, poţi practic angaja toate resursele Internaţionalei Terra.

— Include şi resursele Internaţionalei Flote, adăugă Jonathan.

Luo Ji se gândi o clipă şi spuse:

— Nu am nevoie să cheltuiesc resurse în acest moment. Dar dacă tocmai mi-am recuperat puterea garantată de Actul Celor cu Faţa la Zid…

— Fără îndoială, răspunse Hines.

Jonathan încuviinţă.

— Atunci am două cereri. Prima: restabilirea ordinii în toate oraşele, pentru ca viaţa să revină la normal. Nu e niciun fel de secret în legătură cu această rugăminte. Sunt sigur că înţelegeţi.

Încuviinţară cu toţii. Cineva zise:

— Lumea te ascultă, Doamne.

— Da, lumea te ascultă, repetă Hines. Restabilirea ordinii va necesita timp, dar datorită ţie avem încredere că se poate realiza.

Cuvintele lui fură repetate de mulţime.

— A doua: Vă rog pe toţi să mergeţi acasă. Lăsaţi în pace locul acesta. Vă mulţumesc!

Oamenii rămaseră tăcuţi după ce auziră acest lucru, dar începură să-şi transmită repede unii altora cuvintele lui. Mulţimea începu să se disperseze, la început lent şi fără tragere de inimă, dar în cele din urmă măriră pasul şi maşină după maşină plecă pe drumul spre oraş. Mulţimea de oameni care mergeau de-a lungul şoselei arăta ca o colonie strălucitoare de furnici în noapte.

Apoi deşertul deveni pustiu din nou. Doar Luo Ji, Shi Qiang, Hines şi Jonathan rămaseră pe nisipul plin de urme de tălpi haotice.

— Îmi este cu adevărat ruşine de felul cum eram înainte, spuse Hines. Civilizaţia umană are o istorie de doar cinci mii de ani şi totuşi preţuim atât de mult viaţa şi libertatea. În Univers trebuie să fie civilizaţii cu istorii vechi de miliarde de ani. Ce fel de moralitate au ei? Oare are vreun rost această întrebare?

— Şi mie mi-e ruşine de mine. În ultimele zile am început chiar să mă îndoiesc de Dumnezeu, spuse Jonathan. Când îl văzu pe Hines gata să intervină, ridică mâna şi-l opri: Nu, prietene. Mi-e teamă că am spune acelaşi lucru.

Se îmbrăţişară şi lacrimile le curgeau pe obraji.

— Aşadar, domnilor, spuse Luo Ji, bătându-i pe spate: Vă puteţi întoarce. Dacă am nevoie de voi, o să vă anunţ. Vă

mulţumesc.

Îi urmări cum pleacă, sprijinindu-se, unul de celălalt ca o pereche fericită. Acum rămăseseră numai el şi cu Shi Qiang.

— Da Shi, ai ceva de spus acum? spuse el, întorcându-se spre Shi Qiang, cu un zâmbet.

Shi Qiang stătea nemişcat, uluit, de parcă tocmai ar fi asistat la un truc magic:

— Băiete, sunt al naibii de nedumerit.

— Cum? Nu crezi că sunt Îngerul Dreptăţii?

— Ar trebui să mă omori în bătaie ca să zic aşa ceva.

— Dar că sunt un purtător de cuvânt al unei civilizaţii superioare?

— Ceva mai bine decât un înger, dar nu cred nici asta, ca să fiu sincer. Nu te-am crezut aşa ceva niciodată.

— Nu crezi în dreptate şi justiţie în Univers?

— Nu ştiu.

— Dar te ocupi de implementarea legii!

— Ţi-am zis că habar n-am. Sunt pur şi simplu perplex.

— Atunci eşti cel mai lucid de pe aici.

— Dar poţi să-mi povesteşti despre justiţia Universului?

— Desigur. Vino cu mine!

Apoi Luo Ji merse drept prin deşert, cu Shi Qiang urmându-l îndeaproape. Merseră mult timp tăcuţi, apoi traversară autostrada.

— Unde mergem? întrebă Shi Qiang.

— În cel mai întunecat loc.

Traversară autostrada spre un loc unde rambleul bloca luminile zonei rezidenţiale. Bâjbâind prin întunericul ce-i înconjura, Luo Ji şi Shi Qiang se aşezară pe solul nisipos.

— Să începem! se auzi prin întuneric vocea lui Luo Ji.

— Mie spune-mi versiunea mai simplă. La nivelul meu, nu o să înţeleg nimic complicat.

— Oricine poate înţelege, Da Shi. Adevărul e simplu. Este genul acela de lucru care, după ce-l auzi, te face să te întrebi de ce nu te-ai gândit tu mai înainte la el. Cunoşti ceva despre axiomele matematice?

— Am făcut geometrie în liceu. „Prin două puncte distincte trece o dreaptă şi numai una.” Chestii de genul ăsta.

— Bine. Aşa că acum vom stabili două axiome pentru civilizaţia cosmică. Mai întâi, supravieţuirea este prima necesitate a civilizaţiei. Apoi: Civilizaţia creşte încontinuu şi se răspândeşte, dar materia totală din Univers rămâne constantă.

— Şi?

— Asta-i tot.

— Şi ce poţi deduce din aceste chestiuţe?

— Aşa cum tu deduci soluţia unui caz întreg dintr-un singur glonţ, sau dintr-o picătură de sânge, sociologia cosmică e capabilă să înfăţişeze o imagine completă a civilizaţiei cosmice şi galactice doar din cele două axiome. Aşa este ştiinţa, Da Shi. Temelia oricărei discipline este cât se poate de simplă.

— Păi atunci hai să deducem ceva.

— Mai întâi să discutăm despre Bătălia Întunecată. M-ai crede dacă ţi-aş spune că *Astronava Terra* era un microcosmos al civilizaţiei cosmice?

— Nu. *Astronava Terra* nu avea resurse, cum ar fi piesele de schimb şi carburant, dar Universul nu duce lipsă. E prea mare.

— Greşeşti. Universul este mare, dar viaţa este şi mai mare! Acesta e înţelesul celei de-a doua axiome. Cantitatea de materie din Univers rămâne constantă, dar viaţa creşte exponenţial. Funcţiile exponenţiale sunt demonii matematicii. Dacă există o bacterie microscopică în ocean care se divide la fiecare jumătate de oră. Descendenţii ei vor umple oceanul în câteva zile, dacă sunt destule nutrimente. Nu te lăsa păcălit de umanitate şi de Trisolaris. Aceste două civilizaţii sunt mici, dar sunt abia în copilăria lor. Imediat ce o civilizaţie trece de un anume prag tehnologic, expansiunea vieţii prin Univers devine înspăimântătoare. Ia, de exemplu, viteza de navigare actuală a umanităţii. Într-un milion de ani, civilizaţia de pe Terra ar putea umple galaxia. Iar un milion de ani este un

timp scurt măsurat la scara universală.

— Deci vrei să spui, privind în perspectivă, că Universului i-a intrat, o… cum să zic, o carte proastă?

— Nu are rost să gândeşti în perspectivă. În acest moment, întregului Univers i-a intrat o carte proastă. Aşa cum a spus Hines, civilizaţia poate că a apărut în Univers acum miliarde de ani. Şi, dacă ne uităm la semne, Universul s-ar putea să fie deja foarte aglomerat. Cine ştie cât de mult spaţiu liber este în Calea Lactee sau în Univers, sau câte resurse au mai rămas?

— Dar nu e adevărat, nu? Universul pare pustiu, Nu am văzut niciun alt fel de viaţă în afară de cea de pe Trisolaris, nu?

— Despre acest lucru vom vorbi acum. Dă-mi o ţigară. Luo Ji bâjbâi prin întuneric o vreme până când luă ţigara din mâna lui Shi Qiang. Când Luo Ji vorbi din nou, Shi Qiang îşi dădu seama că acesta se mişcase până într-un loc aflat la trei sau patru metri mai încolo. Trebuie să mărim distanţa pentru ca să ne simţim ca şi cum am fi în spaţiul extraterestru, spuse Luo Ji. Apoi aprinse ţigara, răsucindu-i filtrul şi Shi Qiang îşi aprinse şi el una. În întuneric se vedeau două planete mici şi roşii îndepărtate, una de alta şi aflate în opoziţie.

— Perfect. Pentru a exemplifica problema, avem acum nevoie de stabilirea celui mai elementar model de civilizaţie cosmică. Aceste două mingi de foc reprezintă cele două planete civilizate. Universul este compus doar din aceste două planete şi dincolo de ele nu mai este nimic. Şterge-ţi toate împrejurimile. Poţi să localizezi sentimentul acesta?

— Mda. E un sentiment uşor de găsit într-un loc întunecat ca ăsta.

— Să numim aceste două lumi civilizate civilizaţia ta şi civilizaţia mea. Poţi detecta că exist, dar nu ştii niciun alt detaliu. Pe de altă parte, eu habar nu am de existenţa ta.

— Bun.

— Acum trebuie să definim două concepte: „bunăvoinţă” şi „rea-voinţă”. Aceste cuvinte în sine nu sunt foarte

riguroase într-un context ştiinţific, aşa că trebuie să restrângem înţelesul lor. „Bunăvoinţa” nu înseamnă să iei iniţiativa de a ataca şi a eradica alte civilizaţii. „Rea-voinţa” este opusul ei.

— Cam jos ştacheta pentru bunăvoinţă.

— Pe urmă, ia în calcul opţiunile pe care le ai în legătură cu mine. Te rog să-ţi aminteşti că axiomele civilizaţiei cosmice trebuie avute în minte în timpul întregului proces, la fel ca scara distanţelor despre care vorbim, şi caracteristicile spaţiului.

— Aş putea să aleg să comunic cu tine.

— Dacă faci asta, ar trebui să fii conştient de preţul pe care va trebui să-l plăteşti: Va trebui să-ţi expui existenţa faţă de mine.

— Sigur. În Univers acesta nu e un lucru lipsit de importanţă.

— Există diferite grade de expunere. Cea mai puternică formă de expunere este atunci când eu îţi cunosc cu precizie coordonatele interstelare. Următoarea e când îţi ştiu direcţia generală, şi cea mai slabă este cea când doar ştiu de existenţa ta. Dar chiar şi cea mai slabă formă de expunere îmi permite să te caut, fiindcă, dacă tu mi-ai detectat existenţa, ştiu că voi fi în stare şi eu să te găsesc. Este doar o chestiune de timp, din punctul de vedere al dezvoltării tehnologice.

— Însă, băiete, aş mai putea şi să risc şi să vorbesc cu tine. Dacă eşti rău intenţionat, atunci va fi ghinionul meu. Dar dacă eşti binevoitor, atunci am putea să facem diverse schimburi între noi şi în final să ne unim într-o singură civilizaţie binevoitoare.

— OK, Da Shi. Acum am ajuns la esenţa chestiunii. Să ne întoarcem la axiomele civilizaţiei cosmice: Chiar dacă sunt o civilizaţie binevoitoare, pot să-mi dau seama de la începutul comunicării dintre noi dacă şi tu eşti o civilizaţie binevoitoare?

— Sigur că nu. Asta ar fi împotriva primei axiome.

— Deci după ce primesc mesajul tău, ce ar trebui să fac?

— În mod normal ar trebui să stabileşti dacă sunt

binevoitor sau răuvoitor. Dacă sunt răuvoitor, mă eradichezi. Dacă sunt binevoitor, putem continua să comunicăm.

Flacăra de pe partea lui Luo Ji se ridică şi se mişca încoace şi încolo. Evident se ridicase şi păşea: Asta ar funcţiona pe Terra, dar nu şi afară, în Univers. Aşa că acum vom introduce un nou concept: lanţul suspiciunii.

— Ăsta-i un termen bizar.

— La început am avut doar termenul. Nu mi s-a explicat. Dar mai târziu i-am putut deduce înţelesul chiar din cuvintele respective.

— Cine nu ţi l-a explicat?

— …O să-ţi spun mai târziu. Să continuăm. Dacă crezi că sunt binevoitor, asta nu înseamnă că trebuie să te simţi în siguranţă, fiindcă conform primei axiome, o civilizaţie binevoitoare nu poate prezice că orice altă civilizaţie este binevoitoare. Tu nu ştii dacă eu cred că eşti binevoitor sau răuvoitor. Pe urmă, chiar dacă ştii că eu cred că eşti binevoitor şi ştiu şi eu că tu crezi că *eu sunt* binevoitor, nu ştiu ce crezi tu despre ce cred eu despre ce crezi tu despre mine. E încurcată rău, nu? Şi ăsta ar fi doar nivelul trei, iar logica poate continua la infinit.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Acesta este lanţul suspiciunii. Este ceva ce nu vezi pe Terra. Categoriile împărtăşite de umanitate, similarităţile culturale, ecosistemul interconectat şi distanţele mici înseamnă, în acest mediu, că lanţul suspiciunii se va întinde doar la un nivel sau două, înainte să fie rezolvat prin comunicare. Dar, în spaţiu, lanţul suspiciunii poate fi foarte lung. Este la fel cu Bătălia Întunecată, care s-a întâmplat deja înainte ca orice comunicare s-o poată rezolva.

Shi Qiang trase un fum din ţigară şi faţa lui gânditoare ieşi afară din întuneric pentru o clipă:

— Se pare că acum putem trage multe învăţăminte din Bătălia Întunecată.

— Aşa este. Cele cinci nave ale *Astronavei Terra* au format o civilizaţie cvasicosmică, nu chiar una reală,

fiindcă ele constau dintr-o singură specie – oameni – care erau foarte apropiaţi unii de alţii. Dar chiar şi aşa, când le-a intrat o carte proastă, a apărut imediat lanţul suspiciunii. În civilizaţia cosmică reală, diferenţele biologice dintre diferitele grupuri ar putea fi de nivelul regnului, iar diferenţele culturale sunt chiar dincolo de ce ne putem imagina. La asta mai adaugă şi distanţele uriaşe dintre civilizaţii şi te pricopseşti cu lanţuri ale suspiciunii care sunt practic indestructibile.

— Asta înseamnă că rezultatul va fi identic, indiferent dacă suntem civilizaţii binevoitoare sau rău intenţionate?

— Exact. Acesta este cel mai important aspect al lanţului suspiciunii. Nu are legătură cu propria moralitate a civilizaţiei şi cu structura ei socială. Este de ajuns să te gândeşti la fiecare civilizaţie ca la nişte puncte de la capătul unui lanţ. Indiferent dacă civilizaţiile sunt pe plan intern binevoitoare sau răuvoitoare, când intră în pânza de păianjen a lanţurilor suspiciunii, sunt toate identice.

— Dar, dacă eşti mult mai slab decât mine, nu reprezinţi o ameninţare. Aşa că aş putea comunica cu tine până la urmă, nu?

— Nici asta nu va funcţiona. Aici trebuie să introducem un al doilea concept important: explozia tehnologică. Nu mi s-a explicat în totalitate, dar era mult mai uşor de dedus decât lanţul suspiciunii. Civilizaţiile umane au o istorie de cinci mii de ani şi viaţa de pe Terra ar putea fi veche de câteva miliarde de ani. Însă tehnologia modernă s-a dezvoltat în trei sute de ani. La scara universală, asta nu e progres, e o explozie! Potenţialul de a face salturi tehnologice este explozivul ce stă îngropat în fiecare civilizaţie şi, dacă este aprins de un factor intern sau extern, explodează, nu glumă. Pe Terra a fost nevoie de trei sute de ani, dar nu există niciun motiv pentru care umanitatea ar fi cea mai rapidă dintre toate civilizaţiile cosmice. Poate că sunt alţii ale căror explozii tehnologice au fost şi mai bruşte. Da, sunt mai slab decât tine, dar de vreme ce am primit mesajul tău şi am aflat de existenţa ta, între noi a apărut lanţul suspiciunii. Dacă, indiferent când,

trec printr-o explozie tehnologică care mă aruncă brusc cu mult înaintea ta, atunci sunt mai puternic decât tine. La scara Universului, şapte sute de ani sunt o pocnitură din degete. Şi poate că tocmai faptul că am aflat de existenţa ta şi informaţia pe care am primit-o din comunicarea cu tine să fi fost scânteia care să producă acea explozie. Asta înseamnă că, şi dacă sunt o civilizaţie care abia a luat naştere sau una în curs de dezvoltare, rămân un pericol mare pentru tine.

Shi Qiang urmări flacăra lui Luo Ji în întuneric în timp ce medită câteva secunde apoi îşi privi propria ţigară:

— Deci trebuie să tac.

— Crezi că va funcţiona?

Fumau. Mingile de fum străluciră mai mult şi feţele lor ieşiră din întuneric ca nişte zei ai acestui univers simplu, cufundaţi în gânduri.

Shi Qiang spuse:

— Nu. Nu va funcţiona. Dacă eşti mai puternic decât mine, atunci de vreme ce eu am fost în stare să te găsesc, într-o bună zi şi tu vei fi în stare să mă găseşti. Şi atunci se va forma lanţul suspiciunii între noi. Dacă eşti mai slab decât mine, ai putea oricând să treci şi tu printr-o explozie tehnologică, şi asta ne-ar aduce pe amândoi la primul caz. Ca să rezum: unu, a te lăsa să afli că exist şi doi a te lăsa să exişti, sunt ambele opţiuni periculoase pentru mine şi încalcă prima axiomă.

— Da Shi, ai o minte cât se poate de limpede!

— Creierul se poate măsura deocamdată cu al tău, dar suntem încă la început.

Luo Ji rămase tăcut în întuneric pentru o vreme mai îndelungată. Chipul îi răsări în lumina slabă a mingii de foc de două sau trei ori înainte să spună:

— Da Shi, acesta nu e începutul. Raţionamentul nostru a ajuns deja la o concluzie.

— Concluzie? Nu am stabilit absolut nimic! Unde e imaginea civilizaţiei cosmice pe care mi-ai promis-o?

— Dacă nici comunicarea şi nici tăcerea nu funcţionează atunci când afli de existenţa mea, nu mai ai decât o

singură opţiune.

În lunga tăcere care urmă, cele două flăcări se stinseră. Nu bătea vântul şi întunericul tăcut deveni gros ca asfaltul, unind cerul şi deşertul într-un tot de nepătruns. În cele din urmă Shi Qiang rosti doar două cuvinte în întuneric:

— La dracu'!

— Extrapolează acea opţiune la miliarde de miliarde de stele şi sute de milioane de civilizaţii şi ai imaginea corectă! spuse Luo Ji, încuviinţând prin întuneric.

— Da, e… cu adevărat întunecat.

— Universul real este, într-adevăr, exact atât de negru. Luo Ji dădu din mână, pipăind întunericul, de parcă era catifea. Universul este o pădure întunecată. Fiecare civilizaţie este un vânător înarmat care pândeşte pe după copaci ca o fantomă, încercând cu grijă să dea la o parte ramurile care-i blochează drumul şi încercând să păşească fără un sunet. Chiar şi respiraţia încearcă să şi-o ţină. Vânătorul trebuie să fie atent fiindcă pădurea e plină de vânători care se furişează la fel ca el. Dacă descoperă o altă viaţă – un alt vânător, un înger sau un demon, un prunc fragil sau un bătrân care abia merge clătinat, o zână sau un semizeu – n-are decât un singur lucru de făcut: să deschidă focul şi să-i elimine. În această pădure, iadul sunt ceilalţi oameni. O ameninţare eternă că orice viaţă care-şi expune existenţa va fi eliminată rapid. Aceasta este imaginea civilizaţiei cosmice. Este o explicaţie a Paradoxului lui Fermi[52].

Shi Qiang îşi aprinse o altă ţigară, măcar să mai facă puţină lumină.

— Dar în această pădure întunecată, este un copil stupid care se numeşte umanitate care şi-a făcut un foc de tabără şi stă lângă el strigând: „Sunt aici! Sunt aici!”, spuse Luo Ji.

— L-a auzit cineva?

---

[52] Paradoxul lui Fermi este contradicţia aparentă între probabilitatea de existenţă în Univers a unor civilizaţii extraterestre, probabilitate estimată a fi mare, şi lipsa de contacte cu astfel de civilizaţii sau alte dovezi legate de existenţa lor (n. tr.).

— Cu siguranţă. Dar acele strigăte nu pot fi suficiente pentru stabilirea poziţiei. Umanitatea nu a transmis încă informaţia despre poziţia exactă a Terrei şi a Sistemului Solar în Univers. Din informaţia transmisă nu se poate afla decât distanţa dintre Terra şi Trisolaris şi direcţia lor generală în Calea Lactee. Poziţia precisă ale celor două lumi rămâne încă un mister. Deoarece ne aflăm în pustietatea de la periferia galaxiei, suntem puţin mai la adăpost.

— Şi cum e cu vraja aia?

— Folosind Soarele am transmis trei imagini în cosmos. Fiecare consta din treizeci de puncte reprezentând proiecţia planară a unui sistem de coordonate tridimensionale conţinând poziţia a treizeci de stele. Combinarea celor trei imagini în coordonate tridimensionale formează un spaţiu cubic populat de acele treizeci de puncte. Chestia aceea reprezintă poziţiile relative ale 187J3X1 şi ale celor douăzeci şi nouă de stele din jur. Este şi o etichetă care arată unde se află 187J3X1.

Gândeşte-te cu atenţie şi o să te prinzi. Un vânător dintr-o pădure întunecată, furişându-se cu răsuflarea întretăiată, observă brusc că o bucăţică de coajă de copac a fost tăiată dintr-un copac din faţa lui. Pe porţiunea albă de lemn rămasă şi care e foarte vizibilă, se află deconspirată o poziţie din pădure, notată cu litere pe care toţi vânătorii le pot recunoaşte. Ce va gândi el despre poziţia aia? Nu-şi va imagina desigur că i-a lăsat cineva mâncare acolo. Din toate posibilităţile, cea mai probabilă este că acel semn îi informează pe toţi că în locul respectiv se află o pradă vie care trebuie eliminată. Nu mai contează motivul pentru care cineva a lăsat mesajul. Important este că acea carte proastă care i-a intrat a întins nervii pădurii întunecate la maximum, şi cel cu nervii cei mai sensibili va face cel mai probabil prima mişcare. Să presupunem că există un milion de vânători în pădure – numărul de civilizaţii de pe miliarde şi miliarde de stele din Calea Lactee ar putea fi de mii de ori pe atâta. Poate că nouă sute de mii dintre ele vor ignora mesajul. Dintre celelalte o sută de mii, poate că

nouăzeci de mii vor sonda poziţia şi, după ce se vor convinge că nu există viaţă acolo, o vor ignora. Dar unul dintre ceilalţi zece mii de vânători va alege precis să tragă spre poziţia aceea, fiindcă pentru civilizaţiile ajunse la un anumit nivel de dezvoltare tehnologică, atacul poate fi mai sigur şi mai puţin obositor decât sondarea. Şi dacă nu e nimic acolo, cu atât mai bine.

— Acum, conchise Luo Ji, vânătorul acela a apărut.

— Vraja aceea a ta nu mai poate fi trimisă, nu-i aşa?

— Aşa este, Da Shi. Vraja trebuie trimisă întregii galaxii, dar Soarele a fost blocat, aşa că nu se mai poate trimite.

— Umanitatea s-a trezit prea târziu? Shi Qiang îşi aruncă chiştocul. Flacăra descrise un arc prin întuneric în timp ce cădea, iluminând temporar un mic cerc de pământ nisipos.

— Nu, nu. Gândeşte-te: Dacă Soarele nu ar fi fost sigilat şi aş fi ameninţat Trisolaris că le trimit o vrajă asupra lor, ce s-ar fi întâmplat?

— Ai fi fost lapidat, la fel ca Rey Diaz. Şi pe urmă ar fi apărut o legislaţie care ar fi interzis oricui să se mai gândească la asemenea lucruri.

— Ai dreptate, Da Shi. Fiindcă dezvăluisem deja distanţa dintre Sistemul Solar şi Trisolaris, cât şi direcţia generală unde ne aflăm în Calea Lactee, expunerea poziţiei lui Trisolaris echivala cu expunerea Sistemului Solar. Era o strategie fatală. Poate că ne-am trezit prea târziu, dar umanitatea nici nu ar fi putut să se trezească mai devreme.

— Trebuia să ameninţi Trisolaris, atunci.

— Toate erau atât de ciudate. Nu eram prea sigur de ideea mea atunci, aşa că a trebuit să mi-o confirm. În fond, aveam destul timp la dispoziţie. Dar adevăratul motiv era că, în adâncul sufletului meu, nu aveam destulă forţă mentală. Şi cred că nimeni nu avea pe atunci.

— Acum, dacă ne gândim, probabil că nici n-ar fi trebuit să mergem la primar azi. Situaţia asta... dacă lumea află de ea, lucrurile sunt şi mai lipsite de speranţă. Gândeşte-te cum au sfârşit primii doi dintre Cei cu Faţa la Zid.

— Ai dreptate. Acelaşi lucru mi s-ar întâmpla şi mie, aşa

că sper ca niciunul dintre noi să nu spună nimic. Însă tu poţi, dacă vrei. Aşa cum mi-a zis cineva odată: Oricum, mi-am făcut datoria.

— Nu-ţi face griji, băiete! N-o să spun nimic.

Merseră pe rambleu şi spre autostradă, unde era mai puţin întuneric. Luminile rare ale zonei rezidenţiale din distanţă erau suficiente ca să-i orbească.

— Ar mai fi ceva. Persoana aia pe care ai menţionat-o?

Luo Ji ezită.

— Uită chestia asta. Tot ce trebuie să ştii este că axioma civilizaţiei cosmice şi teoria pădurii întunecate nu au fost inventate de mine.

— Mâine mă duc în oraş să lucrez cu guvernul. Dacă ai nevoie de ajutor în viitor, dă-mi de ştire!

— Da Shi, m-ai ajutat mai mult decât era cazul. Mă duc şi eu mâine în oraş, la Biroul de Emigrare a Hibernatorilor, ca să-mi trezesc familia.

În ciuda aşteptărilor lui Luo Ji, Biroul de Emigrare a Hibernatorilor îi spuse că trezirea lui Zhuang Yan şi a lui Xia Xia era în continuare blocată, iar directorul biroului îi atrase atenţia că puterile Celor cu Faţa la Zid erau ineficiente în acest caz. Îi consultă pe Hines şi pe Jonathan, care nu cunoşteau detaliile situaţiei, dar care îi ziseră că varianta revizuită a Actului Celor cu Faţa la Zid conţinea o prevedere potrivit căreia ONU şi Comisia Proiectului Celor cu Faţa la Zid puteau lua toate măsurile să se asigure că rămâne concentrat asupra obiectului muncii sale. Pe scurt, după două secole, ONU folosea situaţia lui Luo Ji ca pe un mijloc prin care să-l controleze.

Luo Ji ceru ca locuinţa lui de hibernator să rămână în starea actuală şi să fie protejat de orice neplăceri externe. Rugămintea îi fu îndeplinită în totalitate. Presa şi masele de pelerini fură ţinute la distanţă şi după ce se restabilise calmul în Satul Noii Vieţi nr. 5, toate fură ca la început.

Două zile mai târziu, Luo Ji participă la prima audiere a renăscutului Proiect al Celor cu Faţa la Zid. Nu se duse în subsolul sediului ONU din America de Nord, ci vorbi prin

transmisie video, din reşedinţa lui spartană din Satul Noii Vieţi nr. 5, unde scenele de la adunare apărură pe televizorul obişnuit din camera lui.

— Cel cu Faţa la Zid, Luo Ji, eram pregătiţi să facem faţă mâniei tale, spuse preşedintele comisiei.

— Inima mea a fost arsă şi făcută scrum. Nu mai are puterea de-a se mânia, zise Luo Ji, întins leneş pe canapea.

Preşedintele încuviinţă:

— Daţi dovadă de o atitudine lăudabilă. Cu toate astea, comisia consideră c-ar trebui să părăsiţi satul. Locul acela mic nu este demn de un centru de comandă pentru apărarea Sistemului Solar.

— Aţi auzit de Xibaipo? Este un sat şi mai mic, nu departe de-aici. Acum două secole, fondatorii naţiunii noastre au comandat de-acolo una dintre cele mai mari ofensive din istorie[53].

Preşedintele scutură din cap.

— Se vede că nu v-aţi schimbat deloc. Foarte bine. Comisia respectă obiceiurile şi alegerile dumneavoastră. Ar trebui să vă puneţi pe treabă. Nu va mai fi ca atunci când susţineaţi că sunteţi mereu ocupat, nu-i aşa?

— Nu pot munci. Nu mai există condiţii pentru meseria mea. Puteţi colecta forţa stelară pentru a transmite vraja mea în Univers?

Reprezentantul Flotei Asiatice spuse:

— Ştiţi că este imposibil. Suprimarea undelor radio ale Soarelui de către picătură este continuă. Şi nu cred că se va opri în următorii doi sau trei ani, iar până atunci vor pătrunde în Sistemul Solar alte nouă picături.

— Atunci nu pot să fac nimic.

Preşedintele zise:

— Nu, Cel cu Faţa la Zid Luo Ji. Mai este un lucru important pe care nu l-aţi făcut. N-aţi dezvăluit secretul

[53] Alungate din Yan’an de o ofensivă naţionalistă în anul 1947, forţele comuniste îşi stabiliseră baza la Xibaipo, un sat de la poalele munţilor Taihang, din provincia sud-vestică Hebei. De acolo conduseseră campaniile din Liaoshen, din Huaihai şi din Pingjin şi ofensiva decisivă din anul 1948 și din anul 1949 care-i alungaseră pe naţionalişti din China (n. tr. Joel Martinsen).

vrăjii membrilor ONU şi ai CCFS. Cum aţi folosit-o pentru a distruge steaua?

— Nu vă pot spune.

— Şi dacă asta ar fi condiţia pentru trezirea soţiei şi a copilului dumneavoastră?

— Mi se pare dezgustător să spuneţi aşa ceva acum.

— E o şedinţă secretă. În plus, Proiectul Celor cu Faţa la Zid nu-şi mai găseşte rostul în societatea modernă. Renaşterea Proiectului înseamnă că toate deciziile luate de Comisia Proiectului Celor cu Faţa la Zid a ONU de acum două secole sunt încă valabile. Şi, conform acelor rezoluţii, Zhuang Yan şi copila dumneavoastră vor fi trezite în Ziua Bătăliei de Apoi.

— N-am luptat chiar acum în Bătălia de Apoi?!

— Cele două Internaţionale nu sunt de aceeaşi părere, deoarece Flota Trisolariană n-a ajuns încă.

— Păstrarea secretului vrăjii este datoria mea faţă de Cel cu Faţa la Zid. Altfel, umanitatea şi-ar pierde ultima speranţă, deşi probabil speranţa e deja pierdută.

În zilele care au urmat audierii, Luo Ji rămase înăuntru, bău mult şi-şi petrecu cea mai mare parte din timp într-o stare de ebrietate. Oamenii îl mai vedeau din când în când, cu hainele răvăşite şi cu barba lungă. Arăta ca un vagabond.

La următoarea audiere a Proiectului Celor cu Faţa la Zid, Luo Ji participă din nou de la domiciliu.

— Cel cu Faţa la Zid Luo Ji, starea dumneavoastră ne îngrijorează, spuse preşedintele când îi observă aspectul neîngrijit.

Îndreptă camera în jurul casei lui Luo Ji şi adunarea văzu că era plină cu sticle.

— Ar trebui să te întorci la lucru, măcar ca să revii la starea mentală normală, zise reprezentantul Comunităţii Europene.

— Ştiţi ce m-ar ajuta să revin la normal.

— Trezirea soţiei şi a copilului dumneavoastră nu este atât de importantă, spuse preşedintele. Nu vrem să folosim asta ca să vă controlăm. Ştim că nu vă putem controla.

Este vorba despre o rezoluţie impusă de comisia precedentă, aşa că rezolvarea chestiunii prezintă unele dificultăţi. În concluzie: trebuie să existe o condiţie.

— Resping condiţia dumneavoastră.

— Nu, nu, doctore Luo! Condiţia s-a schimbat.

La auzul cuvintelor preşedintelui, privirea lui Luo Ji se lumină şi se ridică în capul oaselor.

— Şi acum condiţia e…

— E o condiţie simplă. N-ar putea fi mai simplă de-atât. Trebuie doar să faci *ceva.*

— Dacă nu pot trimite o vrajă în Univers, nu mai pot face nimic.

— Trebuie să vă gândiţi la ceva.

— Vreţi să spuneţi că pot face ceva fără rost?

— Atât timp cât publicului i se pare semnificativ. Dacă în ochii lor sunteţi purtătorul de cuvânt al unei forţe a justiţiei cosmice sau un înger al dreptăţii pogorât din rai. Cel puţin, aceste identităţi pot stabiliza situaţia. Dar dacă nu faceţi nimic, veţi pierde încrederea publicului după o vreme.

— E periculos să stabilizăm situaţia aşa. Va crea un şir nesfârşit de necazuri.

— Ce trebuie să facem noi acum este să stabilizăm situaţia globală. Nouă picături ajung în Sistemul Solar în trei ani şi trebuie să fim pregătiţi să le facem faţă.

— Chiar n-aş vrea să risipim resurse.

— În acest caz, comisia vă va da o sarcină. Una care nu va risipi resurse. Îi voi cere preşedintelui CCFS să vă explice, spuse în timp ce-i făcea semne cu mâna preşedintelui care participa şi el la conferinţă prin transmisie video.

Preşedintele CCFS se afla într-un soi de structură din spaţiu, pentru că prin fereastra din spatele lui se vedeau stelele, mişcându-se lent.

— Data estimată pentru sosirea celor nouă picături în Sistemul Solar, explică el, se bazează în întregime pe viteza şi acceleraţia obţinute în momentul când au traversat ultimul nor de praf interstelar, acum patru ani.

Ele se diferenţiază de picăturica care a ajuns deja prin motoarele care funcţionează fără să emită lumină. Nu emit nicio altă radiaţie electromagnetică de înaltă frecvenţă care ar putea furniza poziţia lor. Probabil este o autoreglare efectuată după ce umanitatea a identificat cu succes traseul primei picături. Localizarea şi urmărirea unor corpuri atât de mici şi întunecate prin spaţiul extraterestru este incredibil de dificilă şi acum, că le-am pierdut urma, nu ştim când vor ajunge în Sistemul Solar. Nu ştim nici măcar cum să aflăm că au sosit.

— Şi eu ce pot face? întrebă Luo Ji.

— Sperăm că veţi putea conduce Proiectul Zăpada.

— Ce-i asta?

— Cu ajutorul bombelor de hidrogen stelare şi al peliculei de petrol al planetei Neptun, vom fabrica nori de praf stelar prin care picăturile vor lăsa urme când îi traversează.

— Cred că glumiţi. Sper că vă daţi seama că nu sunt complet ignorant în ce priveşte spaţiul cosmic.

— Aţi fost astronom. Asta vă califică şi mai mult pentru coordonarea proiectului.

— Crearea unui nor de praf a fost îndeplinită cu succes ultima oară, fiindcă drumul aproximativ al ţintei era cunoscut. Acum nu ştim nimic. Dacă cele nouă picături accelerează sau îşi schimbă traseul în întuneric, atunci ar putea să intre în Sistemul Solar din cu totul altă direcţie! Unde veţi presăra norul de praf?

— În toate direcţiile.

— Vreţi să spuneţi că veţi fabrica o minge de praf care va acoperi întregul Sistem Solar? Dacă aşa stau lucrurile, atunci sunteţi trimisul lui Dumnezeu.

— O minge de praf este imposibilă, dar putem crea un inel de praf pe planul ecliptic, între centura de asteroizi şi Jupiter.

— Dar dacă picăturile intră prin afara planului ecliptic?

— N-am avea ce face. Însă dintr-o perspectivă astrodinamică, dacă grupul de picături vrea să ajungă la fiecare planetă din Sistemul Solar, atunci cea mai mare

probabilitate este să intre prin planul ecliptic. Aşa a făcut şi prima picătură. Astfel, norul de praf va reuşi să capteze urmele şi atunci sistemul de urmărire optic al Sistemului Solar va fi în stare să le identifice.

— Dar ce rost au toate astea?

— Cel puţin vom şti că grupul de picături a intrat în Sistemul Solar. Ar putea lovi ţinte civile din spaţiu, aşa că navele vor fi chemate la bază, măcar cele din calea picăturilor. Şi locuitorii din oraşele spaţiale vor trebui evacuaţi pe Terra, pentru că sunt ţinte vulnerabile.

— Mai există o chestiune şi mai critică, spuse preşedintele Comisiei Proiectului Celor cu Faţa la Zid. Identificarea unor rute sigure pentru retragerea navelor spaţiale în străfundurile spaţiului.

— Retragerea în străfundurile spaţiului? Sper că nu vorbim despre Escapism, nu?!

— Dacă trebuie să folosim acest termen…

— De ce nu începem să ne retragem acum?

— Condiţiile politice din prezent nu ne-ar permite. Însă când grupul de picături se va apropia de Terra, o evadare la scară limitată ar putea fi acceptabilă pentru comunitatea internaţională. Sigur, este doar o posibilitate. Dar ONU şi flotele trebuie să se pregătească pentru asta.

— Înţeleg. Însă Proiectul Zăpada nu are nevoie de mine.

— Ba da. Crearea unui nor de praf, chiar şi numai în interiorul orbitei planetei Jupiter, este o sarcină uriaşă şi va avea nevoie de desfăşurarea a aproximativ zece mii de bombe cu hidrogen stelare, mai mult de zece milioane de tone de peliculă de petrol şi formarea unei flote spaţiale enorme. Pentru îndeplinirea planului în trei ani avem nevoie de statutul şi de prestigiul dumneavoastră ca să organizăm şi să coordonăm resursele celor două Internaţionale.

— Dacă sunt de acord să preiau misiunea, le veţi trezi?

— Imediat ce pornim Proiectul. Aşa cum am spus, nu va fi o problemă.

Însă Proiectul Zăpada nu a fost lansat niciodată.

Cele două Internaţionale nu erau interesate de proiect. Publicul dorea o strategie de salvare globală, nu un plan care doar i-ar fi informat de sosirea inamicului ca să se poată refugia. În plus, ştiau că nu era ideea Celui cu Faţa la Zid. Era doar un plan implementat de ONU şi de CCFS, care îi exploatau autoritatea. O lansare completă a Proiectului Zăpada ar fi dus întreaga economie spaţială într-un punct mort şi-ar fi produs o recesiune economică generală pe Terra şi pe Flotă. Pe de altă parte, spre deosebire de predicţia ONU, cu cât picăturile se apropiau, cu atât Escapismul devenea din ce în ce mai respingător în ochii publicului, aşa că cele două Internaţionale nu voiau să plătească un preţ atât de mare pentru un plan nepopular. Drept urmare, nici construirea unei flote care să colecteze material din pelicula de ulei de pe Neptun, nici fabricarea unui număr suficient de bombe cu hidrogen stelare, pentru suplimentarea celor mai puţin de o mie de nave încă operaţionale ce datau din Marea Ravenă, nu progresară prea mult.

Însă Luo Ji se dedică în totalitate proiectului. La început, ONU şi CCFS doriseră doar să-i exploateze prestigiul ca să strângă resursele necesare, dar Luo Ji se adânci în fiecare detaliu al proiectului, pierzând multe nopţi alături de oameni de ştiinţă şi de ingineri ai Comitetului Tehnic şi propunându-le câteva idei proprii. De exemplu, le sugerase ca un mic motor ionic interstelar să fie instalat pe fiecare bombă care să le ofere un anumit grad de mobilitate pe orbită, încât să efectueze reglaje imediate ale densităţii norului stelar din diferite regiuni. Şi mai important, bombele cu hidrogen puteau acţiona ca arme de atac. Le numea „mine spaţiale” şi susţinea că, deşi bombele cu hidrogen interstelar se dovediseră incapabile să distrugă picăturile, ele ar fi putut fi folosite pe termen lung împotriva navelor trisolariene. Omenirea încă nu dovedise că navele erau construite tot dintr-un material cu interacţiune puternică. Personal, determinase orbita pentru fiecare amplasare a bombei. Dintr-o perspectivă tehnologică modernă, ideile lui poate fuseseră pline de o

ignoranţă şi de o naivitate specifice secolului XXI, dar prestigiul şi statutul Celui cu Faţa la Zid însemna că majoritatea sugestiilor sale fuseseră adoptate.

Luo Ji tratǎ Proiectul Zăpada ca pe un mijloc de evadare. Ştia că voia să evadeze din realitate şi că, în prezent, cea mai bună cale era să se implice profund în proiect. Dar cu cât devotamentul lui era mai mare, cu atât lumea era mai dezamăgită. Cu toţii ştiau că se angajase în acest proiect, în mare parte lipsit de importanţă, numai ca să-şi revadă soţia şi copilul cât mai curând. Oamenii aşteptau un plan de salvare care nu se materializa niciodată. Luo Ji declarase în mod repetat în mass-media că fără capacitatea de a folosi puterea stelară ca să facă vrăji, era neputincios.

Proiectul Zăpada fu suspendat după un an şi jumătate, în momentul în care recoltaseră doar 1,5 milioane de tone de peliculă de petrol din planeta Neptun. Chiar dacă adăugaseră 600.000 de tone colectate pentru Umbrela de Ceaţă, cifrele erau încă extrem de departe de cerinţele proiectului. În cele din urmă, 3.614 bombe cu hidrogen stelare, acoperite cu peliculă de petrol, fură amplasate pe orbită la două AU distanţă de Soare. Nu era nici măcar o cincime din cantitatea cerută. Dacă ar fi fost detonate, ar fi format un număr mare de nori de praf independenţi care ar fi orbitat în jurul Soarelui, în locul unei centuri de nori de praf continue, reducând astfel eficienţa lor de-a emite avertismente.

Era o eră în care speranţa apărea la fel de repede ca dezamăgirea şi, după ce aşteptă neliniştit un an şi jumătate, publicul îşi pierdu răbdarea şi încrederea în Luo Ji, Cel cu Faţa la Zid.

La Adunarea Generală a Uniunii Astronomice Internaţionale – o instituţie care atrăsese atenţia întregii lumi în anul 2006 când revocase eligibilitatea lui Pluton pentru statutul de planetă – numeroşi astronomi şi astrofizicieni erau de părere că explozia stelei 187J3X1 fusese întâmplătoare. Ca astronom, Luo Ji putea să fi descoperit unele indicii că steaua avea să explodeze.

Teoria lor era plină de lacune, dar din ce în ce mai mulţi oameni ajunseseră s-o creadă, accelerând declinul prestigiului lui Luo Ji. În ochii publicului, imaginea lui de Mesia deveni treptat cea a unui om obişnuit, ca să se transforme apoi în cea a unui escroc. Se bucura în continuare de statutul Celui cu Faţa la Zid acordat de ONU şi Actul Celor cu Faţa la Zid încă era valabil, dar nu mai avea nicio forţă reală.

ANUL 208, ERA DE CRIZĂ

Distanţa de la Flota Trisolariană până la Sistemul Solar: 2,07 ani-lumină

Într-o după-amiază de toamnă rece şi ploioasă, la şedinţa Consiliului Locuitorilor din Satul Noua Viaţă nr. 5 se ajunse la următoarea hotărâre: Luo Ji avea să fie expulzat din comunitate pentru că afecta viaţa normală a locuitorilor. Cât timp Proiectul Zăpada fusese în curs de desfăşurare, Luo Ji participase adesea la întruniri, dar în continuare îşi petrecea majoritatea timpului la domiciliu şi păstra contactul cu diverse entităţi din Proiectul Zăpada de acasă. Necazurile se înrăutăţiseră pe măsură ce poziţia lui îşi pierduse din renume; din când în când mulţimi de oameni se adunau în faţa clădirii unde locuia ca să-l huiduie sau ca să-i arunce cu pietre în fereastră. Presa era suficient de interesată de spectacol, încât să aducă un număr de reporteri egal cu al protestatarilor. Dar adevăratul motiv al expulzării lui Luo Ji era că devenise o reală dezamăgire pentru hibernatori.

După încheierea şedinţei din acea seară, directorul comitetului de cartier veni acasă la Luo Ji să-l informeze despre decizia consiliului. După ce sună de nenumărate ori la uşă, femeia apăsă clanţa şi când intră aproape că se sufocă din cauza mirosului de alcool, a fumului de ţigări şi a transpiraţiei care umpleau încăperea. Observă că pereţii fuseseră transformaţi în suprafeţe de informare ca în oraş, care permiteau oricând selectarea unor ecrane doar cu o uşoară atingere. Un haos de imagini umplea pereţii, majoritatea afişând date complexe şi curbe, iar cea mai mare conţinea o sferă suspendată în spaţiu: o bombă cu hidrogen stelară, acoperită de pelicula de ulei. Pelicula transparentă cu bomba vizibilă îi aminti directoarei de bilele cu care se jucau copiii pe vremea lui Luo Ji. Se rotea lent. La unul dintre poli exista o ieşitură – motorul ionic – şi pe suprafaţa sferei se reflecta un soare mic. Toate

ecranele orbitoare transformau încăperea într-o cutie stridentă plină de fleacuri. De vreme ce luminile erau stinse, ecranele erau singura sursă de lumină, şi restul se dizolva într-o culoare incertă. La început era greu să-ţi dai seama care era prezenţa fizică şi care era doar o imagine.

După ce ochii directoarei se obişnuiră, observă că locul arăta ca subsolul unui drogat. Podeaua era plină de sticle şi de mucuri de ţigară, iar mormanele de haine fuseseră acoperite de scrum ca nişte grămezi de gunoi. Într-un final, reuşi să-l găsească pe Luo Ji printre grămezile de gunoi. Era ghemuit într-un colţ, o siluetă întunecată pe fundalul negru al imaginilor, ca o creangă veştejită aruncată pe jos. Mai întâi crezu că doarme, dar observă că privirea lui pierdută era fixată pe grămezile de gunoi. Ochii îi erau injectaţi, faţa trasă, trupul slăbit şi părea incapabil să-şi susţină propria greutate. Când o auzi pe directoare o salută şi se întoarse încet spre ea, apoi, tot atât de încet, înclină capul, să-i dea de înţeles că este încă viu. Însă cele două secole de suferinţă se acumulaseră în trupul lui şi acum îl copleşiseră.

Directoarea nu-i arătă nici cea mai mică urmă de milă acestui bărbat complet epuizat. La fel ca ceilalţi din epoca lor, considerase dintotdeauna că, indiferent cât de întunecată ar fi lumea, mai există undeva, într-un loc invizibil, dreptatea supremă. Existenţa lui Luo Ji îi confirmase această credinţă, apoi o negase fără cruţare, iar dezamăgirea faţă de el se transformase în ruşine, apoi în mânie. Îi anunţă rece rezultatele şedinţei.

Luo Ji încuviinţă uşor a doua oară, apoi se chinui să rostească cu gâtul inflamat:

— O să plec mâine. Trebuie să plec. Dacă am greşit cu ceva, vă cer iertare.

Abia peste două zile directoarea avea să înţeleagă adevărata semnificaţie a ultimelor lui cuvinte.

De fapt, Luo Ji plănuise să plece chiar în noaptea aceea. După ce o conduse pe directoarea comitetului comunităţii, se ridică nesigur pe picioare şi se duse în dormitor să caute o geantă de voiaj, în care puse câteva lucruri,

inclusiv o sapă cu mâner scurt pe care o găsise în debara. Mânerul triunghiular ieşea din geantă. Apoi luă un pulover soios de pe podea, îl puse pe el, îşi aruncă geanta în spinare şi ieşi. În urma lui, pereţii cu informaţii continuau să sclipească.

Holul era pustiu, dar la capătul scărilor dădu de un copil, care probabil tocmai se întorsese de la şcoală, şi care se holbă la Luo Ji cu o expresie stranie şi enigmatică, în timp ce părăsea clădirea. Ajuns afară descoperi că plouă, dar nu se mai întoarse să-şi ia umbrela.

Nu se duse la maşina lui, fiindcă ar fi atras atenţia paznicilor. Merse pe stradă şi părăsi cartierul fără să se întâlnească cu nimeni. Apoi o luă prin pădurea de protecţie de la marginea cartierului şi se trezi în deşert. Burniţa îi picura pe chip, ca mângâierea uşoară a unor mâini reci. La apus deşertul şi cerul erau ceţoase, ca un spaţiu neutru dintr-o pictură tradiţională. Îşi imagină că face şi el parte din spaţiul acela neutru, ca în pictura pe care Zhuang Yan o lăsase în urmă.

Ajunse pe autostradă şi după câteva minute opri o maşină în care se afla o familie de trei persoane, ce-l primiră cu căldură înăuntru. Erau hibernatori care se întorceau în oraşul vechi. Copilul mic şi mama tânără se îngrămădiseră pe bancheta din faţă lângă tată, şuşotindu-şi. Din când în când, copilul îşi cufunda capul la pieptul mamei şi atunci toţi trei izbucneau în râs. Luo Ji îi urmări vrăjit, dar nu reuşi să audă ce-şi spuneau pentru că în maşină era muzică, cântece vechi din secolul XX. Ascultă şi, după cinci sau şase cântece, inclusiv *Katiuşa* şi *Kalinka,* îl apucă dorul de cântecul *Tonkaya Ryabina.* I-l cântase iubitei lui imaginare pe scena din sat, cu două secole în urmă, şi mai târziu îl cântase cu Zhuang Yan în Grădina Edenului, pe malul lacului care reflecta vârfurile înzăpezite.

Farurile unei maşini care venea din faţă iluminară locurile din spate, în timp ce copilul privea înapoi. Se întoarse cu totul ca să-l vadă mai bine pe Luo Ji, apoi strigă:

— Seamănă cu Cel cu Faţa la Zid!

Părinţii copilului se întoarseră şi ei, iar Luo Ji trebui să recunoască.

Tocmai atunci începu să se audă *Tonkaya Ryabina.*

Maşina se opri.

— Dă-te jos! spuse cu răceală tatăl, în timp ce mama şi copilul îl urmăreau cu expresii îngheţate ca ploaia de toamnă de afară.

Luo Ji nu se clinti. Voia să asculte cântecul.

— Te rog să te dai jos! spuse bărbatul şi Luo Ji putu să-i citească cuvintele în privire: *Nu e vina ta că n-ai putut salva lumea, dar să ne dai speranţe numai ca să le distrugi imediat, ăsta e un păcat de neiertat.*

Aşa că se dădu jos din maşină. Îi aruncară geanta. În timp ce maşina pornea, mai alergă după ea, în speranţa că va mai auzi puţin din *Tonkaya Ryabina,* dar cântecul dispăru în noaptea rece şi ploioasă.

Acum se afla la marginea oraşului vechi. Zgârie-norii din trecut erau vizibili în depărtare, întunecaţi în ploaia nopţii, iar cele câteva luminiţe răsfirate din fiecare clădire păreau nişte ochi singuratici. Ajunse într-o staţie de autobuz şi se adăposti de ploaie o oră, înainte să vină în sfârşit un autobuz public fără şofer, care mergea în direcţia lui. Era aproape gol, iar cei şase sau şapte oameni aşezaţi pe scaune păreau hibernatori din oraşul vechi. Nimeni nu vorbea, toţi stăteau tăcuţi în noaptea de toamnă mohorâtă. Călătoria se scurse lin preţ de o oră şi ceva, apoi cineva îl recunoscu şi toţi îi cerură să coboare. Le spuse că plătise credite ca să-şi ia bilet, aşa că avea dreptul să stea pe un scaun, dar un bărbat cu părul grizonat luă două monede – lucru rar în zilele acelea – şi i le aruncă. Aşa că fu obligat să se dea jos.

În timp ce autobuzul pornea, cineva scoase capul pe geam să-l întrebe:

— Cel cu Faţa la Zid, ce faci cu sapa aia?

— Îmi sap propriul mormânt, spuse Luo Ji, stârnind un şuvoi de râsete.

Nimeni nu-şi imagina că zicea adevărul.

Continua să plouă. Nu mai treceau maşini, însă din fericire nu era prea departe de destinaţie. Îşi puse rucsacul pe umăr şi plecă. După ce merse cam jumătate de oră, părăsi autostrada şi o luă pe o potecă. Aici era mult mai întuneric, fiindcă felinarele stradale erau departe, aşa că-şi scoase o lanternă din geantă ca să-şi lumineze drumul. Poteca deveni mai abruptă şi pantofii uzi lipăiau prin noroi. Alunecă de vreo câteva ori prin clisa care-l împroşcase pe tot corpul, şi fu nevoit să folosească sapa din geantă pe post de baston. Nu vedea în faţă decât ceaţă şi ploaie, dar ştia că se îndreaptă în direcţia corectă.

După încă vreo oră de mers prin noaptea ploioasă, ajunse la cimitir. Jumătate era îngropat în nisip, în timp ce cealaltă jumătate, situată pe un teren mai înalt, era încă vizibilă. Folosi lanterna şi căută rândurile de pietre funerare, ignorând monumentele impunătoare şi uitându-se doar după inscripţiile de pe pietrele mai mici. Apa de pe pietre reflecta lumina ca nişte ochi strălucitori. Observă că toate fuseseră ridicate la sfârşitul secolului XX şi la începutul secolului XXI. Acei oameni fuseseră norocoşi – în ultimele clipe poate au crezut că lumea în care trăiseră va exista mereu.

Nu spera să găsească piatra funerară dorită, dar se întâmplă s-o găsească repede. Ciudat, dar deşi trecuseră două secole, o recunoscu fără ca măcar să citească inscripţia. Poate că era şi din cauza ploii, dar piatra nu părea să fi suferit trecerea timpului. „MORMÂNTUL LUI YANG DONG” parcă fusese cioplit ieri. Ye Wenjie era înmormântată lângă fiica ei, două morminte identice, cu excepţia inscripţiei. Cea a lui Ye Wenjie menţiona doar numele, data naşterii şi a morţii, amintindu-i de mica tăbliţă de la ruinele Bazei Coastei Roşii, un memorial pentru cei uitaţi. Cele două pietre funerare stăteau tăcute în ploaia nopţii, de parcă îl aşteptaseră pe Luo Ji.

Se simţea obosit, aşa că se aşeză lângă mormântul lui Ye Wenjie, dar începu imediat să tremure de frig, din cauza ploii reci. Luă sapa, se ridică şi, lângă mormintele mamei şi fiicei, începu să-l sape pe-al lui.

La început, necesită puţin efort săpatul în pământul ud, dar ajuns mai jos, unde era mai tare şi plin cu pietre, i se păru că sapă direct în munte. Simţi simultan puterea şi neputinţa timpului: poate că în două secole se depusese doar un strat subţire de nisip, dar muntele care adăpostea mormintele luase naştere într-o epocă geologică, în care oamenii încă nu apăruseră. Săpa cu greu, odihnindu-se des, şi noaptea se scurse pe furiş, neobservată.

Cam după miezul nopţii, ploaia se opri şi norii se mai răriră, dezvăluind cerul înstelat. Erau cele mai strălucitoare stele pe care le văzuse, de când venise în era asta. Acum 210 ani, în aceeaşi seară, Ye Wenjie stătuse aici, uitându-se la aceleaşi stele.

Nu mai vedea decât stelele şi pietrele funerare, două simboluri ale eternităţii.

În cele din urmă, rămase fără vlagă şi nu mai putu să sape. Privi gaura pe care o făcuse şi văzu că era prea puţin adâncă pentru un mormânt, dar trebuia să se mulţumească cu atât. Fusese doar un mesaj pentru ceilalţi, prin care spunea că voia să fie înmormântat aici. Probabil că mormântul lui avea să fie crematoriul, unde va fi ars până va deveni scrum, apoi va fi aruncat într-un loc necunoscut. Dar n-avea nicio importanţă. Era sigur că la puţin timp după moartea sa, rămăşiţele lui se vor alătura lumii într-un incendiu măreţ şi vor fi reduse la atomi individuali.

Odihnindu-se pe piatra funerară a lui Ye Wenjie, aţipi. Poate era din cauza frigului, dar visă din nou câmpul înzăpezit. Acolo apăru Zhuang Yan care o ţinea pe Xia Xia, cu eşarfa ei ca o flacără. Ea şi copilul îl chemau tăcute. Ţipase, implorându-le disperat să plece, deoarece picăturica urma să lovească exact aici, dar corzile lui vocale nu scoteau niciun sunet. Era ca şi cum întreaga lume ar fi amuţit şi totul ar fi fost cuprins de linişte. Dar Zhuang Yan părea să înţeleagă ce-i spunea şi se îndepărtă prin câmpul cu zăpadă, cu copilul în braţe, lăsând în urmă dâre de paşi, ca nişte amprente fade de cerneală dintr-o pictură tradiţională. Zăpada era lipsită de culoare, iar amprentele de cerneală erau singurele care dezvăluiau

pământul şi existenţa lumii. Distrugerea iminentă era atotcuprinzătoare, însă era o distrugere care n-avea nimic de-a face cu picăturica…

Inima lui Luo Ji se rupse din nou în bucăţi şi mâinile înşfăcară aerul în van. Însă pe câmpul înzăpezit, fără de culoare, nu era decât silueta îndepărtată a lui Zhuang Yan, care acum devenise un punct negru. Privi în jurul lui, sperând să mai găsească ceva real în lumea lipsită de culoare. Se pare că totuşi găsi ceva: două pietre funerare negre, aşezate una lângă alta, pe solul înzăpezit. La început îi atrăseseră privirea în zăpadă, dar pe urmă suprafaţa lor începu să se schimbe. Se transformară în oglinzi care-i aminteau de suprafaţa finisată a picăturicii şi inscripţiile dispărură. Se aplecă spre una dintre ele să se privească, dar ceea ce văzu nu era o reflexie. Câmpul înzăpezit din oglindă nu înfăţişa silueta lui Zhuang Yan, ci doar urme de paşi prin zăpadă. Îşi întoarse repede capul, privi în jur şi observă câmpul înzăpezit din afara oglinzii, o întindere lipsită de culoare – urmele de paşi dispăruseră. Când se întoarse din nou la ele, reflectau aceeaşi lume şi deveniseră invizibile. Dar mâna lui încă simţea suprafaţa rece şi netedă…

Se trezi când se crăpă de ziuă. Cimitirul se vedea mai clar în lumina zorilor şi din punctul mai jos în care se afla, pietrele funerare din jur îl făcură să se simtă de parcă era într-un Stonehenge preistoric. Avea febră mare, tremura violent şi dinţii îi clănţăneau. Trupul lui părea un fitil de lumânare care arsese cu totul, epuizându-se. Ştia că sosise timpul.

Se sprijini de piatra funerară a lui Ye Wenjie, încercă să se ridice, dar îi atrase atenţia un punct negru mişcător. Furnicile ar fi trebuit să fie rare în acest anotimp, dar aceea chiar era o furnică care se urca pe piatra funerară. La fel ca urmaşa ei din urmă cu două secole, era atrasă de inscripţie şi se dedică explorării şanţurilor încrucişate şi misterioase. Luo Ji simţi un junghi dureros în inimă privind-o. De data asta pentru toate formele de viaţă de pe Terra.

— Dacă am greşit, îţi cer iertare! îi spuse furnicii.

Se ridică cu greu, tremurând slăbit. Trebuia să se sprijine de piatra funerară ca să rămână în picioare. Întinse o mână, îşi netezi hainele ude şi pline de noroi şi părul ciufulit, apoi bâjbâi în buzunarul de la geacă după un tub de metal: un pistol gata încărcat.

Apoi, întorcându-se cu faţa spre zorii de la răsărit, începu confruntarea finală dintre civilizaţia de pe Terra şi civilizaţia de pe Trisolaris.

— Mă adresez lui Trisolaris! spuse Luo Ji.

Glasul lui nu era puternic. Se gândi să repete, dar ştia că ei îl aud.

Nu se schimbă nimic. Pietrele funerare zăceau tăcute în nemişcarea zorilor. Bălţile de pe pământ reflectau cerul, care se lumina ca nenumărate oglinzi, creând iluzia că Terra era o sferă cu suprafeţe din oglinzi, iar pământul şi lumea doar un strat subţire de deasupra. Eroziunea ploii expusese bucăţi mici din suprafaţa netedă a sferei.

Lumea încă nu se trezise şi nu ştia că acum era un jeton plasat pe masa de joc a cosmosului.

Luo Ji ridică mâna stângă, dezvăluind un obiect la încheietură de dimensiunile unui ceas.

— Este un monitor de semne vitale, conectat printr-un transmiţător la un sistem de leagăn. Vă amintiţi de Cel cu Faţa la Zid, Rey Diaz, de acum două secole, aşa că aţi auzit despre sistemele tip „leagăn”. Semnalul trimis de la monitor călătoreşte prin link-urile sistemului de leagăn la cele 3.614 bombe ale Proiectului Zăpada, dispuse pe orbita solară. Semnalul este trimis la fiecare secundă pentru a nu declanşa bombele. Dacă mor, semnalul de menţinere al sistemului va dispărea şi toate bombele vor fi detonate, transformând pelicula de ulei care le înconjoară în 3.614 nori de praf interstelar care vor forma un inel în jurul Soarelui. De la distanţă, lumina vizibilă a Soarelui şi alte benzi de înaltă frecvenţă vor părea că strălucesc prin învelişul norilor de praf. Poziţia fiecărei bombe a fost aranjată cu precizie pe orbita solară, aşa încât strălucirea

va genera un semnal care transmite trei imagini simple, ca cele pe care le-am trimis acum două secole: fiecare imagine conţine o configuraţie de treizeci de puncte, unul fiind etichetat, pentru a compune o diagramă de coordonate tridimensionale. Dar, spre deosebire de ultima oară, transmisia include poziţia Trisolaris raportată la cele douăzeci şi nouă de stele înconjurătoare. Soarele va fi ca un far galactic ce va arunca vraja şi, bineînţeles, va expune atât poziţia sa, cât şi pe a Terrei. Va dura un an ca fiecare punct din galaxie să primească întreaga transmisie, dar trebuie să existe cel puţin câteva civilizaţii care să aibă o tehnologie de urmărire a Soarelui din mai multe puncte de observaţie. Dacă lucrurile stau aşa, atunci vor avea nevoie doar de câteva zile sau de câteva ore, ca să obţină toate informaţiile de care au nevoie.

În timp ce lumina zilei strălucea din ce în ce mai tare, stelele se stinseră, una câte una, ca numeroşi ochi care se închid treptat, iar cerul dimineţii se dezvăluia uşor la răsărit, ca un ochi uriaş. Furnica continua să urce, croindu-şi drum cu greu prin labirintul numelui lui Ye Wenjie, de pe piatra funerară. Specia ei trăise pe Terra cu o sută de milioane de ani înaintea apariţiei acestui aventurier care se sprijinea acum de piatra funerară. Deşi n-o interesa ce se întâmpla, avea şi ea o miză în privinţa supravieţuirii lumii.

Luo Ji se îndepărtă de pietrele funerare şi se duse lângă groapa pe care o săpase pentru el. Îşi puse ţeava pistolului la inimă şi spuse:

— Acum bătăile inimii mele vor înceta. Voi comite cea mai îngrozitoare crimă din istoria celor două lumi. Le cer iertare civilizaţiilor pentru ce voi săvârşi, dar nu regret nimic, fiindcă este singura opţiune. Ştiu că sophonii sunt prin preajmă, dar aţi ignorat apelul umanităţii. Tăcerea este cea mai înaltă formă de dispreţ şi a trebuit să vă suportăm dispreţul două secole. Acum, dacă vreţi, puteţi să păstraţi tăcerea în continuare. Vă dau treizeci de secunde.

Calculă trecerea timpului după puls, numărând două

bătăi pe secundă, deoarece inima îi bătea foarte repede, dar în teribila agitaţie care-l cuprinsese începuse greşit şi o luă de la capăt. Aşa că nu era sigur cât timp trecuse până apărură sophonii prin preajmă. Poate că mai puţin de zece secunde în realitate, dar, subiectiv, păru o viaţă de om. Văzu lumea din faţa ochilor împărţită în patru părţi: prima parte consta din lumea reală care-l înconjura, celelalte trei erau imagini deformate ale celor trei sfere care i se iviseră brusc deasupra capului şi ale căror suprafeţe ca oglinda semănau cu pietrele funerare pe care le văzuse în ultimul vis. Nu ştia care desfăşurare dimensională a sophonilor era asta, dar cele trei sfere erau destul de mari cât să acopere jumătate din cer, blocând lumina zilei de la răsărit. În reflexia cerului de la apus a sferelor, văzu câteva stele care nu dispăruseră, iar partea de jos reflecta cimitirul deformat şi propria lui imagine. Cel mai mult îşi dorea să afle de ce erau trei sfere. Primul gând fu că simbolizau Trisolaris, la fel ca obiectul de artă pe care Ye Wenjie îl văzuse la întrunirea finală a OTT. Însă observă ce anume reflectau sferele – o imagine clară, deşi deformată, a realităţii – şi avu senzaţia că erau porţi de acces spre trei lumi paralele, care implicau trei opţiuni posibile.

Dar următoarea imagine înlătură această idee, fiindcă cele trei sfere licăriră, transmiţând acelaşi cuvânt:

Stop!

— Putem discuta? întrebă Luo Ji, privind cele trei sfere.

Mai întâi pune jos pistolul, apoi discutăm.

Cuvintele se afişau simultan pe cele trei sfere, cu litere de un roşu puternic, strălucitor. Nu văzu deformarea din rândurile de text. Erau drepte şi păreau atât la suprafaţă, cât şi în interiorul sferelor. Îşi aminti că se uita la o proiecţie a unui spaţiu multidimensional într-o lume tridimensională.

— Asta nu e o negociere. Astea sunt condiţiile mele, ca să nu-mi curm viaţa. Tot ce vreau să ştiu este dacă acceptaţi sau nu.

Spuneţi-ne condiţiile dumneavoastră.

— Faceţi astfel încât picăturica sau mai degrabă proba

să nu mai blocheze transmisiile spre Soare.

Am făcut-o cât timp vorbeaţi.

Răspunsul sferelor era mai rapid decât se aşteptase. Nu avea cum să verifice, dar simţi modificările subtile din jurul lui, de parcă ar fi dispărut brusc un sunet de fundal care nu se făcuse observat până atunci. Desigur, putea fi o iluzie, de vreme ce oamenii nu simt radiaţia electromagnetică.

— Faceţi ca cele nouă picături ce se îndreaptă spre Sistemul Solar să-şi schimbe cursul imediat şi să zboare în altă parte.

De data asta, răspunsul celor trei sfere veni după o tăcere de câteva secunde.

Am făcut-o cât timp vorbeaţi.

— Vă rog să-i daţi umanităţii posibilitatea de a verifica.

Cele nouă sonde vor emite lumină vizibilă. Telescopul vostru Ringier-Fitzroy va fi capabil să le detecteze.

Îi era imposibil să verifice, dar îi credea pe cei de pe Trisolaris.

— Condiţia finală: Flota Trisolariană nu va traversa Norul Oort.

Flota se află acum în modul de putere de propulsie pentru deceleraţia maximă. Este imposibil să-şi regleze viteza relativă spre Soare la zero, înainte să ajungă la Norul Oort.

— Atunci, să-şi seteze un curs departe de Sistemul Solar, la fel ca grupul de picături.

Schimbarea cursului în orice direcţie înseamnă moartea. Acest lucru va face ca flota să zboare pe lângă Sistemul Solar şi să se afunde în adâncul dezolant al spaţiului. Sistemul flotei de supravieţuire nu va rezista cât să se întoarcă pe Trisolaris sau să caute un alt sistem stelar viabil.

— Moartea nu e o certitudine. Poate că navele umane sau trisolariene le pot ajunge şi le vor salva.

Pentru asta ar trebui s-avem un ordin din partea Înaltului Consul.

— Dacă schimbarea cursului este un proces îndelungat, aţi putea începe chiar acum. Asta îmi va da mie şi celorlalţi o şansă la viaţă.

Tăcerea dură trei minute. Apoi:

Flota va începe schimbarea cursului în zece minute terestre. Peste doi ani, sistemele umane de observare vor identifica schimbarea direcţiei în spaţiu.

— Bine, zise Luo Ji, dându-şi la o parte pistolul de pe piept. Cu cealaltă mână se sprijini de piatra funerară, încercând să nu se prăbuşească. Ştiaţi deja că universul este o pădure întunecată?

Da. Ştim de mult timp. Ni se pare ciudat că v-aţi dat seama atât de târziu... Starea dumneavoastră de sănătate ne preocupă. Asta nu va întrerupe neintenţionat semnalul de menţinere al sistemului de leagăn, nu-i aşa?

— Nu. Dispozitivul este mult mai avansat decât cel al lui Rey Diaz. Câtă vreme sunt viu, semnalul nu se va întrerupe.

Ar trebui să vă aşezaţi. V-ar ajuta în situaţia dată.

— Mulţumesc! spuse Luo Ji, aşezându-se lângă piatra funerară. Nu vă faceţi griji. Nu voi muri.

Suntem în contact cu liderii celor două Internaţionale. Nu vreţi să chemăm o salvare?

El zâmbi şi-şi scutură capul:

— Nu, nu sunt un Mesia. Vreau doar să plec de-aici ca orice om obişnuit şi să merg acasă. Mă voi odihni puţin şi pe urmă voi porni la drum.

Două sfere dispărură. Textul de pe cea care rămase nu mai licărea şi părea estompat şi jalnic.

În cele din urmă, strategia noastră s-a dovedit a fi greşită.

Luo Ji încuviinţă:

— Blocarea soarelui cu nori de praf pentru a trimite un mesaj interstelar nu a fost invenţia mea. Astronomii din secolul al XX-lea propuseseră deja această idee. Şi, de fapt, aţi avut numeroase ocazii să ghiciţi adevărul. Pe parcursul Proiectului Zăpezii, de exemplu, am fost preocupat mereu de plasarea bombelor pe orbita solară.

Aţi petrecut două luni întregi în sala de comandă, controlând de la distanţă motoarele ionice, ca să realizaţi reglări fine ale poziţionării lor. Nu ne-a păsat atunci, fiindcă ne gândeam că este doar o altă sarcină inutilă ca să fugiţi de realitate. Nu ne-am imaginat nicio clipă ce însemna, de fapt, distanţa dintre bombe.

— O altă ocazie a fost când am întrebat un grup de fizicieni despre desfăşurarea în spaţiu a sophonilor. Dacă OTT ar mai fi existat acum, ei s-ar fi prins.

Da. A fost o greşeală să-i abandonăm.

— Şi am mai cerut ca Proiectul Zăpada să construiască sistemul special de declanşare al leagănului.

Asta ne-a adus aminte de Rey Diaz, dar n-am mers mai departe cu bănuielile. Acum două secole, Rey Diaz nu reprezenta o ameninţare pentru noi şi nici ceilalţi cu Faţa la Zid. Dispreţul nostru faţă de ei s-a transferat asupra dumneavoastră.

— Dispreţul vostru pentru ei a fost nedrept. Aceşti trei cu Faţa la Zid au fost strategi de seamă. Au prevăzut înfrângerea inevitabilă a umanităţii din Ziua Bătăliei de Apoi.

Am putea începe negocierile.

— Asta nu mă mai priveşte, spuse Luo Ji şi oftă prelung.

Se simţi relaxat, de parcă abia se născuse.

Da, v-aţi îndeplinit misiunea Celui cu Faţa la Zid. Dar trebuie să ne oferiţi nişte sugestii.

— Negociatorii umanităţii vă vor propune, cu siguranţă, să ne ajutaţi la început să construim un sistem de transmisie a semnalului mai bun, ca să putem trimite o vrajă în spaţiu în orice moment. Chiar dacă picăturica a înlăturat sigiliul de pe Soare, sistemul actual este primitiv.

Putem să vă ajutăm să construiţi un sistem de transmisie cu neutrini[54].

— Din câte ştiu, ar fi mai înclinaţi să lucreze cu undele gravitaţionale. După sosirea sophonilor, asta era sfera în care fizica umană progresase cel mai mult. Sigur, vor avea nevoie de un sistem ale cărui principii să fie pe înţelesul lor.

Antenele pentru undele gravitaţionale sunt imense.

— Asta vă priveşte pe dumneavoastră şi pe ei. E ciudat. Exact acum, nu mă mai simt un membru al rasei umane. Cea mai mare dorinţă este să scap de toate astea cât mai

---

54 În 1930, fizicianul Wolfgang Pauli propune pentru una din problemele de fizică ale vremii existenţa unei noi particule elementare, neutră din punct de vedere electric şi cu o masă extrem de mică. Enrico Fermi o numește în anul 1933 *neutrino* (n. tr.).

repede posibil.

Pe urmă ne vor cere să deblocăm sophonii şi să-i învăţăm ştiinţă şi tehnologie de-a fir a păr.

— Este important şi pentru dumneavoastră. Tehnologia de pe Trisolaris s-a dezvoltat într-un ritm continuu şi, două secole mai târziu, tot n-aţi putut trimite mai repede o flotă de monitorizare. Pentru a salva Flota Trisolariană deviată, va trebui să vă bazaţi pe viitorul omenirii.

Trebuie să plec. Puteţi să vă întoarceţi singur? Supravieţuirea a două civilizaţii depinde de viaţa dumneavoastră.

— Nicio problemă. Mă simt mult mai bine acum. După ce mă întorc, voi preda imediat sistemul de leagăn şi nu voi mai avea nimic de-a face cu toate astea. Aş dori să vă mulţumesc.

De ce?

— Pentru că m-aţi lăsat să trăiesc. Sau, hai să spunem aşa: Ne-aţi lăsat pe amândoi să trăim.

Sfera dispăru, revenind la starea microscopică unsprezece-dimensională. Un colţ al Soarelui se întrevedea la răsărit, împroşcând aur peste lumea care supravieţuise distrugerii.

Luo Ji se ridică încet. După ce mai aruncă o ultimă privire mormintelor lui Ye Wenjie şi al lui Yang Dong, porni agale, poticnindu-se, pe drumul pe care venise.

Furnica ajunsese în vârful pietrei funerare şi-şi agita mândra antenele spre soarele care răsărea. Dintre toate fiinţele de pe Terra, era singurul martor la tot ce se întâmplase.

Cinci ani mai târziu

Luo Ji şi familia lui vedeau antena cu unde gravitaţionale din depărtare, dar încă se afla la o jumătate de oră de mers cu maşina. Doar când ajunseră, îşi dădură seama de dimensiunile ei enorme. Antena, un cilindru orizontal de un kilometru şi jumătate lungime şi cincizeci de metri în diametru, era complet suspendată la doi metri de sol. Suprafaţa era netedă ca oglinda şi pe jumătate din ea se reflecta cerul, iar pe cealaltă jumătate câmpia din China de Nord. Le amintea oamenilor de câteva lucruri: de pendulele uriaşe ale lumii *Celor Trei Corpuri,* de desfăşurările reduse-dimensional şi de picătură. Obiectul-oglindă reflecta un concept trisolarian pe care umanitatea încă se chinuia să-l înţeleagă. Prin cuvintele unei zicători trisolariene recunoscute: „Ascunderea sinelui prin cartografierea atentă a universului este singura cale spre eternitate."

Antena era înconjurată de o pajişte mare şi verde care forma o mică oază în deşertul Chinei de Nord, însă nu fusese plantată în mod special. După ce sistemul de unde gravitaţionale fusese terminat, începuse să trimită emisii nemodulate, continue, care nu se diferenţiau de undele gravitaţionale emise de supernove, de stele neutronice sau de găurile negre. Densitatea razei gravitaţionale avea un efect ciudat în atmosferă: vaporii de apă se adunau deasupra ei, aşa că în preajma antenei ploua frecvent. Uneori, ploaia cădea numai pe o rază de trei sau de patru kilometri şi un nor de ploaie mic, circular, rămânea suspendat deasupra antenei ca o farfurie zburătoare uriaşă, lăsând lumina puternică a soarelui să strălucească în jur prin ploaie. Şi astfel, zona se umplu de o vegetaţie luxuriantă. Însă astăzi, Luo Ji şi familia lui nu observară acest spectacol. Văzură, în schimb, cum se adună norii albi deasupra antenei, doar ca să se împrăştie când vântul îi sufla departe de rază. Şi totuşi, alţi nori se formau întruna, făcând ca petecul rotund de cer să pară o gaură de vierme

temporală către un univers al norilor. Xia Xia spuse că semăna cu părul alb al unui bătrân uriaş.

În timp ce copilul alerga prin iarbă, Luo Ji şi Zhuang Yan o urmară, până ajunseră la antenă. Primele două sisteme cu unde gravitaţionale fuseseră construite în Europa şi în America de Nord şi foloseau levitaţia magnetică, care le suspenda la câţiva centimetri de bază. Însă această antenă utiliza antigravitaţia şi putea fi lansată în spaţiu, dacă aşa s-ar fi dorit. Cei trei se aşezară pe iarbă lângă antenă, privind cilindrul uriaş care se răsucea deasupra capetelor lor, la fel ca cerul. Raza lui mare îi conferea părţii inferioare o curbură mică, ceea ce însemna că nu exista nicio distorsiune în imaginea reflectată. Soarele la apus strălucea sub antenă şi, în reflexia lui, Luo Ji văzu părul lung al lui Zhuang Yan şi rochia ei albă, fluturând în lumina aurie a soarelui, ca un înger pogorât pe pământ.

Luă în braţe copilul şi ea atinse suprafaţa netedă a antenei, apăsând într-o direcţie:

— Pot s-o fac să se întoarcă?

— Dacă apeşi prelung, îi zise Zhuang Yan, apoi îl privi pe Luo Ji, îi zâmbi şi-l întrebă: Nu-i aşa?

— Dacă are destul timp, poate muta Terra din loc, aprobă el.

Aşa cum se mai întâmplase de atâtea ori, privirea lor se întâlni şi se împreună, ca o continuare a privirii pe care o împărtăşiseră în faţa zâmbetului *Mona Lisei,* cu două secole în urmă. Descoperiseră că limbajul privirii la care visase Zhuang Yan era acum o realitate sau poate oamenii care se iubeau îl cunoscuseră dintotdeauna. Când se uitară unul la altul, o bogăţie de semnificaţii irupse din ochii lor, ca norii ce curgeau din fântâna de nori creată de raza gravitaţională: continuu şi la infinit. Nu era un limbaj al acestei lumi. Construia un univers care avea sens, şi doar în lumea aceea trandafirie îşi găseau cuvintele cu referentul corespunzător. În acel univers fiecare era Dumnezeu, aveau cu toţii capacitatea să numere instant şi să-şi amintească fiecare fir de nisip din deşert; erau cu toţii capabili să înşire stelele pe un colier de cristal şi să-l

pună iubitei la gât…

Asta este iubire?

Rândurile se afişau pe o desfăşurare redusă-dimensional a unui sophon, care apăruse brusc lângă ei. Sfera-oglindă părea o picătură căzută dintr-un loc care se topea, din cilindrul de deasupra lor. Luo Ji cunoştea puţini trisolarieni şi nu ştia cu cine vorbea acum, dacă era de pe Trisolaris sau din flota care se îndepărta tot mai mult de Sistemul Solar.

— Probabil, încuviinţă Luo Ji zâmbind.

Doctore Luo, am venit să protestez.

— De ce?

Fiindcă în discursul de aseară aţi zis că umanitatea a descoperit atât de târziu calitatea de pădure întunecată a Universului nu din cauza stării imature a evoluţiei culturale, care a dus la o lipsă de conştientizare a Universului, ci pentru că oamenii iubesc.

— Şi nu e aşa?

Ba da, este corect, deşi termenul „iubire” este puţin cam vag în contextul discursului ştiinţific. Dar ce-aţi spus apoi a fost incorect. Aţi susţinut că umanitatea este probabil singura specie din Univers care are iubirea şi că această noţiune v-a ajutat să treceţi prin cea mai dificilă perioadă din misiunea Celui cu Faţa la Zid.

— Este doar un fel de-a spune, desigur. E doar o analogie… lipsită de rigurozitate.

Eu ştiu că măcar Trisolaris are iubire. Dar fiindcă nu era o trăsătură favorabilă supravieţuirii globale a civilizaţiei, a fost suprimată când abia încolţea. Cu toate astea, sământa ei are o vitalitate încăpăţânată şi va continua să crească în anumiţi indivizi.

— Pot să întreb cine sunteţi?

Nu ne-am întâlnit niciodată. Am fost operatorul care a transmis avertismentul pe Terra, acum două secole şi jumătate.

— Doamne! Şi încă trăiţi? exclamă Zhuang Yan.

Nu voi mai trăi mult timp. Am fost într-o stare de deshidratare, dar în decursul anilor lungi chiar şi un corp deshidratat poate îmbătrâni. Totuşi, am văzut viitorul pe care mi-l doream şi sunt fericit.

— Vă rog să acceptaţi respectul nostru! spuse Luo Ji.

Aş dori doar să discut cu dumneavoastră o posibilitate: Poate că seminţele iubirii există şi în alte locuri din Univers. Ar trebui să le încurajăm să încolţească şi să crească.

— Este un ţel pentru care merită să riscăm.

Da, suntem în stare să riscăm.

— Visez că într-o bună zi strălucirea soarelui va ilumina pădurea întunecată.

Soarele apunea. Acum doar partea de sus se mai vedea dincolo de munţii din depărtare, de parcă în vârful muntelui ar fi fost incrustată o nestemată strălucitoare. La fel ca iarba, copilul care alerga departe era scăldat în lumina asfinţitului auriu.

Soarele va apune în curând. Copilului nu-i e frică de dumneavoastră?

— Sigur că nu! Ştie că soarele va răsări din nou mâine-dimineaţă.

LIU CIXIN

PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

Imaginează-ți universul ca pe o pădure plină de prădători necunoscuți. Și în această pădure să te ascunzi înseamnă să supraviețuiești.

Pământul a ieșit din ascunzătoare. Iar prădătorii sunt în drum spre noi.

Socotind în ani-lumină, vor ajunge în patru secole. Dar agenții și sabotorii lor extra-dimensionali sunt deja aici. Și numai mintea umană rămâne imună la influența lor.

Ultima redută a apărării Pământului este proiectul Wallface, condus de patru persoane cu putere absolută să ia decizii strategice, ținute secret față de oameni și de extratereștri deopotrivă. Trei dintre ele sunt oameni de stat și oameni de știință influenți, dar a patra este total necunoscută.

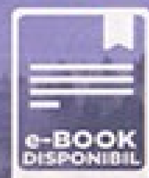
Luo Ji, un astronom chinez lipsit de ambiții, știe doar că e singurul pe care Trisolaris încearcă să-l omoare. De ce?

„A doua parte a trilogiei e mult mai întunecată și introspectivă decât *Problema celor trei corpuri* și ne duce mai aproape de un final cu totul imprevizibil."

Tor.com

ISBN 978-606-43-0351-6

